VINTILĂ CORBUL
MIRCEA EUGEN
BURADA

OAMENI ÎN ROLLS-ROYCE

416029

VINTILA CORBUL și MIRCEA EUGEN BURADA

OAMENI ÎN ROLLS—ROYCE

1998

Coperta de: GHEORGHE BALTOC

I.S.B.N. 973-9059-19-8

VINTILĂ CORBUL
și
MIRCEA EUGEN BURADA

OAMENI ÎN ROLLS-ROYCE

Roman

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

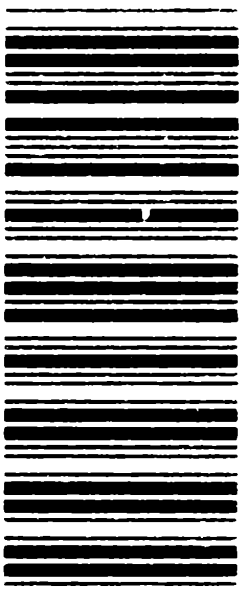

627277

Biblioteca Județeană ASTRA

Editura Universul Familiei
1993

627277

IUL 2010

H16029

Dreptul de copyright pentru vers, română conform contractului încheiat cu S.C. TRIADA PROD. IMP. EXP. S.R.L. aparține S.C. UNIVERSUL FAMILIEI S.R.L.

Ronald Chandler, președintele mastodontului „Bank of America and South Asia" se afla de cîteva zile la San Francisco. Ocupa apartamentul imperial la Hotelul „Intercontinental" și duce o existență de nabab, așa cum i se cuvenea unui personaj de importanța lui. Se spunea că îl favoriza constant norocul și că orice ar fi atins se transforma în aur. Dar spre deosebire de legendarul său predecesor, Midas, regele cu urechi de măgar, Chandler, era falnic și încă fermecător deși depășise vîrsta mijlocie.

Admirat de femei, gata oricînd să i se dăruiască, era veninos invidiat de bărbați de o seamă cu el, porniți — vai — pe panta unui iremediabil declin viril.

Cînd sosise la San Francisco, nici nu-i trecuse prin gînd că aici avea să se abată asupra lui o nenorocire, cu atît mai grea resimțită cu cît lovea pe nepregătite, în plină glorie. După un prînz regesc, savurat în compania unei foarte tinere și superbe actrițe o poftise în apartamentul său spre a-i arăta o colecție de stampe japoneze cumpărate în cursul aceleași dimineți de la un anticar de pe Market Street. Pretext arhifolosit, dar cu succes garantat, mai ales cînd, partenera știe la ce trebuie să se aștepte și acceptă cu seninătate riscurile.

Dar cînd să treacă la fapte, Chandler constatase cu groază că se afla în pragul celui mai umilitor fiasco din cariera sa. Organismul lui altădată atît de prompt, refuza acum cu încăpățînare să-și îndeplinească îndatoririle-i firești. Exasperat, privea cu ciudă corpul sculptural, cu voluptoase curbe, întins într-o postură plină de farmec, alături de trupul lui gol, insensibil, inert, lipsit de substanță. Într-o ultimă și disperată tentativă își plimbă mîna peste cupele sînilor peste rotunjimile șoldurilor. Îl copleșea rușinea. Îl năpădise o transpirație fierbinte, țîșnită din toți porii, ca din stropitoare. Sudoarea i se

prelingea pe spinare, pe piept, pe pîntece, picura din subsuori, din vîrful nasul, sporindu-i angoasa provocată de propria-i neputință, de ridicolul situației în care avusese nesansa să intre.

Tulburarea lui se îmbina și cu un simțămînt de alarmă, de înfricoșare față de acest fenomen încercat pentru întîia oară în chip atît de dezolant. Abia păsise pragul celor cincizeci de ani. La vîrsta aceasta nu era normal să întîmpine asemenea eșecuri. Avea în preajma lui o fată, tînără în stare să înnebunească pe orice bărbat. El însă nu-i putea face altceva decît să o mîngîie steril. Se strădui mintal să găsească o ieșire din impas. Incercă să-și imagineze scene lascive, să reînvie amintirea unor îmbrățișări pline de înflăcărare. Zadarnic... Eforturile-i disperate nu făceau decît să-i accentueze inhibiția.

Partenera lui stătea cu ochii închiși, palpitînd într-o așteptare plină de freamăt lăuntric. Pleoapele ei catifelate se întredeschiseră, fluturînd ca aripioarele unei coleoptere. O expresie întrebătoare se așternu pe chipul ei. Gesturile de pregătire ale partenerului se prelungeau, enervînd-o inutil. Gemu ușor...

Chandler îi intui nedumerirea. Era atît de furios împotriva propriei sale secătuiri, încît începuse să-i fiarbă sîngele în țeastă. Ar fi fost fericit dacă în clipa aceea ar fi luat foc hotelul ori dacă s-ar fi dezlănțuit un cutremur în stare să nimicească orașul. Doar un cataclism l-ar mai scăpa cu fața curată.

Deodată unul dintre cele două telefoane de pe noptieră porni să sune.

Chandler tresări cuprins de un indestructibil simțămînt de ușurare, incapabil totuși să-i anihileze amărăciunea înfrîngerii. Niciodată un apel telefonic nu-i păruse mai providențial. Cu o iritare bine trucată, își desprinse mîna de pe coapsa fetei și o întinse spre receptor; îl smuci și îl duse la ureche. Auzi glasul armonios al unei telefoniste:

— Hello, Mr. Chandler! De la New York, Mr.Harold Preston dorește să vă vorbească!

— Dă-mi legătura! rosti ursuz, ca și cînd faptul de a fi fost deranjat, i-ar fi stîrnit supărarea.

De la celălalt capăt al firului îi parveni vocea vag răgușită a primului său colaborator, vice-președintele Băncii.

— Hello, Ron! Îmi pare rău că te tulbur la ora aceasta nepotrivită. Presupun că îți făceai siesta...

— M-da, mormăi Ronald Chandler. Am avut o dimineață foarte încărcată. Treburile la filiala noastră de aici nu merg tocmai pe roate...

— Micile nereguli de la filiala din San Francisco sînt fleculețe față de ceea ce s-a întîmplat la filiala Băncii noastre din Geneva!

Ronald Chandler se încruntă. Îl bucurase apelul telefonic, dar începuse să nu-i mai placă implicațiile lui.

— Fii mai explicit, Harold?

— Regret Ron, că sînt mesagerul unei vești proaste. Pregătește-te sufletește! Hofmayer a săvîrșit fraude de peste 100 de milioane de dolari. Ți-am dat o cifră aproximativă. S-ar putea să fie depășită. Cercetările autorităților elvețiene abia au început. Hofmaxer și alții doi colaboratori ai săi, subdirectorul și administratorul Băncii, au și fost arestați. Azi de dimineață echipa noastră de controlori a plecat cu avionul spre Geneva.

Chandler uită brusc de prezența fetei goale din preajma lui, de eșecul său general. Redeveni brusc omul de afaceri competent, președintele uneia dintre primele zece Bănci ale Statelor Unite, conducătorul unui imperiu financiar evaluat la cîteva zeci de miliarde.

— Un moment, Harold!

Lasă receptorul pe noptieră, îmbrăcă un halat de mătase, apoi se adresă fetei:

— Mă ierți cîteva clipe!

Scoase aparatul din priză, trecu în salonul alăturat, repuse aparatul în priză, apoi reluă convorbirea telefonică prea serioasă spre a fi continuată în prezența unei străine.

— Cercetările trebuie să-și urmeze cursul, Harold. Să facem însă cît mai puțină vîlvă. N-ar fi de dorit ca acționarii și oponenții noștri să intre în panică... Să mă ții la curent cu evoluția investigațiilor... Care este cifra de afaceri a filialei de la Geneva?

— 850 milioane dolari.

— Să dai un comunicat de presă în sensul că „Bank of America and South Asia" va acoperi toate pagubele provocate de Hofmayer și de complicii lui, care își vor primi însă pedeapsa meritată. Să te ocupi personal de

această chestiune, Harold. Eu sînt nevoit să mai rămîn aici cîteva zile. Îmi vorbeai de mai multe veşti, Harold... Cred că celelalte sînt mai puţin „tari"...

— A doua ştire priveşte corporaţia „Trans World Investments".

— Iată o corporaţie care merită toată consideraţia. Weidenfeld o conduce cu mînă de fier...

— Află că Weidenfeld ne-a solicitat un nou împrumut: 200 de milioane de dolari.

— Chandler îşi încreţi sprîncenele:

— Anul trecut i-am acordat un credit de 250 de milioane.

— „Trans World Investments" este o corporaţie în plină ascensiune, a cărei dezvoltare necesită noi capitaluri. Cel puţin aşa pretinde Weidenfeld. Cred totuşi că de data aceasta va trebui să ne arătăm mai circumspecţi. „Financial Journal" şi „Wall Street Newe" au publicat recent ştiri potrivit cărora Weidenfeld ar fi întîmpinat unele dificultăţi în Africa de West.

— Bine. Chestiunea aceasta o vom discuta după înapoierea mea la New York. Altceva?

— La Bursele din Londra, Paris, Frankfurt şi New York, acţiunile Băncii noastre au înregistrat creşteri spectaculoase. Trebuie să ne felicităm, mai ales în vremurile acestea, cînd pînă şi valorile în general foarte apreciate cunosc fluctuaţii îngrijorătoare.

Chandler îşi recîştiga stăpînirea de sine. Acum se află în elementul său. În domeniul bancar nu întîmpinase niciodată eşecuri.

— În principiu creşterile spectaculoase ale acţiunilor nu mă bucură. Urcările bruşte sînt îndeobşte rezultatul unor tranzacţii active. „Tranzacţii" înseamnă „cumpărători". Iar cumpărarea acţiunilor noastre de către necunoscuţi nu mă bucură. Altceva?

— Arabii ne-au suflat de sub nas reţeaua de hoteluri „Europe Mediteranée". În curînd vor fi puse în vînzare trei mari hoteluri pariziene...

— Nu vom putea concura mai înainte de a cunoaşte cifra exactă a fraudelor săvîrşite de Hofmaxer. Am oroare de surprize... Nu mi-ai spus nimic despre Saint Fargeau... A mai cerut vreun nou împrumut?

— Nu încă, deşi suferă din plin consecinţele crizei oţelului.

— Pînă acum am băgat mulți bani în grupul lui.

— Ești dispus să-i preiei controlul? Saint-Forgeau ar fi fericit să scape de oțelării... Nu uita însă că avem în sarcină și pe „East American Steel".

— Din Grupul Saint-Fargeau m-ar interesa doar supermagazinele și casa de Mode „Brialmont". Evident, Gerard nu trebuie să știe că sîntem cu ochii pe ele. Cînd ne va cere un nou împrumut, îi vom pune condițiile noastre.

— Nu cred că le va accepta. Supermagazinele și casa de Mode îl mai țin deasupra liniei de plutire... Dacă i le iei, îl omori...

— La ora actuală nu îmi pot îngădui menajamente față de nimeni. Geneva are să ne coste mulți bani... Harold, la sfîrșitul săptămînii acesteia mă înapoiez la New York. Pînă atunci, descurcă-te singur... Ce mai e nou în Wall Street?

— Cursul industrialelor e în creștere. Indicele lor a cîștigat 7,28 puncte și s-a încheiat la 886,60. În schimb se manifestă o tendință fluctuantă la Petroliere și Electronice. Siderurgicele sînt în scădere pronunțată și continuă...

— Bine, Harold! Pe curînd!

Convorbirea se încheie fără lux de amabilități. Bancherii sînt expeditivi în chestiunile profesionale...

Chandler lăsă receptorul în furcă. Abia în clipa aceea își reaminti de tînăra fată care aștepta. Se înapoie în dormitor și o privi încă stingherit, dar mai sigur pe sine decît înainte de apelul lui Preston.

— Draga mea, sînt nevoit să plec la Bancă. Au intervenit chestiuni care cer o rezolvare urgentă. Dacă ești liberă, putem supa mîine seară la „Empress of China", un local plăcut, cu ambianță exotică.

— Pe Grant Avenue, nu-i așa? Îl cunosc, zîmbi Jill.

Coborî din pat și începu să se îmbrace cu gesturi timide, de școlăriță. „Mare actriță!" reflectă admirativ Chandler, urmărind cu interes metamorfozarea nudului plin de senzualitate de pînă acum, într-o tînără fată îmbrăcată într-o rochie de voal cyclamen, îndeajuns de transparentă spre a îngădui să i se profileze pînă sus picioarele lungi, statuare cînd era privită în contre jour. Avea un vag aer virginal, cu atît mai seducător. „Am început să îmbătrînesc" de vreme ce trag tot mai mult

la minore", își zise cu un fel de teamă. Îi datora o compensație pentru această după amiază ratată. Pe de altă parte, nu voia să încheie capitolul fără să i se impună și ca mascul.

— Îmi spuneai că Frankfurter refuză să-ți încredințeze un rol în „Peregrinările lui Ulisse". Îi zîmbi cu protectoare amabilitate. Voi încerca să repar această nedrepate. Contează pe mine ...

Ochii ei scînteiară. Era atît de frumoasă în clipa aceea, încît Chandler simți că i se taie respirația. Admirația nu i se concretiză însă fizic. Își blestemă iarăși inerția.

Ea îi mulțumi, sărutîndu-l expansiv.

— Mîine seară la nouă trec să te iau de acasă, îi spuse Chandler, acordîndu-și un răgaz, care — spera el — îi va permite să-și revină la normal.

— Pînă atunci timpul are să treacă foarte încet, replică Jill cu cochetărie.

O conduse pînă la ușa pe care o descuie și o deschise, spre a-i permite să iasă. În clipa aceea avu un șoc. În prag se afla fiica lui. Frances Chandler nu era mai vîrstnică decît Jill, dar părea să se fi maturizat înainte de vreme. Cearcănele vinete îi subliniau ochii febrili, obosiți. Colțurile gurii ușor lăsate, exteriorizau o blazare, o nefirească scîrbă de lume. Privirile ei măsurară cu insolență curiozitate pe Jill, care adoptă o atitudine impasibilă, prudentă. Frances era portretul întinerit și feminizat al lui Chandler.

— Nu ne faci cunoștință, papa?

Bancherul tuși spre a-și ascunde jena.

— Frances Chandler, fiica mea. Jill ...

Constată deodată că îi uitase numele de familie. Jill îi sesiză încurcătura. Interveni prompt:

— Winters. Jill Winters, surîse jovial.

Chandler zîmbi strîmb.

— Miss Winters este o talentată actriță, nepusă încă în valoare. Mi-a recomandat-o călduros Zimmermann, regizorul, explică inutil.

— Încîntată! rosti sec Frances.

— Nu mai puțin! replică Jill. *Good bye,* adăugă, făcîndu-le un voios semn cu mîna.

Se îndepărtă, dispărînd după o cotitură a coridorului.

— Pot să intru, papa? îl întrebă Frances, cu ironică politețe.

— Te rog, poftim!

După ce își aruncă privirile în jur și văzu patul desfăcut, fiica lui surîse sarcastic.

— În halat și cu nimic pe dedesubt primești vizite...

— Fran, viața ne oferă cele mai ciudate surprize. Adăugă după o scurtă ezitare: Sper că n-ai să mă pîrăști mamei tale...

Frances luă o țigare din tabachera de aur deschisă pe noptieră, și o aprinse cu propria-i brichetă. Aspiră adînc fumul, apoi rosti cu dispreț:

— Precizează, *mamei tale vitregi!*

— De ce vorbești așa, Fran? Știi cît de mult te iubește!...

— Mă iubește ca sarea în ochi... Tocmai de asta sînt gata să mă las coruptă. Cît plătești ca să-mi cumperi complicitatea?

Chandler ripostă cu falsă demnitate:

— Îți dau bani nu pentru că vreau să te mituiesc. Ești fiica mea și asta spune tot. Cît îți trebuie?

— Cinci mii de dolari.

Bancherul se scărpină după ureche.

— Bine. Îți semnez un cec.

— Acum! Pe loc!

Chandler suspină:

— Mă execuți fără milă...

— Acum o jumătate de oră am vorbit la telefon cu „vitrega". De la ea am aflat că ai sosit la San Francisco. A ezitat înainte de a-mi spune că te pot găsi la „Intercontinental"...

Luă cu delicateță între degetele-i fine, pătate de nicotină, cecul completat de tatăl ei și-l strcură în buzunarul bluzei albastre, confecționată din același material aspru ca și colanții *blue jeans* mulați pe șoldurile-i strîmte, băiețești.

Fără să mulțumească, îl întrebă cu ton neglijent:

— Cît mai rămîi la San-Francisco, papa?

— Încă trei sau patru zile, Fran.

—Dacă îmi dai voie, am să mai dau pe la tine.

— La părintele tău poți veni oricînd...

Fata trecu la barul din salonul alăturat și își umplu cu whisky un pahar înalt de cristal.

— Nu te ispitește un gin stropit cu tonic, papa? îl întrebă de dincolo. Rîse. După sesiunile furtunoase, mistuitoare de energie este necesar un reconfortant...

Chandler se prefăcu a nu înțelege.

— Nu beau niciodată alcool cînd am de lucru. În după amiaza asta mă așteaptă multă treabă la Bancă. Vreau să am capul limpede.

Frances se înapoie în dormitor, ținînd în mînă paharul pe jumătate plin. Băutura consumată îi îmbujorase obrajii, îi animase ochii, îi înviorase gesturile.

— Data viitoare, cînd am să vin la tine, am să te previn telefonic de la recepție. Să nu-ți tulbur idilele. Îl examină cu privirile de sus pînă jos; Ești un tată încă tînăr! Surprinzător de tînăr!... Dacă ai îmbrăca blue-geans, ți-ai lăsa barbă, ți-ai căni părul și ai împuțina dușurile, ai arăta ca un autentik punk. Pentru completarea portretului ți-ar mai trebui o motocicletă puternică. Un Harley Davison de curse, sau o Hondă cu doi cilindri. Ai fi adorabil gonind cu eșapamentul liber pe străzile Los Angeles-ului și răcnind sloganuri neonaziste. Aș fi capabilă să te însoțesc, să-ți țin isonul...

Bancherul își contempla fiica fără să o poată înțelege. Cinismul ei îl uluia. Totul îi înstrăina. Și concepțiile ei de viață, și mediul pe care-l frecventa, și viciile ei. Știa de pildă că Frances se droga, că trăia la Monterey în mijlocul unei colonii de vagabonzi cu pretenții de pictori și de sculptori, că se culca astăzi cu unul mîine cu altul, că sorbea, alcooluri tari la orice oră din zi și din noapte, că i-ar trebui o cură de dezintoxicare. Mai știa însă că ar fi inutil să încerce a o îndrepta, folosindu-se de autoritatea paternă. Deși Frances era încă minoră — abia împlinise 17 ani — o scăpase cu desăvîrșire de sub control. Făcuse odată o tentativă spre a o recupera. Angajase doi detectivi particulari, care o luaseră pe sus și o internaseră — potrivit indicațiilor lui — într-o foarte scumpă clinică, dedicată dezechilibraților cu multe parale. În ciuda supravegherii severe de acolo, Frances izbutise să evadeze și se înapoiase printre boemii din Monterey. De atunci o lăsase în voia ei. Își dăduse seama că nu mai era nimic de făcut, că își pierduse iremediabil fiica. Îi trimetea regulat bani, fiindcă sîngele apă nu se face. Dar în afară de această legătură cu caracter strict financiar, între ei se rupseseră toate punțile. Ronald au-

zise atîtea lucruri îngrozitoare despre lumea interlopă în sînul căreia se învîrtea cu atîta exuberanță Frances, încît se aștepta în fiecare zi să afle că ea se sinucisese, că fusese asasinată, sau că o doborîse o prea puternică doză de heroină.

— Te rog să treci în salon, o invită. Vreau să mă îmbrac.

Fata schiță un gest de nepăsare.

— Poți fi sigur, că nudul tău n-are să mă excite, papa. Prea ești bărbierit burtă de somn, și prea miroși a săpun, a *after shave* și a apă de colonie. Curățenia este antiafrodisiacă, nu știai? Lasă-te nespălat cîteva săptămîni, uită că există pe lume lame de ras și îmbrăcăminte așa zis decentă, încurcă-te cu o chelneriță dintr-un bar pe care o mai morfolesc încă douăzeci de boemi, lasă-te cucerit de farmecul dement al drogurilor, și ai să vezi abia atunci că viața e frumoasă, că merită a fi trăită . . .

Tatăl ei clătină din cap cu amară ironie:

— O biată viață, pe care fiecare doză de drog, fiecare pahar de alcool tare o scurtează cu cîte o săptămînă . . .

Frances rîse sarcastic:

— Trăim puțin, dar intens, papa. Dacă ai văzut un apus de soare, o furtună pe ocean, dacă ai încercat senzația divină procurată de magicul praf alb pe care voi burghezii îl numiți prozaic heroină, dacă te-ai lăsat vreodată în voia unei cete de bărbați în plin rut, care să-ți aprindă un mistuitor foc lăuntric și să te ridice pe culmile voluptății, ce-ți mai trebuiesc repetări? Repetările ucid plăcerea, amorul, setea de aventură . . . Repetările uzează . . . Doi tineri se căsătoresc din dragoste. Își închipuie că nu există ceva mai frumos decît iubirea pe care și-o dovedesc dezlănțuindu-se noapte de noapte în îmbrățișări pline de pasiune . . . Săptămînile, lunile, anii se scurg inexorabil. Îndrăgostiților de ieri li se tocesc simțurile prin repetarea pînă la sațietate a unor acte intime, care-și pierd treptat orice farmec, orice semnificație. Ajung treptat niște burghezi conformiști, ipocriți, banali . . . Trăiesc unul lîngă altul abia suportîndu-se ori urîndu-se pur și simplu . . . Nu au însă curajul să pună capăt calvarului . . . Nu, papa! Viața asta nu e pentru mine. Nu vreau să îmbătrînesc. Nu vreau să ruginesc

lîngă un bărbat de care să fiu înlănțuită prin angajamentele „sacro-sancte" ale căsniciei! Nu vreau să mă înăbuș în lumea voastră mediocră, perimată, veștedă, intrată în putrefacție! N-aveți decît să rămîneți cu banii, cu prejudecățile, cu fadele voastre legături matrimoniale, cu zilnica și insipida voastră activitate profesională, care vă apropie pe nesmțite de neputințele bătrîneții, de țărîna mormîntului... Eu vreau să mor tînără, în plină frumusețe și vigoare... Ard lumînarea la două capete? Ei și?

Ronald asculta siderat raționamentele fiicei sale. Dacă ar fi încercat să-i demonstreze că argumentele ei erau sofisticări ieftine, că plecau de la o premisă falsă, că întregul eșafodaj al convingerilor, al principiilor ei de viață era clădit pe nisip, n-ar fi ajuns la nici un rezultat. Și-ar fi irosit energia și timpul...

— Am să-ți fac totuși o concesie, papa, și am să trec dincolo, spre a nu-ți ofensa pudoarea...

Îl privi cu un fel de milă amestecată cu o vagă simpatie. Bărbatul acesta care începuse să alunece pe povîrnișul îmbătrînirii era totuși tatăl ei. Îi ierta concepțiile demodate, dar aceasta nu însemna că renunțase la tentativele ei de a-i deschide ochii, de a face prozeliți chiar și din sînul propriei ei familii.

— Dragul meu papa, tu omul principiilor solide, conservatoare, sănătoase, unul dintre stîlpii onorabilității burgheze, nu te jenezi să apari gol în fața unei fete atît de tinere încît ar putea fi zămislite de tine, nu eziți să o înșeli pe scumpa mea mamă vitregă de care te-ai legat în fața bisericii „și la bine și la rău, pînă ce moartea vă va despărți"... Ah, cîtă ipocrizie, papa!... Dar te accept și așa fiindcă uneori ești adorabil și fiindcă îmi procuri banii de care am din cînd în cînd nevoie.

Își îngădui și el o ironie:

— Cine te-ar auzi, ar crede că nici banii — aceste unelte murdare ale societății de consum — nu te mai interesează. Irosești însă multe mii de dolari...

Frances îl privi cu o candoare nepotrivită cu cinismul ei de pînă acum. Pentru el însă, firea, comportamentul, felul de a gîndi al tineretului de azi erau mai imprevizibile decît evoluția cicloanelor.

— Dacă-ți închipui, papa, că acord vreo importanță banilor, te înșeli! Alin cu ei suferințele acelor rătăciți

care mai cred în forța aurului, și-i mai resimt absurd lipsa... Îmbrăcămintea modestă și puțină hrană necesară astîmpărării foamei, le obțin cu eforturi minime. Nu mă sfiesc, la nevoie, să întind mîna... Sînt și adepta trocului. Uneori fac schimbul, oferindu-mi propriul corp... Dar să nu te mai plictisesc cu teoriile mele! Nu voi reuși să te conving niciodată, după cum nici tu n-ai să mă poți convinge... 'Adevărurile noastre diferă, deși se spune că adevărurile sînt unice...

Își goli paharul și îl lăsă pe noptieră.

— Ești nerăbdător să rămîi singur, nu-i așa? Plec. Vreau să știu doar ce mai face Teddy Bear!

Frances se interesa de fratele ei, folosind porecla pe care i-o atribuise în copilărie. Pe atunci trăiau ca și cîinele cu pisica. Din orice fleac se luau la harță. Se ocărau, se băteau, se zgîriau, se acopereau de vînătăi, și nu încetau războiul pînă nu interveneau *manu militari* guvernantele autoritare. În glasul ei se deslușea acum o umbră de duioșie.

— Teddy Bear se pregătește pentru cursa de la Le Mans, o informă Ronald. Speră să acumuleze mai multe puncte decît Fitipaldi sau Regazzoni. Dar marele lui rival, mai mult decît atît, idealul lui, rămîne Niky Lauda. Pretinde că se va socoti cel mai fericit om din lume cînd va reuși să-l întreacă.

— În fruntea clasamentului este totuși Andretti...

— Teddy Bear, îl ia numai pe Lauda drept termen de comparație...

Frances rămase cîteva clipe visătoare.

— Mă întreb cîteodată, ce-l face pe Teddy Bear să alerge după himere? Goana aceasta nebunească după succes, primejdiile pe care le întîmpină nu numai la fiecare cursă, dar și la antrenamente, vădesc pentru mine o mentalitate de neînțeles. În ceea ce mă privește prefer mișcării violente, contemplația, inerția... La revedere, papa!

— La revedere, Fran! Într-o zi am să trec pe la Monterey, să te vizitez...

Ea îi aruncă o privire scurtă, severă.

— Să nu faci una ca asta! N-ai să te simți bine în mijlocul prietenilor mei, și nici ei n-au să se socotească la largul lor în prezența ta! Mercedes-urile, Cadillac-urile,

Jaguar-urile tale de mare lux pentru ei bătrînești absurde. Acceptă cel mult o mașină italienească *grand sport*. La bordul căreia să poată muri așa cum a murit James Dean. În plină glorie și tinerețe... Sfîrșitul ideal!.. Dar am bătut destul cîmpii cu filosofia mea atît de ieftină pentru tine, papa... Te las cu bine!..

Plecă fără să-i întindă mîna. Ronald o privi lung pînă ce închise în urma ei. După cîteva clipe se desprinse din locul în care rămăsese țintuit și intră în camera de baie. Dădu drumul la duș, își lepădă halatul apoi intră sub jetul de apă călduță.

Cu gesturi automate, începu să se săpunească. Jetul de apă îi liniști treptat nervii. Nu trebuia să dispere. Va găsi pînă la urmă o soluție capabilă să-l scoată din impas... Din cel mai îngrozitor impas care poate interveni în viața unui bărbat...

Nu voia să o piardă pe Jill.

Trebuia să facă ceva și pentru ea. Îi făgăduise doar...

Ieși de sub duș, își uscă picăturile de apă de pe corpul încins, frecîndu-se energic cu un prosop pufos, apoi își îmbrăcă halatul. Trecu la telefon și formă numărul sediului central din New York al lui „Trans World Investments". Prin intermediul lui TWJ, Weidenfeld controla printre altele și societatea producătoare de filme „International pictures".

— Mr. Weidenfeld lipsește din New York, rosti cu răceală un glas suav, foarte tînăr, care aminti lui Ronald timbrul lui Jill. Cine întreabă?

— Chandler, Ronald Chandler „Bank of America and South Asia".

Vocea de la celălalt capăt al firului deveni brusc excesiv de amabilă, aproape calină.

— Mr. Chandler, vă rog să așteptați o clipă. Vă fac legătura cu avionul personal al lui Mr. Weidenfeld.

Ronald auzi cîteva declicuri, după care îi răsună în ureche un rîset venit parcă din camera alăturată.

— Hello, Ron! Aici David! Te salut de deasupra Atlanticului. Sînt în drum spre Arabia Saudită. Mă așteaptă o afacere de miliarde. Dacă vrei, te cointeresez și pe tine. Întotdeauna mi-am servit prietenii adevărați.

— Mulțumesc, David!

— Cred că ți-a vorbit Prestor de bagatela de împrumut pe care ți l-am solicitat. Adaug: cu o dobîndă foarte

avantajoasă. M-ai chemat la telefon ca să-mi spui că l-ai și aprobat?

— Ești un om versat în afaceri bancare, Dave. Un împrumut de 200 de milioane de dolari nu se aprobă înainte de a fi avizat favorabil de Comitetul directorilor.

— De acord, Ron. Dar formalitățile pot fi urgentate...

— Am să văd ce pot face... Îți cer și eu un serviciu...

— Vrei luna din înaltul văzduhului? Sînt gata să ți-o ofer pe tavă cu sau fără intervenția celor de la NASA.

— Este vorba de ceva mai modest. Frankfurter, de la „International Pictures" refuză să încredințeze un rol unei fete cu real talent în filmul „Peregrinările lui Ulisse".

— Cum o cheamă?

— Jill Winters.

— Ah, Jill Winters. Drăguță fată! Am cunoscut-o la un garden-party, oferit de președintele lui „International Pictures". La petrecerile lui întîlnești starlete foarte drăguțe. Pe vremuri, la balurile rezervate înaltei aristocrații erau poftiți tot felul de ofițerași fără titluri de noblețe, dar fercheși și admirabili dansatori, meniți să poarte pe aripile valsului matroane planturoase cu rang ducal sau princiar. Astăzi starletele au luat locul ofițerilor tineri de odinioară. Cu mai mult sau mai puțin talent, încearcă să smulgă din amorțire pe potentații care finanțează filmele turnate de „International Pictures". Țin să te previn însă că Frankfurter este intratabil. Se spune că ar fi cel mai intransigent producător din Hollywood. De cuvîntul lui Baldwin, sper totuși să țină seama.

— Baldwin? Cine e acest Baldwin?

— Președintele lui „International Pictures".

— Bun. Pînă mîine vreau să aud că Frankfurter a oferit un *leading* lui Jill Vinters.

— Termenul e scurt, Ron.

— Și tu îmi ceri un termen scurt pentru aprobarea împrumutului...

Weidenfeld izbucni în rîs:

— Mă șantajezi, Ron! Mă tem că te-a sedus fata... Însfîrșit, am să fac imposibilul spre a-ți da satisfacție. Sper că mă autorizi să transmit omagiile tale regelui

Khaled. Rîse ca de o glumă bună. Mîine, în cursul dimineții, am să te chem la telefon.

— Ceri San Francisco. Mă găsești la sediul Băncii mele, fie la Hotelul „Intercontinental".

— Okay, Ron! Pe mîine!

Chandler închise aparatul. Simțea un gust amar care-i pungea gura. Pusese pe Jill în balanță cu un împrumut de 200 de milioane... Prețuia ea oare atît de mult în ochii lui...

O jumătate de oră mai tîrziu, împrospătat, destins înveșmîntat într-un costum *gris-fer*, Chandler ieșea din hotel. Se oprise la marginea trotuarului și își aștepta Cadillac-ul, care ieșea tocmai din parcaj și se îndrepta spre intrarea Intercontinentalului.

Un bărbat cu o fizionomie nedefinită, nici înalt nici scund, nici gras nici slab, nici frumos nici urît, îmbrăcat într-un costum neutru, ca și întrega lui înfățișare, total insignifiantă, se apropie de bancher. Purta o servietă diplomat uzată, care, asemenea posesorului ei nu atrăgea cu nimic atenția. Individul își scoase pălăria și i se adresă cu un aer politicos, învingîndu-și anevoie timiditatea.

— Vă rog să-mi acordați cîteva minute, Sir,. Aș dori...

Bancherul îi aruncă o privire laterală, scurtă. Nu-i plăcea să fie interpelat de necunoscuți în plină stradă. Figura ștearsă, lipsită de personalitate a individului nu-i spunea nimic. Dar ochii lui lichizi, albaștri, aveau profunzimea bizară a unui cer senin...

— Sînt grăbit, Mister! îi răspunse cu brutalitate Chandler. Dacă vrei să-mi vorbești, caută-mă la Bancă...

Se urcă în automobilul stopat în dreptul său. Șoferul închise în urmă-i portiera, apoi se instală la volan. Cadillac-ul demară fără zgomot, lăsîndu-l dezolat pe insul cu mutră insignifiantă...

*

* *

La 403 mile sud de San Francisco, într-o somptuoasă vilă de pe Beverley Hills, Los Angeles, patru bărbați jucau poker, pe sume mari:

Toți făceau parte din aceeași generație. Aveau între cincizeci și șaizeci de ani și arătau — cu oarecari variații — așa cum trebuia să arate niște oameni de afaceri prosperi, stîlpi ai societății americane.

Solomon Frankfurter, regizor la „International Pictures", puse pe masă miza — 100 de dolari — apoi împărți cărțile. Se străduia să-și stăpînească nervozitatea, exteriorizată printr-un ușor tremur al mîinilor. Pierduse în seara aceasta peste 30.000 de dolari. Nu era o sumă excesivă, dar dacă o adaugă la cei 270.000 sfeterisiți la poker în cursul ultimelor trei săptămîni, avea toate motivele să se îngrijoreze. Resursele lui nu erau nelimitate. Își spulberase salariul de producător general pe viitorii trei ani, iar la Bancă nu mai avea de mult nici un fel de rezerve. Viitorul lui și al soției sale se contura tot mai nesigur. Avea datorii care trebuiau achitate. Apoi erau banii aceeia... dar pentru moment voia să uite această chesiune...

Rudolph Zimmermann, regizor la aceeași casă de filme, plasat în stînga lui, își examină cărțile, apoi rosti calm:

— Deschid!

Luă din teancul de bancnote din fața sa două hîrtii de cîte o sută de dolari și le puse pe masă, acoperind miza.

Următorul, Leonard Goldstein, amfitrionul, proprietarul unui grup de ziare și mare colecționar de tablouri, își trecuse deja în revistă cărțile. Ochii lui rotunzi și ficși, ca de pește, întîrziară cîteva clipe asupra mizei:

— *Blind!*

Aruncă patru sute de dolari peste bancnotele albastre etalate pe masă. Un zîmbet șiret, triumfător, i se așternu pe chip. Arăta foarte sigur de sine. S-ar fi zis că a fost servit cu o chintă regală. Dar pe fizionomia lui nu puteai citi niciodată adevărul. Partenerii de poker îl numiseră „regele cacialmalelor". Leonard Goldstein era foarte mîndru de porecla pe care se străduia să o merite.

Al patrule jucător, Albert Wiswell, era patronul firmei de închiriat autoturisme „Locativa", cu agenții în mai toate marile orașe din cele două Americi, Europa și Africa. Avusese agenții și în Asia de Sud Est, dar renunțase a mai activa în această zonă, după ce Vietnamul unificat, Cambodgia și Laosul deveniseră teatrul unor războaie endemice. Wiswell aruncă o privire indiferentă asupra cărților sale. I se spunea „mamutul", fiindcă își depășea prietenii cu un cap, și era atît de uriaș, încît i-ar fi trebuit două scaune ca să stea comod. Avea o mușchiulatură de luptător profesionist, pe care și-o cultiva făcînd în fiecare

dimineață — înainte de a pleca la birou — o oră de gimnastică.

— *Over blind!* zise, punînd pe masă 800 de dolari.

Frankfurter își văzuse deja cărțile. Avea trei ași. Un brelan mare care permitea cele mai optimiste așteptări.

— Merg și eu! spuse acoperind *over blind-ul* lui Wiswell.

Toată noaptea îl urmărise un ghinion formidabil. Avea însă șanse să se refacă. Partenerii lui jucau deschis, angajîndu-se de fiecare dată în bătălii epice, capabile să le lichideze într-o singură ciocnire cîștigurile realizate într-o noapte întreagă. Sistemul prezenta avantaje dar și dezavantaje. Spre a-i rezista, trebuia să dispui de un mare capital, ceea ce nu era cazul lui Frankfurter. Fondurile lui ajunseseră deja pe sfîrșite.

Împărți cărțile. Două lui Zimmermann, una lui Goldstein și una lui Wiswell. El, Salomon, își opri două cărți. Zimmermann și le privi cu aer absent, apoi declară neutru:

— Potul!

Goldstein — omul cu ochi de pește — numără banii de pe masă.

4.200! . . . Buuun! Merg și eu!

Puse pe masă diferența pînă la 4.200 de dolari.

— De trei ori potul! zise Widwell afectînd un calm britanic.

Din grămada de hîrti albastre din fața sa piguli 12.600 de dolari, și-i așeză fără grabă peste banii adunați de la ceilalți parteneri.

Frankfurter înghiți în sec. Băgase pînă acum în joc 4.200 dolari. O sumă apreciabilă. Filă cu încetineală cele două cărți pe care și le atribuise. Prima era un nouă. Pe colțul ultimei apăru vîrful literei A. Abia se stăpîni să nu strige de bucurie. Avea *carré* de ași. În mod practic potul era al lui. Era superior tuturor conbinațiilor, cu excepția quintei regale. Ar fi fost mare ghinion să pice peste o asemenea combinație. Fu ispitit să rostească. „De trei ori potul", dar se abținu. Nu voia să-și demaște cartea lansîndu-se într-o suprasolicitare care ar fi izgonit pe eventualii săi rivali.

— Plătesc sec, zise.

Cuminte, Zimmermann acoperi suma cerută de Wiswell

— Și eu tot sec!

Cumpătarea lui Zimmermann manifestată dealtfel și

la „International Pictures", unde erau colegi, îl irita întotdeauna pe Frankfurter. Caracterul său neînfricat, furtunos, fantast, nu se potrivea cu spiritul calculat, practic, foarte *terre à terre* al regisorului. În activitatea lor profesională, și Frankfurter și Zimmermann se făcuseră remarcați prin succese răsunătoare. Filmele realizate potrivit concepțiilor lui Frankfurter erau exuberante, opulente, pline de fascinație, de optimism. Operele lui Zimmermann, în tonuri cenușii, emanau o vigoare aspră, o combativitate socială uneori supărătoare, însușirii care lăsau adeseori în umbră ceea ce unii critici denumeau „superficialitatea producțiilor lui Frankfurter". Cert este că filmele acestuia aduceau uriașe beneficii lui „International Pictures", în vreme ce succesele de casă ale lui Zimmermann erau mai modeste.

— Plus 20.000 de dolari! răsună ca o lovitură de bici glasul dizonant al lui Goldstein.

Frankfurter calculă mintal banii îngrămădiți pe masă. Aproximativ 68.000 de dolari. Dacă ar cîștiga acest pot și-ar scoate pierderea pe întreaga seară și s-ar alege și cu un cîștig substanțial. Era în stare să parieze că adversarul său de vizavi trăgea cacealma. Doar de Wiswell îi era teamă. Omul acesta cu statură de pahiderm nu obișnuia să se lanseze în aventuri riscante.

— Plus 50 000! anunță după o clipă de ezitare Wiswell, răsucindu-se pe scaunul care gemu sub greutatea lui.

Frankfurter deduse că „mamutul" avea carte mare, dar nu îndeajuns de mare spre a se măsura cu adversarii înarmați cu cărți într-adevăr *tari*. Evident, și Wiswell îl bănuia pe Goldstein că trage cacialma.

Acum se hotărî Frankfurter să dea marea lovitură. După ce își numără banii — abia dacă mai avea 4.000 de dolari — se adresă partenerilor:

— Nu mai dispun în clipa de față de suficienți bani, spre a continua jocul. Nu am nici carnetul de cecuri asupra mea. Dacă îmi îngăduiți să particip mai departe la joc, pe datorie, mă oblig să achit în cursul zilei de mîine orice sumă pe care eventual aș pierde-o.

Zimmermann făcu o mutră chinuită. Îi plăceau socotelile clare, situațiile lipsite de complicații.

„Lepra!" reflectă Frankfurter furios. „Nu are încredere în mine, deși sîntem colegi. Lepra!".

— În ceea ce mă privește, nu am nimic împotrivă, zise Wiswell. Sîntem cu toții deplin solvabili.

— Nici eu nu am obiecții! grăi Goldstein, lăsînd pentru o clipă asupra ochilor săi rotunzi și inexpresivi pielițele gălbui ale pleoapelor.

Încolțit, Zimmermann își dădu acordul printr-o înclinare a capului.

— Joacă, Sol!

Producătorul general trase aer în piept asemenea unui înotător care se pregătește să se arunce de pe trambulină în apa adîncă din bazin.

— Plus 60.000 de dolari!

Zimmermannn aruncă brusc cărțile.

— Fără mine! Ați atins limite pe care nu mi le pot permite . . .

„Face oare aluzie la mine? se întrebă mînios producătorul general.

Goldstein se uită lung la Frankfurter. Un zîmbet larg îi schimonosi gura. Semăna cu un rechin care își cască fălcile puternice pregătindu-se să-și înșface prada. Cu jocul fizionomiei sale — inexpresivitatea ochilor contrasta cu mobilitatea părții de jos a figurii — Goldstein ar fi repurtat succesele uluitoare în roluri de vampir ori de monstru. În momentul acesta, Goldstein îi fu mai antipatic lui Frankfurter decît însuși Zimmermann, obișnuitul său cal de bătaie.

— Sol, am să te zdrobesc! Ai cutezanța să te iei la trîntă cu Leo Goldstein? Regele pokeriștilor? Te plusez, iubitule! Îți cer 100.000 de dolari! . . .

Continuă să se uite fix în ochii lui Frankfurter, fără a se sinchisi de o eventuală intervenție a lui Wiswell. „Mamutul“ își profiră cărțile între degetele groase ca niște cîrnați, apoi le asvîrli pe masă.

— M-ați gonit și pe mine! Bateți-vă singuri!

Producătorul general simți că i se usucă gura. Dacă adversarul său avea totuși quinta regală? Bănuiala îi strecură fiori în tot corpul. Fu ispitit să se retragă din competiție. Apoi își zise că angajase deja în luptă o mare sumă de bani. Dacă ar abandona, și ar constata că Goldstein trăsese cacialma, nu i-ar mai rămîne decît să se sugrume de ciudă. Trebuia să lupte pînă la sfîrșit. Uitase socoteala precisă a banilor îngrămădiți pe postavul verde al mesei. Alcătuiau însă o impresionantă movilă de banc-

note albastre. Dacă ar cîștiga potul acesta, și-ar acoperi dintr-o dată mai mult de trei sferturi din marea lui datorie de 270.000 de dolari.

— Ei, hotărăște-te odată, Sol! îl îndemnă Goldstein cu fățișă ironie.

Provocarea era evidentă. Frankfurter simți deodată că începe să-i fiarbă sîngele în vine.

— Plătesc sec! rosti aproape fără voie. Să-ți văd cartea, Leo! Să-i văd cacialmaua! Am poftă să rîd!

— De data asta am să rîd eu de mutra ta, Sol!

Întinse pe postavul verde una cîte una. Începu cu un nouă de treflă și continuă în ordine ascendentă numai cu trefle: zece, valet, damă, popă...

— Quintă regală! exclamă Zimmermann ușurat parcă de încheierea bătăliei. Cu fullul meu eram mic de tot...

Răsuflă și Wiswell:

— Aflați băieți, că am transpirat. Am avut culoare... Etală cărțile apoi adăugă: În ultimul moment l-am simțit pe Leo că are carte mare. Leo, te felicit! Ai jucat magistral!

Goldstein adună maldărul de dolari de pe masă, cu mîinile-i uscate ca niște greble.

— Vii deci, Sol, cu 160.000 de dolari. Mîine între nouă și cinci mă găsești la sediul redacției lui „San Francisco Post". Cunoști numărul de telefon!

Frankfurter încremenise pe scaun asemenea unui faraon dăltuit în granit așezat pe tron. Tot sîngele i se scursese din obraji.

— Să nu spui, Sol, că nu te-am prevenit! rosti sarcastic Goldstein, clăpănindu-și fălcile de rechin.

— Cine face cărțile? întrebă Wiswell cu imperturbabil calm. Mi se pare că e rîndul tău, Rudi!

Zimmermann se ridică de la masă.

— Îmi pare rău, dar am să mă retrag. E trecut de miezul nopții. Mîine de dimineață, la șase, trebuie să fiu pe platou. Am de turnat niște scene foarte grele cu un actor frumos ca un zeu, dar tîmpit ca o oaie...

— Să mai jucăm o oră! propuse Goldstein cu falsă solicitudine. Să-i dăm lui Sol șansa să se refacă...

Wiswell clătină din capul său mare cît o baniță:

— Rudi are dreptate. S-a făcut tîrziu. Și eu am mîine o consfătuire cu un grup de bancheri din New York... Și voi știți ce înseamnă asta... Să facem totuși tururile

... Sol are acest drept...

— În calitatea mea de gazdă, zise Goldstein, accept orice formulă convenabilă tuturor.

Zimmermann se așează iarăși la masă, și împărți fără entuziasm cărțile. Frankfurter își dădea seama că ar fi fost absurd să se aștepte în ultimele tururi la o redresare miraculoasă. Încercă totuși să forțeze jocul dar șansa continua cu îndîrjire să-l persecute. Partida se încheie într-o atmosferă funebră.

Goldstein își conduse invitații pînă la peron. Înainte de a-i lăsa să plece, zîmbi condescendent lui Frankfurter și îl bătu pe umăr:

— Sînt gata oricînd să-ți dau revanșa. Hai, nu te mai amărî! Data viitoare n-ar fi exclus să mă cureți tu de bani.

Frankfurter își încleștă fălcile și își strînse pumnii. Ar fi avut o poftă nebună să-l pocnească peste bot. Își luă grăbit rămas bun, se urcă la volanul *Cadillac*-ului său și plecă cel dintîi...

Capul îi vîjîia, degetele îl furnicau, cuprinse parcă de amorțeală. Apăsă furios pe accelerator. Limuzina țîșni anagajîndu-se într-o cursă dementă pe străzile pustii. Lua curbele șuierînd din cauciucuri, nesocotea luminile roșii, semnalele de cedare a priorității. Din fericire pentru el, Frankfurter nu întîlni nici un agent de circulație, care să-l sancționeze.

Ajunse acasă într-o stare de tensiune nervoasă insuportabilă. Fany, soția lui, se culcase. Medicul ei, un estetician la modă, o sfătuise să doarmă opt ore pe noapte, spre a-și păstra prospețimea feții, de curînd renovată.

Frankfurter se vîrî sub un duș, care nu reuși să-l liniștească. De unde să-și procure pînă la 5 după amiază banii datorați lui Goldstein? La Bănci nu mai putea apela. Era deja debitat cu sume mari care așteptau a fi lichidate. Să se adreseze unor *loan sharks?* Ar fi primejdios. Cămătarii aceștia pretindeau dobînzi uriașe — circa 30% pe lună, adică peste 300% anual — și aplicau sancțiuni de o asprime inimaginabilă răilor platnici. Există totuși o soluție. O soluție la care se mai gîndise odată, dar nu îndrăznise să o și pună în practică. Dar acum cuțitul îi ajunsese la os. Trebuia să-și onoreze fără întîrziere angajamentul luat față de Goldstein. Dacă s-ar eschiva, ziarele lui ar lansa o campanie furibundă împotriva competinței

sale profesionale, spre a-l compromite în ochii publicului, ai şefilor săi ierarhici şi a bancherilor din New York care-i finanţau filmele. Şi la Los Angeles i-ar creea o atmosferă imposibilă. Ar monta pe toată lumea împotriva lui. Nimeni nu i-ar mai întinde mîna. Fiindcă sforăielele şuerate ale Fanny-ei i-ar fi tulburat şi bruma de somn, imperios necesar limpezirii creierului său obosit, îmbrăcă un halat de *éponge* şi se culcă pe o canapea în *living-rom* . . .

Dimineaţa, la şapte, Cadillac-ul său, condus de şofer — un producător general dornic să-şi păstreze rangul este obligat să aibă în permanenţă la dispoziţie un şofer — intră pe poarta studioului, salutat cu respect de către portar şi urmărit de privirile imploratoare ale candidaţilor la glorie, orînduiţi într-o stufoasă coadă în dreapta arcadei dominată de o placă aurie, pe care scria cu litere uriaşe, romane: „International Pictures".

„Automobilul străbătu o alee mărginită de cîteva hale de dimensiunile unor hanbare de avioane, şi se opri în dreptul unei clădiri lungi cu faţada severă, orînduită în trei etaje: palatul administrativ.

Calm, olimpian, impecabil îmbrăcat într-un costum alb de şantung, Frankfurter coborî din maşină. Răspunzînd la ploconelile subalternilor cu un deget dus neglijat la borul pălăriei urcă scările de la intrare. Traversă un coridor lung, apoi pătrunse în anticamera cabinetului său prevăzut cu mobile urîte dar funcţionale în ton cu înfăţişarea secretarei, o femeie de vîrstă mijlocie, urîtă, rebarbativă, dar foarte eficientă. Miss Meyer demonstra, prin însuşi prezenţa ei, seriozitatea producătorului general care nu-şi îngăduia nici măcar slăbiciunea de a avea o colaboratoare frumoasă. Miss Meyer îi luă cu religiozitate pălăria şi o aşeză ca pe nişte moaşte într-un dulap amenajat în părete.

Corespondenţa vă aşteaptă pe birou, Mr. Frankfurter

— Mulţumesc, Miss Meyer.

Intră în cabinetul său, o încăpere vastă, dominată de o masă de lucru de proporţii ciclopiene. Cîteva fotolii, două canapele spaţioase, un tablou de mari proporţii animat pe un perete, înfăţişînd în ulei un peisaj marin, o vitrină cu diferite cupe de argint şi statuiete reprezentînd diferite premii, printre care un omuleţ de bronz —

Oscar — cîteva obiecte de artă orînduite pe o comodă și pe două postamente de marmură, alcătuiau mobilierul și decorația sfintei sfintelor studioului.

— Să vină la mine Donatti! porunci secretarei, care-l urmase înarmată cu un creion și cu un bloc-notes.

Peste cîteva momente șeful serviciului financiar își făcu timid intrarea. Era un bătrînel grăsuț, cu o barbă colier sură, și cu ochelari de miop, așezați călare pe un nas mic și rotund ca un țumburuș. Proximitatea pensiei și dorința aprigă de a fi ținut mai departe în serviciu — Donatti avea un fiu bolnav incurabil, o fiică internată într-un azil de alienați mintali și o droaie de nepoți întreținuți prin școli tot de el — îl făceau să caute cu disperare a intra în placul șefilor.

Frankfurter îi întinse o mînă moale, asemenea înalților ierarhi care așteaptă să li se sărute inelul episcopal:

— Hello, Donatti! Am primit o scrisoare din Spania, de la Roy, care mă roagă să iau 160.000 de dolari din rezervele lui procentuale și să fac în numele său niște plăți urgente. Iată și piesa doveditoare...

Îi întinse o hîrtie cu rînduri așternute larg, cu trăsături aspre, inferioare. Donatti o luă și aruncă asupra ei o privire rapidă.

— Într-un sfert de oră aveți banii, Mr. Frankfurter Să fac numai formalitățile de rigoare. Implică puțin timp, se scuză umil. Îmi permiteți să păstrez documentul! Să mă justific în cazul unui control financiar...

— Te rog, te rog! Oricum, eu te-aș fi acoperit.

Ar fi preferat să nu dea din mînă scrisoarea, dar Donatti era în dreptul lui să o ceară.

— Doriți un cec sau preferați bani lichizi?

— Lichizi, Donatti!

După exact un sfert de oră, șeful serviciului financiar reveni însoțit de Brady, casierul șef, care ținea de toartă o casetă diplomat, Brady așeză caseta pe birou și o deschise. Bancnote de cîte o sută noi noute, erau așezate în teancuri frumos aliniate.

Frankfurter semnă chitanța prezentată de Brady, apoi cei doi funcționari se retraseră, lăsîndu-l în posesia banilor. După ce se văzu singur, închise capacul casetei. Abia atunci își dădu seama că îl trecuseră toate nădușelile. Atît de tare asudase, încît și-ar fi putut stoarce și cămașa.

Săvîrșise o faptă deosebit de gravă. Semnase în fals pe una dintre vedetele studioului care deținea rolul principal într-o coproducție americano-franco-britanică intitulată „Aventurile lui Cassanova", spre a-și însuși o parte din sumele de bani ale acestuia rezultate din încasările unui procent de 10% din rețeta fiecărui film turnat de el pentru „International Pictures". Ray Montgomery era una din acele stele ghiftuite de succes și de bani, care-și ridicau sporadic veniturile. Aproape că nici nu le ținea socoteala. Pînă la înapoierea lui Ray din Europa, unde i se turna filmul, Frankfurter spera să recupereze banii peirduți la poker. Această semnare în fals nu era prima lui faptă intrată în conflict cu legea. Marii furnizori ai lui „International Pictures" spre a fi preferați înaintea altor concurenți, îi plăteau pe sub mînă comisioane grase.

Pînă acum Frankfurter nu avusese neplăceri. Sistemul organizat de el funcționa fără zguduiri, aducîndu-i beneficii ilegale, cu atît mai avantajoase cu cît nici fiscul nu i le dijmuia.

Frankfurter strecură servieta diplomat într-un sertar al biroului. După amiază va preda lui Goldstein banii. În acest chip își va păstra reputația intactă. Grație acestei operații își recîștigase deplina stăpînire de sine. Redevenise conducătorul de întreprindere energetic, eficient, imaginativ. Consultă ordinea de lucru din studio. Se turnau în paralel unsprezece filme pe cele cincisprezece platouri ale lui „International Pictures". Va inaugura activitatea zilnică printr-o inspecție pe platoul 3, rezervat unui musical de mare spectacol intitulat „Peregrinările lui Ulisse", inspirat după Odiseea. Înaintea lui nici un producător general nu cutezase să se lanseze în realizarea acestui film care implică uriașe cheltuieli deși scenariul cîștigase grație calităților lui certe pe cîțiva membri ai comitetului de directori de la New York și fusese și pe placul unora din bancherii care finanțau pe „International Pictures". Intrarea în producție a musical-ului întîmpinase repetate amînări, pînă ce Frankfurter fusese instalat producător general. Lecturînd scenariile aflate în portofoliul studiourilor, dăduse și peste „Peregrinările lui Ulise". Înțelesese atunci că „Odiseea", în versiunea ei cîntată, putea aduce mai multe beneficii decît „My Fair Lady", „Oliver Twist", și „Sunetul muzicii" luate la un loc. Argumentele lui în favoarea intrării imediate în

producție a Odiseei, mătură seră într-un timp record toate obiecțiile timoraților, înspăimîntați de costul uriaș al filmului. În favoarea tezei lui Frankfurter pledase un argument hotărîtor.

El venise la „International Pictures" precedat de faima unor succese răsunătoare care-i jalonaseră lunga-i carieră. Grație intrării lui în arenă, „International Pictures", care se afla în pragul falimentului, dăduse cîteva lovituri spectaculoase iar în ultima vreme adusese chiar beneficii, ceea ce nu se mai întîmplase din epoca neagră a dramaticului declin al Hollywood-ului din anii 50.

Infailibilitatea lui pe tărîmul filmului îl făcuse orgolios, intolerant, drastic, pînă și în viața de toate zilele. Era ajutat și de o cumpătare ajunsă proverbială. Detesta alcoolul, evita petrecerile și nu era afemeiat, în consecință distribuia rolurile feminine potrivit talentului real al candidatelor, fără a se lăsa impresionat de complezențele lor erotice atît de apreciate de alți producători și regizori. Calitățile-i certe erau precumpănite însă de marea lui pasiune pentru jocul de cărți. Pierderile-i la masa verde erau considerabile, iar pentru a le acoperi, recurgea la exhibiții financiare, la combinații dubioase susceptibile să intre sub incidența legilor penale. Datorită însă inteligenței lui superioare, aceste combinații rămîneau ascunse autorităților, publicului, superiorilor cît și colaboratorilor.

Frankfurter pusese de mult ochii pe rezervele procentuale aproape neatinse ale lui Ray Montgomery, dar abia în urmă se încumetase a se înfrupta din ele.

Tocmai cînd se pregătea să dea o raită prin studi., unul dintre telefoanele de pe birou — firul direct cu centrala din New York — prinse să zbîrnîie. Ridică receptorul:

— Frankfurter! anunță scurt.

Îi răspunse glasul amabil al centralistei:

— Bună dimineața, Mr. Frankfurter! Mr. Baldwin dorește să vă vorbească. Un moment, vă rog!

Producătorul generos se așează în fotoliu. Convorbirile cu președintele Centralei durau îndeosebi mult. Michael Baldwin era sever, autoritar. Numai pe Frankfurter îl trata cu menajamente, fiindcă îi aprecia valoarea.

— Hello, Sol!

— Hello, Mike!

— Eram sigur că am să te găsesc în plină activitate la ora asta matinală.

Ii făcea indirect un compliment, caz rarisim în comportamentul președintelui.

— Sol, ce mai e nou cu „Peregrinările lui Ulisse"?

— N-ai primit încă darea mea de seamă? În curînd va începe turnarea interioarelor. Totul se desfășoară potrivit programului.

— Sol, am reflectat mult asupra acestui film. Pe lîngă vedeta consacrată, trebuie să lansezi și talente noi, elemente tinere... Să nu uităm, Sol, că majoritatea zdrobitoare a spectatorilor e constituită din adolescenți și tineri pînă în 22 de ani.

Frankfurter înțelese că șeful său intenționa să-i bage pe gît vre-o fetișcană care-l violase, trezindu-i bărbăția adormită.

— Mă gîndeam la Jill Winters, preciză Baldwin.

Frankfurter se îmbătase brusc. Jill Winters îi inspira o antipatie instinctivă. Era încrezută, insolentă, nedisciplinată, amorală și nu îndeajuns de talentată spre a i se ierta defectele.

— I-am dat roluri, Mike, în filmele din seria B. Nu este însă la înălțimea unei superproducții de la care așteptăm bani mulți. Eu personal refuz să-mi asum răspunderea...

— Sol, nu mai fi atît de categoric! Poți găsi și pentru ea o întrebuințare în „Peregrinările lui Ulisse"...

Ce anume? Să apere de muște pe Penelopa, mînuind un evantai din pene de struț?

— Dragul meu, însuși Weidenfeld o susține pe Jill Winters. Iar după cîte am înțeles în spatele lui Weidenfeld se află Ronald Chandler. De oamenii ăștia, știi bine, avem mare nevoie...

— Dacă „Peregrinările lui Ulisse" dă chix, cine răspunde? Weidenfeld? Chandler?

— Să nu exagerăm, Sol...

Tensiunea nervoasă acumulată înlăuntrul ființei producătorului general, după nenorocita partidă de poker din ajun, își găsi acum prilejul să se descarce:

— Mike, sînt sătul de ingerințele bancherilor din New York, care ne duc de nas ca pe niște urși dresați. Weidenfeld sau Chandler vor să-mi bage pe gît o damă de-a lor. Ei bine, spune-le din partea mea că puțin mă

sinchisesc de milardele lor! Să dea porunci acolo, la Bancă! Ce-ar zice Mr. Weidenfeld sau Mr. Chandler, dacă le-aș cere să acorde un împrumut de 100 de milioane unei intreprinderi falimentare? Mi-ar rîde în nas și bine ar face. Jill Winters este falimentară, Mike! N-am să bag milioane în... persoana ei! M-am ferit, Mike, să folosesc un termen mai dur, care să-i definească zona subdorsală! Refuz să încredințez lui Jill Winters un rol în „Peregrinările lui Ulisse". Și cu asta am încheiat discuția. Dacă vrei să atacăm alt subiect, îți stau la dispoziție...

La celălalt capăt al firului, Michael Baldvin se înroșise ca un curcan. Recunoștea meritele lui Frankfurter, dar nu putea accepta insolențele lui.

— Îmi pare rău, Sol, că folosești un ton atît de ridicat...

— Mike, sînt dispus să suport consecințele. Dacă ești nemulțumit de mine, n-ai decît să mă destitui. Pot să și demisionez spre a-ți ușura sarcina.

Frankfurter își dădu seama că mersese prea departe. Dacă ar fi concediat, ar trebui să predea gestitunea studiourilor, să restituie banii ridicați în numele lui Ray Montgomery...

Și președintele lui „International Pictures" făcu *marche-arrière*. Nu-și permitea luxul să îndepărteze pe cel mai capabil producător general pentru a face pe gustul lui Weidenfeld sau al lui Chandler... Baldwin oferi cel dintîi pipa păcii:

— Sol, n-are rost să te înfierbînți. Știu că te preocupă numai programul studiourilor noastre. Dacă nu poți găsi o formulă mai bună, voi căuta eu una. Voi încerca să le explic oamenilor că rolurile au fost deja distribuite că au început turnările, că nu se pot face schimbări în ultimul moment, fără să sufere producția...

Și Frankfurter adoptă un ton mai conciliant.

— Regret și eu, Mike, că m-am înfierbîntat. Nu meriți să-mi revărs asupra dumitale nervii pe care mi-i ascute activitatea extenuantă de aici. Voi căuta pentru Jill Winters un *leading role* într-un film din categoria A. Îți promit, voi face tot posibilul ca să fii mulțumit.

— Bine, Sol. Îți mulțumesc. Aștept vești bune de la tine. Te rog să te menajezi! Nu vreau să te neurasteni-

zezi! Transmite omagiile mele Doamnei Frankfurter! *Good bye,* Sol!

Producătorul general închise telefonul. Nu trebuia să se mai lase tîrît de crizele de nervi. O greșală risca să-l coste scump. În discuția lui cu Baldwin repurtase o victorie a la Pyrrhus.

Telefonul direct cu locuința sa zbîrnîi strident. „Trebuie să-i schimb soneria" reflectă iritat. „Are un sunet, tot atît de obositor ca și vocea lui Fanny... Ce-o mai fi vrînd?" Ridică receptorul.

— Hello!

Glasul soției sale îi zgîrie auzul exact așa cum se așteptase: ascuțit, necultivat, evocînd mizeria, tristețea și mirosul de usturoi din East Side, Manhattan.

— Te rog să nu întîrzii la studio, Sol! După amiază sîntem invitați la Cordelia Tuthill. Dă un *garden party* în cinstea guvernatorului. Vor veni toate notabilitățile orașului...

— Fanny, știi bine că nu-mi plac bîlciurile astea; nu lipsesc decît tiribombele și grătarele în aer liber cu *hot dogs*...

— Tocmai astea le dau tot farmecul... Mirosul fripturilor preparate în aer liber, al floricelelor și al porumbului fiert, tarabele cu trageri la țintă, dresorii de cîini și de șerpi, țigăncile prezicătoare... Uităm cîteva clipe de rafinamentul petrecerilor noastre...

„Ce aristocrată ai mai devenit, Fanny" reflectă el în zeflemea. Dacă te-ar auzi biata maică-ta, care vindea haine vechi la Lvov, ar avea de ce rîde!"

— Bine, draga mea! Am să fac tot posibilul să fiu la cinci acasă... Te sărut, Fanny!

*

* *

Cînd a păşit pragul vîrstei de 40 de ani, Cordelia Tuthill Woodword și-a dat seama că este o ratată. Actriță de film — provenită din teatru, unde nu făcuse mare ispravă — era înscrisă pe registrele studiourilor „International Pictures", dar nu obținea decît roluri secundare, ale căror replici nu depășeau cu mult faimoasa și stereotipa formulă: „Doamna este servită!"

Avea un soț șters, pe nume Vernon Woodword, fost actor dar care spre deosebire de Cordelia cunoscuse zile mult mai bune. După o carieră fulgurantă dar foarte scurtă, venise pentru el o epocă de declin tot atît de rapid... Treptat fusese dat uitării. Schimbase apoi tot soiul de îndeletniciri, toate încheiate cu eșecuri. Ajunsese în cele din urmă agent de asigurări. Douăsprezece ore din douăzeci și patru alerga după clienți, spre a asigura existența familiei alcătuită în afară de soție — din trei băieți (în ordine crescîndă: 13, 14 și 16 ani) din două fete (15 și 17 ani), dintr-o soacră blajină, vrednică și devotată copiilor, și dintr-un socru paralitic, care trebuia transportat pe cărucior pînă și la closet. Era normal ca în asemenea condițiuni, familia să ducă o existență strîmtorată, redusă la strictul necesar.

Cordelia avusese atunci o scînteie de geniu. Dacă în templul gloriei nu fusese în stare să intre pe ușa din față, nu-i rămînea decît să pătrundă pe ușa din dos, ori pe fereastră. Întemeiase deci o „Ligă împotriva pedepsei cu moartea", recrutase adepți — gata oricînd să se agite pentru o cauză oricare ar fi fost ea — și începuse activitatea. Ori de cîte ori vre-un tribunal de pe întinsul Statelor Unite pronunța o sentință capitală organiza în fața palatului de Justiție respectiv manifestații de protest cu întregul lor aparat propagandistic: lozinci, scandate bătăios, pancarte cu inscripții agresive, pichete cu schimb de drapele cu emblema Statelor Unite, absolut necesare pentru ca autoritățile să nu-i confunde pe activiști cu comuniștii. Prozeliții ei, la început puțini la număr, s-au înmulțut treptat. Oamenii erau încîntați să se vadă fotografiați de reporteri, să se scrie despre ei în paginile ziarelor, să fie aclamați sau uneori înjurați. Cordelia Tuthill devenise însfîrșit un personaj despre care începuse a se vorbi.

Înființase apoi „Liga pentru îmbunătățirea condițiilor de încarcerare a deținuților de drept comun", atribuindu-și președinția. De data aceasta lucrurile au mers mult mai ușor. Acum era deja cunoscută. În rîndurile Ligii s-au înrolat numeroși membri, recrutați în special din rîndul familiilor celor închiși. Li s-au adăugat și foști pușcăriași, preocupați de perspectiva unei noi întemnițări, foarte probabile pentru acei care nu renunțau nici

după eliberare la îndeletnicirile sancționate de legile penale. S-au alipit Ligii și tineri protestatari intrați în permanent conflict cu societatea „retrogradă", și grupuri de „liberali" hotărîți că combată racilele orînduirii politice americane, mult prea opresivă pentru gusturile lor. Un sprijin bănesc apreciabil a primit Cordelia și din partea unor inși dubioși, care și-au păstrat desigur anonimatul. Avocați lipsiți de clientelă, dornici să-și facă reclamă chiar și pe căi deturnate, i-au oferit serviciile. Oamenii politici, interesați să-și sporească popularitatea și voturile, au început să-i caute prietenia. Cordelia Tuthill urcase astfel autoritar pe scara notorietății. Executivii de la „International Pictures" și-au adus aminte de legăturile ei cu studioul. I-au oferit roluri importante, fiindcă ea era însfîrșit cineva. Un *cineva* de care trebuia să se țină seama.

Compania furibundă a Cordeliei în sprijinul deținuților, tulburase oarecum conștiința lui Vernon. Într-o seară, după o manifestație monstră la Whashington, în fața Casei Albe, el o întrebase între patru ochi:

— E foarte frumos că militezi pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale deținuților de drept comun fie și delicvenți mărunți, fie criminali recidiviști. Dar la victimele lor nu te-ai gîndit niciodată? Cînd partizanii tăi au defilat prin fața Casei Albe, am auzit ridicîndu-se huiduieli din rîndurile spectatorilor de pe trotuare...

Cordelia îi declarase cu sinceritate:

— Morții sînt tăcuți, Vernon. Nu fac tapaj, oricît de mult ar fi suferit înainte de a-și fi dat duhul. Iar familiile lor — după o anumită trecere de timp — îi uită. Dacă e vorba de copii degenerați ori de colaterali care s-au ales cu moșteniri pe care le așteptau cu sufletul la gură, funestul eveniment al asasinării testatorului nu poate decît să-i bucure. Fac excepție numai cei care se cred îndrituiți să obțină despăgubiri de pe urma morții violente a rudelor. Morții nu te aplaudă, Vernon, nu te ovaționează, nu defilează pe străzi în rînduri dese, nu îți slujesc celebritatea... Victimele nu generează avantaje, dragul meu...

— Nu crezi că vorbele tale ascund o doză de cinism, Cordelia?

— Cinism? Lupta pentru drepturile omului privat de libertate este oare o luptă nedreaptă? Afară de asta, te-

lurile mele și lupta dedicată împlinirii lor ne-au adus belșugul în casă, au făcut din noi — pînă mai ieri niște anonimi — personalități importante.

N-ai să mă convingi, Cordelia, de valabilitatea teoriilor tale.

— Nici nu-ți cer acest lucru. Continuă să beneficiezi de pe urma lor. Restul lasă-l pe seama mea...

Cordelia Tuthill — asemenea marilor puteri dornice să-și lărgească zonele de influență — fundase și o „Ligă împotriva rasismului". Obținuse de la început nu mare succes. Deși existau numeroase organizații cu scopuri asemănătoare, sub faldurile grupării ei se adunaseră foarte mulți prozeliți. Reputația-i de luptătoare dîrză și cu experiență o servea de minune.

Aplaudase cu entuziasm deschiderea la Geneva, sub oblăduirea Națiunilor Unite, a Conferinței mondiale de luptă împotriva rasismului și a discriminării rasiale. Dar cînd Statele Unite și Israelul declaraseră că nu vor participa la conferință, fiindcă sionismul fusese asimilat rasismului, făcuse și Cordelia o schimabare de front de 180°, repudiind pe combatanții alături de care luptase pînă mai ieri. Atitudinea ei nu fusese dictată de hotărîrea Congresului Statelor Unite, care declarase „infamă" susnumita rezoluție, ci de grija de a nu-și înstrăina simpatiile evreiești.

— Scuipi azi ceea ce ai sărutat ieri, comentase nedumerit Vernon. Nu se numește asta oportunism?

Cordelia îl privise cu asprime:

— Interpretările tale sînt răuvoitoare, Vernon Woodword. Cred că în adîncul sufletului tău ești un dușman al evreilor, numai așa îmi pot explica criticile tale...

— Pardon, am fost întotdeauna prietenul lor. Dar nu m-am izbit cu pumnii în piept...

— Ai început să mă plictisești! îl repezise ea. Faci o cazuistică ieftină. Păstrează-ți-o!

Iritată, îi întorsese spatele...

Ascensiunea Cordeliei pe tărîm umanitarist social se îmbinase și cu o îmbunătățire substanțială a condițiilor ei economice... În mai puțin de doi ani se mutase din bunglow-ul ieftin din Pomona, într-un străvechi *ranch* spaniol căzut în ruine, pe care-l refăcuse cu bani puțini, dar foarte judicios întrebuințați. Cordelia se dovedise și în afaceri *une femme de tête*, capabil să-și ducă barca

spre cel mai bun port. Pentru că mijloacele ei financiare nu erau încă îndeajuns de importante spre a-i permite să-şi împodobească locuinţa cu piese autentice, achiziţionase copii reuşite ale unor mobile spaniole din secolul XV şi XVI, masive, grele, de o simplitate monastică, şi cu atît mai accesibile cu cît erau lipsite de sculpturi costisitoare. În jurul clădirii se desfăşura un teren accidentat, pe care-l amenajase într-un fel de parc natural, de o situdiată sălbăticie.

Mai complicată fusese procurarea cîtovra tablouri, copii ale unor opere picturale spaniole din epoca Renaşterii, nu îndeajuns de reuşite spre a înşela pe amatorii de arte frumoase cu o cultură ceva mai aprofundată. Din fericire, marea majoritate a invitaţilor ei, actori, oameni de afaceri, politicieni, mai toţi ridicaţi de jos prin muncă aprigă şi ajunşi în situaţii proeminente, nu avuseseră timp să-şi rafineze spiritul printr-un contact mai îndelungat cu frumuseţea artelor.

Cordelia n-ar fi reuşit acest tur de forţă financiar, dacă nu ar fi apelat şi la fondurile Ligilor prezidate de ea. Ranch-ul de pe Lama Ridge urma să fie şi sediul central al acestor organizaţii. Între zidurile lui aveau să se ţină consfătuiri, să se pună la cale tactica şi strategia viitoarelor ei campanii.

Adepţii Cordeliei Tuthill ajunseseră să vadă în ea un factor de înoire al vieţii americane. Culmile nu le atinsese încă. În curînd însă avea să obţină şi satisfacţia supremă: rolul Penelopei în „Peregrinările lui Ulisse", rol de prim rang, merit să o consacre vedetă a ecranului.

Pentru Cordelia, această ascensiune pe multiple planuri, nu era lipsită de un *arrière gout* amar. Succesul venise tîrziu. Frumoşii ani ai tinereţii şi-i irosise asistînd la declinul ireversibil al soţului ei, luptîndu-se cu sărăcia, cu mediocritatea, cu indiferenţa oamenilor, hrănindu-se cu iluzii, măcinîndu-se în aşteptări neîmplinite. Îşi găsise totuşi o consolare, căci se bucura de avantajul unei extraordinare vitalităţi. Satisfacţiile refuzate ei în tinereţe, le savura acum în anii maturităţii. Dar urcuşu-i avîntat spre everestul gloriei, avea şi o faţetă legată de viaţa ei intimă. Se putea scutura însfîrşit de su-

perioritatea spirituală a soțului ei. Ani de-a rîndul suportase cu tainic neastîmpăr dominația lui Vernon, care fusese prin anii 60 unul dintre junii primi cei mai bine cotați. Pe atunci criticii și specialiștii din lumea filmului îi descopereau numai calități: frumusețea, eleganța și puterea de seducție a lui Rudolf Valentino, dinamismul, talentul și magnetismul irezistibil al lui James Dean, profunzimea, verva și originalitatea dramatică a lui Orson Welles. În primul lui film fusese distribuit într-un rol secundar, dar grația personalității sale reușise să lase în umbră capetele de afiș. Au urmat cîteva succese de mare efect, care i-au atribuit statut de vedetă. I se prezicea o carieră strălucită. Unii îl socoteau simbolul viu al tineretului în plină frămîntare.

Succesul l-a ameţit ca o şampanie cu un înalt grad de alcool. Femei frumoase, mașini sport importante din Italia, o garderobă alcătuită din peste o sută de costume, două yahturi, o vilă somptuoasă cu trei piscine și cu teren de tenis propriu pe Beverly Hills, un helicopter personal şi un avion Boeing afectat pentru scurtele-i călătorii de plăcere, dealtfel rar îngăduite de filmările care-l condamnau la o muncă istovitoare, de galeră. Vernon Woodward nu era o fire tare. Spre a-şi stimula organismul epuizat de excese, a început să bea, să se drogheze.

Cîteva pahare cu whisky îl doborau mai abitir decît o lovitură de măciucă. La una dintre petrecerile-i sardinapalice oferite în magnifica lui vilă a cunoscut-o pe Cordelia Tuthill, adusă de niște prieteni. Pe atunci, Cordelia o steluță cu o foarte palidă strălucire, abia dacă obținea roluri de mîna treia, datorită mai degrabă uşurinţei cu care se desbrăca în dormitoarele executivilor de la „International Pictures", decît talentul ei debil. În noaptea aceea de pomină Vernon s-a îmbătat atît de tare, încît nu a mai ştiut ce se întîmplă cu el...

S-a trezit pe un pat de spital, imobilizat de fracturi multiple ale șoldului drept, ale coastelor și ale picioarelor. La căpătîiul său veghea Cordelia şi o soră spelbă ca un albinos. Din vorbele Cordeliei Vernon a putut să reconstituie pățaniile lui în intervalul de timp de care nu-și mai amintea nimic. În noaptea petrecerii se căsătorise la un ofiţer de stare civilă dintr-o mică localitate din vecinătatea Los Angeles-ului, pe care-l plătise prin-

ciar, scuzîndu-se astfel că îl deranjase în chip atît de intempestiv. Spre stupoarea sa, Vernon a mai aflat că mireasa era Cordelia Tuthill. Pe drumul de întoarcere, mașina condusă de Cordelia, imprudent angajată într-o depășire, a percutat un autorefrigerator care venea din sens invers.

Șase luni a zăcut Vernon în gips. În acest răstimp, rolurile destinate lui au fost atribuite altora. I s-au reziliat contractele. Spre a achita notele de plată exorbitante ale clinicii, Cordelia a început să se ocupe de administrarea bunurilor soțului ei imobilizat la pat. Fiindcă nu mai avea alte resurse, a trebuit să vîndă yahturile, automobilele, parte din garderobă. Vernon nu-și făcuse rezerve bănești, fiindcă nu concepuse că veniturile lui ar putea secătui vreodată.

Cordelia se dovedise a fi — în timpul spitalizării lui Vernon — o soție ideală. Îl îngrijise cu devotament și îl veghease în permanență, sarcina pe care și-o atribuise fiind ușurată de împrejurarea că în acea epocă nu avea nici un angajament.

Cînd tînărul actor părăsise vindecat spitalul, găsise în vila sa pe părinții Cordeliei instalați ca la ei acasă. Încercase să sugereze soției sale că ar prefera să rămînă singur cu ea, dar se izbise de contraargumente politicoase, dar categorice. Nimic nu se mai schimba de acum înainte fără încuviințarea ei. Blîndețea, docilitatea lui Vernon nu puteau cumpăni duritatea caracterului Cordeliei. Supus, se resemnase să-i accepte tutela, cu atît ma vîrtos cu cît ea nu pierdea ocazia să-i amintească ceea ce el îi datora: vindecarea, revenirea la o viață normală, echilibrarea finanțelor lui, a realitate evidentă, care nu putea fi negată. Regizată de Cordelia, viața lui se desfășura acum calmă, așezată după tipicuri burgheze, conformiste. Vernon își reluase activitatea la studio. Executivii de la „International Pictures" îl reprimiseră cu brațele deschise. Un actor cu remarcabilul său șirag de succese, trebuia cultivat, menajat, încurajat. Din nefericire, personajele interpretate de el își pierduseră verva, magnetismul, strălucirea. Sălile de cinematograf care se întreceau odinioară a-i prezenta filmele, înregistrau o vertiginoasă scădere a vînzării biletelor. Comitetul directorilor de la „International Pictures" intrase în alarmă. După o conferință ținută cu ușile închise, executivii

ajunseseră la o concluzie tristă, Vernon Woodword era un om terminat. Contractul nu i-a mai fost reînnoit.

Consternat de evidenul crespucul al carierei sale, Vernon bătuse la porțile altor case de filme. Fusese întîmpinat cu refuzuri deghizate sub forma celor mai specioase pretexte.

Dezagrementele lui profesionale se îmbinau și cu o serie de neplăceri penibil resimțite în viața de familie. Cordelia ajunsese să-l terorizeze. Îi făcea violente scene de gelozie, adeseori nejustificate, îi interzisese băuturile alcoolice, ieșirile în oraș cu prietenii. Ca să-l lege și mai strîns de ea, începuse să-i toarne copii.

Declinul lui iremediabil o supărase și fiindcă sursele-i de cîștig încetaseră. Vînduseră restul mașinilor, vila de pe Berverly Hills, mobilele, tablourile. Se mutaseră într-un bungalow modest, din Pomona cu vecinătăți îndoielnice, dar în compensație cu o chirie extrem de redusă.

Paradoxal, prăbușirea lui Vernon procurase Cordeliei o satisfacție nemărturisită. Superioritatea lui profesională îi zgîndărise adeseori amorul propriu. Acum Vernon coborîsela nivelul ei, poate și mai jos, fiindcă ea mai primea din cînd în cînd un rolișor, pe cînd lui i se închiseseră porțile tuturor studiourilor.

De atunci se scurseseră ani. Vernon schimbase multe ocupații, dar nu se lipise de nici una, fiindcă sufletește rămînea legat tot de lumea filmului. Împlinise cincizeci de ani. Părea însă mai vîrstnic. Păstrase urmele frumuseții de odinioară, care-i dădeau acum un aer de distincție aristocratică. Încercase să uite trecutul, să se adapteze noilor lui condiții de existență, dar Cordelia, mai ales de cînd ajunsese o personalitate, îi redeschidea cu un fel de sadism vechile lui răni sufletești, amintindu-i că este un ratat, o ruină omenească, o povară pe capul a lor lui. Pe Vernon îl bîntuise de multe ori gîndul să renunțe la tot și să plece în lume. Era însă prea slab, prea neajutorat. Accepta calvarul ca pe o fatalitate...

Aferarea Cordeliei care supraveghea ultimele pregătiri înaintea sosirii oaspeților, îl scîrbea. O vedea în adevărata ei lumină: egoistă, dură, lipsită de scrupule. Cordelia avea și însușiri evidente, dar toate cu semnul minus: tenacitate, perseverență, sete de izbîndă, puse în

slujba poftei de înavuțire cu orice preț, de parvenire chiar și prin mijloace de luptă necavalerești...

Primii invitați începură să apară. Limuzinele lor se deplasau cu prudentă încetineală pe drumul în serpentină. Orchestra mexicană, instalată pe o estradă îmbrăcată în covoare, cînta melodii cu caracter hispanic, în ton cu ambianța. Bufetele amenajate pe mese lungi, cu fețe de masă albe, scrobite, erau adăpostite sub prelate viu colorate, împodobite cu ciucuri. Alte mese, mici, rotunde, metalice ca și scaunele deasemenea albe, erau protejate de umbrele de plaje ca niște imense ciuperci, ce aruncau frînturi de curcubeu peste verdele peluzelor. Chelneri, închiriați de la un restaurant din Los Angeles, purtau fracuri portocalii.

În mai puțin de o jumătate de oră grădina se umplu de oaspeți. Conducători ai marilor studiouri, cu sau fără neveste, actori și actrițe de primul rang, starlete poftite spre a face figurație, bancheri, politicieni, reprezentanți de seamă ai profesiunilor libere, ziariști, fotografi, coafori de modă cu renume internațional, femei, multe femei, sportivi, prelați, activiști pe tărîm social, judecători, pictori, avocați, figuri proeminente din *women liberation* și din *gay liberation* alcătuiau un *american stew* heteroclit, pestriț, dar mai ales zgomotos.

Cordelia lansase invitații în toate mediile, pentru a-și face cît mai multă reclamă. Oaspeții veniseră fie împinși de curiozitate, fie din obligație, ori pur și simplu de teamă, căci Cordelia Tuthill Woodword devenise un personaj care trebuia menajat. Cei care-i displăceau, riscau să se vadă trecuți pe liste negre, însemnați pe frunte cu ștampila de rasist, fascist sau antiprogresist, și puși astfel la un index ocult, susceptibil să le dăuneze cariera. Un „fenomen Mac Carthy *a rebours* dar nu mai puțin pernicios.

Cordelia avea un simț înăscut al decorului. Vernon și copii primiseră instrucțiuni să stea pe cît posibil în preajma ei, să aibă o comportare exemplară, spre a dovedi vizitatorilor că familia lor putea fi luată drept model. Fotografii au imortalizat-o în mijlocul a lor ei, dar și în preajma celor mai proeminente figuri din Los Angeles. Revistele de cinema, și marile ziare, aveau să-i dedice articole detailate, mult gustatele *mass media* avidă să afle noutăți despre celebritățile zilei.

Venise de la New York spre a o cinsti cu prezența sa însăși Patrick Wendover *senior vice president* la „International Pictures". Acesta era însă motivul mărturisit, menit să flateze amorul propriu al amfitrioanei. În realitate vizita lui la Los Angeles avea un scop utilitarist. Voia să discute cu Solomon Frankfurter o chestiune care nedumerise pe executivii de la New York. După ce se fotografie alături de Cordelia și bău o cupă de șampanie în onoarea ei, îl luă deoparte pe producătorul general:

— Trebuie să te previn, Sol, că au intervenit complicații care pun sub semnul întrebării turnarea „Peregrinărilor lui Ulisse". Suplimentul de două milioane de dolari cerut de noi, n-a fost aprobat de Weidenfeld.

Frankurter se congestionă la față:

— Sper că glumești, Pat! Am băgat pînă acum în această super-producție patru milioane. Patru milioane blocate în decoruri, costume, locațiuni de servicii, salarii ale actorilor și ale personalului tehnic...

— Știu, Sol, nu trebuie să-mi înșiri articolele bugetului tău. Sînt tot atît de de nedumerit ca și tine. Inițial Weidenfeld a fost entuziasmat de ideea „Peregrinărilor lui Ulisse". Nu știu ce l-a făcut să se schimbe.

— De ce nu vă adresați unei Bănci?...

— Peste capul lui Weidenfeld?

— De ce nu? Este o crimă de lèse majesté?

— Ce garanții am oferi? Presupunînd că am găsi o Bancă dispusă să ne dea o mînă de ajutor? Știi bine că la ora actuală nu stăm tocmai pe roze...

— Nu te poți plînge, Pat, că nu v-am adus beneficii...

— De acord. Dar cu beneficiile acestea abia am acoperit niște găuri...

— Atunci ce e de făcut?

— Asta mă întreb și eu...

— Zimmermann este informat de încurcătura asta? În calitatea lui de regizor al filmului, ar trebui pus la curent...

— Am preferat să discut cu dumneata în primul rînd Sol. Zimmermann este un emotiv. Ar putea să intre în panică.

— Poate că ai dreptate. Zimmermann este sinonim

cu arta. Dar în problemele financiare a rămas o mazetă.

— Trebuie să-ți mărturisesc, Sol, că la un moment dat ne-am gîndit și noi să adresăm un apel direct lui Chandler. „Bank of America and South Asia" lucrează doar cu Weidenfeld. Din nefericire Chandler este foarte montat împotriva dumitale și a studiourilor noastre, de cînd ai respins candidatura protejatei lui la un *leading role* în „Peregrinările lui Ulisse".

— S-a și aflat treaba asta? exclamă Franfurder perplex. Abia am discutat-o cu Baldwin . . .

— Veștile proaste circulă repede. Baldwin l-a informat pe Weidenfeld. Weiddenfeld l-a informat pe Chandler, apoi Baldwin mi-a telefonat mie cerîndu-mi să iau măsuri. Toate acestea în cîteva ore . . .

— Am impresia că Weidenfeld încearcă să ne șantajeze . . .

— Situația se prezintă mai spinoasă decît îți închipui. În chestiunea Jill Winters, Weidenfeld este un simplu intermediar.

Frankfurter își masă enervat cu degetele-i dolofane fruntea asudată:

— Pat, să jucăm cu cărțile pe masă. Dacă accept să creez un rol pentru Jill Winters, rezolvăm într-un fel criza?

— Mă tem că nu, Sol.

— Atunci ce propui?

—Baldwin caută o formulă, dar încă n-a găsit-o . . . Sol, am să-ți spun un secret. Înaintea plecării mele de la New York, am fost contactat de agentul unui grup de financiari arabi . . .

— Cu arabii n-am să colaborez niciodată! declară producătorul general, ireductibil.

— Mi-am închipui că ai să-mi dai răspunsul acesta, care complică și mai mult lucrurile . . .

Un chelner se apropie purtînd o tavă cu cupe de șampanie. Vernon Woodword apăru parcă din neant și se trată cu una din cupe. Sorbi dintr-o suflare băutura acidulată:

— Ce complotați acolo?

Vorbea împleticit și duhnea a alcool.

Producătorul general îl privi cu ostilitate:

— Am impresia că ai băut cam mult, Vernon . . .

Vernon făcu un gest larg, ca și cînd ar fi vrut să îmbrățișeze întreaga lume:

— Am băut, ei și? Am profitat de ocazie... Cordelia este ocupată cu invitații... Am băut și am să mai beau...

Sughiță, apoi luă o nouă cupă cu șampanie:

— Strici firma familiei, îl mustră Frankfurter.

Detesta beția și ratarea. Iar bărbatul Cordeliei îndeplinea ambele condițiuni.

— Nu aveți și pentru mine un rol? întrebă Woodword pe cei doi cineaști. M-am plictisit să fac pe agentul de asigurări. Nu pretind joc în „Peregrinările lui Ulisse"... Sughiță iarăși: Într-un film din categoria B m-aș descurca foarte bine...

Briza aduse dinspre un *barbecue* miros apetisant de carne friptă împănată cu mirodenii.

— Mai bine du-te și mănîncă ceva, Vernon, îl povățui Frankfurte. Ai băut pe stomacul gol și ți-a făcut rău...

— Rău? Nu mi-e deloc rău, Sol. Mă simt atît de bine, încît sînt în stare să îmbrățișez pe toată lumea. Chiar și pe tine... Vino să te pup!

Se apropie de producătorul general și dădu să-l sărute. Frankfurter îl îmbrînci îngrețoșat:

— Duhnești ca un butoi!

Oaspeții din preajma lor urmăreau curioși scena. Decreptitudinea lui Woodword nu fusese niciodată mai patentă.

De undeva apăru Joyce, fiica lui cea mai mică. Purta o rochie înfloratâ de voal de mătase cam prea serioasă pentru cei 15 ani ai ei. Era blondă, virginală, suavă, avea ochi albaștri plini de dulceață și blîndețe. Se deosebea în toate de fetele din generația ei.

Joyce se apropie de Vernon, și îl luă cu gingășie de braț:

— Să mergem, tată!... Te caută mama...

El se scuturâ, trăgîndu-și brațul:

— Cordelia nu trebuie să mă vadă în halul ăsta, bîngui speriat. Spune-i că nu m-ai găsit!... Mă fac nevăzut...

Sorbi șampania din cupă, pe care o așeză grăbit pe tavă, apoi se pierdu în mulțime.

— Du-te după el, Joyce! o povățui producătorul general. Să nu facă vreo boroboață...

Ea zîmbi sărman:

— Să nu vă fie teamă, Mr. Frankfurter! Tata este cel mai inofensiv cel mai cumsecade om din lume...

Plecă pe urmele lui.

— Biata fată! o compătimi Salomon. Vernon nu merita să aibă copii atît de buni...

— Ce se aude cu serialul de televiziune inspirat din viața lui Dukas, armatorul? îl întrebă Wendover. După cîte știu ai noștri și-au pus mari speranțe în această producție?

— Scenariul este pe terminate. Nu m-am fixat asupra actorului care să joace rolul miliardarului. Magnații marei finanțe sînt personaje deosebite; ca atare implică rafinamente de interpretare. Altfel cad în manierism. Anthony Quinn ar fi fost foarte potrivit pentru acest serial. Din nefericire acum turnează un film inspirat din viața lui Onasis. Mă gîndeam să-l contactez pe Burton, dar m-am temut că ne va cere prea mult...

— Richard Burton ar fi ideal, Sol... Am o idee! De ce nu l-am folosi pe Ray Montgomery? Îl avem deja pe contract...

Frankfurter tresări neplăcut impresionat de propunerea vicepreședintelui. Era vital pentru el ca Montogomery să rămînă în Europa un timp cît mai îndelungat.

— Montgomery e prea tînăr! obiectă.

— Ei și? Cu atît mai bine. Va fi veridic în rolul lui Dukas tînăr. Iar pe Dukas bătrîn îl va interpreta magistral. Ray este nu numai un june prim ci și un actor de compoziție remarcabil... Da, da! Reflectează bine asupra lui Ray! Este oare necesar să-ți amintesc ce succes are la public? Femeile îl divinizează...

Frankfurter se strîmbă desgustat:

— Dacă i-ar cunoaște preferințele reale, n-ar mai fi atît de entuziasmate...

— Nu este în interesul studioului să facem publicitate în jurul înclinărilor sale ascunse. Viața lui personală îl privește...

Ostilitatea manifestată cu atîta vigoare de producătorul general, trezi curiozitatea lui Wendover:

— Cu ce te-a supărat Ray? Pe tărîm profesional e deasupra oricăror laude. Filmele lui rulează pretutindeni cu çassa închisă. Cinematografele se întrec să le achiziționeze...

Frankfurter nu suporta să fie contrazis. În profesiunea lui se comporta ca un despot. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-i discute poruncile. Pînă și vedetele i se supuneau, chiar dacă mai mîrîiau uneori, asemenea tigrilor stăpîniți de biciul dresorului. Contraargumentele lui Wendover făceau să-i fiarbă sîngele în țeastă, cu atît mai vîrtos cu cît față de acest personaj nu putea riposta așa cum ar fi procedat cu subalternii. Își susținu însă în continuare punctul de vedere, străduindu-se să și-l demonstreze pe un ton cît mai politicos:

— Pat, să fim realiști! Ray termină acum la Veneția „Ultima aventură a lui Casanova", iar foarte curînd va începe turnarea la Roma a coproducției „Panică pe Via Veneto". Distribuirea lui Ray în serial este în afara oricărei discuții...

Pe Wendover îl indispuse încăpățînarea producătorului general. Îi cunoștea reputația de om dedicat artei și în același timp intereselor firmei. Dar Frankfurter depășea uneori măsura. Încheie deci discuția, înțelegînd că nu ducea la nici un rezultat.

— Nu m-ai convins, Sol, în privința lui Ray. Comitetul directorilor va decide în ultimă instanță...

Producătorul general, victimă a propriei sale irascibilități uită de prudența pe care și-o impusese, și își arătă colții:

— În contractul încheiat între mine și „International Pictures" există o clauză care prevede să am ultimul cuvînt în distribuirea actorilor. Înțeleg să nu renunț la acest drept, Pat...

Miezul zilei...

Clădirile înalte aruncau peste benzile albe de circulație ale bulevardului scurte covoare de umbră, alternate cu pete dreptunghiulare de lumină albă, descrise de razele oblice ale soarelui. Pe asfaltul încins și moale tocurile subțiri ale femeilor își imprimau minusculele amprente, distribuindu-le capricios ca pe o vastă pînză zugrăvită de un pictor abstracționist. Zăpușeala oploșită printre zgîrie nori era din cînd în cînd pusă în mișcare de palele fugare ale unor adieri răcoroase repezite dinspre ocean. Dar aceste zăgazuri agreabile aveau viață scurtă; arșița imobiliza iarăși aerul îmbîcsit de emanațiile eșapamentelor, de duhorile gunoaielor încă neridicate, de transpirația acră a oamenilor mai activă decît deodorantele.

Un Volkswagen — broască motorizată — opri într-un parcaj din preajma întretăierii lui Market cu Bush Street. Zugrăvit ca o sorcovă, cu extravagante flori stil hippy, distona cu mașinile opulente, ultraconformiste, staționate în acest centru al puterii financiare din San Francisco.

Frances Chandler se smulse din găoacea caroseriei, trecu la portbagaj, îl deschise și scoase dinăuntru un vraf de pînze pictate, lipsite de rame și prinse într-o curea de piele. Le luă sub braț, închise portbagajul și porni pe Market Street în sus, alegînd trotuarul umbrit.

Frămîntată de gînduri, trecea tocmai prin fața unui drug-store, cînd un incident insolit îi trezi atenția. Un bătrînel în haine de un bej deschis și cu pălărie panama, care pășea înaintea ei, se poticni, ridică brațele ca o vîslire de aripi, apoi se prăbuși cu fața în jos pe asfalt. Pietonii din preajma lui își continuară drumul, abia aruncîndu-i o privire. Dar cînd pe haina bătrînului, între omoplați, apăru o pată de sînge, cîțiva inși se opriră, stăpîniți de curiozitate.

Frances observă scena, dar păși mai departe. Nu-i plăcea să se lase antrenată în incidentele de stradă.

O femeie rubicondă, într-o rochie înflorată, transpirată la subsuori și cu o voluminoasă sacoșe în mînă, aștepta la margine de trotuar semnalul verde spre a trece pe „zebră", laolaltă cu o ceată de pietoni. Deodată scapă un strigăt, făcu o piruetă și se prăvăli pe rigolă. Din tîmpla perforată i se prelingea o dîră de sînge care prinse să șerpuiască pe asfalt.

Un polițist călare pe o motocicletă făcu o voltă necontrolată, se răsturnă și aterizâ sub roțile unui Chevrolet Caprice care venea din sens invers. Accidentul acesta mult mai spectaculos, atrase roi de curioși. Conducătorul Chevroletului ajutat de doi trecători, scoase de sub roțile mașinii pe polițistul inert. Din artera jugulară secționată de un glonte care-i străpunsese gîtul, țîșnea sîngele ca dintr-un minuscul gayzer.

— Cineva trage asupra noastră! constată cu glas tare un tînăr cu white-jeans lipiți pe șolduri.

Un băiat cu cozondraci roșii peste o cămașă cu carouri, care înfuleca înghețata dintr-un cornet și se uita cu mirare la polițistul rănit mortal, făcu brusc o mișcare dezordonată, prebășindu-se pe trotuar. Țeasta lui lovită

dintr-un unghi excentric de un glonte de mare calibru pleznise ca un dovleac.

Panica se stîrni deodată, demențială. Pietonii începură să alerge zănatic, doar să scape de moartea care-i pîndea din toate părțile.

Frances se pomeni luată pe sus de un val de oameni dornici să-și găsească adăpost prin magazine, pe sub porticele edificiilor. Un bărbat între două vîrste cu pălărie texană, vestonul militar kaki rupt în coate și blue jeans peticiți, murdari, o înfășcă de braț și o trase fără menajamente într-un pasaj din apropiere, în care se și îmbulziseră zeci de oameni. Abia apucaseră să intre în adăpostul improvizat, cînd auziră în stradă o bufnitură seacă. Parbrizul unui Buick explodase sub impactul glontelui care-l nimerise și pe conducător. Scăpat de sub control, automobilul se năpusti pe trotuar, măturâ o pompă de incendiu, făcînd să țîșnească o coloană de apă înaltă de aproape trei metri, apoi dădu buzna într-o vitrină cu aparatură electrică, zdrobind mai toate televizoarele, magnetofoanele și radiocasetofoanele expuse.

Frances se uită uluită la oamenii din jurul ei care se băgau unii într-alții ca oile. Primele clipe de șoc psihic se consumaseră. Excitația provocată de senzaționalul eveniment la care participau vrînd-nevrînd cu toții, stîrni comentarii vii și explozii de indignare. Vorbeau pe întrecute, protestau, gesticulau, înjurau, descărcîndu-și nervii potrivit temperamentului și educației fiecăruia. Frances nu participa la discuțiile acelea absolut inutile din punctul ei de vedere. Curiozitatea îi invinsese teama. Din stradă se mai auzeau doar rare detunături de armă relativ îndepărtate. Circulația autovehiculelor și a pietonilor încetase cu desăvîrșire. Frances vru să se strecoare prin mulțime spre ieșirea din pasaj, dar insul cu pălărie texană o apucă ferm de braț:

— Ai înnebunit, sau ai de gînd să te sinucizi, fetițo? Așteaptă! Pînă nu-l prind pe zănatecul care trage asupra noastră, nu ieși de aici.

— Bine, bine! zise ea, încercînd să-și degajeze brațul.

Necunoscutul stărui să i-l țină strîns. Se lipise de ea, profitînd de înghesuiala care-i presa din toate părțile. Frances îi simți sexul turgescent, apăsîndu-i coapsa. În alte condiții, apropierea aceasta ar fi excitat-o, dar acum

o supăra. Îl împinse cu cotul, apoi mută tablourile între ea și individ.

„Red s-ar topi de rîs dacă ar ști că pînzele lui mi-au slujit drept pavăză!“ Dîrzenia cu totul nouă cu care își apără „virtutea“ atît de vulnerabilă pînă mai ieri, avu pentru ea semnificația unei revelații. Se păstra oare pentru Red? Nu făcuse pînă acum asemenea sacrificii pentru nici unul dintre prietenii ei de ocazie. Se culcase cînd cu unul, cînd cu altul, fără să manifeste preferințe . . .

În depărtare răsunară sirenele modulate ale mașinilor de poliție ori ale Salvărilor . . .

Se așeză iarăși liniștea, tulburată doar de comentariile virulente ale oamenilor înghesuiți în pasajul strîmt neaerat, în care zăpușeala devenise tot atît de insuportabilă ca și trupurile încinse, asudate, strivite între ele.

— Cît mai stăm aici?

— Ne iese sufletul! Murim!

— Viața în oraș a devenit insuportabilă!

— Dacă scapi să nu fii ucis în casă de bandiții care dau buzna peste tine, te curăță în plină stradă, sub ochii trecătorilor. Un om nu ridică degetul să-ți vină în ajutor.

— Astea-s fructele societății noastre tolerante!

— Grozave fructe! Scumpete, șomaj, inflație, crime . . .

— Mai ales crime!

— Crimele se înmulțesc, fiindcă în mod practic nu mai există pedepse!. . .

— Opinia publică, judecătorii, avocații, încurajează crimele și pe criminali!. . .

Criminalii sînt de cele mai multe ori victime ale societății!

— Așa e!

— Accidentele de circulație provoacă anual zeci de mii de victime și nimeni nu mai face caz!. . .

— Dacă societatea refuză să facă dreptate obidiților, obidiții trebuie să-și facă singuri dreptate . . .

— Asta e o infamie! O provocare!

— Fraților, nu e destul ce se întîmplă afară?

— Atenție! Vin helicopterele! Frumos mai zumzăie!

— Era și timpul să vină!. . .

— Anul trecut, într-un orășel din Middle West, un student înarmat cu o armă cu lunetă cocoțat pe un acoperiș a masacrat lumea dintr-o piațetă . . . ziua în amiaza mare. .

— Numai helicopterele i-au venit de hac!

O fată grăsuță, mioapă, cu piele arămie și păr creț — hispano-mexicană sau portoricană — stătea lîngă Frances. Din cînd în cînd se cutremura de fiori:

— O femeie însărcinată a murit lîngă mine... Cînd a căzut, și-a dus mîinile la pîntece, ca și cînd ar fi vrut să-și protejeze pruncul. A fost îngrozitor!

Individul cu pălărie texană zîmbi ciudat:

— Moartea are fumusețea ei... Poeții s-au întrecut să cînte tragismul, dar și sublimul morții.

Frances tresări. Necunoscutul repeta teoria lui Red. Fascinația pe care moartea o exercita asupra acestuia, pesimismul lui profund, neîncrederea-i maladivă în oameni, citatele din operele lui Freud și Schopenhauer, profeții săi alături de Budha și de Confucius, pe care le folosea de predilecție în discuții, treziseră încă de la început interesul lui Frances, apoi treptat o cuceriseră. Red nu avea nimic comun cu tineri de vîrsta lui, superficiali, blazați, însetați de senzații tari, de împerecheri animalice. Pătrunsese în mijlocul grupului ei de boemi asemenea unui personaj bizar, coborît dintr-o lume a stelelor. Nu se știa nimic despre obîrșie, despre trecutul lui; Red păstra o muțenie absolută în acest domeniu, sporindu-și aureola de mister. Se aflase că adoră pictura. Picta și el. Pînze stranii, zugrăvite parcă de penelul fantast al unui drogat deprins să trăiască universul himerelor.

Fetele din grupul lui Frances se simțiseră puternic atrase de personalitatea lui. Red păstra însă față de ele o atitudine distantă, superioară, de arhanghel coborît printre muritori. Îi oferiseră droguri: marijuana, LSD, heroină... Întîmpinaseră un refuz care le sporiseră curiozitate. Îl ispitiseră a i se dărui pe rînd, iarăși fără nici un rezultat. Homosexualii din grup își spuseseră atunci că își găsiseră un nou adept. Dar nici avansurile lor nu obținuseră mai mult succes...

Boemii din grupul lui Frances, care își găsiseră refugiul la Monterey, aveau totuși o înclinare comună: dragostea pentru artă. Mai toți pictau ori sculptau. Dar operele lor găseau rareori clienți. În lipsă de amatori dispuși să-i aprecieze, boemii își aduceau laude între ei. Tămîierile reciproce, repetate cu stăruință le creeaseră convingerea că toți erau niște genii nerecunoscute de publicul ignorant. Fatpul că Frances își găsise un cumpărător singur în persoana lui Arthur Steuben, proprietarul

galeriei de artă cu același nume, nu-i impresiona. Cunoșteau apartenența și presupunerea că aceasta juca un rol determinant în achiziționarea tablourilor. Toți artiștii din grup, atît cei închipuiți cît și cei realmente talentați, alergau cu limba scoasă după cumpărători, chiar dacă în public declarau că disprețuiesc aspectul comercial al artei.

Red evita să participe la discuțiile cu caracter profesional, fiindcă — spunea el — nu avea timp de pierdut. Într-o dimineață, instalat pe malul oceanului la Cypress Point, picta valurile tumultuoase care se spărgeau de stînci. O viziune haotică, infernală, cu tonuri întunecate, sfîșiate la orizont de străfulgerări vinețiii. Cîțiva turiști se opriseră lîngă șevaletul său și îi priviseră critic opera, fără ca Red să se sinchisească de prezența lor. Unul dintre ei — un bărbat distins, argintiu la tîmple, cu haine de sport impecabile — se declarase amator să-i cumpere pînza. Red ridicase indiferent din umeri.

— Nu vînd!

Uimit de răspunsul lacanic al tînărului artist, bărbatul cu tîmple argintii îi oferi un preț atractios.

Red îl privise peste umăr, zîmbind ironic.

— N-ai ce face cu banii, Mister?

Formulase întrebarea folosind un ton plin de insolență. Stimulat de această împotrivire, străinul dublase prețul.

— Vezi-ți de drum, Mister! mormăise Red printre dinți, întorcîndu-i spatele.

Turiștii plecaseră nedumeriți.

Doi colegi ai săi, care încercaseră fără să aștearnă pe pînză într-o interpretare proprie peisajul redat cu atîta forță și originalitate de Red fuseseră martori la insolita scenă. Înapoiați în colonie, istorisiseră întîmplarea. Red crescuse în ochii tuturor, dar tot atunci se zămisliseră în sufletele confraților simțăminte de invidie și antipatie. Succesul artiștilor autentici supără pe ratații care se cred frustați de ceea ce li se cuvine.

Indispuși și de succesele la femei repurtate de Red — succese pe care el refuza să le speculeze — masculii din grup începuseră să-l privească dacă nu cu ostilitate declarată, cel puțin cu o răceală crescîndă. Și candidatele la dragostea lui, iritate căci fuseseră respinse, prinseseră a-i manifesta tot mai deschis supărarea. Nu-l expulzaseră încă din mijlocul lor, dar izbucnirea crizei nu era departe.

Spre surprinderea tuturor, Frances adoptase o atitudine contrară majorității. La început din spirit de contradicție, apoi mînată de o crescîndă simpatie și admirație față de lucrările lui. Luase hotărîrea să-l urmeze, dacă mărunta colectivitate de artiști nereușiți, din rîndurile cărora făcea și ea parte, ar hotărî într-o zi să-l declare *persona non grata* . . .

Zumzetul helicopterelor încetase. Deasupra străzii pustii coborîse liniștea. În fața intrării pasajului se ivi o pisică tărcată, înconjurată de puii ei. Pisica miorlăi, și păși mai departe, laolaltă cu pisoii minusculi. Scena aceasta pașnică sublinie ciudățenia situației ființelor refugiați în pasaj. Unul dintre ei scoase, precaut, capul afară.

O mașină a poliției trecu anunțînd printr-un *haut parleur* că circulația fusese restabilită. Se iviră și ambulanțele rămase pînă atunci la adăpost. Oamenii ieșiră de prin unghere la lumină, așa că strada își reluă curînd animația. Morții și răniții fiind ridicați în grabă, totul reintrară în normal.

Cu tablourile la subsuoară, Frances se îndreptă spre o clădire înaltă, cu pereți abrupți de sticlă, care adăposteau printre alte magazine și galeriile de artă „Steuben". Intră, întîmpinată curtenitor de patron însuși.

— Va să zică erați pe stradă, cînd demontul a început să tragă în mulțime?.. Nu vă închipuiți, Miss Chandler, ce bucuros sînt că ați scăpat cu bine!

Steuben era un bătrînel cochet, veșnic îmbrăcat în veston negru și cu pantaloni reiați. Fîșii de păr alb, aduse de deasupra urechii stîngi îi acopereau imperfect calviția.

— Mi-ați adus ceva nou, Miss Chandler?

Frances desfăcu la repezeală cureaua care lega tablourile și i le arăta unul cîte unul.

Steuben le examină critic:

— Nu sînte rele! Nu sînte rele deloc!

Frances surîse:

— Știam că au să vă placă. Și acum să vă informez despre ce e vorba Mr. Steuben. Doresc să organizați într-unul din saloanele galeriei dumneavoastră o expoziție a acestor pînze. Toate sînt semnate de colegul meu Red Butler. După cum puteți constata, are un real talent.

Patronul zîmbi chinuit:

— Piesele sînt într-adevăr remarcabile, Miss Chendler, dar protejatul dumneavoastră este încă un necunoscut.

Galeriile mele nu-și pot asuma riscul unui eșec...

— Să nu mă înțelegeți greșit, Mr. Steuben, îl întrerupse. Iau asupra mea riscurile. Cu alte cuvinte, sînt dispusă să achit chiria sălii...

— Prețul e cam scump... nu știu dacă are să vă convină...

— Cît, Mr. Steuben? Să fim expeditivi!

— O săptămînă, șapte mii de dolari. O sumă rezonabilă. Vă reamintesc că și în acest caz îmi asum o răspundere morală, adăpostind expoziția unui necunoscut. Galeriile „Steuben" reprezintă o garanție a reputației dobîndite cu greu ..

— Vă ofer cinci mii de dolari pentru o săptămînă, spuse Frances. Nu dispun de mai mulți bani. Cinci mii de dolari reprezintă o sumă rezonabilă. Pot să vă asigur fără teamă că reputația firmei dumneavoastră nu va avea de suferit de pe urma prezentării acestei expoziții. Garantez succesul!

— Și ramele? Cine plătește ramele? întreabă precaut patronul, netezindu-și cu un gest mecanic reverul vestonului tivit cu șiret de mătase.

— Dumneavoastră le plătiți, Mr. Steuben. Rame simple de lemn alb.

Patronul calculă rapid avantajele și dezavantajele acestei propuneri. Ajunse la concluzia că se contura o afacere promițătoare. Aces Red Butler va sparge neîndoielnic barierele anonimatului...

— Miss Chandler, din stimă și simpatie pentru dumneavoastră, accept tîrgul. Cînd ați prefera să inaugurați expoziția?

— Cît mai repede posibil.

— În acest caz va trebui să verific încă odată programul viitoarelor noastre expoziții .. Să găsesc o fereastră... Am să vă anunț telefonic data...

— Atunci vă las în primire pînzele. Să vă semnez și cecul respectiv.

— Prea bine, Miss Chandler. Să sperăm că protejatul dumneavoastră n-are să vă dezamăgească... Bătrînul căzu pe gînduri: Mă tem că va fi ultimul debutant lansat de mine... Ați venit în ceasul al doisprezecelea .. Mă ispitește gîndul să mă retrag din afaceri, să mă stabilesc într-o localitate liniștită, în care să nu mai aud de huliganisme, de jafuri, de crime... Acum, în ultimul sfert al

supercivilizatului secol XX, aici, la San Francisco, sîntem împresurați de primejdii mai abitir decît locuitorii din Far West, în epoca demențială a descoperirii aurului în California lui Sutter.

Frances îi zîmbi cu simpatie:

— Dumneata, Mr. Steuben, ești atît de îndrăgostit de activitatea dumitale de anticar, încît n-ai să renunți la ea nici dacă pe străzi oamenii au să fie vînați ca iepurii . . .

— Asta se și întîmplă, Miss Chandler! Asta se și întîmplă! Poporul american acceptă să fie terorizat de bandiți, de asasini . . . Vine un derbedeu la mine, îmi pune un pistol în piept și îmi poruncește să-i dau toți banii din casă. . Chiar dacă galeria e plină de clienți nimeni nu intervine în ajutorul meu. Nu-mi rămîne decît să mă execut, dacă îmi repugnă să mi se găurească pielea cu gloanțe . . . Dar ce să vă mai supăr cu grijile mele . . . Să ne străduim a le uita, să savurăm puținele clipe de bucurie care ne mai rămîn . . . Calvarul nostru, al bătrînilor, nu va mai dura mult. Mă gîndesc însă la dumneavoastră, tinerii . . . și vă plîng . .

Frances rîse:

— Pe toți ne așteaptă moartea . . . Ne vom înfățișa la întîlnire mai devreme sau mai tîrziu. De ce să ne amărîm, lăsîndu-ne obsedați de iminența sfîrșitului?

— Optimismul tineretului este reconfortant! zîmbi el cu forțată voioșie . . .

Frances Chandler părăsi Galeriile Steuben într-o îndoielnică stare de spirit. Se întreba cum va reacționa Red, cînd va fi informat de inițiativa ei. Luase tablourile din atelier fără știrea lui, fiindcă era sigură că Red i-ar fi respins ideea. Spera însă că în cele din urmă îl va face să privească lucrurile cu mai mult realism. Oroarea lui față de amatorii de artă, mai mult sau mai puțin princeputi, față de publicitate, față de succesul care i se cuvenea, era maladivă, iar de această ciudățenie trebuia să-l vindece. Poate că într-o zi Red, îi va mulțumi, recunoscîndu-i strădaniile . . Poate că atunci se va arăta mai uman, mai înțelegător, mai afectuos . . . Nu-și făcea iluzii că Red o va iubi vreodată. Omul acesta, dedicat numai artei lui, se înstrăinase de lume, respingea ostil mîinile ce i se întindeau prietenoase, răspundea cu indiferență la atacurile rivalilor care deși îi intuiau superioritatea, refuzau să i-o recunoască . . .

Frances sosi la Monterey seara tîrziu și îl găsi pe Red în camera lui, cîntînd la chitară în fața unui tablou pictat de el, ce înfățișa cu impresionantă forță de evocare coasta stîncoasă, plină de sălbăticie de la sud de Carmel, bombardată de valuri furioase. Zugrăvirea imensității și forței oceanului era tema lui preferată. Fizionomia pictorului, atît de aspră îndeobște, era îndulcită de o lumină interioară caldă ce-l înfrumusețea, umanizîndu-l. La apariția prietenei sale, Red tresări smuls din transă. Expresia-i dură, impenetrabilă, de toate zilele, izgoni blîndețea ce-i împodobise pînă atunci chipul. Puse deoparte chitara și își aprinse plictisit o țigară.

— Cîntai atît de frumos.. De ce te-ai oprit? îl întrebă Frances cu amical reproș.

Red o privi cu o indiferență care o duru:

— Îmi place să cînt numai cînd sînt singur... Solitudinea mă inspiră...

Frances surîse trist:

— În solitudine tu nu te simți niciodată singur. Am observat de mult...

El își stăpîni un căscat:

— Ai făcut o observație întemeiată!.. Crești în ochii mei, Frances. Ești un bun psiholog!.. Între oameni mă simt întotdeauna stingher...

— Și prezența mea îți creează acest sentiment?

Red rîse, amuzat de îmbufnarea fetei:

— Cîteodată, cînd mă aflu lîngă tine, nici nu simt că exiști. Poți să iei această constatare ca un compliment.. Da, da, ca un compliment.

Cîteva zile mai tîrziu, Frances și Red stăteau la o masă pe terasa durată din lemn a restaurantului Windjammer amenajată cu o simplitate rustică rafinat studiată. Ecrane de sticlă aveau menirea să-i apere pe clienți de vîntul care sufla dinspre larg. Pentru a li se asigura totuș o răcoare plăcută, plafonul era descoperit. Ferestrele late ca niște vitrine, dominau docurile cu forfoteala lor de vase de pescuit mai toate bătrîne, dar cu atît mai pitorești. Cîteva yahturi albe, îngrijite ca niște femei cochete, făceau notă discordantă.

De data aceasta ecranele de sticlă deveniseră inutile, căci vîntul încetase să mai bată. Deasupra docurilor plutea o pîclă lăptoasă, sidefie, poleită de razele soarelui escamo-

tat privirilor. Pe fața de masă roșie farfuriile de porțelan aruncau pete albe, în armonie cu paharele și cu pomiera încărcată cu fructe zemoase, ca într-o natură moartă semnată de un pictor olandez al secolului XVII.

Mesele din jur erau ocupate mai ales de turiști, care-și exprimau în tot felul de limbi entuziasmul stîrnit de ambianța feerică. Red Butler nu împărtășea buna dispoziție generală. Se uita dezgustat la bărbații în haine albe, bărbieriți proaspăt și respirînd prosperitatea, la femeile de toate vîrstele ce arborau rochii înflorate, extravagente, la copiii bucălați, zgomotoși și cu educație deficientă, la chelnerii stilați, în haine roșii ca și fețele de masă.

— Fran, oricît te-ai strădui, rămîi o incorigibilă burgheză. Ai ținut să mă aduci în localul ăsta tot atît de insipid ca și lumea ternă care-l populează . . .

— Nu s-ar putea spune că în jurul nostru nu abundă culoarea . . . Constat chiar că se face exces . . .

Red se strîmbă disprețuitor.

— Nu este vorba de culorile țipătoare, îndrăgite de vulg. Mă refer la tonurile divine, vizibile doar nouă, aleșilor. Ne străduim să le așternem pe pînză, spre a le păstra amintirea . . .

— Ție nu-ți place să împarți cu nimeni amintirile. . .

Pictorul se animă brusc:

— Nici nu am ce împărți!. . Burghezii tăi nu sînt capabili să perceapă tonurile vizibile doar mie . . . poate și ție . . .

— Mulțumesc pentru amabilitate . .

— Nu am de gînd să le fac educația artistică, să le deschid ochii asupra minunilor pe care sînt incapabili să le vadă . . . Să nu te supere adevărul, Fran. Acuarelele tale sînt bune . . . pentru snobii dornici să-și împodobească interioarele cu nimicuri încîntătoare, dar lipsite de substanță . . .

— Cu alte cuvinte să mă las de pictură, replică ea fără să se supere.

— N-am spus asta. Ție însă îți plac laudele, recunoașterea talentului tău de către public, aspectele tangibile ale acestei recunoașteri, banii . . Făcu un gest de violentă respingere: Pe mine nu mă interesează aprecierile publicului și nici banii lui . . . Divinitatea nu poate fi cumpărată. . .

Frances își plecă supusă fruntea, recunoscîndu-și înfrîngerea:

— Mă înclin, Red! Operele tale ating culmile divinității...

Fața lui se întunecă brusc:

— Te rog să nu mai rostești asemenea platitudini! Pîngărești arta adevărată, arta care disprețuiește și critica negativă și educația... Perfecțiunea nu permite comentarii nici cu semnul plus nici cu semnul minus. .

— Îi desconsideri pe contemporani, sînt de acord, deși socotesc această atitudine misantropică. Ce ai însă împotriva posterității? Toți artiștii s-au zbătut, se zbat și se vor zbate pentru a-și asigura recunoașterea lumii de mîine.

— O glorie ieftină de care mă lipsesc...

Frances se înfurie:

— Nu ai dreptul să lipsești omenirea de frumos... De frumosul exprimat în arta făurită de tine... Oamenii sînt răi, meschini, egoiști abuzivi, fățarnici... Dar lumea asta imperfectă a creeat cultura și civilizația de azi ..

— O cultură și o civilizație imperfectă amenințată în orice clipă cu distrugerea! Privită sub acest aspect, ce înseamnă posteritatea?.. Chiar dacă globul pămîntesc nu va exploda, datorită mijloacelor de ucidere în masă create de către oameni, va veni totuși o zi în care, îmbătrînit, va pieri, așa cum piere orice organism uzat... Ce se va întîmpla atunci cu muzeele, aceste cimitire de obiecte de artă și de cărți?.. Ce sens va mai avea cuvîntul posteritate?...

Frances îl privi uluită de răbufnirea lui verbală, exteriorizare a unor vijelioase frămîntări lăuntrice.

— Refuz să creez artă pentru o lume imperfectă, împărțită între îmbuibați și înfometați, între stăpîni și robi, continuă Red cu aceeași vehemență, atrăgînd privirile cîtorva clienți de la mesele alăturate. Lumea modernă se mîndrește că a desființat sclavia. Ce tristă, ce abjectă comedie!.. Arată-mi o țară în lume, oricare ar fi ea, în care să nu existe sclavie sub un aspect sau altul. Sclavia de azi îmbracă forme rafinate, sofisticate! În rîndul sclavilor sînt cuprinși oameni cari făuresc din ordin arme de ucidere în masă, fie că aceștia sînt ingineri, muncitori sau pur și simplu platnici pasivi de impozite, folosite de guvernanți tot pentru înarmare!.. Atîta timp cît vor exista

războaiele, indivizi care pregătesc și amenință cu războiul, robi care se supun orbește asasinilor investiți cu puterea de a-i trimite la moarte, omenirea nu-și va cunoaște liniștea, iar programul nu va fi decît o nouă etapă premergătoare distrugerii finale... Sînt hotărît să mă mențin pe poziția mea, atîta vreme cît...

Red simți pe braț atingerea timidă a degetelor fetei.

— Dragul meu, te rog... liniștește-te! Uite, ne aduce mîncarea... De ce nu vrei să-ți tihnească ziua aceasta atît de frumoasă? . Mi-am dorit atît de mult să ne aflăm azi împreună... să ne bucurăm împreună de... de...

Red o privi încruntat:

— De ce să ne bucurăm? Avem motive de bucurie?

Scăzu totuși tonul. Chelnerul le umplu paharele cu un vin rosu cu străluciri de rubin.

— Să bem pentru noi, Red, pentru izbînda operelor... am vrut să spun a gîndurilor tale. .

Ridică paharul. Îl ridică și Red, dar oarecum împotriva voinței lui. Gustară vinul — o aromă și un buchet de înaltă clasă — apoi așezară paharele pe masă. Începură să mănînce, fără poftă, nisetrul la grătar abia servit.

Frances era îngrozită Trăgea cu ochiul spre jurnalul împăturit pe masă alături de ea, sub poșeta cu flori multicolore imprimate în piele. Pe una din paginile dedicate rubricilor de artă se afla un anunț al galeriilor „Steuben", care făcea cunoscut publicului recenta deschidere a expoziției de tablouri semnate de Red Butler. Ceva mai departe un cronicar de artă, care asistase la vernisaj, așternuse pe două coloane un articol elogios în jurul operei lui Red Butler „revelația sezonului în domeniul picturii moderne". „Acest tînăr artist", continua criticul „nu îngăduie a fi categorisit în nici unul din compartimentele artei picturale consacrate diferitelor școli actuale. Maniera lui este atît de originală, talentul atît de copleșitor, de exploziv, încît sparge toate canoanele. Red Butler nu permite a fi comparat cu nimeni, fiindcă Red Butler este unic".

Frances înghițea cu noduri peștele stropit cu picături de lămîie. Nu-i simțea nici gustul, nici frăgezimea. În cosul pieptului i se răsucea o ghiară nevăzută. Cum va reacționa Red, cînd va afla că tablourile îi sînt expuse împotriva voinței sale într-o galerie din San Francisco? Abia acum își dădu seama de enormitatea neghiobiei

săvîrșită de ea. Era însă prea tîrziu, ca să mai poată repara ceva. Exista o singură și foarte fragilă soluție. Să retragă tablourile de la „Steuben" și să le readucă în bîrlogul lor din Monterey. Se făcuse însă prea multă vîlvă în jurul lor. Era imposibil ca Red să nu fie informat, mai devreme sau mai tîrziu, că Frances abuzase de buna lui credință. Un abuz izvorît din cele mai frumoase intenții, totuși un abuz.

La capătul terasei apăru Tim Stephney, însoțit de o fată tînără, insipidă, cu păr de un blond spălăcit și sîni plați de băiat. Tim, pictor și el, se încadrase printre rivalii nedeclarați ai lui Red. Deși îi recunoștea în sinea lui talentul, se străduia să i-l minimalizeze cu orice ocazie.

Cînd o văzu pe Frances în compania lui Red, se apropie de masa lor. Se opri în dreptul lui și îi zîmbi cu falsă prietenie.

— Felicitările mele, Red! Am citit articolul din „Herald Tribune". Adaugă cu ton de glumă: Spune-mi cinstit, cît ai plătit ca să ți-l facă atît de laudativ?

Lui Frances i se scurse tot sîngele din obraji. Peștele îngurgitat pînă atunci porni să i se urce pe gîtlej în sus. Cu un efort, încercă să-și stăpînească senzația de vomă. Red ridică iritat privirile spre noul venit:

— N-am apreciat niciodată glumele proaste, Tim.

Ochii lui Tim se îngustaseră, ridicîndu-și colțurile oblic, ca la mongoli. Chipul lui avea în clipa aceea o expresie apreciată de Frances drept drăcească.

— Hai, nu mai face pe nevinovatul, Red! Recunoaște mai bine că scîrba ta de publicitate era numai de fațadă, și că pe ascuns îți pregăteai lovitura... Trebuie să admit, fără înconjur, că ai reușit pe deplin...

Red se făcuse pămîntiu. Nu-i plăcea să fie luat în bătaie de joc.

— Îmi faci milă, Tim! Nu te știam și mitocan.

— Am citit și eu articolul, Mr. Butler, interveni blonda cu sînii plați. E într-adevăr extraordinar. Mă bucur că am avut prilejul să vă cunosc... Sper că la sărbătorirea succesului ne veți invita și pe noi...

Red se ridică de la masă. Își încleștă pumnii. Ochii lui zvîrleau scîntei.

— Lasă fariseismele, amice! îl înfruntă Stephney zîmbind sarcastic. Prefăcătoriile nu mai țin...

Scoase din buzunarul sacoului de sport un ziar împăturit. Îl desfăcu la articolul în chestiune, apoi întinse colegului de breaslă.

— Citește! Nu ești tu Red Butler? Ar fi prea de tot să ne aflăm în fața unei potriviri de nume atît de flagrante.

Red luă ziarul și își aruncă privirile asupra coloanelor tipărite. Descifră cîteva pasaje, apoi umbra unui zîmbet prinse să-i destindă expresia crispată a feței.

— E într-adevăr o potrivire de nume uluitoare. N-am expus nici un tablou la „Steuben". Zîmbetul îi îngheță treptat pe buze: Nu... nu sînt eu... afară numai dacă...

Ridică ochii de deasupra paginei tipărite și se uită lung la Frances. În mintea lui se înfiripă o bănuială...

— Numai dacă? repetă Stephney cu răutate.

Înțelesese că picase întîmplător peste un episod jenant din viața comună a lui Red și a prietenei lui. Ce se va mai distra pe seama lor, chiar dacă succesul de la „Steuben" avea să se confirme.

Copleșită de uitătura cruntă a lui Red, Frances plecă încet ochii. În clipa aceea, în mintea lui se făcu lumină...

*

* *

— Poți să afirmi pe conștiința dumitale, Linzer, că acest portret este un Bol și nu un Rembrandt?

— Experții care l-au analizat pînă în clipa de față nu au căzut de acord spre a-i stabili proveniența, dragul meu Steuben.

Bernard Linzer vorbea cu glas suav, în ton cu expresia placidă a chipului său cu trăsături îngreunate de o grăsime care începuse să-i deformeze estetica. La 35 de ani, o corpolență precoce împotriva căreia lupta cu toate mijloacele puse la dispoziție de medicina modernă, îi compromisese silueta, prevestind o obezitate progresivă irezistibilă, predispoziție nedorită care îl exaspera cu atît mai mult, cu cît Linzer era un estet rafinat pînă în străfundul ființei sale, un adept al frumosului sub orice formă, un sibarit înclinat să savureze toate voluptățile oferite de belșugul cel mai dezlănțuit al privilegiaților, un cochet dornic să strălucească prin eleganța sa, un însetat de laude de complimente. Pasiunea lui

pentru lux se manifesta printr-o etalare ostentativă de podoabe și de tot ceea ce poate ilustra opulența și reușita deplină în viață.

Croitorii lui de pe Saville Row erau furnizori ai Curții Regale purta bijuterii achiziționate la Cartier și Van Cleef, făcîndu-se remarcat printr-un exces oriental. Dispunea de o flotă de Rolls Royce-uri de trei yahturi și de o multitudine de cai de curse. Avea domiciliul la Paris, pe Avenue Foche și o serie de reședințe în marile capitale și orașe ale lumii, în paralel cu galeriile sale de artă și antichități. O centrală la Paris, pe Faubourg Saint Honoré, cu filiale la New York și la Roma, la Londra și la Rio de Janeiro, la Madrid și la Milano, la Washington și la Monte Carlo. Întreținerea acestei existențe aproape fabuloase necesita cheltuieli uriașe. Dar și sursele lui de cîștig erau colosale. Galeriile de antichități, expertizele de artă și alte multe combinații legate de comerțul cu obiectele de artă îi aduceau venituri imense.

— Dragul meu Steuben, nu înțeleg de ce te cramponezi să obții o expertiză care să atribuie lui Rembrandt portretul „Bărbatului în negru". Și Bol, elevul lui, se bucură pe piață de o cotă înaltă. Se spune chiar că portretele executate de el depășesc uneori pe ale maestrului.

— Linzer, sînt consternat. Ții să te plasezi pe o poziție antagonistă intereselor mele... și ale... adevărului. Cu atît mai mult cu cît în sinea dumitale nu poți să nu recunoști că este vorba de un Rembrand și nicidecum de un Bol.

— Karl! Unde este Karl! strigă deodată Bernard Linzer. În glasul lui se deslușea o mare alarmă.

De sub biroul lui Steuben apăru, răspunzînd la chemarea stăpînului, un motan negru, de Angora. Se lipi calin de piciorul lui și prinse să toarcă. Linzer îl luă în brațe și îl mîngîie tandru.

— Un pisoi demn de sîngele lui nobil nu umblă pe sub mobile! îl dojeni patern. Karl vrea lapte, Steuben. Dă poruncă să-i aducă o farfurie cu lapte!

— Imediat! se execută gazda, apăsînd butonul unei sonerii. Lapte pentru pisica lui Mr. Linzer! porunci secretarei ivite în pragul ușii.

— Pardon, e pisoi! îl corectă vizitatorul.

Peste cîteva momente, Karl lipăia cu limbuța lui roză, laptele din farfuria pusă fără jenă de Linzer pe biroul Louis XV autentic al gazdei.

— Mă scuzi că te-am întrerupt, Steuben. Îmi spuneai tocmai că . . .

— Nu se poate face confuzie între un Bol și un Rembrandt. Deși Ferdinand Bol a fost elevul lui Rembrandt, și-a păstrat personalitatea tușa, stilul, chiar dacă în prima lui fază era tributar influenței maestrului. Înțeleg să nu poți face o delimitare precisă între maniera lui Aert de Gelder și a magistrului său Rembrandt. Gelder a rămas credincios stitlului lui Rembrandt, chiar și după ce a încetat să-i mai fie discipol. Bol nu poate fi în nici un caz confundat cu autorul „Rondei de noapte".

În timp ce vorbea, Arthur Steuben se uita cu coada ochiului la pisoi, încercînd un sentiment de suferință fizică ori de cîte ori cădeau pe birou stropituri de lapte.

Linzer nu se lăsă convins:

— Scumpul meu, și pe un Bol poți obține un preț substanțial . . .

— Îți bați joc de mine, Linzer? Cumpărătorii noștri sînt recrutați în general din rîndul îmbogățiților peste noapte, amatori să-și plaseze banii în obiecte de artă, valorile cele mai sigure, mai constante. Ori, cîți dintre parveniți știu ceva despre existența lui Frederic Bol? Să vorbim serios, Linzer! O expertiză semnată de dumneata, reprezintă o garanție indiscutabilă, axiomatică. Consider că nu poți refuza un prieten, cu care ai încheiat afaceri foarte frumoase . . . Uite, propun să discutăm cu cărțile pe masă. Care este prețul unei expertize semnată de dumneata?

Bernard Linzer ridică din sprîncene.

— Întrebarea dumitale mă uimește, Steuben. Cunoști tot atît de bine ca și mine tariful fixat de Consiliul de Administrație al Camerei sindicale a Experților profesioniști din 5 Noiembrie 1970. Cînd expertul se deplasează în afara Parisului — eu sînt expert francez și ca atare respect aceste dispoziții — primește pentru fiecare tablou expertizat 3% din estimarea lui, fără ca această sumă să poată coborî sub 300 franci. La aceasta se adaugă cheltuielile de drum și de cazare.

Linzer enunțase cu glas monocord prevederile tarifului.

Steuben deschise brațele într-un gest larg, care părea să vrea a îmbrățișa cordial întreaga omenire.

— Tariful dumitale, Linzer, se referă la Franța și la clienții francezi. Aici sîntem în America. Prețurile ating alte nivele, mult mai înalte . . .

Rubicondul vizitator mîngîia cu delicateță spinarea curbată a pisoiului cu blană mătăsoasă și neagră ca antracitul.

— Evident, dacă aș accepta să-ți expertizez tabloul, ar însemna să-mi asum o mare răspundere . . .

Gazda scoase dintr-un sertar al biroului un carnet de cecuri și completă unul din ele pentru suma de 10.000 de dolari, apoi îl înmînă interlocutorului. Acesta îl examină pe toate fețele:

— Regret, dar timpul meu e limitat. Expertizarea unei asemenea piese cere studii complete, cercetări laborioase, analize științifice.

— Dar dacă aș dubla suma?

— Sînt prea ocupat, prietene . . . Doar dacă ai mai adăuga un zero.

Stauben rotunji ochii:

— O sută de mii?

— O sută de mii. Pe un Rembrandt cu certificat de autenticitate, vei obține cel puțin un milion și jumătate de dolari.

Steuben întinse mîna:

— Dă-mi te rog cecul, să adaug încă un zero, așa cum mi-ai cerut. Între *galantuomini* nu există piedică.

— Un moment, ridică Linzer mîna. Adaugă și 5% din prețul vînzării.

Amfitrionul își duse mîinile la cap:

— Mă ruinezi, Linzer! Tabloul ăsta mă costă pînă acum — comisioane, expertize, șperțuri — peste 400.000 de dolari. . .

— Dragul meu Steuben, timpul mi-e drămuit. Se ridică de pe scaun. Nu te mai reții . . .

— Ia loc! îl pofti cu grăbire bătrînul. Îți completez îndată înscrisurile, în condițiile stabilite de dumneata. Cînd îmi înmînezi certificatul de expertiză, semnat și parafat?

— Mîine de dimineață pînă în prînz. E bine?

— Foarte bine! zise Steuben punîndu-și în functie tocul de aur.

Pisoiul terminase de băut laptele.

— Unde sînt oare îngerașii mei? exclamă brusc Linzer.

Bătrînul tresări și își întrerupse lucrul:

— Ce-ai spus?

— Ingerașii! Unde sînt îngerașii mei?

Stauben își sună iarăși secretara, care băgă capul pe ușe.

— Miss Pierce, poți să-mi spui unde se află în clipa de față însoțitorii lui Mr. Linzer? Îi lăsasem în sala expoziției Red Butler . . .

— Nu-și pierd ei vremea așteptîndu-mă într-o sală cu tablouri. Dacă există prin împrejurimi vreun bar cu jocuri automate de poker, într-acolo să-ți îndrepți cercetările, Miss Pierce!

— Prea bine, Mr. Linzer, replică secretara, fără să dea semne de mirare.

După plecarea ei, Arthur Steuben, termină de redactat înscrisurile cerute de Linzer.

— Ți le predau cînd îmi aduci expertiza.

— Mi le predai chiar acum. Eu îți completez pe loc o scrisoare prin care atribui lui Rembrandt tabloul în chestiune, și îmi iau obligația să-ți predau în cursul zilei de mîine expertiza în forma ei definitivă. Ne-am înțeles, scumpe amice?

— Întotdeauna ne-am înțeles de minune, dragul meu Linzer, zise bătrînul luminat la față.

Vizitatorul redactă scrisoarea, apoi cei doi bărbați făcură un solemn schimb de documente, asemenea unor diplomați care și-au încheiat cu succes tratativele.

Un tînăr amploaiat al galeriei năvăli emoționat în cabinetul patronului.

— Mr. Steuben, iertați-mi intrarea intempestivă. Jos, în sala de expoziții, e mare scandal. Un tip pletos care pretinde a fi Red Butler sfîșie pînzele expuse de noi. Nimeni nu îndrăznește să i se împotrivească. Agită un cuțit și amenință cu moartea pe toți cei care ar îndrăzni să i se împotrivească. Cred că e un nebun furios. Am anunțat telefonic poliția!

— Asta ne mai trebuia! se văită Arthur Steuben, ducîndu-și mîinile la cap.

încuie sertarele biroului, apoi ieși ca o furtună din cabinet, urmat de amploaiatul său. Bernard Linzer împături înscrisurile întocmite de Steuben și le strecură în buzunarul dinăuntru al vestonului, apoi, cu pisoiul în brațe, părăsi calm încăperea.

★

★ ★

Secretarul de Stat Charles Worthington Byron își consultă ceasul brățară — un Vacheron et Constantin de platină — apoi se adresă zîmbind soției sale:

— Trebuie să te grăbești, scumpa mea. Exact peste 55 de minute avionul își va lua zborul. Iar drumul de aici și pînă la Aeroport — în aceste ore de vîrf — are să ne coste ceva timp.

Byron era un bărbat cu adevărat frumos. La patruzeci și ceva de ani avea o siluetă de efeb, și eleganța unui play boy înzestrat de natură cu o tinerețe veșnică. Părul argintat la tîmple îi conferea o distincție princiară. „Dacă Charles Worthington Byron ar fi acceptat să facă film, fizicul său l-ar fi umbrit pînă și pe Robert Redford", declarase într-un cerc de oameni de artă Harvey Langstone, faimosul critic cinematografic. În tinerețe, Byron participase la cîteva turnee internaționale de tenis cucerind trofee prodigioase. Călăreț de înaltă clasă, se plasase pe primele locuri la concursurile hipice europene în primii ani ai decadei 60, iar yahturile sale cu pînze Royal II și Royal III înregistraseră un palmares de invidiat la competițiile din Bermude, Sydney — Hobart, Cowes — Dinard, Napoli și Monte-Carlo. Dar în politică Byron dăduse cele mai uluitoare lovituri. Membru marcant al Partidului Democrat, fusese ales cu o confortabilă majoritate în Camera Reprezentanților, la vîrsta limită de 25 de ani. La 31 de ani pătrunsese în Senat și făcuse vîlvă cu intervențiile lui retorice, foarte temute de adversarii politici. Guvernator al Statului California, apoi ambasador la Londra și în ultima vreme Secretar de Stat, era destinat — șopteau inițiații — să urce treptele demnităților pînă în vîrful piramidei politice a Statelor Unite.

Căsătoria lui cu Patricia Mason fiica unui potentat american al petrolului, consolidase imperiul financiar pus în slujba intereselor lui Charles Byron. Patricia

care nu atinsese încă plafonul celor 30 de ani, dăruise soțului ei trei copii — o fată și doi băieți — exemplare reușite, destinate să împlinească și pe tărîmul vieții de familie succesele strălucitului om politic.

În lumea mondenă a Statelor Unite, Patricia Byron — frumoasă, aristocratică, inteligentă — ocupa un loc privilegiat la recepțiile oficiale și la reuniunile diplomatice, apariția ei la brațului lui Charles făcînd invariabil senzație. Etala cele mai elegante toalete, cele mai scumpe blănuri și bijuteriile cele mai scînteietoare, fără ca luxul ei frapant să alunece vreodată pe panta vulgarității, a parvenitismului.

Adora călătoriile. În fiecare an își petrecea cîteva luni la Paris, ori la Roma, la Londra sau pe Coasta Ligură, pe Coasta de Azur, ori pe Costa Smeralda. Bătrîna Europă exercita asupra ei o adevărată fascinație. Anii petrecuți la Londra în epoca ambasadoriatului lui Charles fuseseră pentru ea cei mai frumoși din viață. Splendoarea Curții Regale a Marii Britanii, decorativa aristocrație engleză, ambianța faimoaselor „case de țară" care-și numărau cu sutele încăperile de paradă, o cuceriseră cu desăvîrșire. Cînd se înapoiaseră la Washington — misiunea diplomatică a soțului ei încheindu-se — Patricia plînsese cu lacrimi amare. Pasiunea ei pentru Europa includea și unele aspecte dezagreabile pentru Charles. Adeseori, în plin sezon monden, părăsea Washingtonul și pleca la Paris sau la Roma, lăsîndu-și soțul să-și primească singur oaspeții la recepțiile obligatorii oferite de el la Byron House.

Charles se desprinsese cu extravagantele capricii ale soției sale. În sinea lui își punea însă întrebări care nu-și găseau răspunsul de pildă, cum de se îndura Patricia să se despartă de copiii ei nevîrstnici, lăsîndu-i pe seama guvernantelor...

— Te previn, Pat, că nu ți-au mai rămas pînă la decolarea avionului decît 50 de minute, o avertiză iarăși Byron. În mod practic l-ai și pierdut.

— Gata! Sînt imediat gata! exclamă ea încuind cu rîvnă o casetă din piele de crocodil.

Ajutată de Sally, subreta ei tuciurie care o însoțea invariabil, izbuti să-și încuie toate valizele. O armată de *page boys* cu emblema hotelului „Intercontinental — New York" luară în primire bagajele, spre a le coborî

la mașină. Charles știa ce va urma. O goană dezlănțuită pînă la aeroport, pentru a sosi în ultimul moment și a-și lua rămas bun agitîndu-și formal batistele, gesturi repetate cu regularitate. Byron respecta regulele jocului. Ori de cîte ori Patricia pleca în Europa, o conducea de la Washington la New York spre a fi de față cînd avionul se ridica de pe aeroportul Kennedy.

Odată, tatăl lui Charles, foarte severul William Wordsworth Byron, fost și el ambasador al Statelor Unite pe lîngă Curtea de la Saint James, își luase fiul la rost:

— Peregrinările prea des repetate, ale soției tale nu te obosesc? Iartă-mă că-ți pun asemenea întrebare, dar îți sînt părinte și este firesc să mă preocupe problemele tale...

Charles rîsese cu acea veselie molipsitoare care cucerea pe toată lumea:

— De ce să mă obosească? Ea umblă peste mări și țări, nu eu.

— Acesta nu e un răspuns, Charles, ci mai degrabă un mijloc de a-l eluda.

— Cu dumneata am să fiu sincer, papa. În primii ani de căsnicie am fost și eu puțin contrariat de „drumomania" Patriciei. Dar cu timpul m-am consolat că împărtășesc soarta bietului împărat Franz Josef pe care împărăteasa Elisabeth îl lăsa singur în palatul lui de la Schönbrunn, ea bătînd drumurile Europei de la un capăt la altul.

— Totuși, Charles...

— Știu, exemplul nu este concludent. Nu uita însă, papa, că de aceeași boală a nomadismului suferă cei mai mulți membri ai *jet-set*-ului internațional.

— De acord, dar ei nu au altceva de făcut. Patricia are însă de crescut niște copii...

— Pentru ce sînt făcuți guvernorii și guvernantele, papa?

— Există și un argument mai serios, adăugase bătrînul Byron, după o scurtă ezitare. În peregrinările ei, Patricia este pusă în fața a tot felul de tentații... Nu știu dacă mă înțelegi...

— Dacă și-ar pune în gînd să mă înșele, crezi că n-ar putea să o facă chiar și aici, la Washington?

— Am în vedere cariera ta, Charles...

— Și eu m-am gîndit la asta. Dar e mai înțelept să accept actualul *modus vivendi*, decît să ajung la o ruptură. Un divorț este foarte riscant, papa... Însetații de scandaluri abia așteaptă să-și vîre nasul printre rufele noastre murdare, spre a ne împroșca mai tîrziu cu venin...

— Dar dacă-ți toarnă pe cap copilul altuia?

Charles rămăsese oarecum șocat de brutalitatea părintelui său. Nu-l auzise niciodată folosind asemenea termeni...

— Ai rămas un victorian incorigibil, papa. Cunoști desigur dictonul latin: *Pater incertus est*... Mă întreb cîți vlăstari de valeți nu s-au cocoțat pe tronuri, datorită privilegiului echivoc de a fi fost sloboziți din pîntecul unei regine, care le-a atribuit oficial o paternitate regală... Astea-s riscurile meseriei de soț, papa.

— Dacă te-ar auzi maică-ta, te-ar renega!

Charles zîmbise:

— Crezi, papa?...

Discuția rămăsese fără sfîrșit. De atunci nu mai reluaseră acest subiect...

Cînd Charles și Patricia ieșiră din hotel, un bărbat scund, insignifiant, cu îmbrăcăminte neutră, se apropie în grabă de ei. Cu îndrăzneala timidului, puse mîna pe brațul lui Charles:

— Trebuie să vă vorbesc, Mr. Byron, într-o chestiune...

Un agent în civil, din garda personală a Secretarului de Stat, îl împinse pe intrus în lături.

— Vezi-ți de drum, omule!

Trecuse prin mari emoții. Teroriștii se apropiau de victimele lor invocînd cele mai năstrușnice pretexte. Din fericire, în Statele Unite atentatele politice nu luaseră amploarea celor din Italia, Spania sau Germania Federală. Dar acest argument nu putea fi invocat nici cel puțin de dragul statisticii.

Bărbatul cu mutră insignifiantă aruncă o privire rugătoare Secretarului de Stat:

— Lăsați-mă să vă explic, Sir! Numai două clipe!...

Charles îi zîmbi cu amabilitatea profesională a omului politic pus pe neașteptate în fața unui eventual alegător:

— Sînt în drum spre aeroport, Mister! Avionul nu așteaptă! . . .

Intră în mașină, urmînd-o pe Patricia. Portierele fură trîntite cu zgomot, apoi limuzina se îndepărtă cu viteză . . .

Cînd ieși din ascensor direct pe terasa superioară a lui Pan American Building, transformată în teren de aterizare pentru helicoptere, Jill Winters avu senzația că vîntul violent, care sufla în rafale, are să o mături ca pe un fir de pai și are s-o arunce peste parapetul de beton în hăul fără fund din jurul edificiului. Jos, la nivelul străzii, atmosfera era calmă; o briză sărată, capricioasă, venită dinspre ocean, răcorea cu moderație aerul. Dar aici sus, la înălțimea a mai bine de cincizeci de etaje, vînticelul de jos lua proporții de vijelie. Spre a i te împotrivi, trebuia să te pironești pe picioare, înclinîndu-te ușor spre direcția din care suflă rafalele, spre a le face contrapondere.

Înainte de a se îndrepta spre helicopter, Jill aruncă instinctiv privirea peste parapetul terasei. Peisajul îi tăie răsuflarea. Dincolo de gara Grand Central Terminal, ghemuită la picioarele lui Pan American Building, se desfășura spre sud opulenta Park Avenue, cea mai „scumpă" stradă din lume. Zgîrie norii își repezeau spre cer uriașele turnuri de beton și de sticlă. Mai departe, dincolo de prova gigantică a Manhattanului, se profilau, printre siluetele buildingurilor trufașe, apele albastre ale oceanului.

Jill se născuse în Tucson, Arizona. Și acolo se ridicau zgîrie-nori, crescuți în plin desert, asemenea cactușilor. Erau însă puțini, iar dimensiunile apăreau comice în comparație cu munții de beton durați în Manhattan.

Se simți prinsă cu delicatețe de mînă. Tresări.

— Jill, îi vorbi la ureche Ronald Chandler, spre a acoperi șuieratul vîntului, mă tem că va trebui să renunți la contemplarea New Yorkului. Ne așteaptă helicopterul.

— Iartă-mă, îi surîse Jill cu aerul supus al femeii plăpînde, gingașe, care așteaptă să fie ocrotită de mascul.

Admirația sfioasă pe care o citi în ochii ei, îl făcu pe bancher să se simtă mai puternic, mai generos. Prezența

lui Jill exercita asupra lui o bizară influență. Se simțea alt om. Uitase că îi apăsau pe umeri cinci decenii. Jill îl regenerase. După prima întîlnire încheiată în chip atît de penibil în acel hotel din San Francisco, urmaseră alte întîlniri. Virilitatea lui Ronald renăscuse din cenușe. Își dovedise însfîrșit bărbăția . . .

Se îndreptară spre helicopter laolaltă cu un grup de pasageri, care, ca și ei, aveau drept țintă aeroportul Kennedy. Acolo urmau să se îmbarce pe un Boeing 737 cu destinația Paris. Toți purtau valize mici ori casete diplomat, căci grosul bagajelor fusese cărat dinainte la aeronavă.

După ce se instalară pe locurile lor, Ronald întrebă curios pe o stewardessă:

— De ce nu decolăm? Așteptăm pe cineva?

— Mr. Charles Byron cu soția sa trebuie să sosească dintr-un moment într-altul. Am fost anunțați telefonic de jos că sînt în drum spre noi.

Ronald Chandler își zise cu resentiment că deși îndeplinea și el condițiile cerute pentru a fi un Very Important Person, nu i s-ar fi făcut asemenea concesii dacă ar fi avut imprudența să întîrzie.

Byron, Mrs. Byron și camerista neagră apărută după cîteva minute, apoi helicopterul își luă zborul, purtînd în carcasa lui de fier și sticlă întreaga încărcătură de pasageri.

Jill rămase foarte impresionată cînd alături de ea și de Ronald se așezară pe bancheță Charles Byron cu soția, pe care-i cunoștea deja din ilustrațiile cuprinse în ziare și reviste. Se simți extrem de flatată cînd Ronald, care-l cunostea personal pe Secretarul de Stat, făcu prezentările. Byron era o relație susceptibilă să-i fie într-o zi de folos. Dacă va ajunge președinte al Statelor Unite, ceea ce nu era deloc exclus, o va invita poate la Casa Albă, ceea ce o va impune ca pe o mare vedetă în lumea filmului.

Și ca bărbat Charles Byron o încîntă. În închipuire se și văzu strivită sub pieptul lui gol, muschiulos. În compania lui nu va fi nevoită să mimeze iubirea așa cum proceda ori de cîte ori se afla în brațele lui Ronald Chandler. Rivalele ei din Hollywood lansaseră zvonul că ar fi frigidă, că făcuse din dragoste o trambulină pusă în slujba carierii ei. În ochii ei amorul își pierdea din

aura de romantism, cu deosebire prețuită de alte fete. Prima ei experiență în acest domeniu o dezamăgise. Abia împlinise 14 ani. Dansase toată noaptea în jungla dementă a unei discoteci, apoi se retrăsese cu unul din partenerii ei într-o mașină, spre a savura în taină whisky din sticluța plată adusă de acesta prin contrabandă, consumul băuturilor alcoolice fiind interzis adolescenților în localurile publice. Băiatul — îi și uitase numele — o sărutase pe obraji, pe gură, apoi înfierbîntat începuse să-i umble neîndemînatic pe sub fustă. I se împotrivise, nu prea energic, fiindcă era excitată și curioasă să vadă ce va urma. Afară însă de o durere ascuțită cînd o pătrunsese cu toată bărbăția lui, nu încercase nici un simțămînt de voluptate. De atunci făcuse de multe ori dragoste, dar de fiecare dată intervenise cîte un factor, care-i tăiase orice plăcere. De pildă, cînd se afla la high-school, un coleg se strecurase noaptea, pe fereastră, în camera ei. Se dezbrăcase nerăbdător, se aruncase plin de ardoare peste ea. Atunci Jill resimțise îngrețoșată mirosul acru al subsuorilor lui transpirate. După cîteva experiențe amoroase tot atît de imperfecte, renunțase deziluzionată să mai aștepte apariția unui James Dean capabil să-i dăruiască dragostea dezlănțuită, plină de senzualitate, cîntată cu fervoare de poeți. Cînd se culcau cu ea, băieții deveneau pur și simplu ridicoli. Gemeau, scrîșneau din dinți, fornăiau, săltau comic din șale i se zvîrcoleau ca niște viermi, iar după ce terminau, se lăsau să cadă istoviți, goliți de substanță. Nu se îndrăgostise de nici unul dintre partenerii ei ocazionali, și nici nu spera să se mai îndrăgostească vreodată.

Avusese de a face și cu bărbați în toată firea. Acceptase pînă și omagiile palpabile ale cîtorva vîrstnici. O actriță dornică să-și jaloneze cariera cu succese, este obligată să facă tot felul de compromisuri. Se dăruise actorilor, asistenților de regie, operatorilor, chiar și mașiniștilor, căci și acești umili colaboratori la făurirea filmelor pot contribui la evidențierea unei actrițe, îndreptînd asupra ei, la momentul oportun, fascicolele de lumină vie ale proiectoarelor.

Ronald Chandler fusese un caz aparte. La primul lor rendez-vous galant, Jill își dăduse imediat seama că reținerile lui se datorau unei împiedicări fizice. Ulterior, întîlnirile lor repetate se soldaseră cu relative succese.

Nu-i fusese greu lui Jill să miroasă că însăși dificultățile lui fizice i-l puseseră la picioare. Spre a-și face iertate deficiențele, Ronald se grăbise a-i oferi satisfacții în alte domenii. Urmările politicii ei nu întîrziaseră a-și da roadele. I se acordase un rol principal în „Summer Night Fever", film de categoria A, cu nimic mai prejos de „Aventurile lui Casanova" sau de „Peregrinările lui Ulise". Hotărît lucru, bătrînii — amanți mediocri — dar factori cu influență, — era preferabili tinerilor capabili doar să facă dragoste de cinci ori pe noapte...

Helicopterul se ridicase în aer. Pe măsură ce terasa lui PANAM Building se îndepărtă, micșorîndu-și aparent dimensiunile, se lărgeau perspectivele Manhattanului cu peria lui de zgîrie-nori, asemenea unor gigantice stalactite de cristal. Ajuns la înălțimea prescrisă, helicopterul se îndreptă spre aeroportul John Kennedy. Pentru Jill Winters începuse marea aventură...

Bancherul Barry Shannon își cumpăra tocmai ultimele jurnale și un roman șoc de Robert Stone de la standul cu presa, din hall-ul aerogării Pan Am, spre a-și mobila plăcut intelectul în timpul călătoriei de la New York la Paris, cînd printre pasagerii care se îndreptau aferați spre culoarul cu burduf ce lega aerogara de avion, îl zări pe Ronald Chandler, în compania Secretarului de Stat Byron, a soției acestuia și a unei foarte tinere femei cu o fizionomie vag cunoscută.

Privirile lui și ale lui Chandler se întîlniră. Se salutară zîmbind, ca între egali. Se cunoscuseră cu cîțiva ani în urmă, la Casa Albă, pe cînd el, Barry, deținea funcția de consilier financiar al Președintelui. Nu avea despre Ronald Chandler o părere prea bună. Îl socotea un typic fils à papa, ajuns în fruntea lui „Bank of America and South Asia" în virtutea tradiției, a legăturilor de rudenie și a unui joc de culise ușurat de faptul că Chandler erau fiu, nepot și strănepot de bancheri cu vază, ocupa un loc de frunte — tot prin moștenire — în lumea exclusivă a celor 400 de familii și personifica — prin definiție — un stîlp al societății americane conservatoare, ultracapitaliste și conștientă de enorma ei putere în lume. Senin, cu fruntea sus, degajat, acesta reflecta acea siguranță în sine pe care nimeni nu o poate clătina. Oamenii de talia lui Chandler întîmpină greutăți

în carieră, dar le învinge fără eforturi deosebite și fără a-și epuiza sistemul nervos, fiindcă lupta, de orice natură ar fi ea, o tratează ca pe o competiție sportivă. În lumea lui Chandler nu se poate întîmpla nimic grav, pentru că oamenii de seama lui sînt blindați împotriva adversităților. Chiar dacă uneori se războiesc între ei, sînt gata să renunțe la luptă și să se alieze în cazul în care indivizi din afară cutează să le invadeze domeniul rezervat. Eu, Barry Shanon era un astfel de intrus, un self made man, ieșit dintr-o familie mic burgheză, puritană și conformistă. Tinerilor din categoria lui le sînt destinate profesiunile libere de mică avengură, funcțiile la Stat de un nivel mediu, învățămîntul și în cel mai fericit caz, domeniul sportului sau al artelor, unde — dacă ai talent și priză la public — poți răzbi cu prețul unor compromisuri uneori greu digerabile. El, Barry atacase pieptiș citadela marii finanțe dar nu cu gîndul de a ajunge un mărunt funcționar la Bancă, ci cu voința de a-i cuceri culmile. Grație inteligenței sale vii, a capacității, a rîvnei, a îndrăznelii, dar mai ales a ambiției lui nemăsurate, reușise să spargă plafoanele și să se cațere în lumea celor mari și puternici. Nu se lăsase niciodată frînat de scrupule. Ajunsese președinte al unei mari Bănci, membru în consiliul directorial al unor uriașe concerne, iar mai tîrziu consilier al Casei Albe.

După o epocă de strălucire, urmase însă declinul. Oligarhia marei finanțe se coalizase împotriva lui. I se imputaseră unele neregularități în conducerea Băncii, neregularități care nu erau în realitate decît niște inovații îndăznețe, poate prea îndrăznețe. I se mai reproșa încasarea unor sume disproporționate cu misiunea de consilier expert ce i se încredințase într-o serie de mari combinații financiare, precum și niște împrumuturi considerabile obținute de la propria sa Bancă, în disprețul limitelor stabilite de lege. Se amestecaseră și organele de Stat, în speță *Securities and Exchange Comission*. În urma anchetelor întreprinse, el, Barry, se văzuse silit să se retragă de la conducerea Băncii, să renunțe la postul de consilier al Președintelui Statelor Unite și să se limiteze la rolul de expert financiar. Nu i se oferise nici cel puțin o catedră la vreunul din colegiile americane de mîna doua.

Dar în ciuda dificultăților întîmpinate, Barry nu se socotea un om terminat. Întoarcerea sa în plină lumină a rampei — decisese el — va fi cu atît mai zgomotoasă, mai uluitoare. Mulți dintre adversarii săi înfipți zdravăn în *establishment-ul* american vor avea prilejul să-și muște pumnii fiindcă l-au nesocotit, l-au săpat, l-au umilit.

Cu Ronald Chandler, care-și etala atît de arogant succesele, se văzuse recent la club și acolo purtaseră o conversație anodină despre slăbirea dolarului și despre repercursiunile sale asupra economiei americane. Crezuse atunci că deslușește în ochii interlocutorului o expresie de condescendență care-l rănise profund. Chandler își închipuia că-i face o favoare acceptînd să stea cu el de vorbă. Bietul Ronald Chnadler! Cum s-ar fi comportat acest distins și imperturbabil personaj dacă ar fi știui că interlocutorul său, hulitul Barry Shannon, se pregătea să-i înfigă cuțitul în spate? Evident, la figurat...

Se despărțiseră atunci zîmbind și urîndu-și reciproc succes. „Oamenii au inventat vorbele ca să-și ascundă gîndurile", își spuse Barry. „Cine a formulat acet dicton: Talleyrand, Metternich, Bimarck?; Morny în nici un caz, era prea superficial"...

Barry Shannon citise atît de multă istorie, încît începuse să încurce uneori personajele, evenimentele.

Hotărî brusc să amîne cu 24 de ore plecarea la Paris. Nu voia să călătorească în acelaș avion cu Chandler. Se vor întîlni poate la bar și vor fi siliți să întrețină o conversație. N-ar fi vrut ca mai tîrziu acesta să se plîngă prietenilor, descriindu-l pe Shannon drept un om perfid, care-ți zîmbește în vreme ce-ți pune la cale pierzinia.

Cu ziarele și cu cartea sub braț, Barry se îndreptă senin spre ieșire. Valiza lui care se afla deja în avion, va ajunge singură la Paris, iar acolo va fi depozitată pînă la sosirea sa. În această privință nu avea a-și face griji. Părăsi aerogara fluierînd. Era într-o dispoziție sufletească excelentă. Cînd se văzu pe trotuar, făcu semn unui taxi.

— La „Intercontinental", porunci șoferului, în vreme ce se instală pe bancheta din spate...

Înaite de a apuca să intre în culoarul cu burduf care ducea la avion, Bernard Linzer fu asaltat de trei reporteri care-și puseră în funcțiune *flash*-urile aparatelor de fotografiat.

— Oamenii de specialitate din New York comentează ultima dumneavoastră expertiză, prin care ați atribuit lui Rembrandt portretul „Bărbatul în negru". Ce v-a făcut să interveniți în acestă chestiune atît de controversată? îl întreabă primul reporter.

— Am vrut să tai nodul gordian al unei discuții în contradictoriu care amenința să se eternizeze și totodată să înclin balanța în slujba adevărului.

— Dumneavoastră sînteți o autoritate în ceea ce privește operele lui Rembrandt. Ce v-a determinat să înclinați în favoarea paternității rembrandtiene? întrebă al doilea reporter.

— Cercetările mele exhaustive, care mi-au permis să dau o sentință fără apel.

— Ce surprize pregătiți pe tărîmul artelor în viitorul apropiat? interveni al treilea jurnalist.

— Sînt nerăbdător să mă înapoiez în Europa, spre a expertiza tablourile găsite în podul unui străvechi castel din Franța. Răspund la chemarea proprietarului, posesorul unui nume ilustru trecut la loc de cinste în Almanahul Gotha, dar care dorește să-și asigure anonimatul. Voi păstra deci discreția asupra acestei afaceri. Și cu asta am încheiat interviul. Deși sînteți niște tineri foarte simpatici, trebuie să vă părăsesc, fiindcă avionul meu își va lua zborul în cîteva minute. *By, by!* exclamă fluturînd din mîna-i grăsuță, împodobită cu inele sclipitoare.

Se întoarse apoi spre însoțitorii săi, patru adolescenți frumoși ca niște îngeri zugrăviți de Botticelli, cu plete lungi cîrlionțate și blue-jeans lipiți pe șolduri, care chicoteau între ei.

— Haideți, copii! Să nu pierdem avionul!

Tinerii, care se remarcau prin gesturile lor, vag efeminate, îl urmară făcînd grații. Ariergarda — valetul personal al lui Linzer, un șofer și doi secretari ceva mai vîrstnici, îmbrăcați conformist în vestoane negre și în pantaloni reiați — încheia cortegiul . . .

— O aspirină! ceru Ronald Chandler barmanului. Îndată după decolarea avionului îl cuprinsese o migrenă

îngrozitoare. Avea senzația că îi plesnește țeasta. Apucă aspirina servită pe o farfurioară, o puse pe limbă și o dădu pe gît odată cu o înghițitură de whisky. Un medic îi explicase de curînd că nu este recomandabil să bei alcool după ce ai luat medicamente, fiindcă le dezvoltă toxicitatea, dînd uneori naștere la fenomene primejdioase. Ronald se afla însă în stadiul în care asemenea perspective — chiar dacă erau întemeiate — îl lăsau indiferent. Călătoria lui spre Europa începea sub auspicii destul de cenușii. Își dădea seama că se pripise luînd-o cu el pe Jill Winters. Afișa o legătură pe care dușmanii lui nu vor întîrzia să o speculeze în detrimentul său. Era ridicol să-și închipuie că ar putea să o ferească de ochii lumii. Interesul arătat de el tinerei actrițe devenise cunoscut prea multor oameni, ca să nu i se facă o publicitate nedorită. Îl descoperise cel dintîi David Weidenfeld, față de care intervenise în favoarea ei; îl știau acum și executivii de la „International Pictures", siliți — împotriva voinței lor — să încredințeze lui Jill principalul rol feminin într-un film cu buget respectabil, în curînd aveau să-l afle și reporterii în căutare de cancanuri.

Ar fi fost mai înțelept să-și dea întîlnire cu ea la Paris sau la Geneva. Nu rezistase însă tentației de a o avea tot timpul lîngă el. Femeia aceasta excitant de tînără îl înrobise. Soția lui — foarte tînără și ea — informată, mai devreme sau mai tîrziu de noua lui aventură, nu va fi oare ispitită să se răzbune, dăruindu-se vreunuia din numeroșii săi curtezani? Că avea admiratori mulți nu era de mirare. Frumusețea și succesele ei mondene constituiau teme mult gustate de cronicarii mondeni.

La aeroport Ronald avusese prima surpriză neplăcută întîlnindu-se cu Charles Byron și cu soția acestuia. Secretarul de Stat — versat om de lume — se prefăcuse a crede că Jill Winters călătorea întîmplător în același avion cu Chandler. Patricia Byron, pe de altă parte, era prea puțin conformistă spre a se formaliza de faptul că un cunoscut călătorea însoțit de amanta sa. Legase cu Jill o conversație firească, manifestîndu-și amabil interesul pentru cariera actriței, pentru proiectele ei de viitor. Lovitura cea mai neașteptată o primi însă Ronald, cînd se întîlnise în avion cu Teddy Bear, propriul său fiu, care pleca spre Franța în vederea participării la cursele de automobile formula I de la Le Mans. S-ar fi

zis că Jill exercita o atracție magnetică față de copiii lui. Întîlnirea intempestivă de la San Francisco dintre Frances și Jill, își găsea acum paralelismul, doar că personajul pus în fața faptului împlinit era de data aceasta Edward. Evident, el Ronald, nu avea de gînd să dea sosocoteală vlăstarilor săi, fiindcă hotărîse, la o vîrstă relativ înaintată, să aibă o aventură cu o fată foarte tînără.

Dar toate încurcăturile acestea nu reușeau să-i eclipseze grijile pricinuite de fraudele săvîrșite la Geneva. Cînd se gîndea la milioanele sfeterisite acolo, simțea o contracție dureroasă la plexul solar. Ancheta în curs nu stabilise încă prin cifrele definitive, dar calculele inițiale — deși foarte negre — păreau cu mult depășite.

Pînă și în lucrurile mici era sîcîit. Aici la bar, unde venise să ia o aspirină, avusese ghinionul să dea peste Everard Stanford Leyland, un pisălog inveterat, fost coleg la Princeton, acum ambasador într-un Stat din Estul Europei. Leyland se înapoia la postul său, după un concediu petrecut în Statele Unite; după cîte înțelesese Ronald, concediu ce ascundea o convocare la Departamentul de Stat în vederea unor consultări urgente, a căror temă diplomatul se ferise să o divulge. Ronald Chandler era atît de preocupat de propriile-i probleme încît aproape că nici nu deslușea vorbele interlocutorului său, mai ales că omul i se adresa pe un ton scăzut, spre a nu fi auzit de cei din jur. La un moment dat surprinse totuși o expresie stranie în gura lui Leyland, îndeobște cunoscut pentru optimismul său exuberant;

— Sîntem în ceasul al doisprezecelea, Ronald. (Glasul lui suna lugubru ca bătaia de înmormîntare a unui clopot.) Am senzația că trăim evenimentele din '38... Atitudinea brutală a lui Hitler față de Europa și amenințările lui de a declanșa războiul. Neînțelegerile aliaților divizați de interese meschine. Calculele defectuoase ale diplomaților, bazate pe falsa premiză că pacea poate fi salvată doar prin concesii tot mai mari făcute celui de al Treilea Reich. Astăzi actorii nu mai sînt aceeași, dar situația politică este absolut similară cu cea de ieri. Terorismul politic al celor care amenință cu războiul, înarmările lor aberante, silesc și alte națiuni să cheltuiască sume tot mai exorbitante pentru sporirea potențialului militar de apărare, dar și de ripostă... Spre deosebire de epoca premergătoare celui de al doilea Război Mon-

dial, lumea civilizată este pusă astăzi în situația grea de a face față unei crize de proporții mondiale rezultată din convergența a patru factori: dolarul, arabii, petrolul și mai ales terorismul, această nouă fațetă a anarhismului... Deunăzi ieșeam de la Casa Albă, împreună cu Byron, după o lungă discuție cu Președintele. Mă pregăteam să mă urc în mașină, cînd un tip cu o mutră atît de comună încît nu mi s-a fixat deloc în memorie, s-a apropiat de mine. Voia să-mi spună ceva... să mă prevină... n-am înțeles prea bine... Dar eram atît de muncit de gînduri după discuția cu șeful Statului, încît nu i-am dat nici o atenție și m-am urcat în automobil...

Ronald Chandler revăzu brusc scena din fața intrării hotelului Intercontinental, cînd și pe el îl inoportunase un necunoscut cu înfățișare indescriptibilă. Făcu un gest de plictiseală:

— Solicitanții devin tot mai îndrăneți, tot mai supărători...

Diplomatul își trecu mîna peste frunte:

— Nu! Omul ăsta nu era îndrăzneț. Dimpotrivă...

Bancherul își goli paharul:

— Crede-mă, Everard, la ora asta mă frămîntă probleme prea arzătoare, ca să îmi mai încarc memoria cu solicitările cerșetorilor în haine negre...

— Crezi că omul tău era un intelectual?

— Nu cred nimic, replică Chandler exasperat. Refuz să-mi îngreunez mintea cu enigme ieftine.

— Totuși...

În aceeași clipă Ronald își văzu fiul intrînd în bar însoțit de Patricia Byron. Își vorbeau zîmbindu-și cu o prietenie, care prevestea complicații. „N-aș vrea să-l văd pe Teddy Bear antrenat în intrigi sentimentale nedorite" își spusese indispus. Plăti la repezeală whisky-ul și aspirina, apoi se făcu nevăzut, ascunzîndu-se după un grup de clienți care își savurau mixturile alcoolice făcînd comentarii asupra apropiatelor competiții de tenis de la Wimbledon. Leyland se trezi singur. Se întrebă unde-i dispăruse prietenul. Îi părea rău, fiindcă nu mai avea cui să-și descarce paraponul. Îl plictiseau monologurile în fața băuturii din pahar, deși acest tovarăș nu te trăda niciodată, fiindcă își păstra prin definiție mutenia.

Patricia și Teddy Bear se așezară pe două taburete libere, lîngă tejgheaua barului. Soția Secretarului de Stat

era atît de captivată de interlocutorul ei, încît nici nu-l observase pe Everard Leyland, deşi îl cunoştea personal. Discret, diplomatul se răsuci pe nesimţite astfel încît să stea cu spatele spre noii lui vecini.

— Nostim! exclamă ea, fără să-şi ia ochii de la Chandler Junior. Deşi nu te cunoşteam personal, figura dumitale îmi era foarte familiară. Revistele şi ziarele se întrec să-ţi publice fotografia ...

— Acelaş lucru pot să-l spun şi eu despre dumneavoastră, Mrs. Byron, replică tînărul şampion.

— Prietenii îmi spun Patricia ... sau Pat, cum preferi ...

— Şi mie îmi spun Teddy Bear, sau mai solemn, Edward.

Patricia izbucni în rîs. Un rîs uşor gutural, plin de senzualitate.

— Îmi place mai mult Teddy Bear. Dar de unde porecla aceasta?

— Sora mea, Frances e autoarea sa. Pretinde că sînt ursuz ca un urs.

Patricia îl examină cu privirile de sus şi pînă jos, întîrziind asupra ochilor lui expresivi, prietenoşi, asupra zîmbetului atît de plăcut, asupra bărbiei voluntare, asupra umerilor laţi, prinşi în haina de sport perfect ajustată pe corpul atletic.

— Nu arăţi deloc a fi ursuz ... Aş spune că buna dispoziţie este a doua dumitale natură. În prezenţa dumitale mă simt surprinzător de bine ...

— Teddy Bear! înlănţui el.

— Teddy Bear, zîmbi Patricia. Cît ai să rămîi la Paris?

— Cîteva zile doar. Trebuie să plec la Le Mans, pentru antrenamente ...

Ea surîse cochet:

— Ai să te superi, dacă ám să te vizitez la Le Mans?

— Să mă supăr? Am să fiu încîntat! Mai mult decît atît, fericit. Obişnuieşti să-ţi respecţi promisiunile, Pat?

— Întrebarea ar putea să pară ... ofensivă, surîse ea. O atribui însă interesului pe care mi-l porţi ...

Rîse şi el fără falsă modestie:

— Pun pariu că interesul este reciproc.

— Ai cîştigat.

— Unde ai să locuieşti la Paris?

— De obicei, îmi dă găzduire o vară a mea, căsătorită cu un prinț italian. Au o casă confortabilă și încăpătoare în Neuilly. Dacă preferi, sînt gata să-mi schimb adresa pariziană . . .

— Eu mi-am rezervat o cameră la „Intercontinental".

Patricia înclină din cap șăgalnic.

— Te înțeleg. E preferabil să stai la hotel. Nu-ți îngrădește nimeni libertatea. Am să trimit chiar acum o telegramă la „Intercontinental" să mi se rețină un apartament.

— Atunci să mergem la comandant, să-l rugăm să-ți expedieze imediat mesajul . . .

Lăsară neterminate paharele cu whisky și părăsiră barul . . .

Everard Leyland auzise, fără să vrea, întreaga conversație. Zîmbi cu indulgență: „Dacă diplomații s-ar înțelege tot atît de ușor între ei, omenirea ar cunoaște o existență mai calmă și mai roză decît petalele unui trandafir „Grace de Monaco".

Conversația Patriciei și a lui Teddy Bear fusese urmărită cu fascinantă atenție și de o tînără pereche plasată pe locurile din stînga celor două tabure te rămase libere. Se numeau Edith și Lester Jones, și aveau înfățișarea tipică a unor provinciali îmbrăcați în veșminte de duminică. Cu totul străini de ambianța cosmopolită din bar, arătau asemenea unor maimuțe gătite în straie pe măsură, și lăsate într-o cușcă cu tigri de Bengal, lenevoși și sătui. Și lor le erau cunoscute chipurile celor plecați. Se priviră cu minunare:

— Cine ar crede că am ajuns să ne învîrtim printre celebrități, spuse ea uitîndu-se admirativ în jur.

— Dacă în locul nostru s-ar fi aflat un reporter, ar fi avut ce scrie la ziar, declară soțul. Ce-ar fi să vindem unui corespondent de presă conversația pe care am auzit-o? . . . Am face rost de niște bani de cheltuială.

— Ar trebui să-ți roșească obrajii, Lester Jones, fiindcă îți trec prin minte astfel de murdării, îl mustră ea. Pufni în rîs fiindcă nu ținea la supărare; Nici nu ți s-ar da crezare. Cu ce ai face dovada?

— În lumea asta în care am intrat, am început să mă stric și eu, replică el pocăit. Mai bei un cocktail? Consumația e plătită dinainte.

— Fie! Dar să nu ne îmbătăm! Vreau să avem capul limpede, cînd vom ajunge la Paris. Să nu ne fure apașii bagajele . . .

— Hello, Everard! N-am bănuit că voi avea plăcerea să călătoresc spre Europa, în compania ta!

Gordon Wade, leader al minorității Republicane în Senat, se îndreptă cu mîna întinsă spre Everard Stanford Leyland, diplomatul american.

— Hello Gordon! Ia loc lîngă mine! îl pofti ambasadorul.

Wade se instală pe taburetul lăsat liber de Teddy Bear. Exponent al alegătorilor din Statul Texas, arbora cu mîndrie semnele distinctive ale compatrioților săi, pălărie albă de fetru cu boruri largi ținută în mînă, centură de piele cu cataramă de metal, cravată neagră, subțire, prinsă cu inel de argint, cizme din piele galbenă cu carîmbii scurți ascunși sub pantalonul strîmt. Vestonul amplu îi mula umerii lați și torsul viguros. Ochii umbriți de sprîncene groase și obrazul tăbăcit de vînturi și de arșiță, părul cenușiu — sare și piper — dar ca o perie, îi dădeau un aer aspru, viril, făcîndu-l să pară mai tînăr decît ar fi fost firesc la cei 60 de ani ai săi. Wade, proprietarul unui ranch de 40 000 de acri, era nu numai un prosper crescător de vite, dar și un versat om de legi. Felul său de a fi, jovial, franc, adeseori de o brutală sinceritate, îi asigurase simpatia alegătorilor sătui de frazeologia demagogică a politicienilor darnici în făgăduieli, dar zgîrciți în realizări.

— Îmi dai voie să te tratez cu un Scotch? îl ispiti ambasadorul.

— Prefer un Bourbon . . .

— Fiindcă e de proveniență americană, înlănțui Leyland zîmbind. Uitasem că ești un adept convins al produselor naționale.

— Dacă vrem să redresăm dolarul amenințat de anemie pernicioasă, nu avem oare datoria să îngrădim importurile, Everard? De ce să nu prefer Bourbonul nostru whiskyului scoțian, sau vinurile de California produselor similare din Franța, România sau Italia? Cu ce sînt mai bune televizoarele în culori japoneze decît cele americane? De ce să cumpărăm cu aur american pipernicitele

automobile europene, în care trebuie să-ți ridici genunchii la gură ca să poți începea?

Bourbonul cerut de Wade se materializa într-un pahar înalt cu un lichid chihlimbariu în care pluteau cuburi de ghiață.

— Te-ai văzut cu Byron? îl întrebă Leyland.

— L-am zărit în aeroport. Dar ne-am evitat reciproc. Știi bine că nu ne prea înghițim. Convingerile noastre politice nu coincid. El este partizanul convins al angajării Statelor Unite în slujba apărării integrității Europei Occidentale, la nevoie chiar și pe calea armelor, iar eu, fără să fiu un izolaționist intransigent, socotesc totuși că America trebuie să păstreze o oarecare distanță față de frămîntările din lume. Cînd lucrezi lîngă o curea de transmisie, e înțelept să te ferești, ca să nu ți se prindă mîna. Cred că ești de acord cu mine?

— Cu foarte serioase rezerve, Gordon. Europa occidentală este ultimul avanpost al securității Americii. Căderea ei va atrage automat și căderea noastră.

— Sper că în călătoria aceasta de documentare pe care am întreprins-o, deși mă reținea multe treburi în Texas, voi avea ocazia să-mi fac o idee mai precisă despre pericolele care vă obsedează pe voi, internaționaliștii cu orice preț.

— Nici chiar așa, Gordon. Spuneam doar că .

Un glas puternic, de o prietenoasă voioșie, îl făcu pe diplomat — sensibil la asemenea întreruperi brutale — să-și curme firul frazei.

— Hello, Gordon, hello, domnule ambasador!

Un individ rubicond, chel, cu obraji rotunzi, bucălați și o mustăcioară neagră sub nasul cîrn, se opri în dreptul celor doi prieteni.

— Hello, Tim! replică senatorul fără excesiv entuziasm.

Timothy Cuzak, om de afaceri, cu puternice relații în sud-vestul Statelor Unite, deși puțin simpatizat, merita a fi tratat cu menajamente căci era un elector influent. Ambasadorul indiferent față de acest aspect al personalității financiarului, care nu-i putea fi de nici un folos în carieră, se mărgini să-i răspundă cu o rece înclinare din cap. Deprins cu manierele reținute, discrete, ale diplomaților, îi repugna comportamentul strident al noului

venit: entuziasmul de paradă, vulgaritatea, parvenitismu-i atît de țipător.

— Guvernul Statelor Unite are nevoie de patru miliarde de dolari serviți pe tavă? interpelă Cuzak pe senator, bătîndu-l voios pe umăr. Pot să-i procur anual acest venit suplimentar, fără ca Administrația să depună cel mai mic efort. Eu finanțez întreaga afacere.

— În copilărie am văzut un film: „Vrăjitorul din Oz", opera lui Walt Disney, răspunse Wade, ridicîndu-și cu un bobîrnac șuvița de păr cenușiu căzută pe frunte. I-ai moștenit oare bagheta fermecată?

— Mai simplu, Gordon. Mult mai simplu. Dacă votați o lege care să asigure legalizarea plantării și distribuției marijuanei pe teritoriul Statelor Unite, faceți o economie de patru miliarde de dolari, sumă cheltuită de americani pentru a-și procura clandestin drogul prin intermediul traficanților de stupefiante.

— Îmi propui o soluție cel puțin insolită, Tim, zîmbi senatorul...

Ambasadorul se mărgini să surîdă ironic.

— Nu este soluția mea, răspunse Cuzak pe jumătate în glumă, pe jumătate serios, ci a unui grup care activează în sprijinul acestei idei: „Organizația Națională pentru Reforma legilor Marijuanei". Dacă micii fermieri ar fi autorizați să cultive marijuana, cele patru miliarde de dolari ar putea intra în circuitul normal și nu ar mai umple buzunarele bandiților. De pe a șaisprezecea parte a unui ar cultivat cu marijuana, un fermier ar cîștiga mai mult de 4000 de dolari anual. Ei, nu vă tentează? Ce părere ai, Domnule Ambasador?

Diplomatul clătină dubitativ din cap:

— Nu cred că formula dumitale are șanse să fie adoptată.

— Nu are, fiindcă sîntem încă tributari ai politicii struțului. Vîrîm capul în nisip, ca să nu vedem avantajele abolirii legilor care interzic consumul marijuanei. Desființarea prohibiției alcoolului n-a fost oare benefică pentru națiunea americană? Desființați prohibiția marijuanei, iarbă inofensivă, și veți lichida automat comerțul clandestin cu stupefiante. Copii noștri nu și-ar mai primejdui sănătatea cumpărînd droguri contrafăcute de la gangsteri. Știu că nu va fi ușor să răsturnăm prejudecățile învechite, dar o încercare merită a se face. Reflec-

tează bine, Gordon, înainte de a-mi da un răspuns. By, by!

Salută cu aceeași familiaritate ostentativă pe senator și pe ambasador, apoi se îndepărtă, pierzîndu-se printre clienții din bar.

— Asta e nebun, sau face pe nebúnul? exclamă Leyland.

— E foarte lucid, amice. Face o încercare. Dacă îi iese pasiența, cu atît mai bine. Ar mai adăuga la uriașele lui beneficii un procent respectabil.

Diplomatul comandă încă un whisky.

— Știi ce impresie îmi face mie acest prieten al tău?

— Nu mi-e deloc prieten, se scutură senatorul.

— Am să ți-l definesc într-o frază. O fosilă din lumea afaceriștilor dezlănțuiți din secolul XIX, care a supraviețuit nu știu prin ce funest miracol pînă în zilele noastre.

— Nu-l crede chiar atît de unic, replică Gordon Wade David Weidenfeld nu e cu nimic mai prejos decît acest Cuzak al nostru . . .

În aceeași clipă, un pasager care se uita pe fereastră, strigă plin de exuberanță.

— Coastele Franței! Au apărut în zare coastele Franței! . . . Vive la France, mes amis!

Taxiul opri în fața hotelului „Intercontinental" de pe Rue de Castiglione. Șoferul sări din mașină și deschise capota port-bagajului.

Edith dădu să coboare, dar cînd văzu dincolo de arcadele monumentale ale clădirii sclipitoarele și giganticele candelabre de bronz care străjuiau cele trei porți înalte de fier forjat cu măiestrite flori de aur, rămase uluită, extaziată. Cuprinsă, în același timp de o mare teamă de parcă ar fi trebuit să pătrundă în ascunzișurile unui uriaș templu aztec dedicat sacrificiilor rituale umane, se lipi instinctiv de umărul soțului ei, căutînd protecție. Și Lester era impresionat de splendoarea hotelului, dar se străduia să păstreze un aer calm, vag condescendent, așa cum i se cuvine unui american care nu trebuie să se lase copleșit de frumusețile desuete ale bătrînei Europe.

Surprins de mobilitatea pasagerilor săi și grăbit să alerge după noi clienți, șoferul îi privi iritat:

— Am ajuns la destinație!

Deși franceza tinerilor soți era aproximativă, tonul brusc al vorbelor mitraliate fu de ajuns de explicit spre a-i trezi la realitate. Coborîră înghesuindu-se, salutați cu respect de portarul înzorzonat cu galoane și eghileți sclipitori. Țîșnit parcă din neant, un *page boy* cu obrajii pîrguiți, ochi prietenoși, uniformă verde brotăcel cu patru rînduri de nasturi de metal lucitori și cu mînuși albe prinse sub epoletul de fir, luă în primire valizele scoase de șofer din cufărul din spate al taxiului.

Lester plăti cursa, încurcîndu-se la socotitul monedelor pentru el încă neobișnuite. Taximetristul numără banii și după ce constată că nu primise decît cîteva centime peste suma indicată în contor, vorbi cu sarcasm:

— Vai cîtă generozitate, Monsieur! Pentru mine nici măcar zece la sută . . .

Se urcă în mașină, trînti ușa și plecă în trombă.

Lester își încleștă fălcile, furios și totodată jenat fiindcă atît portarul cît și *page-boi-ul* prinseseră din zbor vorbele șoferului.

Cu aerul posesiv și proteguitor al soțului viril, deplin conștient de rolul lui în societate, o luă de braț pe Edith și intră în vestibul pe urmele *page-boy*-ului cu bagajele. Pardoseala de marmură albă, treptele joase și foarte late care urcau spre o galerie de sticlă, străjuită de vitrine cu bijuterii de o somptuozitate, pentru el inimaginabilă, holul vast, cu lambriuri din lemn de teck, plantele exotice, covoarele moi, luminile tamisate, atmosfera de calmă opulență, dar mai cu seamă privirile vag amuzate ale cîtorva pasageri cufundați în fotolii, care păreau să-i măsoare de sus și pînă jos, îi năruiră siguranța afișată pînă atunci și îl făcură să se simtă brusc rizibil de provincial. Toaletele luxoase ale femeilor — aparent fără vîrstă — giuvaerurile lor scînteietoare, costumele de o sobră eleganță ale bărbaților, umileau țipătoarele culori ale taiorului cel nou, purtat pînă atunci cu atîta mîndrie de Edith, ori carourile cărămizii atît de ostentative ale hainelor lui de călătorie.

Se încruntă, luîndu-și un aer plin de importanță. „În definitiv maimuțoii ăștia pomădați și cocheți ca femeile n-au decît să presupună că sîntem o pereche de milionari texani excentrici și plini de dispreț față de convenționalismul decrepit al europenilor".

Dar și la această poză trebui cu regret să renunțe, cînd se trezi în fața unuia dintre tinerii frumoși și atît de eleganți de la recepție.

— Bun venit, *Monsieur, Madame!* Cu ce vă servim?

Frazele rostite îmbietor, însoțeau un zîmbet ornat de două șiraguri de dinți albi, strălucitori.

Pe Lester îl săgetă un fior de gelozie, de parcă surîsul profesional al tînărului amploaiat ar fi fost destinat exclusiv lui Edith. Se roși însă cînd fu silit să renunțe la poza de milionar texan incompatibilă cu adevăratul motiv a prezenței lui și a soției sale la Intercontinental.

— Sîntem cîștigătorii concursului lansat de săpunul „Stirling": O vacanță de zece zile la Paris!

Debitase cu un îngrozitor accent american fraza învățată laborios pe din afară.

— Oh, felicitările mele pntru acest frumos și remarcabil succes! Vă urez bun venit! Sînt sigur că ședereа dumneavoastră la Paris are să vă placă! Aveți la dispoziție camera 2004. În seara aceasta vi s-a rezervat o masă la „Terrasse Fleurie". Vă doresc petrecere frumoasă!

Desprinse din rastel cheia camerei și o înmînă *Page-boy*-ului, care deschise calea tinerei perechi, îndreptîndu-se spre unul din cele patru ascensoare.

Urcară pînă la etajul II în compania unor doamne împodobite cu giuvaeruri și învăluite în blănuri somptuoase, care împrăștiau un parfum suav dar în acelaș timp îmbătător. Cochetăria, eleganța lor rafinată, le făceau să pară încă seducătoare, deși depășiseră cam de multișor prima tinerețe. Edith adulmecă delicata mireasmă, făgăduindu-și să cumpere cu prima ocazie un flacon cu care să facă furori în Silver Creek, orășelul împresurat de dune de nisip, de cactuși crescuți pe stînci golașe, bîntuit de vînturi fierbinți aducătoare de praf și pus călare pe albia unui rîu secătuit mai tot anul. O urbe îmbîcsită, anostă, în care nu se întîmpla niciodată nimic. Acolo Edith se născuse și tot acolo preda limba și literatura engleză la micul High School plasat în centru, între clădirea cenușie, sălbatică a judecătoriei și edificiul sever al templului baptist.

În orășelul acela în care nu se întîmpla niciodată nimic, fusese cît pe ce ca lui Edith să i se întîmple ceva foarte urît. Era în primul ei an de funcționare la High School. Avea și o clasă de elevi dintr-a opta, băieți și fete, mai

toți bine dezvoltați și într-un fel maturizați înainte de vreme. Pășind pragul adolescenței, descoperiseră surprinși lumea învolburată a sexualității. S-ar fi zis că bîjbîiau dezorientați într-o ceață sidefie, populată de satiri și de nimfe, în care amorul și violența dominau orice alte preocupări. Băieții alergau toată ziua după fete, iar fetele chicoteau înghesuite prin colțuri, protestînd de formă. Edith, născută și crescută într-o familie cu convingeri puritane, hotărîse să disciplineze hoarda de adolescenți turbulenți intrați sub oblăduirea ei. Pentru că surprinsese în clasă cîțiva elevi explorînd pe sub bancă ascunzișurile de sub fustele fetelor — cînd se credeau neobservați de scorpia de pe catedră — împărțise clasa în două, așezîndu-i pe băiețandri în pupitrele dinspre perete, iar pe fete în pupitrele dinspre ferestre. Treptat se angajase între ea și elevii de ambele sexe — aliați cu toții împotriva ei — un război surd, cu răbufniri scurte, ca furtunile bruște și violente de vară. Pedepsele aspre, aplicate de Edith cu statornicie, puseseră pe gînduri și pe colegii din corpul profesoral, care o sfătuiseră a-și modera zelul. Moravurile tineretului cunoșteau o răsturnare revoluționară, și de ele trebuia să țină seama, o dăscăleau ei. Explozia sexualității cerea a fi consumată într-un fel sau altul. Edith rămase surdă la îndemnurile lor. Într-o seară se întorcea de la un consiliu profesoral. Se întunecase. În drumul ei spre casă, trebuia să treacă pe lîngă un cimitir de automobile. Carcasele metalice zdrobite, ruginite, uitate acolo pînă la Judecata de Apoi, serveau ziua drept teren de joacă pentru copiii din cartier. Noaptea, siluetele scofîlcite ale mașinilor se proiectau pe cerul înstelat asemenea unor fantome neclintite. În vreme ce Edith trecea grăbită pe lîngă cimitir, țîșniseră dintre carapacele ciopîrțite ale mașinilor cîțiva tineri cu ciorapi de damă trași în chip de cagule pe cap, o imobilizaseră, îi puseseră căluș, spre a o împiedica să țipe, apoi o trăseseră într-un loc ascuns între carcasele ruginite. O trîntiseră la pămînt, răstignindu-i brațele și picioarele, apoi unul dintre tineri se culcase asupra ei, gîfîindu-i în ureche. „Îți închipui poate că am să fac dragoste cu tine! N-ai să te alegi cu plăcerea asta! Ai să mori fată bătrînă! Stafidită, înăcrită, lipsită de amintiri dragi, ai să umbli pe străzi trăgînd cu coada ochiului la perechile tinere care se giugiulesc! Abia atunci ai să-ți dai seama ce ai pierdut! Dar va fi prea tîrziu!“

Se ridicase de deasupra ei și izbucnise în rîs. „Nici o grije! Plecăm! Te lăsăm în plata Domnului!“ În cîteva clipe se topiseră cu toții în întuneric. Clocotind de mînie, de ciudă, Edith se ridicase singură de jos, își scosese căluşul, își reparase dezordinea vestimentară și își făcuse anevoie loc afară din cimitirul de automobile. Unul dintre ciorapi i se agățase într-o bară de șoc ruptă. În vreme ce se strecura printre caroseriile storfocite, își făcea felurite planuri de cumplită răzbunare. Va reclama agresiunea cansiliului profesoral, șefului poliției, juecătorului, gazetei locale, președintelui comunității baptiste. Va cere pedepsirea exemplară a făptașilor. În drumul ei precipitat spre casă rațiunea îi atenuase primele impulsuri de furie. Pe cine să denunțe? Nu identificase pe nici unul dintre băieți. Toți purtau *blue-jeans* și bluzoane de piele neagră. Iar glasul tînărului care-i vorbise aproape de ureche era răguşit, de nerecunoscut. Dacă violul ar fi fost săvîrșit, ea s-ar fi înfățișat în postură de victimă. Autoritățile și opinia publică s-ar fi coalizat spre a-i pedepsi pe făptași. O agresiune de asemenea natură asupra unei profesoare ar fi constituit un fapt condamnabil. Dar băiețandrii nu-i făcuseră — în fond — nimic. Dacă s-ar fi plîns împotriva lor, s-ar fi făcut de rîs. Cetățenii orașului, în special femeile limbute, clevetitoare, ar fi comentat cîteva zile cazul, fiindcă era ieșit din comun, apoi bărbații care ar fi văzut-o trecînd pe stradă și-ar fi făcut semn cu coatele, șoptindu-și ațîțați: „Poate că aveau dreptate băieții noștri! Va rămîne fată bătrînă! Păcat de ea, că nu e urîtă!“

Cînd ajunsese acasă, Edith declarase familiei reunite la cină, că se împiedicase și căzuse, rupîndu-și ciorapul și murdărind-și rochia. Incidentul fusese repede dat uitării de către ai ei.

A doua zi de dimineață, la școală, Edith nu suflase un cuvînt despre tragi-comica ei pățanie din ajun. În timpul orelor de clasă, încercase să surprindă o schimă suspectă pe chipul vreunuia din elevi. Dar toți erau senini și aparent nevinovați. S-ar fi zis că nu ar fi fost amestecați cu nimic în pregătirea și înfăptuirea agresiunii împotriva profesoarei lor.

Din ziua aceea Edith își modificase fundamental atitudinea. Mai aplicase cîteva pedepse, dar numai așa, de formă, astfel încît cei în cauză să nu presupună că frica

o făcuse să-şi schimbe felul de a fi. Devenise, dacă nu îngăduitoare, cel puţin indiferentă la frămîntările lor tinereşti. Membrii corpului profesoral respiraseră uşuraţi. Noua comportare, lăudabil de moderată a colegei lor, limpezea atmosfera.

Noaptea însă, după ce se închidea în camera ei şi se întindea pe pat, Edith se trezea reconstituind scena din cimitirul de maşini. Sîngele începea să-i circule mai vîrtos în vine, iar impulsuri ciudate o făceau să se frămînte neliniştită între cearceafurile curate. Aproape că se surprinse — spre scandalizarea şi revolta ei — că regreta sfîrşitul insolit al păţaniei din cimitirul de automobile. Poate că ar fi fost mai bine dacă . . .

Întîmplarea aceasta o determinase să accepte a deveni soţia lui Lester Jones, unic contabil la un garaj din Silver Creek, specializat în vînzarea şi cumpărarea de maşini uzate. Măritîndu-se, scăpa de teroarea perspectivei profetizată de adolescenţii cu cagule şi blazoane de piele neagră. Nu avea să mai rămînă fată bătrînă. Graţie lui Lester, devenise femeie, cunoscuse dragostea — sub aspectul ei legal, potolit — şi se instalase în propriul cămin, idealul tuturor fetelor din Silver Creek, oricît de neastîmpărată le-ar fi fost adolescenţa.

După trei ani de căsnicie lipsită de zguduiri, de surprize, poate chiar şi de farmec, Edith şi Lester cîştigaseră concursul lansat de proprietarii fabricii de săpunuri „Stirling". Dintr-o dată, tînăra şi foarte comuna pereche din Silver Creek căpătase statut de VIP. Aveau în sfîrşit să trăiască o mare aventură. O călătorie în Europa, la Paris, însemna un eveniment de răscolitoare senzaţie pentru comunitatea stătută, cenuşie, exasperant de rutinieră din neînsemnatul orăşel împresurat de cactuşi şi de nisip prăfuit.

Edith şi Lester, deşi trăiau în Arizona, aproape de fruntariile cu Nevada şi California, nu le trecuse niciodată prin minte să viziteze sclipitorul Las Vegas sau Los Angeles, cetatea filmului. Este adevărat că şi posibilităţile lor financiare erau limitate. Făceau economii la sînge, spre a-şi cumpăra un bungalow şi a scăpa astfel de apartamentul închiriat, modest şi lipsit de personalitate, în care-şi depănau traiul. Depuseseră la Bancă puţin cîte puţin două mii şapte sute de dolari, ceea ce le inspira o legitimă încredere în viitor.

Cînd plecaseră în Franța, se înarmaseră cu cîteva, *Travellers Cheques*, atacînd economiile acumulate cu neostoită trudă. „Ce nevoie avem acolo de bani?“ obiectase ea. Societatea „Stirling“ acoperă toate cheltuielile: bilete de avion, cazare, hrană“. Lester, un generos în felul lui replicase clipind șiret: „Dar dacă soțioara mea iubită vede o rochie frumoasă la Paris, să nu și-o cumpere?“ Edith se îmbujorase: „Nu vreau să facem nebunii!“ Lester schițase un gest de nepăsare: „Cîteodată o mică nebunie nu strică! Nu știi ce ocazii putem găsi în capitala Franței. Nu înseamnă că trebuie neapărat să ne cheltuim banii. Cînd ești conștient însă că ai buzunarul bine garnisit, te simți mai puternic, mai sigur pe tine. Amintește-ți anecdota cu rabinul care împrumuta în fiecare vineri o sută de dolari și-i înapoia lunea. Sîmbăta ținea predicile cu mai mult patos fiindcă își știa portofelul copios aprovizionat“ ...

Aici, la Paris, aveau senzația că plutesc pe aripi de vis. Călătoria de nuntă și-o făcuseră la Tucson, unde stătuseră la un hotel care pe atunci le păruseră o culme a luxului și a bunului gust. Camerele erau minuscule, mobilele funcționale, stereotipe, în schimb holurile aerate, spațioase, cu fotolii ample și flori exotice în glastre imense de faianță, îi încîntaseră.

După ce intraseră la „Intercontinental“, criteriile lor de apreciere de pînă atunci se răsturnaseră. Ambianța de opulență, de eleganță discretă, din marele hotel parizian îi lăsase fără glas. Cînd se văzură în camera ce li se rezervase, uimirea lor se transformă în admirație. Nici Edith și nici Lester nu se pricepeau la stiluri. Pentru ei fotoliile, paturile, noptierele, toate Louis XVI, erau de modă veche, dar aceasta nu însemna că nu-i captivează. Mocheta olive, atît de pufoasă încît li se scufunda piciorul pînă la gleznă, stucaturile măiastre, împletirea savantă dintre olive și alb, astfel combinată încît tapetele tapiseriile, cuverturile de pe cele două paturi, armonizate pînă și cu toate tablourile semnate de maeștri ai penelului, le creau o stare sufletească de adevărat extaz. Pentru prima oară tînăra pereche din Silver Creek intra în contact direct cu tradițiile artei decorative europene. Bătrînul continent îi prindea treptat în păienjenișul lui, dîndu-le prilejul să cunoască valori ignorate de ei pînă atunci.

Încîntarea celor doi soți se transformă în entuziasm cînd *page-boy*-ul le arătă obiectele orînduite pe o comodă de lemn de trandafir, daruri oferite de Direcția hotelului proaspeților săi pasageri: Un magnific buchet de trandafiri și o casetă cu parfum „Chanel" pentru Edith, iar pentru Lester un coșuleț în celofan adăpostind o sticlă de whisky, două sticle de vin de colecție, un ananas și cîteva pachete cu brînză fină, avînd alături o casetă verde din catifea cu emblema hotelului „Intercontinental", în care se odihnea o sticlă de coniac „Camus-Napoleon" și două pahare de cristal. Edith și Lester rămaseră de-a dreptul uluiți, cînd alături de aceste ofrande descoperiră plicuri cu chibrituri, avînd întipărite pe față blazonul hotelului, iar dedesubt propriile lor nume. Cele rezervate doamnei aveau în roșu inscripția „Edith Jones" ia cele destinate lui „Lester Jones".

Page-boy-ul strecură valizele într-un dulap cu uși culisante. mare cît un întreg perete.

— Dacă aveți nevoie de serviciile personalului nostru, iată aici un telefon precum și această baterie de sonerii.

Page-boy-ul salută, apoi se retrase dezamăgit fiindcă Lester, coplesit de emoție, uitase să-i ofere un bacșiș potrivit uzanțelor. Abia după ce rămaseră singuri, tinerii soți remarcară muzica discretă de jaz emisă de difuzoare nevăzute. În aer pluteau miresme delicate.

— Așa trebuie să fie în rai! glumi Edith, spre a-și ascunde tulburarea.

În ambianța aceasta rafinată, feminitatea ei — refulată la Silver Creek — își găsea un mediu prielnic spre a înflori. Simtea vag începuturile unui proces lăuntric, nelămurit încă, dar care o alarma instinctiv. Privirile îi căzură asupra unei gravuri înrămate cu alb, prinsă în perete deasupra patului, și inspirată de un tablou al lui Rubens: „Răpirea fiicelor lui Leucippos". Violența faptului, deși stilizată de penelul marelui pictor olandez, reda totusi cu pregnanță vigoarea exuberantă a personajelor angajate în acea ciocnire epică ce simbolizează permanența și inevitabila luptă dintre sexe. Goliciunea femeilor cu forme rotunde, grația, fragilitatea, delicatețea lor, contrasta cu torsurile robuste, mușchiuloase ale bărbaților care întruchipau forța, energia, luxura. Edith simți o fierbințeală ciudată, străbătîndu-i ființa. Gravura

aceasta inofensivă îi trezi în minte scena parodiei de viol din cimitirul de automobile. Cruțînd-o, băieții dăduseră dovada de o cruzime rafinată. O scăzuseră în proprii ei ochi. Iritată, întoarse capul, căutîndu-și o ocupație care să-i schimbe gîndurile. Trecu în camera de baie, îmbrăcată în faianță roz, pipăi prosoapele pufoase de dimensiuni variate, toate marcate cu inițialele hotelului, examină săpunurile, le aspiră parfumul, pipăi plicurile argintii cu săruri de baie, iar cînd se înapoie în cameră îl găsi pe Lester manipulînd televizorul. Imaginile colorate — un animat meci de fotbal cu jucători în tricouri albe și roșii conturîndu-se izbitor pe peluza verde smarald — smulgea-n exclamații de entuziasm soțul ei, pasionat fan al sportului mingii rotunde, pe care-l prefera chiar și base-ball-ului.

— Vezi ce este și pe alte canale! spuse Edith vădit interesată.

De mult visa să-și cumpere un televizor japonez în culori — mai ieftin decît cele americane — dar această dorință nu fusese încă realizată. Economiile destinate achiziționării viitorului lor cămin nu permiteau a fi deturnate pentru satisfacerea unor capricii frivole.

Lester împlini supus indicațiile soției sale. Aici, la Paris, era hotărît să-i împlinească toate gusturile. Îi datora cîteva mici bucurii după privațiunile pe care și le impuseseră pînă acum. Pe canalul 2 rula un film western iar pe 3 . . . pe 3 se desfășura o cursă de automobile de formula 1, la care Lester n-ar fi renunțat nici dacă i-ar fi cerut-o Dumnezeu însuși. Mașinile, cu deosebire cele de sport, deveniseră pentru el o adevărată pasiune, mai captivantă decît beția drogurilor pentru narcomani. Lester, cumpătatul contabil al garajului din Silver Creek, nu se mărginea la cele opt ore de activitate birocratică prevăzut în contractu-i de muncă. După încheierea programului scriptologic, îmbrăca un combinezon albastru si începea să trebăluiască cot la cot cu mecanicii atelierului. Apreciase chiar că i se face o mare favoare —cînd — la cererea lui — patronul îi îngăduise să iasă în grabă cu automobilele reparate. Ori de cîte ori i se dădea în primire, spre testare cîte o masină de mare viteză, se avînta ca un bolid pe șoseaua din afara orașului, încercînd atunci senzațiile unui pilot de curse în plină competiție. În vreme ce panglica de asfalt se rostogolea vijelios pe sub

pîntecele mașinii, vedea — în imaginație — adversari care se străduiau zadarnic să-l întreacă, tribune încărcate cu spectatori entuziasmați, aparate de filmat ce-i înregistrau performanțele.

Ar fi renunțat de mult la postul de amploiat spre a se dedica mecanicii și pilotajului, dacă Edith nu i-ar fi interzis să se lepede de contabilitatea mult mai onorabilă — în concepția ei — decît profesiunile manuale. Era hotărîtă ca Lester să rămînă un *white collar*, un intelectual, un stîlp al comunității baptiste din Silver Creek, iar mai tîrziu — de ce nu — un prețuit om politic.

Dacă veniturile i-ar fi fost mai îndestulătoare, Lester și-ar fi amenajat un mic atelier propriu, unde ar fi meșterit în timpul liber, pur și simplu pentru amorul artei. Și-ar fi cumpărat și o mașină de curse — pe credit desigur — și s-ar fi pregătit pentru competițiile automobilistice deschise amatorilor. Dar Edith nu ar fi admis să greveze bugetul familiei cu niște rate susceptibile să compromită proiectul achiziționării unei locuințe încăpătoare, confortabile, visul ei de totdeauna. Dezacordul lor în acest domeniu — desi nu se manifestase niciodată sub forma unui conflict deschis — arunca totuși o oarecare umbră asupra relațiilor lor. Și el și Edith încercau un simțămînt de frustrare nemărturisită, deci cu atît mai profund. Poate că nemulțumirea lor lăuntrică ar fi răbufnit într-o zi la suprafață dacă Lester nu ar fi dat dovadă de reținere si mai ales de înțelegere față de pretențiile sotiei sale. Edith îi reproșase de cîteva ori — destul de voalat — că era neglijată, că pasiunea lui pentru mașini și mecanică, depășise limitele normalului. Cînd Lester sosea acasă, seara, obosit după munca de la birou și din atelier, mînca la repezeală apoi se urca în pat și adormea imediat, lăsînd-o pe Edith să se frămînte în așternut, alături de el, îmboldită de un foc interior care cerea zadarnic a fi stins. În clipele acelea de sete neastîmpărată, episodul din cimitirul de mașini îi revenea tantalic în minte, sporindu-i exasperarea.

Pentru amîndoi, cîștigarea concursului și vacanța plătită în Europa, aveau să constituie un fericit prilej de a ieși din ambianța cenușie din Silver Creek. Erau siguri că la Paris nemulțumirile lor latente urmau să dispară. Fiind tot timpul împreună, Edith nu va mai avea motive să se plîngă că e neglijată. Pe de o altă parte, lui i se va oferi prilejul să admire permanența și prodigioasa expo-

ziție de automobile de toate mărcile, tipurile și litrajele, aflate în plină mișcare pe străzile Parisului. Poate că va izbuti chiar să o convingă pe Edith să accepte închirierea unei mașini micuțe, spre a se plimba în oraș și în împrejurimile lui...

Cursa de automobile transmisă pe ecranul televizorului în culori îl captivase în asemenea măsură, încît uitase că se află la Paris, că Edith era desigur nerăbdătoare să dea o raită pe marile bulevarde atît de exuberant descrise în prospectul concursului, să admire vitrinele caselor de mode, să contemple monumentele de seamă, să adulmece aerul celui mai celebru oraș de pe glob.

— Sper că n-ai de gînd să ne petrecem după amiaza în fața televizorului! grăi cu iritare Edith. Mai avem două ore pînă la cină!

Glasul ei acid îl smulse din desfătarea spectacolului automobilistic. Închise cu regret aparatul.

— Ai dreptate, scumpa mea! Vrei să ieșim în oraș? rosti supus.

— Cred că de asta am venit aici, la Paris! vorbi ea cu același ton sec.

— Înainte de plecare să ne delectăm cu cîte un whisky? propuse Lester cu blîndețe. Mai ales că nu ne costă nimic.

— Poftim! N-ai decît! Pe mine nu mă ispitești. Vreau să-mi păstrez capul limpede.

— Bine, Edith! Cum spui tu!

Lester desfăcu una din sticlele de whisky — un *Chivas Regal* — își umplu pe jumătate un pahar înalt, iar după ce îi aspiră aroma, scăpă o exclamație plină de încîntare. Sorbi băutura pînă la fund, plescăi din limbă în semn de elogioasă apreciere, apoi brusc înseninat își luă nevasta de braț:

— Haidem, comoara mea, să cucerim Parisul!

Edith îl privi contrariată:

— Nu-mi sufla în față! Duhnești a alcool!

— Iartă-mă, neprețuita mea floare de cactus! Ah, dacă ai avea țepi mai puțini...

Edith nu răspunse. Își luă poșeta și se îndreptă spre ușe, urmată de soțul ei. Cînd ieșiră din hotel, trecînd printre cele două torcheres de bronz aurit, se uitară în jur, dezorientați de circulația intensă, de huruitul mașinilor, de șuieratul sirenelor folosite în ciuda interdicției

claxonării. Edith își apucă soțul de braț. În lumea aceasta străină Lester reprezenta totuși un punct de sprijin, o umbrelă de protecție. Fără să o mărturisească, îi fu recunoscătoare.

— În ce parte mergem? întrebă brusc destinsă.

Lester scoase din buzunar o hartă a Parisului, o desfăcu și o examină cu încordare, încrețindu-și sprîncenele și fruntea.

— La dreapta avem palatul Tuilleries, la stînga — monumentul lui Napoleon din Place Vendome. Ce preferi?

— Nu mă pot hotărî! se alintă Edith.

— Atunci hazardul să ne călăuzească pașii! rosti pompos Lester, citind o frază dintr-un roman polițist.

Exhibă o monedă de un franc și o aruncă în aer, prinzînd-o pe dosul mîinii stîngi și acoperind-o cu palma dreaptă.

— Dama sau bastonul?

În clipa aceea Edith surprinse cu coada ochiului, privirea admirativă a unei femei tinere, fragile, care împingea un cărucior cu doi gemeni. Era îmbrăcată modest, ca și însoțitorul ei, aparent de aceeași vîrstă. O pereche ștearsă, de o tristă mediocritate. Edith încercă un sentiment de plenitudine neobișnuită. Îi lăsă să treacă, apoi se întoarse spre Lester:

— Ai văzut-o pe tînăra cu căruciorul? Se uita la mine cu niște ochi rotunzi și inocenți de viețică uluită. Ne-a luat desigur drept niște miliardari americani. Nu locuiește oricine la Intercontinental.

Poate că într-o zi vom fi miliardari! opină Lester, umflîndu-și pieptul. Trăim în țara tuturor posibilităților...

Edith clătină din cap, exprimîndu-și îndoiala:

— Ieri, poate... Azi poveștile astea nu mai țin...

— Ei! Ce-ai ales? zise Lester făcînd semn cu bărbia, spre moneda ascunsă sub palma dreaptă.

— Bastonul! zise Edith bine dispusă. Pe damă ți-o las ție!

Lester dezvălui moneda. Chipul fetei în microrelief apăru la lumină.

— Am cîștigat! exclamă. Eu hotărăsc! O luăm spre dreapta. Ieșim pe Rue de Rivoli și de acolo, prin Place de la Concorde, ajungem în Champs-Elysées! Oh, Champs-Elysées!... Edith!

— Da?

— Ciupește-mă, să văd dacă nu visez!

În clipa aceea opri în fața intrării hotelului un automobil argintiu de o somptuozitate imperială.

— Rolls-Royce Silver Shadow, ultimul tip! rosti automat Lester căzut în transă.

Idolatrul din el se prosterna în fața celui mai scump și mai frumos automobil din lume.

Portarul se grăbi să deschidă portiera din spate. Cu chipul luminat de un zîmbet larg, plin de lingușire, salută apariția unui tînăr înalt, zvelt, cu fața prelungă, aristocratică, încadrată de un păr blond, ondulat, ce-i acoperea pe jumătate urechile. Purta cu neglijență elegantă un costum de șantung ocru cu tonuri aurii.

— Bine ați venit, milord!

Lordul James Grantley răspunse la salut cu o înclinare rapidă a capului. Își opri o clipă privirile asupra lui Edith, prezentă în cîmpul lui vizual, colțul drept al buzelor i se ridică într-un zîmbet fugitiv. făcînd-o să roșească, apoi, degajat, cu pas elastic, trecu printre majestuoasele torcheres de bronz aurit și se pierdu în vestibulul de marmoră.

— Rolls-Royce-ul, dar ce ins bine a coborît din el! șopti pentru sine Edith!

— Ai spus ceva, honey?

— Mă minunam, cît de bine cunoști tu mașinile! surîse ea candid . . . Se miră în sinea ei de ușurința și dezinvoltura cu care îl mințise . . .

*
* *

— Poftiți cheia, Madame Chavrillon! zîmbi cu amabilitate Jules Leviol unei bătrîne și cochete doamne, foarte sensibilă la atențiile — generos — răsplătite — ale tinerilor salariați ai hotelului.

Leviol, room clerk la „Intercontinental“ avea o memorie prodigioasă, extrem de utilă în profesia lui. Înregistra ca pe o bandă de calculator datele cuprinse în fișele pasagerilor, astfel încît li se putea adresa pe nume ori de cîte ori aceștia îi solicitau serviciile. Clienții hotelului — chiar și cei lipsiți de importanță — aveau impreia că se numără printre privilegiații VIP. Cînd reveneau la hotel, după absențe — mai mult sau mai puțin lungi — erau primiți cu același zîmbet larg și

prietenos, care nu exclude însă respectul. Pentru acest motiv, Jules Leviol era copleșit cu cele mai numeroase cadouri. Cînd era de serviciu sub pupitrul lui se acumulau mai întotdeauna cartușe cu țigări, sticle de whisky, flacoane de colonie for men, cravate, cămăși scumpe, oferite de pasagerii cuceriți de surîsul său jovial.

Madame Chavrillon nu era însă un nimeni, ridicat artificial de room clerk la rangul de personalitate marcantă. Beneficia de venituri considerabile și dispunea de ample pachete de acțiuni cu margini aurite cotate excepțional la Bursele din New York, Londra, Paris și Frankfurt. Purta bijuterii false, copii reușite ale originalelor fabulos de scumpe, întemnițate — pentru mai multă siguranță — în safe-urile unor mari Bănci din Stalele Unite, Franța și Elveția. Blănurile ei, purtate mai în orice sezon, căci era foarte friguroasă — erau veritabile și enorm de costisitoare. Un mantou de vizon, de chinchilla sau de zibelină nu permite contrafaceri. Vîrsta — cincizeci și cinci de ani nemărturisiți — nu-i secătuiseră pofta de viață, de aventură, de dragoste. Conștientă că farmecele ei personale — pe cale de a se ofili — își pierduseră din puterea de seducție, își cucerea amanții cu prețul banilor înscriși pe cecuri. Cumpăra vigoarea, frumusețea, virilitatea tinerilor, așa cum ar fi cumpărat cel mai apetisant ananas de pe tejgheaua unei fructării de lux. Jules Leviol nu fusese încă invitat în intimitatea doamnei Chavrillon, deși cunoscîndu-i — din auzite — eclectismul, se putea aștepta oricînd să fie trecut în lista celor aleși. Era — dacă nu excepțional de frumos — foarte agreabil, bine făcut, ferchеș, și gata oricînd să o servească în chipul cel mai conștiincios, acesta cu atît mai vîrtos cu cît Olympie Chavrillon în ciuda vîrstei, nu era deloc repulsivă. Avea o siluetă încă sveltă, obrazul neted, părul mătăsos, carnația plăcută, datorite desigur în mare parte institutelor de chirurgie estetică, masajelor și tratamentelor de tot felul, chinuitoare adeseori, dar cu rezultate benefice. Ochii, mîinile, îi trădau adevărata vîrstă, dar luminile tamisate, căutate de ea cu predilecție, îi ascundeau în parte aceste imperfecții. Cel puțin trei luni pe an și le petrecea într-o clinică din Elveția. De fiecare dată ieșea de acolo aparent întinerită. O prietenă răutăcioasă făcuse în jurul acestor stagii trimestriale o glumă proastă, care dăduse ocolul lumii mondene, avidă de

cancanuri și de răutăți: „Olympie e asemenea unui pește intrat în putrefacție: dacă-l pui în congelator, își pierde mirosul și se întărește, putînd concura, la aspect, cu orice prospătură". Doamnei Chavrillon îi ajunseseră la ureche aceste vorbe, dar ridicase din umeri nepăsătoare: „Trivialitățile, nu mă ating. Îmi continui senină drumul și gust *en connaisseur*, toate satisfacțiile pe care viața mi le mai oferă! . . .

Luă cheia din mîna tînărului *room clerk*, îi mulțumi cu o înclinare a capului, apoi se îndreptă spre lift.

În acelaș timp își făcu apariția lordul James Grantley. Schimbă cîteva salutări abil dozate cu cîteva personaje adîncite prin fotoliile de culoarea piersicii, grupate în jurul unor mese mici, din lemn de trandafir și se îndreptă spre pupitrul recepției.

Jules Leviol îl întîmpină cu respectuoasă grăbire, luînd-o înaintea unor colegi mai puțin prompți, care-i blestemară mintal „zelul servil". Grantley era renumit pentru bacșișurile lui regești.

— Bine ați venit, milord! Direcția hotelului v-a rezervat apartamentul și suita de camere comandate telefonic.

— Cel mai bun apartament, sper!

— „Imperialul", milord! *Monsieur* Michon și-a exprimat dorința să vă conducă personal. Îmi permiteți să-l anunț!

Făcu un semn discret unui *page boy*, care se topi parcă sub bagheta unui iluzionist, apoi oferi lui Grantley cheia apartamentului. Salută plin de încîntare pe o tînără și foarte sveltă pasageră care depuse cheia camerii ei într-o cutie de catifea special amenajată într-un colț al pupitrului.

— Miss Tweegy, cel mai scump plătit manechin din lume! rosti extaziat. Regina manechinelor!

Fata se îndepărtase. Gantley zîmbi cu indulgență:

— Leviol, ai un nume predestinat! Citesc în ochii tăi luxura! Cîte fiice ale Evei vrei să mai înscrii la răboj?

Funcționarul plecă fruntea cu afectată pudoare:

— Pentru mine, pasagerele acestui hotel sînt sacre și inviolabile!

— Un *room clerk* care se respectă trebuie să corespundă unei game cît mai largi de servicii, rîse lordul.

Scoase din buzunar o tabachere, o deschise molcom și exhibă un Rothman King Size. Duse țigareta la gură. Leviol i-o aprinse cu propria sa brichetă.

În preajma lui Grantley apăru eficient, Pierre Michon, *chief concierge*. Purta o uniformă neagră, cu petlițe de catifea, avînd brodate cu fir de aur două chei încrucișate în chip de spade. Trecuse de patruzeci de ani. Contactul permanent cu lumea marilor hoteluri îi marcase atît chipul cît și comportamentul. Avea înfățișarea unui diplomat de carieră aflat în prezența unui șef de Stat.

— Milord, sînt fericit să vă întîmpin!

Între Jules Leviol și Pierre Michon exista o alianță cimentată de-a lungul cîtorva ani de profituri substanțiale, realizate în comun. Își serveau reciproc cele mai variate tuyau-uri, împărțind cu strictă corectitudine beneficiile.

Precedat de Michon, care-i deschidea prevenitor drumul, Grantley se îndreptă spre ascensor. Apartamentul imperial de la etajul întîi îl aștepta cu ușile deschise. Încăperile somptuoase, cu mobilier autentic „Louis XVI" cu tapiserii și tablouri în ulei semnate de maeștri ai secolului XVIII, buchetele uriașe de trandafiri, orînduite cu artă în vase de porțelan de Sevres, împrăștiau miresme suave. Lordul aruncă o privire critică asupra ansamblului.

— Mda! Cred că are să-i placă! Scoateți însă florile! Mr. Humaidah are oroare de flori.

În cîteva clipe dispozițiile lordului se materializaseră. cîteva room maids, drăguțe și foarte tinere, ieșite ca din pămînt, îndepărtară trandafirii și deschiseră ferestrele spre a risipi efluviile de parfum din încăperi.

— În schimb, să orînduiți pe mese pot-pourri — uri cu smirnă! Mr. Humaidah adoră smirna.

— Prea bine, milord!

— Ah, să nu uit! Mr. Humaidah preferă seara, înainte de culcare. o companie galantă...

— Feminină, milord?

— Feminină, Michon.

— Perfect, milord! Numai că...

Chief consierge-ul ezita, afectînd o mină vag jenată.

Grantley își încreți contrariat sprîncenele.

— Numai că, Michon? . . .

— Regulamentul hotelului interzice prezența în hotel a unor persoane feminine cu o reputație . . . ca să zic așa . . . dubioasă . . .

— Trebuie totuși să existe, o soluție, Michon! Mr. Humaidah nu poate să adoarmă dacă nu are în preajma sa căldură, aș putea spune maternă, a unei femei care să-l legene . . . Miliardarii au curiozități, dragul meu.

Chipul chief concierge-ului se lumină.

— Regulamentul interzice prezența unor femei, din afara hotelului în camerele individuale, unde prezența paturilor îngăduie imaginației să brodeze scene lubrice. Dar într-un apartament cu saloane de primire, prevăzute cu fotolii și canapele, vizita unei ființe de sex feminin nu este susceptibilă să dea naștere la interpretări răuvoitoare. Se poate presupune că este vorba de o recepție protocolară. Cu cît mai multe persoane, cu atît mai bine . . .

O hîrtie de o sută de dolari trecu din mîna lordului în mîna chief concierge-ului care o strecură în buzunar cu dexteritate de prestigitator.

— Bravo, Michon! Ești plin de resurse . . .

— În serviciul dumneavoastră, milord!

Grantley își privi ceasul brățară.

— Avionul personal al lui Mr. Humaidah trebuie să aterizeze la Orly peste aprozimativ o oră. Calculați astfel timpul, încît să-l întîmpine — dacă este posibil — însuși directorul hotelului.

— Monsieur Bremond va fi fericit să-l primească personal pe onoratul nostru oaspete.

— Foarte bine! În așteptarea lui Mr. Humaidah, am să cobor la bar spre a-mi restaura forțele cu un Clover Club. Sau îmi recomanzi altceva mai bun, Michon?

— V-aș sugera un Blue Royal, milord. O creație absolut inedită a maestrului Perrin . . . Voi avea grijă să vă anunț la timp sosirea înaltului oaspete.

Grantley coborî la bar. În lumea zgomotoasă și vulgară a metropolelor, barurile calme, cu lumină scăzută din marile hoteluri alcătuiau case de liniște și bien etre, cu deosebire apreciată de acest sibarit cu gusturi tocite de excesul plăcerilor și al belșugului. Îi plăcea să se instaleze pe un scaun înalt, și rezemat cu coatele de

tejghea să soarbă un cockteil, în vreme ce difuzoare ascunse susurau concerte de pian executate de Oscar Peterson, Eroll Garner, Thelonious Monk sau de foarte modernul Floyd Kramer. Atunci uita de ziua de ieri și de mîine de prezentul dezgustător și lipsit de sens, de stafiile ascunse în cețurile cenușii, și mai ales de Mr. Humaidah.

Mixtura Blue Royal preparată cu gesturi rotunde de maestrul Perrin — preot oficiant pe altarul beției divine — îi gîdilă plăcut cerul gurii. O savoare păgînă, un parfum evocator de mistere, o asprime excitantă pentru papilele gustative.

Se uită din nou la ceas. Peste o jumătate de oră Boeingul 727 avionul personal al lui Sabahattin Humaidah avea să coboare de pe culmile văzduhului pe prozaicele piste betonate de la Orly. Peste alte 30 sau 45 de minute, în funcție de aglomerația de pe autostradă, Rolls-ul său de comandă — 120.000 lire sterline — va opri în fața intrării străjuită de imensele torcheres de bronz aurit ale „Intercontinentalului". Din clipa aceea va începe pentru el, James Grantlex, conte de Tynan, calvarul slugărniciei. Descendent al unei familii de nobili care-și avea obîrșia sub domnia lui Wilhelm Cuceritorul, lordul, ultimul reprezentant al unui șir de căpetenii, de oaste, de cardinali, de miniștri, de diplomați de vice-regi, se închiriase trup și suflet unui miliardar arab. Membrii, severului establishment britanic se întunecaseră la față așa cum se întunecă văzduhul în preajma furtunei, cînd aflaseră că un seamăn al lor acceptase jugul unui venetic, pînă mai ieri păstor de capre pe platourile aride, cu iarbă săracă ale Arabiei. Dar nobilii și mîndrii lorzi, care-i imputau umilitoarea derogare, n-ar fi ridicat un deget spre a-l scoate din marasmul financiar 0 în care se zbătuse încă din primii ani ai tinereții. Din domeniile —altădată vaste — ale conților de Tynan se smulseseră hălci, mai ales în ultimul secol, suprafețele rămase diminuîndu-se ca una din acele peaux de chagrin destinate legării cărților de lux. Dacă latifundiile trecuseră definitiv în domeniile trecutului — grajdurile de curse ale conților de Tynan și jocurile de cărți avuseseră o contribuție substanțială la fărîmițarea și dispariția lor — lordul James nu găsise puterea și nici cinismul de a transforma în arginți și

castelul în care văzuse lumina zilei. Clădit sub domnia lui Richard al II-lea, devastat și incendiat în epoca revoluției „Capetelor rotunde", fusese refăcut și considerabil mărit sub Charles al II-lea. Adevărul este că lordul Grantley nici n-ar fi găsit un cumpărător capabil să-l păstreze în starea magnifică în care se afla încă. Impozitele erau atît de mari, încît ar fi ruinat pe oricare nou deținător, dacă averea lui ar fi avut dimensiuni britanice. Nu se înfățișase nici un miliardar american amator să-l achiziționeze, iar în epoca instrăinării castelului nu apăruseră încă miliardarii arabi, care aveau să înnece lumea occidentală sub mareea lor de petrol și sub potopul miliardelor de eurodolari.

Lordul Grantley se văzuse silit să-l cedeze acelui National Trust inventat de către un canonic sprijinit în eforturile sale de un asistent social. Fundația pusă de ei pe picioare, ajunsese să grupeze 400.000 de membri, să cuprindă — în vederea protejării și întreținerii — 130 de reședințe palațiale și castele cu splendidele lor colecții de mobile autentice și colecții de artă, 500 de ferme, mori și abații, sate întregi, rezervații naționale, cursuri de apă și lacuri cu împrejurimile lor. Donînd castelul — ca și alți proprietari britanici — lordul Grantley își rezervase dreptul de a păstra un apartament pentru uzul său personal. Sacrificiul acesta îl costase multe nopți de frămîntare și de nesomn, dar pînă la urmă se dovedise avantajos, fiindcă în acest chip scăpase de spectrul fiscului, mai amenințător decît sabia lui Damocles.

Mr. Humaidah, pe care Grantley îl cunoscuse ulterior, vizitase castelul și rămăsese atît de entuziasmat de frumusețiile și pitorescul lui, încît hotărît să-l cumpere, propusese o sumă considerabilă. Dar oferta lui sosise prea tîrziu. Fiindcă nu putuse achiziționa castelul — *National Trust* nu scăpa din mînă ceea ce luase în stăpînire — Mr. Humaidah și-l însușise pe proprietar. Lordul James, lipsit de orice sursă de cîștig, se resemnase să accepte patronajul arabului, în schimbul unei compensații financiare neașteptate de mari. Acum avea la dispoziție parcul londonez de automobile al miliardarului, o reședință în Kensington Park și posibilitatea de a călători în lungul și în latul globului pămîntesc, evident, în calitate de colaborator al faimosului Sabahattin Humaidah...

Grantley băgă de seamă că își golise paharul. Maestrul Perrin, un bun cunoscător al naturii umane, îi prepară un al doilea Blue Royal. Barmanul știa să fie vorbăreț cu clienții amatori de conversație, să se arate mut față de cei taciturni ori pierduți în hățișul gîndurilor, să asculte complezent pe cei care-și dezvăluiau intimitățile făcîndu-i confidențe mai mult sau mai puțin compromițătoare. Maestrul Perrin avea însă tactul să păstreze pentru sine tot ceea ce afla, astfel încît își asigurase o clientelă generoasă ce-i răsplătea cu dărnicie discreția.

La celălalt capăt al tejghelei barului se instală pe singurul taburet rămas liber, un foarte original personaj, Edward duce de Northland, coleg de club al lordului James. Deși era într-o avansată stare de ebrietate, noul venit păstra aparența unei admirabile lucidități. Avea ochiul limpede, vorbirea perfect articulată, gesturi măsurate, poate prea măsurate. Doar inițiații își dădeau seama că e beat, fiindcă în asemenea ocazii ducele nu mai recunoștea pe nimeni. Și pe lîngă soția sa ar fi putut trece nepăsător ca pe lîngă o străină. Svelt, distins, cu părul argintat la tîmple, purta un costum de sport tăiat de un celebru croitor de pe Saville Row. Ducele era unul dintre cei mai comentați reprezentanți ai *jet-set*-ului internațional. Foarte bogat, își împărțea sutele de milioane și plictisul în cele patru colțuri ale lumii. Yahturile, mașinile de curse și avioanele lui personale îi permiteau să ducă o viață nomadă. Ziarele și revistele cu rubrici mondene îi semnalau prezența cînd la cursele de automobile de la Monte Carlo, Monza sau Indianapolis, cînd la alergările de cai de la Epsom, Longchamp ori Newmarket, cînd la regatele de la Cowes, Eastnet sau Sydney — Hobart. Organizatorii reuniunilor elegante se glorificau cînd printre invitați, alături de reprezentanți ai capetelor încoronate aflate în exil, ai familiilor princiare cu rădăcini în secolele cruciadelor, ori ai lumii miliardarilor, puteau cita și participarea ducelui de Northland.

Asemenea unui strălucit străbun al său, Richard Sunderland marchiz de Beauclair, care după ce plecase de la zero, pusese bazele unei dinastii de financiari reușind să concureze adeseori cu succes dinastiile Rotschild, Dupont de Nemours, Rockefeller sau Astor, Edward de

Northland nu ezitase să deroge de la prescripțiile care interziceau nobilimii să-și întunece lustrul amestecîndu-se cu lumea vulgară a afaceriștilor, a bancherilor și a industriașilor. Priceput să manevreze volanul, racheta de tenis, crosa de polo sau velele tot atît de bine ca și combinațiile financiare și industriale cele mai îndrăznețe, nu se dădea înapoi nici dacă i se oferea prilejul să cîștige bani de pe urma tenebroaselor traficuri de arme, de aur sau de diamante. Nu intrase niciodată în conflict direct cu legea, fiindcă era înzestrat cu un fler cu un talent remarcabil care-i permitea să iasă cu fața curată din cele mai compromițătoare situații. Ca și cancerul, marile averi proliferează. Eventualele pierderi dintr-un domeniu sînt compensate de cîștigurile fabuloase din alt domeniu. Speculatorii din Wall Street ori Stock Exchange îl admirau dar îi și invidiau norocul, temeritatea, averea-i fabuloasă, fizicul avantajos și plăcerile pe care viața i le dăruia cu o dărnicie vecină cu nebunia. Dar ducele era departe de a se socoti fericit. Sprijinit de tejghea, se uita — posomorît ca un cioclu — la barmanul care aștepta comanda.

— Cum te cheamă? îl întrebă, deși acesta îl servea cu regularitate de mai bine de zece ani.

— Gustave, Gustave Perrin, your Grace.

— Gustave! repetă gînditor ducele. Unde am mai auzit eu numele ăsta? . . . În sfîrșit, un cocktail, Gustave! porunci demn.

— Un Blue Royal ca de obicei, your Grace?

— Fie și un Blue Royal!

Barmanul îi pregăti minuțios mixtura exotică, iar după ce puse înăuntru o măslină verde, îi prezentă protocolar paharul pe o farfurioară.

Ducele sorbi o înghițitură, o plimbă pe limbă, apoi exclamă satisfăcut.

— Nu e rea! Nu e rea deloc băutura asta a dumitale . . . Gustave! Gustave spuneai că te cheamă?

— Exact, your Grace. Pentru a vă servi

— Ascultă, Gustave! Am mai băut cîteva cocktailuri, dar cred că nu se observă . . .

— Nu se observă, your Grace.

Northland mai sorbi o înghițitură.

— Gustave, spune-mi sincer, ești bogat?

— Meseria mea și bogăția nu se prea împacă. Mă bucur însă de o oarecare bună stare... Dar totul e relativ, your Grace.

— Te felicit, Gustave, fiindcă nu ești bogat. Să fugi de bogăție ca de moarte!

Își goli paharul și mai ceru unul. Îl dădu peste cap. Al treilea cocktail apăru prompt în fața lui.

— Azi bogăția e o pacoste, Gustave. Eu am mulți bani, dar asta mă face tare nefericit.

Maestrul Perrin îl asculta cu respect, interes și vizibilă compasiune.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră, your Grace.

— Ai și de ce, Gustave. Noi, oamenii bogați am ajuns un fel de paria ai societății. Adio *dolce vita,* adio escapade singuratice, în compania galantă, adio safari exotice, adio libertate!... Azi trăim precum cîrtițele, ferindu-ne de ochii oamenilor, de lumina soarelui. Circulăm în automobile cuirasate, greoaie ca niște tancuri, trăim în încăperi blindate, împărtășind într-un fel claustrarea lingourilor noastre de aur întemnițate în safe-uri subterane. Și asta pentru ce? Pentru că sîntem vînați ca niște jivine! Ne urmăresc și gansterii, și brigăzile roșii, și anarhiștii și nihiliștii și extremiștii de stînga înrolați sub drapelele lui Che Guevara și extremiștii de dreapta înregimentați sub semnul fasciei ori al zvasticii! Încă un Blue Royal, Gustave! Dar, ceva mai tare! Pune-i mai mult alcool!...

Scandalizat, maestrul Perrin ridică privirile spre cer într-o implorare mută.

— Îmi cereți să săvîrșesc un sacrilegiu, your Grace!

— Resemnează-te să-l faci, Gustave!

Barmanul înclină din cap învins.

— Fie, your Grace! Fie! Dar păcatul să nu cadă pe capul meu!

— Mi-l asum, Gustave!

Perrin prepară băutura, dozînd cu regret ingredientele. În cele din urmă o turnă într-un pahar de cristal cu buze încoronate de minuscule cristale de zahăr. Ducele sorbi atent cockteilul sub privirile încărcate de anxietate ale maestrului Perrin. Săltă elixirul pe limbă, parfumîndu-și cerul gurii și după ce îl lăsă să se scurgă în peștera gîtlejului, clătină din cap în semn de elogiu.

— Gustave, te proclam regele barmanilor!

Ridică mîna și pocni din degete, peste umăr. De la o masă din apropiere aflată în penumbră, se ridică un tînăr stilat, cu alură de proaspăt absolvent al Oxfordului Se opri deferent în preajma ducelui.

— O sută de dolari! rosti Northland cu voce joasă

Din portofelul său doldora cu bancnote, tînărul scoase o hîrtie verzuie care își încheie scurtul tranzit în buzunarul jachetei albe a barmanului. Fiindcă ducele detesta să mînuiască personal banii, era însoțit în permanență de un secretar însărcinat cu achitarea notelor de plată la hoteluri, restaurante, magazine, stații de benzină, spectacole și chiar cu remunerarea delicatelor servicii furnizate de call-girls spre amuzamentul nocturn al marelui patron. Deși căsătorit, Nortland pusese capăt relațiilor conjugale de îndată ce ducesa îi donase un fiu menit să asigure continuitatea dinastiei. Demnă, formalistă, severă, ducesa Sarah — născută Van Hoorn, fiica unui baron de origină franco belgo evreească, președinte-director general al unui consorțiu producător de diamante — acceptase bucuros să se despartă de soțul ei spre a se dedica promovării fracțiunii celei mai intransigente din cadrul Mișcării femeniste internaționale . . .

Ducele coborî de pe taburetul înalt și după ce se îndreptă de spinare, porni drept ca o lumînare spre ușe. Era conștient că băuse mult, dar în stadiul lui de euforie alcoolică nu se mai sinchisea de nimeni și de nimic . . .

★

— Ascultă, Michon! . . . În seara asta doresc o masă cu două locuri la „Crazy Horse", pentru mine . . . și un bilet la „Comedie Française" pentru soția mea. Cînd soția mea se va înapoia la hotel, după spectacol, să-i spui că am telefonat rugînd-o să-mi scuze întîrzierea forțată la dineul cu bancherii olandezi . . . Contez pe dumneata, Michon . . .

Bancnota verde a domnului cu tîmple cărunte și camelie la butonieră făcu schimb de stăpîn, trecînd în buzunarul stilatului *concierge chef*. Apăru un nou interlocutor, mult mai tînăr, cu înfățișare de *play-boy:*

— Ascultă, Michon! Aș vrea să parvină doamnei de

le 2008 un buchet de garoafe roșii... dar în lipsa soțului... Contez pe eficiența și discreția dumitale Michon...

— Întotdeauna am fost servitorul dumneavoastră, Monsieur Jourdan.

Un bărbat chel, voluminos, cu fața rotundă abundent transpirată, își făcu loc printre pasageri:

— Ascultă-mă, Michon!... Să mă anunți la 3041 cînd *Monsieur* Humaidah va sosi la hotel... Am să-ți rămîn recunoscător...

— Negreșit, Herr Weissmuller.

Bărbatul voluminos și transpirat se îndepărtă satisfăcut...

Jules Leviol furniză o adresă unui pasager apoplectic, măsliniu, cu mustața și barba cănite, arab după toate aparențele, apoi oferi cheia camerei și corespondența proaspăt sosită unei domnișoare bătrîne — aspect sever, coc răsucit în chip de șarpe, obraji ridați, cenușii — cunoscută personalului din hotel pentru inofensiva ei manie de a trimite bărbaților scrisori anonime erotice.

Eliberat pentru cîteva clipe de prezența și solicitările pasagerilor, se întoarse spre Michon. Îi șopti:

— Cred că mai bine de o sută de persoane m-au întrebat azi despre Humaidah... Strașnic lucru să fie omul zilei!...

Michon clătină din cap manifestîndu-și îndoiala. Nu-l impresionau personajele de calibrul magnatului arab. În cariera lui întîlnise atîția miliardari, încît se deprinsese să nu le mai acorde un statut privilegiat printre ceilalți clienți ai hotelului, în majoritate figuri proeminente, în domeniul artelor, științei, politicii, diplomației, marei finanțe, ori pur și simplu stele ale cercurilor mondene internaționale. Toți acești VIP se reliefau pe fundalul anonim al voiajorilor comerciali clienți obișnuiți ai marilor hoteluri, numai fiindcă firmele respective — dornice să-și susțină faima — le achitau cu regularitate notele de plată.

Bunicul lui Michon fusese concierge chef, tatăl lui Michon îmbrățișase, conservator, cariera paternă, transmițînd-o apoi ca un fel de noblețe ereditară, propriului său fiu. Experiența celor doi înaintași slujise nepotului, gata oricînd să le asculte amintirile și povețele. Creatorul dinastiei îi vorbise adeseori cu nostalgie despre lu-

mea, care înaintea primului război mondial alcătuia crema clientelei marilor caravanseraiuri.

— Pe vremea mea, băiatule, capetele încoronate, altețele ducii și conții ocupau fără rival firmamentul hotelurilor cu înaltă și rafinată tradiție: Ritz, Meurice, Claridge, Crillon. Cînd fiul meu a preluat sceptrul — între cele două războaie — aristocrația și capetele încoronate, cele mai multe în exil, au fost trecute pe planul doi de miliardarii americani. Regii cîrnaților, ai pastei de dinți, ai automobilelor sau ai biberoanelor, dictau vremea bună și pe cea rea. Vulgari, zgomotoși, de o familiaritate falsă, condescendentă, atît de deosebită de familiaritatea paternalistă, dar nu lipsită de politețe și considerație a nobililor autentici.

Ultimul Michon îl asculta clătinînd din cap. Pe chipul lui întotdeauna ras burtă de pește se așternea o expresie disprețuitoare:

— Al doilea război mondial i-a măturat pe miliardarii de ierii, *grand père*. Au supraviețuit doar cîteva păsări rare și acestea pe cale de dispariție. Impozitele progresive, crizele economice tot mai nimicitoare, le-au rărit rîndurile. Reprezentanții miliardarilor de ieri, sînt azi acei nenumărați P.d.g. care-și cheltuiesc cu zgîrcenie crăițarii, fiindcă veniturile lor — salarii tantieme, combinații mai mult sau mai puțin curate — nu le pot asigura trena bogătașilor de ieri. Pe primul rang s-au plasat vedetele de cinema, scriitorii, pictorii, care se fac remarcați prin teribilismele, originalitățile, scandalurile, ascensiunile lor fulgurante cît și prin sombrarea multora în anonimatul din care abia s-au ridicat. Știi, *grand père* de ce aceste stele ale artelor sînt atît de apreciate? Fiindcă fiecare tînăr, fie el mic burghez, muncitor, fermier sau învățăcel, socotește că poate deveni la rîndul lui un V.I.P. zdrăngănind o chitară, zmîngălind o pînză sau un perete, înegrind o foaie de hîrtie, ori răcnind cîntece scălămbăiate pe scîndurile unei scene. Și adeseori cam așa se întîmplă. Dar și în fața lor s-a ridicat o zdrobitoare concurență, care amenință să-i umbrească pe toți laolaltă: miliardarii arabi. Risipesc cu oala dolari, lire sterline, franci elvețieni, valutele cele mai solide. N-au lustrul — cel puțin așa cum îl înțelegem noi europenii — dar cu timpul au să-l dobîndească. Nu m-aș mira să aflu într-o zi că fiica unui duce britanic s-a căsătorit cu un arab ar-

hibogat. De ce nu? Pe vremea dumitale evreicele şi americancele îndopate cu bani intrau în familiile aristocraţilor cu sînge albastru, aurindu-le blazoanele ruginite, răscumpărîndu-le castelele şi domeniile spulberate prin cazinouri sau pe peluzele hipodromurilor. Numai noi, *grand père,* am rămas aceiaşi. Stăm la pupitrul nostru, şi privim cu răceală defilarea celebrităţilor de ieri, de azi, de mîine...

Pierre Michon era consecvent acestor principii. Cu aceeaşi seninătate primea confidenţe, îşi oferea serviciile şi încasa bacşişurile, jucînd într-un fel rolul crupierilor la mesele verzi: din înaltul scaunelor lor aceştia mînuiesc lopăţelele de lemn lustruit, împărţiind cîştiguri ori „curăţind" pe pontatorii aserviţi jocurilor de noroc. Cîte tragedii nu se înoadă şi se desnoadă sub ochii lor nepăsători la frămîntările din jur. Imperturbabili strecoară într-o casetă caniota rezervată cazinoului şi vîră discret în propriile buzunare bacşişurile oferite de jucătorii cu şansă...

Un recepţionist foarte tînăr şi atît de blond încît genele şi sprîncenele îi erau aproape albe, se apropie aferat de Michon.

— *Monsieur* Michon, ni s-a anunţat telefonic de la Orly aterizarea avionului personal al lui Monsieur Humaidah. Monsieur Humaidah se află acum în drum spre Paris.

— *Merci,* Gustave...

Michon îşi consultă ceasul. Calculă timpul necesar deplasării automobilului de la aeroport pînă la Intercontinental — evident cu aproximaţia impusă de fluctuaţiile circulaţiei rutiere — astfel încît primirea arabului să se desfăşoare potrivit ritualului rezervat personalităţilor de prim rang.

La momentul potrivit, *Monsieur* Charles Brémond, directorul general al hotelului — prevenit de Michon — coborî în holl spre a întîmpina personal pe ilustrul oaspete. Cîteva clipe mai tîrziu se produse o discretă agitaţie. Un *page-boy* se ivi fără zgomot în preajma lui Brémond.

— Maşina lui Monsieur Humaidah a oprit în momentul acesta în faţa intrării, Monsieur le directeur general.

Acesta ieşi înaintea arabului, care-şi făcu o intrare spectaculoasă. Înconjurat de o armată de secretari şi de

gardes de corps păşea grăbit şi oarecum săltat, fără să se uite în dreapta sau în stînga. De statură mijlocie, cu un pronunţat embonpoint, purta un costum alb din ţesătură de mătase, în contrast cu obrazul arămiu, bucălat ca la prunci, cu părul rar negru cărbune lipit cu briliantină parfumată de ţeasta rotundă, cu mustaţa subţire, tuciurie aninată deasupra buzelor roşii, cărnoase, foarte senzuale.

Strîngeri de mînă, schimb de surîsuri fotogenice sub fulgerele flash-urilor, urări de bun venit, interes mai mult sau mai puţin manifest al celorlalţi pasageri aflaţi întîmplător în hall . . .

Deşi afecta un zîmbet blazat, Humaidah privea cu un ascuns simţămînt de triumf omagiile directorului general, ploconelile personalului mijlociu şi mărunt al hotelului, frămîntarea profesională atît de măgulitoare a ziariştilor. Semne exterioare ilustrînd marea lui celebritate. Intrase prea de curînd — nici zece ani — în rîndurile mai marilor arabi, pentru a nu gusta din plin manifestările de respect şi interes ale lumii, de îndată ce prezenţa lui se făcea cunoscută. Era o revanşă extrem de apreciată pentru orgoliul său, după ce ani mulţi fusese un „nimeni". Dar beţia aceasta a spiritului, a vanităţii sale, nu-i înceţoşa luciditatea, dimpotrivă, i-o ascuţea. Devenise arogant, cinic, condescendent cu cei mari, distant, aspru, neînduplecat, cu cei mici. Fiindcă trecuse de prima tinereţe — păşise pragul celor cincizeci de ani — era avid să se bucure de toate plăcerile pe care viaţa i le oferea, din nefericire, cu întîrziere. Se consola spunîndu-şi că oamenii trăiesc în prezent. Numai bătrînii se irosesc hrănindu-se cu amintiri, pentru că împlinirile prezentului nu le mai sînt accesibile.

După ce mica dar atît de ostentativa ceremonie se încheie cu o ultimă strîngere de mînă, privirile arabului căzură asupra lui Grantley care se rezemase cu spatele de pupitrul recepţiei, sprijinindu-se nonşalant în coate. În ochii lui se citea o scînteie de amuzament. Abia în clipa aceea nobilul englez se desprinse de pupitru şi se apropie de patronul său. Îl salută cu o deferenţă îngăduitoare, mai iritantă decît un eventual familiarism pe care Humaidah ar fi ştiut să-l înfrîneze. Atitudinea ambiguă a lordului părea să spună: „Îţi sînt salariat, dar

indiferent de raporturile noastre, eu rămîn lordul iar tu parvenitul!"

— Bine ați venit, Mr. Humaidah!

— Bine te-am găsit, lord Grautley! Sper să sarcinile pe care ți le-am încredințat, nu ți-au dat prea multă bătaie de cap...

Îi vorbise cu ton protector, așa cum se cuvine unui patron indulgent dar care nu uită că are de-a face cu un subaltern.

— Mr. Humaidah, le-am îndeplinit cu plăcere ca pe un meci de tenis sau de golf. Mi-am dovedit mie însumi că sînt capabil să înfrîng toate dificultățile.

— Înseamnă că ți-a prins bine activitatea în serviciul meu, lord Grantley! zîmbi Humaidah.

— Desigur. Mi-a permis să cunosc o lume în care, altădată, nici n-aș fi conceput să pătrund!

Fruntea arabului se înnoură. Replica englezului aparent anodică ascundea o insolență calculată. Lordul își permitea luxul de a avea ultimul cuvînt. Arabul catadixi să-i lase această măruntă satisfacție. El, Sabahattin Humaidah, fost păstor de capre, avea în serviciul său pe nepotul unui vicerege al Indiei. Insignifiantele înțepături ale lordului erau precumpănite de situația lui azi subalternă. Britanicul îl obosea uneori cu îndrăznelile lui. Dar îl păstra în preajma sa nu numai fiindcă îi era necesar, ci și datorită unui obscur simțămînt pe care încercase adeseori — fără succes — să-l definească. Poate că în adîncul subconștientului său ar fi găsit o explicație. Fizic și spiritual se deosebeau atît de fundamental încît se atrăgeau reciproc așa cum se atrag două particule cu sarcină electrică diferită. Dar acum nu era timp de filozofie își zice arabul.

Protejat de numeroasa lui suită se îndreptă spre bateria de ascensoare...

*
* *

După ce ieși din baia parfumată cu săruri scumpe, Sabahattin Humaidah se șterse cu prosopul mare și pufos. După ce își frecă energic corpul pînă îl uscă, zvîrli prosopul pe pardoseala de marmoră albastră și se privi critic în oglinda așternută pe întregul perete. Pieptul

păros, brațele arcuite, picioarele scurte, ascundeau sub pielea arămie mușchi încă vînjoși. Se îngrășase, dar nu era buhăit. Numai pîntecele îl supăra. Se rotunjise, se lăbărțase, dîndu-i aparența unei femei însărcinate. Dezgustător! Cîte eforturi nu făcuse spre a scăpa de dizgrațioasa-i protuberanță abdominală. Cure de slăbire, medicamente sofisticate, leacuri bătrînești... Zadarnic!... Într-un moment de depresiune nervoasă îl înfiorase bănuiala că suferă de ciroză, că doctorii curanți îi ascundeau adevărul. Apelase atunci la serviciile altor somități medicale, care îi declarase ferm că nu suferă de nici o boală organică. Calmat, reluase ofensiva împotriva obezității, fără a obține rezultate satisfăcătoare. „Glandele sînt vinovate, motivaseră dieteticienii, împotriva lor lupta e nu numai grea, dar și inegală. Își fac literalmente de cap, răsturnînd planurile menite a le struni capriciile". Declarații defetiste care-l exasperau. El, Sabahattin, dărîmătorul de obstacole, deprins a-și impune voința se vedea ținut în șah, sfidat, umilit, de propriile lui glande. Își pălmui cu atîta mînie protuberanța abdominală, încît durerea provocată îi taie răsuflarea. Se potoli, realizînd absurditatea gestului.

Își aruncă pe umeri un halat de *éponge* de un portocaliu pastelat și trecu în dormitor. Soames, valetul său britanic, îi pregătise un costum sobru, *bleu marine,* confecționat la Londra. Cînd primea în audiență solicitanți, se îmbrăca foarte corect spre a se impune nu numai prin aceea notă de eleganță vestimentară atît de prețuită în societate.

Prin legătură de idei, evocă oftînd neglijența îmbrăcăminții fiului său mai mare, Selim. Cel mai elegant costum, purtat de el, părea cumpărat de la un magazin de confecții *pret à porter.* Mezinii lui, Ahmed — 14 ani —, și Husein — 12 —, erau prea fragezi, prea neformați, pentru ca el Sabahattin să-și poată face o părere despre aptitudinile lor. Calitățile și defectele propriilor progenituri constituiau un permanent și chinuitor subiect generator de preocupări și contrarietăți. Soraya, de pildă, unica lui fiică, crescută potrivit principiilor de libertate, de emancipare feminină, caracteristică lumii occidentale depășise măsura, și acolo, la selecta școală particulară de la Fribourg, Elveția, unde fusese trimisă, spre a se bucura de o educație desăvîrșită, ajunsese să-și scandalizeze pro-

fesoarele și supraveghetoarele prin incartadele ei, tratate la început cu indulgență, fiindcă fuseseră socotite niște simple copilării, dar care, mai tîrziu luaseră proporții de rebeliune deschisă, împotriva conducerii școlii. El, Sabahattin, fusese nevoit să facă intervenții umilitoare pe lîngă direcția școlii, spre a obține anularea eliminării ficei lui. Pentru a închide gura unor profesoare care se socotiseră ultragiate de Soraya, le cumpărase iertarea cu prețul unor foarte scumpe cadouri.

Suspină amărît. Reporterii care-i scormoneau trecutul în căutare de elemente senzaționale mult gustate de lectori, nu scorneau minciuni cînd înnegreau pagini despre copilăria lui mizeră, despre caprele puține și pricăjite, unica avere a părinților săi, despre foamea niciodată pe deplin astîmpărată, despre luptele tribale, despre atacurile banditilor deșertului la care fusese martor. Sabahattin își scutură fruntea spre a izgoni tristele gînduri, așa cum își scuturau catîrii capul spre a scăpa de muște... De atunci se scursese timp berechet. Anii se spulberaseră asemenea nisipurilor măturate de simun. Azi era bogat, puternic, temut, dar sechelele trecutului îl urmăreau tulburîndu-i adeseori somnul, stîrnindu-i spaime nebănuite, care i se înfigeau ca niște ghiare în coșul pieptului. Într-o noapte îl chinuise un coșmar oribil. Se făcea că piramida marei lui averi se prăbușise în adîncurile unei prăpăstii. El, Sabahattin încremenise îngrozit pe marginea hăului. Nu-i mai rămăseseră decît vesmintele care-i apărau goliciunea de zăduful zilelor însorite și de frigul nopților. Căzuse iarăși în sărăcie... Fusese oare un vis premonitor?..

Pentru a-și păstra neștirbită prosperitatea din urmă, pentru a se feri de o revenire în lumea desmoșteniților vieții, se bătea cu ghiarele și cu dinții. Lovea în dreapta și în stînga, nu își îngăduia nici încredere în oameni, nici milă, nici scrupule. Toți cei care îi barau drumul trebuiau anihilați, desființați...

După ce își meșteri atent nodul de la cravată, îmbrăcă vestonului *bleu-marine* și trecu în salon. Acolo, sub supravegherea unuia dintre secretari și în prezența lordului James — amuzat de desfășurarea operației — doi electroniști mînuiau niște aparate perfecționate, spre a detecta eventualele microfoane ascunse în pereți.

— Sabahattin Bey, oamenii noștri n-au găsit nimic suspect, raportă secretarul cu deferență.

— Bine, pot să plece! încuviință patronul.

Electroniștii se topiră.

— M-aș fi mirat să fi descoperit ceva, interveni Grantley. Cei din rețeaua Intercontinental nu își complică existența. Dacă s-ar fi aflat că au instalat microfoane prin camere și-ar pierde peste noapte întreaga clientelă.

Humaidah răspunse cu răceală:

— Sînt de aceeași părere cu dumneata. Dar pentru orice eventualitate... îmi iau măsuri de apărare. Nu-mi îngădui luxul unor imprudențe costisitoare, lord Grantley.

Teama de imprudențe și neîncrederea în oameni îl făcuseră pe Humaidah să-și lărgească numărul colaboratorilor. Paradoxal această măsură sporea securitatea secretelor sale de afaceri. Un colaborator unic, un fac-totum care i-ar fi cunoscut toate combinațiile, manevrele și jocurile de culise, i-ar fi provocat serioase neajunsuri în cazul unei defecțiuni oricînd posibile. „Oamenii, au în sînge trădarea", obișnuia el să spună. „Cîte sîngeroase pronunciamentos încununate de succes n-au fost săvîrșite de colaboratorii cei mai apropiați ai unor șefi de state condamnabil de creduli"! Secretarii și consilierii lui Sabahattin aveau acces numai la secrete strict compartimentate. În cazul unor indiscreții — involuntare sau interesate — dezagrementele ar fi fost restrînse la un singur domeniu, celelalte rămînînd intangibile.

— Lord Grantley, cît de avansat este stadiul lucrurilor la vila mea din Neuilly?

— Se lucrează în prezent la decorațiile interioare și la amplasarea obiectelor de artă, *Staz*.

— Sper că instalațiile de securitate sînt satisfăcătoare?.

— Tot ce s-a găsit mai perfecționat pe piață. Sistemele folosite la Louvre, la British Museum, la Guggenhhim și la Metropolitan Museum of Art.

— Am citit în ultimul catalog Sotheby vînzarea la licitație a unui set de tapiserii olandeze din secolul XV. Crezi că merită a fi cumpărate?

— Tapiseriile, obiecte decorative foarte prețuite, reprezintă și un excelent plasament...

— Cumpără-le! Te-ai gîndit și la niște tablouri pentru salonul chinezesc?

— Am găsit niște piese interesante cu semnături prodigioase la Galeriile Lecourtois. Cîteva picturi în cerneală pe hîrtie din secolele XIII și XIV...

Humaidah strîmbă din nas:

— Pictură pe hîrtie? N-are să dureze...

— Durează de șapte secole, *Staz*.

— Altceva?

— O statuie de lemn lăcuită cu aur din epoca Seng...

— Lemn? N-ai găsit statui de marmoră?

— Dacă vă referiți la valoarea materialului propriu-zis, vă propun cîteva statuete de jad din epoca Ming.

— Jad... mda... mai merge... Unde pot fi văzute?

— Tot la Galeriile Lecourtois....

— Am să merg cu dumneata să le văd.

— Foarte bine, Staz.

Humaidah rămase cîteva clipe pe gînduri. Se întoarse spre secretar:

— Mustafa! Fiul meu n-a sosit încă?

— Trebuie să sosească dintr-un moment într-altul, Staz. Abia am izbutit să-l contactăm acum un sfert de oră.

— Unde l-ați găsit? La vreo starletă de cabaret, nu-i așa?

Secretarul zîmbi jenat:

— Întocmai Staz!

Humaidah clătină din cap, exteriorizîndu-și involuntar nemulțumirea.

— Eram sigur... Eram sigur... Lord Grantley, ne vedem diseară la dineu. Ai grijă, te rog, ca soțiile invitaților să găsească în farfurii, sub șervet, cîte o perlă fină. Dimensiuni mijlocii...

Grantley înțelese că trebuie să se retragă. În ușă se încrucișe cu Selim, care intră grăbit, evitînd în ultimul moment o ciocnire piept în piept cu nobilul britanic.

Fiul lui Sabahattin Humaidah era replica întinerită a părintelui său, inclusiv tendința spre îngrășarea și protuberanța abdominală, ceva mai redusă. Dar pe cît de semeț și de pus la punct era tatăl, pe atît de neglijent, de șleampăt arăta vlăstarul.

Sabahattin îl examină cu priviri inchizitoriale, măsurîndu-l de jos și pînă sus.

— Șterge-ți urmele de ruj de pe frunte și de pe obraji!

Rușinat și mînios totodată, fiindcă era dojenit de față cu un subaltern, scoase din buzunarul de la piept o ba-

tistă de olandă șifonată și umezită de transpirație, iar după ce se privi într-o oglindă mare cu ramă de argint, începu să-și frece energic amprentele de ruj. După încheierea spectacolului de la Follies — Bérgerès din noaptea trecută — muindu-l ca pe o cîrpă. Ar fi petrecut și acum dacă secretarul nu l-ar fi dibuit în ultimul moment spre a-i anunța sosirea neașteptată a „marelui patron" la Paris.

— Iar ai băut! îl mustră iritat Humaidah. De la depărtare duhnești a whisky... Nu numai că îmi nesocotești poruncile și încalci prescripțiile Koranului, dar nesocotești — ceea ce e mai grav — și recomandările medicilor. Te-au avertizat că te pîndește ciroza...

Selim plecă ispășit ochii. Șopti:

— Iartă-mă, tată...

Cu furia neputincioasă, Humaidah își încleștă și își descleștă pumnii. Ajunsese la capătul resurselor. Anul trecut își trimisese feciorul la o cură de dezintoxicare, în Elveția, fără a izbuti să-l dezbare de patima alcoolului. Asista cu durere la descompunerea lui fizică și morală. Pe Selim îl stricase belșugul, poftele imediat satisfăcute, încurajările unui anturaj care avea doar de profitat de pe urma extravaganțelor lui. Să-l expedieze în Kuweit? Să-l izoleze în vila lui, cu aspect de fortăreață, de pe malul mării? Să-l țină departe de oameni, de tentații? Sabahattin disperase. Fiul lui mai mare nu mai putea fi îndreptat. Îl va păstra în preajma lui, pînă ce Ahmed va atinge majoratul. Atunci va lua o hotărîre definitivă în ceea ce privește viitorul lui Selim.

Își întoarse privirile spre secretar.

— A venit Albassam?

— Da, Staz. Așteaptă în hol...

— Să intre!

Sabahattin scoase din buzunarul de la piept al vestonului o havană, pe care Selim se grăbi să i-o aprindă cu bricheta lui. Fără să-i mulțumească, se așeză într-un fotoliu Louis XVI, lăsîndu-și fiul să stea în picioare.

Precedat de Mustafa, Saleh Albassam intră tăcut, strîngînd sub braț o servietă diplomat din marochin. De statură mijlocie purta un costum bleu-marin încheiat la două rînduri și pantofi papuc italienești. Fața rotundă, părul firav, așternut deasupra cheliei, ochii inteligenți mustața scurtă, argintie, seriozitatea imprimată pe chipul său, îi dădeau înfățișarea unui pontif al medicinii, foarte sever

cu pacienții. Se înclină adînc. Fără a-i da mîna, Sabahattin îl pofti să ia loc. Mustafa cunoștea consemnul. Trebuia să se facă nevăzut și să nu apară decît la apelul patronului. Ieși.

Sabahattin știa că își degrada fiul, lăsîndu-l să rămînă în picioare alături de un subaltern așezat pe scaun. Îl pedepsea pentru nesăbuințele lui. În ciuda cusururilor sale, Selim era sensibil. Încasă afrontul fără să clipească. În sinea lui recunoștea că părintele său era îndreptățit să-l trateze cu asprime. Socotea însă că sancțiunea depășea gravitatea greșelilor săvîrșite.

— Staz Saleh, zise patronul, folosind numele mic al interlocutorului, așa cum se cuvenea față de un inferior. Sînt nemulțumit. Scăderea dolarului nu este îndeajuns de rapidă. La Bursa din Frankfurt ai operat potrivit instrucțiunilor mele?

— Alaltăieri, am vîndut două sute de milioane de dolari și am achiziționat mărci. Acțiunea noastră combinată cu a unor grupuri de speculatori străini a dus la o nouă și spectaculoasă scădere a dolarului. Alalteieri era cotat — pe piața germană — la 1,8723 mărci. Ieri a scăzut la 1,8611 mărci. Într-o săptămînă a pierdut față de marcă peste 60 de puncte. Într-o singură săptămînă am vîndut șapte sute milioane de dolari.

— Bundesbank a intervenit iarăși în sprijinul dolarului?

— Numai ieri a achiziționat treizeci de milioane de dolari. Dar în ultima vreme dă semne de oboseală . . .

Sabahattin își împreunase pe pîntece mîinile împodobite cu inele de aur și fixînd cu privirile tavanul, făcea mintal calcule.

— M-da . . . nu e rău, rosti după un timp. Dar la Zurich?

— Ieri am vîndut trei sute milioane de dolari. Banca Națională a Elveției a intervenit cumpărînd optzeci milioane, față de optzeci și șapte achiziționate ieri. Și Banca Națională a Elveției pare să fi ajuns la capătul suflului . . . Potrivit dispozițiilor dumneavoastră, intervenția noastră la Bursa din Tokio, a fost moderată. Numai o sută cincizeci de miloane într-o săptămînă.

— O prezență simbolică. Scăderi?

— Masive. Prăbușirea dolarului se accentuează. Sper ca săptămîna viitoare să cadă la un nivel record.

— La Paris ce-ai făcut?

— Am stat în expectativă. Fluctuațiile francului francez — datorită condițiilor politice — nu mi-au permis să mă lansez în operații vaste.

— Foarte bine. Achiziționezi numai mărci și franci elvețieni. Cred că va trebui să intervenim și pe piața londoneză. Din nefericire și lira sterlină se clatină în ciuda „însănătoșirii balanței de plăți" anunțată cu atîta zgomot de guvernul britanic. Oricum, săptămîna viitoare să achiziționezi cinci sute de milioane de dolari. Dar bagă de seamă, prin interpuși și în pachete mici. Nu vreau să sprijin tocmai eu o prematură acțiune de redresare a dolarului.

— Am înțeles, Staz, replică Albassam, notîndu-și într-un carnet cu coperți de piele verde dispozițiile patronului.

Sabahattin își mîngîie satisfăcut bărbia.

— Șansa continuă să ne slujească, Staz Saleh.

Albassam tuși discret, încercînd să deschidă un nou capitol al discuțiilor.

— Trebuie să vă informez, Staz, că în Elveția, perspectivele nu sînt tocmai trandafirii.

Sabahattin se încruntă:

— Ce vrei să spui?

— Guvernul federal a admis sporirea dobinzii negative la 40%,

— Aștia sînt nebuni! strigă marele patron. Nu mai au nevoie de banii noștri?

— Supraaprecierea francului elvețian datorită scăderii dolarului și afluența capitalurilor străine a început să-i jeneze. Exportul Elveției înregistrează o curbă descendentă . . .

Un zîmbet rău strîmbă gura marelui patron.

— Dacă elvețienii nu ne mai vor prietenia, îi vom sili pînă la urmă să ne-o cerșească.

Lui Albassam nu-i plăcea să fie mesagerul veștilor proaste. Știa că informația următoare va ridica și mai vîrtos tensiunea arterială a marelui patron.

— Mai e ceva, spuse. Autoritățile din Berna intenționează să adopte o nouă măsură împotriva capitalurilor străine din Elveția, interzicînd deținătorilor străini tranzacții care să angajeze valori elvețiene.

Sabahattin își plimbă încet palma peste obraji, trădîndu-și nervozitatea.

— Bine, Staz Saleh. Vom aviza... vom aviza... Încă o întrebare. Ai realizat progrese în tratativele cu grupul Saint Fargeau?

— Discuțiile sînt în curs, *Staz*.

— Bagă de seamă, *Staz* Saleh, supermagazinele Saint-Fargeau trebuie să intre în mîinile noastre.

— Sper să perfecționez tranzacția în viitoarele zece zile.

— Aș dori să achiziționezi și ziarele bătrînului Saint Fargeau. În acest chip vom avea o presă proprie, care să ne slujească fără rezerve interesele. Vom pune la conducerea lor un om de paie, un francez autentic care să ne mănînce din palmă. În acest chip nu ni se va reproșa că am acaparat totul.

— Am înțeles, *Staz*.

Sabahattin îi întinse o mînă moale, îngăduindu-i să se retragă. Obstacolele ridicate de elvețieni puteau fi ușor ocolite, dacă se acționa cu îndrăzneală și ingeniozitate. Glasul oarecum timid al fiului său îi întrerupse șirul gîndurilor.

— Tată, nu înțeleg de ce vrei să cumperi 500 de milioane de dolari, tocmai acum cînd dolarul înregistrează pe toate piețele occidentale scăderi atît de spectaculoase.

Sabahattin îl privi cu milă. Fiul său îi înșela constant așteptările. Îi explică laborios, ca și cînd ar fi avut de-a face cu nu novice sau cu un arierat mintal:

— Am să te ajut să înțelegi, Selim. Urmărește-mă cu atenție! Să presupunem că vînd 100 de dolari și cumpăr 180 de mărci, la schimbul de azi. În cursul zilelor următoare, dolarul își va pierde din valoare, și va fi cotat să zicem la 1,60 mărci. Dacă achiziționez 100 de dolari, voi plăti pentru ei numai 160 de mărci. Deci au reintrat în posesia celor 100 de dolari, păstrînd și diferența de 20 de mărci. Operația se poate repeta, noi diferențe adăugîndu-se la cele 20 de mărci cîștigate inițial. Asta se numește joc de *baisse*.

— Iar dacă prăbușirea dolarului încetează și valoarea lui începe să crească?

— Nimic mai simplu. Îmi inversez poziția. Vînd mărci și cumpăr dolari, jucînd deasemenea la *baisse*...

Ai înţeles? În viitoarele săptămîni voi arunca pe piaţă şase miliarde de dolari. Şi cum mai sînt şi alţi speculatori de mare anvergură care fac deasemenea presiuni asupra dolarului — şi ei intervin vînzînd miliarde de euro sau petrodolari — sînt acoperit împotriva unor riscuri majore. Dar acum să trecem la alt subiect...

Sabahattin închise mintal sertarul rezervat operaţiilor de schimb valutare şi deschise alt sertar, inspirat de numele celor trei francezi înscrişi pe lista primirilor. Bătu din palme. Mustafa îşi făcu apariţia, şi la ordinul marelui patron introduse pe următorii solicitanţi.

Jules Brisset, Garabet Aslanian şi Georges Jagger, alcătuiau un trio de tipuri atît de diferite, încît ar fi putut figura într-un muzeu dedicat problematicei etnice. Brisset, jovial, simpatic, vorbăreţ, subliniindu-şi argumentele cu gesturi largi, expresive, înmănunchia caracteristicile latinului dezvoltate la maximum. Aslanian îşi ascundea privirile pătrunzătoare, şirete, sub streaşina unor sprîncene groase, negre, în ton cu obrazul întunecat. Prefira printre degetele-i subţiri, osoase, un şir de boabe de chihlimbar atît de vechi încît băteau în roşcat. Originea-i levantină era tot atît de vizibil afişată ca şi proveniența germană a lui Jagger — păr blond atitudine rece, ţeapănă, gesturi cumpătate, vorbire calculată, studiat curtenitoare.

Urmară strîngeri de mînă şi schimburi de amabilităţi. Valetul englez servi noilor veniţi whisky, iar marelui patron şi fiului său juice de ananas. Lui Selim nu-i plăcea băutura aceasta inofensivă dar spre a nu displace părintelui său o bău, stăpînindu-şi pe cît posibil dezgustul.

Ca de obicei, Sabahattin intră cel dintîi în subiec:

— Mă bucur, Messieurs, că tratativele dintre reprezentanţii mei şi ai dumneavoastră decurg mulţumitor. Se pare că nu ar mai exista divergenţe esenţiale...

— Într-adevăr, sperăm într-o încheiere cît mai rapidă a acestei tranzacţii, dar mai sînt puncte neelucidate pe care îmi voi permite să vi le explic, replică francezul pregătindu-se să se lanseze într-o tiradă interminabilă.

Aslanian îl întrerupse, socotind că interlocutorul lor prefera laconismul.

— Dezacordul se menţine încă în ceea ce priveşte

prețul. Dacă vom învinge și acest ultim obstacol, Monsieur Humaidah, vom ajunge la un acord final...

Georges Jagger zîmbi cu rece politețe. Adăugă practic.

— Timpul, atît al gazdei noastre cît și al nostru, este prea limitat spre a-l pierde în discuții marginale. Să punem punctul pe i. Grupul nostru nu poate accepta ultimul preț oferit de reprezentanții dumneavoastră legali, Monsieur Humaidah...

Sabahattin surîse cu bunăvoință:

— Se spune că arabilor le place să se tocmească. Eu sînt un arab de modă nouă, Messieurs. Am să recapitulez foarte pe scurt discuțiile, purtate pînă acum și scopul lor final. Grupul dumneavoastră dorește să vîndă și eu doresc să cumpăr trei hoteluri la Paris, și două pe Coasta de Azur. Hotelurile pariziene au cîte patru stele ca și cele de pe Riviera. Dăinuie un dezacord asupra sumei de cinci milioane de dolari pe care dumneavoastră o pretindeți peste prețul oferit de mine. Reprezentanții mei s-au menținut pe pozițiile lor, susținînd că în cazul întreruperii tratativelor, voi trata cu alte grupuri.

— Îmi permiteți un corectiv, interveni politicos dar ferm Jagger. Nu veți găsi la Paris, la ora actuală, hoteluri de vînzare la nivelul celor oferite de noi. Nici Grillon, nici Ritz, nici Georges V și nici Intercontinental nu sînt puse la mezat. Este inutil să mai vorbim despre cifra noastră de afaceri. Nu vindem fiindcă ne aflăm în jenă financiară. Avem în vedere alte afaceri. Acesta este singurul motiv.

Sabahattin știa că siguranța afectată de Jagger era un bluff. Grupul lui se angajase recent în construirea unui vast complex de vile și hoteluri pe Bosta Brava. Datorită unor condiții vitrege — generate în parte și de intervențiile lăturalnice al lui Humaidah, care-și păstrase desigur anonimatul — intraseră într-o criză care amenința să se încheie cu un dezastruos faliment. Spre a acoperi pagubele, susceptibile să-i tîrască în fața judecătorului de instrucție, hotărîseră să vîndă lanțul de hoteluri pariziene. Sabahattin era hotărît să le acapareze. Ar fi putut să respingă prețul pretins de grupul Brisset știind că pînă la urmă acesta va fi nevoit să cedeze. Se temea însă că alți capitaliști — în special arabi, deținători de imense disponibilități lichide — ar fi tentați să se bage pe fir, concurîndu-l. Un sacrificiu mic făcut la timp poate

evita un sacrificiu mare, impus mai tîrziu — așa că se hotărî să taie nodul gordian.

— Nu este înțelept să compromiteți o afacere de cincizeci de milioane de dolari, pentru o diferență de cinci milioane.

— Același argument îl putem invoca și noi, spuse Brisset cu aparentă nepăsare ca și cînd ar fi menționat un fleac.

„Joacă tare, deși abia se mai ține pe buza prăpastiei", reflectă draconic Sabahattin.

— Vă ofer trei milioane peste cele cincizeci propuse de mine. Facem tîrgul?

— Cinci! rosti ferm Jagger.

— Cinci! repetă Aslanian.

„Bluf, bluf, bluf!" repetă în sinea lui Sabahattin, zîmbind, adăugă după o pauză:

— N-o să stricăm tîrgul pentru cîteva milioane. Sînt de acord cu cifra propusă de *Monsieur* Jagger. Mîine de dimineață reprezentanții noștri legali vor semna actele de vînzare cumpărare pentru suma totală de 55 milioane de dolari.

Cei trei vizitatori se ridicară în picioare.

— *Monsieur* Humaidah, vă felicit pentru achiziția dumneavoastră. Ați devenit proprietarul cîtorva dintre cele mai frumoase hoteluri din Franța.

— Mulțumesc, *Monsieur* Brisset. Și eu vă urez succese mari!

După plecarea lor, Sabahattin începu să se plimbe vesel prin cameră.

— Am făcut o afacere extraordinară, Selim. Să reții data de azi, fiindcă am pus temelia grupului de hoteluri Humaidah. Lanțurile Intercontinental, Sheraton, Hilton și Sunderland, vor avea de-a face cu un nou concurent . . .

Trecu la bar și își umplu din nou paharul cu *juice* de ananas.

— Bei și tu un *juice?* În cinstea evenimentului!

Selim făcu o mutră nefericită.

— Ananasul îmi face rău, tată!

— Șampania în schimb îți face bine! Fie, poți să bei un pahar de șampanie, de whisky, sau de coniac. Ce-ți place! Dar numai unul . . .

Înseninat, Selim se grăbi să-și toarne coniac într-un balon de cristal.

— În onoarea hotelurilor Humaidah, tată!

Își sorbiră cu antren băuturile.

— Lanțul nu se va numi Humaidah, zise Sabahattin gînditor. Trebuie să-i găsim altă titulatură... Sugestivă și totodată exotică... Îți încredințez această sarcină. Mîine să-mi prezinți propuneri scrise...

— Nici o grije, tată... Taj Mahal, nu ți-ar place?

— Un monument de o sumptuozitate inimaginabilă, dar din nefericire se asociază cu ideea de moarte, de putreziciune... Taj Mahal e un magnific dar trist cavou...

— Atunci, lanțul de hoteluri W.W. — World Wide! Ce spui de găselnița asta, tată?

Sabahattin își plescăi apreciativ limba.

— M-da. Nu e rău. Hotelurile World Wide!... Își desfăcu brațele într-un gest larg: Turnuri de beton și de sticlă la New York și la Londra, la Paris și la Roma, la București și la Cairo, în sfîrșit în toate marile capitale ale lumii... Pe frontoane reclame luminoase: *World Wide*... W.W.... Creiem și o rețea aeriană proprie World Wide Air Lines... WWAL... Între hoteluri și transporturile aeriene va exista o strînsă colaborare, ca între Hilton și Tws, ca între Intercontinental și Pan-Am... Un lanț de hoteluri implantate pe cele cinci continente ne va asigura nu numai o forță economică extraordinară dar ne va permite să fim martorii apropiați ai pregătirii marilor evenimente. Gîndește-te, vom găzdui conferințe internaționale, căpetenii de Stat, diplomați, moguli ai marei finanțe... Le vom afla secretele, căci bărbații sînt vorbăreți, mai ales în alcov. Cele mai frumoase femei din *Jet-set,* sau din lumea filmului, se vor bucura la noi de un tratament preferențial, iar cînd va fi cazul, de avantaje materiale. În schimb ne vor servi, fără să-și dea seama, interesele... E suficient să cugeți la reclama pe care ne-ar face-o prin simpla lor prezență... Prin acest tentacular lanț de hoteluri care se adaugă imenselor noastre capitaluri, vom fi în măsură nu numai să ne exercităm indirect influența asupra celor care determină destinul lumii contemporane, dar să și participăm direct la făurirea lui...

Sabahattin încercă în clipa aceea un sentiment de plenitudine, de exaltantă satisfacție, hrănit de conștiința colosalei lui puteri. Selim îl privi cu un fel de teamă superstițioasă. Cîteodată, continua ascensiune a tatălui său

îi crea un simțămînt de nesiguranță, Sabahattin îi evoca temeritatea nebunească a unui alpinist care se avîntă la cucerirea Everestului, fără a ține seama de vijelii, de crevasele înșelătoare, de rarefierea aerului, de limitele rezistenței umane. Mergea înainte cu încrederea unui iluminat convins că zeii l-au făcut indestructibil.

Sabahattin se uită la ceas. Nu-i mai rămînea decît o jumătate de oră pînă la cină. Nu voia să-și lase invitații să-l aștepte. Consultă din nou lista.

— În seara asta n-am să-l mai primesc decît pe Avakian și pe Pickering.

Lorie Avakian courtier en diamants fu introdus de Mustafa cu același ceremonial. Scund, uscat, cu pieptul supt între umerii osoși, ridat ca o maimuță, cărunt, veșnic îmbrăcat în negru, păstra pe buzele-i vinete un invariabil zîmbet obsechios, calchiat după comportamentul majorității colegilor săi față de o clientelă alcătuită mai cu seamă din oameni foarte bogați, susceptibili, încrezuți, capricioși, deprinși să fie tratați cu respect profund și cu extreme menajamente.

— Monsenior Humaidah, mi-am permis să vă aduc un lot de diamante care să încoroneze superba dumneavoastră colecție.

Arabul rîse:

— Mi-o lauzi, fiindcă tu mi-ai procurat cele mai scumpe exemplare... În sfîrșit, să vedem ce mi-ai adus.

Sabahattin era mare amator de pietre prețioase. Le aprecia nu numai pentru frumusețea lor magică, dar și pentru că prezentau un plasament sigur. Cu gesturi studiate, lente, destinate să trezească atenția și curiozitatea clientului, armeanul deschise o casetă diplomat, dezvăluind un magnific set de diamante. Pietrele șlefuite cu artă irizau scăpărări multicolore, ca și cînd pe fondul negru de catifea al casetei s-ar fi etalat sfărîmăturile minuscule ale unui curcubeu. În clipa aceea Sabahattin avu brusc o senzație de a se fi întors cu cîțiva zeci de ani în urmă. Era copil. Purta pe umerii arși de soare, zdrențele unei cămăși rămase prea strîmte, pentru trupu-i plăpînd, în plină creștere. Ochii săi cuprindeau cu aviditate o mînă de boabe de grîu păstrate în fundul unui sac. Grăunțele acelea galbene-cenușii amestecate cu praf, îi păreau în acea vreme mai scumpe decît toate diamantele din lume. Mama lui, slabă, îmbătrînită de mizerie, lăbărțată de nu-

meroasele-i sarcini, se pregătea să piseze boabele într-un ceaun de piatră, spre a le transforma în făină. Cu făina avea să frămînte pîine. În jurul ceaunului se înghesuiau șase frați ai lui Sabahattin, toți zdrențuiți, famelici, cu pielea lipită de oase și cu burțile ţuguiate, murdari — căci apa era puțină și greu accesibilă — cu părul vîlvoi plin de ţărînă și cu bube purulente în jurul gurii. Munca aspră tăbăcise mîinile mamei mai vîrtos decît tălpile picioarelor. Fiindcă ugerele caprelor, unica avere a familiei, secătuiseră — iarba firavă pîrjolită de arșiță se uscase ca iasca — tatăl pleca în zori în deșert la vînătoare, și nu se înapoia decît odată cu lăsatul nopții, purtînd în spinare o pradă sărmană, care nu izbutise să sature atîtea guri căscate ca niște pliscuri de pui înfometați...

Diamantele scînteiau pe catifeaua neagră, așteptînd să fie luate în palmă, cîntărite, mîngîiate ,admirate. Sabahattin își spuse că ar putea să le piseze, să facă din ele făină și să le arunce apoi în cele patru vînturi. Și-ar lua revanșa pentru tot ce suferise în copilărie. Ar răzbuna-o și pe maică-sa, sfărîmînd simbolul bogăției. Dar soluțiile acestea absurde nu aveau să fie niciodată puse în practică. Același ridicol proces de gîndire îi frămîntă și pe unii oameni care se întreabă ce s-ar întîmpla dacă, așa din senin, ar sparge o vitrină, sau ar trage o palmă peste crupa planturoasă a femeii care pășește înaintea lor pe stradă, săltîndu-și șoldurile. Năzdrăvănii imaginare, nici cînd puse în practică.

Sabahattin luă un diamant și îl roti încet între degete, spre a-i pune în valoare strălucirea.

— Avakian, aș avea nevoie de un foarte mare set de diamante. Toate de dimensiunile și puritatea acestora.

— Cam la ce sumă să se ridice?

— Două sau trei sute de milioane de dolari

Armenaul clipi des. Crezu că îl înșeală auzul. Era pentru întîia oară că i se făcea o asemenea comandă. Își recîștigată repede aplombul. Pe un curtier care se respectă nu trebuie să-l mire nimic.

— Monsieur Humaidah, grupul „de Beer“ cel mai mare producător de diamante din lume a luat de curînd o măsură ciudată. Refuză să vîndă loturi mari de diamante unui singur client, spre a nu încuraja stocarea lor în scopuri speculative. Dacă ar fi vorba de perle...

— Diamantele mă interesează!

— Și grupul „Van Hoorn", rivalul lui „de Beer" a luat măsuri asemănătoare. Aș putea eventual să vă mijlocesc contacte cu marii bijutieri Van Cleef & Arpels, Cortier . . .

— Prefer, pietrele brute, Avakian. Să le șlefuiesc după gustul meu la momentul ales de mine.

Armeanul clătină din cap în semn de îndoială.

— Voi încerca să vi le procur. Dar nu fac promisiuni ferme. La ora actuală piața e închisă pentru marile tranzacții.

— N-au nevoie de clienți producători și negustorii de diamante? exclamă iritat Sabahattin.

— Ba au. Dar de pietre șlefuite, finisate.

— Caută o soluție, Avakian! Mulți dintre colegii dumitale s-ar întrece să mă servească.

Armeanul zîmbi șiret:

— Nu cred că ați apela la serviciile lor. Marea majoritate sînt evrei . . .

— Te bizui pe faptul că noi, arabii, excludem relațiile cu israelieni ori cu firmele creștinilor care întrețin legături cu ei? Aș putea să invoc un vechi dicton: banii nu țin seama de culoarea pielii și nici de convingerile religioase. În comerțul internațional principiile rigide nu au durată mare . . . Vreau să cumpăr masiv diamante brute. După cum vezi, tot sau nimic, Avakian. Dacă nu ești capabil, mă voi adresa altor intermediari.

— V-am dat eu vreodată motive de nemulțumire? răspunse armeanul printr-o întrebare rostuită să-l scoată momentan din încurcătură.

Acum te rog să mă lași! zise Hamaidah. Am și alte treburi. Aștept răspunsul dumitale cel mai tîrziu la sfîrșitul acestei săptămîni.

Curtierul închise caseta diplomat, apoi grăi lingușitor.

— Dumneavoastră, Monsieur Humaidah, ca și Napoleon cel Mare, vreți să dovediți că termenul „imposibil" nu-și are locul în dicționar.

— În dicționar poate să existe, Avakian. Îl exclud în relațiile mele cu oamenii de afaceri. Noapte bună! Ne revedem săptămîna viitoare!. . .

Pe Selim, hotărîrea părintelui său îl lăsase perplex, Humaidah îi citi nedumerirea întipărită pe chip.

— Ce gînduri te macină, fiule?

Selim voi să spună ceva, dar cuvintele îi muriră înainte de a fi fost rostite.

— Hai, vorbește! îl îndemnă financiarul. De ce ai amuțit? Sau ți-e teamă că ai să spui iarăși vreo prostie!

Duritatea tatălui său îl inhibă și mai tare pe Selim. Bătrînul era însă bine dispus, așa că de data aceasta privi cu mai puțină asprime defectele vlăstarului. Îi zîmbi:

— Te-am speriat atît de tare? Să știi că nu sînt lupul cel rău din poveste. Ai o nelămurire, nu-i așa?

Încurajat de această bunăvoință atît de rar exteriorizată Selim își descărcă sufletul.

— M-ai învățat, tată, că banii lichizi nu trebuiesc niciodată blocați în investiții neaducătoare de venituri. Diamantele sînt un capital mort...

— Ai rațional just, fiule. Numai că în cazul nostru, diamantele nu reprezintă un capital mort. Ca să mă înțelegi, am să-ți dau un exemplu. Înaintea primului Război Mondial, un om politic compara Imperiul Țarilor cu un colos cu picioare de argilă. Ei bine, edificiul economic financiar contemporan permite din nefericire aceeași comparație. Capitalismul — fie cel particular al lumii occidentale, fie cel etatist al țarilor socialiste — în ciuda fantasticei sale dezvoltări în adîncime și în suprafață, are o bază extrem de fragilă, pe care oamenii, cu o inconștiență uluitoare, o slăbesc pe zi ce trece: revoluțiile, grevele, terorismul, războaiele, inflația, înarmările, imbecilitatea bărbaților de Stat indiferent de orientarea lor politică, imprudențele și lăcomia conducătorilor de intreprinderi, a speculatorilor de tot felul, fac să se întrevadă la orizont spectrul răsturnării echilibrului mondial pe tărîm politic, economic și financiar. Nu sînt un pesimist, Selim. Privesc încă cu luciditate înainte și mă îngrozesc de ceea ce văd. Această criză catastrofală, care va paraliza pentru multă vreme activitatea organizată pe planeta noastră, să nu survină într-un viitor apropiat. Dar dacă se va întîmpla așa ceva, banii, acțiunile, creanțele, vor deveni niște petice de hîrtie inutile, niște gunoaie. E destul să-ți reamintești crahul Germaniei și haosul care a urmat acolo după încheierea primului Război Mondial, ca să-ți dai seama la ce ne putem aștepta. Aurul și diamantele vor rămîne însă deapururi valori sigure; nici o reformă oricît de ambițioasă ar fi ea, nu le va putea detrona de pe soclul lor. Odinioară, cînd hoardele lui Atilla, Gengis Khan și Timur Lenk cutreerau Asia și Europa în lung și în lat, pustiind tot ce întîlneau în cale, cînd mulțimile îndobitocite de spaimă,

de nevoi și de moartea care le pîndea la fiecare pas, supraviețuiau grație trocului, aurul și nestematele își păstrau puterea. Lor li se închinau și stăpînii și robii... Eu cumpăr, în previziunea unei eventuale catastrofe. Chiar dacă lumea contemporamnă va fi scutită de această criză, diamantele vor rămîne tot la loc de cinste. Prăbușirea dolarului a făcut să crească invers proporțional prețul pietrelor prețioase. Astăzi, șlefuitorii de diamante s-au coalizat stocînd diamantele spre a determina creșterea vertiginoasă a valorii lor. Atît de sus s-au ridicat cotele la bursa pietrelor prețioase, încît speculatorii la baisse sînt amenințați să intre într-un corner care-i va ruina fără speranță de redresare. Intervenția mea pe piața diamantelor va putea răsturna situația, dîndu-mi puteri de arbitru...

— Ce se va întîmpla, tată, dacă „De Beer", „Van Hoorn" sau ceilalți deținători actuali de diamante, refuză să ți le vîndă?

— Încerc atunci pe căi pacifice sau prin război să pun mîna pe una din marile companii producătoare de diamante, pe „Van Hoorn", sau pe „De Beer". În acest scop rezolv radical problema... Dar acum destul. Vom redeschide această discuție cînd timpul îmi va permite. Trebuie să-l primesc și pe colonelul Pickering. Cartea lui de vizită, adăugă Hamaidah aruncîndu-și privirile pe cartonașul alb adus de secretar, îl desemnează drept reprezentant al Grupului Sunderland-Northland. Își ridică ochii asupra fiului său: Tu și cu Abdullah Jamal ați avut sarcină să purtați tratative cu acest grup. N-ați fost în stare să obțineți nici un rezultat? De ce a fost nevoie ca un delegat al lui să-mi solicite o întrevedere?

— Reprezentanții lui Northland s-au arătat reticenți față de noi deși le-am oferit cele mai sigure garanții... Abdullah ți-a trimis un raport la Rhyad.

— Probabil că pe drum, raportul s-a încrucișat cu mine, admise. Să intre Mr. Pickering! ordonă prin interfon secretarului.

Peste cîteva clipe, colonelul în rezervă Algernon Pickering își făcu intrarea pășind marțial așa cum i se cuvine unui ofițer cu glorioase state de serviciu în armata Majestății Sale Britanice.

— Domnule colonel, apreciez osteneala dumneavoastră de a-mi face o vizită. Luați loc! După cîte am înțeles,

discuțiile purtate de reprezentanții grupului dumneavoastră cu fiul meu au ajuns la un punct mort.

Colonelul își netezi calm mustața albă, scurtă, tipică militarilor de carieră cu ani mulți pe umeri. Stătea țeapăn, cu pieptul scos înainte, și cu bărbia ușor ridicată. Avea obrazul roșcovan și ochii de un albastru palid, cu tonuri de verde.

Brusca intrare în subiect a gazdei îi făcu plăcere. Păstrase încă din armată gustul pentru discuțiile scurte, la subiect.

— N-aș spune, Mr. Humaidah că s-a ajuns la un punct mort, ci mai degrabă la stadiul în care discuțiile cu caracter strict profesional trebuiesc dublate de unele lămuriri — aș spune, mai delicate — în domeniul politicii internaționale. Dumneavoastră doriți să obțineți semnarea unui acord cu grupul Sunderland-Northland, în vederea manufacturării în peninsula Arabică, sub licență, a avioanelor noastre de vînătoare Taifun 3000, precum și construirea unei fabrici de armament pe teritoriul unui stat din Caraibe. Exact?

— Exact. Nu v-am satisfăcut condițiile oferite de noi?

— Înainte de a aprofunda aceste condiții, trebuie să-mi răspundeți la cîteva întrebări, pe care îmi voi permite să le justific. Știți prea bine că precarul echilibru de forțe în lume, ne impune să ne luăm unele măsuri de precauțiune înainte de a încheia contracte susceptibile să irite pe una dintre cele două supraputeri. Vă dați seama, că edificarea unei fabrici de armament în Cuba n-ar fi pe placul americanilor.

— Nu este vorba de Cuba, ci de un Stat cu simpatii prooccidentale. Nu pot face precizări înainte de a stabili cu dumneavoastră condițiile economice și financiare. Cel puțin în linii mari.

— Păstrați, cum se spune, în manșetă, numele Statului respectiv. Să presupunem că explicația dumneavoastră ar fi satisfăcătoare, în ceea ce privește emisfera occidentală. Trebuie, pe de altă parte, să conveniți și dumneavoastră, că peninsula Arabică este un teren foarte vag.

— Sper că nu vă temeți de mînia Israelului!

— Nu. Avem însă unele rezerve în ceea ce privește Uniunea Sovietică. Recentele complicații din Iran ne obligă să fim cu ochii în patru.

Humaidah conveni că fostul ofițer se dovedea un versat om de afaceri. Obiecțiunile lui erau pare-se motivate de alte considerente.

— Domnule colonel, sînteți desigur informat că Dassault-Breguet a acordat Organizației Arabe pentru Industrializare licențe de a construi avioane Mirage 2000 și Alpha Jet, iar companiile britanice Westlend, Rolls Royce și British Aerospace vor produce în Egipt helicoptere și misile antitanc Swingfire. Dețin informații potrivit cărora și grupul dumneavoastră de a ajunge la un acord cu egipetnii pentru fabricarea de misile Starfire, sol-aer și are sol...

— Chestiunea aceasta nu este de resortul meu, *Mr.* Humaidah.

— Domnule colonel, detest tratativele îndelungate cînd mai sînt și sterile. Dar în privința asta nu eu trebuia să vă învăț. *Time is money* este deviza dumneavoastră, a anglo-saxonilor, iar eu am adaptat-o. Iată ce vă propun: Comunicați ducelui de Northland că îi solicit o întrevedere. Cred că noi vom ajunge mai repede la o formulă viabilă, pe care consilierii noștri se străduiesc zadarnic să o găsească. Și în politica internațională, întrevederile la nivel înalt sînt din ce în ce mai agreiate pentru eficiența lor.

Pickering se ridică de pe scaun.

— Voi aduce la cunoștința ducelui sugestia dumneavoastră. Vă mulțumesc pentru amabila primire. Îmi permit să vă urez noapte bună!

După ce colonelul se retrase, Humaidah își turnă încă un *juice de portocale.*

— Discuțiile astea mi-au uscat gura. Am de gînd să-i fac o propunere de conlucrare atît de extraordinară lui Northland, încît are să-și închipuie că visează. Numai un imbecil ar refuza-o. Iar după cîte știu, Northland numai imbecil nu e...

Încrețituri adînci, orizontale și verticale striară fruntea lui Selim, exteriorizîndu-i procesul de gîndire.

— Spuneai, adineori tată, că ai de gînd să cumperi pe căi pacifice sau prin război una din companiile „De Beer" sau „Van Hoorn", rosti perplex. Ori după cîte sînt informat, bătrînul Van Hoorn este socrul lui Northland. Vrei să colaborezi cu ducele, dar pe de altă parte te pregătești să-l deposedezi pe Van Hoorn de compania lui?

Humaidah clătină dezamăgit din cap.

— Ah, Selim, Selim! Cînd am să te fac oare să înțelegi subtilitățile jocului? Strategia mea e simplă. Cu o mînă întind lui Northland ramura de măslin. Dacă o respinge, pun în funcție pistolul pe care-l țin în cealaltă mînă, ascuns la spate. Acum te-ai lămurit?

Financiarul turnă într-un pahar-balon puțin coniac Camus Napoleon marca lui preferată. Îl încălzi cîteva clipe între palmele făcute căuș apoi îi aspiră aroma. Extatic, ridică privirile spre cer: Iartă-mă, Alah, că mă las tentat de această licoare divină, tot ce a făurit mai bun mintea omenească!" Sorbi din coniacul chihlimbariu, apoi readus la sentimente mai bune față de fiul său, i se adresă cu indulgență:

— Selim am cîteodată impresia că afacerile mele nu-ți plac. De ce? Te inhibă profilul moral al problemei? Pînă acum, îți mărturisesc, nu m-am gîndit la acest aspect al personalității tale. Ajută-mă să te înțeleg, Selim! Crede-mă, aș vrea să te văd cu alți ochi . . .

Dolofanul zîmbi stingherit. Bunăvoința exprimată cu atîta generozitate de părintele său, îl intimida și mai mult.

— Cum mi-aș putea îngădui, tată, să pun la îndoială moralitatea afacerilor puse la cale de dumneata? Scopul contează, nu mijloacele. În sînul lumii occidentale dumneata ești acum unul dintre cei mai strălucițți ambasadori ai geniului arab . . .

Humaidah îl întrerupse cu un gest:

— Nu încerca să mă flatezi, Selim. Nu asta doresc eu să obțin de la tine. Vreau să lămuresc reticențele, comportamentul tău, care uneori mă intrigă.

Selim șovăi cîteva clipe:

— Eu nu am o minte strălucită ca a dumitale, tată. Nu te flatez, acesta este adevărul. Încerc să iau din viață tot ceea ce mă poate satisface, fiindcă ziua de mîine, mai mult sau mai puțin apropiată, înseamnă sfîrșitul, moartea. Mă bucur de prezent ca să uit viitorul.

— Concepția asta despre viață și despre moarte ar trebui să o profesez eu, Selim, căci sînt bătrîn. Tu ai tot viitorul în față.

Selim făcu un vădit și vizibil efort înainte de a răspunde.

— Tocmai viitorul, acesta mă înspăimîntă. Vrei să fiu sincer, tată?

— Asta și aștept de la tine.

— Cînd te văd angajînd zece și sute de milioane pe o singură aruncătură de zar, mă cuprinde amețeala de parcă m-aș afla pe muchia unei prăpăstii fără fund.

Financiarul îl privi intrigat și oarecum nemulțumit.

— Deci asta te macină?

— Da, tată. Mi-ai vorbit adeseori de trecutul dumitale, de sărăcia în care te-ai zbătut... Cîteodată mă cuprinde frica la gîndul că ne-am putea întoarce acolo de unde ai plecat dumneata. Atîția oameni de afaceri s-au prăbușit datorită unor imprudențe, sau neșansei, încît am ajuns să mă tem și de umbre.

Humaidah reflectă asupra imperfecțiunii minții umane. Regreta neputința lui Selim de a-l înțelege. Frica fiului său îi dovedea lipsa de anvergură.

— Trebuie să știi, Selim, că loviturile mele financiare nu sînt rodul șansei, al aruncării de zar. Totul e chibzuit, cîntărit, calculat sub toate aspectele. Nimic, absolut nimic nu este lăsat la voia întîmplării. Acum de pildă, pun la cale în cel mai profund secret o afacere pe care ziarele — după desăvîrșirea ei — o vor numi lovitura secolului. Discuțiile pe care le-am purtat astăzi în prezența ta au obiective derizorii, în raport cu marea bătălie pe care o pregătesc și în care vor fi angajate multe foarte multe miliarde, atît de multe încît greutatea bancnotelor respective va fi egală cu a unui tren de o sută de vagoane. Asemenea sume nu pot trece prin mîinile omenești. Ele se înscriu doar pe documente și se transferă prin operații aparent fictive. Ai învățat astronomia, fiule, știi ce înseamnă calculele astronomice. Ei bine, asemenea calcule fac eu astăzi în dolari, în lire sterline sau în alte valute forte. Mîine de dimineață ai să te duci la Orly și ai să primești pe un oaspete al meu, sosit din Statele Unite. Omul acesta, ca și magii din legendă, îmi aduce cheia cu care voi deschide larg porțile pieții bancare americane. Grație calculelor mele puse de el în execuție voi pune mîna printr-un ingenios tour de passe passe, pe una dintre cele cinci mari instituții bancare din Statele Unite și odată cu ea îmi voi impune stăpînirea asupra unui conglomerat de industrii, care vor face din mine nu numai unul dintre cei mai importanți factori din lume, dar îmi va pune la picioare într-un termen mai mult sau mai puțin scurt un uriaș sector al economiei State-

lor Unite. Personajul de care ți-am vorbit se numește Shannon, Barry Shannon. De el depinde în mare măsură îndeplinirea planurilor mele. Nu-l voi lăsa însă niciodată să înțeleagă cît de hotărîtor a fost rolul lui în această fantastică lovitură.... Încearcă, Selim, să-ți închipui că poți atinge cu mîna stelele. În clipa în care vei crede ferm în posibilitatea acestei isprăvi, vei reuși să te ridici la înălțimea concepțiilor mele. Atunci îmi vei putea fi colaborator. Atunci voi fi în sfîrșit fericit, fiindcă urmașul meu va fi capabil să-mi continue opera după ce eu nu voi mai fi. Vreau să te ridic la nivelul titanilor, Selim. La nivelul zeilor secolului XX. Paul Getty, Onassis, Rockffeler, Niarchos, Mellon, Rotschild s-au ridicat pe culmi de neatins pentru oamenii de rînd. Fondatorii acestor dinastii au plecat de la zero. Vezi oare un om mediocru în stare de asemenea realizări demne de isprăvile eroilor mitologia greacă? Dar pentru asta îți trebuie îndrăzneală, Selim. Îndrăzneala de a te lua la trîntă cu munții, și încrederea că îi vei doborî!

Madame Chavrillon instalată la masa de toaletă se farda cu grije urmărind în oglinda încadrată de globuri electrice, progresele operației de corectare ale naturii ingrate. Înfrumusețarea ei, dobîndită artificial, putea să înșele pe neinițiați, mai ales seara cînd luminile calde sînt scăzute. Rimelul așternut generos pe genele senzual arcuite — datorită unor instrumente ingenioase — încheia ritualul jurnalier al aparenței ei întineriri.

Își rezervase o masă la „Acapulco", restaurant dancing cu ambianță „boemă" din preajma turnului Eiffel. Le tout Paris îl înscrisese printre localurile cu mare vogă fără să țină seama de stelele respective din ghidul Michelin.

Ophelie, camerista — tuciurie, vîrstnică, grasă și plină de humor, replică reușită a negreselor cu roluri de subretă din filmele anilor treizeci — îi prindea tocmai la ceafă clipsul unui colier de perle perfect imitate, cînd telefonul zbîrnîi insistent. Ophelie i-l aduse cu grabă. Madame Chavrillon duse la ureche receptorul sidefiu, avînd grije să nu-și deranjeze coafura. Auzi glasul ușor răgușit al Madeleinei de Grandenac fostă colegă de pension. Prietenia lor supraviețuise deceniilor, datorită unor gusturi comune.

— Scumpă Olympie, o veste extraordinară pentru tine! Am descoperit într-un cabaret foarte reușit, gen „Porte de Lilas“ pe un tînăr dansator cu chip angelic și forme superbe, răscolitoare... mai ales cînd face strip.

Cele două prietene nu îngăduiseră niciodată geloziei să le tulbure relațiile. Își împărtășiseră cu generozitate tayau-urile de-a lungul existenței lor galante, desfășurate paralel. Își treceau una alteia „achizițiile“ le gustau, le savurau, bucurîndu-se de ele reciproc.

De data aceasta Madame Chavrillon nu primi vestea cu entuziasmul stîrnit îndeobște de perspectiva unei noi aventuri.

— Negroidul pe care mi l-ai prezentat ultima oară la „Grand Trianon“ nu a fost la înălțime...

— Îmi pare rău, Olympie... am vrut să-ți fac o plăcere...

Madame Chavrillon înțelese după tonul prietenei că o rănise dîndu-i o replică atît de dură. Încearcă să o îndulcească:

— Te rog să mă ierți, Madeleine... Astăzi nu mă mai recunosc nici eu. Sînt întoarsă pe dos. Cred că e de vină migrena. M-a sîcîit toată după amiaza. M-au indispus și buletinele din „Herald“ și „Times“. Acțiunile mele au înregistrat scăderi și în Wall Street și la Stock Exchange.

— Crezi că eu n-am pățit la fel, Olympie? Dar nu mă las copleșită. Nu se poate vorbi de perspectiva unui crah. Fluctuațiile bursiere își urmează cursul. N-au decît. Nu-mi tulbur seninătatea. Vrei să fac riduri?... Acum scutură-te de gîndurile negre. Tînărul dansator recomandat de mine are să te repună pe linia de plutire. Știu eu ce-ți trebuie...

Olympie oftă resemnată:

— Bine, am să-ți urmez povața...

— Ei, așa te recunosc. Drapelul sus!... Divinul în chestiune lasă în umbră pe Adonis.

— L-ai sufocat cu laudele! Barem l-ai încercat?

— Îți rezerv ție privilegiul avantpremierei. Chiar în seara asta trebuie să plec cu avionul la Miami. Fiica mea așteaptă să nască... M-a implorat să viu. Vrea să mă aflu lîngă ea în momentul crucial...

Schimbară cîteva aprecieri banale asupra nașterilor, apoi *Madame* de Grandenac trecu la subiectul inițial al convorbirii lor telefonice.

— Ah, ce uitucă sînt! Am scăpat din vedere să-ți dau numele localului unde se produce divinul... „La Vache Amoureuse“...

— Unde mai e și asta?

— Cum urci pe Champs Elyseés, se lasă o străduță spre dreapta... Aproape de cinematograful *porno*, pe care săptămîna trecută le-am luat în șir împreună... (Madame Chavrillon își auzi prietena chicotind în receptor). După ce mă întorc de la Miami, mai dăm o raită pe acolo... Acum te las! Adio, scumpa mea! Într-o oră și jumătate avionul meu își ia zborul. Și cum circulația pînă la Orly este așa cum știi tu, trebuie să mă grăbesc... Au revoir, scumpo!

Madame Chavrillon lasă telefonul în furcă, reflectă cîteva clipe apoi îl ridică din nou și formă numărul recepției:

— Allo! Vreau să vorbesc cu Monsieur Michon!... Mulțumesc aștept!... Allo, Michon!... Bon soir! Te rog să-mi faci un serviciu. O masă, în seara aceasta la „La Vache Amoureuse“. Te mai rog să decomandezi masa rezervată pentru mine la Acapulco... Îți rămîn îndatorată Michon... Aștept!...

Închise din nou aparatul. Recomandarea Madeleinei de Grandenac și replica chief-conciarge-ului care o prevenise că „La Vaché Amoreuse“ e foarte greu să obții o masă liberă în ultimul moment, o smulseseră din letargie. Zece minute mai tîrziu Michon o încunoștiință că izbutise să ducă la îndeplinire comanda. Madame Chavrillon își aruncă pe umeri o capă de zibelină, luă de pe masă poșeta de seară, din care nu lipsea carnetul de cecuri și porni în expediție...

Cinci minute după miezul nopții, Jaguarul ei, condus de un șofer chipeș, în uniformă mulată pe corp, opri în fața intrării cu nimic remarcabilă a dancing-ului. Deasupra porții clipea o reclamă luminoasă „La Vache amour... Ultimele litere se stinseseră. Această neglijență nu o dezamăgi pe Madame de Chavrillon. Știa că intrările banale ascund adeseori surprize foarte plăcute.

Cînd să pătrundă pe ușa deschisă de portarul ce-și etala dantura într-un zîmbet larg, ca în reclama unei paste

de dinți, văzu cu coada ochiului doi bărbați, în bluzoane negre, relativ tineri, cu mutre suspecte, care stăteau pe trotuar și o priveau ciudat. Străbătută de un fior de teamă, își strînse instinctiv în jurul corpului capa de zibelină, făcîndu-și parcă din ea un scut. De îndată ce se văzu la adăpost, în vestibulul strîmt, îmbrăcat în roșu și ornat cu fotografiile în culori ale artiștilor cuprinși în programul serii, vorbi portarului:

— Să fii atent! Afară, pe trotuar, lîngă intrare, s-au postat niște inși dubioși... Poate ar fi bine să anunți poliția...

— Oh, *Madame,* nu vă temeți. Fac parte din paza noastră contractuală.

Olympie surîse palid, și în vreme ce cobora scara în spirală, reflectă indispusă: „Nu te mai simți nicăieri în siguranță. Urîte vremuri... Cînd te gîndești că surorile și nepoatele mele mă condamnă fiindcă trăiesc atît de intens... Cînd nu știu dacă mă voi mai bucura de ziua de mîine, ce rost are să-mi tezaurizez banii?... Să trăiesc asemenea sihaștrilor?... Surorile mele, bietele, pretind că și-au petrecut admirabil timpul, dacă au stat cîteva ore în jurul unei mese de bridge, intoxicîndu-se cu fum de țigare, ridicîndu-și tensiunea datorită cafelelor și prăjiturilor... În acest timp, dividentele se acumulează, averile lor cresc... Au și cui să-și lase averile... Fiice și fii, nepoți și nepoate... Eu n-am copii. Pentru cine să adun? Pentru nepoți? Au destul de la proprii lor părinți, ca să mai aștepte suplimente și de la mine... Fiecare cu viața lui!... Trăiască dragostea!... Trăiască tinerețea!...

I se umeziră ochii și se înfioră de voluptate, cînd recapitulă cu rapiditate de vis șiragul de tineri pe care-i storsese ca pe niște lămîi pentru propria ei desfătare.

Maître d'hotel-ul — prevenit de Michon — o aștepta în pragul sălii de consumație. Îi ură cu deferență bun sosit, apoi o conduse la masa rezervată, pe marginea platoului de dans, *vis-à-vis* de orchestră. Olympie se așeză pe scaunul împins sub ea de Maître d'hotelul, care-i prezentă apoi, ploconit, lista de băuturi.

— Un „Bollinger Brut" 965, comandă ea fără să o consulte. Saleuri și alune...

Nu avea poftă de mîncare. Cînd intra într-un local pe care nu-l mai frecventase, încerca emoțiile unui vî-

nător aventurat pentru întîia oară într-o regiune sălbatică, promițătoare de surprize... Nici migrena n-o mai supăra. „La vache amoureuse" nu se deosebea cu nimic de alte localuri similare. Lumină scăzută, fum de țigare, mese mici, arhipopulate, platou de dans minuscul unde perechile se frecau între ele în ritmul unui *blues*, o tejghea de bar cu nelipsiții băutori cocoțați pe taburete înalte, un barman ocupat cu prepararea cocktailurilor... Pe draperii roșii, vaci zugrăvite stilizat, se hîrjoneau cu niște tauri în călduri, redați cu un naturalism inspirat de gravurile japoneze cu subiecte obscene; unica notă originală a decorației interioare, foarte apreciată de obișnuiții localului.

Bluesul încetă, perechile aplaudară, apoi se risipiră pe la mese. Se stinse lumina, cu excepția unui larg fascicol de raze violacee, îndreptat spre platoul de dans. Orchestra atacă „La sacré du printemps" de Stravinski într-o variantă modernizată pentru nevoile cauzei. Deodată *Madame* Chavrillon avu senzația că i se taie suflul. Dintre culise țișnise un adolescent superb cu părul cîrlionțat. Purta ca orice tînăr din epoca lui bluzon de piele, cămașe înflorată, *blue jeans* și un colan auriu pe piept. Din cîteva salturi executate cu o energie virilă care nu excludeau grația, se opri în mijlocul platoului, înfruntă arogant privirile ațintite asupra lui, apoi scuturîndu-și umerii într-un gest plin de vioiciune juvenilă, se lansă într-un dans violent cu mișcări rupte, armonizate cu fundalul muzical marcat de pasagii abrupte. Încălzit de piruetele-i dezlănțuite își dezbrăcă bluzonul și îl azvîrli pe podeaua de sticlă luminată pe dedesubt. La un moment dat gesturile-i frînate parcă de o oboseală crescîndă, deveniră mai lente, mai lascive, fără să-și piardă însă din bărbăție. Cînd adolescentul își lepădă cămașa de mătase și rămase cu torsul gol, Olympie Chavrillon simți că inima începe să-i bată sarabanda. Madeleine de Gradenac n-o înșelase. Balerinul acesta excitant de tînăr întrecea așteptările cele mai optimiste.

Maître d'hotel-ul înștiințat de Michon asupra gusturilor manifestate dealtfel vizibil de Madame de Chavrillon stătea nu prea departe de masa ei, spre a fi la îndemînă cînd va fi chemat. Îi deslușea perfect profilul conturat pe fundalul fascicolelor de lumină violacee. Buzele ei întredeschise, pieptul amplu agitat de respirația sacadată,

mîinile împreunate parcă pentru o rugăciune păgînă, îi trădau grăitor simțămintele.

Între timp balerinul își degajase corpul zvelt, șerpuitor, de centura împodobită cu o strălucitoare cataramă de argint, de strîmții blue jeans, care-i întemnițaseră pînă atunci coapsele, de brățările de piele cu aur... Nu mai păstrase decît slipul.

Madame Chavrillon luase foc. Trăia unul dintre cele mai prețioase momente din viață. Întîlnirea cu bărbatul ideal... Ideal fiindcă întruchipa ceea ce în concepția ei caracteriza perfecțiunea: frumusețea, tinerețea, senzualitatea... O noapte în brațele acestui efeb ar fi fost un dar al zeilor...

O indispuneau doar exclamațiile unui grup de bărbați și femei de la o masă alăturată — turiști slavi — care se foiau făcînd comentarii în limba lor neînțeleasă.

După cîteva cabriole și piruete ametitoare, mîinile balerinului unduiră prin aer, apoi coborîră cu șerpuiri gradate spre marginile slipului. Cînd ultimul lui veșmînt începu să coboare cu încetineală, dezvăluindu-i treptat goliciunea se auzi un zgomotos și scandalizat:

— Niet! Unul dintre turiștii slavi nu-și mai putuse stăpîni indignarea: Sînt și femei în sala asta! exclamă într-o franceză aproximativă.

Izbucnind în rîs, tînărul balerin își scoase fulgerător slipul și-l aruncă pe masa slavilor, în vreme ce tobele răpăiau vestind climax-ul și iminența finalului.

Adolescentul rămase cîteva clipe gol, într-o imobilitate de statuie antică, acolo, în mijlocul platoului, apoi fascicolele proiectoarelor se stinseră în ropotele de aplauze care acoperiră protestele slavului.

Lumina alburie care așternea o tentă atît de ciudată pe gulerele și manșetele albe ale clienților, pe rochiile albe ale doamnelor, se revărsară iarăși, asupra sălii.

Politicos, *maître d'hotel*-ul ceru scuze sovieticului mîniat de gestul obscen al dansatorului, luă slipul ca pe un trofeu și se îndreptă spre orchestră, făcîndu-și drum pe lîngă masa Olympiei de Chavrillon. Flerul său, șlefuit în ambianța localurilor de noapte, îi îngăduia să prevadă ceea ce va urma.

Madame de Chavrillon îi făcu un semn discret.

— Cu ce vă putem servi, *Madame*?

Chiar dacă adevăratele ei intenții nu erau curate, Olympie Chavrillon știa să și le ascundă după paravanul unei fizionomii nu numai senine ci și aparent inocente.

— Tînărul balerin... care a prezentat ultimul număr...

— Tony, *Madame*. Un talent în plină ascensiune...

— Adevărat, promite. I-aș putea fi de folos. Poftește-l, te rog, la masa mea!

— Îndată, *Madame!*

În așteptarea tînărului, Olympie încercă să-și stăpînească înfrigurarea, muindu-și buzele în paharul cu șampanie. Abia atunci observă că mîna îi tremura. Surîse, scuzîndu-și propria-i slăbiciune. „Mă comport ca o adolescentă la primul *rendez-vous*... Mă fac ridicolă. Așteptarea se prelungea. Începu alt număr din program: O pereche andaluză plină de banalitate... sau așa îi părea ei în comparație cu Tony... „Sper că n-are să mă refuze!“ reflectă alarmată. „Un asemenea afront nu mi s-a mai făcut!“

Dar temerile ei se dovediră neîntemeiate. De după o perdea din preajma orchestrei, apăru Tony. Schimbase costumul de scenă cu o cămașe *cyclamen* cu mînșete înalte, bine strînse pe încheietura mîinii, și cu *white-jeans*, foarte strînși pe corp.

În costumul acesta simplu, era și mai dezirabil. Strecurîndu-se printre mese se înfățișă Olympiei Chavrillon. O salută cu o timiditate amestecată cu aroganță.

— Bon soir, *Madame!*

— Ia loc ,Tony!

La semnul ei, un chelner umplu cu șampanie cupa din fața dansatorului. *Madame* Chavrillon afectă indulgența protectoare a unui maestru de balet, față de un talentat începător în arta Terpsihorei. În realitate o înăbușea emoția. Avu chiar impresia că citește în ochii tînărului o umbră de ironie.

— Tony, mi-a plăcut dansul dumitale. Bine îndrumat, ai face progrese remarcabile...

Privirile-i întîrziaseră pe curbura grumazului său, pe deschizătura cămășii care lăsa să i se vadă pieptul. În închipuirea ei îl văzu gol, voluptos de tînăr. Tinerețea partenerilor ajunsese să o obsedeze.

— Căci ai talent, Tony... Real talent...

— *Merci, Madame!*

Replica neutră, rece, nu o descurajase, ci o stimulă ca o șfichitură de bici. Ridică paharul:

— Pentru succesul dumitale, Tony!

— *Merci, Madame!*

Vorbele lui sunară iarăși sec, exteriorizîndu-i indiferența. Sorbiră puțină șampanie. Tony așeză paharul pe masă.

— Cîți ani ai? Îl întrebă.

— Optsprezece, *Madame!*

Spre a-și ascunde tulburarea, Olympie luă între degetele-i manichiurate, împodobite cu inele, o alună americană.

— Aș putea să-ți fiu de folos în carieră, Tony... Am relații în lumea baletului...

— Merci, *Madame!*

Repetirea acestei replici o enervă.

— Ar fi cazul să te prezint lui Balanchine sau lui Gene Kelly....

Răspunsul lui brutal o dezorientă:

— De ce să vă osteniți pentru mine, *Madame?*

Cuvintele lui echivalau cu o provocare. Tony era naiv sau diabolic de rafinat?

— Ai auzit de Mecena?

— Nu, *Madame!*

— Mecena a trăit în Roma antică. Era fabulos de bogat și încuraja, ca și mine, pe tinerii deosebit de talentați...

Tony rîse. Un rîs vulgar, care-i schimonosi fața atît de frumoasă.

— Îi plăceau probabil băieții!

Cuvintele lui sfîșiară vălul pretextelor invocate de Olympie. Ochii ei scăpărară. Renunță la ocolișuri.

— Și dacă ar fi așa, Tony?

Balerinul clipi des. Nu se așteptase la această ripostă.

— Cred că nu are să se poată...

— De ce? Stărui ea.

Pe chipul lui se așternu un zîmbet crud. Primi provocarea.

— Prefer fetele de vîrsta mea...

În ultimul moment pusese frînă unei replici și mai aspre.

Olympie era însă prea cinică spre a se formaliza. Răspunsul lui nu o descuraja. Căută o formulă susceptibilă să evite o ruptură a punților. Simțea instinctiv că o deschidere brutală a tîrguelilor n-ar avea șanse de succes. Tony nu se va lăsa cumpărat cu bani ori cu daruri. Olympie căuta cu disperare o soluție. Pe adolescentul acesta cu chip de Adonis nu trebuia să-l piardă. Deodată o fulgeră o idee.

— Să lăsăm glumele deplasate, spuse, reluîndu-și seriozitatea. Printre altele mă ocup cu lansarea tinerelor talente. Nu o fac mînată de sentimente și nici din filantropie... Sînt o femeie de afaceri și acționez ca atare. Te-ar ispiti să închei cu mine un contract pe termen lung? Condiții materiale excelente, organizarea unei monstre campanii de publicitate — prin presă, radio și televiziune, iar în încheiere asigurarea unei cariere strălucite. Evident, continuă cu ton neutru, succesele nu ți se vor așterne la picioare. Va trebui să muncești paisprezece ore din douăzeci și patru. Un maestru de balet îți va corecta imperfecțiunile. Diamantul brut cîștigă în valoare prin șlefuire. Dumneata, Tony, spre a străluci trebuie să fii mai întîi șlefuit.

Tony ciulise urechile. Suspiciunile lui începeau să se estompeze. Propunerea ei îl uluise. Avea aerul unui copil pus pe nepregătite în fața unor jucării încîntătoare. Se maturizase de timpuriu, datorită contactului cu lumea dură a cabaretelor. Obiecțiunile lui se topeau la căldura ademenitoarelor perspective deschise de ciudata lui interlocutoare.

— Aici nu putem discuta în liniște, reluă ea. Vrei să mă însoțești la hotel...

— Nu, mulțumesc, *Madame,* replică, ros iarăși de bănuieli. Prietena mea, Rosita, mă așteaptă în culise. Plecăm întotdeauna împreună. N-aș vrea s-o mîhnesc...

— Foarte bine! exclamă Olympie, ascunzîndu-și contrarierea. Poți să o aduci și pe ea. Cred însă că ar fi preferabil să stăm de vorbă mîine, în cursul dimineții.

— De acord.

Olympie scoase din poșetă o carte de vizită, și scrise cu un stilou de aur numele hotelului Intercontinental și numărul de telefon.

— Poftim! i-o înmînă. Între orele 10 și 12 mă găsești la hotel. Anunță-mi telefonic sosirea.

Vorbise cu aer detașat, profesional. O sugruma însă emoția. De nu ar întîmpina iarăși un refuz. Ar fi îngrozitor.

Tony examină cartea de vizită, o cîntări parcă în palmă, apoi întoarse spre *Madame* de Chavrillon o privire candidă:

— Vă telefonez... Da, da, vă telefonez... pe la unsprezece...

Olympie lăsă pe masă cîteva bancnote, costul consumației, apoi se ridică imitată de Tony.

— Bine, aștept telefonul dumitale. Acum trebuie să plec. S-a făcut tîrziu. Îi întinse mîna: Bună seara, Tony!

El i-o strînse stîngaci.

— Îmi permiteți să vă conduc pînă la ieșire?

— Nu! îi răspunse sec. N-o lăsa pe Rosita să te aștepte! Să-i transmiți complimentele mele, deși n-o cunosc. Dacă ai să mi-o prezinți am s-o povățuiesc să te țină din scurt, să te îndemne la muncă. Fără eforturi dîrze, stăruitoare, nu poți ajunge departe.

Tony zîmbi dezarmat:

— Munca nu mă înspăimîntă, *Madame*.

După ce flutură mîna în semn de rămas bun, Olympie părăsi dancingul urmată de ploconelile *maître d'hotelului* și de privirile nedumerite ale balerinului...

Drumul cu mașina pînă la hotel fu pentru ea un calvar. Flăcări nevăzute îi ardeau trupul. Numai îmbrățișările lui Tony i-ar fi astîmpărat agitația. Cînd coborî în fața intrării încadrate de majestoasele candelabre de bronz era atît de înfierbîntată încît își smulse capa de blană de pe umeri și o aruncă unui *page-boy*. Un *night receptionist* îi oferi cu grăbire cheia apartamentului. Urmată de copilandrul în uniformă verde, ce-i purta pe brat capa de zibelină, se urcă în ascensor. Ajunsă la primul etaj, străbătu — frămîntată de nervi — culoarul pînă la ușa apartamentului ei. O deschise, pătrunse în interior și aprinse lumina. Abia atunci observă prezența *page-boy*-ului, care stătea în preajma ei.

— Unde pun capa, *Madame?*

Olympie de Chavrillon îl privi rătăcită. Încercă să-și adune gîndurile răvășite de întîlnirea cu Tony. *Page-boy-ul* era drăguț, foarte drăguț chiar și avea o siluetă suplă, așa cum îi plăcea ei. Obrajii lui erau îmbujorați. „De ce s-au îmbujorat?“ se întrebă *Madame* de Chavrillon...

Găsi un răspuns care o făcu să acționeze aproape fără să raționeze. Se apropie de *page-boy* și începu să-i descheie nasturii de la tunică. Adolescentul schiță un gest de împotrivire.

— Lasă! exclamă gutural Olympie.

Îi luă din brațe capa de zibelină, și o aruncă pe covor, apoi îi smulse tunica de pe el. Cu gesturi automate, tremurînd, îi desfăcu nasturii de la cămașe . . .

* *
*

Patru faruri puternice se apropiau vijelios din sens inves orbindu-l, răsuci brusc volanul spre a evita coliziunea cu văpăile sferice. Automobilul de curse — un bolid lansat cu peste 200 Km pe oră — lovi lateral un obstacol nevăzut, se răsturnă și luă foc. Prins sub masa de fiare strîmbate, zdrobit, îndobitocit de spaimă, urlă . . .

Auzi un glas, izvorît de undeva din neant, glasul Judecății de Apoi . . .

— Sir, este ora nouă!

Selim deschise buimăcit ochii. Prin ferestrele degajate de draperii, lumina soarelui se revărsa potop în dormitorul „Empire", silindu-l să închidă iarăși ochii. Pompey, valetul englez îl trezise din coșmar. Selim simți mii de ace aprinse străpungîndu-i brațul stîng amorțit în timpul somnului . . . Își masă cu stîngăcie mușchii, spre a restabili circulația sîngelui. Răsuflă ușurat. Supeul copios din ajun, îi încărcase excesiv stomacul. Indigestiile, de la o vreme tot mai frecvente, mai supărătoare, îi populau visele cu fantasmagorii, terorizîndu-l noapte de noapte. Ar fi cazul să-și tempereze lăcomia. Dar cum să reziste preparatelor gastronomice atît de apetisante, încît numai la vederea lor glandele salivare începeau să intre în funcțiune. Aici, la Paris, tentațiile culinare îl pîndeau la tot pasul. Exceselor gastromiei li se adăugau excesele erotice. Odinioară își nota într-un carnet cuceririle feminine. Renunțase la acest efort după ce aventurile lui galante se înmulțiseră atît de tare, încît contabilizarea lor devenise fastidioasă.

Selim își întinse cu voluptate oasele. Capitolul femei îl preocupa cu deosebire. Aici, în Occident, uza și abuza de imensul privilegiu al bogăției. Curtezane de lux, cocote agățate pe stradă, subrete, midinete, eleve fals ino-

cente, femei din lumea înaltă intrate într-o cronică jenă financiară, balerine în căutare de protectori, call-girls, manechine de lux, fete de serviciu, i se așterneau în pat, dăruindu-i-se cu un entuziasm direct proporțional cu compensațiile materiale: bani, bijuterii, blănuri, automobile... Se bucura din plin de compania lor, știind că de îndată ce se va întoarce în peninsula Arabică va trebui să se supună unui regim de abstinență. Severitatea moravurilor, impusă de cenzura Koranului, îl silea să se rezume a-și împărți patul cu Fatima soția sa, pe care ajunsese să o deteste. Acceptase căsătoria-i de conveniență, fiindcă tatăl său i-o impusese, dar obligațiile matrimoniale îi repugnau. Cu Fatima se culca numai spre a-și asigura urmași. Îmbrățișările lui lipsite de căldură, de pasiune, erau mai degrabă niște corvezi de care se achita anevoie, căci repulsia psihică nu numai că îi diminua potența virilă, dar uneori i-o și anula.

Asprul său părinte cunoștea dedesubturile căsniciei lui Selim, dar se prefăcea a le ignora. Atîta vreme cît în țările arabe fiul lui respecta regulile de conviețuire locale, nu avea nimic de obiectat.

— Îmi permit să vă reamintesc, Sir, este ora 9 și 10...

— Ei și? exclamă Selim.

Dimineața îi plăcea să lenevească în pat, să ia micul dejun pe îndelete, să fixeze telefonic întîlniri galante, să plănuiască — stînd cu ochii fixați în tavanul cu stucaturi de aur — petreceri deșuchiate...

— La 9,45 trebuie să fiți la aeroport, Sir...

Selim se izbi cu palma peste frunte. Îl cuprinse brusc panica. Sări din pat și își dezbrăcă pijamaua rămînînd gol.

— Abia acum îmi spui. De ce nu mai sculat mai devreme?

— Azi noapte, la 4, înainte de a vă culca, Sir, mi-ați ordonat să nu vă trezesc înainte de 9...

Arabul se repezi la articolole vestimentare orînduite de valet pe o canapea și înșfăcîndu-le pe rînd, începu să se îmbrace în viteză, ca un pompier.

— Poftim, nu am timp să fac un duș și nici să-mi iau micul dejun.

— Micul dejun vă așteaptă în frigiderul din mașină, Sir. Am cerut lui Abdul, să vă pregătească Rolls-Royce-ul cel mare.

-- Inițiativele tale, Pompey, nu sînt întotdeauna din cele mai fericite, îl dojeni, în vreme ce-și încheia nasturii de la cămașe. Prefer o mașină mai rapidă. BMW-ul M1 e mai potrivit pentru o cursă a tombeau ouvert pînă la Orly . . .

Valetul nu se tulbură.

— BMW-ul M1 este o mașină de mare sport, Sir. Mr. Humaidah a ordonat să-l primiți pe M. Shannon cu toate onorurile. M-am gîndit deci la o limuzină de paradă. Aveam de ales între Bentley-ul Cornish, Rolls-Royce-ul Silver Shadow II și Mercedes-ul 600. Cunoscînd preferințele tatălui dumneavoastră, am ordonat să vi se pregătească Rolls-Royce-ul.

Argumentele lui Pompey, rostite cu autoritate, nu îngăduiau replică.

„Am vrut slugă de casă mare!" bombăni sotto voce Selim, greșind nodul de la cravată.

-- Ați spus ceva, Sir?

-- Nimic, Pompey. Sînt de acord cu Rolls-ul.

În mai puțin de 10 minute ieși din hotel. Purta un costum „Prince de Walles" ales de valet, care asortase — cu pricepere — cămașa, cravata, butonii, pantofii. Nu apucase nici să se spele. Spre norocul lui se bărbierise de cu seară, spre a se prezenta proaspăt la dineul oferit de Sabahattin Humaidah în cinstea grupului de bancheri din Elveția.

Se aruncă în mașină și se instală pe bancheta din spate.

— La Orly! ordonă. Să zbori ca vîntul, auzi?

Înfometat, deschise micul frigider montat în mașină și aprovizionat de Pompey cu tot ce trebuie unui mic dejun îmbelșugat, și începu prin a ataca un sandwich cu șuncă, și o salată de andive cu maioneză. După ce mai înfulecă cinci pateuri cu piept de curcan și un *choix* de brînzeturi fermentate, se opri să mai respire. Găsi în sfîrșit timp să-și arunce privirile asupra peisajelor citadine care defilau vertiginos prin fața ferestrelor mașinii și își zise satisfăcut că în ritmul folosit de Abdul aveau toate șansele să ajungă în timp util la Orly. Spre a-și ușura digestia sorbi și cîteva cupe cu șampanie. La o frînare bruscă băutura înspumată evadă din receptacolul de cristal și se risipi pe blana de tigru așternută pe podea.

Automobilul țîșni iarăși vîrîndu-se deconcertant prin puzderia de mașini.

Abdul conducea nu numai cu măiestrie, dar și cu o îndrăzneală care friza uneori demența. Fatalist, nu se temea de imprudențe, fiind încredințat că primejdiile aveau să-l ocolească, dacă așa îi era scris. „Dacă soarta a hotărît să mori ars, poți să te arunci în mijlocul unui ocean bîntuit de rechini, fără ca nici unul dintre ei să se atingă de tine", spunea sentențios. Abdul prezenta și avantajul de a nu se lăsa „molipsit" de ideile „incendiare" ale salariaților occidentali sindicalizați. Asemenea exemplare rarisime meritau a fi răsplătite generos.

Rolls-ul ieșise pe autostradă și își sporise viteza atît cît îi permitea circulația intensă. Dacă nu se va ivi vre-un carambol, aveau toate șansele să ajungă la aeroport înaintea sosirii avionului.

Sătul, fiindcă își făcuse și preaplinul pîntecelui, Selim se adînci în pernele banchetei și scăpă un rîgîit zgomotos. Încerca un simțămînt de superioritate cînd Abdul depășea cu ușurință autovehiculele, grație celor 6750 centimetri cubi ai Rolls-ului.

Deodată i se boți fruntea. Din urmă venea foarte tare un Ferrari roșu. Pe autostradă se deschisese o porțiune liberă, rar întîlnită la acea oră de vîrf. Spiritul de competiție care sălășluiește în sufletul fiecărui om, îl îmboldi și pe Selim, să dorească a-și păstra întîietatea.

— Mai repede, Abdul! porunci.

Limuzina țîșni ca un bidiviu de curse șfichiuit de cravașa jocheului. Distanța dintre Rolls și Ferrari se mări în primele clipe, dar mașina roșie își spori turația motorului, apropiindu-se cu rapiditate.

— Abdul, nu-mi place mașina asta care se ține scai după noi...

Șoferul înțelese că i se dădea mînă liberă să conducă nebunește. Apăsă acceleratorul pînă la fund. Acul vitezometrului atinse 220 Km. pe oră.

Dar mașina roșie cîștiga teren, în ciuda eforturilor Rolls-ului.

— Ce faci, Abdul? exclamă Selim iritat.

Șoferul se scuză:

— Mașina asta roșie este un Ferrari de mare sport cu 12 cilindri, *Sidi*. Atinge ușor 300 de km pe oră.

— Nu-i un argument! strigă Selim furios. Am cumpărat cea mai scumpă mașină din lume ca să nu mă mai întreacă nimeni . . .

Îi pierise brusc buna dispoziție.

Ferrari-ul îi depăși cu ușurință. Abdul micșoră viteza, fiindcă ajunsese din urmă un pachet compact de mașini. Se simțea nefericit fiindcă își supărase stăpînul.

— Rolls-Royce-ul nu este o mașină deosebit de rapidă, *Sidi*. Excelează prin alte calități: Rezistență, confort, lux . . . Automobilul regilor . . .

— Păstrează-ți explicațiile! se răsti Selim.

Șoferul tăcu. Era îndrăgostit de Rolls-ul lui. „Nu compari un cap încoronat cu un șampion de alergări", a fi vrut el să explice stăpînului, dar știa că și-ar fi istovit în zadar gura.

Ajunseră însfîrșit la aeroport. Selim coborî din mașină fornăind ca un armăsar. Printre autovehiculele parcate deja, se afla și Ferrari-ul roșu. Întoarse scîrbit capul și intră în hall. Abia atunci își aminti de oaspetele său. Brusc răcorit, alergă la biroul de informații. Avionul așteptat de el, un PANAM din direcția New-York avea o întîrziere de 6 minute. Selim mulțumi proniei pentru acest răgaz. Tatăl său i-ar fi tras o săpuneală strașnică, dacă n-ar fi sosit cu exactitate la aeroport spre a-i întîmpina oaspetele . . . Speakerița vesti sosirea aeronavei. Pasagerii care-și încheiaseră formalitățile la vamă, apărură pe rînd în hol. Mr. Shannon, mai înalt cu un cap decît cei din jurul său, se singulariza asemenea unui asin printre oi. Fața lui pătrată, arsă de soare, era umbrită de strașina unui păr stufos și creț. Pe brațul stîng purta un trench-coat, iar în mîna dreaptă ținea o servietă diplomat.

Selim îl întîmpină zîmbind jovial.

— Mr. Shannon, dacă nu mă înșel?

Americanul înclină din cap.

— Iar, dumneavoastră, sînteți Mr. Selim Humaidah, nu-i așa? . . . zîmbi la rîndul său: Părintele dumneavoastră a avut amabilitatea să mă încunoștiințeze personal prin telefon că mă veți primi, descriindu-vă cu mult talent înfățișarea, ca să vă pot identifica. Convorbirea am purtat-o în vreme ce zburam deasupra Atlanticului. Am apreciat gestul său. Apreciez și osteneala pe care v-ați dat-o.

Vorbea curtenitor, poate prea curtenitor pentru un american. Arabul deslușì însă înapoia acestei fațade o duritate care-i dădu de gîndit. Pe un astfel de om nu e bine să ți-l faci dușman, reflectă. Sabahattin i-l definise în cîteva trăsături. Barry Shannon un financiar versat și diabolic de inteligent, se bucură de prietenia cîtorva înalte personaje din Statele-Unite. Are să ne fie de mare folos. Să-i acorzi toată considerația. Grație lui vom da o lovitură epocală. În momentul de față se află într-o situație oarecum dificilă. Altfel nu s-ar fi arătat atît de receptiv la tentativele noastre de a-l cîștiga. Îi vom fi de folos în măsura în care el ne va fi de folos. Noi avem nevoie de influența, de relațiile, de abilitatea lui, iar el — de banii, de puterea noastră". Spre a dovedi lui Shannon prietenia și stima sa, Sabahattin îi rezervase un mic apartament la Intercontinental. „Mic" spre a-l face să înțeleagă pe ce baze aveau să se construiască viitoarele lor relații. Era prea important spre a fi cazat într-o simplă cameră, dar nu îndeajuns de important spre a i se pune la dispoziție un apartament de lux.

În drum spre ieșire trecură pe lîngă un stand cu ziare. Shannon se opri și cumpără „Le Figaro". Un titlu tipărit cu litere groase pe prima pagină anunța asasinarea unui foarte înalt personaj politic din Italia de către Brigăzile Roșii. Bancherul își aruncă ochii asupra articolului, zîmbi enigmatic, apoi fără comentarii, împături ziarul și-l vîrî în buzunarul vestonului.

Cînd ieșiră din clădirea aeroportului, picături reci de ploaie prinseseră tocmai să se cearnă din cerul plumburiu.

— În primele ore ale dimineții cerul era albastru ca peruzeaua, iar soarele ardea de parcă ne-am fi aflat în toiul verii, explică Selim.

Deprins cu seninul invariabil al cupolei celeste din Arabia Saudită, detesta umezeala climei europene. Selim remarcă Ferrari-ul roșu staționat ceva mai departe. Se întunecă la față. Nu-i plăceau înfrîngerile, chiar dacă erau de mică importanță. În aceeași clipă, un tînăr cu alură sportivă ieși pe una din ușile de sticlă ale aerogării și aruncă o privire distantă în jur. Se întîmplă atunci un fapt care stîrni mirarea lui Selim. La vederea tînărului cu alură de sportiv Barry Shannon ridică brusc ziarul în chip de paravan, spre a-și ascunde fața. Abia după ce

tînărul se instală la volanul Ferrari-ului roșu și demară, Shannon lăsă în jos gazeta.

— Cine e personajul? întrebă intrigat Selim, care observase întreaga scenă.

Lipsa de discreție a arabului, îl făcu pe Shannon să zîmbească ironic. Socoti că îi putea satisface totuși curiozitatea.

— Nu i-ai văzut niciodată poza prin jurnale, Mr. Humaidah? Participă de cîțiva ani la cursele de automobile de formula 1 și îl cheamă Edward Chandler. Dacă m-ar fi văzut în compania dumitale, riscam să ratez o afacere care angajează miliarde de dolari.

Se mărgini la această explicație, spre a spori interesul arabului fără însă a-i da lămuriri complete.

Selim și Barry Shannon se urcară în Rolls-Royce-ul care se puse pe nesimțite în mișcare. Arabul nu reținu din acest episod decît împrejurarea că Edward Chandler îl întrecuse cu mașina lui, rănindu-i vanitatea. Nu-i mai făcea acum nici o plăcere că umbla în cel mai scump automobil din lume. De îndată ce se va înapoia la Paris, își va cumpăra un Ferrari roșu, întocmai ca al lui Chandler. Își zise că n-ar fi o idee rea să-și comande un model și mai scump. În definitiv putea să-și permită luxul! . . .

*

* *

Edith și Lester traversau cu pas vioi elegantul Rond Point de pe Champs Elysées, îndreptîndu-se spre Arcul de Triumf — pelerinaj al tuturor turiștilor în vizită la Paris — cînd văzură multă lume scurgîndu-se spre o stradă largă, înfrumusețată de peluze verzi, care se deschidea spre stînga.

— Unde s-or fi ducînd toți ăștia? exclamă Lester, gata oricînd să alerge încotro să buluceau oamenii.

Curiozitatea îi fu satisfăcută de o coloană metalică înfiptă pe marginea trotuarului și ocupată cu reclame printre care un afiș de mari dimensiuni, cu litere groase, așternute pe fundalul fotografiei în culori a unei mașini de curse formula unu: „Vizitați Salonul Automobilului". Invitația repetată în cîteva limbi, inclusiv engleza, îi stîrni vechea pasiune pentru mașini. Cu o expresie elocventă de rugă așternută pe chip, arătă lui Edith afișul.

Ea îl înțelese. Deși era nerăbdătoare să admire vitrinele de pe Champs Elysées, se resemnă să-i facă gustul.

— Sper să nu zăbovim prea mult! spuse.

— Numai zece minute! făgădui Lester. Doar o privire de ansamblu.

Se lăsară antrenați de curentul de amatori ai automobilismului. Din cerul acoperit de nori, porniră să cadă picături de apă reci și mari.

— Tocmai bine, zise Lester. Cînd încetează ploaia ieșim.

— Preferam să ne prindă ploaia într-un supermagazin, ripostă Edith.

— Nici o grije, o să cutreerăm toate supermagazinele, o asigură gata să facă la rîndul lui orice concesii.

Cînd se văzu în uriașul salon al automobilului, încercă senzația unui copil lăsat să umble într-un depozit plin cu jucării. Mentalitatea lui nu se deosebea dealtfel mult de a unui băiețandru cu gusturi simple, imun față de complexele adulților. Tocmai această simplitate o supăra pe Edith. Ar fi preferat să aibă în preajma ei un bărbat autoritar, posesiv. Acum îl însoțea pe Lester, uitîndu-se plictisită la oameni, la reclamele luminoase, la automobilele strălucitoare, pentru ea puțin interesante. O enerva exaltarea lui Lester care se oprea în fața fiecărei mașini, scoțînd exclamații entuziaste, pipăind fugitiv, într-un fel de mîngîiere timidă, ornamentele unui Bendley, aripa plină de eleganță a unui Porsche, *pare-choc*-ul solid al unui Volvo. Pentru el fiecare automobil căpăta semnificația unui altar închinat „mișcării vertiginoase", atotputernica zeitate a lumii moderne.

Peste plafonul de sticlă al sălii se așternu brusc o plasă aurie. Fugiseră norii și se ivise glorios soarele.

— Sîntem aici de mai bine de o jumătate de oră, se plînse Edith.

Lester o imploră din ochi:

— Încă o secundă, scumpa mea! Să ne uităm și la mașinile de sport . . .

Pe Edith o cuprinse exasperarea.

— Automobile vedem și la noi acasă. Îți fac o propunere! Rămîi cu mașinile tale, iar eu mă duc să privesc vitrinele de pe Camps Elysées! Peste o oră ne întîlnim în fața intrării salonului. E bine așa?

— Foarte bine! rosti Lester recunoscător. Nu s-ar putea o oră și jumătate?

— Fie! Distracție plăcută!

În clipa aceea își dădu seama că îl urăște. Temîndu-se că simțămintele i se vor oglindi pe chip, îi întoarse spatele și se îndreaptă grăbită spre ieșire.

Cînd se văzu pe Champs Elysées, aspiră adînc aerul împrospătat umplîndu-și plămînii. De pe învelișul de asfalt al străzii se ridicau aburi cu miros plăcut de țărînă umedă. Edith încerca o senzație euforică în mijlocul mulțimii. Avea sentimentul cuprinzător a apartenenței, al solidarității cu oamenii, dar atît de apropiați, care se născuseră și trăiau laolaltă cu ea pe acest pămînt. Peste un număr de ani, cînd le va suna ceasul, vor îngroșa armata de umbre alcătuită din necuprinsul șirag de generații care-i precedaseră.

Se opri în fața unei vitrine cu bijuterii. Colierele de diamante, brățările de aur, cerceii incrustați cu rubine și smaralde, o făcură să coboare din înălțimile astrale ale filozofiei, pe treptele de jos ale preocupărilor frivole. Cu cîtă bucurie și fală și-ar fi prins la gît riviera aceea de diamante expusă pe o pernuță de catifea roșie. Cîtă admirație și invidie ar suscita intrînd cu astfel de podoabe într-o sală de spectacole... Publicul și-ar concentra privirile asupra ei... Suspină. Alături de Lester nu se va bucura niciodată de asemenea senzații, fiindcă salariul de umil contabil nu-i va permite să se lanseze în extravaganțe somptuarii. Se desprinse întristată de vitrina cu bijuterii și se adînci în mulțimea atît de vie, de cuprinzătoare. O lume străină, necunoscută, dar paradoxal de o călduroasă intimitate. Toți erau frații și surorile ei. O ispitea să-și calmeze dragostea pentru oamenii din jur, indiferent bătrîni sau tineri, bărbați sau femei... Își frînă exaltarea; aici, la Paris, o încolțeau gînduri de neconceput în ambianța familiară, dar atît de incoloră din Silver Creek.

Se apropie de marginea trotuarului. Automobilele — lipsite de personalitate în sala expoziției — căpătau valori pregnante în ambianța zgomotoasă, forfotitoare a străzii. Conducătorii lor le împrumutau viață, făcînd să renască centaurii din legendă. Mașinile se mișcau rapid, se întreceau, într-o sarabandă fantastică. La semnalizările roșii

ale semafoarelor torentul de autovehicule se oprea. Atunci Edith deslușea la volanul unora dintre acestea, femei cochete ori tineri atrăgători care-i sporeau dragostea de viață, setea de a se înfrupta din deliciile ei.

Deodată tresări. O limuzină neagră și lungă intră în plin într-o mașină de sport albă, condusă de o fată blondă, totul într-un zgomot inform de sticle sparte, de tablă sfîșiată, de fiare îndoite. Violența șocului o aruncase pe fata cu bucle aurii peste bordul mașinii, proiectînd-o pe asfalt într-o poziție grotească: brațele întinse în cruce, fusta ridicată pînă la pîntece, picioarele dezarticulate, părul căzut peste fața lividă.

Fluierul unui agent de circulație șuieră strident. Puhoiul de autovehicule se opri.

Edith încremenise în primele rînduri ale spectatorilor. Potopită de oroare, nu-și putea desprinde privirile de pe picioarele dezgolite ale fetei răstignite pe asfalt. Îi revenise scena din cimitirul de mașini ,cînd zăcuse și ea în țărînă, cu fusta ridicată.

Peste tumultul din jur răsună strident sirena unei ambulanțe. Edith încremenise acolo de parcă tălpile i s-ar fi lipit de trotuar. Se simți împinsă înapoi, înghițită de masa de inși anonimi care se îmbulzeau cuprinși de frenezie, de voluptatea insolitului. Strivită de trupuri de bărbați, masive, zdravene, încercă zadarnic să se elibereze. Deodată simți în jurul șoldurilor niște mîini cuprinzînd-o. Mîinile îi pipăiau lacome corpul. Edith se zbătu, dar mîinile erau mai puternice decît împotrivirea ei. Vru să strige, dar valul de voluptate lăuntrică stîrnită de mîinile care o explorau îi înăbușiseră protestul mai înainte de a se fi zămilsit. Suspină . . .

Agenți de circulație își făcură brutal loc prin îmbulzeală. Îmbrîncită, împinsă încolo și încoace, Edith fu ejectată spre marginea roiului de oameni. Mîinile care-i pipăiseră cele mai intime colțuri ale trupului ei, dispăruseră. Năucită, se trezi în sfîrșit în afara bulucelii. Înfrîngîndu-și emoția porni pe jos, spre Place de la Concorde. Obrajii îi ardeau, fiori îi străbăteau corpul. Se uită pe furiș peste umăr. Nu o urmărea nimeni. Trecătorii își vedeau indiferenți de drum. O fulgeră atunci un neașteptat regret. Se simți frustată de o mare și cumplită bucurie. Bucuria perversă de a fi posedată.

Mergea repede, de parcă ar fi vrut să fugă de propria-i nimicnicie. Înțelegea că dorințele ei erau nefirești. O podidiseră lacrimile. Scoase din poșetă o batistă și le șterse. Se apropia de intrarea expoziției automobilului și nu voia ca Lester să o vadă plîngînd. Ar fi întrebat-o ce i s-a întîmplat, iar ea n-ar fi știut ce să-i răspundă, sau l-ar fi mințit stîngaci.

Pătrunse într-un bar și consumă o băutură răcoritoare, care o mai liniști. Era calmă — cel puțin la suprafață — cînd îl găsi pe Lester, postat cuminte în fața clădirii expoziției.

— Ce frumuseți ai mai văzut? o întrebă jovial, luînd-o tandru de braț.

Edith nu-i suportă atingerea. Își desprinse ușor brațul, din mîna lui transpirată, lipicioasă. Răspunse cu violență reținută.

— Am văzut numai automobile foindu-se în sus și în jos. Au ajuns să mă obsedeze. Cred că pasiunea ta exagerată pentru mașini, m-a făcut să le detest... Pentru mine au devenit o obsesie...

Lester se întristă:

— Și eu care plănuiam să închiriem un mic turism... Să cutreerăm Parisul, împrejurimile lui, să vizităm castelele de pe Loire... Franța va fi la picioarele noastre. Edith... Am face o plimbare fulger pînă la Nisa, am vizita Cannes, Saint Tropez... Cu o mașină de mic litraj, îngrijită așa cum știu eu...

Edith îi sugrumă cu asprime lirismul.

— N-avem bani de cheltuit pe locațiuni de automobile! Fi rezonabil! Am cîștigat o excursie la Paris. Să profităm de ea, fără să aruncăm economiile noastre pe geam!

Lester plecă întristat capul. Orice ar fi făcut, orice i-ar fi spus, Edith tot nemulțumită rămînea. O iubea mult... Totuși, căsnicia aceasta începuse să-l apese...

*

* *

Philip Aylon se ridică anevoie din fotoliul său de invalid, și sprijinindu-se în cîrje se îndreptă spre fereastră. Fiecare pas îi provoca dureri violente la încheieturi, mai ales la genunchi. Dacă ar fi renunțat să mai umble ar fi evitat suferințele acestea uneori insuportabile. Dar

își impunea să facă mișcare, spre a nu se anchiloza. Se gîndea cu groază că într-o zi, nu prea îndepărtată, va rămîne țintuit la pat. Fenomenele de artritism degenerativ se agravau treptat. Dacă boala lui s-ar fi rezumat la atît, încă ar fi fost bine. Artritismul nu era însă decît o consecință a hemophiliei.

Philip nu se mărginise a accepta pasiv recomandările și prescripțiile medicilor. Se documentase personal asupra bolii lui, studiind zeci de tomuri de specialitate. Un singur lucru era cert. Tratatele științifice fixau ca limită de viață a hemophilicilor pragul vîrstei adulte. Excepțiile erau rarisime. El, Philip, fusese unul dintre aceste prodigioase cazuri. Dar cu ce preț? Acum, la 35 de ani arăta îmbătrînit, uzat, asemenea actorilor tineri care se grimează, modificîndu-și fizionimia, spre a lua înfățișarea moșnegilor. Spre deosebire de aceștia, care la ieșirea din scenă redevin tineri, vioi, Philip nu se bucura de acest privilegiu. Păstra veșmîntul bătrîneței, ca un fel de tunică a lui Nessus. Era blestemat să o poarte, pînă ce va fi mistuit de viu. Comparația dintre el și eroii din mitologie nu era întîmplătoare. Se simțea capabil de fapte mari. Inteligența lui sclipea, avea o extraordinară putere de muncă, iar inițiativele sale atingeau — după cum apreciau inițiații — limitele genialității. Boala îl frîna însă, făcînd din el un impotent fizic, un infirm.

Ajuns la fereastră, dădu la o parte draperiile de mătase moarată. Apartamentul său — rezervat în permanență la „Intercontinental“ — privea spre grădina Tuileries. În condiții normale, peisajul acesta i-ar fi fost indiferent. Acum însă, aleile cu pietriș alb desfășurate măiestrit printre rondurile cu flori și peluzele verzi, îl ispiteau, dar n-ar fi conceput a se lăsa plimbat în căruciorul lui de invalid. Nu-i plăcea să trezească nici mila și nici curiozitatea.

Privirile îi alunecară asupra trecătorilor care se încrucișau pe Rue de Rivoli. Fie că hoinăreau agale fie că se grăbeau spre treburile lor, fie că își plimbau ciinii, erau în mod egal pizmuiți de Philipe. Ologii, în schimb îi încrîncenau pielea. Se vedea în ei ca într-o oglindă. Nu-i compătimea, după cum nu se compătimea nici pe el însuși. Ura infirmitățile. „Dacă opinia mea ar avea vreo greutate în domeniul geneticii, aș readuce în vigoare obligativitatea aruncării de pe stînca tarpeeană a tuturor su-

garilor prejudiciați de imperfecțiuni fizice, de tare moștenite, de maladii incurabile", reflecta în momentele-i de adîncă depresiune morală.

Închise mînios draperiile. N-avea rost să se chinuiască, încărcîndu-și sufletul cu regrete inutile. Trebuia să facă abstracție de boală, să se concentreze asupra treburilor care nu permiteau a fi neglijate ori amînate.

Se înapoie la fotoliul său, în care se lăsă să cadă, apoi luă de pe masa alăturată un ziar din vraful de gazete de dimineață. Lumina unei lămpi de Sevrès cădea asupra coloanelor tipărite, lăsînd în penumbră restul imensului salon împodobit cu lambriuri „Louis XV". Trecu în revistă evenimentele politice, revoluțiile, atentatele teroriste, războaiele miniaturale din sud-estul Asiei, nord-estul și centrul Africei, citi integral articolele legate de înarmările fantastice ale supraputerilor, și de strădaniile disperate ale țărilor mai mici de a le ține pasul, acordă un interes sporit rubricilor financiare și industriale și se adînci în sfîrșit în analiza fluctuațiilor bursiere de la New York, Frankfurt, Londra, Paris și Zürich.

Philip Aylon era înzestrat cu extraordinara capacitate de a se concentra cu atîta intensitate asupra microcosmosului afacerilor — în care juca dealtfel un rol de prim rang — încît uita de toate amărăciunile degradării lui fizice.

După ce frunzări și celelalte jurnale, despuie mapele cu corespondență zilnică. Citi în primul rînd rapoartele consilierilor însărcinați cu relațiile externe. Philip prefera să-și trateze afacerile prin intermediul unor oameni de încredere care-l scuteau de contactul direct cu reprezentanții altor firme . . . Avea oroare să se înfățișeze acestora în postura de infirm. Procedeul prezenta și avantaje reale. Nu numai că se înconjura de o aură de inaccesibilitate, de mister, care-i sporea prestigiul, dar în singurătate cugeta mai liber, mai profund înainte de a lua hotărîri. Izolarea pe care și-o impusese, îi permitea să evite oboseala unei toalete zilnice, cu toate complicațiile ei. O simplă tăietură de brici la bărbierit putea în cazul lui să provoace hemoragii grave, hemophilia împiedicînd coagularea normală a sîngelui. Erau necesare intervenții medicale severe spre a închide leziuni aparent benigne. Pînă și simplele lovituri erau susceptibile să dea naștere la periculoase spargeri de vase sanguine. Era nevoie în

asemenea cazuri de transfuzii masive de sînge, administrate fără întîrziere. În apartamentele locuite temporar de Philip în marile capitale din Occident, o cameră era permanent amenajată în cabinet medical, prevăzut cu un personal de specialitate corespunzător, prezent la datorie zi și noapte. Doctorul de serviciu avea sarcina să ia măsuri rapide folosind rezervele de sînge colectate de la indivizi cu aceeași grupă sanguină, pentru a grăbi coagularea și a înlocui volumul de plasmă irosit. Efectul acestor intervenții se pierdea în circa patru zile, sîngele pacientului revenind la condițiile dinaintea transfuziei.

Această nenorocită stare de lucruri fusese speculată de adversarii lui Philip Aylon, care-l porecliseră „vampirul", vînzătorii de sînge fiind în interpretarea lor bietele victime ale unui Moloh nesățios.

Fiindcă riscul traumatismelor era mereu prezent — deplansîndu-se în cîrje, Philipe era oricînd expus să facă un pas greșit și să cadă — covoare groase acopereau pardoseala, fotoliile joase nu aveau garnituri de lemn aparent, iar restul mobilelor, dulapuri, mese, biblioteci, erau construite fără muchii și colțuri ascuțite.

Într-o vreme, Philip, protejat de izolarea în care se complăcea, renunțase să se mai preocupe de aspectul său. Stătea mai toată ziua înfășurat într-un halat comod, îngăduia tot mai rar să fie bărbierit, și dăduse instrucțiuni să fie spălat doar cu buretele de către valetul său, fiindcă se temea să nu alunece și să cadă dacă ar fi folosit cada din camera de baie.

Renunțase la acest exces de prudență, după ce citise în presă condițiile de jalnică decrepitudine fizică și de respingătoare murdărie în care își dăduse duhul miliardarul Howard Hughes. Spre a nu-i urma exemplul, și a-și creia o reputație de alienat mintal, trecuse în cealaltă extremitate, pretinzînd să i se facă zilnic o toaletă impecabilă. Deși primea puțină lume, în afara colaboratorilor apropiați, schimba zilnic costumele, folosea apă de colonie englezească și se preocupa de evoluția modei masculine.

Metamorfoza îl avantajase. Era svelt, avea un chip agreabil, pe care paloarea îl făcea interesant, dîndu-i un aer romantic, la modă cu un secol în urmă, dar nu lipsit de originalitate în lumea-i contemporană, convinsă că

bronzarea accentuată a pielii reprezintă un incontestabil factor de frumusețe.

Benton, impozantul valet britanic, aflat în serviciul lui Philip de mai bine de un deceniu, intră ceremonios. Arbora favorite în ton cu veșmintele-i sobre — pantaloni reiați, haină neagră, cămașe albă cu plastron scrobit, cravată de moar neagră. Philip era sigur că Benton își rotunjea veniturile vînzînd celor interesați informații asupra patronului său. Apusese de mult epoca „Unchiului Tom", cu servitori devotați stăpînilor, care-i socoteau paternalist membrii ai familiei. Cu glas afectat, de bariton, anunță lui Philip sosirea surorilor și a cumnaților acestuia, însoțiți de copiii lor, în scopul de a-i prezenta felicitări cu ocazia aniversării nașterii.

Financiarul strîmbă din nas. Nu-i pălcea să i se amintească trecerea anilor. Dar tradiția trebuia respectată

— Să intre! porunci indispus.

Benton deschise solemn ambele canaturi ale ușii. Surorile lui Philip — Philis și Noemi — purtînd rochii elegante, de ceremonie, intrară timid, afișînd un zîmbet larg care voia să exteriorizeze necuprinsa bucurie de a-și regăsi fratele sănătos. Deși nu semănau — una era înaltă și slabă, cealaltă plinuță la sîni și în șolduri — aveau același aer al familiei. Soții lor: Roger Nathanson și Albert Stern, mult mai vîrstnici decît Philip, purtau jachetă, pantaloni reiați și cravată plastron prinsă cu ac perlă. Ținută indicată la nunți, botezuri, aniversări, dar și la cursele de cai.

Pentru Roger și Albert, cumnatul lor se integra simbolic în ultima categorie. Nu se întrecea oare cu alți bancheri și oameni de finanțe pe pista marilor afaceri, în scopul sosirii cu prioritate la potoul beneficiilor fabuloase, de pe urma cărora profita indirect întreaga familie?

În urmă veneau copii — nepoții lui Philipe — fete și băieți nouă la număr, cuprinși într-o gamă de vîrste de la 5 la 18 ani.

Cumnații zîmbeau cu o solicitudine atît de exagerată încît pe Philip îl cuprinse greața. În dosul fațadelor acestor fizionomii studiate, se ascundeau calcule meschine, pe care el le descifra cu ușurință. Și surorile, și cumnații, poate și copii lor, ajunși la vîrsta asimilării falsităților sociale, încercau să-i deslușească pe chip progrese-

le bolii, spre a anticipa, cu aproximație apropierea sfîrșitului său. După moartea lui Philip, vor intra în stăpînirea uriașei lui averi, și vor trăi în huzur și fericire pînă la sfîrșitul vieții.

Philip strînse pe rînd mîinile întinse: mîinile manichiurate și îngrijite ale surorilor, mîna umedă de transpirație a lui Roger, mîna uscată și fierbinte a lui Albert, mîinile tremurate, temătoare, ale nepoților.

Cumnații, deopotrivă cu soțiile, nu-și dedicaseră niciodată timpul muncii productive. Încurajau în schimb sporturile. Roger își cîștigase faima promovînd cursele de cai — galop și obstacole. Deși grajdurile lui grupau cai premiați, nu se urcase niciodată în șa. Acest nobil animal, cîntat de poeți și imortalizat în tablouri, îi părea — văzut de aproape — primejdios și plin de capricii.

Albert se remarcase în domeniul curselor de yahturi. Întrecerile navelor cu vele îl entuziasmau la culme. Aceasta nu însemna că navigase vreodată pe vreuna din ambarcațiunile lui. Se temea de mișcările bruște ale parîmelor și îl îngrozeau adîncurile mării. Asista în schimb la regatele internaționale, comod instalat pe puntea unui yaht cu aburi, confortabil și de proporții vaste, care nu risca să se răstoarne, oricît ar fi fost de puternice furtunile.

Aceste plăceri exorbitante — nefiind compensate de venituri corespunzătoare — siliseră pe cei doi cumnați să roadă încet din capital. Topiseră astfel treptat zestrea soțiilor, fiind în cele din urmă nevoiți să apeleze la sprijinul financiar al cumnatului, deși le repugna să se umilească în fața lui. Philip le pusese la dispoziție sumele de bani necesare unui trai mai mult decît confortabil, dar îi obligase să renunțe la extravagantele sportive. Roger își vînduse caii, iar Albert se lipsise de yahturile lui cu și fără vele. Aceste sacrificii le răniseră profund orgoliul. De atunci își urau de moarte cumnatul, dar aveau grije să nu-și dezvăluie adevăratele sentimente.

Nepoții erau insignifianți. Poate că vîrsta încă fragedă îi împiedica să-și desfășoare talentele. Fetele cîntau la pian și luau lecții de balet, dar recitalurile lor, prezentate în fața membrilor familiei erau de o mediocritate patentă. Băieții făceau sport — tenis, canotaj, înnot — dar nu străluceau în nici un domeniu.

Ori de cîte ori se afla în prezența surorilor sale, Philip își amintea prin ricoșet de părinți. Mai cu seamă de tatăl său, Nathan, un colos capabil să strîmbe în mîini o potcoavă. Nathan cobora dintr-o familie de evrei modești, emigrați din Galiția și pripășiți pe țărmul de Est al Statelor Unite. Tatăl său — Ezechiel — se îndeletnicise cu negoțul de haine vechi făcîndu-se cunoscut prin corectitudinea și inițiativele lui îndrăznețe. Magazinul său de pe Rivington Street, New York, oferea clienților un bogat sortiment de veșminte, costume de sport, de stradă ori de ceremonie, uniforme militare, dominouri, garnituri de cow-boys. Prețurile rezonabile dăduseră avînt comerțului. Înainte de a muri, bătrînul Ezechiel lăsase prin testament unicului său fiu, în afară de magazinul din East Side un capital frumușel, pe care robustul și impetuosul Nathan îl investise în noi și lucrative afaceri. Achiziționase un atelier de confecții de proporții modeste, își dezvoltase afacerile într-un timp relativ scurt, ajungînd treptat să cuprindă fabrici de confecții și de încălțăminte, o rețea de magazine în Manhattan, în Brooklin și în New Jersey, două ziare, un mare hotel și cîteva baruri. Dar marea lovitură o dăduse lansîndu-se în afacerile cu petrol. Achiziționase sonde, finanțase prospecții, descoperise zăcăminte și terminase prin a deveni unul dintre magnații marelui capital american.

Viața lui de familie se dovedise mai puțin reușită. Prima lui soție murise tînără — secerată de un cancer la stomac — lăsîndu-l văduv și cu doi băieți, zdraveni și spătoși ca și părintele lor. Se însurase a doua oară cu Sarah, strănepoata unui bancher israelit înnobilat de Napoleon al III-lea. Din această căsătorie se zămisliseră Philis și Noemi, iar în urmă de tot, venea pe lume Philip. Nu se știa dacă Sarah ori soțul ei aduseseră în familie hemophilia, afecțiune morbidă ereditară, așa cum apreciau savanții și tratatele medicale docte. Pentru vigurosul Nathan, care nu cunoscuse noțiunea de boală decît sub forma unor gripe ușoare și a cîtorva guturaiuri inofensive, apariția primelor simptome de hemophilie la Philip luaseră proporții de catastrofă. Apelase la cei mai mari și cunoscuți doctori, și nu renunțase la speranța de a-și vedea fiul vindecat, nici după ce aceștia îl sfătuiseră să accepte cu resemnare realitatea tristă: boala cu evoluție

ireversibilă, se va agrava, sfîrșitul fatal fiind doar o chestiune de timp.

Atît de tulburat fusese Nathan de nenorocirea căzută pe capul lui Philip, încît încerca în prezența sa o senzație apăsătoare asemenea unei sufocări după o lungă alergare. Fenomen psihic comun oamenilor sănătoși, chemați la căpătîiul unor bolnavi incurabili. Fără să-și dea seama, ajunsese să-și ocolească fiul. Își găsea liniștea, alinarea, doar în compania feciorilor săi din prima căsătorie, amîndoi de o sănătate inalterabilă. Asupra lor își revărsa prea plinul afecțiunii. Ei erau destinați să ducă mai departe făclia succesului aprinsă de părintele lor, să asigure un surplus de strălucire familiei. Le dăduse o educație aleasă, alegînd cu grije cele mai prodigioase școli și universități din Statele Unite și Europa.

Dar căile Domnului sînt imprevizibile. Adolphe, cel mai mare dintre feciori, își luase tocmai doctoratul în științe economice la Princeton, iar cel de-al doilea, Sydney, absolvise *con brio* colegiul Harrow. Spre a le răsplăti meritele le pregătise o minunată vacanță în insulele Bahamas. În ultimul moment hotărîse să-i însoțească. Și pentru el ar fi fost binevenit un repaus de o săptămînă sau două. Sarah rămăsese la New York spre a se îngriji de Philip. Nu se îndura să-l lase pe seama guvernorilor, în care avea o încredere limitată.

În Bahamas, Nathan se simțise fericit. În fiecare dimineață ieșea la pescuit laolaltă cu fii săi. Deprins să vadă totul în proporții grandioase, nu-l ispiteau decît espadonii, marlinii și mai ales rechinii. Foloseau o ambarcațiune cu motor, foarte rapidă, de dimensiuni apreciabile și cu o platformă vastă, degajată la pupa, spre a permite fixarea așa zisului „scaun de luptă", indispensabil pescarului. Nathan era bucuros să împărtășească fiilor săi secretele acestui sport extrem de dur, pe care-l stăpînea *en maître*. La cîrmă se afla ca de obicei Bob Hewitt, un experimentat lup de mare. Ed Shechter, cel de-al doilea însoțitor — tot atît de expert în domeniul „pescuitului mare" — avea sarcina să tragă la bord, împreună cu Nathan, peștele epuizat după o îndelungată luptă cu undița.

Într-o zi senină cu cer sidefiu plecaseră în larg mai devreme ca de obicei. Oceanul, de un albastru profund, își umfla valurile largi, majestuoase, cu lungi intervale,

urme ale unei hule puternice, care bîntuise o vastă zonă din preajma mării Sargaselor.

Cîteva bărci cu motor ale unor pescari, ieșiți din port înainte de apariția zorilor, evoluau pe întinsul apelor. La vederea lor Nathan strîmbase din nas. „Este o aglomerație azi ca pe Fifth Avenue în orele de vîrf".

Instalat pe scaunul de luptă, aștepta cu undița pregătită, să captureze prada. Ed cercetase cu privirile adîncurile limpezi ale oceanului. „Numai rechini! exclamase nemulțumit. Espadonii și marlinii hoinăresc aiurea!"

Nathan simțise nervul undiței agitîndu-se. „Am prins ceva!" strigase încîntat. Rezemați de parapetele joase ale ambarcațiunii, Adolph și Sydney urmăreau cu înfrigurare și curiozitate peripețiile vînătorii maritime. Bătălia dintre pescar și victimă, un uriaș rechin alburiu, se angajase dură. Nathan se străduise să dezechilibreze monstrul marin, alternînd rezistența nervului undiței cu frîna mulinetei. „Nu-mi scapi rechinule, oricît te-ai zbate! strigă întărîtat. Al meu ești!"

Dinspre stînga apăruse o vedetă rapidă, care vuia, despicînd valurile. La volanul ei se afla un tînăr cu torsul bronzat, însoțit de o fată într-un bikini *corail*. Șuvițele ei de păr blond se agitau în vînt. „Imbecilul ăsta ne taie drumul! zbierase Bob Hewitt. Habar n-are să conducă!"

Spre a evita coliziunea, în stare să spulbere ambele nave, cotise brusc spre stînga. Volta scurtă, combinată cu o curbură laterală a nervului undiței, datorită faptului că rechinul descria la rîndul său o traiectorie curbă, descumpănise pe Nathan. Supus unui efort prea mare, firul de nylon al undiței se rupsese cu un șuierat de bici și îl lovise în plin pe Adolphe. Dezechilibrat de șocul năpraznic, acesta căzuse peste bord. „Oprește, Bob! Om la apă!" răcnise Ed.

Vedeta trecuse în trombă la mai puțin de un metru de flancul ambarcațiunii.

Nathan înspăimîntat, dăduse drumul undiței, sărise de pe scaunul de luptă, și venise la parapet. „Adolphe! Ne întoarcem la tine!" strigase agitîndu-și brațele.

Bob răsucise cîrma, spre a se apropia de tînărul căzut în mare. În condiții normale, incidentul s-ar fi rezolvat fără urmări serioase. Adolphe era un înotător priceput.

Ed desprinsese un colac de salvare și se pregătea să-l arunce lui Adolphe de îndată ce ambarcațiunea — care descria o curbă strînsă — s-ar fi apropiat de aceasta.

Deodată, lui Nathan îi înghețase sîngele în vine. La vreo treizeci de metri depărtare de fiul său, apăruse la suprafața apei, aripa dorsală a unui rechin. Sydney amuțise. Cu mîinile cramponate de parapet, privea neputincios scena. Și Adolphe observase primejdia. Aruncase o privire scurtă tatălui său, implorîndu-l să-i vină în ajutor. Ambarcațiunea se apropia de Adolphe, lăsînd în urmă o dîră curbă de spumă verzuie.

Nathan nu auzise strigătul fiului său. Îl văzuse doar contorsionîndu-se, cu expresia de cumplită groază întipărită în ochi. Apoi dispăruse înghițit în adîncuri. Cînd ambarcațiunea ajunsese la locul tragediei, o pată de sînge întunecat apăruse la suprafața apei, zbuciumată de mișcările rapide ale unui stol de rechini . . .

Nathan se înapoiase la New York însoțit numai de Sydney. Suferise un șoc nervos atît de puternic încît medicii — îngrijorați de starea lui — încercaseră să-l determine a se interna într-un sanatoriu pentru a fi supus unui tratament intensiv. Refuzase. Se cufundase în rezolvarea treburilor curente, căutînd un derivatic care să-i amortizeze durerea sufletească, sporită de un absurd proces de conștiință. Fiindcă el însuși pusese la cale vacanța din Bahamas, se socotea vinovat de moartea tragică a lui Adolphe.

Se scurseseră doi ani. Timpul cicatrizează rănile psihice, oricît de adînci. Viața reintrase în normal. Nathan își concentrase afecțiunea asupra lui Sydney. Fetele dintr-a doua căsătorie nu-i treziseră niciodată iubirea paternă. Făcea parte din acea categorie de oameni încredințați că își vor continua existența doar prin vlăstarii de sex masculin. De Philip se interesa foarte puțin și în general evita să discute despre boala lui. Avea conștiința împăcată fiindcă nu precupețise nici o cheltuială spre a-i asigura cele mai bune îngrijiri.

Apoi, la Houston, Texas, îi izbise acea nenorocire stupidă, care avea să-i dea lovitura de grație. Sydney însoțea pe tatăl său într-o călătorie de afaceri. Nathan îl pregătea intens pentru rolul de viitor conducător al imperiului industrial durat de el. Îi transmitea cu răbdare și dragoste experiența acumulată în cei patruzeci de ani

de muncă și de succese scump plătite. Avea toate temeiurile să fie mîndru de feciorul său. Sydney se dovedea un discipol silitor, respectuos, dotat cu o extraordinară capacitate de asimilare a învățăturilor primite.

Într-o seară, tatăl și fiul sărbătoreau într-un mare restaurant din Houston încheierea cu succes a unor lungi și delicate tratative, care duseseră la afilierea unei societăți petrolifere de mare anvergură, la grupul Aylon. Erau prezente la banchet toate vîrfurile care participaseră la negocieri. Multă șampanie franțuzească de import, completa menu-ul de un înalt rafinament gastronomic. Domnea o atmosferă de o bine venită destindere, după laborioasele discuții de pînă atunci. Nathan Aylon era în plină euforie, căci fiul său — căruia îi dăduse mînă liberă spre a-l vedea cum se comportă — jucase un rol hotărîtor în încheierea afacerii. Și Sydney era în vervă. Înșira spiritual tot felul de anecdote, spre încîntarea convivilor și făcea la rîndul său haz de glumele interlocutorilor, dornici să-i țină isonul.

Ajunseseră la al cincilea fel — friptură de căprioară la proțap — cînd se întîmplase nenorocirea. Sydney se înfrupta cu poftă dintr-o pulpă rumenită, și printre îmbucături hohotea de rîs, înveselit la culme de ghidușiile unui bancher cu talente de autentic clown. Deodată rîsetele lui se curmaseră. Se ridicase de pe scaunul său, răsturnîndu-l, și cu o expresie de rătăcire pe chip horcăia, agitîndu-și brațele într-o inutilă căutare de aer. Nathan și ceilalți convivi, înspăimîntați de insolitul spectacol oferit de Sydney, care se congestionase la față și își căscase dement ochii, îl înconjuraseră, încercînd să-i vină în ajutor. Unii îl bătea în spate, alții îi aducea apă agitîndu-se steril. Sub privirile înfricoșate ale tatălui său, Sydney căzuse pe covor, zvîrcolindu-se. Se scurseseră cîteva minute — pentru Nathan secole — pînă ce fusese adus un medic. Între timp, Sydney încetase să se mai zbată. Doctorul se plecase asupra lui, dar nu putuse decît să-i constate decesul.

Trăznit de emoție, de durere, de violența șocului încercat în clipa în care auzise tragicul verdict, Nathan își pierduse cunoștința. Îl reanimaseră la spital, unde îl transportaseră grabnic. Cînd se înapoiase la hotel, arăta ca un om bătrîn, fiindcă părul îi albise peste noapte.

Copleșit de această nouă și cumplită năpastă își îngropase cu mare pompă fiul. Moartea lui Sydney avea să lase asupra lui urme adînci. Încetase să mai fie omul jovial, exuberant, însetat de viață, de succese. Devenise un rutinier, un înăcrit. Nici treburile nu-i mai mergeau ca altădată. S-ar fi zis că-l părăsise norocul. Renunțase la spectaculoasele-i lovituri de Bursă. Nu-l mai interesa decît să-și păstreze intactă averea. Rivalii nu-i dădeau însă liniște, împresurîndu-l hulpavi ca niște hiene adunate în jurul unui leu bătrîn care trage să moară. Eșecurile altădată de neconceput pentru el, începuseră să-i devină familiare. Intrase într-o eclipsă socotită de inițiați ireversibilă.

Viața de familie nu-l mai reconforta. Pe Philip îl ura fiindcă trăia, în ciuda bolii lui, fiindcă supraviețuise lui Adolphe și lui Sydney. O ura și pe Sarah, căci îi dăruise un vlăstar nevolnic, le ura și pe fetele lui, mediocre, pretențioase, hîde și pe soții lor incapabili, superficiali, egoiști.

Apoi se îmbolnăvise. O boală ciudată, fără explicații medicale temeinice. Se topea pe picioare, asemenea acelor oameni despre care se spunea odinioară că mureau de inimă rea. Medicina modernă nu admite ereziile acestea. În realitate, Nathan nu mai voia să trăiască. Își dăduse duhul într-o noapte, în somn, fără să deranjeze pe nimeni. Într-un fel, moartea lui fusese providențială. Dacă ar fi supraviețuit cîțiva ani, ar fi fost martorul propriei sale ruine.

Philip — dezmințind profețiile negre ale părintelui său — reconstituise imperiul căzut în paragină și îi dăduse o amploare nebănuită. Devenise nu numai șeful respectat și unanim cinstit al casei Aylon, dar se făcuse mai temut decît Nathan. De aceea aniversarea nașterii sale căpătase o asemenea importanță. Între timp ceremonia intimă continua după tipic. Nepoatele cele mici, mai toate pistruiate, anoste, făceau cîte o reverență, și rosteau apoi poezioare ocazionale. Codanele îi prezentau în dar șervețele de dantelă, lucrate de mînă. Băieții — atît cei mici cît și cei mari — îl cadoriseau cu batiste fine, orînduite în cutii aurii, cumnații îi aduceau cravate — Countess Mara, Christian Dior ori Saint Laurent — iar surorile se înfățișau cu cîte un sete de apă de colonie, *after shave*, pomadă și talc Penhaligon —

cele mai scumpe articole de toaletă existente în comerț — folosite mai ales de vîrfurile aristocrației masculine britanice.

Benton se ivi după aceea în fruntea unei procesiuni alcătuite din patru servitori în livrele și cu mănuși albe, care împingeau patru măsuțe pe rotile încărcate cu păpuși pentru fete, trenuri, avioane și automobile în miniatură pentru băieți. Philip completa patru cecuri de cîte 10.000 de dolari și le înmîna surorilor și cumnaților. După schimbul de cadouri, vizitatorii fură tratați cu răcoritoare — Pepsi Cola pentru cei mici, șampanie pentru cei vîrstnici — apoi ceremonia se încheia cu aceleași formale strîngeri de mînă.

Rămas singur, Philip răsuflă ușurat. Abia la viitoarea lui sărbătorire — peste 12 luni — își va mai revedea rudele. Cu un corectiv: dacă „va apuca" acest termen.

Interfonul de pe masa din preajma lui Philip zbîrnîi. Glasul primului său secretar — Bert Sassoun — răsună în difuzorul minuscul.

— De la New York. James Burgess solicită permisiunea să vă vorbească, Sir."

— Bine, dă-mi legătura, Bert!

În curînd, Philip auzi în receptor vocea cavernoasă a lui Burgess:

— O informație susceptibilă să vă intereseze, Sir. Rețeaua hotelieră Staunton va anunța în cursul acestei săptămîni scoaterea în vînzarea a patru hoteluri de prim rang din New York „Saint Georges", „Imperial", „Babel Palace și „Royal Trianon". Se spune că Sabahattin Humaidah ar fi amator să le cumpere.

— Nu m-ar mira. A achiziționat deja trei hoteluri la Paris. Cele din New York nu vreau să-mi scape. De la ce preț va începe licitația?

— De la 180 de milioane.

— Dolari! Lire sterline?

— Dolari . . .

— Prețul nu mi se pare excesiv. Intră în tratative cu vînzătorii.

— Aici circulă zvonul că și ducele de Northland ar fi dornic să le achiziționeze.

— Este plauzibil. Nu-ți rămîne decît să-l scoți din joc, ceea ce nu va fi prea greu. Îți atrag însă atenția Ja-

mes, să nu te concentrezi exclusiv asupra lui Humaidah. Nu m-ar mira să intre în arenă și grupurile „Hilton", „Sheraton" și „Intrecontinental".

— Am prevăzut și această ipoteză, Sir. Am să mă orientez în funcție de situația existentă în momentul deschiderii discuțiilor.

Philip încheie convorbirea. Cîteva clipe își masă cu degetele arătător și index rădăcina nasului, gest care-i exterioriza preocuparea. Puse din nou în funcție interfonul:

— Dă-mi-l pe Graham, Bert!

Peste cîteva clipe chipul directorului general al grupului Aylon din Franța, apăru pe micul ecran al unui aparat de televiziune instalat pe masă lîngă interfon.

— Graham, ai ceva noutăți în legătură cu criza grupului Saint Fargeau?

—Bătrînul Saint Fargeau încearcă să țină piept furtunii, dar șansele de a se redresa îmi par minime. Sînt în perspectivă masive licențieri de personal la șantierele navale de la Nantes. C.G.T. și C.F.D.T-ul scot flăcări pe nări. Pregătesc o manifestație monstră sub sloganul: „Fără licențieri!" Se pare că Saint Fargeau nu va fi capabil să asigure în luna aceasta plata salariilor în oțelării și la șantierele navale. Statul refuză să-i mai acorde credite. Și Băncile au început să-i facă dificultăți.

— Pentru a-și procura fonduri va fi nevoit să-și vîndă lanțul de supermagazine.

— Și supermagazinele, și ziarele, și societatea imobiliară „Saint Fargeau — Cote d'Azur", singurele capabile să producă beneficii și deci să tenteze pe cumpărători. Se spune că ar scoate la mezat și caii săi de curse, și faimoasa-i colecție de tablouri.

— Supermagazinele și ziarele mă interesează, Graham. Eventual și colecția de tablouri.

— Voi lua legătura cu Saint-Fargeau, Sir. Sînt informat că supermagazinele și societatea „Saint Fargeau — Cote d'Azur" sînt deja în centrul atenției grupului american Weidenfeld, a unui grup franco-elvețian și a casei Northland. Dar după opinia mea, cel mai serios concurent este Sabahattin Humaidah, unul dintre cei mai duri exponenți ai marelui capital arab.

— Știu, este o luptă inegală, Graham. Dar pînă la urmă, victoria tot a noastră va fi.

Cu o apăsare pe buton, curmă convorbirea cu Graham. O discretă bătaie în ușe, fu urmată de apariția secretarului:

— Mr. Josiah Lilienthal, din Serviciul Secret al Israelului a telefonat de pe aeroportul Kennedy din New York anunțîndu-ne plecarea sa spre Paris. Ne roagă să-i comunicăm dacă îl puteți primi, spre a vă face o foarte importantă comunicare.

*

* *

— Nu știam că în contractul tău e prevăzută obligația de a face pe *gigolo*-ul . . .

Vorbele șuierate ale Rositei îl arseră pe Tony ca niște șfichiuri de bici.

— Dar nici n-a fost vorba de așa ceva! se apără el. A rămas impresionată de dansul meu . . .

— De nudul tău, vrei să spui!

— Ești nedreaptă, Rosita. Spre deosebire de tine, există și persoane, care mă apreciază pentru calitățile mele de balerin . . .

— Îți faci iluzii, frumosule! Dac-ai fi avut un grăunte de talent te-ar fi angajat Jose Limon sau Rudy Perez . . . Dar te-au respins cu picioarele în spate. Mai poți avea trecere doar pe lîngă bătrînele nebune sau pe lîngă homosexualii răscopți, amatori de băieșandri . . .

Tony se uită jenat la colegii săi rezemați de tejgheaua barului. Ruiz, dansatorul de flamenco, scamatorul Ayar Khan, pianistul Jo Martinique și trompetistul Gustave Lebas — în a căror companie lua de obicei modestul dejun, sandwich cu șuncă și salade de boeuf, servit la mesele înalte din dreptul vitrinei bistroului. Mîncau stînd în picioare fiindcă plăteau mai puțin decît dacă ar fi ocupat locuri pe scaune. Răutățile Rositei îi lăsau indiferenți, căci erau deprinși cu scenele-i de gelozie făcute fără discriminare tuturor amanților, schimbați dealtfel într-un ritm accelerat. De data aceasta supărarea ei luase proporții de tragedie antică — semn că pe Tony îl iubea cu mai multă înflăcărare decît pe înaintașii lui. „Rosita e geloasă și în somn", o caracterizase ironic Remy, înghițitorul de săbii, unul dintre ultimii ei prieteni. Renunțase a-și reînnoi contractul la dancingul „La vache amoureuse", numai să scape de crizele

ei de gelozie. „Dacă ar putea să-și țină amanții închiși într-un borcan, ar fi cea mai fericită".

Jo Martinique se uită la ceasul său de mînă, un Movado de aur primit de la o admiratoare sud-americană în trecere prin Paris.

— Băieți, e timpul să mergem la lucru. Peste cinci minute trebuie să înceapă repetiția. Și patronul abia așteaptă să întîrziem ca să ne amendeze.

Jo era băiat frumos, o frumusețe exotică, foarte apreciată de midinetele din cartier. Cu Rosita nu se culcase niciodată, deși ea îi făcuse nenumărate avansuri. Ofensată de refuzul lui se răzbunase răspîndind zvonul că ar fi homosexual. Jo se mărginise să rîdă, sporindu-i mînia și ciuda.

Obezul Gustave înghiți cu regret ultima îmbucătură de sandwich, își goli paharul de ultimele picături de vin roșu ieftin, și după ce trase cu ochiul la sandwichul pe jumătate consumat, lăsat în farfurie de Rosita, îl subtiliză, crezîndu-se neobservat, și începu să-l înfulece lacom.

— Ar trebui să ți-l pun la socoteală! îl repezi Rosita, care-i surprinsese gestul.

Gustave zîmbi placid, ștergîndu-se la gură cu dosul palmei.

— Lasă, frumoaso, am să mă revanșez ținîndu-ți de urît după ce Tony are să-și ia cîmpii.

— Tu să-mi ții mie de urît, borțosule?... Poate și asta, numai după ce s-or termina toți bărbații de pe pămînt, inclusiv sugacii și centenarii...

— Cu sugarii te-ai împăca cel mai bine, divino!

— Măgarule!

Gustave îl luă de braț pe Tony.

— Să-mi mulțumești, iubitule, căci grație intervenției mele ai scăpat temporar de răgetele tigroaicei. Cum ai s-o scoți la capăt, bietule, după ce n-am să mai fiu lîngă voi, ca să țin rolul paratrăznetului?

Instrumentiștii ieșiră din bistro pe urmele Rositei, care deschidea furioasă cortegiul. Tony rămăsese în coada grupului. Era atît de amărît fiindcă ea îl jignise de față cu colegii, încît îi venea să plîngă. Îl smulse din gîndurile negre glasul lui Ayar Khan, care zăbovi spre a-l aștepta.

— Îți fac o propunere, Tony! Nu te-ar tenta să mă însoțești în turneu? Asistentul meu s-a îmbolnăvit. Mîine se internează în spital.

— Și cum să te ajut? Habar n-am să fac scamatorii...

— Nici nu trebuie să faci. În timp ce îmi execut numărul de prestidigitație, îmi aduci la îndemînă obiectele de care am nevoie. Simultan, schițezi cîțiva pași de dans. Te-aș folosi și în figura cu tăierea corpului în două...

Tony nu răspunse. I se dogoriseră obrajii. Ajunsese oare atît de rău, încît să facă pe asistentul indianului? Scamatorul îi interpreta tăcerea drept achiesare. Își dezvoltă volubil oferta:

— Dacă mergi cu mine, scapi și de Rosita. Femeile crampon sînt mai periculoase decît tigrii feroci. Să-ți povestesc un caz: Eram la Bombay cu un circ și aveam printre colegi o îmblînzitoare de șerpi, pe nume Fatima. Trecuse de prima tinerețe, dar era încă frumoasă, avea carnea tare și sîni rotunzi ca merele din Hesperide. Era îndrăgostită de un asistent al meu, băiat tînăr, frumușel, pe nume Firuz. Măgulit că fusese remarcat de vedeta circului, se lăsase ușor cucerit. Dar iubirea lui pentru îmblînzitoare nu rezistase ochiadelor unei trapeziste tinere și intreprinzătoare. Fatima era tot atît de posesivă, de exaltată, ca Rosita dumitale. Cînd a aflat că e pe punctul de a fi părăsită, a cuprins-o frenezia. Firuz a rezistat și reproșurilor și blestemelor, și implorărilor ei. Fatima a părut să se resemneze. L-a rugat totuși să petreacă o ultimă noapte împreună, apoi să se despartă prietenește, așa cum se cuvine între oameni civilizați. Încîntat că a scăpat numai cu atît, Firuz s-a învoit. Se așteptase la scene mult mai tari. Fatima era numai unt și miere, ceea ce ar fi trebuit să-l pună pe gînduri. După o noapte de dragoste dezlănțuită se pare că ar fi adormit unul în brațele celuilalt. Potrivit declarațiilor Fatimei de mai tîrziu, ea ar fi făcut o ultimă tentativă de împăcare. Înebunită de refuzul său încăpățînat, a hotărît să se răzbune. Profitînd de somnul lui Firuz, a coborît din pat și i-a strecurat între cearșafuri o cobră. Este inutil să-ți mai descriu urmarea...

Tony se înfioră. Fără nici un efort de imaginație se văzu în locul lui Firuz. Evocă mlădierile line ale cobrei, apropiindu-se pe nesimțite de corpul lui gol, cufundat în amorțeala somnului. Întrezări ca prin vis pe Rosita,

cu ochii măriți de o aprigă voluptate, urmărind hidoasa scenă . . .

— Ei ce răspuns îmi dai? stărui Ayar Khan.

— Nu știu . . . am să mai reflectez.

Palmele și tîmplele i se umeziseră de sudoare. Inima îi bătea tare, luînd-o razna. Cînd se văzu în cabina actorilor, se instală într-un colț, spre a evita orice conversație cu colegii zgomotoși, indiferenți la frămîntările lui. Își schimbă hainele de zi cu costumul de scenă, și pentru că se pregătea numai de repetiție, nu se grimă.

În așteptarea intrării pe platou, își aprinse o țigară, și începu să tragă nervos fum după fum. Oferta prestidigitatorului confirma părerea tristă pe care Rosita și-o făcuse despre talentul lui. Ar fi îndrăznit oare Ayar Khan să propună rolul derizoriu de asistent unui dansator cu reputație, sau cel puțin unuia care promitea?

Din sala barului parveneau înfundat răpăiri de tobe, însoțite de sunetele ascuțite ale unor instrumente de suflat. O garderobieră tînără intră în cabină, fără să se sinchisească de bărbații aproape goi care se schimbau pentru spectacol.

— Tony, te caută un tip alb la păr ca o oaie!

— Ce vrea? rosti morocănos.

— Nu știu. Nu mi-a spus. Te așteaptă în vestibul.

Tony se privi instinctiv în oglindă. Ce treabă putea să aibă cu el un timp cu părul alb? . . . Îi reveniră în minte vorbele Rositei. Ajunseseră oare homosexualii să-l caute la lumina zilei? . . . Fu tentat să comunice prin garderobieră vizitatorului că este ocupat, dar în ultimul moment se răzgîndi, căci i se trezise curiozitatea.

În vreme ce străbătea sala dancingului, în drum spre vestibul simți aproape material ațintindu-se asupra lui privirile Rositei, care cînta pe podiumul orchestrei „Picasso's last words" de Mc Cartney, într-o interpretare nouă. În vestibul îl aștepta un bărbat tînăr, blond, atît de spălăcit încît părea să aibă și părul și sprîncenele albe. Un albinos dezgustător ca un vierme de pămînt, gros și alb. Noul venit, îmbrăcat într-un costum gris fer, frumos tăiat, îl salută cu rece politețe.

— Dumneavoastră sînteți, *Monsieur* Tony?

— Da. Ce doriți?

— Îmi dați voie să mă prezint: Donlevy, Robin Donlevy din baroul avocațial „Brian Richardson". Reprezint

interesele unei cliente foarte prețuite de noi: *Madame* Olympie Chavrillon. O cunoașteți, dacă nu mă înșel?

— Da, am avut onoarea, bîigui Tony.

— *Madame* Chavrillon este dispusă să încerce lansarea dumneavoastră pe scenele unor teatre cu înaltă reputație. În acest scop vă propune un contract pe termen lung — șapte ani — prin care îi acordați în exclusivitate dreptul de a dirija, promova și fructifica măiestria dumneavoastră coregrafică. Veți primi anual 24.000 lire sterline, suma putînd fi majorată de comun acord, în cazul că veți corespunde așteptărilor clientei mele.

Tony simți că sîngele începea să-i circule prin vine mai vertiginos decît trenurile japoneze de mare viteză. *Madame* Chavrillon nu mințise. Avea într-adevăr încredere în talentul lui. Sau poate că urmărea altceva? O bănuială insidioasă căpătă treptat consistență întunecîndu-i bucuria. Bătrîna doamnă era mînată numai de considerente estetice, ori voia să facă din el un gigolo docil? Dacă ar fi avut în vedere ultima variantă nu i-ar fi oferit un angajament atît de strălucit! Un gigolo se lăsa cumpărat cu a zecea sau a douăzecea parte din suma oferită lui de *Madame* Chavrillon... 24.000 lire sterline anual... Transpiră numai la gîndul că va dispune de atîția bani... Cît de uluiți vor rămîne colegii lui. Iar Rosita își va da seama că l-a desconsiderat. Va avea remușcări și va veni pocăită să-i ceară iertare...

— Evident amănuntele contractului nu le putem discuta aici, rosti cu profesională gravitate avocatul. În cursul dimineții de mîine mă puteți găsi la hotelul „Intercontinental" camera 2038. Rămîn la Paris pînă la sfîrșitul acestei săptămîni. Bună ziua, *Monsieur*... *Monsieur*...

— Tony Aubert...

— Perfect, *Monsieur* Aubert. Rămîne deci pe mîine. Bun rămas, *Monsieur* Aubert!

După plecarea avocatului, Tony se strădui să-și adune gîndurile. Amărăciunile, îndoielile lui, fură spulberate brusc de o bucurie năvalnică. Era de necrezut! Se angaja în sfîrșit pe drumul gloriei... Cazul lui nu era unic. Atîția cîntăreți și dansatori se ridicaseră din nimic pe culmile succesului, ale gloriei...

Gustave apăru, rotund ca un burduf de brînză.

— Ce faci, domnule? Ți-a venit rîndul! Patronul a întrebat de tine!

Tony fu ispitit să chiuie.

„Să-l ia dracu' pe patron! Și pe tine să te ia dracu! Nu ami am nevoie nici de el, nici de orchestra voastră ieftină, nici de dancingul ăsta împuțit, cu cabine duhnind a urină“...

Dar avu înțelepciunea să se abțină. Contractul nu-l semnase încă... Poate că totul se reducea la o farsă.

— Vin imediat, Gustave! Vin imediat!

Intră în sală împresurat de spoturile multicolore, în vreme ce orchestra atacă primele măsuri. Tony se avîntă pe aripile dansului. Se simțea ușor ca un puf aruncat în spațiu. Evolua cu o grație, cu o siguranță exaltantă. Căpătase în clipa aceea conștiința propriei lui perfecțiuni... Se lăsa îmbătat, așa cum se lăsau îmbătate turturelele de abisul înălțimilor...

Numărul lui, încheiat cu un *grand écart* îl lăsă stors de puteri. Fără să mai acorde o privire directorului prezent în sală, se îndreptă spre cabina pe care o împărțea cu Jo și cu Gustave.

În noaptea aceasta avea de gînd să se dispenseze de obligația — prevăzută în contract — de a dansa cu clientele stîrnite de *sex appeal*-ul său. Pe cele tinere le evita spre a nu stîrni gelozia Rositei, iar pe cele vîrstnice mai puțin periculoase din punctul ei de vedere, căuta să scape fiindcă îl scîrbeau cu cochetăria lor desuetă, cu aluziile abia voalate, asupra unei eventuale continuări a petrecerii în doi, în schimbul unei recompense pecuniare fixate cu anticipație.

Cînd intră în cabină, avu surpriza neplăcută de a o găsi pe Rosita care-l aștepta fumînd nervos o țigaretă cu aromă tare. Purta o rochie de scenă — bolero stropit cu jeuri și furou colant brodat cu paiete sclipitoare — care-i punea în valoare silueta. La apariția lui Tony aruncă țigareta și surîzîndu-i calin, îl cuprinse cu brațele pe după grumaz.

— Să mă ierți, scumpișorule! M-am ambalat și ți-am vorbit urît... Iartă-mă!...

Îl sărută lung pe buze, topindu-i resentimentele, răscolindu-i simțurile, trezindu-i bărbăția așa cum numai ea știa s-o facă. Tony rezista de formă, deși știa că pînă la urmă va ceda. Trebuia să dovedească însă — poate mai mult pentru sine — că era stăpînul. Cu gesturi studiat nerăbdătoare, începu să-l dezbrace.

— Nu se poate! se împotrivi slab Tony. Vrei să intre Gustave sau Jo peste noi?

— Ei și? Nu-mi pasă de nimeni! ... Dragostea noastră n-are nevoie de ascunzișuri! ... Să înflorească la lumina zilei! ... Să știe toată lumea că ne iubim ... Că ne-am dăruit pe veci unul altuia ... Că nimeni și nimic nu ne va despărți ...

Rosita nu-i dădu timp să încuie ușa. Se lăsă să cadă pe canapeaua de lîngă perete și-l trase peste ea, gîfîind.

Tony știa că nu va fi niciodată în stare, că nu va avea curajul să semneze contractul propus de *Madame* Chavrillon. Nu putea fi în același timp protejatul bătrînei doamne și iubitul Rositei. Rosita n-ar fi acceptat să-l împartă cu nimeni. Cu atît mai vîrtos o respingea pe Olympie Chavrillon, ale cărei gînduri ascunse le descifrase cu intuiția-i feminină ...

Concepția arhitectonică a Galeriilor de Artă Lecourtois împletea simplitatea monastică a plafoanelor și a pereților albi netezi și luminoși, cu somptuozitatea pardoselilor de marmoră neagră. În această ambianță de alb și negru, tablourile aliniate la înălțimea ochilor aruncau exuberante pete mutlicolore, scoase în evidență de spoturile dispuse abil.

Clienții — puțini la număr, căci la Galeriile Lecourtois nu-și permiteau să facă achiziții decît amatorii de artă cu posibilități financiare uriașe — se împărțeau în trei categorii distincte: în primul rînd cunoscătorii rafinați, dar capabili să facă diferența între un Giotto din epoca Assisi și un Giotto din ultima fază florentină, ori dintre un Picasso din perioada clasică și un Picasso din perioada albastră; în al doilea rînd snobii, dornici să aibă în colecțiile lor capo d'opere demne de a figura în cele mai ilustre muzee din lume (din nefericire pentru el acest grup, cuprins de sociologul și filosoful Thorsten Veblen în categoria socială *la classe de loisir*, tindea să se restrîngă de cînd impozitele progresive tot mai aspre față de cei bogați, le fărîmițau treptat averile); în al treilea rînd se încadrau amatorii de plasamente, miliardari de dincoace și de dincolo de Atlantic, la care se adăugau contingentele de emiri arabi proaspăt îmbogățiți de cascada

petrolului țîșnit din deșerturile Orientului Mijlociu și ale nordului Africii. Acești aprigi „colecționari de artă apreciată în bani", nu ezitau să achiziționeze nici operele provenite din furturi. Pentru că nu îi interesa, frumusețea unui Bosch sau a unui Bruegel, se resemnau să întemnițeze tablourile respective într-un *safe* subteran — perfect izolat pentru a le asigura condiții optime de păstrare — și de acolo nu le scoteau decît spre a le revinde cu beneficii fabuloase.

Uneori, marii colecționari, dornici să-și permanentizeze numele, săpîndu-l în granit pe frontonul unor clădiri destinate, ca și piramidele, să supraviețuiască secolelor, durau muzee, spre a îngădui muritorilor de rînd să le admire achizițiile semnate de pictori sau sculptori clasați printre corifeii culturii universale...

Un recent dar foarte asiduu client al galeriilor Lecourtois era financiarul Sabahattin Humaidah. Încadrat de Barry Shannon și de proprietarul galeriilor — foarte rafinatul și ultra elegantul *Monsieur* Denis Lecourtois, un bărbat de vreo 35—40 de ani, ajuns printr-un adevărat miracol să concureze galeriile cu renume mondial Sotheby, Heim, Christie, Boccara, Durand Ruel — miliardarul arab umbla printre obiectele de artă, examinîndu-le cu mult interes.

În urma lor pășeau plictisiți — din motive cu totul diferite — lordul James Grantley și Selim Humaidah. Nobilul britanic abia își stăpînea căscatul. În primele luni de colaborare cu Humaidah senior, asistase amuzat la masivele lui cumpărături de opere de artă: tablouri, mobile de epocă, tapiserii, sculpturi, cristale, porțelanuri. Financiarul arab se lăsa ghidat de lordul Grantley, și în general ținea seama de recomandările lui. Îi cunoștea capacitatea de cunoscător în domeniul artelor și îl folosea cu dragă inimă, cu atît mai mult cu cît îi plătea din belșug serviciile. Uneori se lăsa călăuzit și de propriul său gust. Alegea atunci tablourile cele mai pompierești, sculpturile cele mai pompoase și mai insipide, mobilele cu cel mai mult *clinquant*. Stilul Sécéssion îl umplea de încîntare, iar în ultima vreme preferințele-i alunecaseră spre înfloratul Art Nouveau cu arhiabundența lui de frunze stilizate. În cîteva rînduri, Grantley, nu se putuse abține să nu-i atragă atenția asupra erorilor sale de judecată. Humaidah nu păruse a-i lua în nume de rău observațiile, deși

orgoliul lui suferise în taină. Albassam explicase odată lordului că marele patron era neîndurător cu acei care-l umileau, cu sau fără intenție, relevîndu-i lacunele culturii sale. Grantley ridicase din umeri, indiferent față de perspectiva unei eventuale concedieri. Era prea comod, prea îndrăgostit de tihna lui lăuntrică, spre a se frămînta cu asemenea probleme. Lăsa destinul să-și urmeze cursul.

Plictiseala lui Selim avea cauze mai primare. Nu înțelegea arta și nici pasiunea oamenilor pentru artă. Un pahar cu vin bun, o femeie frumoasă, un automobil de lux, un portofel bine garnisit erau tot ce-și dorea pe lume. Avea convingerea că interesul pentru artă, manifestat tot mai ostentativ în ultima vreme de părintele său, făcea parte din armele lui de luptă. În ochii europeniilor hipercivilizați, Humaidah nu voia să apară în lumina unui păstor de capre îmbogățit peste noapte ci a unui om cu preocupări superioare. Selim avea convingerea că tatăl său juca și acum teatru. Nu credea în sinceritatea atenției cu care acesta asculta explicațiile docte ale lui Denis Lecourtois, înclinînd din cap în semn de înțelegere și apreciere.

— Aveți aici un Cranach cel Bătrîn: „ Nimfa și fîntîna". Nudul acestei femei culcate pe un așternut de iarbă și de flori este realizat cu un erotism rafinat, liniile elegante ale trupului ei amintind precizia și delicatețea stampelor japoneze. Priviți, *Monsieur* Humaidah, cît ritm și cîtă modulație întîlnim în această pictură. Femeia zugrăvită de Cranach nu este o sfîntă. Ar fi absurd să ne închipuim contrariul. Așa după cum puteți observa și dumneavoastră o înfățișare demonică, provocatoare, păgînă. Aș îndrăzni să spun că acest nud l-a inspirat pe Giorgione, cînd a pictat celebra „Venus adormită". Dacă pînza lui Cranach ar fi datată, sînt sigur că ar demonstra exactitatea teoriei mele și anume că „Nimfa și fîntîna" este anterioară lui „Venus adormită".

Sabahattin privi tabloul de aproape, apoi se trase deandaratelea cîțiva pași și îl contemplă de la distanță. Inclină capul pe un umăr apoi pe celălalt, așa cum făceau amatorii de pictură, văzuți de el, apoi rosti convins:

— Mda!... Frumoasă piesă!... Are relief, sensibilitate...

Lui Selim îi veni să pufnească în rîs. Caracterizările acestea le rostea tatăl său ori de cîte ori i se cerea să-și

dea părerea asupra unui tablou. Le auzise probabil din gura vreunui critic, iar de atunci le repeta, luîndu-şi un aer de cunoscător.

Proprietarul galeriei se grăbi să adauge:

— Cranach cel Bătrîn nu este numai autorul unor piese de o neasemuită frumuseţe, dar cota lui la Bursa oprerelor de artă înregistrează o vertiginoasă creştere.

Ştia că acest ultim argument era hotărîtor pentru oamenii de afaceri.

— Da, un tablou într-adevăr reuşit! grăi Sabahattin. După o pauză adăugă scurt! Cît?

— Pardon? se prefăcu Lecourtois că nu înţelege.

— Cît costă?

Lecourtois ridică braţele zîmbind:

— Pentru dumneavoastră, un fleac, 250.000 de lire sterline. Mi-am permis să vă indic preţul în valută engleză, pentru că tabloul provine din colecţia londoneză a unui duce, care din motive lesne de înţeles vrea să-şi asigure anonimatul.

Lordul Grantley suspină. Într-o vreme, pusese şi el în vînzare tablouri din colecţia familiei Tynan, recomandînd intermediarului respectiv să păstreze tăcerea asupra numelui său.

— Deşi îmi este interzis să divulg identitatea proprietarului, continuă Lecourtois, pot să vă asigur că pînza dispune de patru certificate de expertiză...

— 200.000 de lire! zise Sabahattin.

Nu ezita să se tocmească, dacă interesele lui i-o cereau.

Interlocutorul făcu o mutră ofensată:

— Preţurile galeriei Lecourtois sînt susceptibile să urce, nu să scadă. Dacă aş scoate tabloul la licitaţie, aş obţine uşor 300.000 de lire. Dar a fost în intenţia mea să vă servesc, fiindcă îmi sînteţi client. V-am oferit o ocazie unică. Ducele de Northland este un mare admirator al lui Cranach cel Bătrîn şi abia ar aştepta să-l achiziţioneze...

Numele lui Northland, îl stîrni pe Sabahattin:

— Cumpăr tabloul! Pentru 240.000 de lire. Ultimul meu preţ!

Lecourtois reflectă cîteva clipe, apoi obrazul i se luminä

— Fie, *cher Monsieur* Humaidah! Tabloul este al dumneavoastră!

Rosti aceste vorbe ca și cînd ar fi făcut o mare concesie. Humaidah se întoarse spre nobilul britanic:

— Lord Grantley, fi amabil și completează un cec pentru *Monsieur* Lecourtois!

Aruncă o ultimă privire asupra tabloului. „Iată o sumă bine investită", reflectă. Apoi cu voce tare:

— *Monsieur* Lecourtois, te rog să-mi trimeți pînza la „Intercontinental"!

Negustorul luă cecul oferit de Grantley și-l strecură într-un portofel care mirosea a piele fină.

— Mii de mulțumiri! spuse Lecourtois fără să precizeze cui, pentru a nu atinge vreo susceptibilitate.

Dacă ar fi pronunțat numele arabului, l-ar fi desconsiderat pe lord, coborîndu-l la rangul de simplu amploaiat.

— Mi-aș permite, *cher Monsieur* Humaidah, să vă arăt un Van der Heyden excepțional și un Velasquez care ar figura cu mîndrie în colecția dumneavoastră...

Financiarul ridică mîinile cu palmele în sus:

— Destul pe azi! Nu uita, *Monsieur* Lecourtois că ți-am cumpărat pînă acum aproape treizeci de pînze. Aș mai rămîne la dumneata, însă peste o jumătate de oră am un rendez-vous care nu îngăduie întîrziere. Dar pentru că tot sînt aici, mi-ai putea arăta cîteva tapiserii? Aș vrea să decorez zidul dinapoia biroului meu cu un Gobelin de mari dimensiuni.

— Vă stau la dispoziție. Permiteți-mi să vă conduc în sala tapiseriilor.

Curtenitor se înclină ușor, întinzînd brațul înainte, pentru a-i deschide drumul. Străbătură o galerie afectată mobilierului — secolele XV, XVI și XVII erau opulent reprezentate — și pătrunseră într-un salon cu pereții acoperiți cu tapiserii somptuoase. Privirile lui Humaidah fură atrase de o piesă cu personaje exotice în costume de o exuberanță debordantă. Lecourtois îi remarcă interesul.

— Am afirmat întotdeauna, *Monsieur* Humaidah, că aveți un gust foarte sigur. V-ați oprit în fața unei tapiserii fără pereche, da, da, fără pereche, țesută la 1700 în Manufactura de la Beauvais, și anume în atelierul renumitului Philippe Béhagle, și intitulată „Plăceri cîmpenești". Tema: o plimbare galantă a unor personaje prin-

ciare și a strălucitei lor suite la liziera unei păduri luxuriante. În depărtare puteți distinge un rîu șerpuit. Ambianța compoziției este inspirată de comediile italiene. Cîntăreții care deschid cortegiul dansează precum faunii. Optimismul degajat de această minunată tapiserie este reconfortant pentru oamenii cu fruntea îngreunată de griji. Dimensiunile piesei: înălțimea 2 metri 50, lățime 4 metri 40.

Financiarul se întoarse iarăși spre britanic:

— Lord Grantley, dimensiunile corespund cu dispoziția peretelui?

— Înălțimea corespunde. Lățimea depășește cadrul...

Arabul ridică din umeri:

— N-are importanță. Îi tăiem marginile...

Un zîmbet aproape imperceptibil ridică ușor colțul buzelor lordului. Lecourtois tuși spre a-și ascunde surprinderea. Barry Shannon își scărpină placid nasul. Doar lui Selim îi zburau gîndurile aiurea.

— Cum doriți, *Monsieur* Humaidah, zise lordul.

Conveniră și la preț. Grantley completă un nou cec, care își găsi deasemenea loc în portofelul lui Lecourtois. Strîngeri de mînă cordiale, apoi financiarul și însoțitorii lui părăsiră magazinul.

Cînd se văzu în stradă, Sabahattin aspiră aerul poluat al străzii, care-i păru încîntător de proaspăt după miresmele grele din Galeriile Lecourtois. Multitudinea impresiilor vizuale îi dăduseră o senzație de greață.

— Frumosul în cantitate prea mare este indigest! declară sentențios.

Se instală în Rolls-Royce-ul care-i aștepta la trotuar. Humaidah și oaspetele său american pe bancheta din spate. Selim și lordul Grantley pe strapontine.

— La „Intercontinental"!, porunci financiarul prin interfon.

Trase o cortină asupra capitolului opere de artă, dedicîndu-se acum altor preocupări mai serioase. Ca și Napoleon, Sabahattin Humaidah avea capacitatea de a-și distribui problemele economice și financiare stringente în sertare etanșe. Inchidea un sertar și deschidea altul, eliberîndu-și mintea de orice zgură susceptibilă să-i tulbure limpezimea judecății. Lucid își cunoștea defectele și calitățile. Nu era un om de lume — mirosul caprelor îi mai îmbîcsea încă hainele — dar în afaceri nu-l între-

cea nimeni. Bun cunoscător de oameni, izbutise performanța de a le citi gîndurile.

Acum, de pildă, *știa* că oaspetele său american se simțea descumpănit. După sosirea sa la Paris, Barry Shannon luase cina în compania lui Humaidah, făcuseră după aceea o plimbare — necesară digestiei — prin Bois de Boulogne, urmată de vizita la Galeriile Lecourtois.

În tot acest timp vorbiseră despre tot felul de subiecte, începînd cu mersul vremii și cu previziunile meteorologice, iar după o incursiune în domeniul politicii internaționale presărată cu digresiuni neinteresante, discutaseră despre femei, despre peripețiile ultimului Derby și terminaseră făcînd comentarii asupra prețurlor fabuloase ale tablourilor.

Shannon era deprins cu artificiile, manevrele și subtilitățile oamenilor de afaceri arabi. Sabahattin Humaidah era însă mai șmecher, mai viclean decît toți ceilalți. Nu părea deloc curios să afle rezultatul mașinațiilor întreprinse de oaspetele său la Washington și New York.

Sabahattin îl fierbea în oala lui, spre a-i da de înțeles că nu acorda o importanță deosebită combinației financiare pusă la cale de american. Deși era foarte interesat de reușita ei, se abținea să atace acest subiect, căutînd ca și în alte ocazii, să apară el, Sabahattin, în postura celui solicitat.

În mașină nu puteau discuta, fiindcă Grantley era de față. Shannon ar fi pus rămășag că britanicul era prezent doar fiindcă servea jocul plin de întortocheturi al arabului.

Abia cînd ajunseră la „Intercontinental" Sabahattin făcu o aluzie la rostul vizitei lui Shanon la Paris.

— Deseară, dragul meu Mr. Shanon, n-am să mă pot bucura de compania dumitale. Trebuie să iau cina cu un grup de financiari arabi și sud-americani. Dar au să-ți țină de urît lordul Grantley și fiul meu Selim. I-am rugat să-ți alcătuiască un program bogat, *une tournée des grands ducs,* argumentată de prezența cîtorva fermecătoare *show girls.* Presupun dragul meu Shannon, că nu-ți displac fructele abia pîrguite. Desigur Mrs. Shannon nu trebuie să afle micile noastre aventuri. Mîine de dimineață între 10 și 12 vom avea tot timpul să stăm de vorbă în liniște. Vei fi apoi oaspetele meu la prînz . . .

Cînd coborîră din maşină, un tip spălăcit, de statură mijlocie, îmbrăcat într-un pardesiu cenuşiu, ieşi în întîmpinarea financiarului arab.

— Mr. Humaidah, vă rog să-mi daţi ascultare cîteva clipe... Este vorba de...

Sabahattin îi aruncă o privire rece, indiferentă.

— Dacă ai nevoie de vreun ajutor bănesc, adresează-te secretarului meu!

— Cu dumneavoastră vreau să vorbesc, Mr. Humaidah...

— Altădată, Mister, cînd am să fiu mai liber.

Intră în hotel, urmat de însoţitorii lui. Cu un aer plictisit se adresă peste umăr lui Shannon.

— Cerşetorii ăştia au devenit o pacoste publică. Nu faci un pas fără să te împiedici de ei.

Îi întinse o mînă moale, apoi pătrunse singur în ascensor.

Sabahattin intră bine dispus în apartamentul său. Evenimentele zilei îi serviseră pînă acum interesele. Aştepta rezultate frumoase şi de pe urma convorbirilor pe care le va avea în cursul serii cu reprezentanţi de frunte ai OPEC. Le lansase invitaţii la un dineu organizat într-unul dintre cele mai prodigioase restaurante pariziene: „La Tour d'Argent". Dăduse instrucţiuni lordului Grantley să stabilească precis locul fiecărui oaspete, astfel încît să nu se ivească vreo încurcătură cînd se vor servi băuturile. Libienilor, de pildă, timoraţi de interdicţiile colonelului Ghadaffi — duşman neînduplecat al alcoolului condamnat de legile Koranului — aveau să li se toarne în pahare numai *juice* de fructe, Pepsi-Cola şi Coka-Cola, asemuitoare la culoare cu vinurile franţuzeşti superioare servite mahomedanilor mai puţin habotnici. Ar fi catastrofal să se înverseze băuturile. Informat, colonelul Ghadaffi ar ajunge la concluzia că Humaidah încearcă să-i corupă supuşii şi ar reacţiona ca atare.

Şi Sabahattin era un vigilent gardian al prescripţiilor esenţiale ale Koranului. Interdicţia băuturilor alcoolice, justificată în zonele toride ale Arabiei şi nordului Africei, nu îşi avea rostul în clima temperată a Europei. Înlăturarea vălului de pe chipul femeilor arabe, se impunea în cursul peregrinărilor lor prin ţările Occi-

dentale, contaminate de ideologia liberală, contrară oricărei constrîngeri individuale.

Sabahattin suspină. Inutil de complicată era uneori viața. Pe de altă parte, aceste complicații îi dădeau poate farmec. Calmă, ordonată, fără zguduiri și surprize, existența ar deveni searbădă, monotonă. Omul este destinat prin însăși natura lui să lupte pentru a-și cîștiga dreptul de a munci, de a se hrăni, de a se apăra de a-și proteja familia, de a se afirma. Competiția este unul dintre factorii de căpetenie ai progresului.

Financiarul își zise că speculațiile filozofice își aveau frumusețea lor, dar că timpul îi era prea drămuit spre a le acorda interesul meritat. Acum trebuia să-și schimbe îmbrăcămintea pentru dineu. Punea mare preț pe discuțiile din seara aceasta.

Își dezbrăcă vestonul ajutat de Soames, cînd telefonul din dormitor zbîrnîi insistent. Valetul ridică receptorul, dădu cîteva replici monosilabice, apoi se întoarse spre patron:

— Zürich, Sir. Mr. Saed Husein solicită permisiunea de a vă face o comunicare urgentă.

Sabahattin își încreți fruntea. De ce îl deranja la această oră nepotrivită delegatul său general din Confederația Helvetică? Intervenise oare ceva nou? Luă receptorul din mîna valetului:

— Humaidah la aparat. Ce dorești, *Staz* Husein?

Interlocutorul său de la celălalt capăt al firului își drese glasul ca și cînd și-ar fi făcut curaj să vorbească.

— Respectele mele. *Siadet!* Regret că trebuie să fiu mesagerul unor vești proaste...

— Descarcă-ți sacul! îl zori Sabahattin nerăbdător. Sînt foarte ocupat...

— Mult cinstita dumneavoastră fiică...

— Soraya! Ei, ce-i cu ea?

— Direcția școlii din Fribourg mi-a semnalat dispariția fiicei dumneavoastre, *Siadet*...

Sabahattin simți că-l cuprinde spaima:

— Au răpit-o gangsterii? Ce-ai făcut?.. Ai anunțat poliția?

— Desigur! am dat imediat alarma... Se pare însă, că n-ar fi vorba de o răpire... Cercetările întreprinse pînă la ora actuală au scos la iveală fapte... oarecum

bizare... Nu este vorba de o răpire... în sensul obișnuit... ci mai de grabă de o plăcere intempestivă...

Sabahattin răsuflă ceva mai ușurat:

— Vreo nouă escapadă a Sorayei... S-a mai întîmplat...

Pauza lungă a lui Saed îi spori iarăși alarma.

— *Siadet,* investigațiile făcute pînă acum de poliție au scos la iveală ciudățenii...

— Fii explicit, Husein! îl repezi Humaidah. Spune tot ce știi!

— Fiica dumneavoastră, *Siadet,* a părăsit azi noapte școala la bordul Masserati-ului său personal. În cursul dimineții poliția stradală a găsit Masseratti-ul — părăsit — în apropiere de parcajul aeroportului...

— Asta întărește ipoteza răpirii...

— Se pare că nu, *Siadet*... S-a constatat că fiica dumneavoastră a închiriat un Volvo de la agenția *Rent a Car* din incinta aeroportului, și a plecat într-o direcție necunoscută...

Sabahattin exclamă perplex:

— Nu mai înțeleg nimic...

— N-aș vrea, *Siadet,* să vă sporesc neliniștea, furnizîndu-vă o informație încă neverificată...

Sabahattin simți că îl trec călduri și fiori de frig ca sub un duș scoțian.

— Husein, termină odată cu ocolișurile!

— Odată cu fiica dumneavoastră a dispărut de la școală și un tînăr arab, îngrijitor al echipamentului sportiv... Martori, contactați de poliție, pretind că l-ar fi văzut în automobil, alături de fiica dumneavoastră...

— Atunci tot de o răpire este vorba...

— Nu tocmai, *Siadet.* Fiica dumneavoastră se afla la volan... Poliția a dat altă interpretare... O interpretare absolut ridicolă... Refuz să o cred...

— Lasă comentariile personale, Husein! Repetă-mi concluziile poliției!...

— Cică ar fi fugit în compania tînărului arab... Ar mai fi fost văzuți și în alte ocazii împreună... Cum s-ar spune o prietenie pe care eu o socotesc imposibilă... Fiica dumneavoastră nu se putea împrieteni cu un arab din tribul Suluba...

O pînză cernită se așternu în fața ochilor patronului. Urechile prinseră să-i vîjîie și tîmplele să-i zvîcnească.

„Numai de n-aș face o congestie cerebrală!“ își zicea speriat. Se străduia să-și readucă vocea la diapazonul normal:

— Ce i-a făcut pe polițiști să creadă că fiica mea ar fi fugit de bună voie în compania... arabului suluba?

— Nu cutez să repet clevetirile iresponsabile ale unor școlărițe...

— Vreau să știu tot, Husein! Nu mă menajezi ascunzîndu-mi adevărul...

— A fost surprinsă de cîteva colege îmbrățișîndu-se cu tînărul arab într-o seară a școlii... altădată în magazia cu echipament sportiv... în sfîrșit... Direcția școlii n-a aflat acest amănunt decît după ce poliția a întreprins cercetări...

Un val de furie îl răscoli pe Sabahattin:

— Spui că era un suluba?...

— Din nefericire, *Siadet*...

— Te rog să verifici acest lucru. Vreau să știu dacă arabul este într-adevăr un suluba. În al doilea rînd, țin să nu se facă vîlvă în jurul acestui caz. Ziarele să nu-l afle. Cumpără tăcerea martorilor, a polițiștilor, a conducerii școlii, a colegelor fiicei mele... Vei găsi formulele cele mai potrivite... Important este să evităm un scandal. Sper că m-ai înțeles!

— V-am înțeles pe deplin, *Siadet*, declară delegatul său general din Elveția.

Financiarul reluă ceva mai calm:

— Husein, angajează serviciile unor detectivi particulari cu reputație impecabilă. Vreau să le dea de urmă fugarilor. Restul mă privește pe mine. Ține-mă la curent cu desfășurarea evenimentelor.

Puse capăt convorbirii telefonice. Îl cotropise o mînie atît de năvalnică, încît îi venea să ia obiectele de artă de pe piedestalele de marmură și să le zdrobească de pereți. Scrîșni repetînd pentru sine: „Suluba, suluba, suluba“!.. Soraya îl dezonorase, fugind cu un arab din tribul cel mai disprețuit de beduinii respectabili. În copilărie, Sabahattin întîlnise în deșert indivizi din această comunitate desconsiderată, care se îndeletniceau cu cea mai înfamantă dintre meserii, cositorirea vaselor de gătit. Famelici, nespălați, împuțiți, aveau faima tristă de a se hrăni cu hoituri. Deși se declarau musulmani, nu erau niciodată văzuți rugîndu-se. Arabii dreptcredincioși îi acuzau de păgînism. Culmea era că bărbații

din tribul suluba, mai ales cei tineri, aveau trăsături agreabile, iar femeile lor — împingeau nerușinarea pînă acolo încît umblau întotdeauna cu chipul descoperit stîrnind cu frumusețea lor păcătoasă simțurile arabilor onorabili. Numai așa își explica Sabahattin înclinarea bolnăvicioasă a fiicei sale pentru tînărul suluba. Individul o sedusese cu fizicul lui, armă diavolească pusă în slujba coruperii femeilor arabe.

Era foarte vie în amintirea lui indignarea stîrnită în Kuweit de căsătoria unui beduin cu o femeie suluba. Avea pe atunci vreo 12 ani. Se nimerise să se afle pe o uliță din Al Kuweit, cînd tînăra pereche trecea spre bazar, probabil spre a face cumpărături. Lumea se dădea la o parte din calea ei ca și cînd s-ar fi temut să se molipsească de lepră. Beduinul mergea cu fruntea sus, înfruntînd privirile dușmănoase. Soția pășea în urma lui, cu ochii plecați, umilită, dezorientată. Deodată, din rîndurile mulțimii a țîșnit o piatră, lovind-o pe femeie în obraz, însîngerîndu-i-l. Năucită, s-a oprit și și-a dus mîna la rană. Bărbatul ei a cuprins-o protector cu brațul. Atunci s-a dezlănțuit furtuna. Pietrele au început să plouă asupra lor. Nici nu au avut timp să fugă, să schițeze un gest de apărare. Strîngîndu-se în brațe au rezistat cîteva clipe grindinei, apoi s-au prăbușit în țărînă. Pietrele au continuat să cadă asupra lor, pînă ce i-au zdrobit, transformîndu-i într-o grămadă de carne sfîrtecată amestecată cu pietre, cu oase sfărîmate și cu zdrențe de pînză . . .

Sabahattin recunoscu în sinea lui că de atunci moravurile arabilor — supuse influenței occidentale — suferiseră schimbări, dar în esență respectul tradițiilor rămăsese neatins. În Arabia Saudită, inima lumii arabe, poruncile Koranului erau respectate și îndeplinite fără crîcnire. În calitatea lui de bancher și om de afaceri arab, era obligat să manifeste principii de o severă moralitate, condiție indispensabilă pentru a-și păstra statutul actual.

Crima Sorayei — căci fapta ei nu putea fi altfel calificată — va ieși în vileag mai devreme sau mai tîrziu. Toate privirile se vor îndrepta atunci asupra lui, întrebătoare. Ce măsuri a luat șeful familiei? . . Dacă o va absolvi, va fi considerat un element corupt de cancerul liberalismului occidental, un renegat, un duș-

man al islamismului pur, un cadavru viu. Prietenii îl vor ocoli, iar vrăşmaşii se vor bucura fiindcă nimeni nu-l va mai feri de loviturile lor.

El, Sabahattin, ar putea eventual să se rezume la sfera de afaceri europeană sau nord americană. Dar cînd se va afla acolo că a pierdut suportul arab, rivalii se vor năpusti asupra lui spre a-l zdrobi... Nu! Nu-i va fi posibil să ia apărarea Sorayei, care-şi semnase singură sentinţa de condamnare.

Rămînea ca el să hotărască aplicarea pedepsei, potrivit prescripţiilor Koranului...

Porunci cu ton solemn:

— Soames, veşmintele arabe!

Era ca şi cum ar fi hotărît să îmbrace armura de luptă. Pe valet îl miră ordinul stăpînului său. Deşi acesta păstra în bagajele sale articole de îmbrăcăminte native, nu le purtase în afara hotarelor Arabiei decît la unele ceremonii religioase. Ordonă lui Selim, precum şi secretarilor care aveau să-l însoţească la banchet să poarte costume tradiţionale.

Se strădui apoi să-şi concentreze gîndurile asupra discuţiilor pe care avea să le angajeze în seara aceasta. Banchetul oferit în cinstea delegaţilor OPEC întruniţi la Paris în sesiune extraordinară, îi va permite să tragă sfori, astfel încît să-şi slujească propriile interese. Era ştiut că tratativele, contractele, combinaţiile, manevrele din culise aveau adeseori consecinţe mai importante decît dezbaterile desfăşurate în şedinţele oficiale.

Invitaţii trebuiau să sosească la ora 20. Cu zece minute înainte, Sabahattin cobori în Salonul Imperial unde urma să aibă loc festinul pregătit pentru cincizeci de persoane. Lordul Grantley, în calitatea sa de maestru al protocolului, supraveghease personal distribuirea nominală a locurilor, în funcţie de însemnătatea personajelor participante.

Spectacolul magnificului salon luminat feeric, prilejui lui Sabahattin o tainică satisfacţie. Douăsprezece coloane aurite şi canelate cu elaborate capiteluri corintice, susţineau plafonul înfrumuseţat de sculpturi bogate, ce încadrau o suită de panouri înfăţişînd cele patru sezoane, apoi Aurora, Noaptea şi Triumful dragostei, toate pictate de Langée cu mai bine de un secol în urmă. În fundul sălii, un cămin de proporţii monu-

mentale, susţinut de cariatide aurite, era dominat de o mare oglindă încadrată de sfeşnice în formă de urnă. Trei lustre uriaşe, cu sute de braţe, revărsau lumina asupra mesei lungi, făcînd să scapere porţelanurile, argintăria şi cristalele orînduite cu artă. Sfeşnice cu lumînări aprinse şi jardiniere încărcate cu flori, desăvîrşeau ansamblul decorativ.

Lui Sabahattin îi reveniră brusc în minte sărăcioasele prînzuri înfulecate lacom în bietul cort patern instalat printre stîncile golaşe şi nisipurile deşertului. Trecuseră mulţi ani de atunci, mai lungi pentru el decît o succesiune de secole. Avea toate motivele să fie mîndru de ceea ce realizase. Nu i-ar fi lipsit nimic spre a se socoti fericit. Soraya stricase însă totul.

Invitaţii sosiră cu întîrzieri variabile. Exactitatea britanică nu constituia calitatea lor dominantă. După salamalecurile şi firitiselile de rigoare — curtenia arabă îmbracă un ceremonial cu reguli imuabile — convivii se aşezară la masă — Sabahattin plasase în dreapta sa pe prinţul saudit Abdul Rahman, iar în stînga — spre a nu se spune că face discriminare între mahomedani şi creştini — pe conducătorul delegaţiei venezuelene.

Cînd chelnerii serviră băuturile — alcoolice pentru cei mai mulţi invitaţi — Sabahattin ceru să i se toarne în pahar *juice* de *grape fruit* îndeajuns de acrişor spre a precumpăni mîncărurile grase.

Prinţul Abdul Rahman — un bătrîn venerabil cu barbă sură şi sprincene argintii aproape tot atît de stufoase ca şi franjurile mustăţilor — îi zîmbi plăcut surprins:

— Cumînţenia dumitale mă încîntă, *Staz* Sabahattin. Este cu atît mai merituoasă cu cît în afara graniţelor Arabiei opreliştea băuturilor alcoolice îşi pierde obligativitatea.

Humaidah clătină din cap:

— *Jelalat el Emir*, este de datoria noastră să respectăm legile Koranului, chiar dacă ne aflăm pe pămînt străin. Putem face excepţie doar cînd avem la masă invitaţi europeni sau americani, deprinşi să consume alcooluri. Dacă le-am oferi şampanie, iar noi am bea răcoritoare îndulcite, ar avea impresia că vrem fie să le dăm o lecţie de cumpătare fie să-i îmbătăm spre a-i face să vorbească mai mult decît trebuie.

— Sînt de acord cu dumneata, *Staz* Sabahattin. Japonezii au pierdut parte din calităţile lor esenţiale, cînd au maimuţărit moravurile europene. Sînt informat că şi la ei se manifestă o tendinţă în sensul reevaluării moştenirii trecutului, a lepădării de influenţele străine nefireşti niponilor. Mi s-a spus că în întreaga Japonie se ridică tot mai multe voci care cer împăratului şi marilor demnitari să renunţe la veşmintele europene şi să se întoarcă la străvechile Kimonouri. Slăvit să fie numele lui Alah, dar nouă, arabilor, nu ne-a scăzut cu nimic prestigiul fiindcă stăruim a purta şi în occident burnusurile noastre tradiţionale. Şi africanii fac acelaş lucru. Îi felicit. În fond, de ce să admitem că e mai frumos un frac european decît un veşmînt arab, ori o multicoloră robă africană?

Sabahattin înclină din cap în semn de încuviinţare, deşi în sinea lui nu era în totul de acord cu teoriile prinţului. Cum le-ar fi stat unor piei roşii să vină la un' dineu oficial împodobiţi cu coroane de pene?.. Îşi zise că felul lui de a gîndi nu era tocmai just. Tineretul de pretutindeni, mai cu seamă cel occidental, nu încerca oare să impună portul acelor inestetici şi murdari *blue jeans*, care-i făceau pe toţi să arate a vagabonzi? Cîrpiturile ajunseră la modă . . .

Între timp se servise primul fel: salată de langustă. Era atît de apetisant preparată, încît conversaţiile aproape că încetară, fălcile rezervîndu-şi plăcerea masticării regalului gastronomic. Chelnerii, în fracuri negre, apăreau în şir indian, aducînd pe tăvi noi preparate de peşte, cupe cu icre negre, homari rubinii şi supe de caracatiţă. Vinurile albe de colecţie, dar mai ales şampania — preferată de unii convivi oricăror alte băuturi alcoolice — umpleau neîncetat paharele golite de cei însetaţi.

Un *consommé* întăritor, încheie capitolul pescărie, constituind un antract sosirii preparatelor vînătoreşti, culminînd cu raţe sălbatice în sînge. În cei cincisprezece ani scurşi după revărsarea belşugului peste deşerturile Arabiei, locuitorii veşnic flămînzi de pînă atunci, avuseseră timpul să-şi educe papilele gustative puse în contact cu minunile bucătăriei occidentale, ajungînd a se număra printre puţinii *gourmets* pricepuţi să savureze trufele, stridiile şi acei arhiscumpi peştişori de-

numiți *omble chevalier*, găsibili numai în lacurile elvețiene și recent pe cale de dispariție.

Lordul Grantley studia amuzat expresia de beatitudine așternută pe chipurile acestor proaspeți magnați ai petrolului, ajunși peste noapte să manipuleze milioane de eurodolari, așa cum copiii învîrteau odinioară bilele. Salonul Imperial zumzăia ca un roi de albine pe fundalul sonor al unei muzici de *café concert* cîntată în surdină, spre a favoriza digestiei. Se încolăceau felurite limbi și dialecte africane, arabe și sudamericane, dominate însă de engleza ajunsă unicul mijloc de comunicare al tuturor invitaților. Franceza avea mai puțină trecere fiindcă dintre francophoni, numai algerienii avuseseră parte de șansa pactolului petrolifer.

În vreme ce se rezuma să converseze prin forța lucrurilor numai cu invitații din preajma sa, Humaidah își arunca din cînd în cînd privirile asupra întregii mese spre a se asigura că toată lumea era tratată cu aceeași considerație. Știa că în timpul banchetului discuțiile serioase erau excluse. Dar la cafea și la liqueururi, care urmau să fie servite în salonul Napoleon, conversațiile își vor pierde treptat frivolitatea și se vor concentra asupra petrolului. Băuturile alcoolice vor amorți unele minți, dar vor dezlega limbi. Și arabii, și negrii și sudamericanii vor fi tentați să spună mai multe decît și-ar fi permis în stare de trezire.

El, Sabahattin nu se atinsese de alcool, căci voia să-și păstreze neatinsă claritatea minții în convorbirile de afaceri care vor urma negreșit. Din nefericire, nesocotința Sorayei îi revenea stăruitor în minte, răvășindu-i gîndurile, frînîndu-i elanul, încurcîndu-i planurile.

După dessertul îmbelșugat — torturi monumentale, piramide de fructe, clătite flambate stropite cu „Grand Marnier", flan-uri fragede, meringue-uri glasate, tarte și suffle-uri, pralinate, — invitații îngreunați ca niște gîște îndopate, se ridicară de la masă și se îndreptară spre Salonul Napoleon, spre a-și spăla gîtlejul cu cafele. Cei familiarizați cu Istoria Romei Antice, regretau moartea acelui bizar dar atît de util obicei, potrivit căruia convivii ajunși la saturație vomau spre a-și descărca prea plinul burților, ca după aceea, să o ia de la început cu festinul.

Sabahattin știa că bătălia la conferința OPEC se va da între partizanii unei creșteri lente a prețului petrolului dirijați de bagheta Arabiei Saudite și între adepții majorării lui masive. La ultimele sesiuni triumfase principiul moderaților. Ce se va întîmpla însă mai tîrziu? Viitorul lumii occidentale depindea de hotărîrea pe care o vor lua delegații în zilele următoare...

Instalați în fotolii „Empire", oaspeții își sorbeau cafelele își savurau liquerurile și coniacurile, așteptînd să se retragă chelnerii, spre a-și scoate ghiarele și a se înfrunta în discuții „amicale", uvertura conferinței de mîine.

Lordul Grantley se eclipsă discret. Dispărură și chelnerii.

Delegații se grupară pe nesimțite, potrivit intereselor și directivelor primite de acasă. Simpatiile personale nu aveau importanță. Chiar dacă nu și-ar fi cunoscut personal invitații, Sabahattin ar fi avut posibilitatea să le diferențieze ideile și apartenența politică numai după modul de a se îmbrăca. Personajele în burnusuri simple, de o albeață imaculată, reprezentau statele arabe conservatoare: Arabia Saudită, Emiratele Arabe Unite, Kuweitul și Qatarul. Delegații Irakului, Algeriei și Libyei, țări socialiste, purtau haine sobre, europene, cravate negre sau cenușii, lipsite de fantezie. Trimișii Nigeriei și Gabonului, state africane în plină dezvoltare și afirmare, arborau ostentativ robe multicolore, cu desene exuberante, mîndrindu-se cu pielea lor neagră, cu bogăția lor proaspăt obținută. Numai delegații Iranului, Venezuelei, Ecuadorului și Indoneziei păstraseră respectul pentru tradițiile vestimentare europene înfățișîndu-se la banchet în costume de seară, cu o impecabilă „cupă" britanică. Supremația modei europene — copiată odinioară cu servilism de neeuropeni — intrase în eclipsă.

Sabahattin, deși în afara fruntariilor Arabiei purta veșminte occidentale — comode, funcționale, care-i permiteau să treacă neobservat — rămînea în sufletul lui un arab și ca orice bun arab, dorea să imprime cultura și civilizația arabă — grație stăpînirii petrolului și indirect a aurului — și în lumea occidentală.

Rana deschisă în sufletul lui Sabahattin de fuga Sorayei, îl fulgeră iarăși. În planurile lui ea ar fi tre-

buit să joace un rol important. Măritînd-o cu Ali Yusuf Abdulah, unul dintre cei mai bogați și puternici emiri din Peninsula arabă, ar fi pătruns în cercul strict al aleșilor între aleși. Dar Soraya îi încurcase toate țițele.

— Datorită prăbușirii valutei americane, Kuweitul pierde un milion de dolari pe zi, în raport cu alte monede care și-au păstrat stabilitatea! se auzi, singularizîndu-se printre celelalte voci glasul lui Salem Ahmed Nasser, șeful delegației kuweitiene. Dacă această stare de lucruri nu va fi remediată, beneficiile OPEC pe anul în curs vor scădea cu cel puțin 10 miliarde de dolari...

Chiar dacă ar scădea cu 10 miliarde de dolari, beneficiile noastre ar rămîne totuși deasupra nivelului de 100 miliarde de dolari, declară calm reprezentantul saudit, Hayel Mahomed Ghalib. Ceea ce, între noi fie vorba constituie o sumă deloc neglijabilă!

Venezuelanul Romulo Perez găsi cu cale să intervină:

— Nu este cazul să păcătuim printr-un pesimism exagerat, dar nici să ne lăsăm îmbătați cu apă de trandafiri. Căderea dolarului constituie un fenomen ireversibil. Indiferent de majorarea lentă sau rapidă a prețului petrolului, trebuie să adoptăm formula „paner"-ului celor unsprezece monede străine, care să înlocuiască dolarul în tranzacțiile noastre cu statele consumatoare de petrol. În discuțiile purtate pînă în prezent s-a propus ca panerul să cuprindă dolari australieni și canadieni, franci elvețieni și francezi, mărci vestgermane, yeni, guldeni danezi, coroane suedeze și lire sterline.

— Calculele ar fi deosebit de complicate, replică arabul saudit.

— Complicate sau nu, procedeul trebuie folosit, stărui venezuelanul. Numai așa putem evita consecințele catastrofale pentru noi ale variațiilor devizei americane. Mă siliți să vă atrag atenția, Mr. Ghalib că formula panerului a fost propusă de nouă state: Algeria, Ecuador, Gabon, Indonezia, Irak, Libya, Nigeria, Qatar, precum și de țara mea.

— Arabia Saudită nu este de acord cu acest expedient lipsit de realism...

— Arabia Saudită încearcă să impună un imobilism care ne lezează grav interesele, rosti tăios Ali Medjid

Barkati, delegatul Algeriei. La Libreville în 1975 s-a lansat ideea folosirii drepturilor de tiraj special în locul dolarului. S-a pretins atunci că veniturile statelor membre ale OPEC ar scădea în trei ani cu peste 20 miliarde dolari... Cert este că actuala situație nu mai poate fi tolerată. Barilul de petrol costă astăzi 14,70 dolari. Dolari devalorizați, a căror putere de cumpărare a scăzut cu aproape 400% față de dolarii din 1973...

— Exagerați, Mr. Barkati! replică Hayel Mahomed Ghalib. Dolarul este suferind, dar restabilirea lui rămîne oricînd posibilă... Arabia Saudită consideră că prețul actual al barilului poate fi înghețat pînă la începutul anului viitor. Atunci ne vom întruni din nou și vom hotărî dacă este sau nu cazul să majorăm masiv prețul petrolului...

Algerianul refuză să cedeze:

— De ce să hotărîm la anul o majorare masivă, mai greu resimțită de statele consumatoare de petrol și să nu ridicăm încă de acum prețul barilului cu încă 10 sau 15%?

— Iată o idee rezonabilă! îl susținu Hafiz el Kadir, reprezentantul Libyei. Am recupera în acest caz peste 2 miliarde de dolari.

— Nu cred că este înțelept să provocăm occidentul și statele în curs de dezvoltare, printr-o nouă majorare a prețului petrolului, care ar risca să provoace o criză economică mondială, cu consecințe grave în primul rînd pentru noi, își menținu Ghalib puncul de vedere adoptat încă de la începutul conferinței.

Delegatul algerian ridică mînios tonul:

— Poziția regatului Wahabit este incompatibilă cu statutul OPEC, însărcinat să apere interesele membrilor săi. În ceea ce mă privește voi acționa consecvent pentru majorarea în continuare a prețului petrolului. Sînt convins că în această chestiune mă bucur de un consens aproape general... Minoritatea, Mr. Ghalib, nu poate dicta voința ei majorității...

Ghalib ridică brațele într-un gest de totală indiferență:

— Sînteți liberi să luați ce măsuri veți crede de cuviință. Arabia Saudită nu își va schimba hotărîrea. Vom continua să vindem barilul cu 14.70 dolari.

— Sabotați interesele membrilor OPEC!

— Lipsa dumneavoastră de politeţe nu mă surprinde...

— Domnilor, domnilor, să nu ne pierdem calmul! interveni reprezentantul Kuweitului. Aş propune o soluţie de mijloc...

Sabahattin asculta ciocnirile verbale dintre delegaţi, cu o atenţie diminuată de propriile lui preocupări. Cînd îi invitase la banchet, avusese de gînd să îşi atribuie un rol mai activ în rezolvarea problemelor interesante şi pentru el în cel mai înalt grad. Dar neghiobia Sorayei începuse să-l obsedeze. Cum se va justifica faţă de emirul Yusuf Abdulah, viitorului său ginere? Era de presupus că fiica lui îşi pierduse virginitatea. Sabahattin cunoştea concepţiile tinerei generaţii. Fetele erau avide să cunoască dragostea, mai înainte chiar de a deveni nubile. Clătină mînios din cap. Lumea se rostogolea pe o pantă foarte înclinată, fără a şti ce i se va întîmpla la capăt. Dacă nu vor fi luate măsuri aspre, imediate, societatea de mîine va fi pusă în faţa unor perspective foarte sumbre. Principiile severe ale moralei arabe erau singurele capabile să readucă tineretul pe făgaşul cel bun... Dar numai dacă ar fi aplicate strict, fără menajamente, oricare ar fi consecinţele...

— Pari îngîndurat, *Staz* Sabahattin! Te-au supărat discuţiile tari purtate de unii dintre oaspeţii dumitale?

Glasul blajin, calm, al prinţului Abdul Rahman, îi mîngîie auzul după violenţele de limbaj atît de dizonante ale delegaţilor Algeriei şi Libyei.

— Este adevărat, *Jelalat el Emir*, excesele lor verbale contravin tradiţionalei politeţe arabe. Dar nu aceasta este esenţialul. Unii oameni îşi închipuie că vor obţine tot ce vor, dacă bat cu pumnul în masă.

— Pînă la urmă învinge raţiunea, *Staz* Sabahattin. Dacă n-am avea această încredere, am renunţa să mai continuăm lupta... Am impresia că nu mă ascultaţi, *Staz* Sabahattin...

— Vă cer iertare, *el Emir!* Mă frămîntă însă o mistuitoare amărăciune, ca să nu folosesc un termen mai dur, spre a vă zugrăvi starea mea sufletească. Îmi permiteţi să vă cer o povaţă? Înţelepciunea dumneavoastră, *el Emir*, îmi va lumina poate şi mie mintea îngăduindu-mi să iau hotărîrile cele mai potrivite...

— Experiența vîrstei — privilegiu pe care-l obții vrînd nevrînd odată cu trecerea anilor — poate folosi uneori și celor tineri. Te ascult, *Staz* Sabahattin...

Financiarul îi destănui — la început pe ocolite — apoi cu totală sinceritate — escapada fiicei sale, fără a încerca să-i atenueze vina. Știa că mai de vreme sau mai tîrziu, totul va ieși la suprafață. Nu era pentru întîia oară că prefera să joace cu cărțile pe masă.

Destăinuirile lui Humaidah nu-l mirară pe prințul Abdul Rahman.

— Fiica dumneavoastră, *Staz* Sabahattin, este o biată victimă a unor concepții de viață occidentale, străine de morala noastră. O plîng din adîncul inimii. Dar asta nu înseamnă că îți este îngăduit să-i ierți nesocotința. Dacă lași într-un coș cu portocale sănătoase, o portocală stricată, este sigur că aceasta le va îmbolnăvi și pe cele bune.

— Atunci ce-mi rămîne de făcut, *el Emir*?

— Citești jurnalele, *Staz* Sabahattin?

— Le citesc, *el Emir*. Rubricile economice și politice. De celelalte nu prea am timp...

— Păcat. Ai fi găsit soluția, călăuzindu-te după un caz întîmplat la noi, în Arabia. Principesa Misha, nepoata emirului Mahomed Bin Abdul Aziz și-a încălcat obligațiile morale fugind cu un student, Musleh al Shaer, de o condiție socială inferioară ei. Fapta principesei Misha era și mai gravă decît a fiicei dumitale căci avea statut de femeie căsătorită. Era măritată cu un emir cu obîrșie regală, deopotrivă cu a ei, dar căsnicia se destrămase repede. Principesa și iubitul ei au fost prinși, pe cînd încercau să părăsească clandestin Arabia, folosindu-se de un avion străin. Au fost judecați și condamnați. Ea a căzut sub gloanțele unui pluton de execuție, în prezența studentului, apoi lui i s-a tăiat capul într-o piață publică din Jiddah. Ziarele occidentale, setoase de senzațional, au publicat articole gălăgioase, condamnînd moravurile noastre. Ambasada Arabiei Saudite din Londra a fost atunci autorizată să publice o declarație oficială: „Arabii vinovați au suferit pedeapsa capitală, în baza sentinței unui tribunal Islamic. Pentru crima de adulter se aplică pedeapsa cu moartea".

Humaidah clătină din cap cu amărăciune:

— Înțeleg, *el Emir*, înțeleg...

— Pedepsele noastre par aspre occidentalilor, *Staz* Humaidah. Sînt atît de orbi încît nu-și dau seama că îngăduința lor, în fața valului crescînd de nelegiuiri, nu este decît un simptom de slăbiciune, a unei lumi bătrîne, incapabile să se mai apere, o lașitate ascunsă sub masca unei așa zise umanități... Apoi trecu la altă ordine de idei, ca și cînd nesocotința Sorayei și consecințele ei n-ar fi meritat o discuție mai amplă: Ce părere ai, *Staz* Sabahattin, de ideile algero-libienilor? Sînt consternat de lipsa lor de previziune. Nu-și dau seama că majorînd masiv prețul petrolului vor provoca o criză acută în economia occidentală, falimentul ei lovindu-ne implicit și pe noi. La ce ne vor mai servi miliardele de dolari hîrtie, sau orice altă valută, dacă nu vom mai găsi nimic de cumpărat? Dacă clientul piere, piere și furnizorul. Membrii OPEC-ului nu înțeleg acest adevăr elementar... Astăzi asistăm la un fenomen și mai complex, *Staz* Sabahattin. Lumea occidentală strangulată de pretențiile noastre crescînde, caută cu febrilitate noi surse de petrol. Și a început să le găsească. În Alaska, în Mexic, în Marea Nordului, în zona continentală a coastelor estice ale Statelor Unite... Rezultatul se vede. O producție sporită de petrol, susceptibilă să creeze un surplus în stare să compromită fragilul echilibru actual dintre cerere și ofertă. Cînd oferta va depăși cererea, poziția noastră de producători monopoliști de petrol, nu numai că va fi zdruncinată, dar ne va pune în fața unor probleme insolubile...

Humaidah asculta cu aparent interes expunerea bătrînului emir, care fără să lanseze teorii absolut noi, vădea cunoștințe surprinzătoare în domeniul economiei petrolului. Beduinii din deșerturile Arabiei se adaptaseră ușor condițiilor din jungla lumii afacerilor occidentale. Sabahattin, cucerit treptat de cazuistica emirului, aproape că uitase trista aventură a Sorayei.

— Îmi pare rău, *Jelalat el Emir*, dar părerea mea nu coincide în totul cu a dumneavoastră. Deși accept realitatea apariției unui surplus de petrol pe piața mondială, socotesc trecător acest fenomen. Omenirea va avea nevoie de cantități sporite de combustibil. Atîta vreme cît nu va reuși să găsească izvorul unei energii ieftine, îndestulătoare, lumea occidentală va rămîne la cheremul

nostru. Și de acest avantaj trebuie să profităm din plin astăzi cînd sîntem stăpîni pe situație.

Prințul clătină din cap cu îndoială.

— Dumneavoastră tinerii, *Staz* Sabahattin, sînteți prea impetuoși. Se spune că moderația este apanajul bătrînilor. Eu o socotesc o virtute pe care toți oamenii cuminți ar trebui s-o practice... Ei, dar s-a făcut tîrziu, adăugă după ce își consultă ceasul de buzunar, un „Piaget" din platină lucrat manual.

„Vîrsta venerabilă nu l-a ferit de păcatul deșertăciunii, reflectă Humaidah cu îngăduința condescendentă a tinerilor față de slăbiciunile unor bătrîni simpatici.

— Trebuie să mă culc devreme, explică prințul. Mîine de dimineață plec la Roma, unde am să rămîn o zi sau două, iar de acolo îmi iau zborul spre Statele Unite. Bătrînul scăzu glasul spre a fi auzit numai de Humaidah. Sînt pe punctul de a face investiții serioase în Arizona și în California. Te sfătuiesc să mă imiți. Îți dau povața asta fiindcă țin la dumneata...

— Acum cîteva luni îmi spuneați că cele mai sigure investiții se pot face în Anglia și în Franța, *el Emir*...

— De atunci opțiunile mele s-au schimbat, *Staz* Sabahattin. Europa nu mai prezintă siguranță. Tergiversările marilor puteri în domeniul dezarmării, Angola, Zairul, Cornul Africei, Iranul, sînt tot atîtea elemente, care mă îndrituiesc să ajung la o concluzie, pentru mine axiomatică. Al treilea război mondial a început în Shaba. Știu, ai să-mi spui că nu fac decît să repet teoria formulată de președintele Leopold Senghor. Te asigur că am gîndit-o înaintea lui, dar nu am lansat-o în public... *Staz* Sabahattin, preferințele mele sentimentale sînt orientate tot către Anglia. Nu uit că mi-am făcut studiile la Oxford. Dar rațiunea mă îndeamnă să pun surdină glasului inimii. Deci, imită-mă! Investește grosul capitalurilor în Lumea Nouă...

— Aș zice că Lumea Nouă este astăzi Lumea Arabă renăscută, *el Emir*. Americanii și rușii au îmbătrînit înainte de vreme.

Emirul Abdul Rahman, îl salută ducînd mîna la inimă, la gură și la frunte.

— Te las cu bine, *Staz* Sabahattin! Sper să ne revedem în Statele Unite...

— Eventual parteneri, *el Emir*...

— De ce nu? Am mai încheiat împreună afaceri reciproc profitabile. Ai vreo idee nouă?

— Am să v-o comunic de îndată ce se va cristaliza . . .

— Perfect. Începînd de săptămîna viitoare mă găsești la San-Francisco: Hotel Intercontinental.

— Eventual am să vă vizitez, *el Emir*.

— Te aștept oricînd cu plăcere. Noapte bună, *Staz* Sabahattin!

Plecare prințului Abdul Rahman, dădu semnalul dispersării oaspeților. Banchetul se încheie într-o atmosferă atît de încărcată, încît ruină digestia celor mai mulți convivi. Și pentru Humaidah rezultatele agapei nu fuseseră cele scontate. Poate că șocul provocat de ticăloșia Sorayei îl descumpănise, împiedicîndu-l să se ocupe în liniște și cu toată seriozitatea de afacerile lui. Acum însă își recîștigase calmul. Cînd se afla într-o situație limită știa să se stăpînească, să-și refacă echilibrul lăuntric. La fiica lui se mai gîndea așa cum te gîndești la un dispărut. Căci pentru el Soraya nu se mai afla printre cei vii . . .

*

* *

Barry Shannon, încă amorțit de somn, încearcă să-și aducă aminte cum de ajunsese în această cameră tipică de bordel de lux, în compania fetei cu piele trandafirie, care dormea ghemuită cu spatele spre el. Reuși să recapituleze evenimentele din seara trecută pînă cînd făcuse rămășag că va goli din cîte o sorbitură, trei sticle de șampanie la rînd. Unde se întîmplase asta? La „Acapulco"? La „Crazy Horse?" La „Sandy's"? La „Copacabana!" . . . Petrecuse regește în compania lui Selim Humaidah, a cîtorva prieteni ai lui, arabi și europeni, toți tineri, la care se adăugase un stol de balerine, steluțe de film, studente sau pur și simplu hetaire de lux. Dar cum nimerise aici n-ar fi putut să spună.

Vag scîrbit, Shannon coborî din pat și trecu în camera de baie. Se examină în oglindă și constată că barba îi crescuse umbrindu-i obrajii. Pe o poliță de cristal se aflau instrumente de ras foarte curate. Shannon își zise totuși că e mai cuminte să se radă cu aparatul său la Intercontinental. Era un fanatic al igienei, fiindcă îl

înspăimîntau bolile. Doar pericolul contaminărilor venerice îl înfrunta fără să se poată abține. Pînă acum suferise cîteva mici accidente, rezolvate din fericire expeditiv de medici experți.

Se spălă conștiincios și se înapoie în dormitor. Își adună veșmintele risipite peste tot și se îmbracă la repezeală, mai cu seamă că ceasul lui de mînă indica ora 9. Întîlnirea cu Sabahattin Humaidah nu îngăduia întîrziere.

Înainte de a pleca, scoase din portofel cîteva bancnote mari — dolari în hîrtii de cîte o sută — și le lăsă la vedere pe noptieră. Aruncă o ultimă privire asupra fetei adormite și părăsi încăperea.

Cînd se văzu în stradă, trase în piept aerul curat. Nu încercă să rețină adresa casei. Episodul din noaptea aceasta i se va șterge din minte așa cum se șterseseră alte sute de episoade asemănătoare. Remarcă doar că se afla pe un mare bulevard, cu imobile rezidențiale, cu pietoni corect îmbrăcați, cu automobile luxoase oprite de-a lungul trotuarului.

Razele soarelui se cerneau printre frunzele jucăușe ale copacilor, așternînd pe asfalt pete mișcătoare de lumină și de umbră. Cîntece de păsărele se îngînau cu zgomotele relativ modeste ale străzii.

O femeie tînără, foarte cochetă, care lăsa în urmă un suav parfum, „Chanel 5", trecu pe lîngă Shannon. Ispitită de mușchiulatura lui atletică, schiță un zîmbet. Americanul stîrnit, se uită după ea, dar în ultimul moment întoarse capul. În dimineața aceasta încheiase capitolul „femei", căci peste patruzeci de minute — în compania lui Humaidah — va deschide capitolul „afaceri".

Un taxi îl duse la Intercontinental. Ajuns în apartamentul său făcu un duș, se rase la repezeală, apoi îmbrăcă un costum sobru, așa cum obișnuiesc oamenii de afaceri.

La zece precis, zbîrnîi telefonul:

— Mr. Humaidah vă așteaptă în apartamentul său, Mr. Shannon, îl anunță Husein Arvani, primul secretar al financiarului.

Barry se deprinsese a-și struni emoțiile, astfel încît se afișeze în orice împrejurare o mască imposibilă, flegmatică, un calm ușor ironic exasperant pentru interlocuitorii impulsivi, colerici. Acum avea să joace totul pe o carte. Dacă rezultatele vor corespunde așteptărilor,

va obține nu numai o poziție dominantă în lumea bancară americană, dar va plăti și niște polițe grele dușmanilor care îi tăiaseră aripile tocmai cînd începuse să se discute la Washington cu toată seriozitatea, candidatura sa la Secretariatul Trezoreriei Statelor Unite. Cîte lovituri, cîte umilințe îndurase. Toți se coalizaseră împotriva lui. Pînă și prietenii i se înstrăinaseră. Ultima vexațiune, meschină dar cu atît mai usturătoare — ridicarea pașaportului diplomatic care i se acordase în calitatea sa de consilier al Președintelui — îi rănise profund orgoliul.

Nu abandonase însă nici o clipă speranța că se va redresa. Arabii îi oferiseră șansa de a-și lua din nou zborul. Sabahattin Humaidah jucase pentru el rolul providenței. Încrezător în competența, ingeniozitatea, talentul, și mai ales machiavelismul lui Shannon, grefate toate pe un temperament deosebit de combativ, care refuza să accepte înfrîngerea, arabul îi dăduse prilejul de a arăta ce poate.

El, Barry, știa că Humaidah îl folosea drept instrument, dar accepta rolul fiindcă era răsplătit cu generozitate. Nu avea de gînd să rămînă la infinit în această situație subalternă. De îndată ce-i vor crește iarăși aripile, se va lansa din nou în afaceri pe cont propriu. Dar pînă atunci era silit să-și roadă zăbala.

Înainte de a se înfățișa lui Humaidah bău un pahar cu whisky, pentru a-și biciui organismul. Alcoolul în mici cantități, îl stimula, călindu-i nervii, ascuțindu-i inteligența, zgîndărindu-i imaginația.

Financiarul arab, asistat doar de Selim, îl primi în salonul apartamentului imperial, transformat pentru circumstanță în cabinet de lucru. După indispensabilele formule de politețe care însoțiră strîngerile de mînă, îl pofti să ia loc.

— Acum sîntem în sfîrșit între noi, Mr. Shannon. În prezența fiului meu poți vorbi deschis. Pe masa cu rotile de colo ai băuturile, lîngă dumneata țigările de foi și țigaretele. Dezagrementul de a te servi singur este precumpănit de avantajul de a nu fi auzit de urechi indiscrete. Descarcă-ți sacul! În ce stadiu te afli? În scrisorile pe care mi le-ai trimis pînă acum mi-ai dat numai informații trunchiate.

Shannon alese tacticos o țigare de foi, o decapită cu

o ghilotină minusculă de argint și și-o aprinse cu chibritul.

— Bravo! exclamă apreciativ Selim. Ești un rafinat, Mr. Shannon. O țigare de foi de o calitate superioară, nu se aprinde cu bricheta ca la flacăra unei lumînări, iar în lipsă de așa ceva — și pentru asta ne cerem scuze — se folosesc chibriturile.

Humaidah își spuse cu tristețe că intervenția fiului său îi caracteriza superficialitatea. Se abținu însă a-și manifesta nemulțumirea, pentru a nu-l inhiba.

— Prima fază a acțiunii noastre — faza de pregătire strict secretă — s-a încheiat cu un remarcabil succes, declară Barry Shannon, bucurîndu-se de satisfacția pe care o citi pe chipul lui Humaidah. Pot să vă informez că 20% din acțiunile lui „Bank of America and South Asia" au trecut în mîinile noastre, prin cumpărări executate în taină, fără ca Ronald Chandler și oamenii lui să fi aflat ceva.

Humaidah se izbi cu palma peste genunchi exteriorizîndu-și satisfacția, gest lipsit de eleganța care-i amintea originea umilă.

— Nici Securities and Exchange Comission n-a prins de veste?

— N-a prins pentru că am avut grijă să achiziționez acțiunile exact așa cum v-am explicat, în cursul discuțiilor noastre preliminare, 5% pe numele emirului Ali Yusuf Abdulah și cîte 5% pe numele lui Mohamed Alkaf, Syed Awad al Essay și Abdul Obaid, oamenii dumneavoastră de paie.

— De ce le-ați cumpărat fracționate? întrebă Selim cu naivitate.

Humaidah închise ochii și își strînse buzele ca și cînd ar fi primit o lovitură în moalele capului. Imbecilitatea fiului său părea să fi atins proporții patologice.

— Ți-am mai explicat, Selim, îi spuse cu durere în glas. Dacă toate acțiunile ar fi fost achiziționate de un singur cumpărător, acesta ar fi avut obligația să-și declare în mod public stocul cumpărat. Legea impune oricărei persoane fizice sau juridice să informeze autoritățile si publicul dacă și-a procurat mai mult de 5% din acțiunile unei societăți. Fiind fractionate în patru pachete de cîte 5% pe numele a patru persoane, obligativitatea publicității cade.

— Am înțeles, tată, rosti Selim bucuros că părintele său se arătase atît de dornic să-l lămurească.

— Dacă operația ar fi ajuns la cunoștința lui Chandler și a comitetului directorial, adăugă Sabahattin, aceștia și-ar fi luat măsuri de apărare, întîrziind sau eventual zădărnicind încercarea noastră de a acapara Banca.

— Exact! întări Shannon. Acum după ce am achiziționat pe sub mînă 20% din acțiuni, putem declanșa la lumina zilei acțiunea de înghițire a Băncii. Fălcile crocodilului — personificat de grupul Humaidah — se vor deschide larg și vor hăpăi sacul cu miliarde ale grupului Chandler și compania.

Sabahattin clătină din cap în semn de încuviințare:

— Ai lucrat bine, Mr. Shannon.

— Mulțumesc, Mr. Humaidah.

— Vrei să mai pui o întrebare Selim? zise bătrînul financiar.

— Da, tată. Mai am o nedumerire. Cu 20% din acțiuni este oare posibil să obții controlul asupra unei Bănci care poate arunca în bătălie celelalte 80% din acțiuni spre a înfrînge ofensiva noastră?

— Întrebarea ta nu este lipsită de sens, Selim. În mod practic, într-o asemenea bătălie, un pachet de 20% din acțiuni reprezintă o avangardă invicibilă, cu atît mai mult cu cît marii acționari ai Băncii nu dispun nici ei de mai mult de 20—30% din acțiuni, restul fiind în posesia micilor deținători, care constituie o masă fluctuantă ușor de manevrat. Poziția lui Chandler este destul de șubredă. Marii acționari nu se arată niciodată unanimi în a sprijini comitetul directorial în exercițiu. Fricțiuni, rivalități, interese meschine, împiedică creearea unui front unic. Cît privește micii acționari, avem la dispoziție o armă formidabilă, denumită *merger* care ne permite să le achiziționăm acțiunile oferind un preț superior cotării lor în Bursă. Am să-ți explic mai tîrziu tehnica operației. Acum nu ne mai rămîne decît să fixăm ora H. Ora declanșării marii bătălii. În această fază cu cît elementul surpriză este mai mare, cu atît cresc și șansele noastre de reușită, zise financiarul arab.

— Dacă-l prindem pe Chandler nepregătit, victoria noastră este asigurată, spuse Shannon. Dar cu o rezervă, Mr. Humaidah.

— Care, Mr. Shannon?

— Oamenii dumneavoastră amestecați în această afacere să aibă gura pecetluită. Altfel dăm totul peste cap. *Securities and Exchange Comission* abia ar aștepta să-și vîre nasul în treburile noastre. Căci noi, trebuie s-o recunoaștem, am eludat cu bună știință legile Statelor Unite.

— Răspund de oamenii mei, Mr. Shannon. Am știut întotdeauna să-i țin în strună. Dacă ar încerca să joace în ham, i-aș zdrobi.

Barry înțelese că amenințarea îl viza, destul de străveziu și pe el. Dacă va călca vreodată strîmb, nu va putea spune că nu a fost prevenit. Rîse cu falsă voie bună și dădu un răspuns fățarnic, de parcă vorbele interlocutorului nici nu l-ar fi atins.

— În cazul acesta, Mr. Humaidah, putem considera obținerea controlului asupra lui „Bank of America and South Asia" ca și îndeplinit . . .

★

Pentru Edith Jones aerul parizian era încărcat cu electricitate afrodisiacă. Toate contribuiau să o mențină într-o stare de excitație obsedantă. Și revistele cu ilustrații erotice expuse la vedere în chioșcurile de ziare și afișele cinematografelor cu spectacole „porno" și magazinele cu produse „sexy" și tinerii cu blue jeans lipiți de corp și prostituatele care-și etalau turpitudinea prin colțurile străzilor și dîrele de parfum lăsate de femeile cochete și senzuale și obiectele de toaletă intimă, slipuri brusiere, furouri, toate de dantelă străvezie și feluritele mărci de prezervative popularizate prin farmacii și filmele cu situații echivoce de la emisiunile de televiziune în culori . . .

O ispiteau enorm filmele „porno" dar nu îndrăznea să-i ceară lui Lester să o conducă la asemenea spectacole. Un rest de puritanism, de decență, de rușine, păstrate în subconștient din anii copilăriei dominați de prezența maică-si, o americancă virtuoasă, pudibondă, aspră nu numai cu membrii familiei ci si cu ea însăși, o împiedicau să dea frîu liber impulsurilor lăuntrice tot mai tulburătoare, mai imperioase.

Spectacolele de film „porno" o atrăgeau irezistibil. Imaginația ei luase foc. Era convinsă că la unul din acele cinematografe dubioase pe care le remarcase pe o stră-

duță adiacentă față de *Champs Elysées,* va găsi răspunsul la angoasele ei.

Era într-o după amiază cu soare mult, care făcea ca orașul să pară mai frumos, mai încîntător. Se delectaseră cu un prînz copios la rotiseria hotelului „Intercontinental", și se plimbau prin *Place de la Concorde,* spre a-și regla digestia într-un chip cît mai agreabil.

Lester încerca să-și ascundă un neastîmpăr pe care Edith îl observase încă de la restaurant. Îl cunoștea prea bine spre a nu-și da seama că el dorea să-i ceară ceva, dar că nu îndrăznea să înceapă, spre a nu o indispune. Într-un tîrziu, Lester nu se mai putu reține:

— Edith, aș vrea să-ți spun ceva. Dar să nu te superi . . .

Ea înțelese că trebuie să fie mai îngăduitoare, dacă voia să obțină la rîndul ei concesii.

— Dă-i drumul! Am să văd dacă e cazul să mă supăr sau nu . . .

Tonul ei mai blînd ca deobicei, îi dădu curaj:

— M-am gîndit să închiriem și noi o mașină . . . Din metro nu poți vedea Parisul . . .

Pe Edith o încolți frica. Maică-sa îi sădise în suflet spiritul de economie, aversiunea față de cheltuielile nesăbuite. Poate fiindcă soțul-ei, tatăl lui Edith, fusese o mînă spartă.

— Să nu coste prea mult, Lester . . .

Faptul că nu-l refuzase din primul moment, îl făcu să-și reia valabil teza:

— Am închiria cea mai mică și mai ieftină mașină. Am văzut cîteva agenții. Aș alege una cu cele mai avantajoase condiții. . .

Pe Edith o fulgeră un gînd ascuns.

— Sper că n-ai să mă înviți să te însotesc în investigațiile tale. Prefer să mă uit singură pe la vitrine . . .

— Desigur, comoara mea, se grăbi Lester să răspundă. Poate îți cumperi ceva. O blană, o fustă, material pentru o rochie . . . Sau o perucă . . . De mult ți-ai dorit o perucă blondă; ai semăna cu Marylin Monroe . . .

— Bine, du-te, rosti îngăduitoare.

— Unde ne întîlnim după ce termin?

— Cît timp îți trebuie?

— Eh,o oră — două . . .

Lester se temuse că Edith îi va reproșa timpul pierdut. Dar ea îi surîse indulgent.

— Fie! Acum e ora patru. Ne revedem la 6 în holul hotelului!

— Să zicem la 7... S-ar putea să nu găsesc prea repede ceea ce caut...

— Atunci rămîne la 7!

Fața lui Lester se lumină.

— Pisiciuța mea, am să fac rost de cea mai frumoasă mașină, la prețul cel mai scăzut posibil.

Îi făcu voios semn cu mîna și plecă aproape în fugă spre *Rue Royale,* temîndu-se că va fi chemat înapoi După ce Lester se pierdu în mulțime, Edith rămase cîteva clipe locului chinuită de ezitări. În sufletul ei se dădea o mare luptă cu ispita. Privi înapoi spre *Rue de Rivoli,* apoi își îndreptă privirile spre *Champs Elvsées.* „A doua sau a treia stradă la dreapta, înainte de Arcul de Triumf", își zise. Împins de o forță inexorabilă porni cu pas grăbit spre *Champs Elysées*...

Un sfert de oră mai tîrziu, se văzu în fața mult rîvnitelor cinematografe „porno", de pe străduța adiacentă... Trecu în sus și în jos prin fața sălilor de spectacol, fără a îndrăzni să intre. Învinse ultimele ezitări. Evitînd să se uite în dreapta sau în stînga, pătrunse într-un vestibul îngust, întunecat. Pe zidul erau lipite afișe variate colorate — fără nici un fel de poze — pe care scria laconic; „Erotissimo". Sugrumată de emoție, se opri în fața ghișeului și abia izbuti să bîiguie pe franțuzește, cu un execrabil accent american.

— Un bilet, vă rog!

Un tînăr grăsuliu, cu privirea ternă, plictisită, replică indiferent:

— Optsprezece franci, *Madame.*

Edith își scormoni geanta, plăti, luă biletul și se îndreptă jenată spre controlor. Acesta reținu contramarca și deschise o ușe capitonată, lăsînd să se vadă un coridor strîmt, îmbrăcat în catifea fanată, albastră, la capătul căruia o scară în spirală cobora spre subsol. În ochii controlorului, un bărbat de vreo patruzeci și ceva de ani, chel, burtos, transpirat, Edith crezu că deslușește o scînteie de amuzament.

Roșie în obraji, trecu prin fața individului chel, străbătu coridorul și se angajă pe scară în jos. Mirosea a

aer închis, impregnat cu spray de brad. Inima îi bătea atît de tare, încît avea impresia că și-o aude zbătîndu-se în coșul pieptului. Ajunsă la subsol, împinse altă ușă cu canaturi de asemenea capitonate și pătrunse într-o sală de proporții reduse, cufundată în semiîntuneric, cu circa douăzeci de rînduri de scaune dispuse de-o parte și de alta a unui culoar acoperit cu un covor gros, spre a amortiza zgomotul pașilor. Un ecran uriaș pentru dimensiunile încăperii, acoperea întreg peretele din fund. Filmul în plină desfășurare, o făcu pe Edith să rămînă nemișcată. Suferi în clipa aceea un șoc mai puternic decît atunci, în cimitirul de automobile, cînd tinerii ei elevi o umiliseră atît de cumplit. Un bărbat gol, între două vîrste, nu prea atractiv, făcea dragoste cu o femeie oarecum trecută, dar cu forme încă frumoase, de asemenea goală. Edith observă cîteva capete care se întorceau spre ea. „Stați jos! Stați jos!“ ...

Glasurile erau guturale, iritate. Confuză, se lăsă să cadă pe un scaun liber.

Actul amorului amplificat la dimensiuni gigantice își pierdea orice farmec, devenind obscen, animalic. Spectacolul acuplării continua să se desfășoare fără a-i scuti pe spectatori de nici un amănunt fiziologic.

Edith fu ispitită să se ridice și să plece, dar îi fu rușine să se miște, spre a nu atrage iarăși atenția asupra ei. Cînd privirile i se mai obișnuiră cu semiîntunericul, observă că în sală, în afara cîtorva bărbați de diferite vîrste, nu se mai afla decît o singură femeie, foarte grasă, însoțită probabil de soțul ei. Vorbeau din cînd în cînd șoptit, într-o limbă străină, greu de identificat.

Edith își făgădui să se retragă înainte de terminarea filmului. N-ar fi suportat să fie văzută la lumină de ceilalți spectatori. În stînga ei remarcă o siluetă. Un tînăr cu plete, subțirel, subțirel, aproape, adolescent. Tînărul se frămînta fără să-și găsească astîmpărul. La un moment dat, o atinse pe Edith cu cotul, ca din întîmplare. Ea se înfioră de teamă și în același timp de plăcere. O plăcere perversă, nefirească.

Tînărul o privea din cînd în cînd pe furiș. „Caută desigur aventură“, își zise Edith excitată. Poate că o alesese pe ea. Era dispusă să-i accepte avansurile. Le aștepta cu o fervoare dureroasă. Tînărul se uită în jur spre a se asigura că nu se afla nimeni în apropiere.

Scaunele laterale erau goale. Deodată se petrecu un fapt care provocă lui Edith un șoc și mai puternic decît primul. Tînărul își deschise cu gesturi furișe fermoarul de la pantaloni și cu gesturi încete începu să se masturbeze, în timp ce privirile-i căutau pline de imploare spre Edith. Acesta se ridică aproape fără voie de pe scaun și fugi spre ea. Sala părea să o înăbușe, să o tragă înapoi cu brațe nevăzute. Abia cînd se trezi pe scară încetini pasul. Se sili să străbată fără grabă holul cinematografului. Controlorul chel o fixa cu un fel de curiozitate insultătoare. Tînărul grăsuliu de la ghișeu nu-i acordă în schimb nici o importanță. Privea în gol.

Ajunsă în stradă, Edith coti la dreapta și se grăbi să iasă în *Champs Elysées*. Atît de tumultoase, de contradictorii, de neînțelese, erau simțămintele care i se ciocneau în suflet, încît o podidi plînsul.

Un tînăr o privi cu simpatie și compătimire. Vru să se apropie de ea, dar Edith se grăbi să se îndepărteze, amestecîndu-se în mulțimea de pietoni, spre a i se pierde urma . . .

Patru personalități din lumea filmului american și-au găsit moartea într-un groaznic accident de circulație pe Drumul Soarelui în apropiere de Roma. Un autocamion TIR scăpat de sub control, a percutat un Mercedes ce venea din sens invers. In urma coliziunii amîndouă autovehicule au luat foc. Dintre pasagerii Mercedesului trei au murit pe loc, iar al patrulea și-a dat sfîrșitul în ambulanța care-l ducea spre spital. Victimele sînt George Hawkins, regizorul filmului „Aventurile lui Casanova", precum și Diana Rogers, vedetă în același film, actorul Burt Robertson, și producătorul Reginald Carter. Ancheta a stabilit că șoferul autocamionului a decedat la volan în urma unui fulgerător atac de cord".

După lectura articolului, Jill Winters lasă consternată ziarul pe masă.

— Ce nenorocire! exclamă. Carter urma să fie producătorul filmului meu. Înseamnă că turnarea va fi amînată la calendele grecești. O podidiră lacrimile: Ron, mă urmărește ghinionul.

Ronald Chandler luă ziarul și citi articolul.

— Nu trebuie să te alarmezi, draga mea. Weidenfeld m-a asigurat că filmul se va face orice s-ar întîmpla. „International Pictures" este la mîna lui și indirect a

mea. În locul lui Carter va fi desemnat alt producător. Hai, liniștește-te, comoara mea!

Jill era disperată, fiindcă lacrimile aveau să-i ruineze fardul. Încercă să și le usuce cu batista de dantelă.

— Încă două cocktailuri! porunci Chandler chelnerului.

— Pentru mine, nu! rosti actrița.

Docil, bancherul anulă comanda.

— Atunci să trecem la restaurant, Jill. Să ne înviorăm cu o langustă și cu un Chateaubriand, încercă să glumească, spre a-i risipi supărarea.

Cîțiva bărbați de la mesele alăturate îi priveau cu interes. Lacrimile lui Jill o făceau mai seducătoare, mai dezirabilă. Însoțitorul ei era de invidiat.

Lui Chandler nu-i convenea să devină alături de Jill punctul de mir al întregului bar. Aici la „Grillon" era imposibil să nu-l cunoască cineva. Lupta-i lăuntrică dintre plăcerea de a se afla în compania actriței și teama de publicitate, continua să-i macine liniștea.

— Hawkins era la ultimele tururi de manivelă ale „Aventurilor lui Casanova" și urma să înceapă tot la Roma „Panică pe Via Veneto". Diana Rogers și Burt Robertson aveaú să joace în acelaș film.

Chandler se stărui să o liniștească:

— Dacă nu se va mai turna „Summer Night Fever", în cel mai rău caz ai s-o înlocuiești pe Diana Rogers în „Panică pe Via Veneto".

— Și dacă nu se mai face nici filmul ăsta?

— Nu se poate, Jill. În producția lui s-au investit bani mulți. Studiourile nu-și permit luxul să-i piardă. A murit regizorul? Trăiască regizorul! Aceeași situație și cu actrița.

— Încerci să mă încurajezi, îi surîse ea.

— Cîtuși de puțin. Privesc prin prizma omului de afaceri. Sînt realist, scumpa mea.

— Atunci mă abandonez în brațele și grija ta, iubitule.

— Îți voi onora încrederea, Jill.

— *Monsieur* Ronald Chandler este poftit la telefon! se auzi în surdină un glas suav izvorît dintr-un difuzor nevăzut. Anunțul rostit în franceză fu repetat și în engleză.

Bancherul făcu o mutră perplexă. Cum de îl reperaseră și aici?

— Mă iertați, Jill. Mă duc să văd cine mă caută.

Trecu în holul hotelului. Un *information clerck* îl îndrumă spre cabina telefonică.

— Hello, Chandler *speaking!* rosti bancherul ducînd receptorul la ureche.

Era vag îngrijorat.

— Hello, Chandler! Aici Philip Aylon. Regret că te-am deranjat, dar trebuie să-ți fac urgent o comunicare extrem de importantă.

— De unde vorbești, Aylon?

— De la „Intercontinental", Rue de Castiglione.

— Cunosc hotelul. Vrei să ne vedem după prînz?

— Trebuie să ne întîlnim imediat. Discuția noastră nu suportă amînare.

— Este o chestiune chiar atît de gravă?

Glasul personajului de la celălalt capăt al firului răsună oarecum exasperat:

— Este mai grav decît ți-ai închipui în presupunerile tale cele mai negre. Vino imediat! Te-aș vizita eu, dar mă deplasez foarte greu.

— Bine, sosesc îndată.

Perplex, Chandler se înapoie la Jill.

— Scumpa mea am să te conduc la restaurant. N-ai să te superi dacă am să te las puțin timp singură. Comandă și pentru mine, langustă și Chateaubriand, așa cum am hotărît.

— S-a întîmplat ceva rău? îl întrebă cu drăgălășenie, arătîndu-se preocupată de grijile lui.

— Chestiuni de afaceri, pentru tine lipsite de importanță.

— Bine, am să te aștept. Dar să nu întîrzii! Fără tine am să mă simt foarte singură.

— În maximum douăzeci de minute sînt înapoi.

Ronald Chandler nu avea de unde să știe că absența lui se va prelungi, silindu-l să-și calce făgăduiala.

Deși între „Crillon" și „Intercontinental" distanța era neglijabilă, Chandler luă un taxi, care datorită rutei ocolite impusă de sensurile unice, îl făcu să irosească mai mult timp decît dacă ar fi mers pe jos.

Philip Aylon îl primi stînd în căruciorul lui de invalid. În salon se afla — în afara gazdei — un singur

personaj, de vreo patruzeci de ani, roşcovan, cu faţă aspră şi gesturi reţinute.

— Cum de m-ai dibuit la Crillon? îl întrebă Chandler pe amfitrion în vreme ce-i strîngea mîna.

— Am telefonat la New York şi mi s-a spus că ai plecat la Paris.

— Numai Preston ştia că mi-am reţinut cameră la Crillon.

— Cu el am şi vorbit. La început s-a scuzat, spunîndu-mi că nu ştie unde te-aş putea găsi. Dar cînd i-am explicat că este o chestiune de viaţă şi de moarte, mi-a furnizat informaţia cerută.

Chandler îl privi nedumerit:

— Începi să mă pui pe gînduri!

— Vei avea în curînd toate motivele să-ţi storci creierul în căutarea unor soluţii miraculoase... Îţi prezint pe Mr. Josiah Lilienthal din Serviciul Secret al Israelului, care doreşte să te pună în curent cu o chestiune care te priveşte direct. Mr. Lilienthal, aveţi cuvîntul!

Cu glas molcom, măsurat, israelianul începu cu o întrebare:

— Îl cunoaşteţi pe bancherul Barry Shannon?

— Da. Relaţii profesionale. Deşi n-am făcut niciodată afaceri împreună.

— Aflaţi că Mr. Shannon, în calitate de împuternicit al unui grup de arabi în frunte cu Sabahattin Humaidah, vrea să pună mîna pe Banca dumneavoastră.

— Ridicol! replică Chandler neîncrezător.

— După ce veţi afla amănunte, vă veţi schimba părerea. Agenţi ai noştri infiltraţi în Wall Street au intrat în posesia unor indicii care ne îndrituiesc să credem că se pune la cale o lovitură distrugătoare împotriva dumneavoastră.

Îi dezvălui în cîteva cuvinte manevrele subterane ale lui Shannon, culminînd cu achiziţionarea tainică a pachetelor de acţiuni şi cu iminentul *merger* pus la cale. În timpul expunerii sobre, dar întemeiate pe date precise, pe Chandler îl podidise transpiraţia.

— Dar oamenii ăştia sînt nebuni! exclamă, după ce Lilienthal încheie raportul.

— Nebuni? Implacabili, vrei să spui! rosti Aylon cu amară ironie.

Chandler își împreună mîinile:

— Vă mulțumesc, Mr. Lilienthal, pentru că m-ați prevenit în ceasul al unsprezecelea. Îți mulțumesc și dumitale, Aylon.

— Nu-mi mulțumi, Chandler. Era de datoria mea să te pun în gardă. Nu vreau ca grupul dumitale să cadă în mîna arabilor.

— Va trebui să-mi iau măsuri de apărare...

— Cît mai grabnice, prietene. Mobilizează-ți capitalurile! Ia legătura cu marii acționari ai Băncii! Pregătește-te pentru bătălia care nu va întîrzia! În ceea ce mă privește, am să te sprijin cu toate forțele.

— Îți mulțumesc, Aylon.

— Nu uita, Chandler. Humaidah dispune de capitaluri, practic, inepuizabile.

Ronald începu să umble agitat prin odaie. Cu privirile plecate, frămîntîndu-și mîinile, își rumega gîndurile.

— Nu crezi că ar fi cazul să-l chem și pe Preston, aici, la Paris? Să punem împreună la cale un plan de luptă...

— Presupun că de mine nu mai aveți nevoie, spuse Lilienthal. Dacă doriți să mă contactați, știți unde mă puteți găsi, Mr. Aylon. În cazul că voi obține noi informații, vi le voi transmite neîntîrziat.

Își luă rămas bun și ieși.

Chandler se prăbuși într-un fotoliu.

— De aici pot să cer la telefon New Yorkul? Să-l convoc pe Preston.

Aylon porunci prin interfon secretarului să obțină legătura cu „Bank of America and South Asia". Cîteva minute mai tîrziu glasul lui Preston se auzi în receptor.

— Ce e cu tine, Ron? Te roade dorul de Bancă?

— Te aștept la Paris, Harold. Vii cu primul avion!

Tonul jovial al vicepreședintelui Băncii se schimbă:

— S-a întîmplat ceva?

— Ai să afli aici!.. Încă un lucru, Harold! Anulează aprobarea împrumutului acordat lui Weidenfeld. Vom avea în curînd nevoie de toate resursele noastre.

— Prea tîrziu, Ron. Chiar azi, la prima oră, i-am predat cecul. S-a înapoiat în mod expres din Arabia Saudită spre a-l încasa. Am executat dispoziția dumitale, Ron.

Chandler suspină:

— Atunci nu mai e nimic de făcut!.. Cînd vii la Paris să-mi aduci listele cu principalii noştri acţionari. Îţi rezerv o cameră la „Intercontinental".

După ce termină convorbirea telefonică, Chandler se întoarse spre amfitrion.

— Abia acum înţeleg de ce acţiunile Băncii mele înregistrau creşteri atît de accentuate. Era rezultatul cumpărărilor efectuate de Shannon... Mare secătură!

După ce se înapoie la Hotelul „Crillon" i se spuse că era chemat la telefon de New York. „Ce bucurii mă mai aşteaptă?" reflectă amărît. Cînd duse receptorul la ureche, auzi vocea jovială a lui Weidenfeld.

— Am vrut să-ţi mulţumesc, Ron, pentru împrumut. Şi pentru că ştiu să mă revanşez, îţi dau şi eu o veste bună. Jill, protejata dumitale a obţinut, graţie intervenţiei mele, rolul principal în „Panică pe Via Veneto". Preia rolul Dianei Rogers. Cum s-ar spune, intră în papucii unei mari vedete. Va avea şi un nou regizor, pe Rudolph Zimmerman, un tip cumsecade, care o va pune în plină lumină. Ei, ce zici, nu te bucuri?

Rîzînd nervos, Patricia Byron se uita crispată cînd la fîşia de asfalt a autostradei, care se repezea ameţitor sub botul roşu al automobilului, cînd la copacii lăturalnici care se avîntau vijelios gata să se strivească de parbrizul curbat, cînd la acul vitezometrului care oscila între 280 şi 290 kilometri pe oră.

— Conduci nebuneşte, Teddy Bear! Vrei să ne sinucidem?

Rîsul ei gutural, înfricoşat, îl stimula să apese tot mai adînc pedala de acceleraţie. Vitezometrul înregistra acum 300 Km. pe oră, iar acul oscila spre dreapta, într-o progresie lentă dar continuă. Lamborghini-ul „Countach" ţişnea ca un proiectil printre automobilele întîlnite în cale.

— Vreau să demonstrez că iuţeala luminii poate să fie depăşită! exclamă Teddy Bear cuprins de o euforie delirantă. În loc de benzină folosesc tahioni.

— Tahioni?

— Da, nişte particule care au realizat în acceleratoare o viteză inimaginabilă. În comparaţie cu iuţeala

uriașă a tahionilor, viteza luminii este de zero față de infinit. Existența demonstrată a tahionilor răstoarnă teoria relativității.

Acul vitezometrului atinsese 315 kilometrii pe oră, iar cursa lui nu se terminase.

Patricia rîse gîlgîit:

— Dacă vrei să murim ca Romeo și Julieta, țin să-ți reînprospătez memoria: sinuciderea lor s-a datorit unei neînțelegeri . . .

— Dar eu nu am de gînd să murim, Patricia! Vreau să zburăm în lună și de acolo în soare!

Automobilele depășite rămîneau cu atîta iuțeală în urmă, încît păreau să meargă în sens invers. Farurile puternice ale Lamborghini-ului zvîrleau rachete de lumină orbitoare.

— Sînt fericit, Patricia! Aș vrea să îmbrățișez autostrada, arborii, noaptea, stelele.

— Nu mă ispitește perspectiva îmbrățișirii unui copac, Teddy Bear. La viteza asta ne-am înfășura în jurul lui ca leucoplastul pe mosor.

Lamborghini-ul trecu fulgerător pe lîngă o mașină a poliției care își puse sirena în funcțiune și i se avîntă în urmărire. Teddy Bear chiui entuziasmat:

— Are mai puține șanse să ne prindă, decît o broască țestoasă să ajungă din urmă un ogar în plină fugă.

Mașina poliției își pierdu vînatul, dînd dovadă de o rușinoasă neputință.

— Au să-și răzbune umilința, alertînd toate mașinile poliției de pe parcurs.

— Ei și? A izbutit pînă acum muritor de rînd să apuce fulgerul de coadă?

Patricia îl privi oarecum uimită de frenezia lui și spuse în glumă:

— Dacă nu te-aș fi văzut bînd numai *juice* de *grapefruit* aș fi zis că te-ai îmbătat.

— N-ai greșit deloc. Sînt beat! Beat de fericire! Poate fiindcă mă aflu lîngă tine.

— Sînt flatată, Teddy Bear. Dar asta nu înseamnă că mă încîntă posibilitatea de a ne încheia existența terestră într-o frîntură de secundă.

— Nu este oare preferabil să-ți termini viața într-o apoteoză, decît să te chinuești luni de zile înainte de a-ți da ultimul suflu pe un pat de spital?

Patricia se cutremură:

— Devii lugubru, Teddy Bear.

— Ne-am apropiat de limita velocității Lamborghini-ului meu, rosti Teddy Bear cu regret.

— Mulțumesc lui Dumnezeu și constructorului că s-au oprit aici, declară emfatic Patricia, făcîndu-și semnul crucii, după ritul catolic.

Chandler Junior nu-și ridică piciorul de pe accelerator.

— Mă întristează gîndul că vom ajunge la destinație. Aș fi vrut ca drumul ăstă să dureze la înfinit... Ce feeric rai de licurici!

Prin fața ochilor lui, miriade de gîze fosforescente descriau un fantastic penaj de păun stropit cu toate culorile curcubeului.

— Sînt luminile Parisului care clipesc în zare, rosti prozaic Patricia. Se uită la ceasul de bord: Nu e decît opt. Vom avea tot timpul să ne schimbăm pentru serata Elissei Castellammare.

Însoțitorul ei se posomorî:

— Aș fi preferat să nu ne fi tulburat nimeni tête-à-tête-ul în noaptea asta.

— Nu vreau s-o mîhnesc lipsind de la petrecerea ei. Destul că i-am refuzat ospitalitatea și am dat prietenilor ei ocazia să mă foarfece...

— Te temi de răutățile lor?

— Dacă m-aș fi temut, nu m-aș fi instalat la „Intercontinental". Nu vrei s-o lași mai încet? Cred că e preferabil să ne petrecem noaptea la serata Elissei decît pe un pat de spital.

Teddy Bear reduse viteza, fiindcă proximitatea capitalei sporise circulația complicînd-o considerabil. Dispoziția lui sufletească se schimbă brusc.

— Este inutil să-ți cumperi mașini *grand sport* cînd autostrăzile sînt împănate cu duminicarzi și începători nepricepuți! exclamă iritat.

În ziua următoare sosirii lor la Paris, Teddy Bear vizitase expoziția automobilului de la „Grand Palais" Modelele noi îi stîrniseră în asemenea măsură entuziasmul, încît cumpărase cîte un exemplar din fiecare mașină cu mare capacitate cilindrică prezentată publicului

în premieră. Un Maserati „Khamsin" cu 8 cilindri în V, de 4930 c.c., un Mercedes „450 SLC", deasemenea cu 8 cilindri de 5025 c.c., un BMW „M 1" de 3500 c.c care dezvolta o viteză de 262 km/oră, un Aston Martin „V 8" de 5340 c.c., un Jaguar „XIS" de 12 cilindri, 5343 c.c. în sfîrșit un Lamborghini „Countach" care îl cucerise mai vîrtos decît toate celelalte. După ce le plătise, dăduse poruncă să-i fie livrate la „Intercontinental". Apoi uitase de ele fiindcă viața pariziană, atît de *bien remplie* pentru străinii cu multe parale, îl prinsese în vîrtejul ei. În compania Patriciei cutreerase casele de *haute couture* Dior, Nina Ricci, Saint Laurent, Cardin, Courrèges, Chlae, căci ea dorea să-și completeze garderoba cu ultimele creații ale modei pariziene, se lansaseră într-un lung turneu prin restaurantele, barurile, dancingurile cu mare vogă. făcuseră pariuri masive la *Longchamp* și *Auteuil* și pierduseră mulți bani prin cazinourile și tripourile de pe Rive Droite. Prezența Patriciei îl îmbăta ca un vin tare. Uitase și de antrenamentele pentru foarte apropiata-i cursă de la Le Mans.

Într-o dimineață, ieșind din hotel, găsise în fața intrării, aliniate ca soldații în front, mașinile cumpărate de la expoziție. Marea lui pasiune pentru automobilele cu mare cilindree reizbucnise cu o furie încă necunoscută. O lăsase pe Patricia plantată lîngă unul din uriașele candelabre de bronz care străjuiau porțile hotelului și începuse să examineze extatic fiecare mașină în parte. Obligat de poliție să elibereze strada, pentru a nu stînjeni circulația, își strămutase bijuteriile pe patru roate în parcajul subteran din Place Vendôme, apoi făcuse cîte o probă cu fiecare în parte. Fiindcă ceruse în mod express să i se predea automobile rodate de către specialiștii firmelor, le testase performanțele, supunîndule la cele mai mari eforturi. Atașată sincer de fantascul alergător de curse, Patricia acceptase să-l însoțească în plimbările lui în afara Parisului. Ar fi apreciat pitorescul peisajelor dacă Teddy Bear n-ar fi gonit zănatec uneori să o treacă toate răcorile. Ciudățeniile lui definite de ea drept originalități, îi sporiseră simpatia pentru acest copil mare, eliberat de complexele, pedanteria și teatralismele bărbaților din lumea ei, în majoritate *play boys* dornici să cucerească și să se lase cuceriți . . .

Prin Parisul inundat de autovehicule de toate mărcile și dimensiunile, conduse într-un ritm infernal, Teddy Bear evolua cu *aisance*. Lamborghini-ul lui se strecura ca o șopîrlă diabolic de agilă printr-o colcăială de scorpioni. Patricia îngrozită în primele zile de temeritatea noului ei prieten se deprinsese treptat cu aceasta, spunîndu-și resemnată că nimeni nu se poate împotrivi destinului.

Într-o seară după o cursă infernală pe șoselele din sudul Parisului, se înapoiară la hotel și înainte de a se schimba în ținută de seară, găsiră timpul să facă dragoste, dar pe furate, căci erau invitații Elissei de Castellammare la o petrecere oferită în vila ei din Neuilly. Clădirea, un magnific palat în stil Régence, fusese clădit de un marchiz cu gusturi somptuarii, în epoca premergătoare Marei Revoluții. După ce marchizul își plecase capul sub cuțitul ghilotinei, clădirea trecuse din mînă în mînă pînă ce fusese achiziționată — curînd după încheierea celui de al Doilea Război Mondial — de către principele Giulio di Castellammare, care socotise înțelept să se expatrieze din Italia-i natală, spre a-și face uitate legăturile strînse cu regimul fascist al lui Mussolini. Fiul său, ultrarafinatul Eduardo di Castellammare intrat într-o jenantă strîmtoare financiară, găsise o ieșire avantajoasă însurîndu-se cu Elissa Holland, fiica unui petrolist texan cu multe zeci de milioane de dolari. Mezalianța se dovedise extrem de profitabilă pentru blazonul ruginit al nobilului italian, care renăscuse din ruine magnific, opulent, înfloritor, ca și cînd n-ar fi trecut peste el cîțiva ani de mizerie stîngaci ascunsă.

Vila Castellammare, izolată în mijlocul unui vast parc — prințul avusese tăria de caracter să nu-l parceleze în loturi lesne transformabile în bani ce i-ar fi prins bine în epoca lui de pronunțat declin — era ascunsă în parte de privirile oamenilor de pe stradă de o perdea de copaci seculari. Cînd Teddy Bear își opri mașina în fața porților ferecate ale parcului, întunericul profund care înconjura vila, îl făcu să întrebe nedumerit:

— Ești sigură că n-am greșit adresa? Casa pare nelocuită.

— Nici o grijă. Aici, la Paris nimeni nu-și mai afișează bogăția. Milionarii se feresc de ziariști, de Kidnappers, de teroriști, dar mai cu seamă de opinia publică

de o vreme violent ostilă privilegiilor și privilegiaților. Concepțiile europenilor s-au schimbat în ultima vreme. Știu toate acestea de la Elissa, care s-a adaptat perfect la mediu. Sună de trei ori din claxon și ai să vezi ce are să se întîmple.

Teddy Bear se execută. Aproape simultan porțile de fier se deschiseră automatic și Lamborgini-ul pătrunse în parc, apropiindu-se de clădirea aflată în beznă. Cînd stopă în fața intrării principale, un ins în livrea de șofer se materializă din neant și luă în primire mașina spre a o parca mai departe. O lumină albăstruie, difuză, permise Patriciei și însoțitorului ei să urce scara cu trepte de marmură ce ducea la ușa cu două canaturi, zgîrcit deschisă. Pătrunseră într-un vestibul cufundat în semiîntuneric.

— Exact ca în romanele rocambolești, făcu haz Teddy Bear de luxul de precauțiuni al gazdelor.

Abia după ce ușa se închise în urma lor, lumina se intensifică gradat, descoperind pereții îmbrăcați în oglinzi, coloane de marmură, piedestale ce purtau reproduceri moderne foarte bine realizate ale unor statui de Praxitele. Se deschise altă ușă, oferind privirilor un șirag de saloane somptuoase, populate de invitați în costume și toalete de seară.

Elissa de Castellammare — tînără, cochetă, de o captivantă drăgălășenie — le ieși în întîmpinare. Se îmbrățișă cu Patricia, iar Teddy îi sărută galant mîna.

— Te-ai europenizat și dumneata, îi surîse gazda. Americanii nu obișnuiesc să sărute mîna.

— Mă acomodez condițiilor locale, declară Chandler Junior cu glumeață emfază.

— Nu-ți va fi ușor să te adaptezi ciudățeniilor de aici. În curînd vom fi siliți să ne ascundem în catacombe, asemenea creștinilor oropsiți din epoca Romei Imperiale. Azi, proscrișii sîntem noi, bieții bogătași. Îl măsură cu privirea din cap pînă în picioare. E simpatic Sigisbeul tău, Patricia! Felicitări!

— Sigisbeu? Ce înseamnă asta? se interesă amuzat Teddy Bear.

— Clasicul nostru *boy friend* american, îi explică Patricia. De cînd a devenit italiancă rezidentă la Paris, Elisse folosește de predilecție termeni italo-francezi.

— Sigisbeu este o invenție venețiană, adăugă Elissa.

Între el și doamna visurilor lui se încheagă o trainică legătură spirituală.

— Numai atît? Mă dezamăgești, principesă!

— Cu prietenii mă tutuiesc.

— Teddy Bear, Elissa! stabili Patricia denumirile obligatorii.

— Să vă prezint invitaților, spuse amfitrioana. Sînt nerăbdători să te cunoască Teddy Bear, căci toți îți admiră performanțele.

— Numai pe cele sportive? zîmbi semnificativ și echivoc Patricia. Pot să garantez că și pe alte tărîmuri performanțele lui sînt remarcabile.

Elissa își încreți fruntea, profund interesată.

— Ți-ai rezervat monopolul asupra lor, sau ca orice femeie modernă, cu concepții avansate, accepți să-l împarți și cu prietenele tale? Eu, de pildă, aș candida cu dragă inimă la testarea calităților lui. Un certificat eliberat de mine se bucură de o reputație internațională.

— Am să reflectez asupra acestei chestiuni, făgădui Patricia. Ai invitați simpatici în noaptea asta?

Elissa își trecu mîna prin părul-i blond cu reflexe roșcate.

— Tot ce-și poate dori cel mai snob dintre snobi. Celebrități din toate domeniile. Film, literatură, artă, finanțe, nobilime, științe, sport... Eterosexuali și homosexuali... O galerie perfectă. Nu lipsesc nici regi detronați. Sînt aici vreo doi dintre aceștia. Dacă m-aș fi limitat la oaspeți din lumea noastră, ne-am fi plictisit de moarte. Am preferat să-mi împestrițez societatea. La una din ultimele serate, am poftit un gangster foarte cunoscut. Închipuiește-ți, scumpo, s-a comportat ca un *gentleman,* stricînd tot efectul.

— Presupun că nu absentează nici micuțul Dolphi, spuse Patricia.

— Cum îți închipui că Dolphi ar putea lipsi de la petrecerile mele? Mi-a declarat deunăzi că pentru mine ar fi în stare să renunțe și la o recepție oferită la Buckingham Palace.

— Îl crezi?

— Pînă la proba contrarie, îl cred... Iată, vorbim de lup...

Adolphe Krammer, grăsuț, grisonat la tîmple, cu părul rărit în creștet, cu ochi rîzători, gușe trandafirie

și burtă proeminentă înfășurată în brîul de moar violet al unui smoking de aceeași culoare, traversa tocmai cu pas domol salonul, ținînd în mînă un pahar cu șampanie pe jumătate consumată. Patricia îl chemă ca pe un cățel.

— Aici, Dolphi! Vino să te prezint unui prieten!

Dolphi se apropie gudurîndu-se. Sărută familiar obrajii Patriciei și strînse mîna lui Teddy Bear.

— E destul să te privesc, Mr. Chandler, ca să-mi dau seama de ce se tem de concurența dumitale Andretti, Fitipaldi și Lauda. Ai mulți idolatri, Mr. Chandler...

Acesta îl întrerupse amical:

— Teddy Bear, Dolphi.

— Atunci să ne dăm acolada, propuse Dolphi cu entuziasm.

Îl îmbrățișe pe sportiv, neobișnuit cu asemenea manifestări de simpatie. Dolofanul îi sesiză ezitarea:

— Să nu te temi, Teddy Bear! Nu sînt homosexual.

— Recunoști că nu ești la modă? rîse Elissa.

— Recunosc, se înclină el cu grație elefantină.

Krammer era o figură celebră în *jet-set*-ul internațional, deși nimeni nu-i cunoștea antecedentele, sursele de existență, preocupările intime. Se știa doar că este inofensiv, agreabil, gata oricînd să facă mici servicii prietenilor, că celebritățile îl primesc în intimitatea lor, că devenise o figură mondenă deși nu se făcuse remarcat prin nimic deosebit. Prezența lui la o serată sau la un dineu, la o premieră ori la un festival, garanta participarea unor figuri de prim plan. Krammer era o replică umană a acelor plăpînde înaripate care se fac utile curățind conștiincios carnea rămasă între dinții crocodililor, ce stau docile cu botul căscat. Pretutindeni invitat, nu avea altă grije decît să-și întrețină o garderobă bogată, indispensabilă oficiului său de parazit de lux. Se știa că pentru a-și asigura veniturile relativ modeste necesare acestui unic obiectiv, furniza uneori gazetarilor în pană de informații ecouri asupra activității fabuloase a *jet-set*-ului, avînd grije să scape numai aprecieri incapabile să supere pe cei interesați.

Ghidați de Elissa și de Dolphi, care se ținea scai de grupul lor, făcîndu-i să rîdă cu glumele-i decoltate, Patricia și Teddy Bear cutreierară saloanele spre a se familiariza cu lumea și cu ambianța.

Tînărul Chandler plutea pe aripile unei euforizante stări de spirit. Dansă, bău mult, se aruncă într-o piscină de marmură umplută cu bile minuscule din material plastic ce țineau loc de apă, jucă poker, ruletă și supărîndu-se dintr-un fleac, aplică un pumn în falca unui tînăr care reacționă culcîndu-l la pămînt cu un *upper-cut* bine plasat. Rixul nu fu pe placul cîtorva invitați, care se mărginiră să strîmbe din nas, căci o manifestare mai elocventă a dezacordului, lor, risca să indispună pe amfitrioană, sincer îngrijorată de starea lui Teddy Bear.

Unul dintre invitați, Doctorul Alfred Thalberg, patron al unei celebre clinici de psihiatrie din preajma Parisul, dădu improvizatului *boxeur* scos din luptă, îngrijirile necesare. După ce-l readuse în simțiri, îl îndemnă să se odihnească puțin. Teddy Bear era *groggy*. După ebulițiunea lui de pînă atunci, căzu brusc într-o profundă stare depresivă. Refuză să primească scuzele tînărului — care în fond nu avusese nici o vină, căci nu el provocase incidentul — și ceru Patriciei să-l însoțească la hotel. Elissa era dezolată. Principele de Castellammare, un tip pompos, care se remarca prin incapacitatea de a lega o conversație logică, se învîrtea în jurul soției sale, încercînd să o consoleze.

Înainte de plecare, Patricia mulțumi medicului care se ocupase de Teddy Bear.

— Nu aveți pentru ce, Mrs. Byron. N-a fost mare lucru. Profit însă de ocazie că Mr. Chandler nu este de față, ca să vă fac o recomandare. N-ar fi rău dacă Mr. Chandler mi-ar permite să-l consult. Pot să vă vorbesc deschis?

— Vă rog, rosti ea vag îngrijorată. Vă temeți să nu fi suferit vre-o leziune internă?

— Nu. De altceva este vorba. Am observat cîteva simptome care — cred eu — impun un examen mai amănunțit.

Patricia mulțumi Proniei căci Teddy Bear se afla cu Elissa și cu principele în celălalt capăt al camerii și nu putea auzi convorbirea ei cu Thalberg.

— Este ceva grav?

— Nu pot să mă pronunț înainte de a-l consulta temeinic. Cu cît se va supune mai repede unui examen medical cu atît mai bine va fi pentru el.

— Aveți vreo bănuială?

— Tot ce vă pot spune este că i-am analizat comportamentul în cursul acestei seri; și unele lucruri m-au intrigat profesional. Nu este cazul să-l înspăimîntați pe prietenul dumneavoastră. Asigurați-l că nu va fi decît un examen de rutină. Poftiți cartea mea de vizită, cu adresa clinicei mele. Omagiile mele, Mrs. Byron. Sînt onorat că v-am cunoscut.

După ce se despărți de ciudatul personaj, Patricia o luă deoparte pe Elissa.

— Doctorul care s-a ocupat de Teddy Bear este un om serios, sau aleargă după clienți cu multe parale?

Elissa rămase surprinsă:

— Doctorul Thalberg este o somitate în domeniul neurochirurgiei. Nu numai că nu aleargă după clienți, dar ca să fii primit de el, trebuie să te înscrii cu săptămîni înainte.

Patricia îi relată pe scurt discuția purtată cu Thalberg.

— Înseamnă că a observat ceva anormal. Poate că prietenul tău i-a trezit simpatia . . .

— Sau mila, adăugă Patricia. Am să-l determin pe Teddy Bear să-l consulte.

Vara îi zîmbi în colțul gurii:

— Crezi că e cazul să-ți complici existența?

— În copilărie eram îndemnate să facem fapte bune.

— Asta să fie unicul motiv al interesului tău?

Patricia nu-i răspunse. O îmbrățișă, apoi se îndreptă spre Teddy Bear.

— Să mergem, dragul meu. S-a făcut tîrziu . . .

★

★ ★

Harold Preston, *senior vice president* la „Bank of America and South Asia" debarcă la Orly dimineața la ora 10. O mașină a filialei pariziene a „BASA" însoțită de un funcționar subaltern, îl transportă de la aeroport la „Intercontinental". Cînd ajunse la hotel era într-o dispoziție sufletească masacrantă. Călătoria făcută pe nepregătite îl obosise. Ceva mai mult, înainte de a pleca de acasă se certase cu Geraldine, soția sa, care îi reproșase pentru a mia oară că nu aduce destui bani în casă. Orgolioasă, certăreață, roasă de invidie, voia să etaleze același lux, aceeași opulență ca soția lui Chand-

ler, uitînd că acesta dispunea de venituri fabuloase. Și cu Jeff, fiul său mai mare avusese o discuție. *Sophomore* la Harvard, acesta pretindea să aibă o mașină de sport personală, fiindcă — afirma el — îl sufoca superioritatea afișată de unii colegi de universitate, care își plimbau prietenele în automobile italienești, foarte scumpe, snobînd pe studenții săraci ori ai căror părinți deschideau cu zgîrcenie băierile pungii. Dacă ar fi dispus de rezerve bănești, Preston i-ar fi făcut gustul, oferindu-i o mașină de mic litraj. Pentru moment însă, un asemenea lux era de neconceput. Spre a-l mai îmbuna, îi împrumuta pentru sfîrșitul săptămînii propiul său Cadillac. Într-o dimineață după ce-și reluase în primire mașina, găsise într-unul din compartimentele de la bord, cîteva buletine pentru cursele de galop, uitate de fiul său. Descoperirea îl consternase, fiindcă turful constituia o pasiune extrem de costisitoare. Avusese o explicație furtunoasă cu Jeff, care îi ținuse piept cu obrăznicie. Cu acest prilej aflase că Geraldine furnizase în cîteva rînduri vlăstarului său preferat sume de bani nu prea mari, dar care totalizate deveneau relativ impresionante. Plin de indignare, Preston îi interzisese să mai facă asemenea liberalități. Dacă lui Jeff îi mai scuza uneori escapadele fiindcă era băiat, refuză să acorde circumstanțe atenuante fiicei sale mijlocii, Frona, care în loc să-și vadă de învățătură se înhăitase cu un grup de pseudoartiști și cîntăreți de *rock*, convinsă fiind că în acest chip își manifesta emanciparea, independența față de părinți. Numai Phil, prîslea, elev la *high school* îi dădea satisfacții cu inteligența lui precoce. Dascălii îl categoriseau printre copiii supradotați. Din nefericire și Phil se înstrăinase de părintele său fiindcă Geraldine nu pierdea ocazia să-l scadă în ochii copiilor, învinuindu-l că se dezinteresa de soarta lor, că nu ridica un deget pentru a le ameliora *standing-ul*. Argumente specioase, stupide, pe care el se străduia zadarnic să le răstoarne.

Cu cei 85.000 de dolari, salariul său anual, nu era în stare să întrețină trena pretinsă de Geraldine, cu atît mai mult cu cît jumătate din veniturile lui erau înghițite de ratele plătite pentru casa cumpărată pe credit, ca și pentru Cadillacul achiziționat în aceleași condiții. Enorm îl costa și garderoba Geraldinei, la care se adăugau cheltuielile necesitate de procurarea și întreținerea

aparaturii electronice pretinse de copii — magnetofoane, casetofoane, videocasetofoane, *pick-up*-uri, cu întreg cortegiul lor de discuri, benzi și casete. Dacă punea la socoteală și mobilele achiziționate tot în rate, ajungea la concluzia că se înglodase în datorii imposibil de onorat la termenele prescrise. Îl împresura groaza la gîndul că într-o zi i se vor refuza noile credite la care apela cu un fel de disperare. Și era normal să se întîmple așa, căci garanțiile oferite de el se subțiau pe zi ce trece.

Dacă ar fi fost ales președinte al Băncii după moartea bătrînului Hammond, ar fi obținut un salariu anual de 125.000 de dolari, ceea ce i-ar fi permis să respire mai în larg. Dar Ron Chandler fusese preferat, fiindcă era înrudit, ori prieten cu cei mai influenți membrii din comitetul directorilor. Dacă Chandler ar fi fost o capacitate, el Harold, n-ar fi avut nimic de obiectat. Dar de la înscăunarea lui la conducerea „BASA" nu realizase nimic deosebit. Se făcea mai remarcat prin activitatea sa mondenă, decît prin cea profesională, redusă la proporții modeste. Dar Chandler mai era și unul dintre marii acționari ai Băncii, argument în plus în favoarea sa.

Deși îl ura, Preston se străduia să păstreze cu el relații cordiale, căci un antagonism deschis i-ar fi înveninat și mai mult existența. Poate că unii l-ar fi considerat laș. Geraldine nu pierdea ocazia să nu-i reproșeze inerția, absența spiritului de competiție, de combativitate. Condițiile erau însă de așa natură încît o bătălie stîrnită de el n-ar fi avut nici o șansă de izbîndă.

Chandler îi amăra și mai tare pilula, comportîndu-se ca un despot. Chiar și pe el, *senior vice president*, al doilea personaj în ierarhia personalului Băncii, îl trata ca pe un subaltern oarecare. Culmea este că nu o făcea dinadins. Încă de copil se obișnuise să comande la o armată de servitori. Dar și în viața sentimentală Chandler se bucura de o poziție privilegiată. După ce plecase în Europa, însoțit de Jill Winters, funcționarii Băncii făcuseră mare haz: „Bătrînului satir nu-i mai plac decît minorele. Le răpește precum Neptun, și le poartă peste oceane spre a-și astîmpăra luxura. La vîrsta lui este totuși o performanță remarcabilă".

Dacă el, Harold, ar fi avut asemenea aventuri, toată lumea l-ar fi condamnat. Directorii s-ar fi unit împotriva lui și l-ar fi expulzat din sînul lor.

Acum de pildă, Ron îl chemase la Paris, ordonîndu-i să aducă totdeodată și lista marilor acționari. Tonul face muzica. Dacă Ron i-ar fi acordat mai multă considerație, relațiile lor ar fi îmbrăcat o formă mult mai suportabilă.

În mod normal, vizita aceasta neprevăzută în capitala Franței ar fi trebuit să-l încînte. Îi plăcea să călătorească, să fie găzduit în marile hoteluri lux pe care nu și-l îngăduia cînd pleca în vacanță însoțindu-și familia. Acum însă toate îl nemulțumeau, începînd cu propria sa neputință de a pune piciorul în prag și de a-și clama drepturile. Răspunsese la apelul lui Ron, ca un cîine de vînătoare la fluieratul stăpînului. Cine știe ce năzdrăvănie avea să-i comunice, dîndu-și o importanță exagerată.

Trecu în sala de baie să se radă, fiindcă barba îi crescuse înnegrindu-i obrajii, deși se bărbierise în zori, la New York, dar zbîrnîitul telefonului îl sili să se înapoieze în cameră. Auzi în receptor glasul agitat al lui Chandler:

— Ai adus lista marilor acționari, Harold?

— O am asupra mea.

— Atunci peste cît timp ne putem vedea?

— Să mă bărbieresc, Ron, și sînt al dumitale.

— Te aștept la hotelul „Crillon". Faci doi pași de la „Intercontinental" pînă aici. Avem multe de discutat. Vrei să luăm micul dejun împreună?

— Mulțumesc, am gustat ceva în avion. Într-o jumătate de oră sînt la dumneata.

După ce își făcu toaleta. Preston părăsi hotelul. Vremea era frumoasă, iar Rue de Rivoli, scăldată în soare, avea o înfățișare feerică. Dinspre grădina Tuileries veneau miresme de trandafiri. Pentru Preston frumusețile acestea erau ca și inexistente, fiindcă excesul de bilă îl făcea să vadă totul în culori cenușii, terne.

Ajuns la „Crillon", fu ghidat de un *page boy* pînă la apartamentul lui Chandler. Cînd acesta îi deschise ușa, Preston rămase uimit de expresia de panică întipărită pe chipul său îmbătrînit parcă peste noapte.

Îndată ce rămaseră singuri, Chandler, îl cuprinse de umeri:

— Harold, niciodată Banca noastră n-a fost amenințată de o primejdie mai mare ca astăzi. Trebuie să punem la cale măsurile tactice și strategice menite să dejoace

planurile lui Shannon și ale arabilor. Te-am chemat la Paris, spre a ne concerta și cu Philip Aylon, care ne-a făgăduit tot sprijinul său. Iată despre ce e vorba...

Două ore mai tîrziu, Preston părăsi descumpănit hotelul „Crillon". Ron nu-l invitase să prînzească împreună, datorită probabil prezenței lui Jill Winters. Dar această chestiune care pînă mai ieri l-ar fi șocat, dîndu-i încă odată prilejul să fie în sinea lui mîndru de propria-i moralitate, trecea acum pe planul al doilea. Revelațiile lui Chandler asupra complotului arabilor nu îi păruseră credibile. Știa că Humaidah dispunea de uriașe capitaluri, dar de aici și pînă a-i împărtăși temerile lui Ron în legătură cu o iminentă tentativă de acaparare printr-un *merger* forțat a trufașei și puternicei „Bank of America and South Asia" mai era drum lung. Prea multe miliarde ar trebui angajate în luptă, iar riscurile ar pune pe gînduri chiar și pe cei mai îndrăzneți speculatori. Pe de altă parte, nici nu-i era îngăduit să respingă posibilitatea existenței unor manevre de culise în plină desfășurare. Totul trebuia analizat, cîntărit, cu luciditate și realism. Panica lui Chandler, atîta vreme cît nu exista decît o informare furnizată de un agent secret, îi părea cel puțin prematură. Cu această ocazie făcu iarăși cele mai triste aprecieri asupra incapacității președintelui Băncii de a face față unei situații excepționale. Dacă el Preston, ar fi fost la cîrmă, nu s-ar fi ajuns la o asemenea criză. Shannon și Humaidah n-ar fi îndrăznit să pornească la atac, știind că în fruntea Băncii se afla un conducător ager la minte, energic și mai ales capabil să le țină piept. Pe de altă parte, Preston, în ciuda incredulității sale, era nevoit să recunoască prezența unor bizarerii de natură a-i trezi unele suspiciuni. De pildă creșterea valorii înregistrate de acțiunile „B.A.S.A." în Wall Street, indiciu al existenței unor tranzacții active în jurul lor. Dacă în pofida scepticismul afișat de el, avea să se deschidă totuși o mare bătălie, va fi obligat a face cauză comună cu Chandler. Apărîndu-i scaunul de președinte își apăra indirect și scaunul său de vice președinte.

Preston îl cunoștea pe Barry Shannon, fiindcă fuseseră colegi la Harvard. Deși amîndoi coborau din familii nevoiașe, el, Harold, își suportase cu demnitate și stoicism sărăcia, spre deosebire de Barry, în stare să se vîre

în cele mai abjecte găinării, numai să-și asigure un înalt nivel de viață. Relațiile lor nu fuseseră niciodată cordiale. Harold îl antipatiza pe Shannon pentru inteligența, pentru talentul cu care știa să se descurce în orice împrejurare. Dacă Barry era realmente în combinație cu arabii, apoi bătălia urma să fie deosebit de grea, căci dîrzenia, temeritatea și mai cu seamă lipsa lui de scrupule făcea din el un adversar foarte periculos.

Drumul pe jos pînă la hotel îi mai destinse nervii. Găsi chiar timp să se oprească la vitrina unui magazin cu cravate. Se gîndi să cumpere pe una din ele, neagră cu picouri albe, dar după puțină cumpănire, renunță. Banii lui personali erau numărați. Socoti preferabil să ducă în dar soției sale, un fular creat de Saint Laurent. Foarte sensibilă la obiectele de lux, Geraldine prefera o piesă vestimentară cu un aspect mediocru, dar cu o marcă prodigiosă, alteia mult mai frumoase, dar fără blazon.

Intră în holul hotelului și rămase foarte surprins cînd îl zări pe Barry Shannon tolănit într-un fotoliu și pufăind spre tavan rotocoale de fum albastru de țigare. Și Shannon îl văzu. Cu cel mai firesc aer, se ridică și veni spre el cu mîna întinsă:

— Ce plăcută întîmplare, Harold, să ne întîlnim la Paris! îi zîmbi cu voie bună. Ești singur, sau cu doamna?

Preston nu știa ce atitudine să adopte. Își zise însă că cel mai înțelept lucru era să afișeze un aer neutru, care să nu-l angajeze la nimic. Dacă l-ar trata cu ostilitate, i-ar trezi bănuelile. Iar el, Preston, trebuia să apară în postura unui ignorant, în ceea ce privește manevrele fostului său coleg de la Harvard. Nici prietenos nu voia să fie, pentru că Shannon îi inspira o violentă antipatie.

— Hello, Barry! Am sosit aici în interes de serviciu. O vizită de rutină la filiala noastră pariziană.

— În cazuri d-astea, îmi place să împletesc plăcutul cu utilul, călătorind într-o companie feminină cît mai agreabilă, cum procedează dealtfel și președintele tău. Chandler e un strengar și jumătate. Tu nu îi semeni deloc, Harold. Mă întreb cum de vă înțelegeți așa de bine? Păcatul n-a făcut niciodată casă bună cu virtutea. Ce-ar fi să luăm prînzul împreună? Ești invitatul meu

la Rotiseria hotelului. Are niște preparate delicioase. *Je m'y connais.*

Puhoiul verbal al lui Shannon nu-i mai permitea să plaseze nici un cuvînt. În condiții normale, ar fi găsit nu pretext spre a respinge invitația. Își zise însă că Shannon va săvîrși poate vre-o indiscreție susceptibilă a fi folosită mai tîrziu împotriva lui însuși și a arabilor săi.

Intrară împreună la Rotiserie. *Maître d'hotel*-ul îi conduse la o masă centrală și le oferi o listă cu multiple specialități.

— Mă lași pe mine să fac *menu*-ul, Harold? îl întrebă Shannon expansiv.

— Mă rog, dacă-ți face plăcere . . .

— La început stridii și șampanie, Dom Perignon, comandă *Maître d'hotel*-ului. Prefer șampania, vinurilor, Harold. Dacă ții totuși să bei și un pahar cu vin, îți recomand un Mouton Rotschild.

— Eu am să beau un Schweppes, declară emfatic Preston.

— Stridii cu Schweppes? E o blasfemie!

— La prînz evit din principiu alcoolurile, replică Preston cu afectată cumpătare.

— Cum vrei, dragul meu, păcatul pe capul tău să cadă.

Felurile comandate de Shannon cu liberalitate de mogul începură să se perinde pe masă. Oaspetele său luă din fiecare porție cîte puțin. În cele din urmă făcu amfitrionului grația de a accepta un pahar de Mouton Rotschild. La desert, Preston, ceva mai bine dispus, lansă o săgeată, spre a-i urmări efectul.

— Aș pune rămășag, Barry, că invitația ta de azi nu este lipsită de gînduri ascunse . . .

Shannon izbucni în rîs:

— Întotdeauna am spus, Harold, că ești un bun cunoscător al firii umane. Ai citit în sufletul meu ca într-o carte deschisă. Firește, invitația mea are un scop dar nu unul ascuns. Am de gînd să-ți fac o propunere. Cu toată sinceritatea, ca între foști colegi. Îți ofer 500. 000 de dolari pentru lista marilor acționari ai Băncii tale, pe care o ai în clipa de față în buzunar. Îmi trebuie și un tabel al persoanelor cu depozite mari bancare. Pentru asta îți ofer încă 100. 000.

Preston deschise gura, spre a-i răspunde, dar stupoarea îi tăiase glasul. Rămase cu buzele căscate într-un cerc perfect. Figura lui Shannon redeveni serioasă.

— Știu că lista se află asupra ta, și că ai adus-o de la New York la cererea lui Chandler. Am informatori la „B.A.S.A.", din cele mai variate eșaloane. Tabelul cu deponenții poți să mi-l predai după înapoierea ta în Statele Unite.

Preston făcu o mutră ofensată:

—Cred că glumești, Barry! Te previn că nu apreciez deloc asemenea glume.

Interlocutorul său își muie buzele în cupa de șampanie. Ochii lui, animați de o expresie amuzată, îl fixau cu ironie:

— Sînt cît se poate de serios, Harold. Ceva mai mult, îți ofer un pachet de 10.000 acțiuni preferențiale, care vor fi lansate după ce Banca va trece în alte mîini. Iar în încheiere, îți asigur păstrarea funcției de *senior vicepresident* în viitorul comitet al directorilor cu perspectiva nu prea îndepărtată, de a deveni *president* și *chairman* al „B.A.S.A.".

Preston se făcu vînăt:

— Realizezi oare, Barry că aș putea să te denunț pentru tentativă de corupere a unui funcționar superior din „B.A S.A."?

Amfitrionul rîse nepăsător:

— Ai putea, dar n-ai s-o faci. Unus testis, nullus testis Cu ce coroborezi denunțul tău? În fața autorităților judiciare, dacă vei găsi cu cale să le sesizezi, nu-mi vei putea opune decît cuvîntul tău, contra celui al meu.

— Ești imund, Barry!

— Întotdeauna ai fost un repezit, Harold. Nu te grăbi să-mi dai răspunsul. Cîntărește bine, înainte de a-mi respinge oferta. Mă îndoiesc însă că integritatea ta îți va aduce foloase considerabile. Vei primi poate de la Chandler o gratificație modestă, foarte modestă, în raport cu oferta mea. Făcu o pauză, apoi reluă cu duritate în glas: Știu, Harold, că te afli într-o situație grea, că ești înglodat în datorii, că n-ai nici o șansă să devii vreodată președintele „B.A.S.A." Chandler este de o vîrstă sensibil egală cu a ta. Locul n-ai să i-l poți lua, oricît te-ai zbate. La tine, la Bancă, ești, cum se spune în termeni militari, „bun în grad".

Preston trînti șervetul pe masă și se ridică în picioare ca împins de un resort. Vru să plece, dar își zise că nu se mai cuvenea să accepte poziția de invitat al lui Shannon. Băgă mîna în buzunarul dinăuntru al vestonului spre a-și scoate portofelul. Amfitronul îi ghici intențiile:

— Nu te osteni, Harold! Prînzul e plătit dinainte.

Preston nu-și întrerupse gestul. Își exhibă portofelul, smulse dinăuntru trei bancnote de cîte o sută de dolari și le aruncă pe masă.

— Cred că acoperă costul consumației mele.

Fără să mai salute, se îndreptă spre ieșire.

— Aștept răspunsul tău! auzi din urmă glasul persiflant al lui Shannon. Întrebi de mine jos la recepție!

După ce rămase singur la masă, Shannon făcu semn *Maître d'hotel*-ului să se apropie. Îi arătă cu degetul dolarii lăsați pe masă:

— Prietenul meu ți-a lăsat un *pourboire*. Stridiile au fost la înălțime. Nici șampania nu mi-a displăcut. Cru 1962, nu-i așa?

— Exact, *Sir*! 1962! Sîteți un fin cunoscător, *Sir*!

*

* *

Ori de cîte ori venea la Paris — căci ocaziile nu-i lipseau, încurcăturile juridice ale clienților săi impunîndu-i dese călătorii în străinătate — avocatul Brian Richardson nu uita să viziteze magazinele cu jucării spre a căuta trenuri în miniatură. Interesul veșnic treaz pentru locomotive electrice ori cu aburi, pentru vagoanele de marfă sau de călători, pentru gările, depourile, triajele, cantoanele, toate reduse la proporții liliputane, nu era datorit existenței unor copii sau nepoți de vîrstă fragedă, dornici de jucării, ci propriul său gust pentru acest gen de *passe temps* scump și complicat.

Creierul lui obosit pînă la saturație de savantele-i jonglerii cu argumentele juridice — atît de elogios apreciate de clientelă cît și de judecători, încît îi duraseră o reputație egalată de foarte puțini confrați — avea o imperioasă nevoie de a se destinde. Ori jocul cu trenulețele căpătase rolul unei supape de siguranță, care-i permitea să-și descarce nervii supraîncordați, să-și odihnească spiritul, să-și refacă energia adeseori solicitată pînă la epuizare.

Brian Richardson se dedicase cu atîta entuziasm carierei sale, încît declinul maturității îl găsise fără familie și fără prieteni. Dispunea la Londra de o locuință somptuoasă, mult invidiată de colegii săi mai puțin faimoși în lumea tribunalelor. Meritul lui în rafinata împodobire a interioarelor era egal cu zero. Cei mai cunoscuți și reputați decoratori din capitala Marii Britanii își puseseră amprenta creindu-i o reședință demnă de celebritatea marelui Brian Richardson. Puținilor clienți autorizați să-l viziteze în locuința sa, le era destul să-și arunce privirile asupra pînzelor semnate de maeștrii olandezi și florentini din secolele XVI și XVII, asupra mobilelor autentice spaniole și italiene din aceeași epocă, asupra covoarelor orientale străvechi ori asupra statuietelor și bibelourilor achiziționate cu prețuri fabuloase de la Christie's și Sotheby's, spre a-și da seama că trebuiau să plătească onorarii corespunzătoare, spre a întreține indirect acest lux debordant.

Fără a fi incult, Richardson aprecia splendida-i locuință numai sub aspectul ei utilitar. O asemenea proprietate într-unul din cele mai elegante cartiere ale Londrei, constituia dovada grăitoare a succeselor lui profesionale, a ascensiunii sale în ierarhia socială.

Pentru a-și păstra *standing*-ul strict conformist dispunea de două Rolls-Royce-uri identice — Phantom VI — de 60 de costume toate la fel — pantaloni reiați, jachetă neagră cu șnur de mătase și cravată plastron albă cu picouri negre. Abia în ultimii ani își comandase un frac, necesar la puținele ceremonii obligatorii pentru un om de rangul său. Zece robe de avocat completau zestrea-i vestimentară. Pentru că nu făcea sport, nu asista la spectacole, nu vizita expozițiile, ignora jocurile de noroc, și în general distracțiile frivole, nu își procurase îmbrăcăminte pentru asemenea ocazii.

Adversarii îl considerau obtuz, unilateral, lipsit de orizont, de imaginație. Adevărul este că se dedicase în exclusivitate profesiunii sale. Încă din primii ani de activitatea juridică cîștigase încrederea clientelei prin conștiinciozitatea cu care se ocupa de fiecare proces în parte, oricît de neînsemnată ar fi fost miza. „Orice împricinat socotește propria lui cauză drept cea mai importantă, declara Brian tinerilor juriști care se angajau în biroul său. Avocatul are datoria să se identifice cu

interesele clienților și să arunce în balanță toată priceperea și abilitatea în vederea cîștigării proceselor încredințate lui. Nepăsarea, neglijențele, comoditatea, sînt de neiertat". Chiar cînd firma lui avocațială ajunsese să cuprindă aproape o sută cincizeci de colaboratori — depășind multe dintre cele mai cunoscute firme juridice de dincolo și de dincoace de Ocean — studia personal fiecare dosar în parte și dădea instrucțiuni precise avocaților tineri sau vîrstnici de sub conducerea sa.

Nu-și luase niciodată concediu, fiindcă nu concepea să lase dosarele pe mîna colaboratorilor, oricît de capabili ar fi fost aceștia.

Specializat în domeniul financiar și economic, devenise avocatul unui mare număr de Bănci, precum și a cîtorva moguli ai marii finanțe, care nu se puteau lipsi de consiliile lui juridice.

Mînat de procesele sale, Brian Richardson cutreierase pămîntul în lung și în lat, pledînd în fața celor mai înalte instanțe din marile capitale ale lumii. Fie că se afla în avion, în tren sau în automobil, se lăsa atît de profund antrenat în studierea și analizarea dosarelor, încît ajunsese să nu mai vadă ce se petrece în jur. N-ar fi fost în stare să spună cum arăta Parisul sau Viena, Madridul ori Washingtonul, deși fusese chemat în aceste metropole de nenumărate ori. Ar fi fost cel mult capabil să-și dea părerea asupra confortului hotelurilor sau al sălilor de tribunal respective, singurele în care își consuma timpul, la care se adăugau bineînțeles, cunoașterea celor mai mari magazine cu jucării.

Pasiunea lui pentru trenulețe se născuse întîmplător. Un client deosebit de important, ducele George de Northland aflat în ultimii lui ani de viață, căzuse de pe cal la o partidă de polo. Imobilizat într-un fotoliu de durerile provocate de un picior scrîntit și de un umăr umflat cît un pepene, nu fusese în stare să se deplaseze pînă la cabinetul avocatului pentru a discuta evoluția unui foarte costisitor și lung proces în legătură cu concesionarea cîtorva zăcăminte de diamante din Africa de răsărit. Deși își vizita foarte rar clienții, Brian Richardson făcuse o excepție pentru bătrînul duce.

Cînd se înfățișase la Northland House, un edificiu palațial din Mayfair, și fusese introdus în prezența venerabilului aristocrat, acesta supraveghea cu încordat

interes evoluțiile unor trenulețe manevrate de majordom, un personaj grav, cu favorite sure și chelie impozantă. Pentru Richardson, întîlnirea cu piticele garnituri feroviare, avusese semnificația unui *coup de foudre*. Versatul om de legi uitase de prețuitul lui timp și se adîncise în jocul cu trenulețele, dirijate de bătrînul Northland.

Ziua aceea avea să constituie o piatră de hotar în existența atît de ordonată a avocatului. Secretarii care primiseră dispoziție să-l aștepte în cabinet pînă la înapoierea lui de la Northland House, rămăseseră foarte uimiți cînd văzuseră că miezul nopții trece, fără ca maestrul să-și facă apariția spre a le da dispoziții pentru a doua zi.

Richardson se ivise abia pe la orele două din noapte, radios ca după o foarte reușită petrecere. În dimineața următoare se înființase la cel mai mare magazin cu jucării londonez și cumpărase trenulețe cu toate accesoriile lor, în valoare de peste o mie de lire sterline. Ulterior achiziționase pe bază de comandă cele mai sofisticate vagoane și locomotive miniaturale descoperite în cataloagele specializate publicate de fabricile de jucării din Italia, Franța, Germania Federală și Statele Unite.

Peregrinările lui profesionale prin Europa și America nu mai erau ca pînă acum fade, lipsite de sare și piper. După ce încheia discuțiile cu caracter juridic, ori pleda cu obișnuita-i eleganță în fața magistraților gravi și pedanți ieșea în oraș și cutreera prăvăliile cu jucării, în căutare de trenulețe. Acum avea un scop în viață, o pasiune încîntătoare, o magnifică obsesie . . .

În existența aceasta reglată ca și mersul unui ceas elvețian de mare precizie, se afla și o zonă de lumină intensă, pierdută însă în negura trecutului. În epoca începuturilor sale profesionale, Brian Richardson — pe atunci modest secretar în cabinetul juridic al avocatului de origine canadiană William Edmonton Chavrillon, care-și cîștigase în City reputația unui imbatabil comercialist — se îndrăgostise în tăcere de fiica acestuia o blondă superbă, zvăpăiată, inteligentă, care cucerise cu farmecul ei întreg personalul biroului avocațial, în cap cu tomnaticii colaboratori ai tatălui ei și terminînd cu timidul secretar, proaspăt angajat. Dragostea lui Brian era sortită prin definiție să nu-și găsească împlinirea. Ce șansă de izbîndă ar fi avut sărmanul scrib afectat pentru

început serviciului de arhivar, în competiție cu tinerii avocați spilcuiți și plini de ei, ori cu financiarii mai vîrstnici, dar foarte bogați, care se învîrteau ca fluturii în jurul fetei? Vizitele scurte ale Olympiei în biroul părintelui ei, aveau pentru Brian semnificația aparițiilor fugitive ale soarelui, printre norii cenușii ai unei zile de toamnă tîrzie.

Înveselită de ochii lui umezi și rotunzi de vițel amorezat, care-i urmăreau cu devoțiune fiecare mișcare, ea se oprise odată la masa lui de lucru, și după ce îl privise surîzînd peste vrafurile de registre, îi vorbise cu glas catifelat:

— După cum te uiți la mine, s-ar zice că mă iubești.

Luat prin surprindere, Brian se îmbujorase ca o fecioară, plecase intimidat ochii și după cîteva clipe, găsise puterea să clatine din cap, în semn afirmativ. Ea izbucnise în rîs:

— Dacă nu mi-ai fi simpatic, ți-aș permite să mă iubești. Dar te-aș face să suferi, căci sînt capricioasă, extravagantă, egoistă și mai ales rea. Îmi place să-i văd pe bărbați tîrîndu-se la picioarele mele, cerșindu-mi o privire, un zîmbet. Tu ești prea bun, prea cuminte, prea neajutorat, Brian, ca să treci prin asemenea chinuri. Să rămînem prieteni. E mai bine așa. Hai, nu mai fi trist și strînge-mi mîna, ca între camarazi!

Monologul se desfășurase fără martori, între rafturile încărcate cu dosare prăfuite. Olympia îi făcuse un gest de rămas bun și ieșise din încăpere. Brian se uitase lung în urma ei, în vreme ce inima îi bătea dement. Cîteva săptămîni mai tîrziu, Olympie se măritase cu un tînăr om de afaceri din City. Brian, care-și închipuise în naivitatea lui, că prietenia oferită de ea se va transforma treptat în dragoste, suferise ca un cîine, rumegîndu-și în tăcere durerea. Fusese ispitit să se sinucidă, aspirînd gaz natural din soba lui de bucătărie. Dar în ultimul moment renunțase la materializarea funestei sale hotărîri. Pusese totuși capăt crizei, renunțînd la slujba-i de arhivar. Spre a dovedi Olympiei că merită a fi apreciat pentru calitățile lui, se luase la trîntă cu viața. Construise edificiul reputației sale cărămidă cu cărămidă, avînd grije să-l ridice cît mai înalt, dar pe fundații foarte solide. După cîteva decenii de muncă istovitoare, ajunsese la rîndul său avocat cu renume bine stabilit nu

numai în Marea Britanie, dar și dincolo de frontariile ei. Culminase, cîștigînd cîteva procese cu mare răsunet la Curtea Internațională de la Haga. Vieții sentimentale îi pusese însă definitiv punct. Se mărginise să urmărească în taină și cu melancolie fulguranta carieră mondenă a Olympiei, care trecea cu ușurință dintr-o căsnicie într-alta sporindu-și de fiecare dată averea și veniturile. Douăzeci și mai bine de ani se scurseseră de cînd Brian părăsise biroul avocațial al lui William Edmonton Chavrillon. În cabinetul său, studia dosarul unui proces care făcuse vîlvă. Un duce francez își ucisese nevasta, spre a se căsători cu tînăra guvernantă a copiilor săi. Brian formula tocmai un interogatoriu, cînd ușa se deschisese brusc și în încăpere își făcuse o intrare zgomotoasă Olympie, care nu găsise necesar să-și anunțe vizita prin secretar, așa cum cereau uzanțele.

— Brian, vreau să te ocupi de procesul meu de divorț, îi spusese fără nici o introducere, după ce se așezase neinvitată pe un scaun. Avocatul meu și-a găsit să moară tocmai acum, lipindu-și creerii de un copac, într-o coliziune a automobilului său, datorită ceței. Mă despart de soțul meu, Cyrill Hammond, *president* și *chairman* al „B.A.S.A." — „Bank of America and South Asia". E un tip atît de anost încît mă mir cum de am găsit răbdarea să trăiesc alături de el patru ani încheiați.

— Motivul nu e îndeajuns de puternic spre a-mi îngădui să obțin divorțul în favoarea dumitale, Olympie.

— I-ascultă, Brian, de ce crezi că te-am ales avocat? Ca să invoci motivele cerute de lege, și să-mi cîștigi procesul.

Brian Richardson acceptase să se înhame la lucru și grație abilității lui obținuse cîștig de cauză, sporind totodată cu despăgubiri cifrate la 50 milioane de dolari averea deja fabuloasă a clientei sale. De atunci rămăsese avocatul ei permanent. Deși îl fulgerase la un moment dat gîndul să devină însfîrșit soțul Olympiei — acum era și el un personaj cu vază — renunțase la acest proiect de îndată ce fusese informat asupra gustului ei pronunțat pentru carnea tînără. La cei 60 de ani ai lui, nu putea concura cu fermecătorii *play boys*, și cu adolescenții în *blue jeans* preferați în exclusivitate de *Madame* Chavrillon.

Iubirea lui de odinioară, transformată la bătrînețe într-o afecțiune calmă, durabilă, îl făcuse să-și asume cu un unilateral devotament, protecția intereselor ei materiale. Brian era sigur că pasiunea Olympiei pentru tineri avea să o angajeze într-o zi în complicații nedorite. In previziunea lor, încerca să o apere, veghind asupra ei asemenea geniilor bune.

Trenulețele și dragostea platonică pentru Olympie Chavrillon, colorau acum feeric viața, în trecut atît de ternă, a avocatului Richardson...

Prezența sa la Paris, în aceste zile, se datora unui apel telefonic primit din partea lui Philip Aylon, unul dintre clienții lui deosebit de important. Aylon îl invitase la o discuție asupra unei chestiuni extrem de spinoase.

— Unul dintre secretarii mei vă va întîmpina la Orly. Mi-aș permite să vă sugerez cursa „Air France", care sosește la Paris după amiază la ora 16.20.

Lui Brian nu-i prea convenise acest apel cu un *arrière goût* de poruncă. Tonul interlocutorului, în deobște calm, stăpînit, trăda o nervozitate de rău augur. Brian Richardson cunoștea starea precară a sănătății lui Aylon și iminența unui sfîrșit previzibil, amînat însă de capriciile naturii deprinse a juca feste chiar și celor mai experimentate fețe medicale. Poate că maladivul Aylon își presimțea sfîrșitul și în așteptarea lui voia să-și întocmească testamentul. „Cînd unul dintre cei mai bogați oameni din lume te angajează consilier juridic și te plătește corespunzător nu-ți permiți luxul de a-l neglija" conchise Richardson. Călătoria la Paris îi va prilejui și o vizită la furnizorul său de jucării. Catalogul anunța scoaterea pe piață a unui trenuleț excepțional reconstrucție la scară redusă a strălucitorului „Orient-Expres" imortalizat în scrierile unor scriitori reputați dintre cele două războaie mondiale.

Avocatul — eficiența personificată — debarcase la Orly fără nici un minut întîrziere. Trei sferturi de oră mai tîrziu era introdus în prezența lui Philip Aylon, mai sănătos pare-se ca niciodată.

După ce-și ceru scuze fiindcă îl deranjase cu un apel atît de intempestiv, gazda îi relată lovitura pusă la cale de Barry Shannon și de arabii săi pentru a acapara „B.A.S.A."

— Folosindu-se de pachetele de acțiuni achiziționate în secret și de sprijinul unor acționari îmbrobodiți de ei, vor încerca să se substituie actualei conduceri a Băncii, profitînd de adunarea generală care se va ține în curînd.

Avocatul clătină dubitativ fruntea:

— Planul e abil, dar și riscant. În primul rînd le mai trebuie încă 31% din acțiuni, spre a obține o majoritate de 51% din voturi la adunarea generală.

— Vor încerca să dobîndească surplusul de acțiuni fie cumpărîndu-le pe prețuri superioare pieții, fie cîștigînd voturile acționarilor neutri printr-o propagandă deșănțată. Vor promite o majorare substanțială a dividendelor, argument irezistibil pentru acționarii slabi de înger.

— Conducătorii „B.A.S.A.", aliații dumneavoastră, nu trebuie să-și piardă cumpătul, opină Richardson. Faptul că ați descoperit jocul lui Shannon este un punct cîștigat pentru B.A.S.A.". Pe de altă parte, Banca dispune și ea de arme eficace. În primul rînd posibilitatea de a chema pe Shannon și pe arabii lui în fața justiției pentru încălcarea legislației financiare. Pînă la judecarea definitivă a cazului, putem obține o interdicție provizorie a participării lor la alegeri. Separat de acțiunea în fața tribunalelor, avem dreptul de a înștiința o autoritate capabilă să le blocheze jocul: „Securities and Exchange Comission" căruia trebuie să i se raporteze orice cumpărare care depășește 5% din totalul acțiunilor unei companii. În al doilea rînd putem riposta mobilizînd în sprijinul nostru 51% din voturi. Cred că nu va fi prea greu.

Aylon clătină din cap, exprimîndu-și neîncrederea și îngrijorarea.

— Tocmai că va fi foarte greu . . .

— De ce? După cîte știu, dumneavoastră, Mr. Aylon, nu numai că dețineți 6% din acțiuni, dar faceți parte și din comitetul directorilor Băncii. În această calitate aveți un cuvînt greu de spus . . .

— Relativ greu, *Mr.* Richardson. Folosindu-mă de influența mea, pot mobiliza încă 7 sau 8% acțiuni. Din rest, un mare număr, circa 12% se află în posesia celor trei foste soții ale defunctului Cyrill Hammond, fondatorul Băncii. Robert Sunderland Beauclair deține alte

3% din acțiuni. Restul sînt în posesia unor acționari mai nesiguri decît nisipurile mișcătoare.

Avocatul scoase din buzunarul jachetei o țigară de foi:

— Îmi permiteți?

— Vă rog!

După ce își aprinse tacticos țigara, Richardson pufăi de cîteva ori.

— Cu Robert Sunderland cred că se va putea ajunge la o înțelegere. Presupun că nici lui nu-i va conveni ca Banca să încapă pe mîna arabilor.

— Nu știu ce atitudine va adopta el. Sigur este că mie personal, înghițirea Băncii de către arabi nu-mi convine deloc. „B.A.S.A." controlează o mare fabrică de avioane, două șantiere navale, uzine metalurgice și o fabrică de aparate electronice ultraperfecționate. Toate acestea sînt mari furnizoare ale Israelului. Humaidah se va strădui să modifice politica Băncii.

— Dacă va prelua conducerea „B.A.S.A." își va asuma obligatoriu și contractele existente la acea oră. În cazul că va încălca clauzele lor, va fi silit să plătească despăgubiri usturătoare, Mr. Aylon.

— Israelul nu are nevoie de despăgubiri bănești ci de avioane, de nave de luptă, de aparatură electronică.

Richardson ridică mîinile, semn că înțelegea gravitatea situației:

— Mi-ați vorbit despre cele trei soții . . .

Aylon strîmbă din nas:

— Niște scorpii! Rapace, recalcitrante . . . Nu se gîndesc decît la propriile lor interese . . .

Richardson zîmbi:

— Întîmplător, una dintre ele este clienta mea. *Madame* Olympie Chavrillon. O femeie independentă, voluntară, inteligentă. Dar cu o mare slăbiciune. Îi plac adolescenții.

Aylon rînse:

— Sînt gata să-i furnizez un regiment de tineri.

Avocatul expedie cîteva rotocoale de fum spre lustra cu mărgele de cristal de deasupra capului.

— Vă rog să vă ocupați de această chestiune, Mr. Richardson, reluă amfitrionul.

Un junghi în genunchiul drept îi aminti că era bolnav, muritor, fragil ca un pahar de cristal cu pereți sub-

țiri bizotați cu exagerare. Avea totuși datoria să lupte pînă la ultima suflare.

— Va fi o bătălie homerică, Mr. Richardson, rosti printre dinți. După o pauză adăugă: Poate că ați accepta să vă ocupați și de celelalte două soții ale răposatului Cyrill Hammond.

Avocatul scutură scrumul țigării într-o scrumieră de cristal din preajma sa.

— Cu femeile vîrstnice m-am înțeles aproape întotdeauna.

— Dar cu cele tinere, Mr. Richardson?

— Mai puțin, suspină juristul. De altfel nici n-am prea avut timp să mă ocup de ele. (Se ridică de pe scaun). Va trebui să-mi puneți la dispoziție elementele necesare . . .

— Pînă mîine seară le veți primi în copii Xerox. Aici sau la Londra.

— Aici. Între timp am să iau legătura cu *Madame* Chavrillon. Îmi trebuie și adresele celorlalte două doamne . . .

— Le veți avea neîntîrziat. V-am rezervat un apartament în acest hotel. Rolls-ul care v-a adus de la Orly vă rămîne la dispoziție tot timpul ședерii dumneavoastră la Paris.

După o strîngere de mînă cordială, Richardson se despărți de amfitrion. Nu discutaseră încă despre onorariu, dar nici nu era nevoie. Financiarul nu avea obiceiul să se tocmească . . .

Întrevederile cu Philip Aylon îi lăsau îndeobște un gust amar. Omul acesta tînăr, strălucitor de inteligent, cu sabia lui Damocles atîrnată deasupra capului îi provoca un simțămînt de tristețe. Îi apropia paradoxal un element comun. Philip Aylon nu va cunoaște calmul și înțelepciunea senină a bătrîneții, iar el Brian nu cunoscuse bucuriile tinereții. Acum, cînd părul i se albise, și obrajii i se scofîlciseră, ajunsese să se joace cu trenulețe. Rîse: „Maturitatea este un intermediu între două copilării. De prima copilărie te desparte tinerețea. De a doua copilărie — identificată cu jalnica senilitate — te desparte bătrînețea". Filozofie ieftină, care nu-l consola deloc.

Rolls-ul îl duse pînă la un mare magazin cu jucării de pe Rue de Rivoli. Colegilor și colaboratorilor care se mirau de marea și tardiva lui pasiune pentru trenulețe, le explica tacticos că acest inofensiv *passe temps* îi punea ordine în gînduri, îi calma nervii și îi echilibra psihicul. Psihologii și psihanaliștii ar găsi desigur explicații năstrușnice. Ar spune că în copilărie lipsa de jucării îl complexase, creindu-i în subconștient dorința de a dobîndi obiectele de care nu avusese parte în primii ani de existență...

Mașina opri la luminile roșii ale unui stop. În dreptul portierei dinspre trotuar se afla un băiețaș care vindea ziare. Avocatul acționă deschiderea automată a geamului și întinse cîteva monede mărunte distribuitorului, primind în schimb un jurnal.

Pe prima pagină, un titlu îi atrase atenția: „O bombă artizanală explodează într-un supermagazin provocînd 5 morți și 52 de răniți, printre care 9 copii. Făptașii n-au fost încă prinși." O fotografie în alb și negru înfățișa locul sinistrului: Raionul de jucării transformat într-un morman de sfărîmături și de moloz, avînd deasupra în echilibru nestabil, o păpușă intactă.

Plin de oroare, Richardson împături ziarul și-l aruncă alături, pe banchetă. Spirit conservator, detesta violențele, vărsările de sînge, terorismul — acest nou născut al anarhismului — însfîrșit orice zguduiri susceptibile să primejduiască ordinea socială existentă.

Atît de adîncit în gînduri era, încît nici nu observase că automobilul se oprise în fața supermagazinului. Tusea ostentativă a șoferului îl trezi din meditație. Coborî din Rolls, traversă trotuarul făcîndu-și anevoie loc prin șuvoiul de pietoni, apoi pătrunse în clădirea asemănătoare prin ordonanța și mulțimea care se îmbulzea la fiecare etaj, pe o gigantică piramidă de termite.

Cunoștea topografia, fiindcă frecventa raionul cu jucării ori de cîte ori venea la Paris. Scările rulante îl ridicau de la un etaj la altul, apropiindu-l de destinație, sporindu-i emoția, pasiunea de colecționar, stimulată de expectativa unor „găsiri" care să sporească valoarea comorii lui. Căci pentru idolatorii care adună cu neostoit sîrg tablouri sau timbre, mobile antice ori cărți poștale, pietre prețioase sau automobile vechi, cărți rare ori autografe ale celebrităților sportului, colecțiile respective

capătă semnificația unor comori inestimabile. Pentru ei prețul pieții nu reprezintă decît un aspect comercial, vulgar, o estimare total inferioră adevăratei valori a obiectelor colecționate.

Traversă un raion cu discuri — ultimul dinaintea paradisului cu jucării — cînd atenția îi fu atrasă de trei tineri de culoare, cu părul tuciuriu, creț, orînduit deasupra calotei craniene într-un fel de balon flocos — coafură la modă denumită tehnic „africană" —și care se comportau oarecum ciudat. Se uitau la discuri, dar cînd și cînd aruncau priviri piezișe, laterale. „Pîndesc ceva", își zise avocatul suspicios. Unul dintre tineri — cu o umflătură bizară în buzunarul de jos al hainei — se îndrepta spre o ușe practicată între două rafturi cu discuri.

Atît de intrigat era Richardson, încît, spre a le urmări neobservat manevrele, se opri lîngă un stativ cu casete, de unde îi putea vedea operînd. Tînărul care intrase pe ușă, reapăru și făcu un semn discret unuia dintre cei doi prieteni, care continuau să examineze ostentativ niște discuri cu anvelope violent colorate. Cel vizat îl urmă fără să se grăbească. Amîndoi pătrunseră pe ușa pe care o închiseră fără zgomot în urma lor.

Richardson bănui că surprinsese manevrele unor hoți. În calitatea lui de cetățean conștient ar fi avut datoria să avertizeze pe vreunul dintre vînzători. Își zise însă că se va face de rîs dacă va da o alarmă falsă. Deodată îl fulgeră o idee cutremurătoare. Nu cumva primii doi suspecți se pregăteau să planteze o bombă artizanală? Al treilea rămăsese probabil de strajă, spre a-i preveni dacă lucrurile aveau să se complice, ori spre a le acoperi retragerea, dacă împrejurările i-ar sili să caute a se face cît mai grabnic nevăzuți.

Pe Richardson îl podidiră brusc sudorile. Explozia unei mașini infernale ar face prăpăd. La începuturile carierei lui apărase în calitate de avocat din oficiu ucigași, teroriști, anarhiști. Toți, indiferent de firmă, își făceau din crimă un instrument pus în slujba intereselor proprii sau de clan. Într-o vreme Brian crezuse în idealuri în dăruirea de sine, în cuvintele mari ale delicvenților politici care pretindeau a se fi dedicat îndreptării tarelor sociale, a combaterii capitalismului rapace. Cînd teroriștii preluau puterea din mîna ocupanților de ieri, deveneau la rîndul lor tiranici.

În dosarele care-i trecuseră prin mînă, Brian găsise documente care ilustrau activitatea anarhiștilor, setoși să reînoiască lumea, în special fotografii înfățișînd cadavre sfîrtecate, clădiri incendiate, avioane arse, muzee aruncate în aer, indivizi răpiți, ferecați în lanțuri și izolați în pivnițe umede, copii spintecați de schijele bombelor artizanale, fabrici distruse.

Iminența unei explozii care să spulbere supermagazinul cu sutele lui de vînzători și clienți, trezi instinctul de conservare al lui Brian. Uitînd de trenulețe, de locomotivele miniaturale, de noile vagoane liliputane, ținti impanicat spre ieșire, îmbrîncind lumea, făcîndu-și loc cu pumnii, cu coatele, într-un frenetic „scapă cine poate“ . . .

Cînd se văzu în stradă, aruncă o ultimă și rapidă privire asupra supermagazinului cu etaje multe, stivuite într-o piramidă ascuțită, cu pereți de sticlă, apoi se urcă în Rolls-ul care-l aștepta la trotuar. Porunci gîfîind:

— La Intercontinental!

Respiră ușurat doar cînd automobilul se îndepărtă îndeajuns de imensa clădire, spre a nu se mai teme că aceasta s-ar fi putut prăbuși asupra lui, strivindu-l. Își scoase pălăria „melon“ și își tamponă cu batista de mătase fruntea asudată, apoi puse în funcțiune instalația de climatizare. Răcoarea plăcută care se instală în interiorul limuzinei îi mai clarifică gîndurile, pînă atunci atît de învălmășite.

„M-am speriat de propriile mele închipuiri, își zise. Cred că tipii aceia erau simpli borfași. Am avut de-a face cu atîția delicvenți în cariera mea, încît îi pot singulariza — dintr-o privire — în mijlocul unei mulțimi de inofensivi. Temerile mele, desigur exagerate, s-au datorat psihozei fricii create de teroriștii și bandiții de toate calibrele. Bucuros că își găsise o scuză, își făgădui să reînnoiască — în ziua următoare — vizita la magazinul cu jucării.

Îndată ce sosi la hotel, telefonă Olympiei Chavrillon, solicitîndu-i o scurtă întrevedere.

— Te aștept în apartamentul meu, îi spuse ea. Mă bucur că ai venit. Doream să te înștiințez că tînărul dumitale reprezentant, avocatul Donlevy nu s-a dovedit la înălțimea recomandărilor. Prin intermediul lui am încercat să angajez prin contract în exclusivitate un dan-

sator care — bine îndrumat — ar fi capabil să umbrească gloria lui Nijinsky sau a lui Lifar.

— Nu putem discuta prin telefon asemenea chestiuni, replică avocatul. Urc imediat la dumneata.

Peste cîteva minute, o cameristă îl introduse în prezența Olympiei Chavrillon, care se supunea unei operații complicate de renovare estetică. Instalată pe un scaun în fața mesei de toaletă, și înfășurată pînă la gît într-un mare șervet alb de olandă, avea bărbia susținută de un bandaj elastic menit să-i reducă gușa la proporțiile din tinerețe, obrajii unși cu parafină, iar țeasta acoperită de o cască pentru uscat părul, în formă de clopot. Un estetician, un coafor și o manichiuristă, cu asistenții și asistentele respective, se aferau în jurul ei.

Olympie Chavrillon nu se jena să-și primească secretarii, procuriștii și avocații, în vreme ce i se reparau degradările fizice. Se deprinsese să trateze pe toți acei care depindeau de banii ei, ca pe niște automate lipsite de simțăminte omenești. Nici Brian Richardson nu se bucura de un statut aparte. Singurele ființe în fața cărora Olympie Chavrillon n-ar fi conceput să apară decît în toată splendoarea erau tinerii desemnați a fi cuceriți și femeile din lumea ei, pe care voia să le exaspereze cu frumusețea ei veșnic proaspătă.

— Sînt foarte supărată pe Donlevy, îl întîmpină ea pe avocat, vorbindu-i cu dinții strînși, spre a nu-și strica masca de parafină.

Omul de legi îi zîmbi cu indulgență.

— Donlevy este un excelent avocat de bară, dar mai are de învățat în ceea ce privește tratativele cu oamenii de artă, instabili și capricioși. Pot să te asigur că în maximum 24 ore vei avea în mînă contractul semnat de protejatul dumitale.

Ochii Olympiei Chavrillon scînteiară:

— Îți mulțumesc, Brian. Știam că mă pot bizui pe dumneata.

Avocatul se înclină:

— Aș dori să-ți mai supun o chestiune de cea mai mare însemnătate.

— Ceva urgent?

— Foarte urgent.

— Să iasă toată lumea afară, porunci Olympie autoritară. După ce termin ce am de vorbit cu domnul

avocat, vă chem... Te rog să-mi vorbești pe scurt, Brian. Nu pot sta cu masca asta pe față la infinit...

Avocatul reflectă cîteva clipe, căutînd o formulă în stare să explice nu numai în puține cuvinte scopul vizitei sale, dar să și impresioneze.

— Un grup de capitaliști arabi, vor să pună mîna pe „B.A.S.A." să-și instaleze oamenii în comitetul directorilor și să dicteze pe viitor politica economică a Băncii.

Madame Chavrillon nu realiză gravitatea situației descrisă de Richardson, fiindcă gîndurile ei vagabondau aiurea. Replică nepăsătoare:

— Ce importanță au pentru mine treburile astea? Și cum aș putea frîna eu manevrele arabilor?

— Am să-ți răspund la ambele obiecțiuni Olympie. În actualul comitet al directorilor dispui de numeroși prieteni. Unii au colabarat cu fostul dumitale soț.

— De care am divorțat...

— Toți știu că Hammond era un afemeiat, că își schimba soțiile ca pe prosoape.

— *Merçi* de comparație.

— Nu trebuie să te superi căci situația aceasta ți-a creat totuși o atmosferă favorabilă. Probă evidentă că actualii directori te respectă, este că au acordat numeroase împrumuturi protejaților dumitale.

Olympie îi dădu dreptate. „Protejații" alcătuiau un foarte important capitol din viața ei. După ce îi uza, pînă se sătura de ei — domnia lor sentimentală avea îndeobște o durată scurtă — îi „caza", acordîndu-le astfel un fel de compensație spre a le îndulci amărăciunea concedierii. Grație influenței ei, erau creditați de Bancă spre a-și deschide fie un atelier de coafură, fie un bar, fie un teren de tir, fie orice alte întreprinderi aducătoare de venituri, potrivite cu gusturile și aptitudinile respectivilor.

Un nou comitet al directorilor, compus din oameni noi, necunoscuți, nu se vor arăta tot atît de acomodați față de capriciile ei.

Madame Chavrillon își pungi buzele, făcînd să crape contururile măștii.

— Cum aș putea interveni spre a împiedica o schimbare a conducerii Băncii?

— Ești unul dintre marii ei acționari. La viitoarea adunare generală voturile dumitale — proporționale cu

numărul acțiunilor pe care le deții — vor avea mare pondere.

— De acord, Brian. Dar eu nu dispun decît de 3% din acțiunile Băncii.

— Aparent ai avea dreptate, dar nu este așa. Dacă la cele 3% din voturi adăugăm celelalte 3% deținute de prima soție a lui Hammond, Mrs. Elisabeth Howard, actualmente principesă de Montenuovo și în sfîrșit ultimele 4% testate de defunctul Cyril Hammond ultimei sale soții, Olivia Hammond, totalizăm 10% din voturi, ceea ce este enorm . . .

— Te rog să nu-mi mai vorbești de fostele soții ale lui Cyril. Știi bine că le detest. Și ele îmi răspund cu aceeași monedă. Vor vota cu arabii, dacă vor ști că eu voi fi alături de actuala conducere a Băncii.

— Mă îndoiesc, Olympie, că vor săvîrși asemenea neghiobie. Interesele lor materiale — și am motive serioase în sprijinul afirmației mele — coincid cu interesele dumitale.

— În orice caz, Brian, nu voi fi eu aceea care le va face avansuri în vederea încheierii unui acord . . .

— Chestiunea aceasta mă privește pe mine. Mă fac forte să obțin chiar și cooperarea Juliei Hammond . . .

Ochii Olympiei Chavrillon aruncară scîntei.

— Să nu-mi mai vorbești despre vipera aia! O bestie! Cyril a făcut-o cu o servitoare. S-a culcat cu ea la beție și mai tîrziu, i-a recunoscut plodul. Ah, cît de imbecil putea să fie uneori Cyril!

Avocatul zîmbi cu indulgență.

— Cyril a cunoscut o viață sentimentală complicată . . . Are însă o scuză. Era atît de frumos încît toate femeile îi cădeau pe cap . . .

— Pardon! Eu nu i-am căzut pe cap! îl contrazise Olympie acidă. Dar este inutil să încerc a-ți răsturna convingerile. Reputația lui de mascul irezistibil era prea adînc ancorată. Cînd a devenit soțul meu, era deja bătrîn. Însfîrșit, e inutil să brodez pe această temă. Cyril n-a fost decît propriul lui prieten, un Narcis întîrziat. Iar Julie, este portretul tatălui ei. Egoistă, vanitoasă, încăpățînată, meschină, rea și mai ales animată de un aprig simț al contradicției . . . Pariez cu dumneata, Brian, că va vota cu arabii!

— Poate că voi reuși totuși să o îmblînzesc...

Olympie pufni furioasă:

— Leii, tigrii, anacondele, crocodilii, pot fi îmblînziți! Julie, niciodată! Cît am suferit din cauza ei, nu-ți pot descrie... Cînd am divorțat de Cyril, am fost fericită fiindcă am scăpat de prezența acestei lepre, care mi-a otrăvit viața... Cred că dacă mi-ar apărea acum în față, aș strînge-o de gît...

Olympie nu putea să uite scena penibilă care dusese la ruptura definitivă dintre ea și Cyril. Era într-una din acele triumfătoare dimineți de primăvară cu raze de soare calde care te mîngîie ca degetele unei femei, cu mirésme de pămînt reavăn, cu seva mustind în mugurii treziți la viață, cu păsări voioase rotindu-se prin văzduhul limpede. Olympie ieșise să se plimbe călare prin pădurea de pe domeniul de vînătoare al lui Cyril, din munții Alegheni. Ca de obicei, era însoțită de un tînăr *groom* — abia împlinise 17 ani, îl chema Tom, era blond și avea ochi inocenți, albaștri ca peruzeaua — care îndeplinirea prozaicul rol de a ține caii Olympie, avidă încă de pe atunci de îmbrățișările adolescenților, îl corupsese cu destulă greutate, fiindcă Tom născut și crescut într-o familie de modești fermieri puritani, se arătase la început rebel încercărilor ei de a-l seduce. Itinerarul lor cuprindea un invariabil popas pe marginea lacului înconjurat de brazi, pe marginea căruia, Cyril construise un chioșc rustic. Ajunși acolo descălecau, Tom așternea pe podeaua chioșcului o pătură, și în singurătatea naturii făceau dragoste pînă la saținetate. Idila aceasta — încîntătoare pentru Olympie — dura de aproape un an.

În dimineața aceea fatală, Tom încercase să amîne „ședința" lor galantă. „De cîteva zile încoace, ceva nu este în regulă, *Madame*. Parcă ne-ar pîndi cineva"... Olympie replicase nerăbdătoare: „Aici sîntem numai noi, lacul, brazii și păsările cerului. N-are rost să-ți fie teamă. Hai, întinde pătura!"

Se aflau în cea mai compromițătoare postură, cînd după un pîlc de brazi apăruse pe neașteptate Cyril însoțit de Julie. Dureroasa surprindere întipărită pe chipul lui și scînteia de triumf din ochii fiicei sale, erau elocvente. Julie descoperise — probabil întîmplător —secretul Olympiei, și plină de venin îl adusese pe Cyril spre a-l convinge de infidelitatea soției lui.

Cyril se comportase atunci ca un adevărat *gentleman*. Nu făcuse reproşuri celor doi amanţi, le întorsese spatele şi se îndepărtase, urmat de Julie, fericită, căci demascase intriga amoroasă a mamei vitrege.

Cînd Olympie — confuză şi furioasă totdeodată — se înapoiase la Chalet-ul ridicat pe un pinten de munte, majordomul îi predase o scrisoare din partea stăpînului său, anunţînd-o că acesta plecase la New York împreună cu Miss Julie. În cîteva rînduri seci şi laconice, Cyril o informa că hotărîse să intenteze divorţul, că nu dorea să provoace un scandal dăunător reputaţiei amîndurora şi că îi va asigura un suport financiar mai mult decît confortabil, destinat bine înţeles să închidă definitiv capitolul convieţuirii lor.

De atunci Olympie nu-l mai văzuse pe Cyril decît în fotografiile publicate la rubricile mondene, cu ocazia căsătoriei sale cu superba Olivia Farnsworth, „modelul numărul unu" al Statelor Unite...

Brian Richardson cunoştea amănuntele aventurii tragi-comice a Olympiei. Deşi Hammond se străduise să păstreze discreţia, Miss Julie avusese grijă să-i dea publicitatea necesară, menită — în concepţia ei să ruineze reputaţia soţiei repudiate. Olympie Chavrillon era plămădită dintr-un aluat aparte. Nu numai că nu-şi ascunsese capul în nisip, ca struţul, ci îşi glorificase disprețul faţă de convenienţele sociale, afişîndu-se cu tot felul de tineri imberbi, spre scandalizarea matroanelor severe şi rebarbative, dar mai ales a multor femei şi fete tinere indignate fiindcă li se făcea concurenţă neloială.

— Atunci rămînem înţeleşi, Brian, îi spuse Olympie înainte de a-l concedia. Sînt alături de dumneata împotriva arabilor. Dar nu uita să repari neghiobia lui Donley. Este o condiţie *sine qua non*!...

În seara aceea avocatul cină de unul singur la Intercontinental, iar după miezul nopţii se înfiinţă la dancingul *La Vache Amoureuse*. Sobrul Brian Richardson care avusese de-a face cu femeile tarifate — numai în relaţiile-i strict profesionale — invită la masa lui pe Lola, una dintre animatoarele localului, o roşcată planturoasă care imita conştiincios, deşi imperfect, comportamentul şi gesturile celebrei Lucille Ball regina *sex-apeal-ului* din anii 50. O trată din belşug cu şampanie,

avînd grijă ca Lola să nu-l trișeze, vărsînd conținutul paharelor pe sfert consumate, în frapierea din preajma ei. Expert în interogatorii, o făcu să vorbească despre Tony Aubert și despre lumea care îl înconjura. Punînd cap la cap crîmpeie disparate din comentariile haotice ale Lolei, află de existența Rositei, și despre rolul jucat de ea în existența dansatorului.

— Îl joacă pe degete ca pe o păpușă... Tony a devenit robul ei... Între noi fie vorba, nu știu ce o fi găsit la Rosita, o slăbănoagă care face pe cîntăreața. Zice că e spanioloaică, dar mă-sa a fătat-o în Méni.montant...

Limbajul colorat al animatoarei nu era nou pentru Richardson. Din vorbele ei reușise să-și facă o idee asupra dificultăților întîmpinate de Donlevy. Pentru a izbîndi trebuia să folosească mijloace noi, căi ocolite.

O lăsă pe Lola la masă și plecă să dea o raită prin culise. O garderobieră generos băcșăluită, îi arată cu un zîmbet complice cabina Rositei Montez.

— Dacă vă duceți acum, o găsiți singură...

Cu siguranța care-l caracteriza, avocatul ciocăni în ușă, apoi fără să mai aștepte răspuns, intră în cabină. O găsi pe Rosita refăcîndu-și fardul în fața oglinzii. La apariția lui se încruntă iritată.

— Mă tem că ați greșit cabina, *Monsenior*...

— Sînteți Rosita Montez, nu-i așa? Pe dumneavoastră vă căutam...

— Îmi pare rău, dar acum sînt ocupată...

Reîncepu să-și aștearnă rimel pe gene.

— *Mademoiselle* Montez, am venit să vă propun o afacere. Vreți să cîștigați zece mii de dolari?

Cîntăreața își întrerupse brusc indeletnicirea.

— Dacă aveți poftă de glume, vă rog să vă alegeți altă ocazie...

— Nu glumesc deloc. Propunerea mea este fermă.

Rosita surîse de data aceasta viu interesată.

— Și ce trebuie să fac pentru banii aceștia?

Se aștepta să i se propună o noapte de dragoste. Ar fi fost ce-i drept foarte scump plătită, dar bărbații vîrstnici și cu multe parale au curiozitățile lor ce nu trebuiesc contrariate.

— Să-l convingeți pe prietenul dumneavoastră Tony

Aubert, să semneze un contract capabil să-i asigure o ascensiune profesională remarcabilă . . .

Fața ei se întunecă:

— Tony mi-a vorbit despre asta . . .

Fu pe punctul de a respinge cu brutalitate propunerea avocatului, dar în ultimul moment se abținu. Zece mii de dolari constituiau o sumă ispititoare. Lăcomia micii burgheze pariziene ascunse sub numele Rositei Montez, o îndemna să cugete de două ori înainte de a da un răspuns negativ.

— Dacă îmi oferiți pe deasupra sumei fixate de dumneavoastră un contract care să-mi permită să rămîn alături de Tony, putem sta de vorbă . . .

Richardson o privi zîmbind straniu. Își dovedise sieși încă odată că armele folosite de el erau infailibile.

— Douăzeci de mii, *Mademoiselle,* și odată cu plata acestei sume orice obligație a noastră față de dumneavoastră încetează.

Ea îl privi bănuitoare:

— Sper că nu-mi veți pretinde să mă despart de Tony. . .

Noua condiție pusă de cîntăreață, complica lucrurile. Trebuia să dea dovadă de o mare diplomație, ca să obțină semnătura lui Tony pe contract. Pe Rosita nu-i va fi greu să o îndepărteze ceva mai tîrziu. Era vulgară, apucătoare, meschină. Dragostea ei pentru Tony rămînea un simplu pretext. N-ar fi fost însă exclus ca Rosita Montez să fie mai perfidă, mai periculoasă decît părea la prima vedere. *Madame* Chavrillon se înhămase la o corvoadă grea, încurcîndu-se cu Tony Aubert.

— Pot să vă asigur, *Mademoiselle,* că nu vom executa nici o presiune asupra prietenului dumneavoastră, spre a-l determina să-și modifice orientarea vieții sale sentimentale.

Fraza era cam obscură pentru înțelegerea Rositei. Și ea își zise, că după ce va încasa cei 20. 000 de dolari, nu-i va fi greu să găsească o cale susceptibilă să ducă la rezilierea contractului încheiat de Tony cu *Madame* Chavrillon.

— Cînd îmi aduceți banii? întrebă curioasă.

— După ce prietenul dumneavoastră semnează contractul.

— Îmi dați un acont? rosti ea viclean. Să fiu sigură că nu mă trageți pe sfoară . . .

— Dacă v-aș înmîna banii în schimbul unei simple promisiuni, ați fi în drept să spuneți că aveți de-a face cu un ageamiu. îmi dați contractul semnat de Tony, vă dau banii!

— Și Tony ce va spune? Că l-am vîndut!

— Nu e nevoie să cunoască tranzacția noastră. Vă pot strecura cu ușurință un cec, fără să fim observați.

— Prefer bani lichizi.

— Perfect! Veți primi un plic cu 20. 000 de dolari în bacnote mari, ca să ocupe un loc cît mai restrîns. De acord?

Rosita prinse să-și înegrească iarăși genele cu rimel.

— De acord! Îndată ce reușesc să-l conving pe Tony, vă chem să veniți cu contractul. Unde vă găsesc?

— La hotel „Intercontinental". Este suficient să întrebați de avocatul Brian Richardson. Vă previn însă că nu voi rămîne la Paris mai mult de 48 de ore...

* * *

— *Monsieur le marquis, le diner est servi!*

Cu un gest solemn, majordomul deschise cele două batante ale ușii cu panouri sculptate și aurite în cel mai pur stil Louis XIV, lăsînd să se vadă masa din sufragerie, somptuos ornată cu porțelanuri fine, argintărie, flori și sfeșnice cu lumînări de ceară.

Gérard de Saint Fargeau își goli pe jumătate paharul cu Pernod, iar după ce îl lăsă pe măsuța din preajmă, se ridică din fotoliu. Luminile lustrei cu brațe multiple, împodobite cu minuscule stalactite de cristal, făceau să-i lucească discret butonii cu perle negre, plastronul scrobit al cămășii, reverurile îmbrăcate în mătase ale smokingului, rozeta comandoriei „Legiunii de Onoare". Avea o siluetă zveltă, de tînăr, deși atinsese pragul celor șapte decade de existență. Spinarea îi era ușor încovoiată de anii care-i apăsau umerii, dar mai ales de ploaia tot mai deasă a grijilor din ultima vreme. Vîrsta sa devenea și mai aparentă cînd avalanșa veștilor rele îl făceau să-și plece capul și să-și strîngă umerii, de parcă s-ar fi ferit să nu fie zdrobit sub greutatea lor.

Gérard de Saint Fargeau se deprinsese cu veștile rele și cu perspectiva prăbușirii lui iminente, așa cum un bolnav incurabil se obișnuiește cu ideea morții nu numai inevitabile dar și foarte apropiate. Se lupta cu

energia disperării spre a întîrzia năruirea vastului edificiu industrial creat și dirijat de el. Deși avea să-i sune în curînd ceasul, continua să-și depene traiul potrivit aceluiași program rigid pe care și-l impusese o viață întreagă și în aceeași ambianță de aristocratică opulență, cu care fusese deprins încă de la naștere. Pe bordul „Titanicului" lovit mortal de un iceberg, orchestrele cîntau, iar unii pasageri — plămădiți din alt aluat decît restul oamenilor fricoși și mediocri — își sorbeau ultimul pahar de șampanie cu un calm și o detașare ce atingeau culmile sublimului. Calmul și detașarea plină de eleganță, cu care nobilii romani din epoca imperială își trăiau ultimele clipe, înainte de a-și tăia vinele în apa călduță a băii.

Saint Fargeau nu avea de gînd să se sinucidă. Era hotărît să se bată pînă în ultima clipă împotriva inamicilor care-l înconjurau asemenea unor haite de lupi înfometați, împotriva adversităților destinului — dacă exista un destin — împotriva condițiilor vitrege impuse în frămîntatele decade postbelice de răsturnările sociale și economice care căpătaseră amplitudini ne mai cunoscute încă în lume.

Cu amabilitatea amfitrionului obișnuit să-și întrețină cît mai agreabil oaspeții, zîmbi curtenitor personajelor adunate în imensul salon *Empire,* avînd grijă ca privirile sale să se adreseze fiecăruia în parte. Erau de față diplomați — printre care ambasadorul Statelor Unite cu soția —, oamenii de afaceri, celebrități din lumea artelor și sporturilor, precum și cîteva personalități politice de primul rang.

Deși se știa că situația lui financiară era mai mult decît precară nimeni nu se gîndea să-l evite. Dacă ampla criză care-l lovise ar fi intervenit în activitatea profesională a altor industriași, bancheri sau speculatori, s-ar fi creat automat în jurul lor un mare gol. Perspectiva falimentului, dar mai ales operațiunile frauduloase legate îndeobște de o asemenea lichidare, făceau ca indivizii în cauză — chiar dacă erau de bună credință — să fie priviți cu suspiciune, pînă la proba contrară. Reputația lui Saint Fargeau era însă atît de nealterată, bătălia pentru a-și salva imperiul industrial atît de clară, de corectă încît nimeni n-ar fi cutezat să ridice piatra spre a-l lovi. Marile-i uzine siderurgice și șantierele-i navale, nucleul

vastelor sale afaceri, erau lovite de o criză generală — resimțită tot atît de grav dincolo și dincoace de Atlantic — astfel încît cauza prăbușirii care-l amenința nu putea fi atribuită în nici un caz incompetenței sau relei lui credințe. Însuși guvernul se străduise să-l sprijine, în limitele posibilităților, amînînd scadența restituirii unor credite acordate de Stat și aprobînd suspendarea plății unor taxe, cotizații și impozite. Dar toate acestea erau paleative. Pentru a supraviețui și a se reface, grupul Saint Fargeau avea nevoie de credite noi, masive, tot mai greu de obținut.

Lumea afacerilor, cît și opinia publică, alertată de frămîntările zecilor de mii de salariați ai grupului, care-și vedeau amenințată existența, urmărea cu legitim interes, poate chiar cu un fel de voluptoasă expectativă, desfășurarea crizei, cu întregul ei cortegiu de vești senzaționale, ca și cum ar fi asistat la lupta unui gladiator cu fiarele, simpatizîndu-l, pariind pe capul lui, dar fără să intervină spre a-l ajuta. Acestea erau regulile jocului iar Saint Fargeau le respecta ca atare...

Amfitrionul oferi brațul său soției ambasadorului american, deschizînd cortegiul invitaților care se îndreptară spre sufragerie. Dineul de o rafinată opulență, nu era — în esență — decît un pretext menit a permite lui Saint Fargeau să reînnoiască anumite contacte, să tragă sfori, să-și creeze opinii favorabile, și dacă se poate să-și recruteze noi aliați. Multe prietenii se încheagă la un pahar cu vin, multe combinații își au sorgintea în jurul unui vînat pregătit după o rețetă originală, în stare să atîțe plăcut papilele gustative blazate ale mai marilor zilei.

Printre invitații lui se aflau bancheri și financiari de mare anvergură, mulți dintre ei, prieteni de lungă durată; prieteniile erau limitate însă de jocul intereselor dominate de un egoism feroce. „În lumea afacerilor nu-ți este îngăduit să te hrănești cu iluzii și nici să te sprijini pe amiciții!“ obișnuia Saint Fargeau să spună.

Cîteodată regreta că nu avea pe nimeni apropiat cu care să-și împartă gîndurile, să se sfătuiască. Fiul său, Quentin, mare amator de curse de automobile, el însuși pilot pe mașini de formula unu — murise pe pista de la Indianapolis, ars de viu, după ce mașina sa un Ferrari, fusese percutată la o curbă de Fordul unui concurent,

intrat în derapaj. Impactul îl proiectase într-o tribună. Rezervorul de benzină explodase incendiind automobilul, transformîndu-l pe Quentin într-o torță vie și provocînd victime în rîndurile publicului. Acesta fusese nu numai un excelent sportiv, dar și un om de afaceri remarcabil, demn de toată încrederea părintelui său. Moartea lui Quentin îl lăsase descoperit. Copilul acestuia, Quentin II, nu-i semăna sub nici un raport. Leneș, superficial, căzut în patima drogurilor, își irosea timpul prin baruri, în compania unor tineri dubioși și a unor femei de consumație, pricepute să-l jumulească de bani.

Saint Fargeau mai avea un nepot, Hubert, fiu al unui frate al său, dispărut fără urmă în timpul unei călătoriii pe mare. Pe cît de nepriceput era Quantin II, pe atît de înzestrat se arăta vărul lui. Inteligent, chibzuit, ingenios, extrem de deferent față de unchiul său, nu reușise totuși să intre în grațiile acestuia. Sub lustrul de fațadă al lui Hubert, mult lăudat de toată lumea, bătrînul Saint Fargeau aprecia că se ascunde o doză de viclenie. Hubert — credea el — se străduia să-i cîștige încrederea pentru a obține o situație proeminentă în sînul grupului, cu scopul nemărturisit de a-l suplini la momentul oportun. Îi încredințase totuși un post de director general al uzinelor siderurgice Saint Fargeau din nordul Franței, avînd însă grijă să-l țină sub o strictă supraveghere.

Gérard nu se bizuia nici pe colaboratorii săi apropiați, fiindcă subalternul respectuos și capabil de azi, deținător al încrederii marelui patron și al unora din secretele grupului, poate trece mîine în serviciul altui patron, căruia să-i vîndă pachet de informații prețioase în schimbul unui post mai mare sau al unor recompense bănești.

În vreme ce decupa artistic felii de carne dintr-o pulpă de căprioară friptă, și le distribuia invitaților — în ordinea rangului și a importanței lor sociale — în virtutea unei străvechi datini la marile ospețe, privirile întîrziau cu amabilitate asupra fiecăruia în parte.

Erau de față și Harold Preston, *senior vice president* al „B.A.S.A." sosit de curînd la Paris, și Graham Turner reprezentant general pentru Franța al grupului Aylon și David Weidenfeld, dezinvoltul șef al grupului „Transworld Investmento". Weidenfeld, un original sub toate

aspectele, purta un smoking auriu cu brîu roşu de moar, fuma ţigări de foi cubaneze şi îşi etala cu ostentaţie diamantele montate în chip de nasturi. Alături de scriitorii şi artiştii supraexcentrici care alcătuiau un fundal intelectual petrecerilor oferite de Gérard, eleganţa flamboaiantă a lui Weidenfeld nu făcea notă discordantă. Nu lipsea de la această reuniune foarte *chic* nici baronul Fein, P.D.S. al „Băncii de Credit Industrial", unul dintre cei mai avuţi oameni de afaceri din Piaţa Comună. Fein era de aceiaşi vîrstă cu gazda, împreună îşi petrecuseră copilăria, împreună îşi făcuseră studiile la Cambridge, împreună cutreieraseră Europa şi cele două Americi, spre a se documenta asupra condiţiilor economice locale. Mai tîrziu se lansaseră în lumea marii finanţe şi industrii, fiecare pe cont propriu, dar păstrînd vechile relaţii de amiciţie.

Fein preluase Banca lăsată moştenire de părintele său — coborîtor dintr-un lung şir de străbuni legaţi de mînuirea banilor — iar Saint Fargeau vînduse două domenii, şi cu preţul obţinut achiziţionase o uzină siderurgică ajunsă în pragul falimentului. Deşi nu avea o pregătire deosebită în domeniul industriei oţelului, repusese uzina pe picioare iar cu timpul îi dăduse o mare extindere, dezvoltînd bazele imperiului său legat de producerea şi prelucrarea oţelului.

Saint Fargeau avusese o epocă de exuberanţă înflorire ajunsă la culme în anii celui de-al doilea Război mondial. Apoi urmase epoca grea post belică. Priceperea lui se lovise de recesiunea care nu menaja pe nimeni . . .

Dacă invitaţii lui din seara aceasta ar fi acceptat să-l sprijine, l-ar fi scos din marasm. Saint Fargeau ştia prea bine că criza oţelului era trecătoare, că industria occidentală nu se putea limita la importul de oţel din Japonia ori din Rusia Sovietică, că mai devreme sau mai tîrziu uzinele siderurgice din Franţa Anglia, Statele Unite, vor fi iarăşi prezente în arenă. Oţelul fabricat de el va redeveni competitiv pe piaţa internaţională, cu atît mai vîrtos cu cît perspectivele unui nou război mondial — şi deci a necesităţii imperioase a relansării producţiei locale de oţel — va impune revenirea la normal a industriei oţelului.

Dar nici „B.A.S.A.", nici grupurile Weidenfeld ori Aylon şi nici Banca lui Fein nu făceau un gest spre a-l

salva. Considerau că împrumuturile acordate acum atinseseră o limită peste care nu se mai putea trece.

Pentru mintea încărcată de griji a lui Gérard, dineul căpătase semnificația unui praznic al morților. Își întreținea oaspeții cu aparentă vervă. Gîndurile-i zburau însă aiurea. Simțea cum edificiul uriaș clădit de el se fisura, fundațiile se scufundau, coloanele se răsuceau, cedînd pasiunii etajelor superioare. Asemenea unui nou Samson, avea să fie îngropat sub ruinele monumentalului templu durat de el pentru a-i imortaliza gloria. Și visurile lui se năruiau. Dacă fiul său ar fi trăit, poate că dezastrul acesta ar fi fost evitat. Quentin I fusese în felul lui un om norocos, pînă în momentul morții.

Gérard ajunsese să se întrebe dacă tragicul sfîrșit al feciorului său nu fusese pentru acesta un privilegiu, o apoteoză. Quentin I nu avea să mai încerce amărăciunile umilitoare ale înfrîngerii, suferințele morale rămînind rezervate părintelui său. El, Gérard, era destinat să poarte crucea pe Golgota...

Prin asociație de idei, amfitrionul evocă chipul lui Edward Chandler, care preluase steagul întrecerilor automobilistice de formula unu, scăpat din mînă de Quentin I. Fiul bancherului Ronald Chandler reprezenta culorile lui Saint Fargeau la marile concursuri de viteză de la Indianapolis și Dayton, Monte Carlo și Monza, Nurburgring și Targa Florio, Silverstone sau Zandvoort. Peste cîteva zile, Edward avea să participe la cursa de la Le Mans, de la care Gérard aștepta minuni.

Într-o vreme se temuse că și nepotul său, Quentin II, va moșteni pasiunea pentru viteză a lui Quentin I. Curînd după moartea acestuia, Gérard fusese tentat să renunțe de a-și mai trimite mașinile la marile competiții. Cînd Quentin II îi declarase că întrecerile automobilistice îl dezgustau, ca dealtfel orice alte sporturi primejdioase — inclusiv călăria, surfing-ul, zborurile aeriene, parașutismul, regatele maritime, cursele de bărci cu motor și motociclismul de performanță — Gérard încercase un simțămînt de ușurare dar și de tainică deziluzie. Quentin II nu semăna cu nimic părintelui său. La o petrecere declarase unor prieteni: „Tata a fost un neghiob. A alergat după himere, în loc să se bucure de plăcerile tangibile ale vieții: femeile, vinul, drogurile, jocurile de noroc... Acum bunicul a descoperit alt im-

becil dispus să ia locul părintelui meu. Îi urez multă șansă. Pe mine, succesele de acest gen mă indispun!"

Cîteodată Gérard își spunea că Quentin II avusese poate dreptate. Și el alergase toată viața după himere. Nu se lansase în siderurgie fiindcă era setos de beneficii, ci împins de dragostea lui pentru ceea ce numea el „simfonia oțelului". Socotea că îndeplinește o nobilă misiune făurind metalul necesar constructorilor de avioane, de automobile, de nave, de tunuri și de tancuri. În concepția lui fabricarea de arme devenea lăudabilă atîta vreme cît era pusă în slujba apărării civilizației și culturii europene, amenințate de forțele întunericului... Da, erau un idealist, în măsura în care unui mare industriaș i se îngăduie să fie idealist...

Dineul se încheie destul de repede. Convivii nu reușiseră a se elibera de o senzație de jenă, creată de poziția atît de grea a gazdei lor. În vreme ce doamnelor rămase în sufragerie li se serveau liquerurile, domnii trecură în bibliotecă unde aveau să-și bea cafelele și să fumeze. Amatorilor de băuturi tari li se pusese la dispoziție un bar bine aprovizionat.

Baronul Fein manevra în așa fel încît să rămînă cîteva clipe izolat cu Saint Fargeau.

— Circulă tot mai insistent zvonul, dragul meu Gérard, că tratezi vînzarea ziarelor tale.

— Așa e. Am nevoie de bani lichizi, ca să plătesc salariile muncitorilor, ale personalului administrativ. Existența a zeci de mii de oameni depinde încă de mine...

Fein suspină cu falsă compasiune:

— Știu ce sacrificii faci. Nu cred însă că este înțelept să-ți irosești averea personală, pentru a asigura un fond de salarii... În chipul acesta a-i să ajungi în sapă de lemn. Fondul de salarii, impunînd a fi reînoit lună de lună, a devenit pentru tine un sac fără fund. În sfîrșit nu încerc să-ți dau povețe. Tu știi mai bine ce ai de făcut. Am fost însă foarte afectat că în privința jurnalelor nu te-ai adresat și mie.

Saint Fargeau zîmbi sarcastic:

— Am socotit că nu ți-ar face plăcere, să te înfrupți din resturile bunurilor mele...

Baronul se prefăcu a nu sesiza ironia:

— Sînt dispus să-ți ofer oricînd un preț bun. O dovadă în plus că te iubesc și că vreau să-ți vin întrajutor.

— M-ai fi ajutat mai mult dacă mi-ai fi acordat un împrumut...

Interlocutorul făcu o schimă chinuită:

— Sînt om de afaceri, Gerard, nu filantrop. Dacă tu vrei să te ruinezi, continuînd să mergi pe drumul *sans issue* pe care te-ai angajat prostește — iartă-mi sinceritatea — n-ai decît... În privința ziarelor oferta mea rămîne deschisă...

În aceeași clipă se simți bătut pe umăr. Tresări și întoarse capul. Weidenfeld îl privea zîmbind mefistofelic.

— Ce pui la cale, Isidor? L-ai izolat pe amfitrion de invitații săi... Cu ce scop? Ai de gînd să-l jumulești de ziare, de supermagazine, de casele de mode?.. Oțelăriile nu cred că te interesează...

Baronul îl privi de sus:

— Ar fi trebuit să știi, David, că sînt un prieten verificat al lui Gerard. I-am făcut o ofertă, și sper că o va aprecia la justa ei valoare...

— Îți cunosc mărinimia, Isidor. Eu sînt mai sincer decît tine... Nu agit, cu ipocrizie, steagul generozității. M-am oferit și eu să cumpăr ziarele și supermagazinele. Sînt informat că aduc beneficii frumoase. Pentru obținerea lor sînt dispus să fac sacrificii... Aș merge pînă acolo încît ți-aș propune să ne unim forțele. Altfel riscăm să ne sufle altcineva prăjitura de sub nas...

— Presupun că nu faci afirmații gratuite?

— Nu obișnuiesc să-mi pierd vremea cu glume, Isidor.

— Atunci la cine te-ai referit, David?

Weidenfeld îl bătu amical cu palma peste umăr:

— Faci pe naivul, Isidor!.. De Aylon n-ai auzit? Și presa i-a citat numele în legătură cu cazul Saint Fargeau...

Amfitrionul începu să rîdă:

— Vorbiți despre mine ca și cînd nici n-aș fi de față... Nu uitați, mai am încă săgeți în tolbă... Mă iertați, trebuie să mă ocup și de ceilalți oaspeți...

Se îndreptă spre un grup de diplomați, în mijlocul căruia ambasadorul Statelor Unite făcea pronosticuri —

nu lipsite de humor asupra viitorului cîştigător al Derby-ului. Era capabil să discute ore întregi despre ultimele descoperiri ale medicinei, despre filozofia lui Marcuse, despre săpăturile arheologice de la Ctesiphan, despre premierele de mare succes de pe Broadway, sau despre excesele modei feminine, aşa cum erau oglindite ele în „Vogue" sau în „Officiel". Subiectele politice, ori în tangenţă cu acest domeniu, le evita însă din principiu.

Gérard trecu la bar, unde Harold Preston se delecta ca un *Tropical Collin* acrişor, foarte potrivit după dineul copios pe care-l onorase din plin. Îl indispunea oarecum colita, care dădea semne de rebeliune, balonîndu-i stomacul.

— Barmanul dumitale, *Monsieur* de Saint Fargeau, prepară nişte mixturi minunate...

Vorbea franţuzeşte cu un îngrozitor accent american...

— *Merçi, Monsieur* Preston. replică amfitrionul.

Era nerăbdător să-i vorbească între patru ochi. De răspunsul lui depindea poate viitorul grupului Saint Fargeau.

— Nu vreţi să ieşim puţin pe terasă? Căldura de aici este înnăbuşitoare...

— Cu plăcere! Vă urmez...

Vicepreşedintele lui „B.A.S.A." îşi goli paharul apoi scoase din buzunarul de la piept o ţigară de foi şi şi-o aprinse.

— O havană pe zi, explică în vreme ce pufăia din trabuc. Atîta mi-a îngăduit medicul. Pe măsură ce îmbătrînesc, mi se pun oprelişti la toate. Dacă mănînc după poftă, începe să mă supere stomacul. Dacă beau alcool, ficatul prinde să mă înţepe. Tutunul îmi stîrneşte emfizemul. Amorul îmi pune în primejdie cordul... Cînd eram tînăr şi sănătatea nu-mi creea probleme, stăteam prost cu banii, aşa că ţineam un regim forţat sub toate raporturile. Acum sănătatea îmi spune *stop*, ori de cîte ori dau drumul la hăţuri. Deunăzi, Ronald Chandler mi se plîngea că este silit să renunţe la o întreagă serie de plăceri... Preston vorbea ca un automat, căci cugetul îi rătăcea aiurea. Înşiruirea maladiilor lui, incipiente sau imaginare, nu-i cerea un deosebit efort cerebral. Ar fi putut să brodeze în jurul lor multiple variante, asemeneà pacienţilor care-şi descarcă sacul gîndurilor în faţa

psihanaliştilor. Preocupările lui se concentrau acum asupra ofertei lui Shannon. Cum îşi închipuie individul acesta înfumurat şi corupt pînă în măduva oaselor, că el, Harold Preston se va lăsa cumpărat pentru un pumn de dolari. Se bucura fiindcă îl respinsese cu virtuoasă mînie. Shannon avusese tupeul să-i acorde un timp de gîndire, de parcă nici nu l-ar fi impresionat refuzul pe care-l întîmpinase. Evident un milion de dolari l-ar scoate din marasmul financiar în care se zbate. Dar ce s-ar spune în Wall Street dacă s-ar răspîndi zvonul că Harold Preston, *senior vicepresident* al „B.A.S.A." a acceptat să intre în combinaţie cu Shannon şi cu arabii lui, trădînd interesele insituţiei pe care o reprezenta? Nu-i rămînea decît opţiunea dictată de integritatea, de corectitudinea lui nedesminţită. Poate că Géraldine l-ar condamna dacă ar afla că el a respins fără ezitare oferta lui Shannon. L-ar îndemna să accepte o formulă de compromis, susceptibilă să-i asigure păstrarea postului de *senior vicepresident,* chiar dacă grupul Humaidah ar prelua conducerea „B.A.S.A.". Preston îşi zise, nu fără oarecare amărăciune, că îi lipsea curajul riscului, al soluţiilor tari, fireşti oamenilor puternici.

Ieşiră pe terasă. Cerul senin, de un albastru cobalt, servea drept fundal tipsiei luminoase a lunii şi pulberei de aur a stelelor. Din rondurile sever ordonate ale grădinii, se ridica parfum de trandafiri. Preston îl aspiră cîteva clipe, apoi îşi contemplă ţigara de foi, cu un fel de scîrbă comică:

— Iată cu ce mă intoxic zi de zi! ... Aproape că am uitat cît este de minunată mireasma florilor ...

Gérard îşi dădu seama că bancherul american vorbea despre plante fiindcă se jena să atace un subiect arzător, aşteptat cu înfrigurare de amfitrion. Îşi drese glasul, trase iarăşi un fum din havană, apoi rosti cu glas trenant:

— Am regretul să vă informez, *Monsieur* de Saint Fargeau că cererea de împrumut pe care aţi înaintat-o Băncii noastre ...

Făcu o pauză. Amfitrionul completă fraza:

— A fost respinsă ... Nu-i aşa?

Preston se grăbi să-l contrazică:

— Nici de cum! Rezolvarea ei a fost amînată. De aceea am şi venit la dumneavoastră ... Să vă rog, să nu

vă pierdeți nădejdea... Aveți toată simpatia mea și vă bucurați de întreaga solicitudine a președintelui Băncii noastre... Din nefericire, în comitetul directorilor sînt și constipați ostili acordării unor împrumuturi lipsite de garanții puternice.

— Cifra de afaceri a grupului meu, Mr. Preston, atinge la ora actuală 8 miliarde de franci.

— Beneficiile sînt însă nule... Pierdeți lunar cîteva sute de milioane...

— O criză trecătoare, Mr. Preston...

Încetă să mai insiste. Își dădu seama că interlocutorul său redevenise absent, ca și cînd convorbirea purtată pînă atunci ar fi fost o simplă corvoadă, de care abia aștepta să se elibereze. Își zise cu tristețe că încă o ușă i se închidea în față.

Pe terasă apăru Weidenfeld și Fein. Fumau țigări de foi. Weidenfeld istorisea însoțitorului său o anecdotă cu evrei. La vederea lui Saint Fargeau și a lui Preston, povestitorul tăcu. Fein încetă să mai rîdă. Își aruncară priviri semnificative, apoi se apropiară de cei doi interlocutori.

— Ofer un penny în schimbul gîndurilor tale, se adresă Weidenfeld gazdei.

— O cheltuială inutilă! replică Gérard.

— Te înșeli, *mon cher*. Întotdeauna am prețuit experiența altora, cu atît mai vîrtos pe a dumitale...

— Nu te sfătuiesc, Weidenfeld să le lași călăuzit de ea. În ultima vreme nu m-a prea servit...

Majordomul își anunță stăpînul:

— Sînteți chemat la telefon, *Monsieur le marquis*.

Gérard nu ceru nume. Majordomul era instruit să nu-l deranjeze decît în cazuri foarte serioase:

— Vin imediat!

Weidenfeld și Fein schimbară priviri încărcate de curiozitate.

Amfitrionul trecu în cabinetul său de lucru, unde nu-l deranja nimeni. Un telefon deschis era așezat pe o consolă.

— Allo! Saint Fargeau la aparat!

Auzi o voce joasă de bariton, rostind cuvintele cu un vag accent străin:

— Bună seara, *Monsieur* de Saint Fargeau! Sabahattin Humaidah și-a îngăduit să vă deranjeze. Ora este

tîrzie, dar țineam să vă vorbesc într-o chestiune susceptibilă să ne intereseze pe amîndoi în cel mai înalt grad.

Gérard cunoștea faima lui Humadah. Arabul acesta fabulos de bogat nu mai avea nevoie a se prezenta potrivit protocolului.

— Vă ascult, *Monsieur* Humaidah!

— Sînt informat că intenționați să vindeți ziarele grupului dumneavoastră. Sînt amator să le cumpăr. Pentru că nu-mi place să mă tocmesc, sînt gata să vă ofer 15% în plus peste cel mai înalt preț care vi s-a propus pînă în clipa de față, ori care vi se va propune. Și rețeaua dumneavoastră de supermagazine mă interesează. Dacă sînteți disponibil în cursul zilei de mîine, putem sta de vorbă. Prefer să discutăm direct. În asemenea cazuri intermediarii mai mult încurcă lucrurile. Ah, să nu uit. Doresc să achiziționez și casa de mode Saint Fargeau, cu toate sucursalele ei din străinătate. Eventual și galeria dumneavoastră de tablouri. Între orele 10 și 12 mă găsiți la Hotelul Intercontinental. Ori dacă preferați putem fixa încă de acum o întîlnire pentru ziua de mîine.

Gérard nu era deprins cu sistemul de lucru al arabului, care se arăta mai expeditiv chiar decît americanii. Îl acceptă însă, fiindcă nu avea nimic de pierdut.

— Prefer să veniți la mine, *Monsieur* Humaidah. Locuiesc pe Avenue Foch . . .

— Mulțumesc. Cunosc adresa. Mîine la 10 vă convine?

— Vă aștept mîine la 10 . . .

— Bună seara, *Monsieur* de Saint Fargeau!

— Bună seara, Monsieur Humaidah!

*

* *

Perplex, Michon se scărpină în creștet. Cît timp va mai reuși să ascundă presei sosirea lui Ray Montgomery la „Intercontinental"? Ziariștii sînt tenaci. Or pentru ei orice știre în legătură cu Montgomery, vedeta arhicelebră a filmului american, rivalul lui Travolta și al lui Robert Redford, al lui Steve Mc Queen și al lui Paul Newman, era mană cerească. Pînă acum primise numeroase vizite și zeci de telefoane din partea reporterilor și corespondenților marelor ziare franceze ori străine, dornici să afle

noutăți în legătură cu Ray Montgomery. Nici personaje din afara lumii presei și a filmului nu întîrziaseră să-l bombadeze cu apeluri telefonice interesîndu-se despre același divinizat actor. Pînă și în hall-ul hotelului, ori în fața intrării patrulau tineri dornici să-i ceară autografe, să-i atingă veșmintele, să-l aplaude sau cel puțin să-l privească de la distanță.

Michon făcuse un instructaj strict cu subalternii săi. Gazetarilor le răspundea numai el. Înzestrat cu un fin simț diplomatic, se pricepea să-i învăluie în păinjenișul unor explicații abile menite să camufleze libertatea de mișcare a pasagerilor, în jurul cărora se făcea prea mult tapaj.

În cursul după amiezii, Michon aproape că nici nu avusese timpul să se ocupe de clienți. Abia apuca să schimbe cîteva cuvinte cu vreunul din pasageri, că se pomenea chemat la telefon.

Hall-ul gemea de lume. La forfota obișnuită se adăugau de la o vreme figuri noi, care puneau la grea încercare nu numai nervii detectivilor hotelului, dar și a celorlalți membrii ai personalului. Pe lîngă hoții, escrocii și aventurierii care dădeau tîrcoale *palace*-urilor, începuseră să scoată capul și teroriștii, noua plagă a lumii civilizate.

Deși nu intra în atribuțiile sale, Michon era întotdeauna *sur le gui vive*. Un fler deosebit îi permitea să depisteze pe indivizii dubioși, deși deghizările lor atingeau uneori perfecțiunea. De regulă atrăgea discret atenția personalului de pază, care intervenea cu tact spre a-i neutraliza pe suspecți. Michon nu se înșelase niciodată. Misiunea lui și a detectivilor se complicase în ultima vreme. În trecut clientela marilor hoteluri era oarecum constantă și în consecință cunoscută. Aceiași membrii ai *jet-set-ului*, aceleași celebrități ale lumii artelor, aceiași reprezentanți ai marilor firme se întîlneau în mod normal prin hall-urile, barurile și culoarele caravanseraiurilor de mare lux. De cînd cu fracasanta intrare în scenă a petroliștilor arabi, africani și sud americani, cu milioanele și miliardele lor, se schimbase radical și componența clientelei palace-urilor.

În cursul dimineții de pildă, Michon îl văzuse pe Maharajahul de Bhodjaipur intrînd în hall, cu o casetă

diplomat într-o mînă și cu un pardesiu pe braț. Michon îi ieșise imediat în întîmpinare. Maharajahul era nu numai un client care arunca aurul în dreapta și în stînga, dar politețea lui de *grand seigneur* îl făcea simpatic tuturor.

— Înălțimea Voastră, nu a binevoit să mă anunțe în prealabil că ne va vizita! Apartamentul imperial, preferat de Înălțimea Voastră, este ocupat de un magnat arab. Dacă îmi permite Înălțimea Voastră, îi pot oferi apartamentul *Regency*, ceva mai sobru decît Imperialul, deși confortul nu rămîne cu nimic mai prejos...

Maharajahul îi zîmbise cu o blîndețe tristă:

— *Cher* Michon, mijloacele mele materiale nu-mi mai permit accesul la apartamentele de lux. În India au intervenit mari schimbări, care m-au afectat și pe mine... O cameră mai ieftină m-ar aranja de minune...

Michon îl conduse la recepție și poruncise unui *room clerk:*

— Camera 2002 pentru Înălțimea Sa Maharajahul de Bhodjaipur. Înălțimea sa a ales această modalitate spre a-și păstra incognito-ul...

Maharajahul rămăsese plăcut surprins de discreta stratagemă a lui Michon, care încerca să acopere în fața personalului hotelier scăderea standing-ului său nobiliar.

„Sic transit gloria mundi", reflectase chief concierge-ul, după ce maharajahul se retrăsese în camera sa.

— Un apel telefonic pentru dumneavoastră, Monsieur Michon, îl anunță un *room clerk.*

Michon ridică plictisit receptorul:

— Allo! Iar dumneavoastră... Știu, Monsieur Dubrevill, recunoștința ziarului „L'Univers" mi-ar fi asigurată dacă... Dar acest dacă, în situația de față nu există... Chiar dacă Monsieur Montgomery a sosit la Paris cum pretindeți dumneavoastră a ști, vă asigur că nu se află la noi... De ce nu încercați la Ritz, la Georges V, la Crillon... L-ați căutat si acolo? ... Să nu fi poposit la vreun motel din jurul Parisului... Artiștii au ciudățenile lor... Bine, Monsieur Dubrevill. Dacă Monsieur Montgomery sosește la noi, vă dau de veste... Foarte bine! La revedere Monsieur Dubrevill!...

Puse receptorul în furcă și își șterse cu batista fruntea asudată. În realitate, Ray Montgomery se număra printre pasagerii „Intercontinentalului". Sosise în cursul

dimineții, purtînd o cască de voiaj trasă adînc pe frunte și ochelari de soare cu lentilele mari, de un fumuriu închis, spre a se face de nerecunoscut. Dăduse instrucțiuni să nu fie deranjat. Dacă se va interesa cineva despre el, să i se spună că pe listele pasagerilor „Intercontinentalului" nu se află nimeni cu numele de Montgomery.

Pentru Michon asemenea situații erau frecvente. Stabilise însă reguli severe în sensul păstrării celui mai strict secret asupra clienților care pretindeau acest lucru. Dacă vreunul din salariații hotelului — dependenți de el — ar fi făcut vreo indiscreție, sancțiunea era promtă și radicală: concedierea.

— Monsieur Michon, Roma la telefon, pentru dumneavoastră! îl anunță același *room clerk*.

Chief concierge-ul ar fi fost gata să parieze că vreun ziarist italian se interesa de Montgomery. Dar se înșela. La celălalt capăt al firului răsună o americănească nazală tipică în Middle West.

— Hello! Simon Miles la aparat. De la „International Pictures". Dați-mi legătura cu Mr. Ray Montgomery!

Răspunsul negativ, de circumstanță al lui Michon, nu păru să-l convingă pe interlocutor. Vocea lui se ridică brusc cu un ton, vădind o mînie care nu mai putea fi stăvilită.

— Vă rog să transmiteți lui Mr. Montgomery vorbele mele. Dacă în 48 de ore nu sosește la Roma spre a-și îndeplini obligațiile contractuale, las filmul baltă, îmi fac bagajele și plec la New York. Regizorul Zimmerman, care a luat locul defunctului George Howkins s-a și prezentat aici spre a relua imediat lucrul pe platoul de filmare.

Michon auzise și citise multe despre Simon Miles, realizatorul unui mare număr de filme cu remarcabil succes de casă. În această epocă de declin pronunțat al producției cinematografice, concurată ucigător de televiziune, oamenii de talia lui Simon Miles erau căutați cu disperare de producători dornici să supraviețuiască crizei care lovise lumea marelui ecran.

— Dacă Mr. Montgomery va descinde la hotelul nostru, îi voi comunica mesajul dumneavoastră, Mr. Miles, răspunse *chief concierge*-ul politicos.

Telefonul americanului se închise, eliminînd protocolarele formule folosite în asemenea ocazii.

Michon se întrebă dacă nu era cazul să treacă peste consemnul lui Montgomery și să-i comunice amenințările lui Miles. După ce chibzui mai adînc renunță. Actorul cunoștea desigur consecințele la care se expunea. Poate că secretul ce-i învăluise deplasările era rezultatul unor calcule personale. Nu avea el, Michon menirea să-i dezlege enigmele.

O nouă repriză de stăruință din partea unor ziariști porniți la vînătoare după Ray Montgomery, îl mai sîcîi un timp. Totul culmină cu un apel telefonic direct de la New York. De data aceasta îi ajunsese la ureche un glas cu un timbru bogat, un ton autoritar deprins să comande:

— Aici Michael Baldwin, președintele studiourilor „International Pictures". Mi s-a adus la cunoștință că *Mr.* Ray Montgomery se află la hotelul dumneavoastră... Vă rog nu mă întrerupeți!... Chiar dacă pretindeți că nu a coborît la „Intercontinental", vă mai rog să-i transmiteți — dacă eventual aveți posibilitatea — vorbele care urmează. Escapada sa implică pentru producția filmului în care deține primul rol o pierdere zilnică de 60.000 de dolari. Dacă absența sa nejustificată se va prelungi, îl voi obliga, potrivit contractului, să suporte pagubele corespunzătoare. Acest termen nu va depăși cinci zile. Dacă la încheierea lor nu se va prezenta pe platou, la filmări, va fi concediat!... Ați auzit bine!... Concediat!... Totdeodată va fi chemat în fața justiției spre a plăti despăgubirile calculate de contabilii și avocații noștri în funcție de pierderile suferite de sistarea filmului. Bună ziua!

Michon închise cu grije telefonul, ca și cînd s-ar fi temut să nu stîrnească alte furii împotriva pasagerului său protejat pînă acum cu atîta sîrg. Devenise fără să vrea, depozitarul unor secrete plătite cu bani grei de ziare. Dar un *concierge* care se respectă păstrează tot atît de riguros ca și o Bancă elvețiană tainele încredințate lui. Lucrurile luaseră totuși o întorsătură care-i impunea să iasă din rezervă.

Trecu în micul birou alăturat „Recepției" și formă la telefonul interior numărul apartamentului locuit de Ray Montgomery. Îi răspunse o voce răgușită, care ros-

tea vorbele împleticit, vădind urmările unui exagerat consum de băuturi alcoolice.

— Ce dorești, Michon?

Chief concierge-ul îi transmise, cu menajamentele de limbaj necesare mesajele încredințate de Miles și de Baldwin. După încheierea lor, urmă o pauză lungă. Se întrebă dacă actorul nu adormise cu receptorul în mînă. Tuși, spre a-l trezi eventual:

Replica sosi brusc:

— Dă-i dracului!

— Mai doriți ceva? întrebă deferent Michon.

— Da! Aș dori să ies în oraș. Dar nu vreau să dau ochi cu lumea din hall. Trebuie să fie ziariști pe acolo...

— Mișună...

— Mi-am închipuit. Vreau să ies pe o ușe dosnică. Să nu mă observe nimeni...

— Prea bine, *Monsieur* Montgomery. Cînd doriți să ieșiți?

— Chiar acum!

— Într-un minut sînt la dumneavoastră...

Cînd pătrunse în apartamentul actorului, îl găsi preparîndu-și un whisky *on the rocks*. În ciuda băuturii cu care se îmbibase ca un burete, Roy Montgomery rămînea acelaș seducător erou de film. S-ar fi zis că juca, foarte convingător, rolul unui bețiv. Costumul „Prince de Galles" impecabil croit, își păstra eleganța, deși părea să nu fi fost menajat. Cravata sobră avea un nod exemplar. Montgomery îi zîmbi cu falsă voioșie.

— Michon, ciocnești cu mine un whisky?

— Vă rog să mă iertați, dar nu beau alcool în timpul serviciului.

— Cum dorești...

Actorul duse paharul la gură și îl dădu peste cap.

— Cît e ceasul, Michon?

— 9 și 17, *Monsieur*.

Montgomery se uită la ferestrele acoperite de zăbranicul nopții.

— Trebuia să-mi închipui... Am dormit mult... Rîse: Bizar, am început să nu mai deosebesc lumina zilei de lumina electrică... În fond nu e același lucru?...

Michon clătină din cap în semn de încuviințare. Ad-

miraţia lui necuprinsă pentru strălucirea interpretărilor actoriceşti ale lui Montgomery, se împletea acum cu o părere de rău. Asista la una dintre cele mai triste scene. începutul decrepitudinii unui mare artist. Ray Montgomery, nu avea mai mult de treizeci de ani. Umbrele negre de sub ochi, paloarea obrajilor, uşorul tremur al mîinilor îl făceau să pară mai vîrstnic. Straniu era faptul că farmecul său nu suferise nici o ştirbire. În starea jalnică în care se afla, cerea parcă să fie protejat.

— Să ieşim! zise Ray.

— Îmi permiteţi să vă deschid drumul, spuse Michon cu sinceră solicitudine.

Părăsiră apartamentul. Michon îl încuie şi luă cheia. În loc să se îndrepte spre ascensoarele rezevate pasagerilor, cotiră spre ascensoarele de serviciu. Se instalară într-unul din ele, mai vast decît celelalte, folosit pentru bagaje. Ajunşi la parter, pătrunseră în încăperea rezervată primirii bagajelor mari, care erau transportate în cărucioare pînă la camerele sau apartamentele respective. O uşă mare, culisantă, permise lui Michon şi actorului să iasă pe trotuarul acoperit care mărginea hotelul. Nu se afla prea departe de intrarea principală,încadrată de uriaşele candelabre de bronz cu toate globurile electrice aprinse. La lumina lor Ray deslusi siluetele cîtorva tipi cu aparate de fotografiat în bandulieră.

— Pe mine mă pîndeau, zise. Dar le-am jucat festa... Mulţumesc, Michon. Bună seara!..

— Petrecere frumoasă, Monsieur Montgomery.

Actorul se îndreaptă cu pas nesigur spre unul dintre automobilele parcate de-a lungul trotuarului. Un Rolls Royce Phantom VI, *bleu ciel,* la două uşi, cu linii suple, de o aristocratică eleganţă. Sub privirile lui Michon, Roy se instală la volan, manipulă cu oarecare dificultate cheia de contact, apoi demară. Maşina porni într-o lunecare lină tăcută, de stafie...

Chief concierge-ul suspină, apoi îşi trecu mîna peste faţă. Deşi se bărbierise cu perdaf, în zori, barba îi crescuse iarăşi înăsprindu-i obrazul. Sosise momentul să treacă în camera de serviciu şi să se radă din nou. Una dintre obligaţiile de căpetenie ale lui chief concierge de casă mare este să arate întotdeauna proaspăt ca un nou născut.

Se spune că Dumnezeu ocrotește pe copii și pe bețivi. Rolls-Royce-ul condus de Ray descria zig-zaguri printre automobilele care goneau ca o turmă de bizoni pe Rue de Rivoli, îndreptîndu-se spre Place de la Concorde. Arabescurile capricioase ale Rolls-Rcyce-ului nu mirau pe nimeni din cale afară, deoarece mai toți șoferii dornici să facă depășiri, erau obligați să se lanseze în exhibiții automobilistice demne de un spectacol de circ. Ceea ce la majoritatea dintre ei reprezenta un efort de atenție, o probă de măiestrie, un surplus de grijă, se reducea în cazul lui Ray, la niște răsuciri de volan, operate cu o supremă nepăsare. Adevărul este că actorul nu era atît de beat încă să nu realizeze pericolele la care se expunea el însuși cît și pe cei din jur. Ajunsese însă într-o fază în care nu mai punea preț nici pe viața lui și nici pe a altora. Îl scîrbeau nu numai străinii, ci și prietenii, ori amantele în care vedea doar niște ființe egoiste, interesate să se afișeze în compania lui. Îl dezgustau și oamenii cu care lucra, producători, directori, artiști, tehnicieni, fiindcă toți îi speculau talentul, transformînd munca, arta lui într-o marfă calculată în bani, pînă la ultimul cent. Se interesau de sănătatea lui, numai în măsura în care o eventuală îmbolnăvire le-ar fi creat goluri în producție și în consecință pagube uriașe. Se preocupau de condițiile vieții lui particulare doar în scop publicitar. Creau în jurul lui o aură de lux, bogăție, exotism și mister abil regizat, toate destinate a stîrni vie curiozitatea publicului fanatizat și a presei, dornice de știri. Cîteodată Ray avea senzația de a fi fost transformat într-un urs panda, expus într-o cușcă vastă, cu gratii imaginare, din care nu-i era posibil să scape.

Nu de mult Solomon Frankfurter, obosit de recriminările lui Ray care se plîngea că nu se poate bucura de nici o clipă de libertate, îl apostrofase furios: „Voi vedetele faceți mult zgomot împotriva a ceea ce numiți violarea vieții voastre private, abuzul de publicitate încălcarea dreptului de a vă bucura de liniște, de libertate de fructele succesului. Uitați că înainte de a deveni celebrități, grație talentului vostru, dar și eforturilor noastre, cerșeați notorietatea, cîștigurile mari, succesul. Erați supărați cînd socoteați că nu vi se face destulă reclamă, că nu vi se recunoaște geniul artistic. Acum, după ce ați obținut toate satisfacțiile: vile palațiale, auto-

mobile scumpe, yahturi, avioane particulare, bani în cantităţi industriale, succese fără număr, aţi uitat de trecut şi aţi început să faceţi nazuri. Vă închipuiţi că totul vi se cuvine, că sînteţi victime ale tiraniei studiourilor, a publicului... Trebue să vă intre odată în cap că nimic nu se obţine în lumea asta fără să dai ceva în schimb... Nu îţi doresc, Ray, să te uite lumea, să nu te mai plictisească nimeni cu contracte, cu interviuri, cu aplauze, cu adulări... Dacă le-ai pierde pe toate, ţi-ai plînge soarta, ţi-ai blestema neghiobia de a fi fugit de privilegiile dar şi de dezagrementele succesului... Dacă acest adevăr nu-ţi mai este pe înţeles, sau dacă l-ai uitat cumva, priveşte în jur la figuranţii, la candidaţii la glorie, care se înghesuie la porţile studiourilor, în anticamerele impresarilor... Poate că aşa să te trezeşti la realitate, ai să realizezi crudul adevăr al principiului: oricine poate fi necesar, nimeni nu este indispensabil. A murit Rudolf Valentino, alte vedete i-au luat locul. Generaţia lui Clark Gable, a lui Tyrone Power, a lui Charles Laughton, a fost urmată de generaţia voastră... Şi tu ai să predai ştafeta într-o zi... Fatalmente... Dar dacă nu-ţi vine să crezi, gîndeşte la Vernon Woodward. Vernon n-a fost cu nimic mai preţios decît tine. Dar astăzi este un zero tăiat, cunoscut doar în calitate de soţ al mult discutatei sale soţii. Nu vreau să spun prin asta că aş considera pe Cordelia Tuthill o valoare autentică, se vorbeşte mult despre ea, atîta tot... Cordelia, spre deosebire de tine face tot ce-i stă în putinţă spre a-şi spori notorietatea... Tu, Roy nu ridici un deget spre a ţi-o păstra... Te străduieşti chiar cu o inconştienţă condamnabilă, săţi-o demolezi, cărămidă cu cărămidă... Pot să te anunţ că numărul scrisorilor semnate de admiratorii tăi a început să scadă... Fenomenul trebuie să te pună pe gînduri, Ray... să-ţi deschidă capul, să-ţi risipească fumurile!... Trezeşte-te, pînă nu va fi prea tîrziu!... Trezeşte-te...

Roy îl ascultase zîmbind ironic:

— Mult mă mai urăşti de vreme ce mi-ai turnat această înveninată filipică, Sol!... Păstrează-ţi sfaturile!... Să mi le dai numai atunci cînd ţi le voi cere. Dacă ţi le voi cere vreodată... În cazul că nu-ţi mai place să lucrezi cu mine, caută-ţi actori dispuşi să-ţi cînte în strună, să ţi se ploconească. Ai să găseşti destule mediocrităţi gata să vadă în tine un mijloc de parve-

nire... Am să-ți spun și eu un adevăr, Sol!... Te roade gloria mea și a celor de-o seamă cu mine. Tu produci filmele noastre, dar publicul larg te ignorează. Manipulînd mierea celebrității, vrei să te înfrupți și tu din ea... Te plîng, Sol! Și tu ești o victimă a propriei tale neputințe. Trăiești prin mine și prin alții ca mine. Fără noi ai fi un simplu funcționar prin vreun birou oarecare. Sau vătaf de slugi, fiindcă te pricepi bine la organizări...

Discuția luase caracterul unei ciocniri dure, încheiate cu un meci nul. Nici unul nu reușise să-l convingă pe celălalt de valabilitatea argumentelor invocate cu atîta patos. Se despărțiseră dușmani, confirmînd atitudinea pe care o adoptaseră unul față de celălalt, de îndată ce făcuseră cunoștință... Numai exigențele profesionale îi obligau să colaboreze...

Cînd își amintea discuția aceasta începea să înjure cu voce tare ca și cînd l-ar fi avut pe Frankfurter în fața ochilor.

După ce străbătu *La Rond Point des Champs Elysées*, stopă mașina ceva mai sus, pe dreapta, sub o imensă reclamă luminoasă, care clama cu litere de foc ultimul film al lui Marc Simenon. Inițial avusese de gînd să dea o raită pînă la Arcul de Triumf, iar de acolo să o ia la dreapta pe Avenue de Wagram, apoi prin Bulevardele de Courcelles, des Batignolles și de Clichy, — cele mai pitorești și mai colorate căi de comunicație din nordul Parisului — să ajungă în Place Pigalle, cu localurile lui mai mult sau mai puțin deochiate, dar atît de încîntătoare și acolo să intre în vreunul din acele cinematografe porno, care-i mai descărcau nervii surescitați, grație copulărilor idioate, înfățișate în proporții atît de scîrbos gigantice, încît îi tăiau uneori pofta de a mai săvîrși actul dragostei.

Renunțase însă la acest proiect, fiindcă înainte de a intra în Pond Point, evitase în ultimul moment o ciocnire cu un autotaxi, care ar fi provocat — față de viteza circulației în acea zonă — alte ciocniri în lanț, și un *emboutéillage* monstru în stare să blocheze ore întregi circulația pe Champs Elysées. Și ar fi fost păcat. Roy — un excesiv în toate manifestările lui — idolatriza acest magnific bulevard, mîndrie a Parisului și a întregii lumi civilizate.

Coborî din Rolls-ul său, pe care uită să-l încuie, și porni pe jos, spre Arcul de Triumf. Scurta cursă cu auto-

mobilul îl mai trezise din fumurile beției. Umbla aproape normal. O sete mistuitoare îi transformase însă mărunțaiele într-un deșert pîrjolit de arșiță.

Dădu să intre într-una din cafenelele care-și etalau mesele pe trotuar, dar nu găsi loc liber. Intrat în panică — fiindcă setea neastîmpărată îi creea o stare de agitație chinuitoare — izbuti să se strecoare printre clienții înghesuiți într-un bar și să comande un whisky dublu, pe care-l bău pe nerăsuflate. Remontat, părăsi localul și ieși pe trotuar. Uitase de proiectul de a intra la un film porno. Vedea acum în roz lumea, îmbulzeala din jur Căuta și el să se îmbete cu zgomot, cu lumină, cu spectacolul străzii. Mișcarea aceasta febrilă îi înăbușa temerile stîrnite de așteptarea zilei de mîine, îl smulgea din monotonia cotidiană, îi spăla creierul obosit de activitatea epuizantă de pe platoul de filmare.

O femeie tînără, strident fardată, cu bucle blonde, franjuri de gene false și buze oranj, îi surîse îmbietor, și îl prinse de braț:

— Hello, darling! Ești singur, sînt singură. De ce nu ne-am uni singurătățile?

Sexualitatea afișată de femeia cu buze oranj nu-l excită, mai degrabă îi provocă scîrbă. Ar fi vrut să întîlnească un om cu care să schimbe cîteva cuvinte anodine. Un om obișnuit, simplu, care să nu știe că are de-a face cu Roy Montgomery. În compania lui îi va fi mai ușor să scape de vedeniile înfricoșătoare ce-l asaltau cînd era singur și alcoolul își făcea efectul.

În clipa aceea îl văzu pe Alain. Și Alain era singur. Stătea cu mîinile înfundate în buzunarele sacoului de șantung alb, și privea nu numai cu superioritate, dar și cu un fel de sfidare aristocratică lumea care defila parcă prin fața lui. Să tot fi avut 16—17 ani. Părea în același timp foarte tînăr dar și aberant de matur. O maturitate oglindită în expresia ochilor, care văzuseră nimicnicia umană sub multe aspecte, o maturitate rezultată nu printr-o evoluție firească a unui tînăr care urcă firesc treptele anilor, ci printr-o ciocnire violentă, siderală, ca păcătoșeniile vieții, identificate cu un Moloh deprins să consume, să zdrobească tot ceea ce însemna frumusețe, puritate, gingășie, prospețime, aspirații spre culmile binelui, noblețe sufletească, entuziasm . . .

Alain avea frumusețea delicată a lui Ganymede, împletită cu o prematură și tristă experiență a vieții. Roy se simți atras de tînărul cu mîinile înfundate în buzunare, care îl privea cu o provocătoare indiferentă. Își desprinse brațul din strînsoarea femeii, care observă ținta ochilor actorului.

— Toți sînteți *des pédés!* . . Dezgustător! . .

Ridică din umeri, într-un gest de necuprinsă scîrbă, și se pierdu în mulțime.

Privirile lui Roy și ale lui Alain se încrucișară un timp, apoi tînărul cu mîinile în buzunare, întoarse capul. În preajma lui umblau ca niște fluturi de noapte indivizi de diverse vîrste, mai mult sau mai puțini eleganți, stîrniți de tinerețea lui gracilă. Roy se apropie de Alain. Oamenii cu înclinări echivoce se recunosc și se înțeleg din priviri. Nu au nevoie să-și vorbească, să-și facă semne, spre a-și da seama că fac parte din aceeași lume.

Roy ar fi vrut să se îndepărteze de Alain. Întîlnirile acestea ocazionale, sordide, se încheiau adeseori cu scandaluri anevoie mușamalizate. Dar chemarea simțurilor lui pervertite fu mai puternice decît voința, decît rațiunea. Scoase din buzunarul sacoului său albastru, cu nasturi aurii, o tabachere de aur, din care exhibă o țigaretă arămie, Sobranje. Îi întinse tabachera deschisă:

— Fumezi?

Băiatul îl privi ironic cu ochii săi albaștri ca marea. Abia acum observă Roy că avea ochi albaștri și păr castaniu. O imperechere rar întîlnită, care îl prindea de minune.

— Mulțumesc, nu fumez, răspunse tînărul.

Roy, în ciuda fumurilor beției, se simți brusc ridicol. Era ținta privirilor tulburi ale indivizilor care le dădeau tîrcoale, zîmbind sarcastic. Se bucurau de înfrîngerea lui. Actorul căuta disperat o soluție care să-l scoată din impas:

— Vrei să ne plimbăm puțin?

Un zîmbet persiflant se desenă pe buzele băiatului.

— Are să vă coste 5.000 de franci. V-am prevenit, ca să nu ne pierdem vremea tocmindu-ne . . .

Cinismul replicei îl înseninâ. Găsiseră un limbaj comun. Înțelese de ce tipii se învîrteau în jur, neputincioși. Prețul le părea prea mare. Surîse și Roy:

— 5.000 de franci. Și o bonificație pe deasupra, dacă am să mă simt bine...

— Nu știu cît sînteți de pretențios.

Un fior străbătu ființa actorului, ca și cînd l-ar fi pătruns frigul.

— Haidem! vorbi gutural.

Băiatul îl urmă, păstrînd pe buze același zîmbet ironic. Avea un mers lin, asemenea unei alunecări domoale. Mergea fără să se grăbească silindu-l și pe Roy să-și stăpînească nerăbdarea, să-și încetinească pasul.

— Vrei să bem, mai înainte un whisky? îl întrebă actorul.

— Îmi pare rău, dar mă grăbesc! Peste o oră trebuie să fiu undeva...

— Credeam că ai să rămîi cu mine toată noaptea, spuse Roy cu părere de rău...

Cînd ajunseră la mașina care-i aștepta în parcaj, deschise portiera și-l invită să ia loc pe bancheta din față. Se instală apoi la volan și demară, încadrîndu-se în șuvoiul de automobile care se îndrepta spre Arcul de Triumf.

— Cum te cheamă? îl întrebă.

— Alain... Alain Aubry Dandolo... Mama îmi spunea că ne tragem dintr-o familie de dogi...

— Numele meu e Roy...

Băiatul surîse iarăși. De data aceasta cu un fel de mîndrie copilărească.

— Roy Montgomery, nu-i așa? Te-am recunoscut imediat, deși porți ochelari de soare în toiul nopții...

Actorul rîse:

— Nu pari deloc impresionat...

— Sînt deprins cu celebritățile... și cu Rolls Royce-urile...

Ajunsă în Place de l'Etoile, mașina ocoli Arcul de Triumf și coti la stînga pe Avenue Foch.

— Mergem la dumneata acasă? întrebă Alain.

— Nu! O să ne oprim în Bois de Boulogne. Eu stau la „Intercontinental". E complicat să te duc acolo...

— Am înțeles. Nu sînt o companie tocmai onorabilă...

— N-am vrut să spun asta...

— Nu e cazul să te scuzi. Știu ce se poate și ce nu se poate. Viața m-a învățat multe...

Pătrunseră în Bois de Boulogne. Roy conducea cu viteză mare. Era nerăbdător. O luă pe Route de Suresne și cînd ajunse pe malul Lacului Inferior, coti pe o alee izolată.Căută din ochi un loc ferit, întunecat. Opri sub tunelul alcătuit de coroanele unor copaci seculari. Tăie contactul.

Înfiorat de o undă de voluptate lăsă volanul și se plecă asupra lui Alain. Îl sărută pe gură . . .

După ce își repară neorînduiala vestimentară, Roy scoase din buzunar un pumn de hîrtii de cîte o mie de franci și le oferi băiatului. Acesta își încheie nasturii cămășii, își trecu mîna prin părul în dezordine, apoi primi bacnotele. Luă cinci dintre ele, le vîrî în buzunarul sacoului, iar restul vru să-l restituie.

— Păstrează-le! spuse Roy, aprinzîndu-și o țigară. Îi înhală aroma. Unde te duci?

— Aproape de aici. În Neuilly — Rue de Longchamps.

— Oh, selectă adresă! Acolo locuiești?

— Nu încă . . . Poate mai tîrziu . . . Merg la niște prieteni . . .

— Aha, cu mai mulți deodată . . .

— Ah, nu! Nu e ce crezi . . . Apar într-un spectacol . . . Însfîrșit, într-un fel de spectacol.

Roy răsuci cheia în contact.

— Deci sîntem oarecum colegi.

— Nu chiar . . . Joc rolul unei statui vivante . . .

— Cum asta?

— Dacă vrei, hai cu mine. Pot să-mi aduc orice prieten vreau.

Actorul.puse Rolls-ul în mișcare.

— Sînt îmbăcat în costum de oraș . . . Presupun că la ora asta se impune altă ținută . . .

— Dacă îți lepezi toate hainele ești și mai în ton . . .

— Mulțumesc, nu-mi place să fac nudism în casa unor necunoscuți . . .

— Nimeni nu te împiedică să stai îmbrăcat . . . Sînt acolo și niște bătrîni, care privesc spectacolul stînd pe margine . . . Au renunțat de mult să facă pe actorii . . .

Rolls-ul se angajase pe Route de Lacs à Madrid. Roy era curios să asiste la exhibiția pseudoartistică a lui Alain . Își închipuia ce va urma. Nu ar fi pentru prima oară că ar participa la o astfel de petrecere.

Rue de Longchamps era o arteră străjuită de vile somptuoase, înconjurate de grădini vaste, din mijlocul cărora se ridicau miresme de flori.

— Aici! spuse Alain.

Roy stopă în fața unor porți înalte, cu grile de fier forjat, împodobite cu ghirlande de frunze făurite din bronz.

— Semnalizează de trei ori cu farurile! îi recomandă iarăși băiatul.

Răbufnirile fulgerătoare de lumină avură efectul așteptat. Un tip în uniformă de paznic deschise cu grabă porțile de fier forjat. Automobilul pătrunse într-o grădină cu alei pietruite și cu multe, foarte multe flori. Fațada clădirii, o reproducere aproape fidelă a lui *Petit Trianon*, datorită unui sever camuflaj era cufundată în întuneric. În schimb înlăuntrul vilei domnea o lumină odihnitoare, de culoarea caisei coapte.

— Cunosc drumul, spuse Alain lacheului care le deschisese și se oferise să-i conducă.

Străbătură un vestibul pardosit cu marmură și un salon de proporții reduse, dar mobilat cu gust ales. Dincolo de o ușă cu panouri pictate, în stilul cîmpenesc îndrăgit de Watteau, se auzeau rîsete, zvon de muzică modernă inspirată după teme clasice.

— Te duc într-un dormitor, să te dezbraci, sau stărui să intri cu hainele pe tine?

Roy observă că Alain începuse să-l tutuiască, dar această intimitate nouă îi făcu plăcere.

— Prefer să rămîn îmbrăcat . . .

— Bine, atunci ai să te așezi pe una din sofalele de pe margine, și ai să mă aștepți. Îi deschise ușa: Poftim . . .

Actorul pătrunse într-o încăpere vastă, circulară, cu pereți trandafirii și coloane de marmură, care susțineau o cupolă cu stucaturi aurite. Trepte de marmură coborau spre un spațiu central, foarte amplu, asemenea unei scene dintr-un teatru de factură modernă, în care privirile spectatorilor plasați de jur împrejur, pe bănci orînduite în amfiteatru, converg spre actorii din mijlocul sălii. Atît treptele cît și pardoseala erau îmbrăcate în covoare de mătase, peste care zăceau în neorînduială perne multicolore și blănuri de urs alb. Femei și bărbați, în majoritate tineri sau de vîrstă mijlocie, în kimonouri care le acopereau imperfect goliciunea, dansau ori stăteau to-

lăniți pe perne și beau diferite mixturi alcoolice servite de fete despuiate, cu cîte o bonetă albă, scrobită pe cap și cu cîte un șorțuleț minuscul de dantelă.

De-a lungul pereților, așa cum îi spusese Alain, erau orînduite sofale lungi, foarte moi, pe care stăteau pe jumătate întinși, bărbați vîrstnici îmbrăcați în frac sau smoking, precum și femei — mai puține la număr — trecute de prima tinerețe, dar acoperite cu bijuterii, și deasemenea corect îmbrăcate. „Spectatorii!" reflectă Roy, așezîndu-se pe o sofa liberă.

Una dintre fetele de serviciu — o bachantă, demnă să figureze într-un *poster* din *Playman* sau *Mayfair* — i se înfățișă cu o colecție de băuturi tari, așezate pe o tavă de argint. Altă fată, apăru cu o cutie de țigări într-o mînă și cu o lumînare într-alta.

— Marijuana! îi explică ea candid. Sau doriți altceva?

Roy întinse mîna și luă o țigaretă, pe care fata i-o aprinse la flacăra lumînării. Alese apoi un Manhattan Cocktail și se pregăti sufletește să asiste la spectacol.

Deodată se auzi chemat pe nume:

— Ray, numai aici nu mă gîndeam să te întîlnesc! Te știam la Roma! . . .

Dintre tinerii în kimono, tolăniți pe perne, se ridicase Edward Chandler. Se apropie de actor întinzîndu-i voios mîna.

— Hello, Teddy Bear, așa te antrenezi pentru Le Mans? rîse Roy Montgomery.

Pe chipul lui Chandler se așternu fugitiv o umbră.

— Îmi trăiesc viața, Roy. O trăiesc intens, fiindcă nu știu ce îmi pregătește ziua de mîine . . .

— Vorbele astea sibiline nu-mi plac, Teddy Bear. Rîse cu ușoară amărăciune: Îți fac morală, dar și eu cuget la fel . . .

Deși alcoolul prinsese să-l toropească, era încă destul de lucid spre a observa schimbarea intervenită în înfățișarea prietenului său. Ochii acestuia febrili, strălucitori, mișcările-i nervoase, nestăpînite, firești la un drogat, nu-și aveau justificarea la Teddy Bear, cunoscut pentru oroarea sa față de stupefiante. Nu părea să fi băut excesiv. Îl frămînta oare perspectiva foarte apropiată a cursei de la Le Mans? Explicația nu era plauzibilă. În preajma competițiilor sportive își păstra îndeobște calmul.

— Ce e cu tine, Teddy Bear? Nu-ți găsești astîmpărul. Te-a refuzat vreo femeie?

Tînărul Chandler făcu un gest de nepăsare:

— Femeile?... Pfff! De la o vreme au început să mă plictisească. Toate sînt la fel. Numai culoarea părului le mai deosebește. Dar tu cu ce ocazie aici, la Paris? Ziarele scriu că filmezi la Roma!

— Regizorul meu a binevoit să moară într-un accident de automobil. Mi-am zis că pînă la sosirea înlocuitorului, pot să-mi acord o scurtă vacanță în Orașul Lumină. Trebuie să mă înapoiez în Italia spre a-mi relua activitatea, dar de cîteva zile m-a lovit o lene invincibilă. Așa că îi las să mă aștepte.

— Cum se face că ești singur? Vrei să te prezint prietenilor mei ?Ar fi fericiți să te cunoască.

— Mulțumesc! Prefer *incognito*-ul. E mai comod.

Pe un fel de altar de marmură, ridicat în mijlocul sălii, țîșni parcă din neant o fată tînără, înaltă, suplă, blondă, acoperită cu văluri. Spoturi aruncau asupra ei fîșii de lumină multicolore. Fata se lansă într-un *streap tease* destinat să corseze atmosfera încă glacială. O muzică *sexy*, de o dezlănțuită senzualitate, alcătuia fundalul sonor.

Kimonourile începură să cadă de pe umerii oaspeților, lăsînd corpurile goale să apară în toată libertatea. Unele erau frumoase, altele nu corespundeau în totul canoanelor estetice, dar în ansamblu creeau un tablou tulburător.

— Du-te la prietenii tăi, Teddy Bear! îl îndemnă Roy. Iată, îți fac semne disperate!... Văd printre ei și o femeie, foarte aprinsă. Parcă o cunosc. Nu este Patricia Byron?

— Ai ghicit. Amantă și prietenă ideală. Adoră partuzele...

— Înseamnă că este începătoare dacă o mai amuză asemenea fleacuri, spuse actorul schițînd o strîmbătură.

Teddy Bear îl salută ducînd degetul la frunte, apoi se îndreptă spre nudiștii din grupul său.

Roy își lăsă capul să cadă pe o pernă de mătase. Știa ce va urma. Copulări animalice în serie. Se culcase cu atîtea femei în viața lui, încît îmbrățișările lor nu-i mai biciuiau simțurile. Căutase o variație în deviațiile sexuale, condamnate de conformiști. Dar nici acestea nu reu-

şiseră să-i risipească *spleen*-ul. Tocmai cînd ajunsese la concluzia că îşi pierduse capacitatea de a mai savura plăcerile carnale, apăruse Alain. Băiatul acesta gracil ca o fată, îl trezise din amorţeală. Se întrebă dacă decăzuse în aşa hal, încît numai asemenea legături îl mai puteau stîrni? Aspiră fumul dulceag al ţigării. Constatase că nici marijuana nu-i mai procura stimulentul necesar activităţii lui artistice.

Cîteodată era ispitit să-şi strige disperarea în cele patru vînturi. Poate că prietenia lui Alain îi va reda dragostea de viaţă, încrederea în puterea sa creatoare, setea de glorie, de lumină, de frumuseţe . . .

O vagă ameţeală îl făcu să închidă ochi. N-ar fi putut să spună dacă aţipise, ori dacă adormise adînc . . . Cert este că la un moment dat îl făcură să tresară strigătele guturale, excitate, ale unor femei. Buimac, ridică de pe pernă capul şi se uită spre viermuiala de nudişti, străjuiţi de severele coloane de marmură. Pe piedestalul din mijloc stătea gol şi drept ca o lumînare, Alain. O statuie vie, de o frumuseţe ireală. Femei îl înconjurau ca pe o divinitate. Îi îmbrăţişau pătimaşe picioarele, genunchii, şoldurile.

Un zgomot de sticle sparte, de bubuituri în uşile încuiate, de strigăte ameninţătoare, rupse vraja. Nudiştii încremeniră o clipă, apoi cuprinşi de panică, începură să alerge în neorînduială care încotro.

Uşile se deschiseră brusc, împinse cu putere din afară şi în sală irupse un şuvoi de tineri — socotind după siluetele lor subţiri — purtînd pe cap ciorapi de damă, spre a nu fi recunoscuţi. Se observa după veşmintele lor în dezordine că înfrînseră cu greu rezistenţa servitorilor. Înarmaţi cu răngi, cu pistoale, cu lanţuri de bicicletă, spărgeau, sfîşiau, loveau tot ce le cădea sub mînă. Cîţiva bărbaţi goi, lipsiţi de mijloace de apărare, dar nu şi de îndrăzneală, fură scoşi din luptă, după o foarte scurtă împotrivire.

Roy găsi în clipa aceea nebănuite resurse în învălmăşeală şi interveni în ajutorul prietenului său. Se aruncă în învălmăşeală şi cărînd în stînga şi în dreapta pumni — impus de exigenţele carierei sale de actor — îşi dădea acum roadele. Smulgînd un lanţ de bicicletă din mîna unui tînăr pe care îl nărui cu un pumn bine plasat, începu să-l rotească în jur, spre a-şi face loc pînă la Alain. Ajuns

la el, îl înșfăcă de braț, îl trase jos de pe postament și după ce îi aruncă pe umeri un kimono, găsit pe jos, puse iarăși în funcțiune lanțul de bicicletă.

În curînd izbutiră să iasă pe un coridor cu multe cotituri. Cînd se văzură scăpați din îmbulzeală o luară la fugă, nimerind într-o curte laterală. Zgomotele din casă se auzeau acum înfundat, ca și cînd le-ar fi izolat un imens strat de vată.

De undeva, de departe, prinseră să se înșurubeze în aer șuierăturile unor sirene. „Poliția nu trebuie să ne găsească aici!“ gîndi. Reuși să se orienteze pe aleile pietruite, pînă ce ajunse la mașinile parcate în fața casei. Și aici huliganii spărseseră parbrizele, rupseră portiere, scofîlciseră aripile...

Rolls-ul lui, așezat ceva mai la o parte, scăpase nevătămat. Se instală la volan, trăgîndu-l după sine pe Alain, care tremura de frică, apoi demară în trombă, țîșnind în stradă, cu cîteva clipe înaintea sosirii mașinilor poliției.

Zece minute mai tîrziu intră în Bois de Boulogne și opri pe o alee laterală. Se aflau însfîrșit în afară de orice pericol. Roy întrerupse contactul. Motorul tăcu. În liniștea nefiresc de adîncă după vîrtejul de pînă atunci își permiseră luxul să răsufle.

— Am scăpat! rosti cu ușurare în glas, Roy.

— Tălpile îmi sînt numai sînge! scînci Alain. Am călcat pe niște sticle sparte!...

Cinismul lui se topise. Redevenise copilul neajutorat, îngrozit, care caută protecție sub aripa celor mari.

Roy zîmbi. Îi revenise treptat buna dispoziție. Emoțiile risipiseră efectele whiskyului și ale marijuanei. Scoase dintr-un compartiment al bordului o sticlă cu apă de colonie Yardley. Turnă alcoolul parfumat pe batista-i albă, smulsă din buzunarul de la piept, și se întoarse spre Alain.

— Ridică tălpile, să ți le dezinfectez!

Băiatul se execută fără să crîcnească.

— Mă tem că are să te usture! zise Roy.

Cînd atinse cu batista rănile, Alain scăpă un geamăt.

— Gura! îl repezi actorul. Dacă te aude vreun polițist, are să creadă că vreau să te asasinez... Asta îmi mai lipsea...

După ce îl obloji cum se pricepu mai bine, îl întrebă cu simț practic:

— Unde locuiești? Trebuie să te duc acasă!

— În ținuta asta? Stau la un unchi care-mi tolerează escapadele. Îi închid gura cadoricindu-l cu bani grei. În schimb nevastă-sa e o scorpie. Abia ar aștepta să mă arunce pe stradă, cu lucruri cu tot, în miez de noapte...

— Atunci ce facem?

— Ar fi o soluție... Lasă-mă undeva în Place Pigalle. Găsesc eu vreun client dornic să-mi dea adăpost...

Cavalerismul lui Roy se răscula.

— Asta nu!

Demară și făcu drumul întors, ieșind din Bois prin Porte Dauphine. Pe Avenue Foch și pe Champs Elysées circulația era încă intensă, deși trecuse de ora trei. Roy opri în fața barului polinezian „Tahonga", coborî și cumpără două sticle cu „Chivas Regal". După ce se înapoie la mașină, puse pe una din ele în frigiderul de la bord, iar pe cealaltă o destupă. Fiindcă portarul se uita strîmb, o luară din loc. Roy puse în funcție casetofonul Rolls-ului dezlănțuind un foarte sonor *rock new style* executat de formația „Boney M". Muzica și whisky-ul — un modest supliment față de excesele bahice din primele ore ale nopții — își făcură repede efectul.

Spre norocul său, Roy nu întîlni nici un echipaj al poliției care să-i testeze alcoolul din organism. Scoțînd strigăte modulate ca Pieile Roșii pornite la atac, se îndreptă spre „Intercontinental", luînd-o pe Rue de Rivoli în sens interzis. Ajuns la hotel, lăsă pe Alain în mașină și intră în clădire. Peste cîteva minute se înapoie purtînd în brațe îmbrăcăminte pentru prietenul său. Veșmintele de sport alese de el, deși aveau măsură mare, se potriveau băiețandrului căci bluzoanele și puloverele largi erau la modă.

După ce Alain se îmbrăcă în mașină, actorul îl măsură critic cu privirile.

— Să știi că hainele nu-ți stau deloc rău! Amplitudinea lor îți maturizează silueta... Nostim! Un bărbat cu mutră de copil. Acum să te duc la tine acasă. Arăți destul de prezentabil. Scorpia nu va mai avea ce spune.

Alain îi dădu adresa:

— Rue d'Aumale... Dacă nu știi cum să ajungi acolo te călăuzesc eu... O iei drept înainte, spre Operă...

— Cum fac să mai dau de tine, Alain?

Băiatul îi scrise pe o foaie de hîrtie un număr de telefon.

— Întrebi de mine numai dacă îți răspunde un glas bărbătesc. Să reții bine asta... De scorpie să te ferești ca de foc.

Rolls-ul străbătu majestuoasa Place Vendôme, pustie la acea oră, și se angajă pe Rue de la Paix. La capătul ei, silueta Operei —bondoacă și ornată copios, ca o burgheză în toaletă de vizită — se profila pe cerul stropit de stele...

*

* *

Deși nu făcuse publicitate în jurul licitației, lumea artelor din marile capitale occidentale, reprezentanți ai muzeelor cu înaltă reputație de dincoace și de dincolo de ocean, critici faimoși, precum și arhimilionari amatori de tablouri, intraseră de mult în fierbere. Zvonul zburase din gură în gură, răspîndindu-se cu rapiditate. Hotărîrea lui Gérard de Saint Fargeau de a-și dispersa colecția de pînze din secolele XVI, XVII XVIII, XIX și XX, mobilizase mijloace financiare fabuloase, căci faima comorilor sale de artă atinsese zenitul. Se știa că achiziționase în decursul ultimelor patru decenii opere de o indiscutabilă valoare, atît pe tărîm estetic cît și economic, ajungînd să rivalizeze cu marile colecții Getty, Guggenheim, Rotschild, Sunderland Beauclair, Mellon.

Saint Fargeau nu voise să încredințeze vînzarea tablourilor sale marilor galerii de artă. Dînd dovadă de o tărie sufletească rar întîlnită — apreciată drept masochism de către răuvoitori — ținuse să asiste personal la licitația operelor adunate de el, în însăși sălile care le adăpostiseră atîția ani de-a rîndul. Se despuia de bunurile sale cele mai iubite, cu un stoicism recunoscut în taină pînă și de dușmanii săi.

Posesorii invitațiilor solicitate cu multă stăruință, sosiseră cu exactitate, spre a fi de față cînd avea să se deschidă licitația. Și amatorii și specialiștii erau dornici să admire splendorile ferecate pînă atunci cu șapte lacăte. Toți își consultau ceasul, așteptînd să sune ora 11, cînd canaturile înalte aveau să se deschidă.

Saint Fargeau descuie însfîrșit ușa blindată, permițînd invitaților să intre în Sfinta Sfintelor: Trei săli de cîte 150 de metri pătrați, înțesate de tablouri mari și mici,

înfățișînd o feerică gamă de culori. În preajma gazdei se afla însuși Georges Lecourtois, faimosul negustor de antichități, care-i procurase cea mai mare parte dintre tablouri. Invitații aveau la dispoziție o jumătate de oră spre a-și face o idee asupra operelor expuse, după care urma să se deschidă licitația.

Maurice Péllissier, critic celebru, specialist în domeniul secolului XIX, studia atent un Gauguin magnific „Cai albi pe o plaje din Tahiti", cînd — spre consternarea celor din jur — rosti în tăcerea adîncă:

— Acest Gauguin este un fals! Și celelalte pînze semnate de el, tot false sînt!

Georges Lecourtois se apropie în grabă de critic.

— *Monsieur* Péllissier, faceți o afirmație de o gravitate excepțională. Eu am vîndut aceste tablouri marchizului de Saint Fargeau, iar autenticitatea lor este certificată de specialiști a căror competență și corectitudine stă deasupra oricăror suspiciuni.

— Regret, dar stăruiesc să afirm că acest Gauguin este un fals, ca și toate celelalte. Dacă preferați, să-i spunem „o copie extrem de reușită", dar nimic mai mult.

— Puneți la îndoială certificatele? Cinstea mea profesională?

Péllissier își mută privirile de la negustorul de tablouri la Saint Fargeau, care îl asculta înmărmurit.

— *Monsieur le Marquis*, nu există decît alternativa: fie certificatele au fost semnate de complezență, fie certificatele sînt perfect valabile, dar în acest caz tablourile originale au fost înlocuite cu niște copii.

Amfitrionul se făcuse vînăt. O venă îi pulsa puternic în tîmpla dreaptă. Mîinile începuseră să-i tremure.

— *Monsieur* Péllissier, am cumpărat aceste tablouri fiind de bună credință...

Specialistul replică glacial:

— Nu pun la îndoială cuvîntul dumneavoastră. Realitatea tristă confirmă însă judecata mea. Nu poate fi nici urmă de îndoială. Rog pe specialiștii prezenți aici, să-și spună cuvîntul.

Din rîndurile asistenței se ridicară cîteva glasuri, la început șovăitoare, apoi tot mai hotărîte.

— Într-adevăr, avem de-a face cu niște copii.

— Și acest Corot este un fals.

— Cele două Rembrandt-uri din prima sală nu sînt în nici un caz piese autentice.

Impresioniştii expuşi aici necesită o cercetare mai atentă. Este greu să-ţi faci o idee precisă de la prima vedere. Înclin însă şi eu să fac unele rezerve . . .

— Veneţienii din secolul XVIII în special Tiepolo, Guardi şi Canaletto, sînt falsuri. În privinţa lor nu există dubiu.

Pentru Saint Fargeau, fiecare contestaţie asupra autenticităţii tablourilor sale cădea ca o sentinţă de condamnare la moarte. Onoarea sa era pusă la îndoială. În cel mai fericit caz, i se va aplica pecetea de „fraier".

— Messieurs, declară răspicat, în ciuda emoţiei care încerca să-l sugrume, regret profund spectacolul penibil pe care vi l-am oferit. Am fost convins că tablourile mele sînt autentice. Vă închipuiţi, dacă aş fi avut cea mai mică îndoială în privinţa lor, nu v-aşi fi convocat la o licitaţie, la care ştiam că vor asista experţi în acest domeniu. Vă cer scuze pentru timpul preţios pe care vi l-am răpit. Ţin să vă asigur în încheiere că justiţia va fi chemată să-şi spună cuvîntul. Pînă atunci aceste săli se închid!

Invitaţii, amatori şi specialişti, părăsiră în tăcere încăperile în care domnea o atmosferă de înmormîntare. Saint Fargeau încasese o lovitură grea, dar care nu avea să-l scoate din luptă. Îşi pusese multe speranţe în această vînzare, destinată să-i acorde un *respiro*, în aşteptarea ameliorării crizei în care intrase imperiul său industrial.

— *Monsieur le Marquis*, sînt tot atît de consternat ca şi dumneavoastră, auzi el glasul încordat al lui Lecourtois. V-am vîndut tablouri autentice cu certificatele de rigoare. Experţii respectivi pot depune oricînd mărturie . . .

— Este inutil să-mi demonstraţi mie acest lucru. La ora actuală — credeţi-mă — nu am nici timpul şi nici priceperea să întreprind o anchetă personală. Las acelor în drept sarcina să rezolve această enigmă. Vinovaţii, indiferent cine sînt, îşi vor primi pedeapsa. Bună ziua *Monsieur* Lecourtois.

Negustătorul vru să mai adauge cîteva cuvinte, dar îşi spuse că în stadiul actual nu putea oferi nici o explicaţie plauzibilă Era clar că se va dezlănţui un mare scandal,

care îl va împroşca şi pe el. Salută scurt şi ieşi pe urmele invitaţilor . . .

*

* *

— Ce veşti îmi dai, *Staz* Husein?

Vocea lui Saed Husein, deşi sosea pe fir tocmai din Elveţia, se auzea distinct ca şi cînd ar fi provenit din camera alăturată.

— Vorbesc din Fribourg, *Siadet*. Ancheta poliţiei elveţiene a dus la concluzia că fiica dumneavoastră a fugit în compania tînărului *suluba* nesilită de nimeni. Înainte de a dispare, a destăinuit unei colege — prietenă şi confidentă — intenţia de a se căsători cu alesul inimii ei, în ciuda oricărei interdicţii.

Sabahattin Humaidah strînse cu atîta putere receptorul încît mîna începu să-i tremure.

— Să ceri poliţiei elveţiene să-şi înceteze ancheta! Să declari că aceasta este hotărîrea mea! Nefiind vorba de o răpire, escapada fiicei mele rămîne o simplă chestiune de familie. Ai angajat serviciile unor detectivi particulari?

— M-am adresat unui foarte serios birou de cercetări private, aşa cum mi-aţi ordonat, *Siadet*.

— Elveţian?

— Desigur, *Siadet*.

— Renunţi şi la serviciile acestei firme, plătindu-le, bine înţeles, despăgubirile de rigoare. De acum înainte te vei folosi numai de investigatori arabi. Doresc ca Soraya şi tînărul *suluba* să se înapoieze cît mai grabnic în Arabia, cu sau fără voie. Sper că m-ai înţeles?

— Pe deplin, *Siadet*.

— Foarte bine! Să mă informezi cînd vor intra pe pămînt arab. Din clipa aceea mă voi ocupa personal de întreaga chestiune. Şi încă ceva: ai cumpărat tăcerea personalului şcolii şi a poliţiei?

Sabahattin auzi o tuse prelungă. Semn că interlocutorul său căuta un răspuns care să-l scoată din încurcătură.

— Se pare, *Siadet*, că cineva din corpul profesoral a săvîrşit o indiscreţie. N-am reuşit încă să identific persoana . . .

— Nici nu prezintă importanţă. Neplăcut este că s-a ajuns aici. A apărut vreun articol în presă?

— O notiță anemică într-un ziar de seară.

— Notițele anemice cu iz de senzație, sînt întotdeauna reluate și amplificate de fițuicile de scandal. Așa o să se întîmple și cu noi, mai ales după vîlva care s-a făcut recent în jurul pedepsei capitale aplicate la Rhiyad unei prințese arabe adultere. N-aș fi avut nevoie tocmai acum de asemenea reclamă.

— Dacă în cursul urmăririi se va întîmpla vre-un accident tînărului *suluba* . . .

— Ar fi regretabil, *Staz* Husein, dar fatalității nu i te poți împotrivi . . .

Ușa salonului se deschise încet, traducînd șovăiala lui Selim care apăru în prag, buhăit, cu umbre vinete sub ochii bîntuiți de neliniște și teamă. Sabahattin se încruntă și îi făcu semn să intre, în vreme ce își continua convorbirea telefonică.

— Îmi raportezi zilnic, progresele realizate, *Staz* Husein. Bună ziua!

Închise aparatul și se uită cu nemulțumire la fiul său.

— Bravo! Ai ajuns să fi ridicat cu duba poliției, laolaltă cu delicvenții de rînd.

— A fost o neînțelegere, tată. La poliție, după ce m-au identificat, mi-au dat imediat drumul . .

— Pentru că a intervenit avocatul meu. Presa ostilă nouă abia va aștepta să ți se publice numele . . .

Selim prinse curaj:

— Am fost într-o companie foarte onorabilă, tată. Prinți, marchizi, personaje din *la haute volée* . . .

— *Haute volée* amestecată în foarte dubioase afaceri de moravuri.

— De unde era să-mi închipui că huliganii și pe urmele lor poliția au să dea năvală într-o casă din Neuilly, unde va avea loc o petrecere, este adevărat, ceva mai decoltată . . . Erau acolo și vlăstari ai unor înalte personalități . . . Nu lipseau nici cîteva celebrități: actorul Roy Montgomery, automobilistul Edward Chandler, tenismanul Roberto Montesano, actrița Marina . . .

Sabahattin, îl întrerupse cu brutalitate:

— Destul! . . Nu ți-am cerut să-mi faci cronica mondenă a unei partuze care va face mîine obiectul discuțiilor întregului Paris.

— Chiar dumneata mi-ai recomandat să-mi creez legături în lumea înaltă . . .

— Lumea înaltă nu înseamnă beţivani titraţi, tîrfe de lux, escroci cu aere de milionari, tineri perverşi pricepuţi doar să tapeze pe naivi cu împrumuturi niciodată restituite... Noi facem parte din lumea musulmană, Selim. O lume dirijată de principii morale stricte, expresie a unei religii poate prea rigide, dar care nu permite a fi ignorată. Ce se va spune în Kuweit, în Bahrein, în Arabia Saudită, cînd se va auzi că fiul lui Sabahattin Humaidah este un uşuratic, un afemeiat un ins certat cu propria sa credinţă. Cred că eşti destul de lucid spre a-ţi da seama de lumina nefavorabilă pe care nesocotinţa ta o va arunca indirect şi asupra mea ca individ, si asupra activităţii mele profesionale. Mulţi dintre musulmanii care mi-au încredinţat mandatul de a le administra şi fructifica averile, îşi vor pierde încrederea în mine. Nu vor ajunge pînă acolo încît să mă acuze că îţi încurajez rătăcirile. Simpla mea toleranţă o vor socoti însă tot atît de condamnabilă. Nu mă sili să iau împotriva ta măsurile pe care acei care mă supraveghează de departe, aşteaptă să ţi le aplic. Nu e destul că Soraya a pus asupra familiei noastre pecetea dezonoarei? Deşi mă doare sufletul, va trebui să suporte consecinţele. Iar dacă mă obligi prin comportarea ta imorală, le vei suporta şi tu.

Sosirea lui Shannon anunţată prin interfon, puse capăt penibilei discuţii dintre tată şi fiu. Selim nu-l simpatiza pe american. De data aceasta îl primi cu un sentiment de uşurare. Discutia cu părintele său ameninţa să ia proporţii nedorite. Îi cunoştea temperamentul excesiv. Într-un moment de violentă, acesta era în stare să ia hotărîri de o extremă gravitate, pe care mai tîrziu să le regrete. Dar n-ar fi conceput să revină asupra faptului consumat.

Masiv ca un tanc, Shannon intră călcînd apăsat şi tusind zgomotos. Îşi duse la frunte mîna într-un glumeţ salut militar:

— Comunicat special, Mr. Humaidah! Inamicul a declanşat ofensiva împotriva noastră. *Securities and Exchange Comission* m-a chemat în faţa ei spre a mă disculpa de învinuirea ce mi se aduce, în sensul că am achiziţionat în taină 20% din actiunile „B.A.S.A.", prin eludarea legii care mă obligă să aduc la cunoştinţă publică această operaţie. Aşa cum v-am explicat şi dumneavoastră, le voi

demonstra că achiziționarea a fost făcută de 4 inși, în limita cotei individuale de 5%. Ori sub această cotă obligativitatea informării publicului cade. *Securityes and Exchange Comission* nu va putea dovedi că în realitate cumpărăturile au fost făcute pentru dumneavoastră, așa că va fi nevoită să mă absolve de orice vină. Limpede... Odată absolvit de această acuzație, vom trece la faza doua a bătăliei, și anume la înghițirea „B.A.S.A."

— O fază destul de grea, Mr. Shannon.

— Dacă vom reuși să punem mîna pe listele marilor acționari și pe tabelele deponenților importanți ai „B.A.S.A.", războiul va fi pentru noi ca și cîștigat.

— Ai rostit cuvîntul *dacă*, Mr. Shannon.

— C'est une façon de parler, Mr. Humaidah. Harold Preston, vicepreședintele lui „B.A.S.A." mi le va pune la dispoziție negreșit. În eventualitatea că va refuza să coopereze cu noi, pot să-mi procur listele pe alte căi.

— Căi primejdioase, Mr. Shannon. O simplă indiscreție ne poate costa capul.

— Nu va fi cazul. Dispun de elemente care mă îndreptățesc să aștept capitularea lui Preston într-un termen relativ scurt. Va juca după aceea rolul calului troian în propria sa citadelă.

— Îți doresc succes. Mă tem însă că nu se va lăsa cumpărat.

— Toți oamenii au prețul lor, Mr Humaidah... La sfîrșitul săptămînii plec la New York. Pînă atunci mai am de reglat cîteva chestiuni de interes comun, aici la Paris.

— Te vei prezenta personal în fața comisiei?

— Desigur. Eu sînt considerat capul răutăților. Dar nu-mi purtați de grijă! Voi ști să mă descurc.

— Ai binecuvîntarea mea, Mr. Shannon, îi zîmbi financiarul arab.

După plecarea americanului, Sabahattin se întoarse spre fiul său. Înfățișarea-i șleampătă îi provocă un simțămînt de greață:

— Du-te și te culcă! Arăți ca o stafie. Du-te! Să nu te mai văd în halul ăsta căci îmi faci rău!

Lui Selim pleoapele i se lăsau grele peste globurile ochilor. Îi venea să adoarmă stînd în picioare, asemenea cailor. Bolborosi ceva neînțeles, apoi se îndreptă spre ușă. Cînd puse mîna pe clanță, se auzi chemat din urmă:

— Selim! Astăzi, cînd mă aflu în pragul celei mai înverșunate bătălii din întreaga-mi existență, mi-aș fi dorit un sprijin moral din partea copiilor mei. Se pare însă că belșugul în care v-am crescut și pe tine și pe Soraya, n-a făcut decît să vă strice.

Cu capul plecat, întors pe jumătate spre tatăl său, Selim stătea sprijinit de clanță. Numai așa își putea menține echilibrul. Avea limba uscată și aspră ca un șmirghel. Ar fi băut cu mare sete un pahar de alcool, care să-i astîmpere văpaia din măruntaie. Aproape că nici nu auzea vorbele bătrînului. Rosti împleticit:

— Iartă-mă, tată!

Sabahattin îl privi cu tristețe și dezgust:

— Am încercat să cred, fiule, că voi putea face un om din tine, dar nu mi-ai împlinit speranțele. În ultima vreme mi-ai dovedit că nu ești bun de nimic. Constatarea aceasta ar trebui să te pună pe gînduri. Știu însă că ți-ar fi greu să cugeți. Îți repet invitația! Du-te și te culcă! Atît ți-a mai rămas de făcut...

* * *

— Nu înțeleg de ce ești atît de agitat, Teddy Bear? îl mustră cu simpatie Gordon Thorpe, directorul tehnic al firmei „Sunderland Beauclair Motors". Și tocmai acum, înaintea crizei. Niciodată nu te-am văzut în halul ăsta. Ce-i cu tine? Te-a încolțit frica? Ești socotit unul dintre favoriții întrecerii, dar te comporți ca un începător.

Tînărul Chandler ridică mîinile.

— În privința cursei nu-ți face griji. Am s-o cîștig.

— E și cazul. Ți-am creat cea mai bună mașină care a alergat vreodată pe pista de la Le Mans... Așează-te odată pe canapea și nu te mai învîrti de colo pînă colo. Relaxează-te puțin! Peste o jumătate de oră intri în cursă.

Teddy Bear se întinse pe canapea și își puse mîinile sub cap. Fixă cu privirile plafonul cabinei, tot atît de alb ca și tavanul sălii în care i se făcuse examinarea clinică. Electroencefalografia, gammaencefalografia, și o întreagă serie de examene radiologice. Fugise din clinică înainte de a i se fi precizat diagnosticul. Doctorul Alfred Thalberg nu-i dăduse prin nimic a înțelege că ar suferi de o afecțiune gravă a creierului. Îl înspăimîntaseră însă mulțimea mijloacelor de investigație folosite, căci

îi strecuraseră în suflet bănuieli. Se temea de adevăr. Îi era frică să-l afle. Dăduse dovadă de lașitate. Recunoștea cinstit acest lucru. De atunci o evitase sistematic și pe Patricia, de parcă ar fi socotit-o vinovată fiindcă îl dusese la doctorul Thalberg. Dar ea nu-i dorise decît binele. Cîteva zile bîntuise de unul singur barurile, băuse whisky, gin și absint, în cantități industriale. Închiriase o cameră într-un hotel de mîna doua — păstrîndu-și de formă apartamentul la Intercontinental — iar în patul acela incomod se odihnea cîteva ore pe noapte, pînă ce organismul său absorbea alcoolul. Dormea agitat, iar cînd se trezea din somn, se întreba dacă nu cumva vizita sa la clinica doctorului Thalberg fusese doar o plăzmuire de coșmar. Băuturile tari nu-i începețoșeau într-atîta luciditatea, încît să piardă cu totul noțiunea realității. Groaza de boală, groaza de moarte, nu-i îngăduiau să se îmbete așa cum și-ar fi dorit.

Își întrerupsese tratamentul de dezalcoolizare forțată, doar cînd își amintise că trebuia să participe la cursa de la Le Mans. Trecuse pe la Intercontinental, și fără să o anunțe pe Patricia își luase echipamentul sportiv, se instalase la volanul Ferrari-ului său și părăsise discret Parisul.

Intra acum în cursă fără să fi făcut vreun antrenament. Se bizuia însă pe măiestria dar mai ales pe disperarea lui. În unele momente regreta că nu avusese curajul să aștepte verdictul medicilor. Totul era preferabil incertitudinei în care se zbătea acum. Frica lui era alimentată și de apariția unor simptome, pînă mai ieri neobservate. Simțea o slăbiciune ciudată în mîini, și uneori abia reușea să-și încheie nasturii de la cămașă. Avea dureri de cap, amețeli, iar de la o vreme imaginile de la periferia cîmpului vizual îi apăreau strîmbe, de parcă le-ar fi deformat niște reverberații solare.

Teddy Bear deschise ochii. Se întrebă dacă ațipise?

Gordon stătea la fereastră și se uita la lumea care se agita în jurul *trailley*-urilor alăturate.

Ușa cabinei se deschise și un tip spălăcit, cu o pălărioară albă lăsată pe ceafă, cu o baterie de aparate fotografice și casetofoane agățate de grumaz, își vîrî curios capul și așteptă cîteva clipe reacția celor doi ocupanți. Încurajat de pasivitatea lui Gordon — care

era obsorbit de spectacolul de afară — și încurajat de faptul că nici un bocanc, cască, sau alt obiect cu densitate specifică mare nu se repezise spre țeasta sa, intră fără zgomot în cabină.

— Cîteva cuvinte înainte de cursă, Mr. Chandler, îl atacă individul, punînd în funcție casetofonul.

Lui Teddy Bear, i se urcă brusc sîngele în cap:

— Du-te dracului!

Cînd viața îi atîrna de un fir de ață, nu-i ardea de interviuri. Dacă diagnosticul era pozitiv, nu va mai apuca nici cursa de la Dayton.

— Hei, *Mister!* îl strigă Gordon cu voce caldă, binevoitoare, pe ziaristul descumpănit. Dacă te interesează ceva, întreabă-mă pe mine!

Directorul tehnic avea un mare respect pentru presă. „Bine îți poate face din cînd în cînd, răul însă ți-l căsună mai întotdeauna, obișnuia el să spună. Este preferabil să păstrezi relații cordiale cu gazetarii".

Figura reporterului se înveseli.

— Ce-mi puteți spune înainte de competiție?

— Gérard de Saint Fargeau în asociație cu „Sunderland Beauclair Motors" participă la cursă cu mașina Phantom V. Datele tehnice ale bolidului nostru au fost recent dezvăluite publicității: 12 cilindri, 4994 cm^3, 580 c.p., 900 kg. Secretul pe care-l dezvăluim acum pentru prima oară, îl reprezintă aripioarele și cele patru derive care reduc sensibilitatea la vîntul lateral și combat tendința de decolaj în momentul realizării vitezei maxime. Toate acestea au fost testate cu excelente rezultate în tunelul nostru aerodinamic și pe pistele noastre de încercare de la New Shenectady, N. Y. — U.S.A. Acest miracol pe patru roate...

— Să nu devină o fantomă, îl întrerupse Teddy Bear.

— Gura! îl repezi în glumă Gordon. Cum îți spuneam *Mister*, acest miracol este fructul cooperării nenumăratelor noastre uzine cu faimă internațională, de pe cele cinci continente. Motorul, este proiectat și realizat în Statele Unite, șasiul în Franța, caroseria în Italia, cauciucurile în Australia, injectoarele în Germania Federală, instalația electrică în Japonia, frînele în Anglia, iar vopseaua, în Brazilia...

— Gordon! strigă Teddy Bear. Dacă ai poftă de interviuri, ia-l de mînă pe individ și ieși afară.

— Nu mi-ați spus nimic despre performanțe, despre piloți, Mr. Thorpe, îl asaltă iarăși cu întrebări ziaristul, prefăcîndu-se că nu a remarcat intervenția brutală a pilotului.

— Numai o clipă, Teddy Bear, i se adresă Gordon, întorcîndu-se către tipul cu pălărioară albă. Cuplul nostru, Edward Chandler — Bob Seward, va bate cu cel puțin cinci secunde actualul timp de 3 minute și 12 secunde, realizînd o medie orară de peste 250 km. pe oră. Pe tronsonul de șase kilometri în linie dreaptă al pistei, va atinge o viteză de 390 km. pe oră.

— Iar virajul Arnage îl vom lua cu 200 pe oră! urlă Teddy Bear.

Reporterul făcu niște ochi rotunzi de pește mirat.

— Nemaipomenit! Virajul Arnage n-a fost luat niciodată cu mai mult de 60 km. pe oră.

— Teddy Bear glumește, rîse strîmb Gordon, aruncîndu-i o privire încărcată de imputări.

— Faptul că participați în competiție alături de firme cu renume mondial, ca Ford, Ferrari, Jaguar, Mercedes-Benz, Porsche, Lamborghini, Toyota, nu vă timorează? Ce părere aveți de Lotus?

Directorul tehnic ridică din umeri cu nepăsare.

— Participarea mașinilor Lotus ne bucură mult, căci avem însfîrșit un concurent care, teoretic, ar putea să ne producă unele temeri. Reține teoretic! În ceea ce privește celelalte firme participante, cred că la anul vor reuși să atingă performanțele realizate de noi la cursa de azi. Și cu asta am terminat!

Reporterul mulțumi și dădu să iasă. Dar fu împiedicat de năvala altor colegi de breaslă, încărcați cu întreg arsenalul de aparate.

— Afară! zbieră Teddy Bear, ridicîndu-se brusc în capul oaselor. Afară!

Înșfăcă o sticlă plină cu Pepsi Cola de pe măsuța de lîngă canapea și o zvîrli cu toată puterea în intruși. Un gazetar cu reflexe bune, care tocmai încerca să-l fotografieze, dădu drumul la aparat și prinse sticla din zbor.

Plin de energie, Gordon îi împinse afară apoi închise ușa.

— Ești nebun? îl mustră. Puteai să spargi capul vreunuia dintre ei. Te-ai mai liniștit?

— Grozav! Am și avut ocazia! De zece minute îmi orăcăi în urechi mai rău ca un crainic sportiv!

— Vrei un calmant? îl întrebă.

— Cel mai bun calmant este să fiu lăsat în pace!

În clipa aceea, ușa se întredeschise din nou, lăsînd să apară capul insului cu sticla.

— Afară! răcni iarăși Teddy Bear în culmea mîiniei.

— Un moment! răspunse reporterul politicos.

Vîrî mîna prin deschizătura ușii și așeză sticla goală de Pepsi lîngă prag.

— A fost delicios!

Își trase capul ca un melc în cochilie și închise ușa. Teddy Bear își aduse aminte că îi era sete. Destupă altă sticlă de Pepsi și o goli din cîteva înghițituri. Băutura rece, acidulată, îl mai liniști. Ușa se deschise iarăși. Randy primul mecanic al lui „Phantom V" își făcu timid intrarea. Se uita pe furiș la Teddy Bear, apoi șopti lui Gordon:

— Vreau să vă spun ceva. Frîna . . .

— Ce e cu frîna?

— Una din conducte e fisurată. Pierde lichid.

Gordon se făcu vînăt.

— Fugi și schimb-o imediat! Hai, ce te holbezi la mine? Aruncă o privire piezișe pilotului: Sper că nu te-a impresionat neplăcut incidentul ăsta! Relaxează-te! Aranjez eu totul!

— Bine, bine, îi răspunse.

Mecanicul și directorul tehnic ieșiră împreună. Îndată ce se văzu singur, Teddy Bear se întinse pe canapea și respiră adîncă. Ce-i păsa lui de ambițiile firmei „Sunderland Beauclair Motors", de teama lui Gordon de a nu-și pierde slujba, sau de capetele sparte ale ziariștilor. Nu-i păsa nici dacă frîna era defectă. În definitiv era preferabil să intre cu 360 km. pe oră în cocoașa de la Hunaudières, fiindcă frînele nu-l mai serveau, deși știa că rezultatul unei astfel de performanțe ar fi un decolaj fulgerător, urmat de un zbor de cîteva secunde pînă în brațele primitoare ale morții, decît să se chinuiască pe un pat de spital, zvîrcolindu-se în dureri, făcut ciur de injecții cu morfină și implorînd pe bătrîna doamnă cu coasa să-l scape de suferințe. Se simțea îngrozitor de singur. Ar fi fost preferabil să aibă pe cineva alături, căruia să i se destăinuie, care să-l amețească din milă cu false speranțe,

atît de necesare bolnavilor incurabili. Dar pe umărul cui să plîngă? Dacă Gordon sau conducătorii firmei „Sunderland Beauclair Motors“ ar bănui în ce criză morală se zbate, l-ar suspenda imediat. Un pilot trebuie să fie odihnit, relaxat, lipsit de griji, de probleme. Mintea, corpul lui să se identifice cu mașina pe care o conduce și să nu aibă altă preocupare decît cîștigarea cursei. El, Teddy Bear, avea și o grije suplimentară. Aștepta rezultatul unor examinări clinice. O sentință capabilă să-l condamne la moarte. Cînd un tribunal te osîndește să pieri fript pe scaunul electric, nutrești totuși speranța că șeful Statului te-ar putea grația. În cazul său, își spuse Teddy Bear, sentința de condamnare, era fără drept de apel. Bănuia motivul pentru care doctorul Thalberg îi investigase cazul cu atîta atenție. Simptomele lui trădau o tumoare cerebrală. Ori sfîrșitul unei asemenea boli era previzibil. Se întrebă dacă n-ar fi cazul să telefoneze doctorului pentru a-i cere precizarea diagnosticului. Dar nu cuteză.

„Concurenții sînt invitați să se pregătească pentru start!“ anunță difuzorul de deasupra ușii.

Teddy Bear se ridică de pe canapea și trecu în fața oglinzii. Își încheie fermoarul combinezonului alb cu stema „Sunderland Beauclair Motors“ pe umăr și cu numele lui scris pe o placă de material plastic, prinsă deasupra buzunarului de la piept, din stînga. Își examină obrazul. Avea cearcăne negre, iar trăsăturile i se adînciseră de parcă ar fi depășit 30 sau 40 de ani. Cine ar fi crezut că stafia din fața oglinzii era prezentată în ziarele și în revistele sportive drept cel mai tînăr și mai frumos pilot văzut vreodată pe pistele de la Dayton, Monza, Le Mans și Indianopolis.

Își luă casca și mănușile de pe masă și se îndreptă spre ușă. Noroc că startul cursei se dădea cu piloții la volan. Dacă cei cincizeci și cinci de piloți ar fi trebuit să traverseze în fugă întreaga lățime a pistei pînă la mașinile care-i așteptau cu motorul oprit — așa cum se proceda în anii trecuți — el, Teddy Bear, abia ar fi reușit să-și tîrască picioarele. Lumea ar fi zis că voia să-l imite pe Ickx, care în cursa din 969 se îndreptase cu pași mărunți spre mașină, plecînd ultimul de la start, ceea ce nu l-a împiedicat să cucerească în final locul întîi la volanul Fordului său.

Acum străbătea năuc mulțimea. Poate că ar fi fost mai bine să-l fi lăsat pe Bob să înceapă cursa. Trecea pe

lîngă oamenii care îi urau succes și îl băteau prietenește pe umăr. O fată tînără, exuberantă, îi sări de gît și îl sărută pe gură.

— Îți urez să cucerești cupa, Teddy Bear!

Dar el nu recunoștea nici figurile, nici glasurile oamenilor. Își trecu mîna peste frunte. Transpirația îi umezise părul la tîmple. O voce feminină, suavă, răsună în difuzoare:

— Mr. Chendler este chemat la telefon! De la Paris, Mr. Chandler este chemat la telefon!

Patricia îi dăduse probabil de urmă. Era prea tîrziu să se mai prezinte la centrala telefonică. Peste cîteva minute avea să se dea semnalul de plecare. Poate că Patricia voia să-i comunice diagnosticul stabilit de doctorul Thalberg. Îi va deghiza desigur adevărul într-un domino de fraze goale, menite să-l liniștească. Incertitudinea lui avea să dăinuiască . . .

Ieși pe pistă. Îl întîmpinară zeci de fotografi care-i așternură chipul de peliculă. În tribune, zeci de mii de spectatori se agitau, fluturau batiste, strigau, ovaționau. Teddy Bear avu senzația că se află într-un circ din Roma Imperială. Publicul aștepta cu sufletul la gură să înceapă lupta gladiatorilor. Nu era mare deosebire între circul de odinioară și cel de azi. Sîngele a înroșit pistele atunci, sîngele le înroșeau și acum. În zilele noastre, gladiatorii se luptă cu bolizii care înghit spațiile mai strașnic decît bucefalii legendari.

În jurul mașinilor se aferau piloții, copiloții, oficialii, mecanicii, și tot felul de gură cască. Mașinile erau orînduite de-a lungul marcajelor, la start.

Gordon ieși înaintea lui Teddy Bear.

— Să n-ai nici o grijă! Totul este în ordine!

Teddy Bear știa că directorul tehnic se referea la frîne. Își zise: „Ce senzație ar stîrni știrea că în ultimele zece minute s-au executat reparații la frînele lui „Phantom V".

— Marchizul de Saint Fargeau n-a putut să vină, în schimb, în tribună se află însuși ducele de Northland, îl informă Gordon. Este cu ochii pe noi.

— Ei și? exclamă Teddy Bear nepăsător.

— Pentru tine nu e mare lucru, dar pentru mine cîștigarea acestei curse înseamnă sporirea salariului și o gratificație grasă. Dacă pe tine nu te interesează banii, eu sînt foarte sensibil la un cîștig suplimentar.

Un mare difuzor acoperi zgomotul din jur.

— Concurenții sînt rugați să treacă la mașini.

Terry Bear se uită spre cer. Un nor imens se ridica dinspre nord, întinzîndu-și o ghiară pufoasă și vînătă spre soare. Strînse mîna lui Gordon și a mecanicului. Mecanicul era roșu de emoție. Un picur de sudoare îi stătea aninat în vîrful nasului. Combinezonul său alb cu emblema „Sunderland Beauclair Motors" pe spate și pe umărul stîng era mînjită de ulei.

Bob, partenerul lui Teddy Bear, îi întinse cel din urmă mîna. Rîse, arătîndu-și dinții albi, frumoși.

— Dacă nu cîștigăm cursa asta, sînt un om terminat!

— Te poți duce să-ți încasezi premiul încă de pe acum!

Teddy Bear se instală la volan și își puse casca. Și ceilalți concurenți își puseră căștile. Arătau asemenea unor cavaleri medievali în preajma unui turnir. Teddy Bear își puse mînușile, își strînse centura de siguranță și o potrivi astfel încît să nu-i stinghereasca mișcările. În acest timp mecanicul îi făcea ultimele recomandări:

— Nu uitați, la început accelerația... primii trei milimetri ușoor, frînele le încercați în primul tur... le-am reglat dar nu sînt testate... ambreiajul e reglat așa cum vă place dumneavoastră... a treia intră fără dificultăți... Succes!

Difuzorul lansă ultima comandă.

— Concurenții să fie gata de start!

Toți mecanicii și oficialii care se învîrtiseră pînă atunci în jurul mașinilor, se retraseră. Piloții, instalați la volan, stăteau încordați, gata să se lanseze înainte. Cu căștile prinse pe cap, își pierduseră parcă personalitatea. Nu-i mai deosebeai pe Andretti de Hunt, pe Fittippaldi de Lauda, pe Ragazzoni de Chandler, pe Villeneuve de Reutemann.

Teddy Bear se uita la ceasul de pe spița volanului.

Trei, cincizeci și nouă de minute, patruzeci de secunde.

Ochii lui se ațintiră asupra starterului de pistă, care se pregătea să ridice fanionul. Palmele îi transpiraseră în mănușă, inima îi bătea mai tare, emoțiile plecării începuseră să-l cuprindă. Cuplă viteza întîia, ținînd debraiat, și așteptă semnalul de plecare, stînd cu degetul deasupra butonului starter, gata să apese.

Fanionul cu pătrățele albe și roșii se ridică.

Mai erau trei secunde.

Doamne ajută!

Fanionul se lăsă brusc, fandînd aerul. În aceeași clipă Teddy Bear apăsă butonul starter. În vreme ce ambreia, motorul mugi crescendo. Phantom V țîșni ca o rachetă dintre mașinile care vuiau asurzitor, angajîndu-se pe panglica cenușie de beton.

Acceleră. 3000 de turații pe minut, 3500, 4500, 5000, 5500, 6200 . . . Trecu într-a doua! Realizase 6000 de turații în mai puțin de 3 secunde . . . Turometrul indică din nou 5000, 5500, 6200 . . . Trecu într-a treia.

Tribunele zburau pe lîngă Teddy Bear. Nu le mai vedea decît sub forma unor dîre neîntrerupte.

Dintre 53 de mașini, reușise să nu-i mai rămînă în față decît opt sau nouă; era greu să le aprecieze cu precizie numărul. Izbutise un adevărat tur de forță. Strașnic!

Viră mult pe dreapta și atacă vijelios curba Dunlop, fără să micșoreze viteza. Intră apoi în linia dreaptă. Turometrul indică 5800, 6200 . . . Schimbă într-a patra!

Prima pasarelă Dunlop, care marca cel dintîi kilometru parcurs, trecu furtunos pe deasupra lui. În următorii 400 de metri trebuia să micșoreze viteza, pentru a intra în S-ul de la Tertre Rouge. Aici nu trebuia să depășească 160 km. pe oră, căci risca să intre în tribunele publicului ,așa cum pățise bietul Larivière în 915, cînd capotase peste spectatorii masați în dreapta pistei.

Un Ferrari încercă să profite de curba dublă a S-ului, spre a-l depăși. Teddy Bear acceleră, deși se apropia de a două pasarelă Dunlop, care marchează nu numai încheierea celui de-al doilea kilometru, dar și virajul de la Tertre Rouge. Ferrari-ul renunță și reintră în rînd.

Înainte de a se strecura pe sub pasarelă, Teddy Bear acționă ușor frînele și intră în curba de la Tertre Rouge urmat îndreaproape de Ferrari-ul care-l presa din spate. Lupta între el și Ferrari se va da pe viitorii 6 kilometri în linie dreaptă. Știa de pe acum că următorul va cîștiga, deoarece el, Teddy Bear, trebuia să-și încerce frînele. Nu putea fi încă vorba de o evadare în capul plutonului.

Acul turometrului cocheta cu 5000 și continua să urce pe măsură ce el accelera. Schimbă a patra, apoi a cincea. Atinse 300 km. pe oră. Nu era o viteză extraordinară. Îl preocupau însă frînele. Le acționă de cîteva

ori, dar fără să apese pedala până la fund. Spre satisfacția lui, funcționau bine.

Un arbitru de margine îi făcu semn, agitînd un fanion albastru — îl prevenea astfel că o mașină încerca să-l depășească. Teddy Bear se uită în retrovizor. Ferrari-ul se angajase pe banda din stînga a pistei. Îi făcu loc, ținînd cît mai pe dreapta. Avea tot timpul să-și recupereze timpul pierdut. Înainte de a începe lupta voia să-și dea seama de toate posibilitățile mașinii. Îl întrecuseră cinci concurenți, printre care un Lotus ultimul tip. Teddy Bear reflectă înfierbîntat: „Ce încîntați trebuie să fie toți ăștia cînd văd că unul dintre favoriții cursei are dificultăți din primul tur. Dar cine rîde la urmă“ ...

Uitase de amenințarea care atîrna deasupra capului său. Cursa reușise să-l captiveze. Atenția îi era permanent solicitată. Acum tronsonul în linie dreaptă se apropie de sfîrșit. Îndată după kilometrul șapte se deschidea spre dreapta o ușoară curbă, după care urma cocoașa de la Hunaudières, una dintre cele mai periculoase capcane. Dacă ar ieși dezechilibrat din curbă și ar ajunge în plină viteză pe creasta cocoașei, ar risca un *tonneau* mortal. Teddy Bear știa că aici își pierduseră viața mulți concurenți. Și Marius Mestivier, și Bino Heinz, și Lucky Cassner, și Luciano Bianchi. La ieșirea din curbă frînă puternic, astfel încît să nu se pomenească decolînd de pe pistă, în momentul cînd va trece de faimoasa cocoașă Frînă iarăși, coborînd sub 70 km. pe oră la primejdiosul viraj de la Mulssane. Parcurse următorii trei kilometri cu o viteză satisfăcătoare, depășind fără incidente virajele Indianapolis și Arnage. Mai avea de parcurs trei kilometri și jumătate pînă la finalul primului tur. Străbătu cu 100 la oră șicana Ford și ajunse în sfîrșit în dreptul pavilionului de aprovizionare, unde se dăduse startul. Parcursese în patru minute și douăzeci de secunde cei 13 km. și jumătate care reprezentau lungimea totală a circuitului.

Trecu în plină viteză pe lîngă pavilionul de aprozivionare. Nici nu văzu tribunele cu spectatori care zburau pe lîngă flancurile mașinii. Comunică echipei sale prin *walkie-talkie-ul* de la bord că deocamdată totul este în regulă și că își continuă cursa.

Se acomodase cu alergarea. Îl depășiseră pînă acum douăsprezece sau treisprezece mașini. Dacă punea la so-

coteală și pe cele nouă mașini care plecaseră de la start înaintea lui, însemna că se afla aproape de mijlocul plutonului. Pentru el abia acum începe cursa. Din momentul acesta nu va mai îngădui nimănui să-i ia înainte. Atacă în forță curba Dunlop, atingînd 265 km. pe oră. Zburâ literalmente pe lîngă tribune, se angajă pe sub cele două pasarele Dunlop, în formă de jumătăți de pneuri, și se apropie de virajul de la Tertre Rouge. Intră în cei șase kilometri în linie dreaptă, știind că în zona aceasta trebuia să depășească cel puțin șase concurenți. Spori viteza. Intrecu pe primul concurent, îl întrecu și pe al doilea. Schimbă într-a patra. Depăși pe al treilea și pe al patrulea. Mașina înghițea vijelios spațiile. Schimbă într-a cincea. Tură motorul peste 7900. Luă înainte la încă două mașini. În fața lui alerga un Porsche. Teddy Bear mai avea de străbătut circa 1000 de metri pînă la cocoașa Hunaudières. Continuă să accelereze. 8.500 de ture pe minut. Avea peste 360 km. pe oră. Porsche-ul rămase în urmă. Pe ultimii cinci sute de metri intră în depășirea unui Lamborghini. Italianul, știind că Teddy Bear nu-și putea permite să accelereze mai mult, mergea cu el flanc lîngă flanc și nu-i îngăduia să i-o ia înainte. În apropierea curbei, Lamborghini-ul frînă puțin. În acea clipă Teddy Bear accelerâ țișnînd pe lîngă italian și trecîndu-i în față. Riscul nu fusese gratuit, căci trecu rapid peste cocoașa de la Hunaudières. La ieșire mașina decolă ușor. Cînd atinse din nou pămîntul, frînă puternic. Virajul de la Mulsanne îl luă în scurt, urmat îndeaproape de Lamborghini. De data aceasta avea în față Ferrari-ul care-l întrecuse în prima tură. Îl lăsă și pe el în urmă. Incetini puțin în virajul de la Indianapolis, iar după virajul de la Arnage izbuti să depășească încă trei concurenți. Intră lansat în S-ul de la Maison Blanche și deschise lupta cu un alt Ferrari. Deși un arbitru semnalizâ Ferrari-ului că un concurent voia să-l depășească, mașina italienească tăie totuși calea lui Teddy Bear, intrînd pe raza mică în șicana Ford, apoi angajîndu-se în diagonală, atacă tot pe raza scurtă ieșirea din șicană și se lansă pe tronsonul în linie dreaptă în fața paviliaonelor de aprovizionare. Teddy Bear își zise că aici adversarul său nu mai putea să-i scape. Accelerâ continuu.

— Cîți mai am în față? întrebă prin *walkié-talkie*-ul de bord echipa sa de pe sol.

— Afară de cel care-l depășești, încă patru. Atenție la Jaguar, știi că Jackie e nebun! Ai grije și de Lotus! Are să-ți dea ceva de furcă.

Ferrari-ul rămase în urma lui Terry Bear, care privi o clipă prin retrovizor. Lamborghini-ul mergea în plasa lui, urmărindu-l ca o umbră. „Asta nu e rău, își zise, într-un fel mă apără de cei care ar încerca să mă depășească". Știa că la viteza și dificultățile circuitului era aproape imposibil să iei înaintea unui tren format din două mașini care trag tare.

Intră din nou pe cei șase kilometri în linie dreaptă. Vînătoarea reîncepu. Primii trei concurenți pe care-i întrecu nu îi creară dificultăți. Urmat da Lamborghini care-i ținea în continuare trena, se apropie de Jaguarul lui Jackie. Atacară împreună cocoașa zburînd flanc lîngă flanc. Se apropiau de curba de la Mulssane. Amîndoi frînară brusc. Teddy Bear îl lăsă să intre primul în curbă, pe rază mică, și cu greu ocupă locul din spatele lui, pe care Lamborghini-ul încercase să i-l fure. O mică neatenție și s-ar fi trezit pe raza mare a curbei. Aceasta ar fi permis multora să-l depășească. Merse în trena Jaguarului pînă ce ieși din următoarele două curbe, și îndată ce ajunse la drum intins, apasă acceleratorul pînă la planșeu avîntîndu-se în dublarea lui Jackie. Cîteva clipe mașinile lor merseră tot lîngă bot. Pista se repezea vertiginos sub roți. Phantom-ul lui Teddy Bear era neîntrecut la viteze mari. Cîștigă un metru, doi, cinci, zece . . . Jaguarul rămase în urmă . . .

Ca un fulger țîșnit din cer senin, lui Teddy Bear îi reveni în minte chipul docotrului Thalberg în care îl privise lung și îi spusese că trebuie să se supună unor foarte atente examinări clinice. Imaginea aceea îl arse ca un fier înroșit în foc. Imboldit de spaimă și de mînie neputincioasă luă șicana Ford cu aproape 150 km. pe oră, ceea ce pentru un om normal ar fi echivalat cu un act de nebunie. Dar Teddy Bear își dădea seama că nu mai era un om normal. În momentul acela înfrunta primejdiile cu o dîrzenie care atingea demența. Luă curbele și S-urile următoare într-o viteză care depășea cu cel puțin zece sau douăzeci de kilometri pe oră maxi-

mum-ul îngăduit. Pe linia dreaptă de la Hunaudières atinse 400 km. pe oră.

Conducea acum cu o frenezie caracteristică momentelor culminante ale beției reci. În clipele acelea avea senzația bizară că se lupta nu numai cu spațiile și cu adversarii, dar și cu boala pe care o sfida. Era ca și cînd s-ar fi luat la trîntă cu moartea. Arbitrii de tușe agitau insistent fanioanele, semnalîndu-i pericolul la care îl expunea viteza lui fantastică. Dar Teddy Bear nu ținea seama de nimic. Nu numai că depășise toate mașinile, dar reușise să cîștige și un tur avans.

Acum se angaja în întrecerea mașinilor din coada plutonului, pentru a cîștiga încă un tur avans. Le depășea una cîte una. Teddy Bear exulta. Orice pilot lucid care ar încerca să imprime cursei un astfel de ritm, s-ar da sigur peste cap. Dar pentru Teddy Bear nu mai exista logică.

Era convins că rezultatul examinărilor clinice va fi pozitiv. Cel puțin să moară în glorie. N-are să se avînte conștient în primul gard, dar nici n-are să evite primejdiile. Parcursese de șapte ori circuitul, reușind să cîștige două ture avans.

În *walkie-talkie*-ul lui răsună glasul lui Gordon:

— Ești formidabil! Las-o totuși mai încet, trebuie să cîștigăm cursa, nu să o compromitem printr-un accident stupid!

Deodată îl auzi pe Bob strigînd excitat:

— Nu te lua după Gordon !Trage tare. Edward!

— Nici o grije, Bob! Cursa asta o termin sau primul sau pe targă!

Ajunsese iarăși pe linia dreaptă de la Hunaudières. Aruncă o privire spre cer. Norii pufoși și vineți invadaseră văzduhul. Asupra firii plutea o lumină verzuie, lividă, cadaverică. Primele băncuțe de ploaie se striviră pe parbriz. Ștergătorul începu să penduleze în dreapta și în stînga, înlăturînd bulele de apă. Deodată aversele de ploaie se năpustiră cu violență cumplită, ca în filmele în care ploaia artificială este spulberată de elicele unor ventilatoare puternice. În cîteva clipe pista fu invadată de apă. Cauciucurile late ale Phantom-ului aruncau jerbe lichide. Mașina era un fel de rachetă care în loc să lase o trenă de foc, împrăștia cu forță irezistibilă o trombă lichidă.

Adversarii lui își micșoraseră sensibil viteza. Spre stupoarea arbitrilor, care-i făceau semnale frenetice cu fanionul galben, continua să zboare cu aceeași viteză. Lua curbele pe două roți. La cocoașa de la Hunaudières țîșni în aer ca din catapultă. Printr-o adevărată minune ateriză pe pistă.

În curba de la Indianapolis, luată prea în scurt, trebui totuși să acționeze frînele. Lansată cu 150 km. pe oră, mașina se răsuci pe loc, ajungînd cu spatele în față. Avusese norocul că nu se aflase nici un concurent în preajma sa, altfel și-ar fi încheiat amîndoi cariera, sărind în aer. După cîteva manevre, izbuti să repună mașina pe direcția normală. Pînă la șicana Ford mai depăși o mașină.

Ploua acum torențial. Descărcările electrice incendiau cerul, așternînd asupra firii o lumină alburie, fantomatică.

Înaintea lui apăru, abia deslușindu-se printre perdelele de apă spulberată o mașină aurie. Teddy Bear spori viteza, hotărît să-i ia înainte. Dar mașina aurie își păstra nealterat avansul, în ciuda eforturilor lui de a o ajunge din urmă. Zadarnic. Distanța dintre cele două automobile nu scădea deloc. Teddy Bear înjură printre dinți. Ajunseseră în S-ul de la Maison Blanche, acolo unde își dăduseră sfîrșitul și John Wolfe, și Torn Cole, și Maréchal și Hery. Mașina aurie îi tăia sistematic drumul încercînd să-l scoată din șosea. Silueta ei prelungă, îi apărea cînd deoparte, cînd de alta a cîmpului vizual. Zări și o mogîldeață la volan, cu o cască deasemenea aurie. Terry Bear înjură furios. Avusese adeseori de-a face cu adversari neloiali. Dar individul ăsta îi întrecea pe toți.

În curba scurtă a șicanei Ford, pierdu brusc urma mașinii aurii. Reușise probabil să se distanțeze, semănîndu-l pe drum ca pe un începător.

Făcu încă o tură a pistei, dar după virajul de la Arnage simți că volanul trage ușor spre dreapta. Își anunță echipa prin *walkie-talkie:*

— Pregătiți schimbarea roții din față dreapta! S-ar putea să fie o pană de cauciuc. Mașina trage spre dreapta.

Opri în sfîrșit în fața pavilionului de aprovizionare. Echipa de mecanici în cap cu Randy Stașek se repezi la roată.

Bob își agită cu însuflețire mîinile.

— Bravo, Teddy Bear! urlă în culmea entuziasmului. Ai bătut toate recordurile!

Gordon era vînăt de emoție. Ploaia îi uda părul, care-i atîrna în lațe pe frunte.

— Repede, repede! zbieră Teddy Bear fără să coboare din mașină. Și mai e ceva! Să reclami comisiei de arbitri comportamentul unui ticălos care a vrut să mă arunce de pe pistă!

— Ce număr avea?

— Număr? N-am observat. Era o mașină aurie.

Gordon îl privi perplex.

— În cursa asta nu participă nici o mașină aurie. Dar poate că ți-a părut așa la lumina fulgerelor.

Simultan, mecanicii lucrau cu iuțeală uluitoare. Cheia mecanică acționată electric, deșurubă piulițele în mai puțin de opt secunde. Roata fu schimbată în patru secunde. Remontarea piulițelor consumă alte opt secunde.

Mecanicul care verificase presiunea cauciucurilor, strigă!

— Presiunea scăzută! Asta era!

— Gata? întrebă Teddy Bear surescitat.

— Gata! răspunse Randy.

— Prudență, Teddy Bear! îi strigă Gordon.

— Dă-i drumul! zbieră Bob. Ai pierdut douăzeci și nouă de secunde.

Între timp trecuseră prin fața lor zece mașini. Dar Teddy Bear nu-și făcea sînge rău. Avea trei ture avans. Porni din nou, atent să nu fie lovit de vreuna din mașinile care veneau din urmă. Întră iarăși în coloană.

În *walkie-talkie* auzi vocea unuia dintre oficiali:

— Teddy Bear, ești fantastic, dar depășești limitele de securitate. Nu țin deloc să avem o nouă hecatombă ca în 56. Că vrei să mergi *à tombeau ouvert* te privește, dar nu înțeleg să pui în pericol viața celorlalți concurenți.

Teddy Bear nici nu catadixi să-i răspundă. Ploaia continua cu furie. Phantom-ul gonea ca o nălucă. Era satisfăcut fiindcă îi înnebunise pe toți concurenții. Își dăduse seama după felul în care îl evitau cînd el se angaja în depășire. „Toți sînt convinși că mi-am pierdut mințile", își zise zîmbind sardonic.

În fața lui un Ford încercă să depășească o Matra. Amîndouă îi împroșcară parbrizul cu jerbe de apă mur-

dară. Ștergătorul funcționa perfect. La viteza cu care circula, o secundă fără vizibilitate l-ar de peste cap.

Un arbitru de margine agită un fanion cu dungi roșii, semnalînd o pată de ulei. În aceeași clipă Matra lansată cu peste 300 km. pe oră, derapă în pata de ulei, făcu o piruetă și mătură Fordul de pe pistă. Cele două mașini se rostogoliră de cîteva ori și făcură explozie, luînd foc. Cu prețul unei eschive care era să-l arunce în plin cîmp, Teddy Bear izbuti să evite pata de ulei.

Accidentul nu-i făcuse nici o impresie. Boala care plana asupra lui, îl lăsa insensibil la nenorocirile altora. Aproape că-i invidia pe cei doi piloți. Terminaseră cu viața într-un chip atît de rapid, încît nici nu avuseseră timp să sufere.

Mai parcurse încă două ture.

Își consultă cronometrul. Șapte fără zece. Îl ispiti gîndul să telefoneze Patriciei. N-ar fi exclus ca ea să-i comunice rezultatul negativ al examinărilor clinice. Dar dacă diagnosticul va fi pozitiv? O ghiară îi încleștă iarăși inima. Nu și-ar fi închipuit vreodată că va aștepta cu atîta groază o convorbire telefonică.

Își făcu rapid un plan. În curînd va trebui să alimenteze mașina. Va invoca o durere de stomac și-l va ruga pe Bob să-l suplinească în cîteva ture. Între timp va telefona Patriciei. Nu îndrăznea să ia legătura direct cu doctorul Thalberg. Dacă i se va confirma să are o tumoare canceroasă la creier își va relua locul la volan și va provoca în prima curbă un accident spectaculos. În caz că va primi un rezultat favorabil, va sărbători evenimentul cîștigînd cursa.

Își anunță echipa prin *walkie-talkie:*

— Opresc pentru alimentare. Pregătiți-l pe Bob pentru cursă! Trebuie să facă trei ture în locul meu. Verificați și injecția! Un injector funcționează defectuos.

Peste aproximativ un minut opri în fața pavilionului de aprovizionare. În timp ce mecanicii făceau plinul, sări din mașină.

Bob îl întîmpină rîzînd.

— Ce este cu tine, Teddy Bear? Te-ai plictisit? N-ai cu cine să te întreci, nu-i așa?

— Bob, faci trei ture și-mi aduci mașina.

— Okay! strigă coechipierul său, strecurîndu-se la volan. Ți-o aduc cu încă o tură avans.

Teddy Bear lăsă echipa de mecanici să-și continue treaba și alergă la telefon. Era ușor amețit și își simțea picioarele grele. Poate că stătuse prea încordat în mașină și făcuse crampa șoferului. Un grup de ziariști îi ieșiră în cale. Teddy Bear se eschivă, strecurîndu-se în rulota lui și încuindu-se pe dinăuntru.

Se uită hipnotizat la telefonul care aștepta pe masă. Inima îi bătea cu putere. Un nod i se ridicase în gît, împiedicîndu-i respirația. Îl cotropise o frică paralizantă. Găsi totuși puterea să ridice receptorul și să formeze numărul hotelului Intercontinental de la Paris. Cineva de la recepție îl informă că Ms. Byron plecase la Geneva însoțită de sora și de cumnatul ei.

— V-a lăsat o notă cu numărul de telefon al doctorului Alfred Thalberg. Vă roagă să-l contactați.

— Mulțumesc, am numărul doctorului. Bună seara!

Închise aparatul. Nu va telefona lui Thalberg. Vru să părăsească rulota, dar nu avu puterea să se depărteze de telefonul care îl atrăgea ca un magnet. Își încleștă mîinile ca pentru rugă, apoi cu o bruscă hotărîre, formă numărul lui Thalberg.

De la celălalt capăt al firului îi răspunse glasul domol al medicului.

— Hello, Mr. Chandler. Așteptam apelul dumitale.

Tonul lui era prietenos, jovial.

— Care e rezultatul examenului clinic, doctore? îl întrebă afișînd un calm de paradă.

— Cum se desfășoară cursa, Mr. Chandler?

— Dacă și diagnosticul dumneavoastră ar fi asemănător cu modul în care se desfășoară cursa m-aș declara satisfăcut.

Doctoru rîse:

— Nici rezultatul examinării clinice nu este rău. Va fi necesară poate o mică intervenție chirurgicală la creier iar în circa o lună te vei simți ca un nou născut.

Teddy Bear lăsă receptorul în furcă. Nu avea nevoie de explicații suplimentare. Înțelesese. Era condamnat. Nu-i rămînea decît să pună în aplicare planul inițial: accidentul. Ziarele de mîine de dimineață vor anunța: „Încă o vedetă a volanului își pierde viața la Le Mans. Pilotul Edward Chandler supranumit Teddy Bear și-a găsit sfîrșitul în curba de la Mulsanne".

Descuie ușa și părăsi rulota. Reporterii îl înconjurară, zumzăind ca albinele. Flash-urile lor străluceau în salve. Dar Teddy Bear nici nu le auzea întrebările. Făcîndu-și loc printre ei, se îndreptă spre pavilionul de aprovizionare. Acolo îl aștepta Gordon. Ochii lui erau rotunzi și umflați de parcă ar fi vrut să-i iasă din orbite. Avea fața congestionată. Mecanicii erau livizi.

— Bob a capotat în curba de la Mulsanne, bîigui Gordon. Plec imediat acolo cu mașina de serviciu.

În fața ochilor lui Teddy Bear se lăsă o perdea neagră. Moartea îi refuză satisfacția unei ieșiri spectaculoase din scenă. Bătrîna doamnă cu coasa, uita însă că în parking îl aștepta un Ferrari supersport...

*

* *

Toropit de somn, Harold Preston duse receptorul la ureche:

— Hello! mormăi buimăcit.

Zbîrnîitul telefonului îl trezise în toiul nopții, după o conferință istovitoare cu Ronald Chandler și cu Philip Aylon, în jurul obsedantei probleme Shannon — Humaidah. Încercaseră să stabilească un plan de luptă eficient, în previziunea unei eventuale bătălii. Preston se uita la ceasul său brățară, așezat pe noptieră alături de cutia cu havane pe jumătate consumate și de bricheta Dupont placată cu aur. Nu-și permisese o piesă de aur masiv. Se făcuse ora trei. Desigur că lui Chandler i se năzărise să-i vorbească la telefon în miez de noapte.

— Hello, Mr. Preston, sînteți chemat de New York; îl anunță cu glas melodios telefonista de serviciu.

Auzi apoi cu claritate vocea soției sale, vibrînd de emoție.

— Harold sînt disperată!

Lui Preston i se risipiră brusc vălurile somnului. Redeveni lucid, ca și cînd abia atunci s-ar fi ridicat de la masa de lucru.

— Ce s-a întîmplat?

— Chiar acum vin de la spital. Jeff a fost internat de urgență. Are două coaste rupte, cîțiva dinți scoși și vînătăi pe tot corpul. Doctorii s-au temut să nu fi suferit leziuni interne. Se pare însă că pericolul ar fi trecut. Dumnezeu a avut grijă de el, scumpul mamei...

— A suferit un accident?

La celălalt capăt al firului urmară cîteva momente de tăcere.

— Hello! strigă Harold. Hello, Geraldine! Nu mă auzi?

Vocea ei prinse iarăși viață, dar parcă mai timid:

— Niște indivizi necunoscuți, gangsteri după toate aparențele, l-au stîlcit în bătaie... L-au mai și amenințat că-l omoară...

— Dar cum a ajuns să se bată cu gangsterii? exclamă Preston uluit.

— Îi pretind 25.000 de dolari.

Preston avu senzația că-l scuturară un șoc electric.

— 25.000 de dolari? explodă. De ce să le plătească 25.000 de dolari?

— Bietul băiat a căzut în mîna unor *loane charks*, care i-au împrumutat bani cu dobîndă de 100%. În mînă n-a primit decît 2.000 de dolari. Dobînzile au crescut însă vertiginos, fiindcă Jeff nu a putut plăti datoria la scadență.

Preston avu senzația că se sufocă. Cu telefonul ținut la ureche, coborî din pat. Făcea doi pași înainte, doi înapoi, atît cît îi permitea firul aparatului.

— Reclamă cazul la poliție!

— Și poliția ce să facă? Cum să le dea de urmă gangsterilor? Crezi că ăștia au o Bancă, un sediu legal? Lucrează pe picior. Deodată izbucni într-un plîns hohotit: Nu vreau să-mi omoare băiatul! Fă un împrumut la „B.A.S.A." și achită-i datoria!

Preston izbucni furios:

— De unde să fac rost de 25.000 de dolari. La mine, la Bancă, datorez deja 320.000. Dumnezeu știe cum am să-i plătesc.

Geraldine schimbă brusc tonul, atacîndu-și soțul ca o leoaică.

— Numai tu ești de vină că fiul tău a ajuns aici! Dacă i-ai fi dat cîțiva bani pe mînă, n-ar fi fost nevoit să ceară un împrumut de la *loane scharks*. Dar puțin te-ai sinchisit de copiii tăi! Trebuia să ciupesc eu de la coșniță ca să le dau cîțiva dolari din cînd în cînd.

— Bănuiesc despre ce e vorba, rosti Preston, străduindu-se să își recîștige calmul. A jucat la curse și a pierdut. Am surprins mai de mult....

— Și ce-ai rezolvat cu asta? zbieră Geraldine cuprinsă de o criză de isterie. Cu reproșurile nu faci nimic. Important este să-l scăpăm pe băiat. Dar pentru asta trebuie să-i faci rost de bani. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

— Am să caut o soluție, Geraldine, rosti învins. Sigur, trebuie să-l ferim pe Jeff de răzbunarea rechinilor. Acum închide telefonul. Convorbirea asta are să ne coste o groază de bani.

— Harold! stărui Geraldine, înainte de a curma discuția. Jeff se află în primejdie de moarte... Și tu vino cît mai repede la New York. Dacă Ron are neplăceri, lasă-l să se descurce singur! A vrut să fie președinte; n-are decît să tragă consecințele. N-ai să-i scoți cu mîna ta castanele din foc. Mîine de dimineață să te urci în primul avion și să vii aici! Ai înțeles?

Convorbirea se încheie fără obișnuitele formule de rămas bun. Preston se așeză într-un fotoliu și își aprinse o țigară de foi. Avea datoria să își salveze fiul, și o va face, deși trebuia să plătească pentru aceasta un preț fantastic. La „B.A.S.A." nu mai putea cere bani. Destul că fusese păsuit în cîteva rînduri, nu fără să fi stîrnit mîrîieli printre unii directori din comitet, care nu-l înghițeau. Ron Chandler i se arătase binevoitor, dar cu acea condescendență enervantă a personajului convins că totul i se datorează. Poate că îl va ajuta și acum, dar nu-l va scuti de o lecție de morală. Îi va imputa că nu a știut să-și crească vlăstarii, uitînd că el însuși avea o fată care trăia într-o promiscuitate degradantă.

Termină țigara și își aprinse alta. Încercă să-și facă ordine în gînduri. Nu-i va fi posibil să plece la New York în cursul dimineții, fiindcă trebuie să apeleze la Ron, care își luase zborul spre Geneva, pentru a inspecta filiala de acolo și a se documenta personal asupra fraudelor comise de foștii conducători ai filialei, actualmente aflați în cercetări sub stare de arest. Preston era încredințat că Ron plecase în Elveția nu atît pentru a sluji interesele „B.A.S.A." cît spre a-și savura idila cu Jill Winters. Cu acea inconsecvență și iresponsabilitate care-l caracteriza, considerase că poate face abstracție pentru cîteva zile de criza potențial deschisă. Avea destui colaboratori capabili să se ocupe de treburile curente ale Băncii, pînă la înapoierea sa de la Geneva. Cît privește

cazul Humaidah, considera probabil că are spatele acoperit, grație alianței încheiate cu Philip Aylon.

Lui Preston nu-i trecuse nici un moment prin minte să apeleze la serviciile lui Shannon. Știa că i se puseseră la dispoziție două cecuri unul de 500.000 și altul de 100.000 de dolari și că era deajuns să ridice mîna ca să le și primească. Această oportunitate nefolosită încă îi procura un punct de sprijin în spațiu, un sentiment de falsă securitate.

Înainte de a se lumina de ziuă, se întinse pe pat și căzu într-un somn adînc, fără vise. Evenimentele din ultimele zile, dar mai ales drama lui Jeff, îl istoviseră. Fiindcă uitase să ceară a fi trezit la ora fixă, dormi pînă la ora prînzului. Se deșteptă buimac, cînd telefonul de pe noptieră zbîrnîi din nou.

Ron îl anunța de la Geneva că va zăbovi două sau trei zile în Elveția spre a face ordine la filiala geneveză. Îl mai spuse că se vor întîlni la New York la sfîrșitul săptămînii. Era atît de grăbit încît închise telefonul mai înainte ca Preston să-i fi putut vorbi despre trista pățanie a fiului său.

Intrat în panică, vicepreședintele ceru la telefon filiala geneveză, dar fu informat că *Mr.* Chandler tocmai plecase de acolo, fără să lase vorbă unde putea fi găsit. În împrejurări normale, comportamentul președintelui i-ar fi părut în acord cu firea și năravurile sale. Acum însă absența lui Chandler căpăta pentru el proporții de catastrofă, căci îl lasă descoperit tocmai cînd ar fi avut mai mult ca oricînd nevoie de prezența lui.

În disperare de cauză, se gîndi să apeleze la Philip Aylon. Era sigur că evreul va rămîne neplăcut impresionat de demersul său, dar că ținînd seama de gravitatea situației lui Jeff, îi va acorda împrumutul solicitat. Îl chemă la telefon, spre a-i cere o întrevedere, dar i se răspunse că *Monseniur* Aylon părăsise în cursul dimineții hotelul. Preston avu în clipa aceea convingerea că bancherul refuza să-l primească, invocînd un pretext stupid. Se știa de toată lumea că acestea nu ieșea din casă decît în împrejurări excepționale.

Împovorat de gînduri mohorîte — ca și cerul care se întuneca a ploaie — hotărî să facă o vizită la filiala pariziană a „B.A.S.A." spre a schimba atmosfera. Camera de hotel îi creea un simțămînt de claustrofobie. Avea

senzația că se află în celula unei închisori. Conducerea filialei îl primi cu toată considerația cuvenită unui *senior vicepreședinte* al centralei. Dar lui Preston nu-i erau gîndurile nici la dările de seamă prezentate, nici la conversația înfiripată în sponci de către executivii „B.A.S.A." parizieni. Procurarea de bani, fără a-și pierde fața, rămînea singura lui preocupare. Dacă Jeff ar fi fost răpit și i s-ar fi cerut o sumă importantă drept preț de răscumpărare, s-ar fi schimbat lucrurile. Ar fi fost ajutat, fiindcă în asemenea momente toată lumea i s-ar fi arătat favorabilă. Dar cum și-ar fi justificat cererea de a i se acorda 25.000 de dolari, pentru acoperirea datoriilor făcute de fiul său la curse? N-ar fi putut nici să prezinte documente justificative, pentru că rechinii împrumuturilor lucrau „pe cuvînt".

La 4, cînd se înapoie la hotel fu informat de la recepție că fusese chemat la telefon de Mrs. Preston și că era rugat să ia de îndată legătura cu aceasta. Harold ceru o convorbire cu locuința sa din New York. Tot Geraldine îi răspunse. De data aceasta plîngea cu hohote.

— S-a mai întîmplat o nenorocire, Harold! O mare nenorocire! Astăzi de dimineață, la școală, Phill și-a împușcat cu o armă de vînătoare profesorul.

— Ce spui? rosti Preston gutural. Încercă brusc senzația că îl bîntuia halucinații auditive sau că mintea soției sale deraiase. Abia mi-ai vorbit de Jeff, Geraldine...

— Sînt distrusă, Harold, sînt năucită de succesiunea aceasta de lovituri cumplite, Jeff ieri, Phil astăzi...

— Vrei să spui că Phil și-a împușcat profesorul? Repetă, te rog, dar mai coerent:

— Cu arma ta de vînătoare l-a împușcat. Cînd a plecat de acasă a ascuns pușca, demontată, într-un sac sportiv. A montat-o la școală, iar cînd profesorul a intrat în clasă, a tras două focuri asupra lui, omorîndu-l pe loc. Cel puțin așa a stabilit ancheta. O nenorocire nu vine niciodată singură, Harold. Și tu care lipsești tocmai acum din New York.

Preston trase aer în piept încercînd să scape de senzația de înăbușire care-l apăsa.

— Ai luat legătura cu avocatul nostru, Geraldine?

— Sigur! L-am trimis pe Warren la poliție, unde Phil este încă reținut. Sînt înnebunită, Harold!

— Păstrează-ți cumpătul, pînă sosesc și eu. Vin cu primul avion. Phil e minor, așa că n-are să i se facă mare lucru. Liniștește-te, Geraldine, nu mai plînge! Acum avem nevoie de calm, de cît mai mult calm. Cu crizele de isterie nu rezolvi nimic.

— Sînt năucită, Harold. Nu înțeleg cum a putut Phil să facă una ca asta. Se spune că este unul dintre cei mai superdotați elevi din clasă.

— Bine, bine! O să facem tot ce e cu putință, ca să îndreptăm lucrurile.

— O să avem nevoie de bani mulți pentru avocați, Harold. Warren e prietenul nostru, dar singur n-o să poată duce greul.

— O să-mi procur bani, Geraldine. Nici o grije, draga mea! Caută să-ți revii pînă sosesc la New York. Pe curînd!

Cu grijă infinită, ca și cînd ar fi avut de-a face cu o mașină infernală gata în orice clipă să explodeze, puse receptorul în furcă. Încercase să-și încurajeze nevasta, cînd el însuși abia se stăpînea să nu se lase pradă unei crize de disperare. Crima nejustificată a lui Phil pusese vîrf la toate. Dacă în privința lui Jeff se așteptase la complicații, Phil era ultimul în care ar fi văzut o posibilă cursă de supărări. Toate belelele se coalizaseră spre a-l împinge în brațele lui Barry Shannon. De data asta era la cheremul lui, Chemă „recepția":

— Mr. Shannon este în hotel?

— Chiar acum zece minute s-a urcat în camera sa.

Peste cîteva clipe, Preston obținu legătura:

— Shannon *speaking!* Cine întreabă?

— Barry, sînt eu, Harold! Vreau să te văd! Imediat dacă se poate . . .

Douăzeci de minute mai tîrziu, Barry Shannon intră triumfător în salonul apartamentului imperial. Sabahattin Humaidah, în halat de casă și papuci, îl aștepta fumînd impacientat o țigară de foi.

— Mi-ai stricat siesta, Mr. Shannon, rosti pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Mi-ai făgăduit o comunicare deosebit de importantă. S-o auzim!

Shannon îi puse pe masă un dosar cu coperți verzi de material plastic.

— Aveți aici lista marilor deponenți ai „B.A.S.A."

Sabahattin surîse placid. Deși era nerăbdător să parcurgă filele dosarului, se abținu să o facă. Nu voia să arate americanului cît de impresionat era de reușita lui.

— Mde... ai făcut o treabă bună, Mr. Shannon.

— În curînd vei avea și listele marilor deponenți...

— Și mai bine.

Luă de pe o măsuță o cutie cu țigări de foi „Corona Coronas" și o întinse oaspetelui:

— Servește-te, Mr. Shannon!

Pentru întîia oară săvîrșea acest gest, dîndu-i subtil semnificația unui înalt privilegiu. Shannon îl aprecie, deși ceremonialul îl enerva. Fără să se grăbească luă o țigară.

— Mulțumesc, Mr. Humaidah.

Și-o aprinse la lumînarea care ardea într-un sfeșnic. Sabahattin luase aminte la lecția servită de fiul său: „Un fumător rafinat își aprinde țigara numai la flacăra lumînării". Sabahattin Humaidah, fostul păstor de capre, voia să se comporte ca un desăvîrșit *gentleman*.

Barry se așeză într-un fotoliu și trase cîteva fumuri, apreciind aroma tutunului de o foarte înaltă calitate.

Și el și amfitrionul său simțiră o deosebită plăcere să se delecteze în tăcere — ca doi bonzi venerabili — fumînd din havanele asemănătoare unor zepeline în miniatură.

Barry își savura victoria. Știa că se ridicase mult în ochii arabului. În cazul lui Preston îl servise însă și norocul. Dacă intrase în calculele lui criza provocată de imposibilitatea previzibilă a lui Jeff de a-și achita la termen împrumuturile nesăbuite, crima gratuită comisă de Phil fusese o lovitură de teatru nu numai neașteptată, dar și providențială...

*

* *

În ființa lui Philip Aylon se îmbinau paradoxal două personaje pe care teoretic le despărțea o lume. Pe deoparte Aylon, financiarul, economistul și tehnicianul calculat, sobru, de o luciditate rece, capabil să privească dincolo de linia orizontului, pe de altă parte Aylon tradiționalistul, evlaviosul, păstrătorul cucernic al învățămintelor milenare, îndrăgostitul de tot ceea ce reprezenta

trecutul unui popor de a cărui apartenență se mîndrea.

Chiar dacă infirmitățile-i fizice îl împiedicau să participe activ la viața religioasă a comunității, să asiste la oficierea slujbelor din sinagogă, și la celelalte manifestări publice patronate de conducătorii cultului mozaic, era un avid lector și comentator al Talmudului, sub aspect dialectic și cazuistic și mai ales a *guémarei* accesibilă prin subtilitățile ei numai minților deosebit de luminate. Biblioteca sa cuprindea mii de tomuri: comentarii, eseuri, texte, dedicate istoriei poporului evreu și a hassidismului, al cărui adept fervent devenise.

Dacă datinile și sărbătorile religioase erau riguros respectate de Aylon și de anturajul său, ceremoniile dedicate cultului celor dispăruți căpătau o importanță specială datorită poate și faptului că starea precară a sănătății lui îl reținea la granița dintre viață și moarte. Și Iom Kipur, și Semini Azteret, și Pesah, și Șavuot se ridicau în concepția sa pe culmi neatinse de celelalte slujbe religioase. Ori de cîte ori se rostea în sinagogă *Izborul,* după lectura pericopei din Tora și înaintea rugăciunii de Musaf, Philip Aylon era prezent în lăcașul lui Jehovah, indiferent de orașul în care s-ar fi aflat atunci.

Și fiindcă Șavuotul, oficiat la începutul lui Iunie îl găsise la Paris, înțelesese să vină la sinagogă și acolo să participe la pomenirea celor din neamul său, cărora le datora existența sa terestră. Vizitele lui la sinagogă, tocmai fiindcă erau atît de rare, îmbrăcau aspectul unor expediții. Se constituia o caravană alcătuită din limuzina lui Aylon, o ambulanță dotată cu toată aparatura necesară unei urgente transfuzii de sînge, în cazul că o asemenea măsură ar fi devenit brusc necesară, precum și două automobile afectate personalului său de pază, dirijat de Simon Homberg, un fost agent al CIA, intrat în serviciul său.

Homberg părăsise Agenția curînd după scandalul Watergate, deși nu fusese amestecat în această afacere. Profesionist pasionat pentru meseria sa, considera că amestecul tot mai direct al presei în treburile CIA compromiteau secretul operațiilor, periclitînd totdeodată și interesele superioare ale Statului. Socotind că în aceste condiții nu-și mai putea îndeplini eficient atribuțiile, preferase să lucreze pentru particulari, în speță pentru

Aylon care-i oferise un salariu triplu față de ceea ce primea la Agenție. Cu aprobarea noului său patron — hotărît să evite a împărtăși soarta bancherului vest german Schleyer, sau a democrat creștinului Aldo Moro — Homberg își alcătuise o echipă de specialiști, mai toți recrutați din rîndurile mercenarilor cu experiență dobîndită în Africa și America de Sud, continentele pronunciamentelor, ale luptelor necurmate pentru putere.

Corpul de pază dirijat de Homberg cuprindea douăzeci de oameni, ce-și îndeplineau serviciul în ture de cîte 12 ore, primind în schimbul efortului suplimentar depus zilnic, salarii deosebit de înalte. Cum nici unul dintre mercenari nu era familist — condiție dealtfel impusă de Homberg subalternilor săi — problema asigurării timpului liber nu se punea cu acuitate. Membrii corpului de pază cazați mai mult decît confortabil în imediata apropiere a lui Aylon — pe care îl însoțeau în toate deplasările — aveau posibilitatea să se distreze mai copios în cele douăsprezece ore libere decît alții într-o săptămînă întreagă. Cu excepția călătoriilor destul de rare ale patronului — care necesitau măsuri severe de pază — activitatea mercenarilor părea să se reducă la un fel de sinecură aurită. În realitate, Homberg îi supunea în primul rînd unui antrenament intensiv de trageri la țintă, precum și unui sever program teoretic și practic atît în ceea ce privește tehnologia, cît și modul de utilizare al celor mai noi și perfecționate arme de foc. Deasemenea erau inițiați în fabricarea diverselor tipuri de mașini infernale, precum și în dezamorsarea lor. Folosirea și depanarea aparatelor electronice, de la cele mai simple pînă la cele mai sofisticate, pilotajul avioanelor și helicopterelor, conducerea autovehiculelor de diverse modele și tonaje, parașutismul, înnotul subaquatic, constituiau doar cîteva din cunoștințele pe care orice mercenar era obligat să le stăpînească. La acestea să adăugau gimnastica, pugilistica, Judo-ul, Karate-ul, și mînuirea armelor albe. Mercenarii erau deprinși să reziste la foame și la sete, la lipsa de odihnă, dar și la eforturile cele mai mari, folosind la nevoie doping-ul. Mai erau învățați să se hrănească — în eventualitatea unor condiții vitrege — cu rădăcini, ciuperci, șerpi, șobolani, viermi, cîini, pisici, precum și să suporte ore în șir ploi

torențiale, frigul sau arșița. Instrucția militară rămînea însă elementul de căpetenie.

Simon Homberg la 35 de ani arăta ca un condottier din Evul Mediu. Nu-i lipsea decît armura ca să pară o replică întinerită a faimosului Bartolomeo Colleoni, imortalizat în bronz la Veneția. Tot atît de sever față de subalterni cît și față de sine, impunea oamenilor de sub comanda sa un spirit de disciplină oarbă împletit cu o camaraderie dusă pînă la extrema limită. Avea trăsături aspre, corpul suplu, însă dur ca oțelul.

Plecarea lui Philip Aylon la sinagogă, dădu — ca de obicei — semnalul unui *branle-bas* pentru echipa de serviciu. Cele patru automobile, inclusiv limuzina blindată a lui Philip Aylon, așteptau în fața hotelului apariția patronului. Patru oameni de pază — la care se adăugau șoferii respectivi — vegheau asupra mașinilor. Restul de șase oameni, conduși de Homberg însuși, îl escortară pe Aylon, de la apartamentul său și pînă la automobile. Mercenarii îmbrăcați în costume civile, sobre, de oameni de afaceri, nu-și trădau prin nimic adevărata lor menire. Păreau niște inși oarecari, aflați ca din întîmplare în preajma bancherului, tocmai transportat pe un cărucior împins de un infirmier cu statură de Goliath.

Ajuns la limuzina blindată, Aylon se ridică din cărucior, ajutat de infirmier, și sprijinindu-se în bastoanele lui, se îndreptă spre portiera deschisă de șoferul său personal. Dar cînd să se urce în mașină, Simon Homberg îl opri cu un gest ferm:

— Un moment, *Sir!*

Ochiul lui experimentat surprinsese un amănunt, care ar fi scăpat neobservat altora. Un fir electric subțire, aproape invizibil, negru, ca și caroseria mașinii era montat în pragul ușii.

— Ce s-a întîmplat? îl întreabă financiarul.

— Vă sugerez să amînați vizita la sinagogă, sau să folosiți altă mașină, Sir. Limuzina dumneavoastră trebuie supusă unei verificări suplimentare.

— N-a fost controlată de dimineață?

— Chiar el am efectuat controlul, Sir. Dar de atunci și pînă acum au intervenit elemente noi.

Prin contract, Homberg obținuse dreptul de a lua orice măsuri socotite de el indispensabile.

Pentru că Aylon dorea totuși să meargă la sinagogă, rămase să utilizeze mașina personală a șefului serviciului securității sale.

Pînă ce i se aduse noul autovehicul, Homberg ordonă unuia dintre subalternii săi, să caute rostul firului electric care-i trezise bănuielile.

Philip sosi cu întîrziere la sinagogă, fiind întîmpinat de rudele sale și de cîteva notabilități. De obicei urmărea recules desfășurarea serviciului religios. De data aceasta nu reuși să se concentreze asupra lui. Recapitula tulburat incidentul din fața hotelului. Homberg căuta să-și sporească importanța, semnalîndu-i un pericol inexistent? Temperamentu-i suspicios, ascuțit de frica lui de moarte, îl făcea să clădească supozițiile cele mai rocambolești.

După încheierea solemnității, care îi păru ca niciodată excesiv de lungă, se înapoie la hotel într-o stare de nervi ușor de înțeles. Medicul abia reuși să-l calmeze cu cîteva sedative. Prînzul, potrivit tradiției urma să-l ia în compania surorilor, cumnaților și nepoților săi. Dar în ultimul moment îl contramandă. Se culcă fără să fi mîncat și dormi agitat cîteva ceasuri. Cînd se trezi din somn, secretarul îl anunță că șeful securității dorea să-i vorbească. Philip îl primi numaidecît:

— Care este explicația, Homberg, a schimbării mașinilor de azi de dimineață? Spune drept, n-a fost o alarmă falsă?

Homberg răspunse cu gravitate:

— Persoane încă neidentificate, dar care au avut acces în garaj, au instalat în limuzina blindată o mașină infernală prevăzută cu un dispozitiv de amorsare extrem de simplu. Cînd portiera din spate se închidea, atingea un fir electric pus în legătură cu detonatorul. Explozibilul foarte puternic, ar fi spulbera atît pe pasagerii limuzinei, cît și persoanele din jurul ei pe o rază de circa 5—6 metri.

Aylon își privi în tăcere mîinile albe și subțiri așezate pe brațele fotoliului. Și le văzu, în închipuire, încrucișate pe piept, tot atît de albe și de frumoase. Sau poate sfîrtecate de explozie. Se înfioră.

— Fedainii? întrebă laconic.

— Se prea poate. Dispariția dumneavoastră le-ar

avantaja socotelile. Dar nu mă pot pronunța cu certitudine înainte de a termina ancheta.

— Ai și alte bănuieli?

— Cert este că făptașii erau cunoscuți de către personalul garajului, și de către paza noastră, de vreme ce n-au atras atenția. Mașina infernală, deși ingenioasă, era rudimentar construită. Fedainii sînt experți în acest domeniu, dar și alți teroriști sînt destul de pricepuți.

— Ciudat! rosti Aylon. În afară de fedaini, cine ar avea interese să mă suprime?

— Sînt convins că aveți mai mulți dușmani decît vă închipuiți, Sir.

— Să fie oamenii lui Shannon? Ar fi plauzibil, dacă Shannon și Humaidah ar ști că sînt hotărît să intervin în sprijinul lui Chandler și a actualei conduceri a „B.A.S.A.".

— Nu cred că Sabahattin Humaidah ar opta pentru soluții atît de radicale, înainte de a epuiza toate mijloacele pașnice care-i stau la dispoziție. Instigarea la crimă se pedepsește grav în Franța. Riscul ar fi prea mare...

— Ai alertat poliția, Homberg?

— Nu încă, dar va trebui s-o fac. Poliția, informată că vă aflați în pericol de moarte, îmi va îngădui să sporesc puterea de foc a echipei de pază.

— Aș prefera să nu informezi poliția, Homberg.

— De ce?

— Nu vreau să se nască zgomot în jurul meu, mai cu seamă acum.

— Prea bine, *Sir*. Pentru că nu-i pot lăsa pe teroriști să-și facă de cap, voi acționa pe cont propriu.

— Moderat, Homberg! Justiția franceză nu îngăduie să-ți faci dreptate singur.

Mercenarul clătină din cap, puțin convins de argumentele patronului.

— Dacă nu te apără Statul, trebuie să te aperi singur. Legitima apărare nu e un mit, iar execuțiile deghizate în accidente de stradă sînt curente.

— Nu te împiedic să deschizi o anchetă discretă. Atît.

Homberg înclină din cap.

— Am să fac așa cum porunciți.

După ce Homberg se retrase, Philip bău un pahar de whisky, deși medicii îi interziseseră alcoolurile. Pentru

întîia oară se vedea ținta unei tentative de asasinat. Homberg și echipa lui îl costau imens, dar își justificau salariul. În adîncul sufletului său dăinuia totuși bănuiala că Homberg regizase încercarea de asasinat, spre a se face indispensabil.

În după amiaza aceea purtă cîteva convorbiri telefonice cu New-York, Roma, Frankfurt și Geneva. Convocă apoi pe primul său consilier juridic, avocatul Brian Richardson. Era recomandabil să-și ia măsuri de prevedere în cazul unei dispoziții premature. Zîmbi trist. Termenul „prematur" era pentru el o culme a ironiei. Potrivit teoriilor medicale, ar fi trebuit să zacă de mult în cavoul familiei. Acum îi mașinau sfîrșitul nu numai boala ci și dușmanii.

A doua zi, spre seară, secretarul îi anunță o vizită insolită. Mr. Roger Nathanson se afla jos la recepție și cerea stăruitor să fie primit. Philip fu ispitit să-i răspundă prin secretar că era indisponibil. Își detesta cumnatul, felul lui insinuant de a vorbi, politețea-i servilă, mîinile-i veșnic transpirate. În ultima clipă se răsgîndi.

Bert Sossoun îl introduse pe Nathanson în salon. Soțul lui Phillis își făcu o intrare dramatică de conspirator în plină activitate. Arunca în dreapta și în stînga priviri suspicioase, și mergea ușor aplecat, cu umerii strînși ca și cînd s-ar fi apărat de un pericol iminent.

Îndată ce se văzu în prezența cumnatului său, adoptă un ton misterios:

— Trebuie să-ți vorbesc, Philip, între patru ochi.

— De ce? întrebă cu răceală Aylon.

— O chestiune de viață și de moarte.

Vorbea încet, aproape șoptit, spre a spori curiozitatea. Aylon făcu semn secretarului să se retragă. Îndată ce rămase singur cu cumnatul său, Roger reluă cu tremolo melodramatic:

— Am vrut să te previn că sînt oameni care-ți doresc moartea.

Aylon își îngustă ochii.

— Serios? întrebă cu afectată gravitate.

— Mă costă mult sufletește destăinuirile pe care am să ți le fac, dar nu mă dau înapoi deși mă expun unei mari primejdii. Persoana ta îmi este însă tot atît de scumpă ca și viața lui Phillis, ca și viața copiilor mei.

— Sentimentele tale mă mișcă profund, Roger.

Vizitatorul se uită iarăși spre ușă, spre a se asigura că este închisă, apoi se apropie de urechea lui Aylon.

— Dar să-mi făgăduiești că tot ce vorbim acum are să rămînă între noi. Altfel periclitezi și viața alor mei. Avem de-a face cu un dușman lipsit de scrupule, viclean, diabolic, care nu se dă înapoi de la nimic, pentru a-și atinge scopurile scelerate.

— Teribil, Roger!

— Albert, propriul tău cumnat, omul pe care l-ai salvat de la ruină și-i asiguri o existență onorabilă, a hotărît să te lichideze fizic.

Amfitrionul clătină din cap:

— Chiar așa, Roger?

— Chiar așa, Philip. Te rog, te implor, să-ți iei în taină măsuri de prevedere. Nu știu cînd Albert va lovi. Știu însă că o va face, și asta cît mai curînd.

— Și cum ai aflat de planurile lui?

— M-a poftit să particip și eu la pregătirea unui atentat, care ar urma să fie săvîrșit de niște interpuși. Grație unei crime, vrea să intre în stăpînirea averii tale. Dar nu m-am pretat acestui joc. Eu, dragul meu Philip, sînt om cinstit. Nu concep să mă îmbogățesc călcînd pe cadavrul tău . . .

Aylon clătină iarăși din cap.

— Gestul te onorează, Roger. Te asigur că voi reflecta asupra acestei chestiuni.

Roger îi zîmbi slugarnic.

— Mi-ai promis că n-ai să sufli un cuvînt despre mine . . .

— Gura mea va fi pecetluită, Roger.

— Îți mulțumesc, Philip.

— Atunci pot să plec? întrebă timid.

— Oricînd dorești, cumnate.

— Ai să te gîndești, sper, și la situația precară a familiei mele. Un ajutor financiar mai substanțial . . .

— Desigur, Roger.

— Dumnezeu să te binecuvinteze, Philip. Te las cu bine. Am să-i spun lui Phillis că te-am găsit mai sănătos și mai înfloritor ca niciodată. Are să se bucure, draga de ea. Nici nu știi cît te iubește. Noemi te critică însă pe toate cărările. Spune că ești zgîrcit, egoist, ingrat, orgolios, rapace, că nu ai nici o considerație pentru ea, pentru Albert, pentru copiii lor.

— Așa a spus?

— Exact așa. Dar am contrazis-o cu indignare. I-am declarat ritos că . . .

Aylon ridică mîna, întrerupîndu-l:

— Îmi închipui cu ce argumente ai înfruntat-o.

Roger zîmbi radios fiindcă se afla în preajma iubitului său cumnat.

— Deci n-ai să ne uiți, Philip.

— N-am să vă uit, Roger.

Plecarea lui Nathanson îi lăsă o amărăciune de fiere. Murdăria oamenilor era neegalată.

Două ore mai tîrziu primi o nouă vizită, la care, de data aceasta se așteptase. Albert Stern i se înfățișă, însoțit însă de Noemi, și după ce mînui arcușul pe coarda sentimentală, dădu în vileag încercarea lui Roger de a-l suprima. Cu aceeași stăruință, ceru lui Aylon să păstreze discreția asupra convorbirii lor, dar să-și ia măsuri adequate de apărare.

În dimineața următoare, Simon Homberg ceru să fie primit de patron. De îndată ce rămaseră singuri, îi vorbi oarecum jenat despre rezultatul anchetei sale.

— Se pare că n-ar fi străini de tentativa nereușită de alaltăieri proprii dumneavoastră cumnați . . .

Aylon înclină din cap:

— Am aflat.

Homberg nu-și ascunse surpriza.

— Am ezitat să vă spun totul din primul moment, ca să nu vă amărăsc . . . Am descoperit mașinația lor grație mărturisirilor complete ale lui Denis Massime individul care a lucrat pentru ei. A fost o încercare simplistă de a vă suprima. Tipul în chestiune are un bogat cazier. Specializat în spargerea Băncilor, se ocupa cu deschiderea forțată a caselor de fier, folosindu-se de explozibile fabricate rudimentar de el însuși. Fiind internat la spital în urma unei crize acute de apendicită, n-a putut să participe — spre norocul lui — la spargerea unei Bănci din Lyon săvîrșită de camarazii lui de bandă, care însă au fost prinși. În acest chip omul nostru s-a trezit șomeur, cînd a sosit momentul să părăsească spitalul. Mr. Roger Nathanson l-a angajat șofeur, fără să știe la început cu cine are de-a face. Ulterior, obținînd informații asupra lui, s-a gîndit că ar putea să se folosească de serviciile sale, pentru a vă suprima. Fiindcă era prea

laș spre a hotărî de unul singur o operație atît de riscantă, s-a destăinuit cumnatului său, Mr. Albert Stern. Acesta i s-a asociat fără ezitare. Amîndoi au discutat cu Massime modalitatea folosirii explozibilului, pentru aruncarea în aer a automobilului dumneavoastră. Massime nu s-a învoit din primul moment să pregătească atentatul, dar fiind amenințat cu concedierea, și-a dat acordul. Și-a procurat chimicalele necesare fabricării explozibilului și a pus la punct o mașină infernală rudimentară. Firul lăsat la vedere, care mi-a permis să-i dejoc încercarea, a dovedit lipsa lui de măiestrie în acest domeniu. În calitatea lui de șofeur al cumnatului dumneavoastră, nu i-a fost greu să se apropie de mașinile noastre fără să trezească bănuieli, cu atît mai mult cu cît garajul este public și adăpostește și turismele lui Mr. Nathanson. După reușita atentatului trebuia să se facă nevăzut. Pentru a-și duce la bun sfîrșit operația a primit un acont de 25.000 de franci, restul pînă la 50.000 urmînd a i se achita după uciderea dumneavoastră.

— Cum de ți-a făcut mărturisiri atît de complete?

Homberg zîmbi:

— Mi-am permis să-l lucrez așa cum m-am priceput, evident, fără să fac vîlvă. Totul în familie. Nu v-am informat asupra mersului anchetei mele personale, fiindcă n-am socotit necesar să vă tulbur înainte de a obține date precise. Nu mi-a trebuit de altfel mai mult de o jumătatea de oră ca să-l fac să vorbească.

— Nu te-ai gîndit că putea fi nevinovat? Ai fi intrat într-o încurcătură, din care toți avocații mei n-ar fi fost capabili să te scoată fără cucuie.

— În general, bănuielile mele nu mă înșeală. Iar pe Massime l-am prins în vizor încă din primele momente... Eșecul tentativei și dispariția lui Massime, care încăpuse între timp pe mîna oamenilor mei, i-a împănicat pe cumnații dumneavoastră. Cu aceeași inconștiență cu care au pus la cale atentatul, au schimbat macazul, înfățișîndu-vă spre a se disculpa. Restul îl cunoașteți.

— Massime ți-a dat vreo declarație în acest sens?

— Desigur. În baza ei pot să-l înfund și pe el și pe complicii lui.

Aylon zîmbi trist:

— Felicitările mele, Homberg! Ai fost la înălțime. Cît privește declarația, păstreaz-o!

Homberg îl privi surprins:

— Nu-mi permiteți să înștiințez autoritățile?

— Nu. Ar însemna să-mi dezonorez familia.

— Înțeleg, Mr. Aylon. Îmi permiteți o întrebare?

— Te rog!

— Cumnații dumneavoastră v-au mărturisit totul?

— Da. Însă asta are să le servească drept lecție.

— Credeți?

— Dacă i-ai fi văzut cît de jalnic se străduiau să-mi dovedească nevinovăția și dragostea lor . . .

— Nu socotiți că impunitatea pe care le-o asigurați, are să-i încurajeze să-și repete . . . încercările? .

— Nu vor mai avea curajul. Mai ales dacă voi ști că există o declarație scrisă a lui Massime, depusă la loc sigur.

Homberg ridică din umeri.

— Dumneavoastră hotărîți, Sir.

În aceeași clipă, Sassoun anunță prin interfon:

— Mr. Richardson, Sir!

— Să intre.

Avocatul își făcu o intrare ceremonioasă, ca și cînd ar fi pătruns în sala unui tribunal.

— Mr. Aylon, o veste bună pentru dumneavoastră. Mrs. Chavrillon a acceptat să voteze în favorarea actualei conduceri a „B.A.S.A.". Mă pregăteam să plec la Roma, spre a lua legătură cu principesa Sophia de Montenuovo așa cum v-ați exprimat dorința, deși la Londra mă așteptau cîteva procese deosebit de importante.

— Apreciez sacrificiul dumneavoastră. Mr. Richardson. Sper că veți obține aceeași izbîndă, ca și aici la Paris. Dar nu pentru asta v-am rugat să veniți.

Discret, Homberg dădu să se retragă.

— Poți să rămîi, Homberg. Luați loc, Mr. Richardson. Pot să vă ofer o țigară de foi?

Avocatul se așeză tacticos într-un fotoliu și alese o havană din cutia întinsă de Aylon. Homberg i-o aprinse cu bricheta:

— Mr. Richardson, aveam nevoie de luminile dumneavoastră pentru întocmirea unor acte de adopțiune.

— Pardon? exclamă surprins avocatul, rămînind cu țigarea în aer.

— Vreau să adopt un copil, Mr. Richardson; după moartea mea să moștenească totul. M-ați înțeles? Doresc

să redactez totodată un testament prin care să exclud în mod solemn de la succesiune pe surorile, cumnații și nepoții mei. Știu că întocmirea unor acte de adopțiune și a unui testament sînt chestiuni minore pentru dumneavoastră, dar avînd în vedere că angajază miliarde de dolari merită să le acordați toată atenția.

Omul de legi își regăsi calmul. În cariera lui întîlnise situații și mai baroce.

— Sînt la dispoziția dumneavoastră, *Mr.* Aylon. V-ați fixat asupra vre-unui copil?

— Nu am făcut încă nici o alegere. V-aș rămîne recunoscător dacă ați accepta să mă însoțiți, chiar acum la orfelinat. Vom căuta împreună un copil destinat să-mi continue numele și neamul.

— *Mr.* Aylon, îmi permit să vă atrag atenția, adopțiunea este un act care vă angajează pentru restul vieții. Ați reflectat profund asupra acestei chestiuni?

— Am reflectat profund asupra ei, *Mr.* Richardson. Hotărîrea mea este fermă.

— Ar mai fi o problemă oarecum delicată. Aici, la Paris, veți găsi copii orfani de naționalitate franceză. Dumneavoastră sînteți american. Nu vă deranjează acest aspect?

— Deloc. Caut un copil care să se tragă, ca și mine din evrei dreptcredincioși. Nu naționalitatea contează, ci sîngele, *Mr.* Richardson. Homberg, și dumneata ai un rol în această chestiune. Trebuie să veghezi asupra mea, astfel încît să îndeplinesc toate formalitățile legale mai înainte ca dușmanii mei să mă suprime!

Șeful corpului de pază rîse ca de o glumă bună.

— Adopțiunea se va face fără incidente, *Sir.* Vă garantez!

Avocatul aspiră cu satisfacție aroma havanei.

— *Mr.* Aylon, mare șansă va avea copilul ales de dumnevoastră, și de Providență să devină, așa din senin, viitorul stăpîn al uneia dintre cele mai uriașe averi ale vremurilor noastre...

*

* *

Escortat de cei patru „îngerași" ai săi, săltăreți și zgomotoși ca niște vrăbioi, Bernard Linzer pășea grav și recules, așa cum se cuvine unui personaj plin de im-

portanță alături de bătrînica îmbrăcată în negru, adusă de umeri, delicată și atît de fragilă încît o pală de vînt ar fi putut-o doborî. Străbăteau o galerie altădată ornată cu portrete de familie. Tablourile vîndute treptat lăsaseră urme pe pereții îmbrăcați în mătase purpurie, azi fanată, roase de molii și pe alocuri putrezită de umezeală. Draperiile de catifea de la ferestre erau prăfuite, decolorate de soare. Geamurile acoperite cu straturi de murdărie așternute an după an, deveniseră translucide. Parchetul pămîntiu, cu lame alocuri sărite din lăcașurile lor, scîrțîia la fiecare pas, văitîndu-se de parcă ar fi avut viață.

Mai toate portretele de familie fuseseră transformate în bani prin intermediul lui Bernard Linzer, care le achiziționase cu prețuri mediocre, dar le vînduse pe sume fabuloase, obținînd beneficii de peste 1000%. Bătrînica, o celebră frumusețe a Parisului în anii premergători primului război mondial, se căsătorise din dragoste cu un cartofor notoriu, contele Dieudonné de la Roche Valois care-și sfeterisise nu numai domeniile proprii, dar și zestrea destul de importantă a soției. După dispariția contelui — care-și răscumpărase greșelile tinereții murind eroic în temnițele Gestapoului parizian, în ultimii ani ai celui de-al doilea război mondial — contesa Gabrielle de la Roche Valois se întreținuse vînzînd tapiseriile, tablourile, covoarele, vazele și statuile acumulate de generațiile de înaintași îndrăgostiți de artă și de frumos. Contesa, ultima purtătoare a numelui, avusese o singură ambiție: să păstreze palatul, care în ochii ei căpătase semnificația unui monument închinat gloriei eterne a familiei de La Roche Valois.

Anticari dubioși o speculaseră cumpărîndu-i mai pe nimic parte din comori, dar nici unul nu atinsese perfecțiunea lui Bernard Linzer. Insinuant, fățarnic, convingător, patetic, se pricepuse să cîștige încrederea bătrînei, care îl asculta ca pe un oracol. Credulitatea ei, sporită și de o sclerozare înaintată — depășise 90 de ani — o dăduseră legată pe mîna lui Linzer. Acesta se arătase deosebit de abil oferindu-i prețuri bune pe cîteva tablouri, dar înșelînd-o cu altele pe care le declarase drept copii . . .

Contesa îl poftise emoționată să vadă unul dintre ultimele ei tablouri, descoperite într-un ungher uitat din

pod. Linzer răspunsese la apelul ei, aducîndu-i în dar flori, fructe și dulciuri de o calitate superioară. Bătrînica îi fusese atît de recunoscătoare, încît îi plînsese pe umăr. El o mîngîiase pe păr cu teatrală duioșie.

Apoi contesa îl invitase să-i arate marea surpriză. Plasase tabloul într-un capăt al galeriei, pe o consolă de o autenticitate îndoielnică, ce nu găsise amatori. Lumina soarelui cădea piezișă pe portretul unui cavaler din epoca Renașterii, executat cu măiestrie incontestabilă. Ajuns în apropierea lui, Linzer îl examină cu o indiferență perfect trucată, deși în sinea lui era uluit. Gazda scosese la iveală o capodoperă a picturii flamande din secolul XV. Dramatismul expresiei oglindită pe chipul personajului de un înalt rang — purta la piept colanul Lînei de Aur — eleganța severă a desenului, detaliile redate cu admirabilă precizie, vădeau o artă desăvîrșită, egalată doar de marii pictori florentini. Deși tabloul, realizat sub forma unui panou de dimensiuni mijlocii, nu era semnat, Linzer recunoscu indubitabilele calități ale lui Rogier Van der Weyden. Ar putea obține pe el cel puțin 200.000 de dolari.

— Mai aveți și altceva? rosti cu un aer absent, ca și cînd ar fi regretat că se deranjase să răspundă la apelul gazdei.

Aceasta îi citi dezamăgirea întipărită vizibil pe chip.

Întristată fiindcă irosise timpul prețios al negustătorului de tablouri, scoase de după o perdea cu margini destrămate o pînză în ulei cu subiect religios — Răstignirea lui Christos — realizată în culori sumbre, livide.

— Un Bramantino original, din nefericire din prima lui fază, declară Linzer. Cromatica imperfectă îi scade din valoare, Chère Madame. Abia după călătoria lui la Roma, Bramantino și-a ameliorat desenul și coloristica.

— Cît credeți că îmi puteți oferi pe această piesă? întrebă ea timid.

— 80.000 de franci. Ca să vă servesc. Am s-o vînd cu același preț. Impozitele au să mă privească pe mine.

— Vă rămîn recunoscătoare, *Monsieur* Linzer. Dar portretul cavalerului nu vă interesează?

— Este o copie mediocră, *Madame*. Fiindcă mi-ați fost o bună clientă, vă ofer totuși pentru panoul acela 15.000 de franci. Evident, nu sînteți obligată să-l vindeți cu prețul ăsta. Vă puteți eventual adresa altui ne-

gustor de tablouri. Mă tem însă că are să vă propună o sumă și mai mică.

Bătrînica suspină:

— Am sperat să fie o pictură flamandă originală.

— Și experții cei mai buni se înșeală uneori, *Madame*, îi zîmbi Linzer cu indulgență.

Bătrînica își frămîntă mîinile atît de subțiri încît păreau străverzii.

— Nu s-ar putea să-mi dați pentru amîndouă 120.000 de franci? Impozitele pe casa aceasta mă costă enorm. Fiindcă sînt în întîrziere cu plata lor, am primit deunăzi o înștiințare de la Percepție. Mă amenință cu un sechestru.

Linzer porni să-și facă mintal niște socoteli laborioase:

— Fie, *Madame la Comtèsse*. Nu vă pot refuza.

Ochii ei se luminară.

— Dumnezeu v-a scos în calea mea, *Monsieur* Linzer. M-ați salvat...

Anticarul îi achită tablourile cu hîrtii noi, foșnitoare, de cîte 1000 de franci. După ce oferi spre semnare bătrînei o chitanță prin care aceasta confirma vînzarea, luă tablourile și le încredință „îngerașilor".

— Aveți grijă de Bramantino! le recomandă.

Își luă rămas bun de la contesă, care-l binecuvîntă din nou, apoi, urmat de tinerii și zglobii săi însoțitori, părăsi palatul. Cînd se văzu în Rolls Royce-ul său, își aruncă din nou privirile asupra panoului lui Van der Weyden. Făcuse o afacere extraordinară, dar mulțumirea lui era umbrită de griji care de la o vreme începuseră să-l asalteze.

Se înapoie la galeriile sale de Artă, iar de acolo telefonă la doi specialiști cu înaltă reputație, rugîndu-i să-l viziteze pentru a efectua expertiza unei picturi flamande și a-i elibera certificatele de autenticitate respective. Bineînțeles, tabloul nu era destinat să intre în circuitul public decît după moartea contesei de la Roche Valois, pentru ca aceasta să nu ridice pretenții pecuniare aflînd că a fost trasă pe sfoară.

Albert Sorbier și Jules Guignard, experții poftiți de Bernard, sosiră cu grăbire. Cunoșteau și apreciau generozitatea lui Linzer, care majora onorariile, spărgînd plafoanele impuse de tariful oficial.

Potrivit tradiției instaurate în galeriile Linzer, patronul le servi, înainte de a le arăta tablourile, șampanie și caviar, argument gastronomic capabil să îndulcească cele mai rebele caractere. Urmă după aceea prezentarea tablourilor. Van der Weyden provocă exclamațiile de admirație ale experților, dar Bramantino le plăcu mai puțin. Nu făcură nici o dificultate să elibereze certificatele de autenticitate. Pentru Sorbier și Guignard, specialiști în arta Renascentistă, expertiza aceasta nu constituise o problemă.

— Ce părere aveți despre afacerea Lecourtois? întrebă Sorbier înainte de a pleca.

— M-ar mira să-l fi înșelat pe Saint Fargeau, opină Guignard. Îl cunosc drept un anticar competent și cinstit... Cîteva dintre tablourile vîndute de el lui Saint Fargeau, au fost expertizate de mine. Sînt gata să răspund cu capul de autenticitatea lor.

— Vă mărturisesc că și pe mine m-a indispus acest scandal, care aruncă o lumină urîtă asupra breslei noastre, rosti Bernard sentențios.

— Am și primit o citație pentru a mă prezenta în calitate de martor în fața judecătorului de instrucție, spuse Jules Guignard. Și dumneata vei fi chemat Sorbier.

Sorbier se aprinse la față.

— În cazul că mă cheamă, știu ce să-i spun, declară cu iritare crescîndă. N-am dat certificate de complezență. Dacă în colecția lui Saint Fargeau se află numai falsuri, concluzia care se impuse este simplă: el a înlocuit originalele cu falsuri.

— Fii atent, Sorbier! Să nu faci afirmații atît de categorice, fiindcă riști să te vezi dat în judecată de către Saint Fargeau, îl preveni colegul său.

— Pff! exclamă Sorbier. Un ins aflat în pragul falimentului... Bine de dumneata, Linzer, că nu ești amestecat.

— Pe Linzer, compromiterea lui Lecourtois nu are de ce să-l supere grăi Guignard cu cinism. Scapă de un concurent.

Bernard ridică brațul drept, asemenea unui preot în amvon.

— Dumnezeu mi-e martor. Îl deplîng pe Lecourtois. Nu mi-a plăcut niciodată să profit de nenorocirea

concurenților mei. Sînt partizanul luptei deschise, cavalerești...

— Cert este că mulți dintre noi au să-și lase penele în dandanaua asta, spuse Guignard în chip de concluzie.

Tocmai cînd experții se pregăteau să părăsească Galeriile Linzer, își făcu intrarea Quentin II de Saint Fargeau. Sorbier și Guignard îl priviră surprins de prezența sa la Linzer, îi răspunseră cu răceală la salut și ieșiră în stradă.

Bernard, care asistase împasibil la această întîlnire, se adresă furios lui Quentin, de îndată ce rămaseră singuri:

— De ce ai venit aici? Nu ți-am spus că este imprudent să fim văzuți împreună?

Tînărul Saint Fargeau făcu o mutră plouată. Era tras la față, avea pungi negre sub ochi, iar mîinile îi tremurau de parcă ar fi suferit de boala lui Parkinson.

— Trebuie să-ți vorbesc, Bernard!

— Să mergem în biroul meu.

O luă brusc din loc, lăsîndu-l pe Quentin să-l urmeze îndeaproape, ca un cîine. După ce intrară în încăperea decorată cu o supremă eleganță, care servea lui Linzer drept cabinet de lucru, acesta închise cu grije ușa.

— Ești un imbecil, Quentin. Vrei să intrăm amîndoi la apă? Nu ți-am spus că trebuie să evităm orice întîlnire atîta vreme cît ancheta se află în curs?

Quentin II se lăsă să cadă istovit pe un fotoliu chinezesc din lemn de abanos, magnific sculptat.

— M-a încolțit frica, Bernard. Ieri, judecătorul de instrucție mi-a pus niște întrebări ciudate. Dacă am avut acces la încăperile în care bunicul meu își ține colecția de tablouri? Care sînt sursele mele de cîștig? Ce sume am pierdut la tripoul 92 în ultimele luni? Dacă bunicul îmi furnizează subsidii proporționale cu cheltuielile mele atît de mari? M-a supus unui adevărat interogator, de parcă eu aș fi fost vinovatul. Am impresia că mă bănuiește...

— Imbecilule! Este normal să te bănuiască, așa după cum îl bănuiește și pe Lecourtois, și pe bunicul tău. Judecătorii de instrucție sînt vicleni, Quentin. Îți întind curse, îți vorbesc cu duhul blîndeței, ca să treacă deodată la un ton amenințător, spre a te face să-ți pierzi cumpătul. Folosesc cele mai perfide mijloace pentru a te sili să vorbești. Dacă nu obțin probe împotriva ta, nu te

pot atinge cu nimic. Este destul să-ți păstrezi calmul, ca să le dai peste cap întreg eșafodajul suspiciunilor. Dacă te simți încolțit, neagă! Neagă totul!

Quentin își îngropă fața în palme.

— Mi-e frică, Bernard! Mi-e îngrozitor de frică! Nu numai judecătorul de instrucție, dar și bunicul mă bănuiește. A ajuns să-mi fie mai frică de bunicul decît de magistratul anchetator.

Bernard Linzer își dădu brusc seama că se afla în mare primejdie. Intrase în combinație cu un individ prost și laș, care-l putea compromite. Regreta infinit că se lăsase antrenat în această afacere. Numai lăcomia lui fusese de vină. Quentin II vădea instabilitatea drogatului, în care nu poți avea nici o încredere.

Se apropie de tînărul ghemuit din fața lui, și îl scutură cu violență de umeri.

— Și acum ce vrei? Să te ajut eu să-ți ții gura? Să răspund în locul tău la întrebările judecătorului de instrucție? Să te duc de mînă ca pe un copil?

Începu să se plimbe mînios prin odaie. Un miorlăit strident îl făcu să se oprească. Nu-și observase motanul care voia să se frece calin de pulpa lui și îl călcase pe coadă.

— Să te ia dracu și pe tine! șuieră scos din fire.

— Ce mă fac, Bernard? se văicări Quentin.

— Te jeluiești ca o babă!

— Mi-e frică! Mi-e frică!

Linzer îi trase o palmă, repezindu-l cu capul de spătarul înalt al fotoliului.

— Dar cînd ai cheltuit banii primiți de la mine, nu ți-a fost frică? Cînd mi-ai propus să înlocuim tablourile originale cu altele false, nu te-ai gîndit la riscuri?

— Nici nu-mi trecea atunci prin minte, că bunicul va fi silit într-o zi să le vîndă. Era atît de îndrăgostit, atît de gelos pe ele, încît nu lăsa pe nimeni să le vadă. El însuși le ștergea de praf. Nu pot uita cît mi-a fost de greu să-i subtilizez cheile ca să scot duplicate. Copiile furnizate de dumneata, Bernard, semănau atît de bine cu originalele, încît bunicul n-ar fi fost niciodată în stare să le deosebească.

— Experții nu pot fi înșelați, Quentin. Tu mă asigurași că nici un expert nu va avea acces la colecția marchizului. Hai, că ai început să mă înfurii! Dacă simți

că te lasă nervii, ia calmante, fă-ți o injecție dublă de heroină, bea alcooluri tari! În orice caz nu rosti numele meu! Dacă scapi vre-o vorbă, ești pierdut și mă pierzi și pe mine! Îl zgudui iarăși. Înțelegi ce-ți spun, sau vorbesc cu pereții?

Deodată îl cuprinse disperarea. Pentru întîia oară în viață întrezări dezastrul. Toată opera lui avea să ne năruie. Trebuia să-și ia măsuri de precauție, căci pe Quentin nu se mai putea bizui. Schimbă brusc tonul:

— Liniștește-te, băiatule! De calmul tău depindem amîndoi. Gîndește-te că nu există probă împotriva noastră. Originalele sînt ținute sub cheie de actualii lor posesori. Nimeni n-are să ajungă la ele. Făuritorii copiilor au gura cusută.

Scoase o sticlă cu whisky dintr-un dulap chinezesc din lac negru încrustat cu sidef — o piesă autentică din secolul XVIII — transformat în bar, și după ce turnă lichidul chihlimbăriu într-un pahar de cristal cu pereți subțiri ca petalele de trandafir, aruncă o privire în jur. Va fi oare obligat să părăsească toate minunățiile astea, să fugă, să se ascundă, să hoinărească dintr-un colț într-altul al lumii, ca un cîine de pripas, fiindcă imbecilul de Quentin nu-și mai putea ține gura?

Îi duse paharul cu alcool.

— Bea, Quentin, bea puțin whisky! Are să te liniștească. Uite, în seara asta vom petrece împreună. Ne vom îmbăia în șampaniei și cu picioarele goale vom călca în caviar, așa cum calcă țăranii strugurii, după cules. Am să te învăț, cuvînt cu cuvînt, ce răspunsuri să dai judecătorului. E bine așa?

Quentin II ridică încet capul. Șiroaie de lacrimi i se prelingeau pe obraz. Un Pagliacci grotesc, ridicol. „Cum am putut să mă înhăitez cu un asemenea om? își zise Bernard exasperat.

Tînărul își muie buzele în paharul cu whisky.

— Făgăduiește-mi că ai să fii cuminte, că ai să mă asculți, Quentin. Eu sînt uns cu toate alifiile. Nu există judecător de instrucție în stare să mă înfunde. Vom lupta împreună, dragul meu, și vom ieși la lumină mai curați decît îngerii din ceruri.

Chipul răvășit al interlocutorului, ochii lui rătăciți, buzele agitate de un tremur nervos, îl făcură să realize-

ze adevărul: Quentin își va descărca sacul la prima întîlnire cu magistratul anchetator. Era o certitudine!

În clipa aceea Bernard își zise că numai o soluție eroică îl mai putea salva. Quentin, singura persoană în stare să-l implice în scandalul Lecourtois, trebuia să dispară. El, Bernard Linzer, nu ucisese niciodată. Chiar și acum, în ceasul al doisprezecelea, îi repugna să se folosească de asemenea mijloace radicale. Dar timpul și nevoia îl împingeau de la spate. În cadrul comerțului cu mobile vechi achiziționase — cu cîțiva ani în urmă — un dulap cu otrăvuri din epoca Renașterii. O piesă în stil florentin, magnific sculptată, care ar fi aparținut lui Cezar Borgia. Găsise prin sertarele secrete, dibuite după laborioase cercetări, otrăvuri pe care le experimentase din curiozitate, pe animale. Unele aveau efecte lente, altele acționau fulgerător. Va administra lui Quentin un venin care-și făcea efectul abia după 24 de ore.

— Uite, pînă îți bei whiskyul, am să-ți aduc un tonic al nervilor. L-am încercat și eu, iar efectele lui benefice le-am resimțit din plin.

Printr-o ușă secretă trecu în apartamentul său, învecinat cu superbul cabinet de lucru. Traversă cîteva camere decorate magnific și se opri într-o încăpere mică, încărcată cu mobile de rezervă. Acolo se afla dulapul cu otrăvuri. Infrigurat, scoase dintr-un sertar tainic o cutie cu prafuri distribuite în sticluțe și borcănele variat colorate. Luă o sticluță și o strecură în buzunar. Puse cutia la loc, încuie cu grije sertarul, apoi făcu drumul întors. Dar cînd deschise ușa cabinetului său de lucru, încremeni în prag.

Quentin dispăruse . . .

*

* *

În plină vară la Paris, din văzduhul cenușiu, posomorît, pornise să se cearnă o burniță fină și rece, ca în miez de toamnă. Oamenii umblau zgribuliți, ridicîndu-și gulerele pardesiurilor, adăpostindu-se sub umbrele, ce așterneau asupra trotuarelor, un fel de acoperiș în plină mișcare, alcătuit din sute de cupole minuscule.

Deasupra aeroportului Charles de Gaule se lăsase o ceață compactă, grea ca un burete ud. După ce își lăsă bagajul la ghișeul companiei PANAM, Harold Preston își

consultă ceasul. Mai era o jumătate de oră pînă la plecarea avionului său spre New York. Printre pasagerii grăbiți circula zvonul că decolările vor fi întîrziate datorită negurei. Cu capul vîrît între umeri, cu gulerul *trench-coat*-ului alb ridicat, Harold tremura scuturat de friguri. Se întrebă dacă nu îl picnise o gripă. Își spuse că avea tot timpul să bea o cafea fierbinte și să cumpere cîteva ziare. Era curios să afle dacă apăruseră în presă știri în legătură cu crima nebunească a fiului său. Cumpără de la un chioșc un vraf de jurnale franțuzești, englezești și americane. În jurul său lumea forfotea ca într-un bîlci.

Deodată, în preajma lui se stîrni busculadă. Auzi exclamații, strigăte de indignare, zgomot ropotitor de pași în plină fugă. Văzu apoi doi polițiști, tîrînd un ins pe care-l înșfăcaseră de brațe.

— Au prins un hoț de buzunare! îi spuse în franțuzește un bărbat cu barbă căruntă. Îndrăzneala banditilor ăstora nu mai cunoaște limite.

Harold își duse speriat mîna la piept. Respiră ușurat. Portofelul era la locul lui. Dacă i l-ar fi furat vre-un hoț, l-ar fi nenorocit, căci l-ar fi văduvit de cecul la purtător dăruit de Shannon. Cecul destinat să achite datoria lui Jeff, să acopere cheltuielile de avocat și eventual cauțiunea pentru eliberarea provizorie a lui Phil. Nu știa dacă pentru delicvenții minori se depunea cauțiune, dar trebuia să fie pregătit pentru orice eventualitate.

Spaima de *pick-pockett*-i îl făcu să se închidă într-o cabină telefonică, și acolo, nevăzut de nimeni să-și transfere cecul din portofel în buzunarul pardesiului, unde — socoti el — era în siguranță. Cui i-ar trece prin cap că în buzunarul unui trench-coat se afla un cec de 500.000 de dolari? Ceva mai liniștit se îndreptă spre avion.

O pală de vînt, stîrnită fără veste, pornise să sfîșie plapuma de ceață așternută deasupra aeroportului. Cînd se văzu pe locul său, rezervat la clasa întîia, respiră ușurat. În cîteva ore va fi la New York, iar acolo se va putea îngriji personal pe Phil. Înțelegea panica Geraldinei. Nervozitatea ei bolnăvicioasă nu-i permitea să facă față unei crize de asemenea proporții. Dar el se va descurca mai bine?... Trebuia în primul rînd să-și păstreze calmul, căci numai așa va putea mișca lucid piesele pe tabla de șah a lumii tribunalelor. Va apela la toți prietenii și cunoscuții lui cu influență.

Își aminti de jurnalele cumpărate. Desfăcu un Dally Telegraph. Încercă un șoc cînd îi căzu sub ochi fotografia fiului său mai mic plasată pe pagina treia, în capul unui articol pe două coloane, cu titlul: CRIMA UNUI ELEV DE 14 ANI. FIUL BANCHERULUI HAROLD PRESTON ÎȘI UCIDE PROFESORUL.

Începu să-l citească plin de emoție. Pe măsură ce se adîncea în lectură, valuri de căldură prindeau să-l cotropească, pînă ce îl podidi transpirația. Împrejurările crimei cunoscute lui Harold din relatările soției sale, erau redate cu lux de amănunte. Phil apărea în postura unui nevropat, a unui dezechilibrat, căzut sub influența atmosferei de violență comună lumii occidentale. Harold își lărgi instinctiv nodul cravatei și își desfăcu nasturele de la guler, căci se sufoca. Avu brusc senzația că în avion se făcuse o căldură înăbușitoare. Își scoase pardesiul și îl puse împăturit in portbagajul de deasupra capului său. Luă apoi alt jurnal, ediția europeană a lui Herald Tribune. Și în paginile lui era etalat portretul lui Phil, urmat de o lungă relatare asupra împușcării dascălului său.

Atît de scufundat era Harold în analiza articolului, încît nu mai vedea și nici nu mai auzea ce se petrece în jurul său. Nu observă de pildă cînd locurile libere din stînga lui fură ocupate de o tînără pereche de americani . . .

Lester și Edith Jones își puseră valizele de mînă în plasa de bagaje, își dezbrăcară pardesiile, apoi se instalară în fotoliile lor. Erau agitați fiindcă se înapoiau în America și triști pentru că minunata lor vacanță se încheiase. Trăiseră o aventură de neuitat, un vis încîntător, din care se trezeau acum cu un gust amar. La Silver Creek îi aștepta o viață rutinieră, cenușie, mediocră, viața lor de totdeauna. Pentru Lester ședereа la Paris se încheiase într-o apoteoză. Închiriase — cu îngăduința lui Edith — un mic Renault 5, cu care cutreieraseră Parisul și împrejurimile lui, împlinindu-și astfel idealul de a mînui un volan pe străzile celui mai frumos oraș din lume.

Edith părăsea capitala Franței, agitată de simțăminte mai complexe. Descătușarea căutată de ea cu atîta înfrigurare nu se realizase. Avea să revină în orășelul ei nesatisfăcută. Dacă printre milioanele de oameni care alcătuiau populația fixă și cea flotantă a Parisului, nu găsise un bărbat care să o posede năpraznic așa cum

își dorise, ce șanse avea să-și astîmpere setea cumplită a trupului în tîrgul ei de provincie potolit, patriarhal? Cine va îndrăzni să-i facă avansuri în acea lume bigotă, ipocrită, clevetitoare, unde nu-și putea spăla chiloții fără ca toți vecinii să o știe. Faptul că își cumpărase cîteva rochii — dintre cele mai ieftine, singurele accesibile pungii lor anemice — și două sau trei sticle cu apă de colonie, nu însemna nimic pentru ea. În timp ce Lester frunzărea un *Playboy*, mustăcind la vederea nudurilor apetisante și la lectura glumelor despuiate, Edith își plimba privirile de la un pasager la altul, căutînd ce? Poate o aventură de ultim moment, consumată într-unul din closetele avionului? Citise romane și asistase la filme cu situații asemănătoare. Femei desfrînate făceau dragoste cu amanți de ocazie, aproape sub ochii soților naivi, inocenți, îmbrobodiți. Dar condițiile din lumea imaginară creată de scriitori și de cineaști, nu se potriveau cu cele din lumea reală, de toate zilele. Edith era obsedată de spaima că nu va cunoaște marea dragoste, sau cel puțin explozia copleșitoare a unui viol, pe care-l dorea, îl aștepta cu toată ființa ei. Blestemele elevilor ei o loviseră. În jur stăteau adînciți în fotolii numai bărbați vîrstnici, grași, apoplectici, sau slabi ca niște undrele. Ceva mai arătos era doar tipul din dreapta ei. Purta un costum elegant, avea o figură agreabilă, virilă, și un corp destul de bine făcut. Acoperit de vraful de jurnale pe care le cerceta încordat, ignora prezența ei. Își tampona din cînd în cînd cu batista fruntea și obrajii congestionați, îmbrobonați de sudoare. Apoi îl încolți somnul. Pleoapele i se lăsau grele, iar capul i se înclina, proptindu-se în piept. Se trezea din picoteală și relua lectura, dar oboseala părea să fie mai puternică decît lupta lui de a se ține treaz. La un moment ziarul îi scăpă din mînă, căzîndu-i pe genunchi. Cu capul rezemat de spătarul fotoliului, adormi adînc, sforăind, mișcîndu-și inconștient buzele, mîinile. Nu-l smulse din somn nici filmul cu gangsteri și zgomot de arme automate, proiectat pe un ecran de dimensiuni relativ reduse, nici anunțul stewardesei care invita pe călători să-și pună centurile de siguranță, fiindcă avionul se apropia de aeroportul Kennedy. Se trezi anevoie doar după aterizare, cînd stewardesa îl atinse pe umăr:

— Am sosit la New York, *Mister!* Trebuie să coborîți!

Lester și Edith își imbrăcară pardesiurile, își luară valizele de mînă și părăsiră avionul odată cu pasagerii de clasa întîia. În coada coloanei se alipi și bărbatul care dormise pînă atunci atît de profund...

— La un hotel mai ieftin, *Mister!* ceru Lester șoferului de taxi, care le încărcase valizele în port bagaj.

— Unde preferați? În Brooklin, Queens, Manhattan?

— Manhattan! interveni Edith. Să fim mai aproape de centru.

Șoferul rîse în mustață de provincialismul patent al pasagerilor săi. Era oare cazul să le explice că la New York noțiunea de centru își pierdea înțelesul? Există un centru al spectacolelor, un centru al comerțului elegant, un centru al vieții de noapte, un centru al underworedului, un centru al albilor, un centru al negrilor, un centru al portoricanilor, un centru al Băncilor, un centru al plimbăreților, un centru al homosexualilor... După îmbrăcămintea, accentul și stîngăcia clienților săi își putea face o idee asupra hotelului de care aveau nevoie.

Edith, mai cumpătată decît soțul ei, ar fi preferat să folosească transportul în comun cu tarif mai ieftin decît al taxiurilor, dar argumentele lui Lester reușiseră să o înduplece:

— Prea a fost frumos visul de la Paris ca să ne întoarcem fără tranziție în sărăcia noastră de la Silver Creek. Barem, aici la New York să ne mai amăgim puțin. Îți promit însă că din clipa în care o să urcăm în avion, în drum spre casă, am să redevin contabilul șters și potolit din urbea noastră natală. Poate că ai să uiți și tu că ai maimuțărit zece zile pe nevestele miliardarilor instalați la Intercontinental.

Cînd taxiul opri în fața unui hotel cu aspect minabil din Hell's Kitchen, dar cu prețuri accesibile pungii lor, Edith zăgăzui impetuozitatea lui Lester, care propuse să caute un hotel mai bun.

— Un pat pentru dormit și o chiuvetă pentru spălat, este tot ce ne trebuie. De ce să plătim de trei sau patru ori mai scump un lux pe care n-o să-l luăm cu noi în buzunar?

Un page boy în uniformă murdară și prea strîmtă, îi conduse pe niște culoare întunecoase și urît mirositoare pînă la o cameră de la etajul III, cu ferestre spre un teren viran, acoperit cu gunoaie și grămezi de moloz. Camera minusculă cu pat dublu, acoperit cu lenjerie de o curățenie îndoielnică, avea pereții afumați, un dulap cu oglindă, ce deforma imaginile, o masă acoperită cu o cuvertură de catifea albastră, murdară și destrămată, două scaune și o chiuvetă cu urme de jeg.

Trezirea era brutală după luxul de la Intercontinentalul parizian. Lester băgă mîna în buzunarul pardesiului, spre a oferi un bacșiș *page-boy*-ului, dar în locul monedelor pe care știa că le va găsi, dădu peste niște mănuși din piele galbenă, ce nu erau ale lui. Cînd le scoase perplex din buzunar, căzu pe podea o hîrtie împăturită. Lester se plecă, o ridică și o despături. Expresia uluită apoi împanicată de pe chipul lui, dădu de înțeles soției că ceva nu era în regulă. Cu prezența de spirit, își scormoni geanta și exhibă cîteva monede mărunte, pe care le întinse *page-boy*-ului. Acesta le privi cu dispreț, le refuză, apoi ieși trîntind ușa.

— Am schimbat pardesiul cu cineva, Edith, spuse Lester, după ce rămaseră singuri. Uite ce-am găsit în buzunar!

Edith luă biletul și își aruncă privirile asupra lui. Avu brusc senzația că o cuprinde amețeala. Ținea în mînă un cec la purtător în valoare de 500.000 de dolari . . .

*

* *

În vreme ce Enzo ținea sub amenințarea pistolului pe portarul lipit cu fața de perete, Sandro și prietenii lui își traseră pe față niște ciorapi negri de damă, care le deformară nasul și trăsăturile, făcîndu-i de nerecunoscut, apoi la semnalul lui Gianni, șeful grupului dădură năvală în bar, îndreptîndu-și armele spre lumea dinăuntru:

— Sus mîinile! răcni Gianni cu glasul lui cavernos, aspru, cu inflexiuni șuierătoare.

Clienții de la mese, perechile de dansatori, chelnerii, muzicanții, barmanii, încremeniră, fiecare acolo unde se aflau.

— Dacă face vreunul o mișcare, îi găuresc țeasta!

zbieră iarăși Gianni. Își roti amenințător privirile prin sală, apoi adăugă: Doi dintre voi vor trece de la o masă la alta și vor ridica banii și bijuteriile ce se vor găsi asupra voastră. Cine va îndrăzni să se opună își va pierde și valorile și viața!

Din rîndurile dansatorilor se auzi o bufnitură ușoară. Gianni trase un foc lovind în plin un glob rotitor, încrustat cu pătrățele de oglindă, aninat de plafon. Sfărîmăturile căzură ploaie asupra perechilor imobilizate pe ringul de dans, dar nimeni nu cuteză să facă vre-un gest. Bufnitura provenise de la femeie care se năruise leșinată.

— Lăsați-o acolo! porunci Gianni.

În liniștea adîncă, nu se mai auzea decît zgomotele obiectelor de preț și fîșiitul bancnotelor care treceau dela posesorii lor în gențile pregătite de Rocco și de Zeno, colectorii desemnați de Gianni.

Un bărbat tînăr de la o masă, schiță o mișcare, ducîndu-și mîna la piept. Simultan, pistolul lui Gianni scuipă trei focuri, lovindu-l în plin. Corpul insului căzu cu zgomot pe masă. Sandro se întrebă dacă victima făcuse un gest necontrolat, sau dacă avusese de gînd să scoată o armă de sub haină, cum presupusese desigur șeful lor. Plimbîndu-și privirile asupra oamenilor terorizați, care abia îndrăzneau să respire, Sandro găsi timpul să se uite, o clipă, cu coada ochiului la Gianni. Tînărul acesta cu înfățișare neutră, intrat de curînd în formația lor, se impusese repede camarazilor prin stilul său ciudat. Era taciturn, dîrz, orgolios, violent.

După o scurtă verificare, i se încredințase de către mai marii organizației misiuni pe care le îndeplinea cu exactitate. Devenise în scurtă vreme șef de grupă. De o nervozitate excesivă, apăsa pe trăgaci fără să reflecteze, creind adeseori complicații nedorite. Dacă sub firma terorismului unii tineri jefuiau, ori ucideau din lăcomie și sadism, Gianni era un dezinteresat, un fanatic, convins că numai printr-o masivă vărsare de sînge societatea coruptă și putredă putea fi regenerată. Sarcina de căpetenie a grupului său era procurarea de fonduri în principal prin spargerea de Bănci, în secundar prin razii executate în localuri de lux, în scopul de a teroriza pe bogătași, pe profitorii regimului, pe escroci și pe toți acei

care susţineau ordinea politică existentă, în ochii lor egal de vinovaţi.

Spre deosebire de Gianni, şi de alţi cîţiva tineri tot atît de intransigenţi, Sandro participa la acţiunile grupului fiindcă îi plăceau senzaţiile tari, jocul pe muche de cuţit, dispreţul faţă de pericole, toate încadrîndu-se într-o sportivitate *sui generis*. Îndreptarea societăţii, deşi făcea parte din repertoriul său ideologic — foarte superficial motivat — rămînea o faţetă derizorie a justificărilor sale lăuntrice. Obişnuia să-şi scuze lipsa de profunzime, declarînd că nu este un teoretician, ci un om de acţiune.

Deopotrivă cu tinerii din grupa sa — exceptîndu-l pe Gianni care depăşise vîrsta de 20 de ani — Sandro era un adolescent teribilist, capabil de generozităţi impulsive, dar şi de violenţe gratuite, generate de un spirit de frondă, de contradicţie, firesc generaţiei sale dezechilibrate.

Operaţia despuierii de valori a clienţilor localului se desfăşură cu o rapiditate uluitoare — rod al unor repetate şi bine regizate expediţii de acelaş gen — paralel cu golirea casei de fier a patronului, efectuată expeditiv de Biagio şi de Carlo.

Cînd Biagio şi Carlo se prezentară cu sacoşele lor doldora de bani, Gianni dădu semnalul retregerii. Înainte însă de a se face nevăzuţi, tinerii scoaseră de sub haine cîteva sticle Molotov şi le aruncară asupra a tot ceea ce era susceptibil să ardă repede, luînd proporţii. Incendiară draperii, estrada de lemn acoperită cu mochetă a orchestrei, banchetele plusate orînduite de-a lungul pereţilor, îmbrăcămintea încredinţată la garderobă şi recuzitele din culise.

Părăsiră apoi în fugă sala, avînd grijă să tragă cîteva focuri în urma lor, spre a răcori zelul celor tentaţi să-i urmărească. Ajunşi în stradă alergară spre motocicletele aliniate la bordura trotuarului. În acelaş timp auzul lor exersat prinse vuietul modulat ale sirenelor poliţiei. Cineva din local găsise modalitatea de a da alarma. Ca de obicei, agenţii ordinei publice soseau cu întîrziere. Băieţii încălecară pe motociclete şi într-un huruit asurzitor ţişniră din loc.

Deşi era trecut de miezul nopţii, automobilele forfoteau. Circulaţia densă nu permitea poliţiei să intreprindă

o urmărire riguroasă a agresorilor. Motocicletele dirijate cu îndrăzneală și măiestrie, se strecurau vijelios printre turismele cu noctambuli. Sandro avea senzația că face corp comun cu Honda sa de doi cilindri, reeditînd în secolul XX isprăvile legendarilor Centauri. Încerca o ameţitoare voluptate cînd se vîra milimetric în spațiul strîmt dintre două autovehicule în plin mers, fie ele limuzine grele ori gîngănii V.W. senzații căutate morbid de mai toți mînuitorii ghidonului motorizat. Loviturile reușite le sporeau satisfacția. Sandro — în rarele-i momente de luciditate — se întreba dacă obiectivele politice mărturisite ale atacurilor armate dezlănțuite într-un ritm tot mai accelerat de către detașamentele „Ianuarie Roșu" din care făcea și el parte, nu ascundeau și satisfacerea intereselor personale ale unora dintre căpetenii. Sumele adeseori enorme, procurate prin mijloace violente, nu erau folosite în totalitate pentru procurarea de arme și pentru cheltuielile întreținerii și dezvoltării subterane a organizației. Sandro admitea în sinea lui că nefăcînd parte dintre conducători, nu avea de unde să cunoască în întregime mecanismele secrete ale lui „Ianuarie roșu". Avea însă convingerea că se va ridica pe treptele ierarhiei superioare. În acest scop nu se dădea înapoi de la nici o sarcină și participa voluntar la operațiile cele mai primejdioase. Între el și Gianni se zămislise o rivalitate surdă, pe care o ţineau sub obroc, fiindcă șefii — atît cei cunoscuți cît și cei aflați în umbră — n-ar fi tolerat fricțiuni între membrii organizației.

Sandro abia aștepta să citească în ziarele de dimineață articole asupra raidului săvîrșit de grupul său la „Barul 77". Milanezii înspăimîntați de cercul vicios care se strîngea inexorabil în jurul lor, se vor înfiora iarăși la gîndul că mai devreme sau mai tîrziu vor cădea și ei victimă atentatelor, ciocnirilor de stradă, actelor huliganice, răpirilor, rixurilor, represaliilor tot mai dese, tot mai sîngeroase.

Motocicliștii, ajunși pe Foro Bonaparte, se dispersară în perechi, apoi se căi ocolite, se îndreptară spre nordul orașului, traversară autostrada Veneția — Milano — Torino, și se întîlniră în sfîrșit cu toții într-o fermă izolată și abandonată de proprietari, din apropiere de Vareda. După ce Gianni remise prada unui mai mare al său, Sandro și camarazii lui își schimbară numerele minera-

logice, apoi primiră autorizația de a se înapoia în oraș, fiecare la intervale diferite și în limita posibilului, pe alte drumuri decît pe cele folosite la sosire.

Înainte de a se întoarce la locuința sa, Sandro făcu un ocol pînă în Via Brera. Acolo, într-o casă veche cu multe apartamente, locuia Antonietta Gaiani, elevă în ultima clasă de liceu. De la un telefon public își anunță vizita. Fiindcă era trecut de miezul nopții, Antonietta coborî și îi descuie ușa de la intrarea în bloc. Se urcară apoi împreună pe o scară de piatră, cu trepte tocite — căci ascensorul era defect — pînă la etajul 3 unde prietena lui ocupa împreună cu tatăl ei, văduv, un apartament modest cu trei camere. Bătrînul Giacomi Gaiani, maistru electrician la Televiziune, lucra în tura de noapte. Cînd se văzură singuri în dormitorul ei, se sărutară, apoi se dezbrăcară plini de nerăbdare. Făcură dragoste, apoi la două din noapte, Sandro se îmbrăcă, își luă rămas bun de la Antonietta — făgăduindu-i în același timp să revină în seara următoare — și se înapoie satisfăcut la motocicleta sa.

Obosit, dar voios, porni spre casă. Locuia aproape de Antonietta, pe Via Borgonuovo. Opri în fața unei case palațiale, cu ferestre înalte și ornamente bogate în stil baroc. La etajul nobil geamurile erau luminate. „Tata iar o să-mi tragă o săpuneală, fiindcă am întîrziat", își zise Sandro nu prea îngrijorat. Știa ce va urma. După cîteva reproșuri, la care va răspunde cu insolență, va fi amenințat cu tăierea subsidiilor pe o lună și expediat la culcare, fără a i se servi masa. În practică, pedeapsa nu era însă niciodată dusă pînă la capăt, căci maică-sa, indulgentă îi trimitea în taină, prin una din cameriste, mîncare din belșug și băuturi nealcoolice, servite impecabil pe o măsuță cu rotile. Sandro înfuleca bunătățile, golea o jumătate de sticlă de vin, adusă de cameristă fără știrea doamnei, apoi dacă se întîmpla să nu fi făcut în prealabil vizită Antoniettei sau altor prietene ale lui, poruncea cameristei să se dezbrace și o lua cu asalt.

După ce sună la poarta cea mare, Amleto, paznicul de noapte — invalid de război cu un picior de lemn — îi deschise, lăsîndu-l să intre cu motocicleta, apoi îi șopti complice:

— *Commendator-ul* a poruncit să vă înfățișați dumnealui la orice oră veți sosi.

— Iarăși e cu fundul în sus? întrebă Sandro cu un ton care-i vădea lipsa de respect față de părintele lui.

— Iarăși, *signor*, Sandro. Cînd a sosit după ora 10, direct de la Bancă, arăta negru de supărare. Șoferul mi-a spus că, pe drum, *commendator*-ul a fumat țigară de la țigară, ceea ce i se întîmplă numai cînd e tare necăjit.

Paznicul încuie poarta, lău în primire motocicleta și o duse în garaj. Sandro, în ciuda bravadei afișate pînă atunci, intră în casă și începu să urce scara cea mare, călcînd numai pe covorul roșu, moale și lat, spre a nu face zgomot. După cîțiva pași își zise că reținerea lui ascundea un simțămînt de lașitate, nepermisă unui militant al lui „Ianuarie roșu". Începu să calce apăsat, direct pe treptele de marmură, spre a-și vesti în acest chip nu numai sosirea, dar și indiferența față de „arțagul bătrînului". Ajuns la etajul nobil, străbătu un coridor lung, străjuit de statui, ce făceau parcă de sentinelă la ușile înalte, sculptate și aurite.

Pregătit sufletește să facă față furtunei, intră în salonul care făcea legătură între dormitorul mamei și cel al tatălui său. Acolo se aflau nu numai părinții, dar și sora sa Lucia. „Consiliul de familie în păr", își zise Sandro cu tupeu.

— Tocmai în seara asta te-ai găsit să întîrzii! îl repezi bătrînul Tomasso, dar nu mînios, ci cu un fel de ușurare, care nu scapă perspicacității băiețandrului. Aveam nevoie de tine . . .

Sandro căpătă curaj.

— Am fost la un coleg și am învățat împreună pentru teza de mîine.

— Mîine ai să lipsești de la școală! zise Tomasso.

Își șterse cu batista fruntea asudată, apoi își trecu mîna prin păr, cu gesturi sacadate, ce-i trădau nervozitatea.

— Să lipsesc de la teză? se miră Sandro, bucuros într-un fel căci avea să amîne severa probă de a doua zi.

— Trebuie să-l însoțești pe tatăl tău la Roma, îi explică Anna, maică-sa.

Sandro observă că Lucia, sora sa, stătea mohorîtă deoparte și fuma nervos, pufăind ca o batoză în plină activitate. Deodată își aduse aminte că în seara următoare avea întîlnire cu Gianni și cu un tînăr care făcea legătură între grup și căpteniile de la centru.

— Mă tem că n-am să pot lipsi din Milano, tată. Profesorul de matematică e alergic față de absențele elevilor. Dacă mă ia în ochi răi, s-a zis cu mine. Se va pune cu persecuția . . .

Tomasso Scarponi făcu un gest de nerăbdare:

— Am să-ți dau o scrisoare pentru motivarea absenței . . .

Contrariat, Sandro clătină din cap:

— Nu știu ce să-ți spun, tată . . .

— Destul cu tocmeala! izbucni Anna, îndeobște incapabilă să ridice tonul.

— Sîntem ruinați, Sandro, interveni Lucia, funebru. Tata a pierdut totul. Banca noastră va fi declarată în stare de faliment. E o chestiune de zile.

În primul moment, Sandro nu realiză amplitudinea loviturii:

— Faliment? Vorbești prostii, Lucia! Tata a mai trecut prin dificultăți financiare, dar de fiecare dată s-a descurcat . . .

— Acum dezastrul este inevitabil. Tomasso va fi nevoit să părăsească Italia . . . pînă se vor mai limpezi apele . . .

Abia acum Sandro își dădu seama de gravitatea situației . . .

— E chiar atît de compromisă Banca, tată?

Financiarul ridică privirile spre tavan, exteriorizîndu-și fără voie exasperarea.

— N-aș spune că orice speranță este pierdută. Mai am cîțiva prieteni la Roma, la Paris, la New York. Sînt sigur că au să mă ajute. Știu ei prea bine că prăbușirea mea i-ar atrena și pe ei . . . Mulți sînt amestecați pînă în gît în speculațiile făcute de mine . . . Dacă aș fi reușit m-ar fi ridicat cu toții în slavă. Adăugă sumbru: Cîțiva dintre partenerii mei, printre care și directorul filialei „B.A.S.A." din Geneva, au și fost arestați.

Lucia aruncă țigarea în scrumieră, apoi își îngropă capul în palme:

— Ce rușine! exclamă. N-am să mai îndrăznesc să scot capul în lume! Mă apucă groaza cînd mă gîndesc cum are să reacționeze Maurizio, cînd are să audă de nenorocirea tatei . . . El, un membru al nobilimii negre, un *tennisman* cu renume mondial . . .

— Un parazit! zbieră deodată Tomasso. S-a lăsat cumpărat ca să se culce legalmente cu tine...

— Cum te lasă inima, papa, să-i aduci acuzații atît de grave? îi luă Lucia apărarea. S-a căsătorit cu mine din dragoste...

— Dragoste?... S-a tocmit cu mine pentru zestre ca la tarabă!

— Era normal să pretindă niște bani, papa. O familie nu se întreține numai cu premiile obținute pe terenurile de sport.

— Cîte premii a cîștigat?... Bărbatul tău — îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, Lucia, — este un ratat! Un iremediabil ratat!

— Nu asta trebuie să ne preocupe acum! interveni Anna.

Ochii ei de obicei fardați savant, erau roșii, iar rimelul începuse să se lase în franjuri peste cearcănele albăstrui. Anna își plîngea nenorocirea, în vreme ce Lucia lăcrima fiindcă o sugruma furia. O furie neputincioasă, exasperantă.

— Vom pierde și casa, și mașinile, și bijuteriile, și yahtul... Și prestigiul în societate îl vom pierde...

— Bunica voastră n-are să vă lase muritori de foame, zise Tomasso.

— Bunica? exclamă Sandro. Bunica e o zgripțuroaică. N-a fost în stare să-mi cumpere o motocicletă B.M.W. de curse, deși am rugat-o în genunchi. Tezaurizează banii!... Are să ne lase să murim de foame!

— Să sperăm că n-o să ajungem acolo, zîmbi Tomasso, încercînd să-și încurajeze familia, deși în sinea lui nu își făcea iluzii asupra generozității rudelor și prietenilor săi din lumea bancară romană.

— De ce ai nevoie de mine? îl întrebă Sandro cu resentiment.

— Să mă duci cu mașina la Roma. Nu vreau să apelez la șofeur și nici să plec cu avionul. Toată lumea trebuie să știe că sînt acasă, bolnav. Furtuna nu va izbucni înainte de zece-douăsprezece zile. Autoritățile judiciare nu sînt încă în posesia unor documente care să mă încrimineze. Dar și le vor procura pe măsură ce ancheta deschisă în jurul conducătorilor filialei „B.A.S.A." din Geneva se va adînci... Atunci vor ieși la iveală mari complicații...

— Complicități, vrei să spui! rosti cu ciudă și reproș, Lucia.

— Vai, Lucia! o întrerupse Anna. Așa vorbești tu părintelui tău?

— Care ne-a nenorocit? scrîșni fiică-sa. Care s-a jucat cu soarta noastră! . . .

Tomasso lăsă mîinile să-i cadă de-a lungul corpului, în semn de adîncă mîhnire și capitulare.

— Lapidează-mă, Lucia! Aruncă tu prima piatră! Mîine te vor urma și alții!

— Nu încerca să mă înduioșezi cu ieftinul tău patetism, papa!

Bancherul o privi cu tristețe:

— N-aș fi crezut ca propria mea fiică mi-ar putea fi vreodată atît de ostilă! În sfîrșit, trebuie să mă resemnez. Mergi cu mine la Roma, Sandro? Știi bine că nu sînt în stare să conduc o mașină.

Băiețandrul își examină distrat unghiile.

— Bine! Am să merg cu dumneata. Cînd plecăm?

— În noaptea asta. Să-ți iei și pașaportul. Are să fie poate nevoie . . .

Ochii lui Sandro sclipiră.

— Dacă e vorba și de o raită în străinătate, sînt omul dumitale.

Își aduse brusc aminte că avea obligația să-și prevină camarazii în cazul că ar părăsi orașul. Gianni, cunoscut pentru firea lui bănuitor de suspicioasă, ar fi în stare să dea o interpretare cu totul trăznită plecării lui intempestive. N-ar fi exclus să-l acuze de înțelegere cu dușmanii proletariatului, de vînzare a secretelor organizației, sau de cine știe ce alte sceleratii. Va căuta să-i telefoneze de la Roma, pentru a-i explica voalat că fusese nevoit să-și însoțească tatăl într-o neprevăzută călătorie de afaceri . . .

— Nu te temi, tată, că are să ne vadă paznicul?

— De paznic nu-ți face griji! Războiul l-a betegit nu numai la picioare, ci și la cap. Puțin îl va interesa plecarea noastră. De celelalte slugi mă tem.

— Majordomul, cameristele, șoferul, au căpătat de la mine o noapte liberă, explică Anna suspinînd. Au plecat cu toții să petreacă. La Roma să te duci și la mama, dragă Tomasso! Știu că e zgîrcită, dar sînt convinsă că te va

ajuta, cînd va auzi că este în joc onoarea familiei. Eventuala ta arestare ar dezonora-o și pe ea.

Tomasso zîmbi trist:

— Am să trec și pe la ea, dar numai să-ți fac pe plac. Nu este deloc agreabil să te duci la Cannossa ...

Trecuse de 3 ceasuri cînd Tomasso și fiul său părăsiră orașul Milano, la bordul unui Fiat 130 și se angajară pe autostrada Soarelui. Circulația puțin intensă în preajma zorilor, permise lui Sandro să realizeze o viteză constantă de 130 de km. pe oră, limită pe care părintele său nu-i îngăduise să o depășească.

— Trebuie să ajung cu capul limpede la Roma, Sandro! Dacă ai să conduci ca un bolid, ai să mă îmbolnăvești, de n-am să mai fiu bun de nimic.

Băiețandrul mormăise ceva pentru sine, fără să ridice obiecții. Murmurul motorului, farurile care luminau hipnotic fîșia cenușie a autostradei, tunelul de întuneric care înconjura lateral ca un manșon limuzina, predispuneau în mod normal la toropeală. Dar nici lui Tomasso și nici fiului său nu le dădeau ocol somnul.

— Sandro, a sosit momentul să vorbim serios, ca doi bărbați. În curînd ai să rămîi singur cu mama și cu sora ta. Va trebui să dai dovadă da maturitate, de înțelepciune, căci un timp ai să mă reprezinți în calitate de cap al familiei.

— Da, tată!

— Îți dai, cred, seama că te prefer pe tine lui Maurizio, care deși mai vîrstnic, nu-mi inspiră încredere.

— Îți mulțumesc, tată!

Tomasso băgă abia acum de seamă că Sandro nu i se adresa cu termenul familiar și oarecum cosmopolit de „papa“ folosit cu predilecție de Lucia.

Un punct de favoare fiului său.

— Știu că voi cei din generația tînără, nu vreți să țineți seamă de părerile bătrînilor. Socotiți preferabil să luați pieptiș viața, călăuzindu-vă după instincte, ori după ceea ce socotiți voi înțelepciunea voastră nativă. Nu am timp spre a-ți vorbi acum despre experiențele mele, despre succesele și înfrîngerile mele, despre visurile și deziluziile mele ...

Sandro nu-l mai auzea. Ce știa părintele său despre frămîntările profunde ale lumii în care tinerii aveau să trăiască încă mulți ani, după ce generațiile bătrîne se

vor stinge? Tomasso nu era în nici un caz calificat să-i servească predici moralizatoare, să-l învețe cum să se conducă în viață. Ajuns în pragul falimentului, își pierduse orice autoritate atît în cadrul societății cît și în sînul familiei. Sandro admitea că tatăl său avusese o epocă de ascensiune, de înflorire dar aceasta era acum de domeniul istoriei vechi. Prezentul contează și viitorul, în nici un caz trecutul, considera el.

La un moment dat Tomasso avu senzația penibilă că vorbește de unul singur, că Sandro rătăcea cu gîndurile pe meleaguri inaccesibile lui. Sentimentul propriei inutilități îi apăru brusc în toată goliciunea. Tăcu, măcinat de amărăciune. Restul drumului nu mai rosti un cuvînt.

Sosiră la Roma la 8 și 14 a.m. Sandro parcursese în 5 ore, 615 kilometri pe o arteră publică foarte circulată în primele ceasuri ale dimineții, ceea ce reprezenta o adevărată performanță. Tomasso, deși trecuse în cîteva rînduri prin mari emoții — Sandro făcuse unele exhibiții automobilistice demne de un cascador exaltat — nu îndrăznise să-i frîneze elanul.

Abia după ce pătrunseră în oraș și se angajară pe Via Salaria, renunță la mutenia pe care și-o impusese.

— Să ieși pe Via Veneto, Sandro! Și acum ai putea să mergi ceva mai încet. Aici, poliția stradală e mai aspră decît la Milano.

Sandro se execută fără comentarii. Imbulzeala autovehiculelor de toate modelele și categoriile pe străzile relativ strîmte, îl împiedica să se desfășoare așa cum i-ar fi plăcut. Ajunși pe Via Veneto, Tomasso îl rugă să oprească în fața clădirii impozante a unei Bănci. Sandro nici nu catadixi să-i citească numele înscris pe tăblița de bronz de la intrare, căci îl picnise brusc o oboseală de abia își mai ținea ochii deschiși.

— Eu urc pînă sus, să stau de vorbă cu unul dintre directori, spuse Tomasso. N-am să lipsesc mult. În timpul ăsta, du-te la cafeneaua de alături și ia micul dejun.

— Bună idee! M-a pălit o foame turbată!

Bancherul coborî din automobil și dădu să intre în clădire, dar se răzgîndi și reveni la Sandro:

— Ar fi bine să te așezi la una din mesele de pe trotuar, ca să ții sub observație mașina. În portbagaj am o servietă cu bani. N-aș vrea să mi-o subtilizeze vre-un derbedeu.

Surîse prietenește fiului său, apoi intră în edificiul Băncii.

Sandro coborî, încuie portiera, și cu pași legănați, de cow-boy se îndreptă spre cafenea. Se așeză la o masă, pe trotuar, cu fața spre Fiat. Comandă un mic dejun copios și o cafea dublă, tare și fără zahăr, care să-i zgonească somnul. „Cîți bani o fi avînd tata în servietă? se întrebă. Dacă are de gînd să-și ia valea, înseamnă că s-a căptușit bine cu dolari, mărci sau franci elvețieni. Lirele noastre italiene au ajuns atît de uscătive, încît asupra străinilor nu mai fac nici o impresie.

Cafeaua îi risipi în parte somnul. Micul dejun și spectacolul interesant al străzii, îl treziră de-a binelea. Picioarele lungi, pînă sub sîni, ale fetelor care treceau în sus și în jos pe stradă, zîmbindu-i provocator — fiindcă era băiat frumos și le ispitea — îi aprinse sîngele, făcîndu-l să-și aducă aminte de îmbrățișările Antoniettei. O blondă subțire, mlădioasă și delicată ca o algă legănată de curenți submarini, se opri lîngă el și îi surîse îmbietor. N-aveau nevoie de cuvinte ca să se înțeleagă. Dacă ar fi fost noapte, ar fi poftit-o în mașină, iar acolo ar fi înghesuit-o la repezeală, ca pe Antonietta. Se gîndi să-i fixeze o întîlnire pe înserat. Dacă îi va fi cu putință, se va repezi pentru un sfert de oră . . .

În aceeași clipă se ivi și Tomasso, livid ca un cadavru dar străduindu-se să zîmbească lui Sandro. Apariția bătrînului avu asupra fetei efectul unui duș rece. Surîsul îi îngheță pe buze.

— Nu mai poți avea nici o încredere în tinerii de azi! se strîmbă disprețuitoare.

Ridică ofensiv din umeri, apoi dispăru în mulțime. Tomasso era atît de preocupat de propriile-i probleme, încît nici nu-i auzi vorbele rostite destul de clar. Ochii lui nu-l vedeau și nu-l auzeau decît pe fiul său.

— Mă tem că va trebui să facem cîteva vizite, băiatule.

În clipa aceea Sandro încercă pentru întîia oară un sentiment de milă, de dragoste filială, pentru bătrînul învins și atît de tirst, din fața lui.

— Mergem, tată! Mergem unde vrei dumneata.

Porniră iarăși la drum. Tomasso făcu poposiri pe la încă patru Bănci, lăsîndu-și de fiecare dată feciorul să-l aștepte în mașină. Plictisit să tot stea pe la porți, Sandro

cumpără de la un chioșc de ziare un vraf de reviste „porno", spre deziluzia lui mai puțin tari decît cele publicate la Milano. Lectura lor îl puse totuși pe foc. Le ascunse repede cînd îl văzu pe tatăl său venind spre mașină, încovoiat, posomorît, tîrîndu-și picioarele.

După ce se așeză greoi pe banchetă. financiarul oftă adînc, apoi rosti cu descurajare:

— Aici, la Roma, am epuizat toate căile fără să obțin vreun rezultat. Toți s-au lepădat de mine ca Sfîntul Petru de Christos. Ultimul la care am fost acum, abia m-a primit. Am pledat pe lîngă secretară ca un pîrlit de solicitant. Cînd te gîndești că omul ăsta a cîștigat de pe urma mea miliarde de lire... După ce ai plutit deasupra norilor de argint, ca o pasăre îmbătată de înălțimi, e tare greu să te trezești doborît de noroi... să încercăm și ultima resursă... Dacă întîmpin un nou eșec, nu ne rămîne decît să ne scuturăm papucii de țărînă romană...

— Atunci unde mergem?

— La bunica ta, Sandro... Destinul vrea să sorb pînă la fund din cupa umilințelor. De data asta ai să fii martor la ceea ce are să mi se întîmple.

După o scurtă cursă prin centrul Romei, Fiatul opri în fața unui palat renascentist de pe Via del Tritone. O fațadă impunătoare, cu o sută de ferestre, orînduite pe trei nivele magnific echilibrate. Etajul nobil decorat cu o somptuozitate imperială, era dominat de stema în piatră a principilor de Montenuovo. Pînă să ajungă la mult temuta principesă, străbătură patru vămi, una mai dezagreabilă decît alta.

În primul rînd un portar cu favorite sure, replica demodată și oarecum caricaturală a Kaiserului Frantz Josef, apoi un majordom țeapăn și plin de morgă, urmat de o rebarbativă house-keeper îmbrăcată în negru, ca un cioclu și la sfirșit un secretar între două vîrste — un ancien beau — nins la tîmple, ceremonios și de o politețe excesivă ,asemenea unui diplomat ajuns la zenitul carierei. Purta o garoafă albă la butoniera jachetei impecabile.

Fură rugați să aștepte într-o anticameră de proporții gigantice, cu tapiserii străvechi, admirabil întreținute. Tomasso — statuie a dezolării — stătea copleșit pe un scaun. Ajunsese la un fel de saturație a umilinței. Se ploconise în fața atîtor oameni — numai în dimineața asta

fuseseră vreo șase — încît abia dacă mai putea suporta pe încă unul în plus. Luase decizia de a nu părăsi Roma înainte de a face și această ultimă tentativă. Nu voia ca mai tîrziu Anna să-i reproșeze că nu se adresase și mamei ei, care desigur i-ar fi acordat sprijinul. Numai orgoliul lui prostesc compromisese totul, ar fi susținut ea cu reținută mînie . . .

Sandro — deși făcea parte dintr-o organizație cu carecter anarhist, hotărîtă să nimicească toate năpîrcile capitaliste — era teribil de impresionat de ambianța acestui palazzo în care mirosea a crini și a umezeală . . . Mirosul de crini și umezeală dintr-un cavou monumental. Nu-și întîlnise niciodată bunica, fiindcă bătrîna principesă rupsese orice legături cu Anna după ce aceasta se măritase împotriva voinței ei cu Tomasso Scarponi.

Sandro se uită la ceas. Se făcuse ora 2, iar stomacul lui pornise să dea semne de rebeliune. Cîteva ghiorăieli vulgare poluară tăcerea solemnă din anticameră. Nici secretarul așezat la o superbă masă florentină cu masive labe de leu în loc de picioare și nici lacheul chel postat în stînga unei uși sculptate, nu părură să fi auzit insolitele semnale organice.

După trei sferturi de oră de așteptare, canaturile se deschiseră din afară și majordomul se ivi în prag, rostind cu gravitate:

— *Commendatore,* Signora, principesa de Montenuovo vă așteaptă!

Tomasso și Sandro schimbară priviri rapide ca și cînd s-ar fi îndemnat reciproc să se comporte bărbățește, apoi intrară pe urmele mărețului servitor într-o încăpere vastă, mai bogată în decorații murale decît interiorul unei catedrale de un baroc luxuriant.

Așezată pe un jeț cu spătar înalt, rigidă, hieratică, fragilă, Elisabeth Howard, principesă de Montenuovo, evoca una din acele zeițe egiptene cu profil clasic, instalată pe un tron de piatră într-o imobilitate eternă. La 72 de ani păstra o siluetă de femeie tînără. Doar obrajii de nuanța fildeșului vechi, cu strieturi fine, îi trădau vîrsta, în concepția lui Sandro, matusalemică. Era încărcată de bijuterii scînteietoare, ca și madonele împodobite cu nestemate, purtate în procesiune pe străzile orașelor de provincie. Păstra însă urmele unei frumuseți extraordinare, metamorfozată într-o distincție supremă.

Avea ochi mari umbriți de gene lungi și un păr alb, bogat, cu tonuri albăstrui, impecabil coafat. Sandro se întrebă dacă bunica purta perucă și dacă genele-i erau false.

Tomasso se înclină în față principesei, cu respectul datorat unui cardinal. Sandro plecă stîngaci capul:

— Săru' mîna!

Glasul lui ușor răgușit de emoție, răsună izbitor de vulgar în încăperea cu înfățișare de catedrală. Șocată, dar fără să-și piardă din majestate, amfitrioana plecă asupra lui o privire fixă, pătrunzătoare, ca fascicolul unui laser.

— Cum te cheamă?

Vocea ei gravă era agitată de un ușor tremur ce putea fi atribuit în egală măsură emoției sau bătrîneții.

— Sandro! bîigui băiețandrul.

— Știi că sînt bunica ta?

— Da . . . știu . . .

— Atunci de ce nu-mi spui, sărut mîna, bunică? . . . În sfîrșit, să lăsăm asta!

Se întoarse spre Tomasso pe care îl ignorase pînă atunci.

— Am fost încunoștiințată de sosirea dumitale, Tomasso. Fiica mea a binevoit să-mi telefoneze după o tăcere de douăzeci de ani. Mi-a cerut să te ajut.

Bancherul se uită stingherit la majordomul care stătea nemișcat înapoia sa, la ușile deschise ce permiteau secretarului și valetului de acolo să audă totul. Soacră-sa îl umilea deliberat în ochii servitorilor. Se răzbuna oare pentru cei „douăzeci de ani de tăcere"? Era diabolică, ori sadică? Fu ispitit să-i întoarcă spatele, să-l ia pe Sándro de mînă și să părăsească înjurînd palatul. Dar se abținu. Știa că Elisabeth era fabulos de bogată. Fiică de miliardar — tatăl ei, lordul Alexandrer Howard, fusese vice rege al Indiei iar minele lui de aur și de diamante depășeau renumele Golgondei — Elisabeth se măritase cu un miliardar, Cyril Hammond, fondatorul lui „Bank of America and South Asia". Și părintele și soțul ei o copleșiseră cu aur și cu diamante. Căsnicia ei cu Hammond nu durase mult. După un divorț zgomotos, se căsătorise cu principele Carlo de Montenouvo, un bărbat frumos ca un zeu, dar sărac ca un vierme de pămînt. Din această căsătorie se născuse Anna, rămasă acum la che-

rerrul maică-si. Elisabeth avea oroare de bancheri, din acea zi nenorocită în care Hammond o rănise cumplit sufletește, părăsind-o spre a se căsători cu o rivală mai tînără, Olympie Chavrillon. Asupra lui Tomasso se răsfrînsese toată ura concentrată altădată asupra lui Hammond. O ură bolnăvicioasă, neclintită, destinată să-i supraviețuiască dincolo de moarte.

— Cînd te-ai însurat cu Anna, Tomasso Scarponi, ai venit oare la mine să-mi ceri consimțămîntul? De ce vii acum să-mi soliciți sprijinul? Știam că vei termina așa. Voi cămătarii, sînteți ființe blestemate. Christos v-a izgonit cu biciul din templu. Își rotunji buzele, dezgolindu-și dantura — desigur falsă, căci prea era perfectă — într-un rictus plin de venin: Sînt totuși dispusă să-ți ofer o sumă substanțială — un milion de dolari — dacă renunți în scris la soție și la copiii tăi. Avocații vor găsi o formă legală spre a le schimba statutul, numele de familie, trecutul... Pentru un milion de dolari accepți condițiile mele?

Bancherul se întoarse spre fiul său. Îi vorbi ca și cînd principesa n-ar fi fost prezentă:

— Trebuie să plec, Sandro. Mergi cu mine?

Elisabeth întoarse capul spre nepotul ei:

— Ascultă-mă, Sandro! Tu, cu Lucia și cu Anna, veți fi oricînd bineveniți în casa mea! Dar respectîndu-mi condițiile!

Ultima frază căzu grea ca plumbul, grea ca și megalomania principesei.

Sandro se uită la bătrîna așezată pe tronul ei cu spătar înalt împodobit cu dublul blazon al principilor de Montenouvo, și al lorzilor din stirpea Howard, apoi se întoarse spre Tomasso:

— Te însoțesc, tată!

Părăsiră încăperea fără să salute. Pașii lor se auziră un timp călcînd apăsat pe pardoselile de marmură, apoi treptat se stinseră. Cînd ultimele ecouri dispărură, Elisabeth Howard, principesă de Montenouvo zîmbi cu trufie:

— Băiatul îmi seamănă! Da, îmi seamănă foarte bine!

* *
*

La Geneva, Banca de Credit Langer Fréres se bucura de o reputație solidă, fermă, ca și vîrful semeț al Muntelui Jungfrau. Numele acestei instituții bancare cu clientelă cosmopolită, era simbolic; francezii îl pronunțau (așa cum se citește) Lanjé, anglo-saxonii — Lenger, germanii — Langăr, fiecare în parte dîndu-i o coloratură proprie limbii lui. De clienții de alte neamuri, frații Langer se sinchisiseră în trecut mai puțin. Concepția lor se schimbase însă fundamental, de îndată ce petrolul arab și african, la care se adăuga și cel venezuelan, ridicase un nou val de miliardari. La ghișeele și în cabinetele de lucru confortabile și sobre ale Băncii erau văzute tot mai multe chipuri arămii măslinii sau tuciurii, care tindeau să răstoarne în scurtă vreme hegemonia albilor. Nu se putea spune că albii aruncaseră buretele, abandonînd lupta, dar eforturile lor pentru a-și menține măcar o umbră a supremației de altădată, deveneau din ce în ce mai grele, mai istovitoare.

Într-o dimineață se înfățișă în biroul lui Iulius, unul dintre cei doi frați gemeni Langer, un american zdravăn, atletic, bronzat de soare, replică fidelă a aventurosilor *cow boys* atît de angajant redați în filmele americane dintre cele două războaie mondiale. Vizitatorul — pe nume Barry Shannon — avea un bogat palmares în lumea finanțelor internaționale, cunoscut prea bine de Iulius.

Oferta lui Shannon era simplă:

— Banca dumneavoastră este dispusă să asigure finanțarea unor vaste operațiuni de Bursă — pentru susținerea cărora va primi desigur fonduri masive — în schimbul unor comisioane substanțiale?

— Înainte de a ne da acordul Mr. Shannon, ne-ar trebui unele preciziuni. Clientul respectiv ați fi dumneavoastră?

— Nu, Mr. Langer. Banca dumneavoastră ar servi interesele unui înalt personaj arab care dispune de capitaluri uriașe. Cînd folosesc termenul de „capitaluri uriașe" nu mă rezum la o simplă figură de stil. Este vorba de multe miliarde.

— Miliarde de petrodolari, Mr. Shannon, nu-i așa? întrebă suav Iulius Langer. De la o vreme ne-au invadat petrodolarii. Nu mai știm unde să-i depozităm. Îmi permiteți o întrebare: de ce v-ați adresat nouă? Sînt destule

Bănci a. be sau libaneze capabile să preia asemenea operații.

— Băncile citate de dumneavoastră servesc în general interesele clienților arabi. Personajul înalt de care v-am vorbit nu dorește să trezească suspiciuni în ceea ce privește apartenența sa la lumea arabă.

— Înțeleg, Mr. Shannon. Identitatea sa ar rămîne în umbră. Încă o întrebare: unde ar urma să aibă loc acele masive operațiuni de care mi-ați vorbit?

— La New York, Mr. Langer.

— Banca noastră ar trebui să colaboreze cu o companie de *brokers* care să efectueze parte din operațiuni. Evident o firmă de mare prestigiu.

— Vă vom pune în legătură cu această companie, de îndată ce veți accepta oferta mea.

— Îmi permiteți să vă dau răspunsul mîine dimineață? Trebuie să mă consult și cu fratele meu.

— V-aș ruga însă a-mi preciza opțiunea dumneavoastră înainte de ora 11 a.m. La 12 trebuie să plec cu avionul la New York.

— V-ar conveni să ne întîlnim mîine dimineață, la ora 10, aici în cabinetul meu?

— Vă stau la dispoziție, Mr. Langer.

După plecarea vizitatorului, Iulius Langer se scărpină perplex în creștet. Creștea accelerat procentul clienților dornici să-și păstreze anonimatul. Fie că erau suverani detronați ori șefi de State în funcțiune, care își puneau deoparte în taină „bani albi pentru zile negre", fie că erau gangsteri ori financiari veroși, care voiau să-și ascundă nu numai propria identitate, dar și proveniența sumelor adeseori fantastice depuse sub diferite forme în Bancă.

Era lesne de înțeles că personajul înalt la care se referise vizitatorul american, voia să dea o mare lovitură de Bursă la New York. Asalturile arabilor asupra fortărețelor financiare din West luaseră asemenea proporții, încît începuseră să genereze ostilități și scandaluri cu răsunet internațional. Iulius se întrebă dacă n-ar fi imprudent să implice Banca Langer Fréres în complicații de natură a-i întuneca dacă nu respectabilitatea, cel puțin tradiționalul spirit de solidaritate cu lumea financiară occidentală? Dar banul are proprietatea

miraculoasă de a transforma cele mai pestilențiale duhori în parfumuri suave.

Iulius, în ciuda aviditătii sale de profituri, ținea să aibă și acordul fratelui său, înainte de a se angaja în afacerea propusă de Shannon. Se instală deci în Mercedesul său și plecă spre reședința lui Leon, durată pe malul Lacului, într-o poziție superbă. Iulius era îngrijorat de cîteva zile, fiindcă geamănul său era reținut în pat de o gripă rebelă cu temperaturi ridicate și cu riscurile unor localizări pernicioase la plămîni, la ficat sau în alte zone strategice ale organismului uman.

Între frații Iulius și Leon Langer domnea o dragoste și o înțelegere dusă atît de departe, încît nici unul nu făcea un pas fără să-l consulte pe celălalt. Această deplină identitate de sentimente, de idei, de interese, își găsea ilustrarea și în perfecta lor asemănare. Dacă se priveau amîndoi în aceeași oglindă, n-ar fi fost în stare să diferențieze imaginea lui Iulius de aceea a lui Leon. Identitatea aceasta uluitoare se manifestase pînă și în preferințele lor amoroase. Dacâ Leon se lăsa captivat de vreo fiică a Evei, tot de aceasta se îndrăgostea și Iulius.

Pentru că le repugna totuși să se culce cu aceeași femeie —puritanismul helvetic constituise temeiul educației lor, începînd din copilărie și terminînd pe băncile universității — unul dintre gemeni trebuia să se sacrifice pentru celălalt. Înainte de a se însura cu Edwiga, o blondă, proaspătă și apetisantă tiroleză, Leon obținuse acordul resemnat al lui Iulius, care se hotărîse să rămînă holtei pînă la sfîrșitul vieții. Devotat geamănului și soției sale, veghease asupra căsniciei lor ca o mătușe bătrînă și iubitoare, dedicată nepoților. Edwiga dăruise lui Leon o fată, Hyacinthe, durdulie și voinică, de care și Iulius era tare mîndru în calitatea lui de unchi. Hyacinthe devenise pe parcurs o sportivă dolofană și cu mușchi zdraveni, măiastră în aruncarea discului. Chiar în ziua în care fiica ei aniversa împlinirea a 21 de ani, Edwiga decedase răpusă de un infarct cardiac. Nimeni nu bănuise pînă atunci că ea suferea de o gravă boală de inimă. Nu se văitase niciodată și nici nu consultase vre-un medic.

Leon rămăsese neconsolat. Și Iulius o plînsese pe Edwiga, socotindu-se spiritualicește văduv. Dar după un timp își spusese că perioada lui de holteială se în-

cheiase și că avea și el dreptul să se însoare. Nu mai era însă în prima tinerețe. Depășise 50 de ani, iar proximitatea bătrîneții își pusese pecetea asupra fizicului său. În tinerețe fusese zvelt, subțire ca o trestie. Acum era cocîrjat și uscat ca iasca.

Avea însă mulți bani, așa că nu-i fusese greu să-și găsească o femeie pe placul lui, dispusă să-l accepte ca soț. Isolda Meeller era fiica unui bancher care se sinucisese în preziua declarării lui în stare de faliment. O cunoscuse la înmormîntarea tatălui ei. Isolda era delicată, fină, de o frumusețe hieratică, asemenea prințeselor din frescele și mozaicurile bizantine. O însoțea o venerabilă și demnă mătușă văduvă de general, cu venituri foarte modeste. Isolda fusese crescută de tatăl ei într-o ambianță de lux, așa cum se cade fiicei unui om cu înalt rang în lumea financiară helvetică. Moartea tragică a părintelui ei o lăsase singură și lipsită de orice mijloace materiale într-o lume egoistă, indiferentă la durerile și nevoile vitregiților soartei.

Iulius Langer i se înfățișase ca un „deus ex machina", punîndu-i la dispoziție mîna, sufletul și averea sa. Isolda era de vîrsta Hyacinthei, așa că înclinațiile firești ar fi mînat-o mai degrabă spre un tînăr din generația ei. Mătușa, spirit practic, o îndemnase să nu dea cu piciorul șansei. Decît să ajungă servitoare, dactilografă sau vînzătoare într-o prăvălie — căci alte perspective de a-și asigura existența nu avea — era preferabil să devină soția unui om capabil să o întrețină în belșugul cu care ea se obișnuise.

Isolda acceptase oferta, spre fericirea lui Iulius — împărtășită dealtfel și de magnanimul Leon — care socotea că și geamănului său îi venise rîndul să guste plăcerile matrimoniale. Căsătoria se oficiase în strictă intimitate, pentru că Isolda se afla încă în mare doliu.

Spre deosebire de tatăl și de unchiul ei, cîștigați cu desăvîrșire de farmecul virginal al Isoldei, Hyacinthe nu-și putea suferi proaspăta mătușă, pe care o socotea interesată, prezumțioasă, ipocrită, ușuratecă.

Iulius ar fi trebuit să se considere copleșit de darurile zeilor. Era sănătos, bogat, ager la minte, căsătorit cu o fată superbă. Cînd intra la brațul ei într-un restaurant sau în sala vreunui teatru, privirile se îndreptau automat asupra lor. Se mai ridicaseră glasuri deopotrivă

cu al Hyacinthei, care îi aduseseră critici destul de aspre. Cică, la bătrînețe, se lăsa dus de nas de o strengăriță căreia i-ar fi stat mult mai bine să danseze prin baruri cu tineri de-o seamă cu ea, decît să facă pe soția unui om ceva mai vîrstnic decît propriul ei părinte.

Odată cu trecerea anilor, Iulius realizase, cu oarecare aprehensiune, că o nevastă tînără necesită nu numai bijuterii, automobile, blănuri scumpe și o ambianță de mare lux, ci prin natura ei pretinde și împliniri pe tărîm intim. Ori Iulius nu mai era la vîrsta posibilităților maxime. După fiecare asalt amoros — mai mult sau mai puțin reușit — organismul său necesita pauza de circa trei sau patru zile pînă ce își refăcea prea plinul energiei genetice. Din delicatețe sau poate din respect pentru soțul ei, Isolda nu-i reproșase niciodată carențele-i erotice. Dar el realizase, cu jenă și tristețe, că deși libidoul nu-i scăzuse, executarea actului sexual îi creea dificultăți crescînde. Îngrozit la gîndul că Isolda ar putea fi tentată să-și caute alt bărbat, capabil să o satisfacă pe deplin, o acoperea cu daruri costisitoare, extravagante, căutînd să-și precumpănească cel puțin în acest chip deficiențele fizice.

Preocupările lui sentimentale nu-l împiedicau însă a-și îndeplini riguros atribuțiile la Bancă. Se întrecea pe sine însuși, depunînd o activitate neobosită și extrem de fructuoasă, spre a străluci în ochii soției sale cel puțin sub acest aspect utilitarist.

Isolda nu părea impresionată nici de darurile, nici de meritele lui profesionale. Cea mai mare parte din timp și-o petrecea citind romane de dragoste, ascultînd pe discuri muzică pop, ori delectîndu-se cu filme romantice înregistrate pe casete video. Trăia într-o lume a viselor, populată de personaje fictive culese de prin cărți dar mai cu seamă din lumea ecranului. Își făurise o existență imaginară — paralelă cu cea reală — fiindcă soțul ei, foarte ocupat cu operațiile bancare, rareori găsea vreme să o scoată în lume, și atunci numai în compania unor bancheri de vîrsta lui, familiști, cu turme de copii și de nepoți. Placiditatea, indolența ei, nu puteau decît să-l încînte pe Iulius, căci îi asigurau liniștea sufletească, atît de necesară limpezimii minții pusă în slujba sporirii prosperității propriei familii, a Băncii și a întregii comunități helvetice...

De întîlnirea lui cu Leon avea să depindă viitoarea lor orientare financiară. Îl găsi pe fratele său în pat, dîrdîind datorită febrei, deși era înfășurat ca o sarma într-un halat matlasat de mătase moarată. Pe noptieră erau aliniate tot felul de medicamente antigripale. Cînd îl văzu pe Leon, congestionat la față, cu o scufie moțată adîncită pe frunte, zgribulit, deși îl mai acoperea și o plapumă respectabilă peste care trona o pilotă pufoasă, Iulius avu impresia că se vede pe sine însuși într-o fantastică oglindă. Îl trecură și pe el fiorii, iar o bruscă durere de cap apucă să-i stoarcă creierii.

Cu un efort reuși să se elibereze de aceste false simptome, și să se reculeagă spre a relata cu exactitate fratelui său discuția purtată cu Shannon. Temperatura ridicată și migrena nu reduseseră luciditatea profesională a lui Leon. După ce cîntări argumentele prezentate de fratele său cu imparțialitate de tehnician, optă penru o soluție pozitivă.

— În definitiv de ce nu am accepta oferta lui Shannon? Vîntul bate în pupa arabilor. Ne sînt sau nu simpatici, asta e altă problemă. Poate că prodigioasa lor prosperitate se va stinge pe neașteptate ca un foc de paie. Va fi destul să se descopere o nouă sursă de energie, ca lumea OPEC-ului să se năruiască peste noapte. Pînă atunci arabii și aliații lor constituiesc o forță deloc neglijabilă. Nu vezi? Încetul cu încetul pun mîna pe levierele de comandă în mai toate domeniile economiei Occidentale. Fiat și Krupp au trecut sub controlul lor. Mai toate marile hoteluri pariziene, culminînd cu Ritz și cu Georges V au intrat în patrimoniul arabilor. Aceiași ofensivă islamică se dezvoltă la Londra, iar de curînd a ajuns să capete proporții și la New York. Toate aceste frămîntări în domeniul economiei dau naștere la imense mișcări de capitaluri. Noi de ce ne-am ține în rezervă? Respectul nostru pentru tradiție, pentru păstrarea supremației lumii albe, pentru *fair play*, nu-și mai are azi rostul. Arabii sînt la putere? De ce să nu profităm de pe urma lor? Angajîndu-ne cu ei, în combinații mai mult sau mai puțin ascunse, intrarăm *dans le vent*, dacă mi-e permis să folosesc un termen la modă.

— Te-ai gîndit la ce se va întîmpla dacă într-o zi guvernele occidentale înspăimîntate de invazia economică arabă vor începe să le naționalizeze bunurile?

— Nu vor aplica această manevră, Iulius, atîta vreme cît arabii vor fi capabili să treacă la represalii, închizînd robinetul petrolului.

— Crezi că occidentalii exasperați de monopolul internațional al OPEC-ului nu vor fi tentați să folosească mijloace mai tari? Militare de pildă?

— Atîta timp cît rușii vor fi gata să intervină în sprijinul arabilor, pentru a pune bețe în roatele occidentului, acesta se va feri de aventuri militare.

— Deci ești de părere, Leon, că un război generalizat în viitorul apropiat nu este posibil?

— N-am spus asta. Este posibil, dar nu probabil. Oamenii de Stat vor cugeta de zece ori înainte de a se lăsa tîrîți în acțiuni ireversibile. Există un factor imponderabil. Opinia publică, emotivitatea maselor, forța lor explozivă. În Iran, ai văzut cum l-au măturat pe șahinșah? Opinia publică, susceptibilă să se entuziasmeze pentru o modă trăznită, pentru un curent literar nou, pentru o idee, este tot atît de capabilă să se aprindă pentru cine știe ce problemă politică. Iar agitatorii de profesie atîta așteaptă. Oamenii politici tîrîți de marele val nu vor mai putea da înapoi. În încheiere, pe mulți dintre ei — care azi fac să se cutremure omenirea cu declarațiile lor belicoase — îi vei vedea atîrnînd în streang, dacă bineînțeles vei apuca teafăr sfîrșitul conflagrației.

— Am mers prea departe cu speculațiile, Leon.

— Bun. Să revenim la oile noastre! Sînt de părere să acceptăm formula lui Shannon. În definitiv Banca noastră servește interesele atîtor gangsteri și mafioți de dincolo și de dincoace de Ocean, încît un mic supliment nu ne poate da peste cap. Atîta vreme cît în țara noastră secretul bancar va fi respectat riguros, vom putea acționa fără teamă.

— Secretul bancar a început să se fisureze, Leon. Stăruințele americanilor combinate cu dușmănia socialiștilor noștri împotriva marelui capital helvetic, vor da pînă la urmă lovitura de grație mult apreciatului nostru secret bancar.

— Atunci ne vom adopta noilor condiții, dragul meu.

Lui Iulius îi luciră ochii în semn de mare satisfacție.

— Ai răspuns la toate, Leon! Se cunoaște că ești fratele meu!

— Prezența ta mi-a ascuțit inteligența, Iulius. Dovadă că ne completăm... În concluzie acceptă propunerea lui Shannon!

— Știi că deseară sîntem invitați la *Grand Casino* de către Weidenfeld.

— După cum vezi, eu n-am să pot veni. Mă reprezinți și pe mine.

— Sînt curios să știu cam ce are de gînd să ne propună...

— Sau să ne ceară, dragă Iulius. Nu uita că acțiunile grupului său au înregistrat în ultimele zile scăderi semnificative...

— Fluctuațiile acestea sînt în mare parte datorite unor factori economici pe plan mondial. Criza lumii moderne a determinat frămîntări imprevizibile...

— În cazul lui Weidenfeld, trebuie să cobori de la general la special, Iulius.

— Poate că ai dreptate, Leon. Am să fiu cu ochii în patru.

— Weidenfeld e cu ochii în șaisprezece, Iulius.

— Nu mi-e frică, frate. Sînt vulpe bătrînă.

— Uneori vulpile tinere sînt mai viclene decît cele bătrîne... Ești invitat cu Isolda?

— Da. Cînd i-am spus Isoldei că vom cina la *Grand Casino*, s-a bucurat ca un copil.

— Extraordinară femeie, Iulius! Tînără, cuminte, frumoasă...

— Acum te las, Leon! Mai am treabă la Bancă. Știi, lipsa ta se resimte.

— Mă flatezi, Iulius. Dacă ești tu acolo, n-am grijă.

Iulius se ridică de pe scaun:

— Mă întreb, Leon, dacă ar reuși cineva vreodată să ne învrăjbească...

— Este oare cu putință să se certe plămînul drept cu plămînul stîng al aceluiași organism? Ventricolul drept cu ventricolul stîng al aceleiași inimi?

Iulius părăsi reconfortat locuința fratelui său. Era pregătit să-și încerce puterile minții nu numai cu Weidenfeld, dar și cu cei mai șireți arabi din lume...

Luna rotundă ca un schweitzer luminos, stropea cu argint undele molcome ale lacului Leman. *Jet d'eau*-ul gigantic din preajma cheiului Gustave Ador repezea spre

cer jerbe de apă, într-o feerie de culori scînteietoare, asemenea croselor de egretă ce împodobesc turbanul unui maharajah acoperit cu diamante, topaze, rubine și smaragde. Văzut de pe terasa ornată cu flori a Casinoului, podul Mont Blanc părea un magnific curcubeu aruncat peste apele lacului. Cheiurile Genevei, subliniate de puzderia de lumini așternute peste clădirile decorate cu reclame jucăușe, purpurii, albastre, verzi, chilimbării, zvîrleau asupra Lemanului dîre incandescente îngemănate cu argintul rece al lunii.

Pe marea terasă a Cazinoului, orchestra de dans revărsa torente de armonii asupra meselor ocupate pînă la ultima, de noctambuli în veșminte de seară.

Pentru Isolda, așezată între soțul ei și David Weidenfeld, întreaga ambianță avea un parfum de sărbătoare. Venea atît de rar la Cazinou, încît ocaziile puteau fi numărate pe degetele unei singure mîini.

Weidenfeld în calitate de amfitrion, alcătuise, laolaltă cu *Maitre d'Hotel*-ul, un *menu* cu specialități franceze de un rafinament dus la exces.

— Străinii în trecere prin Geneva, preferă în general bucătăria localnică, spuse Iulius, impresionat de cele trei liste, întocmite *ad-hoc,* tipărite cu litere de aur și puse la vedere în fața fiecărui *couvert.* Îl uluise mai cu seamă inițialele amfitrionului, „DB", înlănțuite într-un foarte baroc blazon cu inițialele lui Iulius „IL". Extravagantele acestea le-ați făcut numai pentru noi, constată laudativ, dar și cu o umbră de critică, elveținul, adept al cheltuielilor măsurate.

— Am avut în vedere numai delectarea gustului dumneavoastră și al stimatei doamne, *Herr* Langer, replică plin de galanterie amfitrionul.

Isolda înclină din cap, flatată. Nu era deprinsă cu asemenea atenții. David Weidenfeld, la 40 și mai bine de ani, arăta cu mult mai tînăr. Avea siluetă și statură înaltă, spre deosebire de Iulius, pirpiriu, scund și cu burtică gogoneață. Ochii săi migdalați, de semit, umezi, catifelați, cu priviri languroase, o fascinau. Gesturile-i pline de eleganță, smokingul alb de o cupă italienească, brățara-i de aur masiv, *chevalier*-a încrustată cu un diamant rotund și strălucitor ca un soare în miniatură, îl asemuiau cu personajele din romanele și filmele îndrăgite de Isolda.

Deși vinurile servite, toate de colecție, aveau o savoare și un buchet irezistibil, Iulius se mulțumea să soarbă cîte puțin, spre a nu-și pierde controlul asupra minții. Conversația întreținută cu vervă cu Weidenfeld, se învîrtea în jurul subiectelor agreabile femeilor cu preocupări puține: modă, filme, cărți, flori, la care se adăugau cancanuri în legătură cu viața intimă a vedetelor rampei, ecranului, politicii, spre delectarea Isoldei care asculta cu gura deschisă.

La un moment dat Iulius fu pătruns de un fior de gelozie. Soția lui nu-l privise niciodată cu o plăcere atît de vizibil oglindită pe chipul ei. Sorbea fiecare cuvînt al amfitrionului. Iulius socoti că sosise momentul să intre în scenă. Fiindcă zona preocupărilor și cunoștințelor lui nu depășea lumea finanțelor, îndrumă conversația pe făgașuri accesibile lui.

— Am citit în presă, *Herr* Weidenfeld, că ești pe punctul de a te lansa în arenă, pentru acapararea unui grup de hoteluri londoneze, precum și a unor insulițe în Indiile de Vest.

— Vreau să pun temeliile unor stațiuni balneare de mare lux, care să concureze cu succes tot ce s-a realizat pînă acum în domeniul turismului de clasă înaltă, *Herr* Langer. Hoteluri accesibile numai oamenilor cu punga plină, cazinouri, jocuri de noroc automate, curse de ogari, competiții sportive de mare succes în special tennis, echitație, golf, yahting, apoi dancinguri, spectacole de mare montare, concerte, expoziții de modă, galerii de Artă, librării de lux și tot felul de atracții menite să aducă venituri fabuloase.

— Ce frumos! exclamă simplist Isolda, făcînd să defileze prin închipuirea ei imagini paradisiace stîrnite de expunerea amfitrionului.

— Interesant, foarte interesant! rosti, din ce în ce mai indispus Iulius. Îmi permit să-ți atrag însă atenția că te angajezi într-o afacere împănată cu riscuri. Ai văzut ce-a pățit Hofmayer, directorul filialei „B.A.S.A." de aici, din Geneva? S-a lăsat antrenat în edificarea unor stațiuni de vară în Italia, și în Spania. Rezultatele sînt vizibile. Dezastru financiar, anchete, faliment, pușcărie ...

Weidenfeld schiță un gest de nepăsare:

— Hofmayer a săvîrșit o serie de imprudențe, menite fatalmente să-l coste scump. S-a lansat într-o afacere de o anvergură disproporționată cu posibilitățile lui financiare. Eu mi-am asigurat un spate solid. Am băgat în această afacere peste un miliard de dolari. Pot să-ți fac o indiscreție, dar să rămînă între noi! „Bank of America and South Asia" mi-a furnizat recent 200 de milioane de dolari pentru aceste investiții de mare viitor. Aș fi dispus să ofer și Băncii dumneavoastră posibilitatea de a realiza beneficii substanțiale . . .

— Regret, *Herr* Weidenfeld, dar pentru moment disponibilitățile noastre au fost angajate într-o serie de împrumuturi pe termen lung, acordate unor concerne siderurgice . . .

— Foarte bine. Dacă nu vreți să participați direct la afacere, dați-mi un împrumut pe termen scurt. V-aș asigura o dobîndă frumoasă, de pe urma căreia „Banca Langer Frères" ar avea numai de profitat.

Iulius își ascuți auzul și mintea. Weidenfeld săvîrșise o greșeală, arătîndu-se atît de mărinimos față de frații Langer. Graba cu care le oferea beneficii, ori dobînzi grase, îi dezvăluia slăbiciunea. Iulius știa că „Bank of America and South Asia" furnizase un împrumut masiv lui Weidenfeld, dar mai știa că în culise circulau zvonuri ciudate în legătură cu unele dificultăți pe care acesta le-ar fi întîmpinat recent. Se spunea de pildă, că bancherul milanez Tomasso Scarponi s-ar afla într-o serioasă jenă financiară, datorită eșuării unor combinații imobiliare cu Weidenfeld.

Cu un fel de răutate sadică, abil ascunsă înapoia unui interes manifestat fățiș, i se adresă binevoitor:

— Cam ce sumă v-ar fi necesară, *Herr* Weidenfeld?

Financiarul american înregistră în seismograful său lăuntric vibrația bizară din glasul invitatului.

— Ce rost are să mai discutăm această chestiune? Dacă aș fi presat, aș solicita un împrumut suplimentar lui Roland Chendler. Ar fi fericit să mi-l acorde. După urma mea „B.A.S.A." a înregistrat mari profituri în ultimii ani.

— Și noi v-am furnizat împrumuturi pe termen lung, *Herr* Weidenfeld.

— Exact, dar de ordinul milioanelor, *Herr* Langer. Ați primit pînă acum dobînzile la timp, nu-i așa?

— Nu am avut cu nimic a ne plînge, *Herr* Weidenfeld.

— Atunci să îngropăm triviala chestiune a împrumuturilor — trivială pentru urechile senzitive ale soției dumneavoastră — sub greutatea unei salate de fructe cu Maraschino. De acord, *Frau* Langer?

— De acord! ciripi Isolda excitată.

Iulius se întunecă și mai mult. Mica lui răutate eșuase.

— Îmi permiteți să invit pe soția dumneavoastră la dans?

— Mda... de ce nu! replică brusc îmbufnat Iulius.

Weidenfeld se înclină în fața Isoldei, etalîndu-și într-un zîmbet dantura strălucitor de albă:

— Îmi acordați acest tango, *Frau* Langer?

— Cu plăcere, *Herr* Weidenfeld, clipi ea des, teribil de emoționată.

Sub privirile mînioase ale lui Iulius, începură să danseze. Amfitrionul se mișca elegant, vioi ca un tînăr, ținînd-o în brațe cu vizibilă voluptate pe Isolda, spre gelozia și exasperarea crescîndă a soțului abandonat la masă. Era furios fiindcă și Isolda dansa foarte frumos. Pînă acum nu o văzuse niciodată dansînd. Legănările șoldurilor ei în ritmul imprimat de pașii lui Weidenfeld îi păreau indecente.

Cînd tangoul se încheie și perechea se înapoie la masă, Iulius rosti morocănos:

— Isolda, deși mi-ar fi plăcut să mai rămînem în compania prietenului nostru, va trebui să ne retragem. Mîine dimineață am o conferință foarte grea...

Isolda îi surîse cu drăgălășenie:

— Cum vrei tu, dragul meu!

În ochii ei citi o iubire care-i risipi temerile.

Inseninat, își luă rămas bun de la Weidenfeld.

— Sper să ne revedem în curînd, prietene!

— Regret, *Herr* Langer, dar mîine în zori plec la Viareggio. Am să revin la Geneva abia către sfîrșitul lunii viitoare.

— Atunci vei fi invitatul nostru, *Herr* Weidenfeld.

— Vă mulțumesc anticipat pentru amabilitate.

Se despărțiră, strîngîndu-și bărbătește mîinile. Castă, Isolda se mărgini să-l salute pe american cu o ușoară înclinare a capului.

În noaptea aceea Iulius simți nevoia să se arate cît mai tandru față de soția sa. În prezența lui Weidenfeld avusese pentru întîia oară revelația frumuseții ei. Pînă acum văzuse în ea o simplă fetișcană dezirabilă, dar încă necoaptă. S-ar fi zis că Weidenfeld dăduse Isoldei imboldul să se dezvolte peste noapte, ca acele flori exotice superbe, dar cu existență efemeră.

Stîrnit, o dezbrăcă, lăsînd-o goală, ceea ce nu i se mai întîmplase din noaptea nunții. În concepția lui actul dragostei, vulgar dar necesar organismului, trebuia expediat cît mai repede. Demnitatea-i de soț care se respectă nu-i permitea să apară nud în fața Isoldei. De data aceasta făcu excepție. Ciudat! Pentru prima dată în existența-i conjugală încercă un simțămînt de voluptate. Își făgădui ca să repete în viitor această magnifică experiență.

Obosit — încîntătoare oboseală — se culcă, în vreme ce dușul din camera de baie fîșia, șiruind pe corpul sculptural al Isoldei. Iulius adormi, iar somnul îi fu legănat de vise frumoase.

Dimineața se trezi în zori, așa cum era deprins din anii copilăriei. Se ridică în capul oaselor, se întinse de îi pîrîiră oasele, se scărpină în cap, apoi își întoarse privirile spre patul Isoldei. Voia să admire încă o dată comoara recent descoperită. Dar patul era gol.

„E la baie" își zise, trăgînd cu urechea la foșnetul familiar al dușului. Auzul lui nu înregistră însă decît tăcerea.

Coborî din așternut, își îmbrăcă halatul peste pijamaua de bumbac cu dungi violete, și dădu să se îndrepte spre camera de baie. Privirea îi căzu asupra unei foi scrise, așezată la vedere pe masa de toaletă, între o perie de păr și o pilă de unghii. Luă intrigat foaia, apoi își căută ochelarii. Îi găsi pe noptieră. Săgetat de o bănuială își aruncă privirile asupra rîndurilor scrise cu litere scîlciate, copilărești.

„Scumpul meu Iulius,

„Te las cu bine. Regret că a trebuit să te părăsesc. Ai fost un soț iubitor și bun. M-ai răsfățat întotdeauna, ca pe o fetiță, dăruindu-mi bomboane și jucării. Am întîlnit însă un bărbat care a știut să trezească femeia din mine, simțurile adormite atîta vreme, dragostea latentă pe care tu n-ai fost în stare să o descoperi, să o cultivi, să o înflorești. Îți voi păstra întotdeauna o amintire afec-

tuoasă, filială. Dacă plecare mea te-a mîhnit, iartă-ma. Ți-am lăsat discurile și casetele. Să le asculți din cînd în cînd, gîndindu-te la mine. Nu încerca să mă cauți. Chiar dacă ai să mă găsești, n-am să mă mai întorc la tine. Cel mai potrivit lucru ar fi să intentezi acțiune de divorț. Ar fi mai ușor pentru amîndoi dacă am încheia acest capitol din viață, ca niște oameni civilizați, capabili să rămînă prieteni.

Adio, dragul meu Iulius!

A ta prietenă pe veci,

Isolda."

Lentilele ochelarilor lui Iulius se aburiră la căldura umedă a lacrimilor sale. Lacrimi de durere, de ciudă, de mînie neputincioasă. Weidenfeld îi plătise cu dobîndă înmiită respingerea împrumutului solicitat. Iulius regretă cumplit neghioaba lui hotărîre de a accepta invitația americanului la *Grand Casino*. Dacă n-ar fi intervenit omul acesta nefast în viața lui, Isolda i-ar fi fost și acum o soție respectoasă, iubitoare. Dar ticăloșia evreului nu va rămîne nepedepsită. Iulius Langer și fratele său Leon, vor ști să spele onoarea familiei întinată de David Weidenfeld.

Formă la telefon numărul geamănului său. Îi răspunse vocea unui servitor.

— Casa Leon Langer! Cu cine doriți să vorbiți?

— Aici Iulius Langer. Vreau să vorbesc cu fratele meu!

— Bună dimineața, *Herr* Langer. Un moment.

Peste cîteva momente, Iulius auzi în receptor glasul răgușit al lui Leon.

— Ce-i cu tine, Iulius? Nu te-a lăsat să dormi perspectiva discuției de azi cu Shannon?

— Despre altceva am vrut să-ți vorbesc. Îl înnecă plînsul: Despre Isolda . . .

*

* *

— Nu concep să mă rup de California! declară cu emfază Tim Stephney, trecîndu-și mîna prin plete. Big Sur rămîne marea mea sursă de inspirație, Olympul zeităților care mă călăuzesc pe făgașul misterios al culorilor divine, microcosmosul capabil să stîrnească vie creativitatea geniului meu! . . .

Făcu o pauză, pentru a-și da un respiro necesar zăgăzuirii tumultului său lăuntric. Cele două starlete, blonde, înalte, subțiri, cu picioare lungi și sîni mici, identice ca niște surori gemene, îl ascultau uluite de verva lui. Aproape un sfert de oră perorase. Acum, istovit ca un marathonist după o cursă lungă, își adună puterile pentru un ultim efort verbal:

— Atelierul meu din Monterey adăpostește altarul închinat culorii, pe care depun neobosit ofrandele talentului meu. Acolo sînt gata oricînd să vă primesc, spre a imortaliza pe pînză trupurile voastre eliberate de povara veșmintelor.

Tăcu epuizat, plecîndu-și modest ochii în fața frumuseții lor orbitoare. Starletele îl aplaudară, atrăgînd atenția celorlalți invitați grupați în preajma piscinei de marmură verde, în care se bălăceau goale, cîteva fete.

Leonard Goldstein, amfitrionul, îmbrăcat în *blazer* și pantaloni albi, asortați cu un fular albastru venețian, se ivi la brațul Ritei Hastings, actriță mai puțin cunoscută pentru aparițiile ei pe ecran, dar cu o confirmată reputație de bachantă modernă. Urîțenia lui respingătoare — aducea cu un rechin gata să-și înhațe prada — cîștigase grație milioanelor lui, patina unei „fizionomii interesante".

— Am hotărît să fac o mare favoare prietenilor mei, aici de față, deschizîndu-le porțile sanctuarului închinat colecției „Leonard Goldstein".

Aplauze politicoase se ridicară din rîndurile oaspeților, care se încolonară docili în urma amfitrionului deschizător de drum. Starletele blonde uitară brusc de prezența lui Tim Stephney, „genialul boem" din Monterey, și întorcîndu-i spatele, se avîntară după colecționar.

Raphael Lyons, un tînăr coafor de dame, lansat într-o ascensiune fulgurantă datorită patronajului Wandei Goldstein, comoda și extrem de moderna soție a lui Leonard Goldstein se plecă la urechea prietenului său Tim, de care-l apropia o comună și nestăpînită sete de parvenire.

— Arunci perle scroafelor! exclamă disprețuitor, folosind o variantă a dictonului „Margaritas ante porcos", spre a-și consola prietenul rănit în amorul propriu de dezerțiunea starletelor.

Tim îi mulțumi cu un zîmbet:

— Vulgul și arta adevărată sînt două noțiuni care se exclud!

— Greșești, replică amicul său. Femeile și arta sînt noțiuni care se exclud. Există oare pe lume o compozitoare de talia lui Mozart sau a lui Beethoven, o pictoriță de nivelul lui Van Gogh ori a lui Modigliani, o poetă de rangul lui Baudelaire sau a lui Rimbaud?

Tim surîse iarăși. Cunoștea repulsia prietenului său față de femeile savante. Uneori se și întreba cum de o cucerise Raphael pe Mrs. Goldstein? Cert era că notorietatea acestuia în lumea filmului ajunsese la un stadiu atît de înalt, încît nu i se mai spunea decît Raphael, asemenea strălucitului său tiz din epoca Renașterii, al cărui nume de familie — intrat în umbră — a rămas cunoscut numai amatorilor de artă și oamenilor cu un anumit nivel intelectual. Raphael îl introdusese pe Tim în societatea amestecată frecventatoare a reuniunilor lui Goldstein.

— Cînd ai să te deprinzi cu ritualul acestor petreceri, n-are să te mai mire faptul că de fiecare dată ai să fi invitat să admiri colecția de tablouri a amfitrionului. La pictură nu sînt extraordinar de priceput, dar după cîte mi s-a spus, poți găsi aici piese foarte valoroase.

Spre deosebire de Tim, care-și clama talentul și cultura, Raphael citea enorm de mult, spre a se înfățișa onorabil clienteloi sale extrem de pretențioase, cît și lumii mondene și artistice în mijlocul căreia fusese introdus. Actrițele și doamnele din *middle* și *upper society* coafate de el, erau amatoare de cancanuri, de anecdote deochiate, de vești senzaționale, pe care le savurau cu voluptate. Dar cînd Raphael le vorbea despre ultimele romane, piese de teatru, concerte de muzică clasică sau pop, spectacolele de balet ori expoziții de arte plastice, îl ascultau cu admirație, spunîndu-și că este un privilegiu să fie servite de un tînăr atît de cultivat. Dar toate acestea erau întrecute de talentul de *hair stylist* al lui Raphael. Nici un coafor din Los Angeles nu reușea să aranjeze părul clientelor în coafuri atît de armonizate cu personalitatea fiecăreia.

Cu sprijinul financiar al Wandei Goldstein își deschisese un atelier de coafură pe Wilshire Boulevard, în inima celui mai elegant cartier din Los Angeles. Idealul lui era să atingă celebritatea răposatului Jay Seb[illegible], coaforul vedetelor, dar să fie scutit de sfîrșitul lui tragic,

survenit în masacrul de la Cielo Drive. Asemenea lui Sebring, deschisese și o secție rezervată frizării bărbaților, recrutați mai ales dintre stelele filmului . . .

Deopotrivă cu Tim, se trezise pe lume într-un orășel durat în plin deșert, Lathrape Wells, Nevada. Condițiile vitrege de acasă — tată alcoolic, mamă nevrozată, doi frați mai mari înhăitați cu toți derbedeii din localitate — îl siliseră să-și caute norocul pe alte meleaguri mai ospitaliere. La 15 ani plecase la drum, fără să dea socoteală cuiva. Fiindcă avea oroare de pustiuri, își căutase refugiul în înfloritoarea Californie. Rătăcise cîteva luni prin orașele de pe coasta Pacificului, dornic să-și găsească un rost. Norocul îi călăuzise pașii la Los Angeles, unde fizicul său plăcut îi ușurase angajarea într-un atelier de coafură. Acolo își însușise rudimentele meseriei. Spre deosebire de colegii săi, amatori să trudească puțin, dar să petreacă mult, se dedicase carierei alese, afirmîndu-se ca un autentic artist. Își făcuse relații prețioase și își asigurase în final protecția Wandei Goldstein, care îi deschisese porțile faimei, ale succesului. Surprinzător era faptul că nu-i ceruse nimic în schimb. Exista totuși o explicație; neavînd copii, simțise nevoia să-l protejeze pe Raphael, să-l îndrumeze, să facă din el un om. Intrigat de interesul arătat de Mrs. Goldstein, încă de la primele lor contacte, băiețandrul din Lathrape Wells se așteptase să i se ceară contraservicii. Multe din clientelele mature și foarte bogate ale atelierului vedeau în băiețandrii care le slujeau niște agreabile surse de plăceri, folosite ocazional și fără mari cheltuieli. Wanda se mulțumise să fie tratată ca o regină de către Raphael, să rîdă de glumele lui, să se bucure de succesele-i tot mai răsunătoare, să-l ajute la nevoie. Soțul ei o acuza de frigiditate. „Wanda este frumoasă, rece și inacceptabilă ca luna", se plîngea prietenilor, dar mai ales multiplelor femei tinere care-i trezeau luxura. Mrs. Goldstein îl lăsa să-și facă mendrele, înclinațiile ei avînd altă orientare. Îi plăcea de pildă să-și păstreze frumusețea — în ciuda vîrstei — să fie elegantă, să poarte bijuterii, să joace cărți pe sume mici, să citească romane sentimentale și mai cu seamă să vadă filme în cantități industriale.

Leonard știa că soția sa cheltuiește mulți bani pentru înzestrarea lui Raphael, dar nu se formalizase. Lăsîndu-o

să-și satisfacă nestingherită acest inofensiv capriciu, își asigura propria lui liniște și libertate.

Prevăzător și diplomat totdeodată, Raphael începuse să restituie trimestrial Wandei în rate mici, împrumuturile primite, de îndată ce atelierul său din Wilshire Boulevard începuse să-i procure beneficii. Cînd primise cel dintîi cec, Wanda se înduioșase pînă la lacrimi, îl sărutase matern pe Raphael și îl rugase să nu-și facă o problemă din această chestiune. Fără să-i spună, depusese suma prevăzută în cec la „Bank of American and South Asia", în contul lui Raphael, rezervîndu-și pentru mai tîrziu bucuria altruistă de a-i împărtăși plăcuta veste.

La 23 de ani, Raphael era pe punctul de a deveni o personalitate în lumea ultra sofisticată a Los Angelesului. Într-un timp relativ scurt, devenise dintr-un nimeni un cineva. Asemenea transformări, posibile mai cu seamă în povești, trebuiau împărtășite și concetățenilor săi din Lathrape Wells. Pentru că nu se îndurase să scrie alor săi — maică-sa, singura ființă din familie la care ținuse sincer, murise curînd după evadarea lui în lumea largă — se gîndise că cel mai potrivit lucru ar fi să-l cheme la Los Angeles pe Tim, și prin aceasta să-și facă reclama dorită.

Pe Tim îl redescoperise cu un an în urmă, în cursul unei plimbări cu mașina lui personală prin Monterey. Dădea tocmai o raită prin Custom House Plaza, acea încîtătoare esplanadă de pe malul oceanului, unde Asociația Artiștilor din Monterey își expunea periodic producțiile plastice, cînd îl zărise pe Tim, care supraveghea un stand cu tablouri pictate de colegi din colonia sa. Se îmbrățișaseră chiuind, își depănaseră disparate amintiri din copilărie și își făgăduiseră să se revadă. Atunci avusese Raphael ideea de a-l pofti la Los Angeles spre a-l epata cu realizările lui. Ispitit de perspectiva unor relații făgăduite cu larghețe de prietenul său, Tim acceptase invitația.

În acest mod ajunsese tînărul pictor să frecventeze reuniunile lui Leonard Goldstein.

— Aveai un prieten la Monterey, Tim. Era pictor ca și tine. Îl chema . . . Red. Da, Red îl chema.

— Exact. Bun băiat, rosti cu îngăduință. Avea însă o imaginație bolnăvicioasă. Așternea pe pînză numai coșmaruri.

— Dar ce coșmaruri, exclamă Raphael extatic. Mă cutremuram ori de cîte ori mă uitam la ele! Te înfășurau în fantasmele lor, te copleșeau, te rupeau de lume, te aruncau în abisuri amețitoare! . . . Mă înfior și acum cînd mă gîndesc la tablourile lui . . .

— M-da, avea oarecare talent, dar prea îl imita pe Bosch, pe Munch . . . Nu știu pe unde o mai fi hoinărind. Și-a luat lumea în cap, după ce i se acceptaseră niște tablouri la Galeriile Steuben. Un nebun. Și-a părăsit și iubita. Fata unui bancher. Frances o chema. Se topea după Red. Mă întreb ce găsise la el. Nici despre ea nu mai știu nimic.

— Hello, Raphael! se auzi un glas cu inflexiuni calde, mîngîitoare.

Raphael întoarse surprins capul.

— Hello, Jill! Ce a cu dumneata? Te știam în Europa! Îmi dai voie să-ți prezint pe prietenul meu, pictorul Tim Stephney!

Tim îi sărută mîna după moda europeană, apoi îi șopti cu patimă teatrală, privind-o drept în ochi:

— Prințesă ești cea mai frumoasă femeie din lume! Joci în filme, nu-i așa?

— Da! Urmează să fiu distribuită într-o producție nouă „International Pictures". De aceea am și renunțat la o încîntătoare vacanță în Elveția.

— Tim, ia aminte! interveni Raphael. Silfida aceasta va deveni, mai devreme decît îți închipui, o celebritate a lumii filmului . . .

— Mulțumesc. Raphael! M-aș bucura dacă te-ar auzi Frankfurter . . .

— Cine e Frankfurter? întrebă Tim.

— Cel mai antipatic producător general pe care l-a îndurat vreodată Hollywood-ul, explică actrița.

— Am o idee, prințesă, rosti cu emfază boemul din Monterey. Lasă-mă să te pictez goală! Făcu un gest larg: Veneră americană ieșind din valurile Pacificului! Fantastic, Mirobolant! Pînza expusă la Galeriile Steuben ne va face pe amîndoi celebri! . . . Și ne va uni poate cu lanțurile iubirii! Eu sînt gata să-ți aștern inima mea la picioare, așa cum Raleigh și-a așternut pelerina în calea reginei Elisabeth. Vrei să facem împreună o călătorie în paradis?

Jill îl asculta surîzînd cochet. Pictorul acesta slăbă-

nog ca un cocostîrc nu era genul ei. Complimentele lui îi făceau totuși plăcere. Deodată zîmbetul îi pieri de pe buze:

— Iată-l și pe Frankfurter! Cînd îl văd mi se încrîncenează pielea de parcă m-aș afla în fața unui crotal care-și agită clopoțeii din vîrful cozii... Acum stă de vorbă cu Simon Miles. Alt crocodil... Cu superbă nepăsare, pun la care existența sau pieirea noastră...

— Și Miles a sosit recent din Europa, precizează Raphael. Azi de dimineață a venit la mine să-l tund. Mi-a spus că ține neapărat să mi se încredințeze. A auzit că fac minuni. I-am privit mutra și occiputul. Arăta ca un broscoi cu cîteva fire de păr în creștet. Întreaga mea artă nu poate transforma un broscoi în Adonis. Dacă aș avea o baghetă magică, poate că aș reuși și acest tur de forță... Cînd eram copil, aveam mania să răscolesc prin podul casei părinților mei. Odată am dat peste un vraf de reviste vechi. Am găsit în paginile îngălbenite, niște desene înfățișînd pe un profesor pedant, chel, cu un singur fir de păr pe scăfîrlie, dar al dracului de simpatic. Îl chema Nimbus. Odată s-a dus la frizer și a cerut să fie tuns cu cărare la mijloc. Imperturbabil, frizerul a luat briciul, a tăiat firul de păr în două — în lungul său — o jumătate a periat-o pe dreapta, iar cealaltă jumătate a periat-o pe stînga. Profesorul Nimbus s-a privit în oglindă satisfăcut și a oferit frizerului un bacșiș gras. Cam așa ar fi trebuit să lucrez și eu cu Miles. Numai că în ceea ce mă privește, nu primesc bacșiș. Un tuns costă 120 de dolari. Atîta încasa și Sebring de la clienții lui cu vază, Montgomery Clift, Cary Grant, Franck Sinatra, Dean Martin... Destul de scump dar merită, căci înainte de a vîrî briciul în părul clientului, îi fac o machetă a capului împodobită cu o perucă pe măsura pilozității sale. După cum vedeți, o serie de operații complicate și mai ales spectaculoase. Mr. Miles a plătit fără să clipească prețul prevăzut în tarif. I-am făcut plăcerea și l-am tuns. Din nefericire pentru el, tot broscoi a rămas. Un broscoi cu puțin păr.

— Ce rău ți-a făcut de îl detești? îl întrebă pictorul.

— Nu pot suferi oamenii urîți! Îi accept în atelierul meu, fiindcă din asta trăiesc, dar nu-mi place să mă ocup de ei!

Jill nici nu-l mai asculta pe Raphael. Se uita la cei doi producători cu asemenea intensitate, încît le atrase privirile. Jill și cu însoțitorii ei, încadrați în șirul de invitați care se pregăteau sufletește să admire pentru a nu știu cîta oară tablourile lui Goldstein, ajunseseră aproape de intrarea vilei. Frankfurter și Miles rămaseseră afară. Vechea prietenie a lui Frankfurter cu gazda îi îngăduia să se dispenseze de corvoada contemplării repetate pînă la satietate a faimoaselor pînze. Miles îi urma exemplul, sub pretext că nu se îndura să-l lase singur. Celor doi producători li se alăturase și Vernon Woodward, înarmat ca de obicei cu un pahar de whisky.

Cînd Jill trecu pe lîngă cei trei cineaști, Vernon o salută politicos, Miles înclină din cap, iar Frankfurter se prefăcu a nu o fi observat.

Jill salută scurt și intră în vilă. Era furioasă. Fusese chemată telegrafic la Los Angeles spre a încheia un contract cu „International Pictures". Se executase, însă de două zile bătea culoarele Studiourilor, fără ca vreunul din executivi să catadixească a o primi.

Presupunerile lui Jill erau întemeiate. Cei doi producători discutau despre viitoarele filme ale lui „International Pictures". Pe Woodward îl ignorau. Pentru ei, această glorie apusă a ecranului, nu mai era decît o fosilă, o recuzită vetustă, derizorie. În ochii lor Vernon nu exista, așa după cum nu existau nici pietricelele de pe alee, decît în măsura în care le auzeau scrîșnitul ori de cîte ori le striveau sub tălpile pantofilor.

— La Roma domnește haosul, comenta Simon Miles, în vreme ce fuma un Marlborough King Size. Moartea neașteptată a lui Howkins ne-a lăsat în aer. Zimmerman i-a preluat regia la „Aventurile lui Casanova", pe care îl va termina în curînd, dacă bineînțeles Roy Montgomery va binevoi să se înfățișeze pe platoul de filmare.

— Am să-l zdrobesc pe individul ăsta! mormăi Frankfurter.

Îl detesta fiindcă Roy îi exacerba conștiința propriei sale vinovății. Din ziua în care îi mîncase banii, ura lui crescuse în proporții demențiale. Pierderile de la poker din ultima vreme îl siliseră să se înfrupte și a doua oară din sumele datorate de Studio lui Roy.

— Dacă nu procurăm urgent două milioane de dolari, compromitem turnarea „Peregrinărilor lui Ulisse", zise Miles.

— Weidenfeld ne-a făgăduit fondurile necesare. Nu încredințez lui Jill Winters rolul făgăduit de Baldwin, pînă ce Weidenfeld nu-mi avansează milioanele promise.

— În privința lui Jill nu trebuie să te mai încăpățînezi, Sol!

Frankfurter își încleștă furios fălcile apoi izbucni:

— Toți îmi faceți reproșuri pentru această tîrfă de lux. Dar numai cu Jill Winters nu pot începe filmul. Pe cine distribuim în celelalte roluri?

— În primul rînd pe Roy Montgomery. Din moment ce amînăm intrarea în producție a „Peregrinărilor", să-l folosim în „Panică pe Via Veneto".

— Dar rolul diplomatului cui să-l încredințăm? Burt Robertson și-a găsit să moară.

— M-am gîndit la Anthony Quinn, opină Miles. Ori la Richard Burton.

— Amîndoi sînt ocupați.

— Ce-ai de spus de Paul Newman, de Burt Lancaster?

— Indisponibili la ora actuală.

— Reflectează atunci la Horat Buholz.

— Aceeași situație.

Chiar atunci Goldstein apăru în ușa vilei. Mătură cu privirile teresa și grădina, spre a se asigura că toți invitații intraseră să-i vadă tablourile. Cînd îl zări pe Simon Miles îi scăpărară ochii, de parcă ar fi prins un infractor căutat de multă vreme.

— Simon, de ce te ascunzi în spatele lui Sol? Vino să-mi vezi tablourile! Să te mai cultivi și tu! Mai știi și altceva decît filme?

Miles suspină, apoi se îndreaptă resemnat spre intrare.

— Pe tine te iert, Sol, zise amfitrionul. Tot nu te pricepi la pictură . . .

Pe Vernon Woodward nu-l luă în seamă. Cînd Goldstein dădu să intre în casă, însoțit de Miles, auzi glasul sarcastic al lui Frankfurter.

— Ești sigur, Leo, că printre tablourile tale nu s-au strecurat și cîteva falsuri? Ai auzit, cred, ce a pățit Saint

Fargeau? După cîte știu, ai cumpărat și tu cîteva pînze de la Galeriile Lecourtois. Ar fi înțelept să le faci o supraexpertiză!

— Mușcă-ți limba, cobe! se răsti amfitrionul furios și înfricoșat totdeodată de perspectivele sumbre deschise de săgeata lansată de Frankfurter.

Producătorul general izbucni într-un rîs homeric, în vreme ce gazda și oaspetele pătrunseră în clădire.

Un servitor se înfățișe cu o tavă pe care stăteau aliniate cupe cu șampanie.

— Un Pepsi! porunci Frankfurter.

Woodward își goli paharul cu whisky, apoi luă o cupă cu șampanie. Servitorul se îndreptă și după puțin timp reapăru cu paharul de Pepsi.

Producătorul general sorbi cîteva înghițituri. Fără să ia în seamă prezența lui Woodward, își îndreptă privirile spre soare apune. Văzut de acolo, de pe înălțimile lui Beverly Hills, oceanul se pierdea în zare, incendiat de purpuriul aprins al soarelui în asfințit.

— Dacă aș obține rolul diplomatului aș ceda 50% din drepturile mele bănești, vorbi ca pentru sine Woodward. Din nefericire, în societatea noastră timorată de stafiile virtuții, nu se mai găsesc oameni capabili să se înțeleagă din ochi. Afacerea Lockheed i-a inhibat pe toți. America s-a molipsit brusc de o cinste mai a dracului decît rîia . . .

Frankfurter înregistrase la început fără voie apoi cu atenție crescîndă, cuvintele lui Woodward. Mintea lui porni să lucreze febril. Woodward nu aruncase vorbe în vînt și nici nu-i întindea o cursă. Pentru el un rol ar fi avut semnificația unei renașteri, a unei descătușeri. În definitiv ideea nu era tocmai rea. Vernon Woodward fusese un actor de mare clasă. Talentul nu se stinge peste noapte. Îl înăbușesc cel mult ierburile sălbatice. Dar dacă le plivești . . .

— Vernon, ții realmente să joci iarăși? îl întrebă Frankfurter cu amicală simpatie. Crezi că ai mai fi în stare?

Glasul lui Woodward răsună sigur de sine, clar, hotărît.

— Încearcă-mă, Sol! Încearcă-mă și n-ai să regreți!

— Va trebui să te lepezi de băutură, Vernon.

— Sînt gata să mă lepăd de băutură, de Dumnezeu și de Satana, numai să reapar pe platoul de filmare.

— Și dacă dai greș? Mă distrugi și pe mine!

Woodward se apropie de Frankfurter, și-l privi în ochi.

— 60% pentru tine, Sol! Acest argument ar trebui să-ți fie de ajuns!

Producătorul general zîmbi cu bunăvoință.

— Știi bine, Vernon, că te-am apreciat întotdeauna. Dar cu toată autoritatea mea, nu știu dacă voi reuși să zdruncin neîncrederea comitetului directorilor...

— 70%, Sol!

— Am să mă mai gîndesc, Vernon...

— 75%! Aș renunța și la restul de 25%, dar trebuie să-mi completez garderoba, să mă întrețin acolo, să fac în sfîrșit față...

Frankfurter respiră adînc.

— Mîine la ora prînzului să îmi telefonezi la Studio! Am să fac pentru tine tot ce-mi va sta în putință... Acum du-te! Lasă-mă singur, să-mi adun gîndurile!

Vernon Woodward simți că i se umflă pieptul de o undă fierbinte, chinuitor de plăcută. Emoția puternică îl înnecă, îi umezi ochii, apoi răbufni năvalnic, dîndu-i aripi, ridicîndu-l pe culmi extatice... Va avea un rol! Va avea în sfîrșit un rol! Va dovedi Cordeliei, copiilor, cunoscuților, admiratorilor săi de odinioară, că Vernon Woodward, după o lungă noapte, a răsărit din nou, ca soarele în zori...

Se îndepărtă de Frankfurter, apoi plin de neastîmpăr, se urcă în mașina lui — un Buick arhaic, zăngănitor ca și cutiile de conserve goale atîrnate de automobilul unor tineri proaspăt căsătoriți — și apăsînd pe accelerator pînă la fund, străbătu zănatic aleile grădinii și ieși în stradă. Coborî panglica asfaltată cu șerpuiri line pînă la Santa Monica Boulevard, pe care se angajă cotind la stînga. Cu aceeași viteză exaltantă se înscrise apoi pe San Bernardino Freeway. Nu se va opri decît undeva, în deșert, și acolo, de față cu cerul nocturn, cu stîncile golașe și cu singurătatea stelelor, își va striga fericirea...

Mahmură, Jill intră în camera de baie, ca să se spele pe dinți. Era goală sub *deshabillé*-ul de voal, dar astea

nu avea nici o importanță. O contraria faptul că de dimineață se trezise cu un negru, gol și el, culcat în pat alături de ea. Nu avea complexe rasiste — pielea întunecată a negrilor făcea chiar un excitant contrast cu pielea ei albă — o indispunea însă prezența unui necunoscut. De bună seamă, făcuseră și dragoste. Tovarășul ei de o noapte se sculase la rîndul său, îi zîmbise arătîndu-și dinții albi, puternici și frumoși, apoi se îmbrăcase în fața ei, fără jenă. Era desigur conștient de vigoarea, de suplețea corpului său și îi plăcea să și-l etaleze. Plecase, salutînd-o cu o fluturare a mîinii. Nu schimbaseră nici un cuvînt. Tăcerea lui, licărirea ironică din ochi, plecarea-i bruscă, erau de-a dreptul insultătoare. După hainele lui — *blue jeans,* cămașă roșie, jachetă de piele neagră — nu-și putea face o idee precisă asupra personajului. Nu-și amintea nici să fi văzut vre-un negru printre invitații lui Leonard Goldstein. Știa doar că băuse mult, atîțată de comportarea lui Frankfurter.

După ce își curăță dinții își umplu baia cu apă fierbinte, apoi turnă deasupra două punguțe cu săruri de baie. Simțea nevoia să-și spele corpul impregnat parcă de mirosul de transpirație al negrului.

Înainte de a-și lepăda *deshabillé*-ul, își consultă ceasul. Se făcuse ora 12. Pierduse toată dimineața, fără să treacă pe la studio. Mîniată împotriva ei însăși, intră în baie, dar chiar în clipa aceea sună telefonul de pe noptieră. Fu ispitită să nu răspundă apoi se răsgîndi. Scuturîndu-se ca un cățel ud, străbătu dormitorul și puse mîna pe receptor:

— Jill Winters, la aparat. Cine întreabă?

— Bună ziua, *Miss* Winters, vă deranjează avocatul John Simpson de la oficiul Juridic al Studiourilor „International Pictures". Sînteți rugată să ne faceți urgent o vizită, spre a semna contractul pentru principalul rol feminin în filmul „Panică pe Via Veneto". Mîine urmează să plecați pe calea aerului la Roma. Vi s-au și reținut bilete. Cu același avion va călători și colegul dumneavoastră, Mr. Vernon Woodward, care va deține deasemenea un rol în acest film. V-ar deranja dacă v-am rezerva locuri alăturate, evident, la clasa întîia?...

* * *

Pablo Morelos își îngropă capul în palme și începu să plîngă de fericire. Sfînta și Neprihănita Mădonă de Guadelupe se îndurase în sfîrșit, de el, păcătosul, deschizîndu-i porțile raiului, după anii triști, petrecuți în Mexico City. În acest nou Babilon se simțise întotdeauna un înstrăinat. Își șterse lacrimile cu mîinile-i mari, viguroase, făcute pumn apoi sorbi pînă la ultima picătură *pulque*-ul din pahar. În zilele lui de lehămetiseală băutura aceasta ușor alcoolizată, cu gust indefinisabil, dar atît de familiar, îi risipea amarul gîndurilor și-i dezvăluia o lume de vise încîntătoare, o anticameră a paradisului de dincolo de moarte, zugrăvit atît de frumos de preoții din amvon. Pablo se întreba uneori dacă n-ar fi fost mai bine să fi zăcut mort în groapă, dar în veci fericit, decît să se chinuiască viu, măcinat de necazuri. Singura plăcere care-i mai rămăsese pe lumea asta era să se gîndească la Paquita, nevastă-sa, și în lipsa ei să facă dragoste cu cîte-o tîrfă agățată pe stradă. Cînd era beat, o supunea animalic prin vre-un gang întunecos duhnind a gunoaie și a urină, ori prin vreo cameră sordidă de hotel plătită cu ora.

Scoase din buzunar o hîrtie de o sută de dolari și o puse la vedere pe masa acoperită cu mușuma roșie.

— Hei, cîrciumarule, socoteala!

Cîrciumarul obez, greoi, cu gușa în etaje și ceafă grasă, întemnițată în gulerul cămășii umezite de transpirație, veni legănîndu-și pîntecele voluminos, înfășurat într-un șorț pătat cu vin negru. Își șterse cu dosul palmei mustața căruntă, cu adaosuri lăsate în jos deoparte și de alta a bărbiei, și se uită cu respect la bancnota verzuie de 100 de dolari.

— Veniți din America! zîmbi larg și prietenos, așa cum se cuvine față de un client cu mulți bani asupra lui. Spectacol destul de rar în acest cartier frecventat de oameni umili, de țărani dezrădăcinați, de muncitori triști, angajați cu ziua.

— Mda, mormăi Pablo. Am trudit o vreme pe niște plantații de portocali, în California.

Cîrciumarul luă bancnota.

— Vă dau restul în bani mexicani, señor. Pe la noi nu se prea învîrtesc dolarii.

— Cum dorești.

— În tinerețe am lucrat și eu în California. La San Diego și la Grover City. Eh, ce vremuri! . . .

Pentru ei, Statele Unite însemnau America. America, Țara Făgăduinței, spre care tînjeau mai toți mexicanii. În vreme ce dădea restul, cîrciumarul aruncă o privire fugară asupra clientului. Obrajii lui pămîntii nu erau ai unui om trăit în plin soare, pe plantațiile de portocali. Desigur, mințea, dar asta nu-l privea decît pe el.

Pablo luă banii care i se cuveneau, apoi ieși din cîrciumă, salutat cu respect de cîrciumar.

— Mai poftiți pe la noi, *señor!* Aici sînteți întotdeauna bine servit.

Ajuns pe trotuar, Pablo se uită în susul și în josul străzii puțin arătoase. Se afla în cartierul Tlatelolco, altădată un *slums* nenorocit, pe care edilii capitalei mexicane îl modernizaseră, durînd un centru de blocuri mărețe, orînduite în jurul unei piețe vaste, dominate de o biserică din epoca Mexico-ului colonial și de uluitoarele terase cu scări în cascade, rămășițe ale unei piramide aztece. Străzile din jurul acestui ultra modern nucleu, rămîneau însă tot atît de sordide ca în vremurile nu prea îndepărtate, cînd fluxul de provinciali dornici să se instaleze în capitală, dădea naștere la o ciupercărie de mahalale nenorocite, ridicate peste noapte, fără nici o sistematizare. Și Pablo locuise ani mulți într-unul din aceste cartiere posomărîte, denumite plastic *ciudades perdidas,* ocupînd împreună cu alți nouă țărani — atrași de mirajul măreției și ispititoarei metropole — o cămăruță din chirpici, lipită cu pămînt de 3 pe 4 metri. Dormeau acolo cu toții întinși pe niște rogojini, unul lîngă altul, asemenea țigărilor de foi înghesuite într-o cutie.

Pe Paquita și pe cei șase copii ai lor — veniți pe lume fiecare din nouă în nouă luni — îi lăsase acasă, la Mexcaltitan, acea mică și bizară îngrămădire de locuințe și grădini minuscule durate pe un petic de pămînt înconjurat de ape, de pe coasta de vest a țării. Prin analogie i se spusese Mica Veneție. Localnicii nu se prea dumireau asupra înțelesului acestei denumiri. Pablo, pe atunci un copilandru, își luase inima în dinți și îl întrebase pe preotul din sat de unde venea porecla asta de Mica Veneție. Eclesiastul — un bătrîn cu părul nins și obraji scofîlciți, de mumie — îi explicase că în Europa

există un oraș cu acest nume, inundat în tot timpul anului.

— Atunci de ce și-au făcut oamenii case acolo? întrebase cu naivitate, dar și cu bun simț, Pablo.

Venerabilul slujitor al Domnului îl privise uimit de istețimea lui.

— Și-au zis, că e mai ușor să pescuiască, stînd la fereastră, decît să umble cu barca după pești.

Replica dăduse de gîndit băiatului, care-și făgăduise să-și construiască — de îndată ce va face rost de bani — o casă la marginea satului , chiar pe malul apei, spre a pescui și el fără osteneală, stînd la fereastră.

Atîta vreme cît trăise în Mexcaltitan, Pablo își făurise despre univers o idee oarecum stranie. Insula lor, cu canale în loc de străzi — mai ales în timpul creșterii noroiosului fluviu San Pedro, care nu lăsa nici un petic de țărînă neacoperită de ape — era în concepția lui o lume aparte, tot atît de îndepărtată de alte lumi — Mexico City, Aguascalientes, Guadalajara sau Veneția — precum este pămîntul de stele.

Odată cu trecerea anilor, mintea lui devenise receptivă la tot felul de revelații, unele mai interesante, mai trăznite decît altele. Întrucît insula era neîncăpătoare pentru populația care se înmulțea potrivit legilor firii, mulți bărbați tineri plecau pe alte meleaguri spre a-și căuta norocul. În concepția lui Pablo, dispariția lor nu se deosebea de dispariția altor oameni din sat secerați de boli sau de bătrînețe. Și unii și alții plecau fără întoarcere. Deși părinții lui erau săraci, Pablo nu resimțea efectele luptei neostoite pentru existență, atît de permanent prezentă în alte colțuri ale lumii. Pește se găsea din belșug, așa că problema hranei nu se punea niciodată cu acuitate. De o îmbrăcăminte elaborată nu avea nevoie, căci în acea zonă tropicală o cămașă și un pantalon acopereau toate necesitățile vestimentare ale copiilor de vîrsta lui. Ocupațiile distractive abundau: pescuit, înnot, plimbări cu barca pe apele gălbui ale fluviului, șotii jucate vecinilor, o spoială de învățătură care nu punea decît rareori mintea la contribuție. Mai tîrziu, cînd fiorii adolescenței treziseră spre noi căutări simțurile copiilor de ieri, fustele și sînii fetelor începuseră să le stîrnească vie curiozitatea.

La 15 ani, Pablo o înghesuise pe Paquita în podul

unei magazii, și îi turnase de grabă un copil venit pe lume într-o atmosferă de beligeranță deschisă între părinții fetei și părinții băiatului. Parohul Vincente Rosario pusese capăt disputei, care amenința să ia proporții sîngeroase, căsătorind tînăra pereche, evident, fără consfințirea primăriei, de care nu ținea dealtfel nimeni seama. Nu se știa să fi existat vreodată în Mexcaltitan soți uniți în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, prin intermediul autorităților civile de resort. Aceasta nu însemna că i-ar fi trecut cuiva prin cap să pună la îndoială validitatea căsniciilor întemeiate după obiceiul locului.

Pablo se văzuse la 21 de ani tată a șase copii, băieți și fete, și ar mai fi adus pe lume și alte exemplare, căci distracția foarte plăcută premergătoare procreerii putea fi practicată la orice oră din noapte sau din zi fără pregătiri laborioase, și aparent fără cheltuieli bănești. Grijile vneau mai tîrziu, după ce pîntecele Paquitei slobozea încă un vlăstar ce sporea numărul membrilor familiei Morelos.

Împuierei acesteia atît de rapide i se pusese capăt doar cînd Pablo fusese chemat la armată. Din acel moment se deschisese un nou capitol al existenței sale. I se oferise prilejul să cunoască — pe contul Statului — lumea de la Soare Răsare de Mexcaltitan. Inhămat într-o uniformă strîmtă și în niște curele care-i stînjeneau mișcările, făcuse luni de-a rîndul instrucție militară într-o cazarmă din Guadalajara. Apoi fusese afectat la corpul de gardă al unui arsenal militar. Ziua sau noaptea — după cum îi cădea schimbul — stătea cu arma la picior în preajma unei gherete neîncăpătoare ca o carceră, și în lipsă de altă ocupație se gîndea mai puțin la cei de acasă și mai mult la minunățiile pe care le văzuse de cînd îl făcuseră soldat. Cînd primea cîte o învoire, pleca în oraș însoțit de cîțiva camarazi tot atît de fericiți ca și el căci li se oferea prilejul să guste cîteva ore din deliciile libertății.

Fiindcă el nu avea niciodată bani, Sanchez, un prieten mai înstărit pe care și-l făcuse la cazarmă, îi plătea consumația prin localuri precum și vizitele la micul bordel din oraș, deghizat sub firma *Cafè Chantant,* foarte căutat de tineri, dar și de vîrstnici. Pablo descoperise astfel că în afară de Paquita mai existau pe lume și alte femei, gata să se culce cu el. În vasul închis al Mexcal-

titanului aventurile extraconjugale erau excluse. În primul rînd le-ar fi aflat toată lumea, iar în al doilea rînd, ar fi stîrnit monstre încăierări.

Pablo scria din cînd în cînd acasă, și cu aceeași frecvență primea răspunsuri așternute pe hîrtie de părintele Rosario sub dictarea Paquitei. Cînd sosise în sfîrșit momentul eliberării din armată, Pablo își spusese că înainte de a se înapoia acasă trebuie să aprofundeze cunoașterea lumii înconjurătoare. Își luase un sac în spinare și pentru că nu avea bani să-și plătească biletele de tren sau de autobuz pornise pedestru la drum. Dacă vreun camionagiu cumsecade îl poftea pe banchetă, alături de el, oferindu-i o călătorie gratuită — se mai găseau și asemenea noroace — Pablo profita bucuros de ocazie. I se întîmpla să se îmbarce și în vreun tren de marfă, cu vagoane goale, folosite de vagabonzii impenitenți. În acest mod străbătuse țara de la Oceanul Pacific la Golful Mexico, de la granițele cu Guatemala și Honduras, la fruntariile cu Statele Unite. Îl apucase o adevărată frenezie a umblatului. Era însetat de peisaje noi, de figuri noi, de senzații noi.

Începuse să nu mai scrie acasă, căci nu avea bani de timbre. Nu-și făcuse niciodată griji în legătură cu Paquita, cu copiii lui. Știa că se vor găsi la nevoie rude dispuse să le dea de mîncare, în cazul că cei mici nu s-ar pricepe să se descurce încă singuri. Dacă procurarea propriei lui hrană, în copilărie, nu căzuse în sarcina nimănui, de ce și-ar fi bătut el acum capul cu asemenea fleacuri?

Pablo devenise un perfect vagabond. Natura îi furniza gratuit subzistența. Fiindcă era băiat frumos, țărănci de prin sate, înduioșate ori stîrnite de tinerețea lui, îi ofereau mîncare, haine și — mai rar — bani. Pablo își descoperise și resurse demne de un Robinson Crusoe redivivus, deși habar n-avea de existența acestui personaj de roman. În mijlocul lumii civilizate reușise să-și făurească un microcosm propriu, autarhic, regizat de bunul său plac. În ruinele unui ranch de lîngă Mitla, Oaxaca, descoperise o hrubă pe care și-o amenajase într-un adăpost, destinat să-l ferească de intemperii și de rigorile iernii. Mulțumită acestei reședințe sui generis își cîștigase o mare faimă printre vagabonzi. Pablo stîrnit de curiozitatea lor, fabula cele mai fantastice versiuni

în legătură cu „ranch-ul său", fără a-i preciza numele și locul, pentru a nu arunca o pată asupra „nobilei sale familii" ostile actualei lui ocupații. Unii îi dădeau crezare, alții clătinau din cap sceptici. Povestea aceasta îi atribuise o poreclă plină de romantism. I se spunea „castelanul".

Viața se desfășura astfel senină și calmă pentru Pablo, care se simțea liber și ușor ca păsările cerului.

Pînă într-o zi . . .

O zi însorită de primăvară, cu pomi înmuguriți și văzduh de peruzea. Pablo hoinărea pe o stradă din Guanajuato, oraș durat în preajma unor mine de argint, odinioară fabulos de bogate, acum secătuite. Se îndrepta plin de voie bună spre tîrgul de vite, unde se vindea tauri de toate frumusețea. Cobora tocmai pe Calle del Padre Belaunzaran, străjuită de ziduri înalte ca de cetate și umbrită alocuri de bolți masive. Fluiera un marș militar, pășind în cadență pe caldarîm cînd în dreptul unei porți de fier strașnic ferecată, se ciocnise piept în piept cu un om. Se priviseră la început cu ostilitate, apoi fețele li se luminaseră, fiindcă se recunoscuseră.

Individul întîlnit de Pablo era un concetățean din Mexcaltitan, pe nume Pedro, plecat și el în pribegie. Pedro se angajase grădinar la un negustor de grîne pe cît de bogat pe atît de zgîrcit. După ce-și istorisiseră pățaniile din ultimii ani, Pedro îi vorbise despre lumea de acasă. Concediile și le petrecea invariabil la Mexcaltitan, unde își căra toate economiile, pentru a îmbunătății traiul familiei rămase acolo. Pablo află astfel și despre ai lui că o duceau cam greu, dar că se descurcau și singuri, cu atît mai vîrtos cu cît toți cei din sat îl socoteau mort. Paquita se îngrășase, se făcuse tare frumoasă și era curtată de un văduv, dispus să o primească la el în casă cu copiii ei cu tot.

În clipa aceea, în sufletul lui Pablo se declanșase un resort. Trecutul său, ochii de viță ai nevestei, chipurile zîmbitoare ale vlăstarilor, în contrast cu existența sa actuală lipsită de sens, îl zdruncinaseră sufletește mai strașnic decît un cutremur de pămînt de magnitudine maximă.

După ce se despărțise de concetățeanul său, își pusese mintea în fierbere, iar după un înverșunat dialog cu sine,

se așternuse la drum chiar în seara aceia. Un nou capitol — al treilea — se deschidea în viața lui Pablo.

Întîlnirea cu ai săi nu fusese din cale afară de cordială. Copii cei mari îl uitaseră cum arăta la față, iar cei mici fuseseră prea necopți în epoca plecării lui la armată, spre a-și fi întipărit în minte chipul tatălui. Paquita, după oarecari nazuri, renunțase să se mai mute la văduvul care-i bătuse atîta vreme clopotele. Părinții lui Pablo și ai ei, trataseră întreaga chestiune ca pe un fapt divers. Pablo înțelesese că epoca de trîndăvie, de hoinăreală lipsită de griji se încheiase. Trebuia să se înhame la întreținerea propriei sale familii, ajunsă de pripas.

Pentru că mijloacele de cîștig erau reduse la Mexcaltitan, plecase iarăși la drum, de data aceasta hotărît să găsească de lucru și să trimită bani acasă.

Înarmat cu certificatul de îndeplinire a serviciului militar, începuse să bată la ușile birourilor de plasare, la porțile fabricilor ori pe la gardurile fermierilor mai răsăriți, care aveau nevoie de ajutoare. În primii cinci ani schimbase vreo opt stăpîni, și tot de atîtea ori profilul ocupațiilor. Fusese muncitor agricol, salahor, paznic, spălător de autoturisme într-un garaj, vînzător de ziare, portar la un bar, om de serviciu într-un hotel și în sfîrșit canalagiu. În tot acest timp își respectase făgăduiala dată Paquitei, expediindu-i cu regularitate bani. Se deprinsese să tragă la jug, deși uneori îi mai ridica temperatura dorul de ducă, de libertate.

Abia împlinise 32 de ani, cînd se întîlnise întîmplător pe peronul gării din Veracruz cu Sanchez, fostul său camarad și prieten de la armată. Tinerelul zvelt și expansiv de odinioară ajunsese un respectabil funcționar în Ministerul de Interne. Avea început de chelie, burtică și o mustață care-l îmbătrînea. Prin intermediul lui Sanchez, Pablo căpătă un post pe care pînă atunci nici n-ar fi îndrăznit să-l viseze și anume paznic la penitenciarul din Mexico City. Cîștigase mai mult pe vremea cînd schimba patronii ca pe niște lame de ras. Acum avea însă un statut oficial, devenise un funcționar de Stat, poziție admirată și respectată de compatrioții săi din Mexcaltitan. Paquita se făcuse atît de mîndră, încît umbla cu nasul pe sus, de parcă toți oamenii din jur i-ar fi putit a pește stricat.

Pablo își pusese în gînd să-și aducă nevasta și copiii la Mexico City, dar salariul abia dacă îi ajungea pentru întreținerea lui și a familiei în condițiuni modeste. Mexico City se afla într-o endemică criză de locuințe. Chiar și în *slums*-urile de la periferie, chiriile erau foarte ridicate. Ambianța de la închisoare nu-i plăcea lui Pablo. Pentru el însetatul de mișcare, de spații libere, de orizonturi mereu noi, lumea imobilizată îndărătul gratiilor, sub bolți grele de piatră părea îngropată de vie într-un gigantic cavou. Faptul că el putea ieși din incinta temniței, după încheierea orelor de serviciu, nu-i ușura senzația de claustrofobie, pe care o încerca ori de cîte ori intra în tură. Uneori avea impresia că el însuși era încarcerat, că uniforma de paznic nu-l deosebea decît formal de deținuți. Își pierduse treptat culorile din obraji, buna dispoziție altădată inalterabilă, plăcerea de a trăi, de a respira, de a se bucura de viață.

Nu întrezărise o rază de soare decît în cursul unei scurte vizite făcute de Paquita la Mexico City, spre a-și revedea soțul și a-și scălda ochii în frumusețile metropolei, descrisă entuziast de Pablo în scrisorile sale. Escapada, costisitoare pentru punga lui anemică, fusese pregătită cu migală. Reducîndu-și la minimum cheltuielile personale, Pablo pusese deoparte bani pentru biletele de tren, pentru găzduirea familiei sale în capitală, pentru subzistența ei. Excursia durase o săptămînă încheiată. Cu cîtă mîndrie își plimbase Pablo soția și copii pe străzile orașului, prin piețele, prin parcurile lui. Se simțea asemenea unei gazde care-și conduce oaspeții pe proprietățile sale. Și Paquita strălucea de bucurie fiindcă era văzută la brațul soțului, un important funcționar de Stat, prins într-o uniformă arătoasă, care-i dădea un aer de general.

Cutreieraseră atunci și un cartier de locuințe ieftine; *Cerro de la Estrella*, de curînd construit, în care Pablo avea de gînd să-și instaleze familia, îndată ce condițiile financiare i-o vor permite. Dar săptămîna aceea de neuitat se încheiase și el rămăsese iarăși singur.

Cu deținuții se înțelegea bine Pablo, fiindcă morala lui nu făcea diferență între bine și rău. În concepția sa existau oameni frumoși și oameni urîți, oameni tineri și oameni bătrîni, oameni întregi și oameni extrapiați, fiindcă deosebirile erau vizibile, palpabile. Oameni buni sau

oameni răi nu existau luați ca atare, fiindcă oamenii cei mai cumsecade puși în anumite condițiuni ucideau, fie pentru a se apăra, fie pentru a spăla onoarea familiei, fie pentru a repara o injustiție. Oameni răi, sau cei considerați răi, cu încărcate caziere, erau capabili uneori de gesturi generoase, de sacrificii. Aveau un cod al onoarei în cadrul confreriei respective. Unii dintre ei ajungeau să ocupe situații înalte, să fie stimați și temuți în același timp. Mulți oameni buni deveneau răi și vice versa.

Cu un an în urmă intrase în viața lui Pablo un personaj ciudat, categorisit printre răi, dar care în ochii lui apărea într-o lumină foarte frumoasă. Îl chema George Fletcher și era american; adică cetățean al Statelor Unite. Fusese condamnat la o lungă detenție pentru că escrocase pe niște tipi cu parale multe, el însuși fiind un om bogat. Afacerea în sine era murdară și împroșca în mod egal cu noroi persoanele implicate, mai toate cu un înalt *standing* în lumea interlopă. Pablo socotea că și cei păgubiți de Fletcher ar fi putut foarte bine să-i împărtășească soarta, cu atît mai vîrtos cu cît rolurile se inversau adeseori cu o uimitoare inconsecvență.

George Flectcher avea peste 60 de ani, purtați însă cu o elegantă și suplă sportivitate. Dacă nu i-ai fi cunoscut vîrsta, i-ai fi dat în jur de 40 de ani. Pentru că împărțea bani în dreapta și în stînga, se bucura în închisoare de anumite privilegii. Sub uniforma de deținut purta cămăși de mătase. În celulă își lepăda uniforma și îmbrăca un halat matlasat confecționat din moar auriu. Fuma țigări străine — cele mai scumpe — și nu-i lipseau nici sticlele cu băuturi exotice, inaccesibile oamenilor de rînd. Grație cadourilor primite pe sub mînă din partea lui Fletcher, paznicii concesivi cu el își rotunjeau confortabil veniturile. Și Pablo își primise porția. De ce n-ar fi făcut-o se întreba cu simplitate.

În celula lui Fletcher se mai afla un tînăr agreabil la înfățișare — „psihopat sexual“ scria în cazier — care avea la activul său cîteva violuri. Îl chema Bob Snyder, era american și deși se spunea că este foarte periculos, se înțelegea de minune cu Fletcher. Primul lor contact nu fusese lipsit de scîntei. Cînd paznicii îl introduseseră pe Snyder în celulă, Fletcher — primul ocupant — folosea patul de jos. După plecarea paznicului, tînărul,

mestecînd alene *chewing gum,* se adresase cu insolență colegului de încăpere:

— Bătrîne, mută-ți hoitul în patul de sus! Jos am să-mi odihnesc eu oasele!

Fletcher îi zîmbise cu amabilitate:

— La vîrsta dumitale e mai normal să te cațeri sus. Nu crezi?

Chipul lui Snyder, cu trăsături atît de frumoase, se înăspriră:

— Dacă nu te țin puterile să te urci singur, te ajut eu cu un picior în cur, care o să te catapultez direct în tavan!

Se apropie de Fletcher și îl înșfăcă de umăr. În clipa aceea bătrînul țîșnise ca împins de un resort, și de undeva, parcă din aer, în gîtlejul lui Snyder se proțăpise vîrful unui cuțit cu o lamă de dimensiuni moderate, dar ascuțită ca un brici, și cu un vîrf tăios care pătrunsese suficient în piele spre a face să țîșnească o picătură de sînge rubiniu.

— Te previn pentru prima și ultima oară, tinere! Mîrîise Fletcher. Dacă nu te potolești, îți tai coaiele și te las clapon!

Snyder încremenise, cu ochii rotunjiți ca cepele. Încetase să mai rumege *chewing-gum.* Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte.

— Am glumit, *governor,* bîigui.

Vîrful cuțitului se înfipse încă un milimetru în piele.

— Nu-mi plac glumele astea, țîncule! Ca să-mi treacă supărarea, lasă-te încet în genunchi și cere-mi iertare!

— Nu... nu pot!... mă înțeapă! gemu tînărul.

— Poți! Îți spun eu că poți! Hai! Nu aștepta să-ți repet invitația!

Cuțitul se înfipse și mai tare, atingînd unul dintre inelele cartilaginoase ale traheei.

Ochii lui Snyder se umplură de lacrimi. Încet, cu precauțiuni infinite, spre a nu face să sporească presiunea ascuțișului metalic, se lăsă în genunchi.

— Iartă-mă, *governor!* bîigui iarăși. Iartă-mă! Nu mai fac!

Cuțitul cu resort reintră în teacă. Fletcher puse mîna în pieptul băiatului, împingîndu-l cu dispreț.

— Destul! Acum urcă-te sus!

Snyder se cățărase ca o maimuță în patul sortit să devină al său.

De atunci deveniseră prieteni. Atît cît pot fi prieteni doi oameni, dintre care unul comandă și celălalt execută ordinele. Subordonarea sa totală avusese pentru Bob Snyder urmări benefice. Fletcher, care nu era un egoist, îi îngăduia să se îndestuleze din țigările, băuturile și specialitățile comestibile strecurate cu regularitate în celulă de paznicii binevoitori, în cap cu Miguel Alvarez, care făcea parte din tura lui Pablo Morelos.

Într-o zi, în vreme ce deținuții prînzeau în sala de mese, Alvarez se apropiase de Pablo.

— La încheierea turei noastre, n-ai vrea să ieșim împreună în oraș? Am să-ți vorbesc!

Pablo acceptase. Discuția aceea care avea să fie purtată la masa unei cîrciumi din secțiunea populară a cartierului Tlatelolco, era destinată să ducă la o întorsătură hotărîtoare în existența lui.

La început cu ocolișuri, apoi cu îndrăzneală Alvarez îi propusese ca ei împreună cu încă un paznic și un șofer, care acceptaseră deja combinația, să ușureze evadarea lui George Fletcher. În schimb aveau să primească fiecare cîte 50.000 de dolari.

— Dacă reușește lovitura — și trebuie să reușească, fiindcă amănuntele sînt puse la punct astfel încît totul să funcționeze cu precizie — ne îmbogățim peste noapte, Pablo.

Mai mult nedumerit decît surprins, acesta îl întrebase candid:

— Dacă totul e pus la punct, de ce ați venit la mine?

Alvarez îi zîmbi cu frățească dragoste:

— Pentru că vreau să te bucuri și tu de belșugul care o să cadă pe capul nostru. Afară de asta — am să fiu sincer cu tine — ne trebuie un al patrulea om ca totul să meargă pe roate. Țin să te informez de un amănunt în măsură să-ți risipească orice temeri. Noi nu avem de făcut nimic, sau aproape nimic. Trebuie numai să închidem ochii la momentul potrivit. Eu voi descuia o ușă

— Iar mie ce-mi rămîne să execut?

— Cînd deținuții vor căra lăzile cu alimente din magazie la bucătărie, să te prefaci că nu-l observi pe Fletcher care va rămîne în depozit. Atît și nimic mai mult.

— Și Fletcher ce va face în depozit?

— Se va urca în autoduba care aduce alimente din oraș. Autoduba va ieși pe porțile închisorii, fără să fie controlată prea amănunțit de al treilea paznic, omul nostru.

Pablo se scărpinase în cap:

— Nu ți-e teamă că aș putea să vă denunț?

Alvarez rîsese cu cinism:

— Ai fi un tîmpit dacă ai face-o! Cu ce te-ai alege? Te-ar felicita directorul și cu asta basta! Ai rămîne mai departe un pîrlit legat de un biet salariu... Îmi vorbeai deunăzi de Paquita, de copiii tăi. Cu 50.000 de dolari poți să-ți cumperi o casă în Mexico City, să-i aduci și pe ai tăi, să-ți schimbi poate și meseria. Îmi spuneai că-ți place să călătorești. Cu banii ăștia ai putea să cutreieri în lung și în lat nu numai America, ci și Europa.

Ochii lui Pablo sticliseră. Ideea lui Miguel era într-adevăr ispititoare. Prudența lui țărănească îl reținuse încă.

— Dar dacă ne prind?

— Cum să ne prindă? Mai mult decît neglijență în serviciu nu i se poate imputa nimănui dintre noi. O să primim o mustrare scrisă, ori mai rău, o să fim concediați. Ei si? Pentru 50.000 de dolari sînt gata să-mi vînd și sufletul! Batem palma, Pablo?

Pablo bătuse palma. Cîteva zile mai tîrziu, George Fletcher evadase din închisoare. În ultimul moment intervenise o schimbare, care nu afectase cu nimic desfășurarea operației. Fletcher acceptase să fie însoțit de Bob Snyder, care mirosise că se pregătea o lovitură spectaculoasă. Lăsat în închișoare, tînărul acesta vicios ar fi putut da naștere la complicații. Afară de asta, în tot timpul conviețuirii sale în celulă cu Fletcher, se comportase admirabil, din toate punctele de vedere. Merita o recompensă...

Pablo Morelos și complicii săi, precum și ceilalți paznici din tură — aceștia cu totul nevinovați — fuseseră strașnic săpuniți de directorul închisorii. Autoritățile superioare ordonaseră o anchetă, care nu ajunsese la nici un rezultat. Mustrările scrise plouaseră, apoi totul reintrase în normal.

Potrivit instrucțiunilor lui Alvarez, organizatorul operației, oamenii săi, printre care și Pablo, își luaseră an-

gajamentul să nu intre în cheltuieli nesăbuite, spre a nu trezi suspiciunile poliției. Trebuiau să ducă o viață cu nimic deosebită de cea de dinaintea evadării, deci zecile de mii de dolari cîștigați atît de ușor le ardeau parcă buzunarele.

Pablo nu rezistase ispitei. Fusese atîta vreme sărac, încît era dornic să guste plăcerea de a cheltui. Paharele de *pulque* băute în cîrciuma aceea nenorocită din zona încă nemodernizată din Tlatelolco nu-l satisfăcuse. Voia să încerce măcar odată senzațiile oamenilor bogați care intră ca la ei acasă în restaurantele și barurile de lux, fiind întîmpinați cu ploconeli de către chelnerii în frac.

O luă în jos pe Passo de la Reforma, cea mai elegantă și frumoasă arteră de circulație din Mexico City. Pentru această ocazie, Pablo avusese grijă să îmbrace un costum civil *bleu marine* de gata, hainele lui de gală, care îi veneau destul de bine. Uniforma de gardian nu și-ar fi avus rostul acolo unde voia el să intre.

Mergînd agale, cu ochii pe la vitrine, trecu de întretăierea cu Puente de Alvarado. Începuse să se însereze. Reclamele luminoase multicolore prinseseră să incendieze fațadele clădirilor cu multe etaje. Deși se stabilise de șapte ani în Mexico City, era abia a treia sau a patra oară că se plimba pe Passo de la Reforma. Înainte își spusese că nu are ce căuta pe o stradă rezervată celor bogați. Săracii incapabili să facă vre-o cumpărătură prin magazinele de lux, mai toate enorm de scumpe, își amărau sufletul uitîndu-se cu neputincios jind la vitrinele împănate cu tot felul de articole, unele mai frumoase decît altele.

Între un hotel cu intrare fastuoasă și magazinul unui bijutier cu nume exotic, își etala ispititor ferestrele acoperit cu draperii de mătase brodate cu aur, un restaurant bar, din care intrau și ieșeau clienți care respirau bună stare. Prin ușa deschisă în calea sa de un portar galonat care-l salută cu respect, Pablo văzu o sală luminată orbitor, cu multe rînduri de aparate mecanice cu jocuri de poker, la care bărbați și femei de toate vîrstele își încercau norocul. Pablo se lăsă înghițit aproape fără să-și dea seama de intrarea străjuită de portarul galonat. Se uita lacom la oamenii care manipulau niște pîrghii metalice, făcînd să apară la un fel de ferestruici lumi-

nate dinăuntru cărți de joc minuscule în cele mai variate combinații.

Pablo cunoștea pokerul și știa de existența jocurilor mecanice, dar nu avusese niciodată de-a face cu ele, căci nu dispusese niciodată de bani atît de mulți încît să-și îngăduie fără teamă riscul de a-i pierde. Acum avea în buzunar două sute de dolari în hîrtii de cîte o sută și restul primit la cîrciuma din Tlatelalco.

După ce se familiariză cu ambianța sălii își luă inima în dinți și trecu la casă, unde își procură niște fise. Se instală la un aparat mecanic și emoționat la culme, puse în mișcare pîrghia metalică. Jocul cu suișurile și scoborîșurile lui în captivă. Cîștigă cîteva poturi mărunte, dar în cele din urmă se trezi fără fise. Apelă atunci la una din hîrtiile de o sută de dolari, care trecu din mîna lui într-a casierului. Primi în schimb o farfurie de fise argintii și plin de nerăbdare se înapoie la aparatul său. Reluă jocul. Niciodată nu se simțise mai în vervă ca acum. Se bucura ca un copil pus în fața unei jucării minunate. Cîștigă cîteva poturi, care compensară pierderile înregistrate pînă atunci. Apoi norocul începu să-i surîdă. Realiză pe rînd trei valeți, trei de zece și trei dame. Aparatul vărsa piesele în reprize apropiate. Își umplu cu ele buzunarele. Mînuia acum maneta cu înfrigurare crescîndă. Cîștigase după socotelile lui peste trei sute de dolari. Deodată scăpă un strigăt de bucurie. Aparatul înregistră treiași. Din pîntecele lui prinse să se reverse parcă hemoragie de piese. Lumea de la aparatele învecinate îl privea cu invidie. Pablo era fericit. Buzunarele îl atîrnau grele. Aproape că nu mai avea unde să-și înghesuie fisele cîștigate.

Deodată un tip în haine civile, cu mutră aspră, îl bătu pe umăr.

— Poliția! Vă rog să mă urmați în biroul direcției!

Îi vorbise cu voce joasă, spre a nu fi auzit de ceilalți jucători. Săgetat de o spaimă necuprinsă, Pablo adună ultimele fise în jgheabul aparatului mecanic, și supus pleacă pe urmele polițistului.

Ieșiră din sală, străbătură un coridor și pătrunseră într-o încăpere în mijlocul căreia trona un birou uriaș. În stînga lui stăteau casierul care-i schimbase banii, și un individ necunoscut, probabil patronul localului.

— Ați pus în circulație dolari falși, vorbi cu severitate polițistul, fixîndu-l pe Pablo cu priviri care voiau parcă să-i citească în suflet. De unde aveți acești bani?

*
* *

Cu receptorul la ureche, Bernard Linzer asculta zbîrnîitul telefonului de la celălalt capăt al firului.

Zbîrnîitul se repeta la intervale regulate, fără ca nimeni să răspundă. Cu un gest automat, negustătorul de tablouri și obiecte de artă își petrecu degetele între gît și gulerul devenit deodată prea scurt. Lăsă receptorul în furcă și aruncă în jur o privire de animal hăituit. Mobilele chinezești tapiseriile flamande, covoarele orientale, stampele japoneze care-i împodobeau cabinetul — atît de iubite pînă mai ieri — îi păreau acum atît de multe, de încărcate, încît îi creeau un simțămînt de sufocare, de claustrofobie.

De trei zile îl căuta pe Quentin II, care părea să se fi dezintegrat asemenea sateliților coborîți din spațiile astrale în atmosferă. Telefonase și la reședința bătrînului marchiz de Saint Fargeau, deși știa că tînărul Quentin II prefera să locuiască în apartamentul său personal de pe Avenue Foch, unde nu îl mai apăsa în fiece clipă personalitatea copleșitoare a intransigentului său bunic.

De obicei, în lipsa lui Quentin II de acasă, răspundea la telefon valetul, ori un secretar automat, pregătit să înregistreze pe bandă mesajele telefonice. Acum telefonul suna în gol. Ce se întîmplase? Quentin II nu se prezentase nici la cabinetul de instrucție spre a da o mărturie suplimentară în fața magistratului anchetator, Linzer aflase acest lucru de la un prieten, avocat cu relații tari la Palatul de Justiție. Cum putea fi explicată topirea lui Quentin II? Fugise fiindcă se temea că va fi demascat și va suferi rigorile legilor penale? Ar mai fi fost o variantă, indiscutabil cea mai fericită. Să se fi sinucis. În acest mod, ar fi dispărut singurul om în stare să desvăluie amestecul lui. Bernard Linzer în înlocuirea operelor autentice din colecția Saint Fargeau cu niște simple copii.

„Ar fi prea frumos să fie adevărat!“ reflectă Linzer oftînd.

Exista însă un argument care infirma în parte această ipoteză. Dacă Quentin II s-ar fi sinucis, s-ar fi pus peceți la intrarea apartamentului său. Or Pierrot, unul dintre îngerașii lui Linzer, dăduse tîrcoale prin Avenue Foch, dar nu văzuse nici un fel de peceți.

Încertitudinea îl chinuia sufletește pe Linzer. Îi pierise somnul, pofta de mîncare, pînă și dragostea lui pentru cei patru îngerași. Într-o săptămînă slăbise cu cîteva kilograme. Asta nu însemna că se consuma în lamentări sterile. Se pregătise febril pentru o eventuală fugă în străinătate în cazul că s-ar vedea implicat în afecerea falsurilor. Căci nu concepea să ajungă după gratii. Un om inteligent, aprecia el, poate eluda eficient și cu eleganță legea, dacă este ingenios, are imaginație și mai cu seamă bani.

Linzer socoti că sosise momentul să-l facă nevăzut și pe Fred Marcelli, omul care așternuse pe pînză copiile din muzeul particular al marchizului de Saint Fargeau. Își luă pisoiul, se instală în Rolls-ul său, împreună cu cei patru îngerași și porni spre sudul Franței. În mod normal această călătorie l-ar fi umplut de încîntare. Adora Coasta de Azur. În planurile lui de viitor, figura și înființarea unei sucursale a Galeriilor Linzer la Monte Carlo, locul de întîlnire al milionarilor snobi din lumea întreagă. Pentru moment îl munceau însă alte preocupări care făceau ca tot ceea ce îl înconjura să-i pară tern, cenușiu, fad.

După opt ore de drum, sosi la Nice. Se înserase. Pe Promenade des Anglais, șirurile neîntrerupte de lampadare aprinse păreau niște fantastice riviere de diamante incandescente. Clădirile somptuoase, scăldate în lumina multicoloră a proiectoarelor, păreau un magnific decor pe o scenă de dimensiuni gigantice durată în aer liber.

Pisoiul și îngerașii, lipsiți de hrană în cursul celor opt ore de goană pe autostradă, pretinseră cu energie să-și astîmpere foamea.

— Vom găsi ceva de mîncare la Fred, declară ferm Linzer, spre dezolarea însoțitorilor. Acum sînt grăbit! Foarte grăbit!

Găsi totuși timp să cheme de la un telefon public Parisul. Prietenul său, avocatul Louis Hugues, se afla tocmai la cină.

— Ceva vești, Louis?

— Nimic nou, Bernard, față de ceea ce știi. Quentin îl nu și-a făcut încă apariția. Judecătorul de instrucție a lansat un mandat de aducere. O simplă formalitate, obișnuită în asemenea, cazuri.

— Dacă intervine ceva nou, Louis, mă găsești la Fred Marcelli. Cunoști numărul lui de telefon de la Théoule?

— Îl cunosc.

— Rămîn acolo, pînă mîine la prînz, cînd am să mă înapoiez la Nice. *So long,* Louis!

Linzer se instală la volan, după ce se asigură că toate portierele erau încuiate pe dinăuntru. Nici o precauțiune nu era inutilă în acest oraș superb, poluat însă de cea mai mare rată de criminalitate din Franța.

Înainte de a pleca spre Théoule, făcu un mare popas aproape de luxosul complex de apartamente de la Marina Baie des Anges. Acolo, locuia într-o vilă în stil maur, durată pe malul mării, prietenul său Antoine Bertini, mafiot cu bogate relații în lumea interlopă. Bertini îi putea organiza o ieșire discretă din Franța, pe sub nasul autorităților, dacă lucrurile s-ar complica. Dar nu-l găsi acasă.

Se făcuse ora nouă cînd Rolls-ul lui Linzer intră pe poarta vilei de pe Esterel, adăpostul atelierului clandestin de pictură al lui Fred Marcelli. Clădirea cu terase în amfiteatru, ascunsă după o perdea de pini, se ridica pe un pinten de munte ce domina un mic golf cu ape veșnic frămîntate. Linzer nu se scumpise spre a achiziționa acest colț de rai pentru Marcelli. Știa că în această ambianță stimulatoare, pictorul muncea cu plăcere, furnizîndu-i adeseori înainte de termen, pînze semnate soi disant de mari maeștri. Multe tablouri de Rubens, Tizian Velasquez, Goya, Van Gogh, Gauguin și Cezanne, cu autenticitate stabilită de certificate de expertiză dar în realitate zugrăvite de Marcelli figurau la loc de cinste în multe colecții particulare. Numai în cazul Saint Fargeau, falsificatorul se arătase mai puțin scrupulos în executarea copiilor menite a înlocui originalele, fiindcă fusese zorit de Linzer, la rîndul său împins de la spate de Quentin II, nerăbdător să-și procure mai repede banii necesari cheltuielilor sale nebunești. Linzer acceptase acest risc, fiindcă fusese asigurat că Saint Fargeau nu permitea nimănui să-i vadă comorile. Lăcomia și graba

manifestate atunci se spărgeau acum în capul autorilor. Marcelli nu putea fi acuzat de neglijență, de delăsare. Executase dispozițiile lui Linzer, care-i recomandase să nu se arate prea zelos în executarea excesiv de fidelă a copiilor, căci aceasta ar fi cerut prea mult timp. Acum își regreta infinit greșeala, dar faptul fusese consumat.

Îl găsi pe Fred Marcelli în atelier, pictînd în maniera lui Van Gogh o pînză comandată recent de către patronul său. Italianul nici nu-și ridică ochii de deasupra șevaletului cînd noii veniți irupseră în jurul lui. Motanul miorlăia, îngerașii se extaziau volubil în fața tablouluui aproape terminat, știind că astfel făceau o plăcere protectorului lor. Linzer de data aceasta, insensibil față de eforturile artistice ale lui Marcelli, îl bătu impacientat pe umăr:

— Fred, trebuie să-ți vorbesc!

Smuls din transă, pictorul se întoarse spre Linzer. Avea ochi albaștri, limpezi și inocenți ca de copil. Barba și pletele aproape albe, nu reușeau să-i atenueze expresia-i neobișnuit de juvenilă. Poate că împresia aceasta de tinerețe tîrzie era întărită și de obrazul său neted, de fruntea lipsită de strieturi, de buzele-i roșii, pline. Cine ar fi crezut că Fred Marcelli avea 60 de ani săriți?

— Bine ai venit, Bernard!

Se ridică de pe taburet, și își vîrî penelul într-un vas cu alte multe peneluri, evazate într-un fel de buchet *sui generis*.

— Există aici ceva de mîncare? întrebară în cor îngerașii.

Pictorul făcu o schimă, de parcă glasurile lor stridente i-ar fi obosit timpanele.

— Duceți-vă la bucătărie! îi îndemnă. Veți găsi ceva în frigider.

Ingerașii plecară, urmați de motanul care sări din brațele lui Linzer.

— M-am gîndit, Fred, să-ți acord o vacanță binemeritată, îi zîmbi patronul. Și știi unde? În Mexico! adăugă triumfător.

Marcelli își scutură pletele:

— Foarte drăguț din partea ta, dar acum nu pot să plec. Am de terminat două pînze de Gauguin și una de Miró. Deja am depășit termenul fixat de tine . . .

Linzer știa că italianul avea încăpățînări de copil răzgăiat. Nu-l scotea din ambianță, din lumea lui imaginară, fiindcă ar fi stricat totul.

— Ai muncit destul, Fred! Meriți o recompensă. Ce-ai zice de un sejur la Acapulco?

Marcelli își ridică brăcinarul de la *blue jeans,* apoi suspină, ușor:

— Ce să fac eu la Acapulco? Aici mă simt mai bine ca oriunde. Pictez toată ziua, iar cînd vreau să mă relaxez puțin, ceea ce mi se întîmplă foarte rar, mă întind pe un *chaise longue* la soare, sau fac o baie în mare... Seara e cel mai plăcut. Luminile de pe Esterel se contopesc cu stelele, cu sclipirile fosforescente ale valurilor, cu scînteierile vapoarelor care se încrucișează în zare... Nu! Nu plec din acest colț de rai, Bernard! Aici, pe Esterel, am gustat și eu fericirea...

— E în interesul tău să faci o călătorie lungă, să vezi locuri noi, chipuri noi... Va trebui să renunți un timp și la pictură. Este recomandabil ca perioadele de odihnă să se echilibreze cu perioadele de muncă susținută...

Marcelli se întunecă la față. Ce punea oare la cale patronul său.

— Ești nemulțumit de mine, Bernard?

— Cum poți să spui asta, Fred?

Adevărul este că Linzer cîștigase sume fabuloase de pe urma acestui pictor dedicat gloriei altora, lăsîndu-i drept recompensă un foarte redus procent din beneficii. Marcelli nu pretinsese niciodată mai mult.

— Atunci nu mai îmi bate capul cu vacanțele tale, Bernard! Dacă aș întrerupe munca la șevalet, mi-aș scurta din viață. Cînd aștern pe pînză un Van Gogh, de pildă. Van Gogh însuși vine la mine. Îi simt prezența, îi ascult respirația, îi întrezăresc silueta... La fel și cînd zugrăvesc un Gauguin. Vin la mine și Rembrandt, și Raphael, și Renoir, și Turner, și Constable, și Picasso... Stau cu ei de vorbă, mă las pătruns de spiritul lor... Iar ei, poate că n-ai să crezi, îmi dirijează penelul... Da, da! Nu rîde! Îmi dirijează literalmente penelul! Eu nu sînt decît executorul voinței lor, al geniului lor!

Cînd îl angajase pe Marcelli în slujba sa, Linzer îi înțelesese tragedia. Pictor de mare talent, Marcelli fusese ignorat de critici, de snobi, de amatorii de artă. Îi lip-

sise norocul, îndrăzneala de a se bate pentru propria-i afirmare, pentru succes, pentru glorie.

— Îți amintești, cred, Bernard, că am pictat un Goya pe o pînză veche, găsită la un anticar! Ca s-o fac și mai veridică am tratat-o cu plumb alb, astfel încît să pară originală chiar dacă ar fi fost supusă razelor X. Dacă nu m-ar fi dirijat Goya însuși, crezi că aș fi reușit asemenea ispravă?

Monologa exaltat, îmbătîndu-se cu propriile lui vorbe. În clipa aceea Bernard Linzer era ca și inexistent. În ochii lui Marcelli, personalitatea lui dispăruse, acoperită de fantasme care căpătau consistență.

Brusc pictorul reveni pe pămînt. Patronul nu rematerializă, supărîndu-l cu propunerile lui năstrușnice.

Lasă-mă, aici, la Théoule, Bernard !Lasă-mă aici unde mă simt eu bine!

Uneori negustătorul de tablouri se întreba dacă pictorul era nebun, sau dacă își juca la perfecție rolul de lunatic. Disprețul lui față de avantajele materiale pleda în favoarea celei de-a doua variante. Linzer înțelese că nu ar putea-o scoate la capăt cu Marcelli. Va încerca și mîine să-l convingă de necesitea plecării. Dacă se va izbi de același refuz încăpățînat, nu-i va rămîne decît să apeleze la serviciile lui Bertini. Acesta va găsi mijloacele spre a-l îmbarca la nevoie cu sila pe o navă cu destinația America Centrală. Într-una din micile republici aciuate pe coastele munților care despart Pacificul de Atlantic, îi va găsi un refugiu sigur. Numai *in extremis* va cere suprimarea lui Marcelli. Dacă va fi obligat s-o facă, nu va ezita! ... Sigur că ar prefera să-l păstreze în viață. Chiar dacă afacerea Saint Fargeau îi va ruina prestigiul în Europa și în Statele Unite, își va reface viața pe alte longitudini ale globului pămîntesc. Evident sub un nume de împrumut. În acest caz Marcelli va constitui un capital uman refolosibil.

Convorbirea cu Marcelli îi pusese la grea încercare nervii surescitați. Îl lăsă să se așeze din nou în fața șevaletului și să-și pună penelul în funcțiune. Își lărgi nodul de la cravată, își desfăcu nasturele de la guler, apoi ieși pe terasă. Boarea sărată a mării îi gîdila plăcut nările și îi răcori obrazul. Departe în larg, la capătul aleii

de argint înscrisă pe întinsul apelor de luna plină, se deslușeau luminile minuscule, tremurătoare ale unui vapor . . .

*

Crime don't pay, „Crima nu rentează", glăsuiește un vechi dicon anglo-saxon, pe care Tonio Lascalzo îl considera perimat. Pentru el conflictul cu legea devenise o modalitate de cîștigare a existenței, desigur nu lipsită de emoții și primejdii, dar eminamentă profitabilă. Indivizii cu venituri mici sau mijlocii, trebuiau să se supună unor lungi privațiuni spre a face economii grație cărora să-și cumpere un ceas de aur Vacheron et Constantin, un radio-casetofon ultimul model, ori un automobil nounouț cu alămuri lucind în soare.

Tonio Lascalzo considera regimul de economii atît de dezagreabil, de umilitor, de crud, încît nici n-ar fi conceput să-l utilizeze. În primul rînd fiindcă era lipsit de venituri fixe. Detesta munca în fabrici și îi repugna să-și tocească manșetele făcînd pe contopistul, activități — în concepția lui — degradante, care i-ar fi adus un salariu de mizerie, insuficient satisfacerii gusturilor sale somptuarii. În al doilea rînd respingea cu indignare disciplina unui serviciu care i-ar fi impus stăpîni, ore fixe de lucru și vacanțe scurte la sfîrșit de săptămînă, incompatibile cu fantezia sa debordantă. Profesiunile libere l-ar fi ispitit, dar îi lipseau studiile corespunzătoare spre a deveni un doctor în medicină cu Mercedes la scară și o clinică privată aducătoare de confortabile venituri, ori un avocat penalist cu renume, căruia impricinații înspăimîntați de perspectiva unor lungi șederi în dosul gratiilor, îi vîrau pe gît onorarii fantastice. Nu i-ar fi plăcut nici să mestereasă ore de-a rîndul spre a degripa mecanismul unui ceas ori motorul unui automobil chiar dacă ar fi avut un atelier propriu.

Într-un fel devenise și el un liber profesionist, cu venituri neimpozabile. Evident, activitatea lui nu putea fi clamată în cele patru vînturi, dar acest inconvenient nu-l supăra fiindcă era din fire discret. Afară de aceasta nici nu-i impunea eforturi istovitoare. Dacă avea nevoie de o cravată „Countess Mara", dau de un cronometru Seiko, le subtiliza de sub nasul negustorilor. Banii lichizi și-i procura căutînd de predilecție locurile aglomerate,

holurile gărilor, stațiile de metrou, bîlciurile, bulevardele arhifrecventate. Cu talent de prestidigitator, scotea din buzunarul tipilor intrați în obiectivul său portofele cu bani mulți, destui ca să-i ajungă pe o săptămînă sau chiar pe mai lungi perioade de timp. Căci Tonio Lascalzo nu-și sfeterisea veniturile jucînd cărți sau făcînd pariuri la curse. Prefera să se plimbe, să mănînce bine, să doarmă într-o confortabilă cameră de hotel, să petreacă ore de-a rîndul în fața ecranelor cu filme sentimentale sau de aventuri. În sălile obscure agăța cîte o fetișcană — căci avea talent în acest domeniu — iar după cîteva pertractări duse mai mult prin semne, o poftea pe ultimul rînd de la balcon și acolo îi ridica pe tăcute fustele, satisfăcîndu-și fără multe fasoane nevoile vitale. Nu-și permitea legături mai trainice, căci cunoștea tristele experiențe ale unor gangsteri notorii, căzuți pe mîna poliției datorită trădării unor amante care se socotiseră nedreptățite.

Tonio Lascalzo trăia ca o pasăre liberă, bucurîndu-se de frumusețile vieții, foarte generoasă cu aleșii ei. Aceasta nu însemna că era lipsit de simțul prevederii. Pentru că în meseria lui incidentele neplăcute pot surveni oricînd, punîndu-l în conflict direct cu agenții ordinii publice și cu Justiția, își rezerva din timp bani pentru avocați cît și pentru asigurarea unui regim mai acceptabil în cazul că ar fi devenit pensionarul unui penitenciar. Își crease și un fond extraordinar, încredințat spre păstrare mamei sale, destinat a fi utilizat în împrejurări extreme: boli, ascunzători, călătorii intempestive peste graniță, cumpărări de complicități și alte *ejusdem farinae*. Cert este că activitatea lui îi asigura confortabile condiții de viață. Iar dacă i se întîmpla să aibă ghinionul de a cădea pe mîna justiției, se alegea cu încarcerări pe termen scurt — infracțiunile săvîrșite de el fiind considerate simple găinării — după care reintra senin în circuit, știind că afară din închisoare îl așteptau bani puși la loc sigur.

Cazierul său era relativ încărcat. Opt condamnări care totalizau 16 luni, o perioadă de timp nu tocmai lungă dacă se ținea seama de multiplele lui furturi nedescoperite și de vîrsta-i de adult tînăr. Este drept că viața în închisoare nu era roză. Faptul că era frumușel constituiau un serios handicap, care-l silea să accepte compro-

misuri de neconceput în libertate. Dar și acestea se încadrau în riscurile meseriei.

Toate îi merseseră relativ din plin, pînă într-o zi... cînd căzuse pe mîna comisarului Massino Gatti un ins între două vîrste, voinic ca un elefant, de curînd transferat la Milano. În lumea interlopă milaneză circula zvonul că Massimo Gatti ar fi avut atribuții importante la Roma, dar că jocurile politice îl coborîseră la nivelul actual de polițist afectat cazurilor mărunte.

Însuși comisarul Gatti declarase odată cu amărăciune unui fost coleg din Roma cu care se întîlnise întîmplător in Galeria Vittorio Emanuele.

— Acum în sarcinile mele de serviciu intră numai pungașii de buzunare, bătăușii, bețivii, scandalagii și tîrfele. Sînt deopotrivă cu acei reporteri afectați în preajma ieșirii la pensie, rubricii „pisicilor și cîinilor striviți de mașini".

Gatti pusese prima dată mîna în ceafa lui Lascalzo, tocmai cînd aceasta subtilizase un portofel plin cu dolari, lire sterline și mărci germane din buzunarul unui turist vest german, care băuse atît de mult încît mergea împleticindu-se grotesc printre trecători. Bețivii sînt în general victimele ideale ale *pickpokett*-ilor. O lovitură care ar fi echivalat cu o ploaie de aur, avea să-i aducă lui Tonio Lascalzo numai nenorociri. Nu va uita în vecii vecilor mîna aceea grea care i se înfipsese în ceafă, scuturîndu-l ca pe un cățel. Urmase inevitabilul proces și condamnarea la trei luni închisoare. Un termen nu prea lung, cu care Toni se obișnuise așa cum se obișnuiește un constipat cronic cu dozele repetate de ulei de ricin. La ieșirea din temniță, își reluase voios activitatea. Era o zi de toamnă senină, plină de farmec dar și de melancolie. Un vînticel rece plimba pe asfalt frunze arămii.

Elegant ca un *dandy* cu o extraordinară sete de viață după detențiunea abia terminată. Tonio Lascalzo se plimba prin Gelleria Via Monte Napoleone, în căutare de victime. Nu avea decît greutatea alegerii. Bărbați bine îmbrăcați și femei în blănuri scumpe, care respirau prin toți porii prosperitatea, umblau după cumpărături, oprindu-se în fața vitrinelor cu bijuterii, obiecte de piele fină, porțelanuri, argintărie. Tonio își fixă în cele din urmă preferințele asupra unei femei vîrstnice, corpolente, înfășurată într-un superb mantou de vizon și care purta

prinsă de umăr o poșetă rotofee din piele neagră, cu monogramă de aur.

Cu pas nonșalant, se apropie de victimă, și profilînd de îmbulzeală, secționă expert cu o lamă băierele poșetei, pe care o și strecură sub pulpana pardesiului. Totul se petrecuse cu viteza fulgerului. Dar tocmai cînd se îndepărta triumfător de la locul infracțiunii, niște degete puternice ca niște clești de fier i se înfipseră în grumaz.

— Hoțule! Iar te-am prins! auzi Lascalzo glasul cavernos, ca de pe altă lume, al comisarului Gatti. Acum însă, nu mai îmi scapi cu trei luni! Ți-o făgăduiesc!

Tonio Lascalzo era deprins cu arestările. De data aceasta capturarea sa luă proporții de coșmar. Comisarul îl tîrî pînă la o mașină a poliției, sub privirile și huiduielile publicului, ostil prin definiție delicvenților, fie ei huligani, spărgători, criminali, atentatori, care țineau sub teroare orașul. Gatti își respectă cuvîntul. Lascalzo se alese cu șase luni închisoare, condamnare prin severitatea ei fără precedent în cazierul său penal. Datorită unui nefavorabil complex de împrejurări, detențiunea aceasta căpătă pentu Lascalzo dimensiuni apocaliptice. Fu repartizat în aceeași celulă cu un invertit sexual sadic, aparent normal, care-l supuse unui tratament infernal, alternînd bătăile pe înfundate cu ședințe nocturne inavuabile, transformîndu-l treptat într-o zdreanță omenească și la propriu și la figurat. Dar în lumea penitenciarelor toate au un sfîrșit. Tonio ieși din închisoare epuizat, stors ca o lămîie, bolnav fizic și sufletește.

Încercă să își reia vechile îndeletniciri, dar frica, o frică paralizantă, obsesivă, îl împiedica să treacă la executarea loviturilor. Îl urmăreau ca niște clopote numai de el auzite, vorbele amenințătoare ale comisarului Gatti. Îi simțea permanent prezența. Căpătase înfățișarea și reacțiile unui animal hăituit. Cîteva săptămîni se abținu să mai fure, dar resursele-i bănești erau pe secătuite. Apelă la ultimele rezerve strategice, iar cînd și acestea prinseră să se apropie de fund, se văzu silit să-și reia activitatea. Își alese ca de obicei victima — ghidîndu-se după semne numai de el știute — dar nu trecu la atac înainte de a-și roti privirile în căutarea lui Gatti.

Tipul luat în obiectiv purta un palton căptușit cu zibelină, ținut întredeschis, datorită proximității primăverii, și lăsînd să se vadă dedesubt un costum *sel et poivre*

cu o tăietură impecabilă. Pieptul vestonului era bombat de un portofel din piele neagră, pe care Lascalzo îl zărise cînd tipul plătise într-un magazin de tabac o cutie cu havane fine.

Urmă faza de apropiere. Tonio se lovi ca din întîmplare de insul cu zibelină, și în vreme ce își cerea politicos scuze, îi subtiliză portofelul. În clipa aceea se întîmplă exact ceea ce *pickpockett-ul* voise să evite. Mîna grea a lui Gatti, ieșit parcă din neant, i se lăsă grea pe umăr.

— Numai în mormînt ai să mai scapi de mine, Tonio Lancalzo! Dar și acolo am să te înhaț, dacă ți-o trece prin tigvă să furi cheile de la brîul Sfîntului Pietro!

Tonio se trezi cu o condamnare la un an închisoare. Cînd judecătorul pronunță sentința, comisarul Gatti se afla în sală și zîmbea în colțul gurii. Exasperat, distrus sufletește își îndeplini chinuit trei sferturi din pedeapsă. O grațiere providențială îl eliberă din temniță înainte de termen. Cînd ieși pe poarta închisorii, slab, gălbejit, îl văzu pe trotuar pe comisarul Gatti, care-l aștepta stînd cu mîinile înfipte în buzunarele paltonului.

— Bun venit în lumea liberă, Tonio Lascalzo! îl întîmpină polițistul zîmbind mefistofelic. Dar te previn! Lasă-te de furtișaguri, dacă vrei să te mai bucuri de libertatea-ți proaspăt redobîndită! Eu am să veghez asupra ta din umbră! Dar nu ca un înger apărător, ci ca un arhanghel înarmat cu o sabie de foc, gata oricînd să te trăznească!

Comisarul Gatti, uriaș ca o gorilă, și mai urît decît Quasimodo, nu era de natură să evoce apariția luminoasă, măreață a justițiarului Sfînt Michele. Dar în ochii lui Tonio Lascalzo, polițistul nu era cu nimic mai prejos de Invingătorul balaurului din legenda biblică.

Acest episod puse definitiv capăt carierei lui de *pickpockett*. Ar fi plecat eventual din Milano, și s-ar fi instalat la Genova, la Veneția sau la Roma, dacă nu l-ar fi urmărit, frica superstițioasă, că mîna comisarului îl va ajunge din urmă.

Treptat își rontăi ultimele rezerve bănești. Cum însă viața cerea să fie întreținut cu cheltuieli indispensabile, oricît ar fi fost ele de reduse, Toni se văzu pus în situația de a-și căuta altă sursă de venituri. În lumea celor fără de lege, lupii solitari nu au șanse de supraviețuire dacă

nu sînt înzestrați cu însușiri quasi miraculoase. Iar Tonio nu era nici pe departe un superman. Pentru că o viață întreagă trăise în marginea societății, nu-și putea schimba felul de a fi și de a-și asigura mijloacele de existență. Sosise însă momentul să-și schimbe profilul activității profesionale, oricît de greu ar fi fost procesul de adaptare.

Căută să se integreze într-o bandă, dispusă să-i accepte serviciile. În lumea interlopă își făcuse reputația unui om potolit, discret și respectuos față de domeniul altora. Nu-i fu greu să găsească stăpîn. Îl tortura însă gîndul că avea să intre în ham și să primească ordine. Dar necesitatea își impune legile chiar peste capul celor mai recalcitranți.

Tonio fu acceptat în organizația lui Lou Tambone, prin intermediul unui unchi al său Amedeo Lecchi, ridicat la rangul de contabil secret al marelui *boss*. Lou Tambone dirija o rețea de tripouri clandestine bordeluri de lux, baruri de noapte și moteluri, răspîndite în mai toate marile orașe din nordul Italiei. Lecchi își ținea două rînduri de registre: unele pentru uz intern, altele pentru autorități. Primele oglindeau cheltuielile și veniturile reale ale organizației, la care numai Lou Tambone și locotenenții săi aveau acces, altele împănate cu cifre și bilanțuri false, erau oferite fiscului spre control.

Motelurile de pildă aduceau cîștiguri atît de pe urma închirierii camerelor, cît și altele tainice, mult mai mari, rezultate din practicarea prostituției. Barurile de noapte constituiau fațada unor tripouri a căror activitate clandestină procura lui Tambone uriașe beneficii.

Pentru ca activitatea organizației să nu fie stingherită în cazul că poliția ar descoperi, de pildă, unul din tripouri, fiecare bar și fiecare motel era de formă proprietatea a cîteunui individ din bandă. Anchetarea sau arestarea vreunuia dintre acești comparși nu afecta și pe ceilalți membri ai organizației. Evident, cei arestați aveau gura cusută. Erau trimiși în fața instanțelor penale și își executau pedepsele privative de libertate fără să scoată un cuvînt, știind că în absența lor li se vor acumula beneficii importante și că de soarta familiilor respective avea să se îngrijească — prin oamenii săi înșuși marele boss. Dacă vreunul dintre cei ajunși pe mîna poliției ar fi scos vreun cuvînt succeptibil să compromită organizația sau

pe unele căpetenii ale ei s-ar fi expus unei pedepse radicale: moartea. Și cum codul lumii interlope cuprinde legi infinit mai grele decît cele republicane, indivizii vizați preferau să tacă orice li s-ar fi întîmplat.

Înainte de a-l primi în bandă, Lou Tambone vorbise lui Tonio Lascalzo, cu vocea lui aspră, stridentă ca și scrijiliturile unor pietricele frecate de o pardoseală din ciment.

— În mijlocul nostru să nu-ți fie teamă de persecuțiile lui Gatti. Avem relații înalte și foarte puternice, care-l vor pune ușor cu botul pe labe. Iar dacă va stărui să-ți facă mizerii, vom găsi și alte mijloace spre a-l liniști.

Tonio nu era absolut sigur că laudele lui Tambone corespundeau realității. Știa însă că în sînul organizației, cu numeroasele ei ramificații, avea să se simtă mai protejat decît pînă acum.

Își începu activitatea, repartizat — pentru început — pe treptele de jos ale bandei. Prima lui sarcină îi păru, la prima vedere, impresionantă. Trebuia să escorteze pe un tip, Giorgio Cavagliotti, care colecta în fiecare noapte cîștigurile obținute în tripourile clandestine din Milano și le aducea lui Tambone, într-o vilă cu aspect rezidențial dintr-un elegant cartier al orașului. Din escortă mai făceau parte încă doi inși.

Lui Tonio i se încredințase un pistol și încă din primele zile fusese supus unui intens antrenament de tragere la țintă, ceea ce nu-l prea încînta, căci în specialitatea lui nu numai că nu folosise arme de foc, dar nici nu simțise vreodată înclinații pentru așa ceva.

Ori de cîte ori pleca să colecteze banii, îl furnica șira spinării și îi creștea tensiunea arterială. Văzuse prea multe filme cu transporturi de valori atacate de bandiți din tabere adverse, ca să nu-l treacă răcorile la gîndul că echipa sa ar putea să cadă într-o capcană cu violente schimburi de focuri și cu epice vărsări de sînge. Din fericire pentru el temerile nu i se materializară.

Cel mai primejdios rival al lui Tambone, americanul George Fletcher, organizatorul unei rețele de tripouri clandestine cu ramificații internaționale se afla după gratii în Mexico City. Pînă a nu fi capturat și întemnițat, acesta provocase mari pierderi atît materiale cît și în oameni, adversarului său. Fletcher întrunea îndrăzneala, tenacitatea, energia și spiritul de antrepriză al americanului cu

viclenia, orgoliul, ermetismul și ferocitatea sicilianului. Explicația era simplă: în linie paternă cobora dintr-o familie de americani nevoiași, stabiliți de aproape două secole în Georgia, iar în linie maternă își avea obîrșia într-un neam de sicilieni emigrați clandestin în Statele Unite, spre a scăpa de pușcărie, după ce aplicase legea *vendettei,* exterminînd o numeroasă familie de consăteni, începînd cu bătrînii neputincioși și terminînd cu sugarii din leagăn. În cercurile interlope bine informate, se șoptea că Lou Tambone n-ar fi fost străin de întemnițarea lui Fletcher, că ar fi furnizat indicii care ușuraseră sarcina polițiștilor și a judecătorilor mexicani. În lumea interpolă gestul lui Tambone echivala cu o crimă.

Tonio Lascalzo nu avusese habar de aceste dedesubturi cînd își luase în primire postul. Își îndeplinea conștiincios sarcinile gîndindu-se cu melancolie la epoca lui de glorie cînd recolta de unul singur prada bogată, fără să depindă de nimeni.

Într-o noapte — cam la cel de-al doilea cîntat al cocoșilor — cînd el și echipa sa transportau rețeta de o seară a unui tripol spre sediul lui Tambone, fură atacați de niște necunoscuți. Giorgio Cavagliotti și oamenii săi reușiră — după un schimb activ de focuri —să lichideze pe doi dintre agresori, iar pe ceilalți să-i pună pe fugă. Toni deși trăsese cu ochii închiși, nimerise în pîntece pe șeful grupului dușman, atrăgîndu-și laudele lui Cavagliotti. Informat de isprava sa, Lou Tambone, îl bătu cu palma pe spinare în semn de apreciere și îi acordă un premiu în bani. Socotindu-l apt pentru misiuni mai importante, hotărît să-i încredințeze rolul de secund într-o operație delicată.

Lou Tambone se îndeletnicea și cu exportul clandestin de devize. Era mult mai simplu să strecoare peste granită, prin puncte puțin supravegheate, o echipă de oameni de-ai lui, încărcați cu saci doldora de valori, decît să apeleze la serviciile unor bancheri veroși, dispuși să efectueze transferuri cu prețul unor foarte complicate artificii financiare, pentru care cereau comisioane exorbitante. În primele lui expediții își trimisese în Elveția propriile fonduri. Succesul acestor operații îi sugeraseră o idee, socotită de ai lui, genială. De ce nu ar canaliza pe aceeași cale, și valorile unor clienți sus puși, preluînd comisioanele pe care altfel le-ar fi încasat cîțiva bancheri

lipsiți de scrupule? Nu-i fusese greu să găsească amatori dispuși să-i încredințeze devize destinate a fi trecute ilegal peste graniță. Prin barurile, tripourile și bordelurile lui de lux se perindau tot felul de inși din lumea înaltă, cărora le adusese în diverse rînduri apreciate și discrete servicii. Exportul clandestin de valută devenise treptat una dintre operațiile lui cele mai bănoase. Clienții îi dădeau în primire cu deplină încredere valorile lor, fiindcă toate transporturile ajunseseră fără incidente, în seifurile unor bănci din Elveția.

Într-o seară Lou Tambone, îl chemă pe Tonio în cabinetul său de lucru. Se mai afla de față și Mario Ardito, un tînăr calabrez care se bucura de prețuirea marelui *boss*. Tambone îi arată lui Lascalzo un rucksack de proporții mijlocii, așezat la vedere pe birou.

— Tonio, în rucksack-ul ăsta se află valută străină în valoare de 500.000 de dolari. Ți-o încredințez! și să treci cu el granița în Elveția, ai să-l predai unui om al meu, iar pe aceeași cale și să te întorci în Italia.

Lascalzo făcu niște ochi mari, speriați și rotunzi ca două prune.

— Nu te căca pe tine, Tonio! Ce dracu', ești bărbat! îi vorbi aspru Tambone. Ai să-l însoțești pe Mario, care o să tragă toate sforile. Și el o să care un rucksack cu un porcoi de dolari. Operația în sine este floare la ureche. În orice caz, mai puțin primejdioasă decît colectarea rețetelor zilnice de la tripouri. Nimeni nu știe că mă ocup cu așa ceva.

Dacă porunciți dumneavoastră, spuse cu jumătate de gură Lascalzo.

— N-ai altceva de făcut decît să urmezi indicațiile lui Mario. Te-am ales, fiindcă atît unchiul tău cît și Cavagliotti te-au recomandat călduros. La treaba asta nu am nevoie de zmei ci de oameni cinstiți. Deci succes! Mîine de dimineață să-mi raportezi că ai trecut bișstarii peste graniță! Și acum ștergeți-o! S-a făcut destul de tîrziu! Ține și pistolul ăsta, Tonio! N-o să ai ocazia să-l folosești, dar pentru orice eventualitate e bine să-l ai asupra ta!

Cînd Tonio ieși din cabinetul marelui *boss*, purtînd rucksackul plin cu valută străină, sudoarea îi curgea gîrlă pe spinare.

— Cum am să mă descurc în treaba asta! se plînse lui Mario.

— Nici o grijă! O scoatem la capăt. E o joacă de copil!

Se instalară într-un Fiat 128 hîrbuit, ca să treacă neobservat și o porniră la drum. Mario Ardito mînuia volanul cu pricepere. Ieșiră din oraș, angajîndu-se pe autostrada A 2, care ducea spre lacul Como.

— Avem de parcurs pînă la graniță, vreo 80 de kilometri, spuse Mario.

Conducea cu viteză moderată, pentru a nu atrage atenția poliției stradale. Reluă după o pauză:

— Punctul de frontieră pe care-l vom folosi, se află undeva, la vest de lacul Como. În apropiere e un sat, San Fedele. Acolo am dibuit o fată care dă din șerteață ca zvîrluga. O chiamă Tina. La ea mă vîntur din cînd în cînd. Oamenii din San Fedele s-au învățat să mă tot vadă învîrtindu-mă pe acolo. Și carabinierii mă știu din vedere și mă lasă în pace. Dacă sînt întrebat, le zic că zbor la logodnică.

— Și eu ce-am să spun?

— Ești vărul meu. Te duc să-mi vezi aleasa inimii, ca să ai ce spune familiei.

— Și dacă le trece prin scăfîrlie carabinierilor să ne scotocească mașina?

— Nu le trece, Tonio! Și dacă le trece, rucksak-urile sînt bine ascunse în fundul dublu al cufărului de la spate. De carabinieri mă doare în tuhăs. Altceva mă sfredelește la lingurică. Ai auzit de evadarea lui Fletcher?

— Am citit ceva în jurnalul de ieri.

— De cînd a aflat că Fletcher a fugit din pensiune, Lou fierbe mai rău decît Etna în preajma unei erupții.

— N-am avut impresia că i se cutremură izmenele pe el!

— Se ține bățos, dar eu știu ce-i zace în burtă. Cînd își ciupește vîrful nasului, e semn de furtună. Și furtună o să fie! Lou și Fletcher se mănîncă între ei ca doi crocodili înfierbîntați după aceeași crocodiloaică. Și crocodiloiaca, în cazul nostru este rețeaua de tripouri clandestine.

Traversară Como tocmai cînd soarele cobora dincolo de creasta Muntelui Caprino, învăluind într-o aură roșiatică crucea de pe culme. Tonio era însă orb la frumu-

șețile orașului cu lumini sclipitoare și ale lacului ce și desfășura apele albastre spre nord strecurîndu-se ca o fantastică vietate marină printre masivele muntoase. Îl rodea o frică insidioasă, ce sporea cu cît se apropiau de graniță.

Automobilul se angajă pe șoseaua care șerpuia de-a lungul malului vestic al lacului, iar cînd ajunse la Argegno, coti la stînga, pe valea Intalvi, care se pierdea în creerii munților. Străbătură Dizzasco, Cerano, Castiglione și după ce pătrunseră în San Fedele o cotiră la stînga pe un drum pietruit, relativ larg.

— Aici trebuia să se construiască o autostradă, îi explică Mario, dar pînă la urmă au lăsat-o în părăsire. Pe drumul ăsta ajungem la graniță.

Întîlniră cîteva case cu lumini la ferestre risipite pe coclauri dar nu întîlniră oameni și nici nu se încrucișară cu vreun vehicul. Se lăsase brusc răcoarea, Mario friguros din fire, ridică geamul. Adăugă:

— Pe aici nu umblă decît localnici, teroriști, care trec în Elveția de unde aduc arme sau explosivi, contrabandiști ca și noi, fugari pe capul cărora s-au lansat ordine de arestare, dezertori...

Valurile nopții se lăsau cu repeziciune, Mario continua să înainteze prin hîrtoape, fără să aprindă farurile.

— E mai prudent, spuse.

— Nu ți-e teamă de prăpastii?

— De ce să-mi fie? Am umblat de atîtea ori pe drumul ăsta încît îl știu ca pe buzunarul meu (Se uită la ceasul său brățară cu cifre fosforescente). În zece minute sîntem la graniță. O trecem cu piciorul și coborîm de cealaltă parte pînă la Scudellatte, unde ne așteaptă un om de legătură. Lăsăm bîștarii și pe același drum ne întoarcem acasă.

Tensiunea nervoasă a lui Tonio creștea vertiginos. Avea senzația că i se vînzoleau mațele, iar inima îi juca tontoroiul în coșul pieptului.

Mario opri mașina după un pîlc de brazi. Scoase din cufărul din spate cele două rucksack-uri. Dădu pe unul din ele lui Tonio.

— Puneți-l în spate! Colo e granița! zise arătînd cu degetul o barieră zebrată în alb și roșu care se profila pe fundalul stîncilor.

Luna fantastic felinar ceresc, arginta peisajul, scoțîndu-i în relief contururile. Mai avea de parcurs pînă la graniță vreo cincizeci de pași. De după stînci, de după siluetele conice ale brazilor țîșniră niște umbre.

— Stați pe loc și mîinile sus!

Tonio recunoscu siderat glasul aspru al comisarului Gatti.

Mario se răsuci pe călcîie și o luă la fugă încercînd să se facă nevăzut printre stînci. Cîteva focuri de armă sfîșiară semi întunericul. Tonio zări cu coada ochiului într-o frîntură de secundă pe camaradul său poticnindu-se și rostogolindu-se pe un povîrniș. Scena aceasta avu pentru el efectul unei masive doze de adrenalină. Țîșni din loc ca un iepure.

— Stai! auzi iarăși vocea dură, de neuitat a lui Gatti, de data aceasta foarte aproape.

Întoarse capul pe jumătate, în vreme ce cu mîna liberă scoase din hamul de sub braț pistolul. Trase din fugă asupra umbrei care-l urmărea. Glasul comisarului se auzi scrîșnit.

— Ticălosul!

Umbra se frînse în două și încremeni ghemuită. Fără să se oprească, Tonio vîrî arma în ham și alergă să se ascundă după o stîncă înaltă, uriașă cariatidă ce părea să sprijine cerul înstelat. Auzi șuierul unor gloanțe care ricoșară pe colțurosul perete de piatră. Deodată călcă în gol. Rămase atît de surprins, încît nici nu apucă să strige. Avu senzația că zboară prin vid. Mațele i se înnodară parcă sub plexul solar. „Am să mor zdrobit!“ cugetă într-o străfulgerare de luciditate. Tocmai în clipa aceea simți sub picioare o suprafață povîrnită cu pietriș mult, pe care alunecă vertiginos ca pe un așternut de bile. Apoi cursa-i dementă se curmă pe un fel de saltea moale. Năuc, deschise ochii și se uită în jur. Abia atunci își dădu seama că se oprise în ramurile unui conifer, care-l legănau agale. Un miros proaspăt de cetină îi gîdila nările. Undeva, sus de tot, fascicolele de raze ale unor lanterne electrice de mînă, își plimbau petele de lumină peste stîncile golașe, peste brazii aninați pe muchii de prăpastie.

Tonio stătu acolo fără să se miște. Era bucuros fiindcă în cădere rucksack-ul cu bani nu se desprinsese din curelele lui. După un interval de timp, greu de apreciat,

agitația de sus încetă. Liniștea pogorî iarăși asupra muntelui. În urmă de tot, crezu că aude zvon nelămurit de voci și scrîșnet de mașini îndepărtîndu-se pe drumul pietruit.

Cînd zorii prinseră să albească cerul își dădu seama că stătea ghemuit într-un fel de cuib alcătuit din crăci încîlcite. După ce se lumină bine de zi, îi îngheță sîngele în vine. Coniferele care-i frînaseră rostogulul, stăteau aninate pe buza unei prăpăstii. Nici nu-i vedea fundul. Sosise momentul să părăsească precarul său adăpost. Cu teamă și cu infinită precauție se desprinse din împletitura de ramuri și porni să se cațere de-a bușilea pe povîrniș în sus. Trebuia să ajungă la drumul de pe culme. Dar dacă acolo îl așteptau polițiștii? Se ascunse după un pîlc de brazi și rămase la pîndă. Nu-i era foame, însă i se făcuse o sete cumplită. Dar spiritul său de conservare era mai puternic decît setea. Rămase neclintit, așteptînd. De sus, de pe șosea nu se mai auzea nici un zgomot. Se întrebă dacă polițiștii încetaseră să-l mai caute. Hotărît să evite orice risc, stătu pitit pînă ce înserarea se lăsă din nou asupra firii. Abia atunci își reluă tăcut ascensiunea spre drumul pietruit.

Se întunecase cînd ajunse sus. Se uită în jur, cercetînd cu atenție fiecare colț de stîncă după care l-ar fi putut pîndi vreun polițist. Nu zări nici o vietate. Caută mașina lui Mario, dar nu o găsi acolo unde o lăsase. O luaseră desigur polițiștii. Se întrebă dacă Mario fusese ucis, apoi își spuse că propria lui salvare trebuie să lase în umbră, pentru moment, orice alte preocupări.

Începu să coboare spre San Fedele. Ar fi pus rămășag că toate drumurile erau supravegheate. Îl trecură fiori la gîndul că împușcase un polițist. Știa la ce sancțiuni s-ar expune dacă ar fi prins. Trebuia totuși să ajungă la Milano. Mai avea pe cap și grija pistolului. Ar putea să-l arunce în vreo rîpă, dar dacă arma va fi găsită, indivizii de la criminalistică vor identifica fără dificultate pe posesorul ei. Mai înțelept era să o păstreze asupra lui. Cu orice risc.

În fața unei cabane cochete, proprietatea vreunui citadin dornic să-și petreacă week-end-urile în creierii munților, văzu o mașină. La adăpostul întunericului se apropie de ea. Era un Lancia de sport, decapotabil, cu

burduful strîns. Ferestrele cabanei erau întunecate. Semn bun!... Fără zgomot, Tonio se instală la volan. În lipsa cheilor de contact, meșteri cîteva clipe sub tablou, făcu o legătură provizorie și puse în sfîrșit motorul în mișcare.

Cu inima bătîndu-i sarabanda, Tonio trecu maneta în viteza întîia. Mașina porni lin la vale. Trecu în viteza doua, apoi într-a treia. Acceleră. Îi venea să chiuie de bucurie. Își zise că toate drumurile spre Como erau desigur supravegheate. Cînd ajunse la San Fedele, în loc să o ia la dreapta, spre Como coti la stînga spre Lacul Lugano.

Opri într-un parcaj — amenajat pe margine de șosea — și scotoci la întîmplare compartimentele de la bord. Găsi actele mașinii și un pachet de țigări pe jumătate consumat. Tonio își făcu semnul crucii. Era de presupus că Lancia, cu număr de Milano, fusese controlată la venire de poliție și scoasă de pe listele cu suspecți. Nu-și forță totuși norocul.

Coborî pînă la Osteno, iar de acolo porni pe marginea lacului Lugano pînă la Porlezza. Cîrmi după accea la dreapta și se afundă iarăși în munți, ieșind la Menaggio, pe țărmul lacului Como. Abia acum o luă în jos, spre Como. Dacă norocul îl va sluji, ca și pînă acum, miezul nopții îl va găsi la Milano.

Mai avea de trecut un hop. Așa cum se așteptase, la Argegno fu oprit de un baraj al poliției. Calculul lui se dovedise just. Toate autovehiculele care coborau dinspre valea Intelvi erau trecute prin pieptene fin.

Carabinierii cercetară o listă, își aruncară ochii asupra actelor Lanciei, asupra carnetului de conducere al lui Tonio, apoi îl lăsară să treacă. Pasagerii veniți dinspre nord le trezeau prea puțin suspiciunile.

La Como întîlni un nou baraj. Carabinierii consultară deasemenea o listă, apoi îi făcură semn să-și continue drumul. La 11 fără un sfert, Tonio intră în Milano pe Via Sempione și opri la trotuar, aproape de colțul cu Via Massena. Înainte de a coborî din Lancia, șterse cu batista volanul, capacele compartimentelor de la bord, clanțele portierelor, în sfîrșit toate locurile unde ar fi putut lăsa amprente digitale.

Părăsi mașina, își continuă drumul pe jos pînă la Porta Sempione și de acolo se urcă într-un taxi. Luase

aceste măsuri de precauțiune, gîndindu-se că poate Mario murise împușcat de poliție. Numai el i-ar fi putut divulga numele.

La miezul nopții se înfățișa în cabinetul lui Lou Tambone. Cînd îl văzu intrînd pe ușă, marele *boss* avu impresia că îi apare în față o stafie. Surprinderea se transformă în entuziasm — exteriorizat evident cu moderație — cînd Tonio îi înmînă geanta cu jumătate de milion de dolari.

— Te-ai descurcat bine! rosti admirativ Lou Tambone. Am auzit că l-ai băgat în spital pe comisarul Gatti. I-ai plătit polița.

— Aveți vreo veste de la Mario? întrebă Tonio pîrjolit de curiozitate.

— L-au rănit la picior. Acum e internat în spital, sub pază.

Chipul lui Lascalzo se lungi:

— Dacă a vorbit, sînt un om terminat.

Tambone rîse:

— Mario nu vorbește. În privința asta fii liniștit! Odată pedeapsa ispășită, va ieși din închisoare fără să fi rostit un cuvînt. Mario se teme mai zdravăn de legile noastre decît de legile republicii. La noi delațiunea se pedepsește cu moartea. Acum du-te și fă un duș! Apoi culcă-te! Mîine ești scutit de lucru!

Tonio oftă ușurat:

— Înseamnă că am avut noroc, *commendatore!*

— Cei care merg cu mine au întotdeauna noroc, Tonio! Noapte bună!

— Noapte bună, *commendatore!*

După ce rămase singur, Lou Tambone luă geanta și fără să-i cerceteze conținutul, o vîrî în sertarul unei comode. Își ciupi apoi vîrful nasului. „Să aibă ticălosul de Fletcher vreun amestec în treaba asta?“ cugetă intrigat.

Își aprinse o havană și își turnă whisky într-un pahar. Nu-l preocupa într-atîta pierderea milionului capturat de poliție, cît vîlva care se va face în jurul lui Mario. Toată lumea știa că Mario lucra pentru el, Lou. Numele îi va apărea în ziare în legătură cu acest eșec. Dacă va fi implicat în proces, clienții săi — timorați — își vor încredința valorile destinate a fi exportate clandestin altor agenți mai norocoși.

Lou pufăi din havană. Volutele de fum albastru se ridicară spre lustra împodobită cu sclipitori ciucuri de cristal...

Înainte de a intra în clădirea masivă, cu ziduri cenușii de fortăreață, a lui „Chase Manhattan Bank", Lester James își pipăi instinctiv portofelul ascuns în buzunarul dinăuntru al hainei, spre a se asigura că nu l-a uitat la hotel și nici nu i l-a furat vreun *pickpocket*. Plin de nervozitate, se uită în susul și în josul străzii, temîndu-se să nu fi fost urmărit. Edith îl înghionti discret în șale:

— Hai, intră! Intră odată!

Lester transpirase abundent, dar nu era de vină căldura, căci deși New York-ul se prăjea într-un magnific soare de vară, dinspre ocean sufla o briză răcoroasă, împrospătînd atmosfera. Îl încolțise însă spaima. O spaimă ce-i muia picioarele și-i tăia respirația.

— Ei, ce aștepți? îl repezi Edith. Intră!

Lester făcu o mișcare neterminată de parcă ar fi încercat să se smulgă din rădăcinile care-l fixau de sol.

— Și dacă ne iau la întrebări? exclamă cu frică.

— De ce să te ia la întrebări? Nu e un cec la purtător? Oricine îl poate încasa!

— Cecul nu ne aparține, Edith! Nimeni nu are dreptul să se îmbogățească fără cauză!

— O luăm iar de la început, Lester? Am discutat chestia asta pe toate fețele și am hotărît să facem o încercare! Acum iar dai înapoi?

— Și dacă...

Portarul galonat care străjuia intrarea îi privi cu suspiciune. Rușinată căci se dădeau în spectacol tocmindu-se ca la tarabă, Edith își împinse cu putere soțul. Luat prin surprindere, Lester pătrunse în clădire. Cînd se văzu în holul monumental cu ghișeuri multiple, cu lume forfotitoare, cu gardieni în uniformă care făceau de pază, i se muiară iarăși picioarele Se și văzu în dosul gratiilor închisorii...

— Să ieșim, Edith! se gîngăvi luîndu-și soția de mînă și trăgînd-o după el cu energia disperării.

Cînd se pomeniră în stradă, cam la vreo sută de metri de intrarea Băncii, Lester se opri gîfîind.

— Iartă-mă, Edith, dar ...

Replica ei îl plezni ca o lovitură de bici.

— Lașule!

El o privi îndurerat și totodată nedumerit:

— Dar banii nu ni se cuvin! Dacă ne luau la rost?

Edith îl fulgeră cu privirea:

— Ești un idiot! S-a plîns cineva de pierderea acestui cec? Ai citit vreun anunț în jurnal? Eu am devorat mica publicitate din toate ziarele recente. Am frunzărit și articolele cele mai diverse. N-am găsit un rînd despre pierderea unui cec în valoare de 500.000 de dolari. Cu siguranță, cei care l-au emis se tem să-i facă publicitate. De ce? Numai ei și Dumnezeu o știu ...

— Să mergem! o îndemnă Lester. Dacă stăm pe loc atragem atenția.

— Atenția cui? ripostă înveninată. Pentru lumea din jur nu existăm. Am ajuns să blestem cînd am cîștigat premiul săpunurilor „Stirling". Pînă a nu pleca în excursie, trăiam liniștiți în lumea noastră din Silver Creek. O lume obscură, limitată, mediocră! Zilele petrecute la Paris ne-au deschis ochii asupra paradisului cunoscut de alde noi numai din romane, filme, ori presă. Ni s-a permis să gustăm o fărîmă infinitestimală din tortul privilegiaților soartei. Am pătruns pentru cîteva clipe în raiul lor. Apoi îngerul a ridicat sabia și ne-a strigat cu glas de tunet: Destul! Înapoiați-vă în mediul vostru, cenușiu, trist, lipsit de perspective! Acolo e locul vostru! Dar eu nu mai admit viața fadă de pînă acum, Lester! M-a contaminat paradisul din care ni s-a îngăduit să gustăm un vîrf de linguriță.

El o luă de braț:

— Să fim realiști, Edith! Să ne cunoaștem lungul nasului! Da, da! Să ne resemnăm! Asta e cuvîntul!

Edith își smulse brațul din strînsoarea lui.

— Resemnează-te tu, dacă ești incapabil să te smulgi din mediocritatea postului tău de biet contabil într-un orășel infect de provincie!

— Îți făgăduiesc, Edith, de îndată ce ne vom înapoia la Silver Creek voi obține o majorare a salariului. I-o voi spune verde patronului ...

Ea îl privi zîmbind sarcastic:

— 10 sau 15 dolari săptămînal, peste salariul tău de mizerie, cînd am putea încasa 500.000 de dolari. Mă apucă nebuniile cînd mă gîndesc la lipsa ta de ambiție! Dacă ți-era de ajuns postul de contabil într-un garaj, nu trebuia să te însori cu mine. Ești un egoist! Puțin îți pasă de năzuințele mele, de visurile mele...

Lester plecă învins capul:

— Tocmai grija pentru tine mă împiedică să încasez cecul. De unde știu eu că banii nu sînt ai unor mafioți care vor să li se piardă urma? Ai unor afaceriști veroși vîrîți pînă în gît în cine știe ce combinații primejdioase? Ai unor spioni plătiți de puteri străine?

— Spionilor nu li se oferă 500.000 de dolari, Lester! Iar dacă e vorba de mafioți, încasăm banii și ne topim în lumea largă. Cu suma asta putem trăi ca nababii, mutîndu-ne din oraș în oraș, dintr-o țară într-alta, de pe un continent pe altul, pînă ni se va pierde urma...

Lester se uită la soția lui, ca și cînd atunci ar fi văzut-o pentru întîia oară.

— Ești inconștientă! Te-a intoxicat lectura romanelor polițiste...

— Săracul de tine! rosti ea cu dispreț.

Lester își freca tîmplele care-i zvîcneau dureros:

— Trebuie să găsim o soluție, Edith! Trebuie!... Chipul i se lumină: Predăm cecul poliției. Păgubașul va trebui să ne recompenseze. În cazuri d-astea se plătește aducătorilor 10% din valoarea sumei găsite.

Edith făcu o schimă scîrbită:

— 10%, adică 50.000 de dolari! Cu banii ăștia abia dacă poți cumpăra un apartament modest la New York, San Francisco, ori Los Angeles... Dar dacă nu se va prezenta nimeni spre a-și valorifica drepturile asupra cecului? Ceea ce este probabil, dacă așa cum gîndești tu, banii ăștia acoperă niște combinații suspecte. Cecul va zace în seiful unui post de poliție, sau îl va încasa peste cîțiva ani Statul. Iar noi cu ce ne vom alege? Cu praful de pe tobă! O să ne dăm cu capul de pereți, fiindcă n-am știut să profităm de ocazie!

— Nu știu ce să mai spun Edith!

Mergeau încet printre oameni, neatenți la tot ce se petrecea în jur. Ajunși la o întretăiere de străzi, abia scăpară să nu fie striviți de mașinile care treceau ver-

tiginos, fiindcă fără să-și dea seama, voiseră să traverseze pe roșu.

— Vă ispitește morga? se răsti un muncitor în combinezon albastru, de lucru.

Bine că nu v-a văzut polițistul de colo, spuse o bătrînică! Vă trîntea o amendă, de vă usca!

Culoarea semaforului se schimbă în verde, dîndu-le drum liber. Traversară odată cu un șuvoi de oameni grăbiți.

— Dacă nimeream la morgă și în portofelul tău s-ar fi găsit un cec de 500.000 de dolari, l-ar fi subtilizat vreunul din indivizii de acolo, bombăni Edith. Te previn, Lester! Banii noștri sînt pe terminate. În curînd n-o să mai avem cu ce plăti hotelul și biletele de tren pînă la Silver Creek.

— Nu-ți face griji! încercă el să o liniștească. La nevoie telefonez la garaj să-mi trimită bani. Patronul este un om cumsecade.

Edith izbucni revoltată:

— Felicitări pentru genialele tale soluții, Lester! Să te milogești pentru cîțiva dolari, cînd ai asupra ta o jumătate de milion! Ești pur și simplu stupid!

El zîmbi sărman:

— Poate că m-am tîmpit cu adevărat! De cînd cu cecul ăsta, viața noastră a devenit un infern!

— Infern, pentru că nu știi să te descurci, Lester Jones. Pentru că ești un nevolnic!

— Bine, bine! Spune-mi cum vrei! Insultă-mă, batjocorește-mă! Numai lasă-mă să mă mai gîndesc! Am senzația că îmi plesnește țeasta!

— Mi s-a făcut foame, bufni Edith.

— Să mîncăm niște *hot dogs!* propuse el. Uite colo în chioșc!

— Să ne mulțumim cu niște *hot dogs,* cînd am putea să intrăm la un restaurant mare și să comandăm tot ce-i mai bun pe listă. Ca la Paris, la Intercontinental...

*

* *

Liberalismul și biserica sînt noțiuni diametral opuse, principesă. Modernismul cu întreg cortegiul lui de erori, a sădit neîncrederea oamenilor în tradiționalele învățăminte despre paradis, purgatoriu și infern, despre în-

geri și despre sfinți, despre păcatul originar și despre consecințele lui!

Înfierbîntat de propria lui diatribă, abatele Paul Piqueux uitase să mai soarbă ceai din ceașca de porțelan de Saxa, așezată pe măsuță în preajma sa.

Principesa Sophia de Montenuovo îi urmărea atent expunerea, stînd dreaptă ca o statuie în jețul ei preferat. Un quadruplu colier de perle roz se detașa pe fondul negru al rochiei de mătase. Personajele, imobile, grupate în poziții studiate, teatrale, de pe tapiseriile aninate de pereți, păreau să asculte curioase convorbirea dintre ecleziast și principesă. Pe pieptul sutanei frumos călcate a abatelui, cîteva fire de tutun risipite îi trădau obișnuința de a priza tabac în plin secol XX. Abatele își sublinie argumentele cu gesturi largi, ca în amvon.

— Reforma catehismului propăvăduită de teologii moderni, a avut consecințe abominabile. Drept credincioșii au început să-și piardă încrederea în autoritatea pastorilor spirituali. Tineretul se îndepărtează tot mai mult de biserică. Ereziile se înmulțesc...

— Așa este! întări Sophia de Montenuovo.

— Liberalismul, la început tolerat, apoi încurajat de răposatul Papă Paul VI și de către unii episcopi din Portugalia, Spania, Chile, Argentina, va duce în mod fatal la distrugerea Bisericii Catolice, dacă nu se vor găsi în ceasul al unsprezecelea minți luminate, capabile să pună zăgaz fanteziilor liberalizante profesate cu o condamnabilă lipsă de luciditate.

— Sînt în totul de acord cu teoriile dumitale, părinte, înclină Sophia, capul, făcînd să sclipească cerceii cu briliante. Sînt sigură că vehementa dumitale campanie, va zgudui conștiințele.

— Din nefericire, principesă, rangul meu în ierarhia clerului catolic este prea mic spre a putea face contrapondere politicii liberaliste preconizate de atîția principi ai bisericii noastre, rosti abatele cu modestie.

— Savonarola a fost un simplu călugăr, părinte.

— În lumea occidentală atît de materialistă închinată lui Mamona, exploziile fanatismului religios nu mai sînt posibile. Fanatismul este astăzi o armă pusă în slujba terorismului, a morții...

— Îngrozitor, părinte! exclamă gazda cu adîncă pă-

rere de rău. Hăurile se vor deschide pentru noi, păcătoșii...

Abatele ridică brațele ca în amvon.

— Să nu disperăm, pricipesă! Cerul a avut grijă de noi. Arhanghelul Mihail însuși a încredințat sabia sa arhiepiscopului Pedro Muñoz, care a hotărît să ridice o cruciadă împotriva ecumenismului, a comunismului și a modernismului, aceste plăgi ale credinței catolice.

— Dumnezeu să-l binecuvînteze! rosti cucernic Sophia de Montenuovo. În mine Grația Sa are un prieten devotat, părinte. Sînt convinsă că tradiționaliștii s-au încolonat cu fervoare sub faldurile drapelului său.

— Este adevărat, principesă. Mulți drept credincioși au răspuns la apelul lui. Din nefericire, Grația Sa are și mulți dușmani. Chiar și aici, la Vatican, s-au pornit glasuri vehemente împotriva lui. Cardinalii l-au atacat furibund.

— Rătăcirea este omenească, părinte. Într-o zi Dumnezeu le va deschide ochii.

— Pentru luminarea minții rătăciților activează cu atîta energie Grația Sa. În acest sens mi-a încredințat sarcina de a vă mulțumi pentru creștinească înțelegere și bunăvoință pe care i-ați arătat-o, deschizîndu-i porțile palatului dumneavoastră din Roma, spre a-i permite ca de aici să deschidă un dialog cu principii bisericii, cu clerul roman și cu dreptcredincioșii din Cetatea Eternă, pentru a le explica mobilele acțiunii sale.

— Transmite-ți, vă rog, Grației Sale asigurarea sprijinului meu total. Vă mai rog să-l preveniți, că aici va avea de luptat cu inamici puternici, atît din rîndurile înaltului cler roman, cît și a unei părți deloc neglijabile a nobilimei negre. Principele de Ascoli, informat de inițiativa mea, a hotărît să deschidă o campanie de denigrare împotriva Grației Sale, evident, încurajat de Vatican. Îl acuză pe arhiepiscopul Muñoz că este schismatic și că sapă unitatea Bisericii Catolice.

— Permiteți-mi să afirm, principesă, că ereticii sînt liberaliștii și moderniștii.

— Tot ce vă pot spune, părinte, este că trăznetele și tunetele principelui Ascoli nu mi-au zdruncinat hotărîrea de a merge pe drumul pe care mi l-am ales.

— Dumnezeu are să vă răsplătească, principesă. Iar catolicismul regenerat are să vă înscrie în rîndurile

prea fericiților care au pus cîte o piatră la temelia re-edificării lui.

Majordomul intră anunțînd vizita principelui de Santa Venera.

— Să poftească! porunci Sophia de Montenuovo.

Clericul se ridică respectuos de pe scaun. Oaspetele un bătrîn care-și purta cu prestanță cei 80 de ani, era înalt, lat în umeri, cu o față colțuroasă ca și întreaga lui siluetă. Pe eșafodajului scheletului său se înfășuraseră altădată mușchi viguroși, acum reduși la proporțiile unor fîșii de carne flască. Sophia făcu prezentările. Noul venit întinse eclesiastului o mînă osoasă, cu degete lungi, subțiri ca niște ghiare.

— Încîntat, părinte! rosti sec.

— Dumnezeu să vă binecuvînteze, principe! grăi onctuos abatele Piqueux. Principesă, îmi permiteți să mă retrag!

Ea îi surîse cu amabilitate.

— Dacă ești liber, părinte, mîine la prînz mi-ar face plăcere să fii invitatul meu. Vom avea prilejul să mai stăm de vorbă.

Clericul se înclină ceremonios și ieși urmat de majordom. Îndată ce rămase singură cu noul venit, buzele gazdei se strînseră, încrețindu-se. O expresie dură, înțepată, i se așternu pe chip.

— Cu ce ocazie pe la mine, Aspreno? Azi nu avem partidă de *bridge*.

Vizitatorul își vîrî mîinile în buzunare și aruncă o privire posomorîtă asupra interlocutoarei.

— Nu pentru asta am venit, Sophia.

— Atunci descarcă-ți sacul! Peste o jumătate de oră trebuie să plec la Elvira.

— Vreau să te împiedic să te dai în spectacol, Sophia!

Principesa ridică dîrz bărbia.

— Nu te înțeleg, Aspreno!

— Am auzit povestea cu arhiepiscopul Muñoz. Sper că n-ai să te faci unealta unui schizmatic. Știi ce scandal a fost cu Lefèbvre. Nu e cazul să mai deschidem unul. Ascoli a interzis nobilimii negre...

— Un moment, Aspreno! Cu ce autoritate vorbește Ascoli în numele nobilimii negre? A primit vreo delegație în acest sens? L-a însăunat cineva decan al aristocrației romane? De la o vreme aerele lui Ascoli au

început să mă plictisească. Și pe alții i-a scos din fire tonul lui de comandă.

Vizitatorul își scoase mîinile din buzunarele pantalonilor și își vîrî vîrfurile degetelor în buzunarele de jos ale vestei *gris perle*, asortată cu stofa neagră, foarte fină a jachetei mult prea largă pentru corpul lui slăbit.

— Să nu uităm că Ascoli este purtătorul neoficial de cuvînt al Vaticanului în lumea noastră.

— În ceea ce mă privește, nu i-am recunoscut și nici nu am de gînd să-i recunosc această calitate. Autoritatea spirituală a Vaticanului asupra nobilimii negre nu are nevoie de intermediari.

Santa Venera zîmbi. Încercă să o cîștige pe gazdă cu duhul blîndeții.

— Ești neschimbată, Sophia! Independentă, dificilă, irascibilă, vicleană... Așa cum te-am cunoscut în tinerețe...

— Îți închipui, Aspreno, că n-am să mă schimb acum la bătrînețe.

Principele rîse iarăși.

— Știi cum ți se spune în oraș? Antipapesa Sophia!

— Spirituală poreclă! se strîmbă dezgustată gazda. Pot să te informez, Aspreno, că am și lansat invitații pentru conferința pe care o va ține în casa mea arhiepiscopul Muñoz. Numeroși membrii ai nobilimii negre, care ca și mine, refuză să accepte directivele lui Ascoli, și-au anunțat participarea la conferință. Consider că și Muñoz, acest înalt demnitar al Bisericii, are dreptul să-și exprime în public punctul de vedere. Sînteți liberali, ce Dumnezeu! Libertatea de exprimare e garantată de constituție.

— Autoritatea constituției italiene își încetează efectele la porțile cetății Eterne, Sophia!

— E nevoie să-ți amintesc, Aspreno, că sînt cetățeană a Italiei și a Marei Britanii? Accept autoritatea religioasă a Vaticanului atîta vreme cît nu-mi sugrumă conștiința.

— Nu înțelegi, Sophia, că Muñoz încearcă să sugrume conștiințele dreptcredincioșilor catolici, întorcînd înapoi ceasul cu cîteva secole? Bine că nu vrea să reintroducă și Tribunalele Inchiziției.

Principesa își consultă ceasul de mînă încrustat cu diamante. Vedea literele minuscule fără să se folosească

de ochelari. Santa Venera îi admiră în sinea lui performanța.

— Ești incorigibilă, Sophia!

— Mulțumesc pentru compliment, Aspreno. Acum te rog să mă lași! Trebuie să mă schimb pentru concert.

— Bine, am să plec. Te previn, va încerca să te aducă la sentimente mai bune și Marele Maestru al Ordinului de Malta. Îți va face o vizită mîine sau poimîine.

— Nu fac parte din Ordinul de Malta, Aspreno!

Se ridică din jeț, dreaptă, majestuoasă, rece ca un sloi de gheață. Vizitatorul înțelese că era inutil să mai insiste. Făcu un gest de neputință, își luă rămas bun, apoi părăsi încăperea. Sophia trecu la fereastră și rămase acolo pînă ce automobilul principelui de Santa Venera, un vetust Hispano Suiza din anii douăzeci, rămas ca prin minune în stare de funcționare, se urni traversînd piața cu încetineală de dric. Pe bancheta din spate, bătrînul aristocrat stătea rigid ca o mumie.

Sophia surîse. Surîsul așternu pe chipul ei aspru o fugară expresie de gingășie. Cu patruzeci de ani în urmă Aspreno îi făcuse o curte înflăcărată. Pe atunci avea înfățișare de atlet și chipul unui actor de cinema. Cum o fi arătînd acum fără halat de baie? se întrebă principesa, încercînd să și-l imagineze nud. Surîse iarăși cu afecțiune și compătimire. Nici ea nu arăta tocmai bine cînd ieșea din baie. Spre a nu-și vedea sînii și pieile care atîrnau moi ca și gușa unor curcani, ordona cameristei să-i pună repede pe umeri un halat pufos de baie, atît de pufos, de diafan, încît îi rotunjea contururile ascuțite ale siluetei, care descria pe peretele îmbrăcat în marmură aurie o umbră tinerească.

Sophia își spunea tocmai că regretele asupra trecutului sînt inutile, cînd majordomul își făcu din nou apariția, anunțînd-o că Signora Anna Scarponi însoțită de contele și de contesa Maurizio de Cammarata sosiseră în vizită.

„Fiica mea, biata mea fiică, pe care n-am mai văzut-o de 20 de ani reflectă principesa cu licărire de emoție. Dar simțămîntul acesta de duioșie maternă escamotat decenii de-a rîndul se anchilozase, așa că se stinse asemenea unei scîntei lipsită de un combustibil în stare să-i lungească viața. Dacă Anna ar fi venit din proprie

inițiativă pentru a-și îmbrățișa mama, i-ar fi acordat poate circumstanțe atenuante, făcîndu-i iarăși loc în sufletul ei. Dar înapoierea ei nu fusese determinată de simțămintele filiale trezite din nou la viață după o lungă adormire, ci de niște foarte triviale condiții materiale: falimentul lui Tomasso Scarponi, omul urît de Sophia, fiindcă îi înstrăinase dragostea Annei.

„Am să pierd concertul", își spuse cu resentiment, cînd majordomul introduse pe fiica, pe nepoata și pe soțul acesteia. „Cît de mult a îmbătrînit Anna!" își spuse cu penibilă surprindere, cînd văzu în prag o femeie matură care păstra vag trăsăturile fetei tinere și proaspete de odinioară. Șoldurile, sînii, brațele, dobîndiseră acele începuturi de masivitate, care trădează nu numai un nedorit surplus de ani, dar marchează și trecerea la statutul de matroană. „Dacă Anna a ajuns în așa hal, cît de decrepită trebuie să arăt eu!" își zise.

Paradoxal, silueta Sophiei de Montenuovo părea mai tînără decît a fiicei sale. Aceasta îi zîmbi timid, deși își făgăduise să afișeze o siguranță potrivită vîrstei și rostului ei actual de femeie măritată, în prezența mamei sale, care o înfricoșase atît de tare în epoca îndepărtată a copilăriei și adolescenței. Privirile Sophiei se mutară cu rece curiozitate asupra Luciei. Constată cu nedeghizată compătimire că nepoata ei avea o înfățișare comună, foarte *terre-à-terre*, în contrast cu eleganța virilă, aristocratică a soțului ei. O pereche nepotrivită, aprecie Sophia, încercînd să-și imagineze jugul aurit pe care Lucia și-l pusese voluntar pe grumaz. „Aș paria că o face să sufere cumplit, și că ea acceptă această stare de lucruri cu stoicism și cu resemnare masochistă.

După ce-i examină pe îndelete, ca pe niște extratereștri, aterizați accidental pe pămînt, catadixi să le întindă pe rînd mîna.

— Nu v-așteptam atît de repede! rosti cu o detașare derutantă pentru noii veniți.

Își închipuiseră că nu vor fi întîmpinați cu un entuziasm delirant dar nici nu se așteptaseră să li se rezerve o recepție atît de glacială.

— Sandro mi-a telefonat de la Viareggio că ai fi dispusă să ne dai găzduire, spuse Anna. Și cum n-am vrut să ne aflăm la Milano cînd se vor închide ghișeele Băncii lui Tomasso...

— Îmi închipui! rostí din vîrful buzelor bătrîna principesă. Nu e plăcut să te trezești peste noapte soția unui om marcat pe umăr cu dangaua ignominiei.

Anna și Lucia înghițiră în sec. Roberto își păstra nealterat calmul. Nu se simțea vizat de vorbele acide ale principesei, fiindcă în vinele lui nu curgea sîngele lui Tomasso. Datorită unui accident matrimonial intrase în familia bancherului. Dacă Biserica Catolică ar fi admis divorțul, s-ar fi eliberat desigur din chingile acestei căsătorii, adevăr pe care-l turnase fără menajamente soției și soacrei sale de îndată ce acestea îi aduseseră la cunoștință — vai, cu cîtă aprehensiune — dizgrația care avea să cadă asupra lor datorită „complicațiilor intervenite în activitatea bancară a lui Tomasso", eufeism destinat să îndulcească „falimentul său fraudulos".

Bunăvoința, toleranța principesei, pe care Anna și Lucia așteptau cu teamă să le obțină, căpătau în ochii lui Roberto valoarea unor compensații cuvenite cu deosebire lui, în schimbul dezonoarei căzute — prin ricoset — și asupra reputației sale pînă atunci neîntinată. În această afacere se socotea — într-un sens— solidar cu principesa de Montenuovo. Și în viața acesteia, Tomasso Scarponi jucase un rol funest, împroșcînd-o — prin Anna și prin Lucia — cu noroiul descompunerii lui morale.

Sophia și Roberto se înțeleseră parcă din ochi. în ciuda barierelor vîrstei, fiindcă îi lega aceleași tradiții, aceleași concepții asupra nobleții lor sacrosante, noțiuni uitate de Anna și cu totul străine Luciei, datorită contactului lor de atîția ani cu „burghezul", cu „materialistul" Tomasso Scarponi.

— Evident, am să vă acord găzduire, spuse principesa. Și fiindcă, după cîte am înțeles, sînteți cu totul lipsiți de resurse bănești, am să fixez subvenții corespunzătoare nevoilor și rangului vostru.

— Îți mulțumesc, mamă! rosti Anna cu emoție în glas.

Lucia plecă ochii, rușinîndu-se parcă să-și exprime verbal simțămintele. Roberto se mărgini să se încline.

— Țin să vă atrag atenția, mijloacele mele financiare sînt limitate. Să nu vă așteptați la sume fabuloase, adăugă principesa. Dealtfel dumneata, Roberto, îmi pare că îți cîștigi singur existența. După cîte am auzit ai dobîndit o oarecare notorietae în tenisul profesionist.

Cammarata își umflă cu mîndrie pieptul:

— Principesă, am reprezentat culorile Italiei la cîteva competiții internaționale, și pot să declar fără falsă modestie că am obținut rezultae notabile.

Luase o poză plină de emfază, asemenea paladinilor de odinioară, care se înfățișau în armură, cu panașe la coif, cu sabie la brîu și cu buzduganul în mînă, spre a se întîlni în sîngeroasele turniruri cu adversari tot atît de trufași și de strașnic înarmați.

Principesa, spirit practic — nu degeaba își adiminstra singură averea de peste 40 de ani — reținu că Roberto nu făcuse precizări în legătură cu locul său în clasamentul mondial sau național. Dar această omisiune nu pledă în în defavoarea lui. În definitiv, își zise ea, este preferabil să joace tenis pe terenurile cu iarbă verde de la Wimbledon, decît să joace pocker și *chemin de fer* pe mesele îmbrăcate în pînză verde ale cazinourilor de la San Remo sau Monte Carlo.

— Trebuie să recunosc, principesă, cîștigurile mele materiale nu acoperă întotdeauna cheltuielile prilejuite de participarea mea la concursuri.

— Bine. Vei lua contact cu procuristul meu și-i vei supune doleanțele dumitale în acest domeniu. În final am să avizez asupra lor. În orice caz, îți voi asigura posibilitatea de a te prezenta onorabil la competiții. Se întoarse spre fiica ei: Anna, veți fi cazați în aripa stîngă a palatului. Provizoriu veți ocupa camerele oaspeților, pînă ce vi se vor amenaja apartamente corespunzătoare. Își consultă ceasul: Cred că îmi rămîne timp să mă duc și la concert.

Agită un clopoțel de argint. Majordomul apăru mai înainte ca ultimele vibrații să se fi stins.

— Baltassare, condu pe Signora Anna și pe nepoții mei la camerele lor! Bucătarul șef să le ia comanda pentru cină!

După ce rămase singură, principesa suspină adînc. Luă un evantai de pe o comodă venețiană din secolul XVIII cu panouri pictate în culori palide, și începu să-și facă vînt. Înserarea așternea umbre tot mai adînci prin colțurile uriașului salon. O vagă neliniște o îndemnă să agite iarăși clopoțelul.

Un lacheu, țîșnit parcă din întuneric se materializă în preajma ei făcînd-o să tresară.

— Lumină, Giuseppe!

Servitorul aprinse lămpile răspîndite cu studiată neorînduială prin încăperea vastă cu fotolii și canapele adînci și moi. O lumină portocalie, odihnitoare așternu o tentă caldă peste tablourile cu rame aurii, peste consolele poleite, peste covoarele cu motive chinezești și japoneze. Principesa se uită la lacheu de parcă l-ar fi văzut pentru înîtia oară altfel decît în postură de slugă robot. Se întrebă dacă omul acesta cu perucă pudrată era însurat, avea copii, ori trăia în concubinaj cu vreuna din slujnicele care populau palatul. Giuseppe, ca și alți inși de o seamă cu el, gravitau în jurul ei ca sateliții în jurul unui astru. Ar fi fost curioasă să afle dacă făcea politică, dacă era democrat-creștin, fascist sau comunist? Socoti că ar fi fost deplasat să-l chestioneze.

Lacheul, după ce-și îndeplini sarcina, se ploconi și ieși. Sophia pufni în rîs. În cazul că e comunist, ce-ar zice tovarășii lui dacă l-ar vedea ieșind la manifestații în livrea galonată și cu perucă pudrată? În asemenea condiții, manifestațiile ar căpăta aspectul unei defilări de carnaval, pierzîndu-și caracterul combativ, ostil burghezilor, capitaliștilor, nobililor, clericilor...

Aruncă evantaiul pe o canapea. Se miră că îi treceau prin minte gînduri atît de trăsnite. Poate că invadarea domeniului ei de către Anna și de către copii lui Tomasso Scarponi, o tulburase smulgîndu-o din lumea ei calmă și atît de ordonată, readucînd-o la realitatea pe care pînă atunci o ignorase voit. În interiorul palatului Montenuovo viața se desfășura după tipicul secolului trecut. În saloanele și galeriile sale, contemporanii lui Vittorio Emanuele I și a lui Cavour ar fi avut impresia că timpul, moravurile, rămăseseră pe loc.

Prezența în palat a Annei și a nepoților îi reamintise cu brutalitate că e bătrînă, foarte bătrînă, că moartea hotărîse în sfîrșit să-i dea un *rendez-vous*. Bizar și totodată absurd! Pînă la sosirea lor se deprinsese a se socoti nemuritoare.

Își aminti brusc de concert. Întîrziase. Dacă ar pleca acum la teatru ar fi obligată să aștepte antractul spre a putea intra în sală. Renunță cu un fel de ușurare la această corvoadă mondenă intrată într-o imuabilă și monotonă uzanță.

Giuseppe reveni în salon, purtînd pe tavă un aparat telefonic.

— Înălțimea Sa principele de Santa Venera cere îngăduința să vă vorbească, Înălțimea Voastră.

— Ce s-a mai întîmplat, Aspreno? Abia ai plecat de aici? Ți-au încredințat vreun mesaj adversarii mei? îl întrebă după ce duse receptorul la ureche, avînd grijă să nu-și strice buclele riguros orînduite.

Glasul lui răsună plin de îngrijorare:

— În clipa de față divergențele religioase mă lasă mai rece decît un sloi de ghiață.

Principesa făcu semn lacheului să se retragă, apoi reluă convorbirea:

— Atunci ce te-a făcut să-mi telefonezi?

— Unul dintre indivizii care trecea... ouăle peste granița...

Ea înțelese imediat că Aspreno se referea la valuta străină pe care o expediau amîndoi în Elveția prin intermediari socotiți invulnerabili. Principele folosea un limbaj cifrat, copilăresc de străveziu. Dacă această convorbire telefonică ar fi interceptată, i-ar compromite iremediabil. Era evident că interveniseră complicații. Poate că însăși poliția își vîrîse nasul.

— Dragul meu, Aspreno, îl întrerupse, de multă vreme nu mă mai interesează exportul de ouă. Ouăle recoltate în crescătoriile mele de găini sînt comercializate pe piața internă. Cîștig mai puțin, dar n-am griji...

— Nu de găinile tale am vrut să-ți vorbesc, bîigui Santa Venera.

— Bine, bine! Atunci lasă pe altădată ceea ce voiai să-mi spui! Mîine dimineață, poți să treci pe la mine? Pe la zece mă găsești acasă. Acum te rog să mă lași, dar sînt foarte obosită! Arivederci!

Trînti receptorul în furcă. Dacă nu punea capăt convorbirii, invocînd primul pretext care-i trecuse prin minte, cine știe ce prostii mai debita Aspreno. Bietul Aspreno! Începuse să dea semne de înaintat ramolisment.

Principesa deslușise în fraza lui amputată, mai mult decît Aspreno ar fi putut să-i explice într-o oră. Era limpede că și ea și principele intraseră într-o mare încurcătură. Sophia cunoștea riscurile la care se expusese, trimițîndu-și fraudulos valorile în Elveția. Legea italiană pedepsea grav trecerea ilicită peste granița a devizelor, sancționînd pe vinovați cu asprime indiferent de

situația lor socială. Sophia Loren, Carlo Ponti, și multe alte personalități din lumea înaltă romană se expatriaseră spre a evita rigorile legii.

Principesa reflectă asupra unor măsuri de precauțiune. Un sejur la Paris sau pe Coasta de Azur i-ar permite să aștepte acolo limpezirea apelor. Fără îndoială, o plecare intempestivă din Italia ar deranja-o. În ultima vreme devenise mai comodă. Călătoriile nu o mai pasionau, începuseră chiar să o obosească. Aici la Roma avea prietenele, tabieturile, partidele de *bridge* săptămînale, ciocnirile atît de palpitante cu adversarii episcopului Munoz, întrevederile cu Aspreno, marea ei iubire de odinioară. La Nice sau la Monte Carlo, toate acestea îi vor lipsi.

Dacă va trebui totuși să-și facă bagajele și să plece în pribegie Tomasso va face mare haz pe seama ei și va încerca totodată o diabolică satisfacție gîndindu-se că „virtuoasa" lui soacră a fost nevoită să fugă din Italia spre a scăpa de închisoare.

Există șansa ca oamenii de vîrsta ei să fie scutiți de trista experiență a încarcerării. Auzise că ar exista precedente, dar în lipsa unor certitudini, nu se lăsă îmbătată cu apă de flori, la gîndul că bătrînețea ar putea să o ferească de pușcărie.

Formă numărul de telefon al avocatului Giorgio Baglioni, primul ei consilier juridic. Baglioni era un foarte competent fiscalist. Folosindu-se de servicile lui — foarte scump plătite — economisese sume considerabile, care altfel ar fi fost înghițite de Ministerul Finanțelor. Îi răspunse la aparat o femeie împleticită în limbă. Aproape că nici nu-i deslușì vorbele, acoperite parțial de un zvon de voci și de muzică. Principesa fu sigură că nu greșise numărul. În casa lui Baglioni petrecerile nu aveau sfîrșit. Burlac impenitent, nu izbutea să țină socoteala aventurilor lui amoroase, continuate într-un tempo susținut, deși vîrsta i se apropia de plafonul celui dé-al cincilea deceniu.

Glasul tulbure al femeii fu înlocuit de timbrul sonor, foarte plăcut al avocatului.

— Baglioni la aparat! Cine întreabă?

— Aici Sophia de Montenuovo! Maestre, trebuie să te văd chiar în seara aceasta!

— Omagiile mele, principesă! Nu s-ar putea să vă fac o vizită mîine după amiază? Acum sînt în compania unor prieteni...

— Lasă-i să se distreze singuri și vino la mine imediat! N-am să te reții mult. Este vorba de o chestiune urgentă! Foarte urgentă!

Sophia auzi la celălalt capăt al firului un suspin urmat de o scurtă pauză:

— Bine, principesă. Într-o jumătae de oră sînt la dumneavoastră.

Satisfăcută, fiindcă i se făcea pe plac, închise telefonul. Administrarea averii ei o pusese de multe ori în conflict mai mult sau mai puțin deschis cu legile republicii, dar de fiecare dată le eludase cu eleganță, grație lui Baglioni. Dacă pînă acum evitase sancțiunile legale, nu însemna că și în viitor va fi scutită de neplăceri. Implicarea ei într-un proces penal nu numai că i-ar întuneca reputația, dînd apă la moară dușmanilor ei, dar i-ar creea dificultăți și în desfășurarea multiplelor ei afaceri.

Avocatul își respectă cuvîntul. Sosi punctual, abordînd un fastuos smoking alb. Deși purta un nume ilustru cobora dintr-o familiei burgheză fără nici o legătură de rudenie cu puternicul clan al Baglionilor ridicat pe culmile gloriei în frămîntata epocă a Renașterii Italiene. Înzestrat cu remarcabil talent de adaptare, reușise să se pună în pas cu reprezentanții înaltei nobilimi romane și treptat să fie acceptat în sînul ei. Jurist strălucit se făcuse indispensabil noilor săi prieteni, care găsiseră în el, un paratrăznet capabil să-i ferească de trăznetele fiscului...

După ce îl tratâ cu un „Camus Napoleon", principesa îi dezvălui comunicarea lui Aspreno de Santa Venera precum și intenția ei de a se stabili pentru un timp pe Coasta de Azur.

Baglioni se deosebea de avocații care căutau să-și sporească importanța, prezentîndu-se în postura unor *supermani* capabili oricînd și în orice situație de a se război victorios cu hidra justiției. Descriind în culori cît mai întunecate primejdiile la care clienții lor se expuneau dacă refuzau să le folosească serviciile, îi jupuiau de șapte rînduri de piei. După ce Sophia de Montenuovo îi împărtăși temerile ei, Baglioni începu să rîdă:

— Iertați-mă, principesă, dar cazul dumneavoastră, nu este unic.

— Știu, maestre. Totuși...

— Credeți-mă, principesă, și eu mă aflu în situația dumneavoastră. Mă întreb chiar dacă există om bogat în țara aceasta, care să nu fi eludat într-un chip sau altul legile fiscale care guvernează vama schimburile și impunerile.

— Trebuie să mă înțelegi, prietene !Nu mi-ar conveni să fiu tîrîtă în fața tribunalelor...

— Nici nu vom ajunge acolo. Iar dacă lucrurile se vor complica, vom avea tot timpul să ne luăm măsuri de prevedere.

— O măsură preventivă este și un sejur mai mult sau mai puțin prelungit pe Coasta de Azur.

Avocatul zîmbi cu îngăduință:

— Nu încerc să vă înspăimînt, principesă, dar Coasta de Azur nu va mai fi multă vreme un liman pentru expatriații din țara noastră.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Am să fiu mai explicit. Miniștrii de Justiție ai Comunității Economice Europene s-au întîlnit în mai multe rînduri spre a elabora o convenție care să stabilească o cooperare a Statelor din CEE în domeniul penal, în sensul ca dreptul de azil să nu mai poată fi invocat în cazul infracțiunilor fiscale. Cu alte cuvinte, un italian care s-a făcut vinovat de export fraudulos de devize, și s-a refugiat — să zicem — în Franța, nu mai poate invoca dreptul de azil. Presupunînd că n-ar fi extrădat de francezi și retrimis în patrie, riscă să fie judecat de tribunalele franceze pentru infracțiunea săvîrșită în Italia.

— Dar e îngrozitor!

— De acord cu dumneavoastră, principesă. Dar asta nu îndreaptă cu nimic lucrurile. Spre a scăpa de brațul lung al Justiției, nu ne va mai rămîne decît să ne refugiem în America Centrală, în unele state din Africa ori în zona Oceanului Indian, acceptînd implicit clima nesănătoasă, moravurile ciudate și inconfortul de acolo.

— Atunci ce mă sfătuiești să fac?

— Să așteptăm desfășurarea evenimentelor și să apelăm la soluția „expatriere", numai în caz extrem.

— Dar dacă voi fi luată prin surprindere?

— Imposibil! Am eu antenele mele! Dacă vă ispitește totuși o plimbare pe Coasta de Azur, nimic nu vă împiedică să vă satisfaceți gustul. Oricum, am să fac unele investigații discrete spre a vedea în ce măsură numele dumneavoastră este angajat. Socotesc că pentru moment nu are rost să vă pierdeți calmul. Își consultă ceasul brățară, un Piaget extraplat de platină: Acum îmi permiteți, să mă retrag! Un amfitrion care se respectă nu-și abandonează oaspeții...

— Cere-le iertare din partea mea, fiindcă te-am răpit din mijlocul lor, îi zîmbi ea, întinzîndu-i cu grație mîna...

Dar principesa nu ajunsese la capătul surprizelor. Curînd după plecarea consilierului juridic, telefonul sună din nou. „Iar?“ reflectă intrigată. Ezită să ridice receptorul, dar în cele din urmă se hotărî să răspundă. Avocatul Brian Richardson, folosind cele mai alambicate și înflorite formule de politețe, solicită privilegiul unei scurte întrevederi.

— În legătură cu ce subiect? întrebă înțepat Sophia, puțin dispusă să întrețină o conversație telefonică.

— Sînt purtătorul unui mesaj personal din partea președintelui Ronald Chandler de la „Bank of America and South Asia“. Dumneavoastră dețineți un important pachet de acțiuni „B.A.S.A.“.

Sophia tresări, Interlocutorul atinsese un punct nevralgic. Acțiunile „B.A.S.A.“ luaseră de mult drumul Elveției pe căi ilegale. În mintea ei sună un clopoțel de alarmă. Nu cumva această chemare telefonică avea legătură cu vestea furnizată de Aspreno de Santa Venera?

— Regret că nu vă pot primi, Mr. Richardson. Pentru chestiunile financiare adresați-vă avocatului și consilierului meu, Giorgio Baglioni! Bună seara, Mr. Richardson!

Închise telefonul fără să mai aștepte replica avocatului britanic. Frica i se strecură iarăși insidios în suflet. Evenimentele se precipitau, depășind previziunile lui Giorgio Baglioni.

Principesa săvîrși un gest fără precedent în istoria casei sale. Fără să apeleze la serviciile servitorilor, își turnă whisky într-un pahar și îl goli pe nerăsuflate. Alcoolul pătruns în organism în chip atît de energic, îi îmbujoră obrajii. Cînd se privi în oglindă, Sophia avu

impresia că dincolo de cristalul veneţian se afla o femeie relativ tînără. În nici un caz replica unei femei de peste şaptezeci de ani...

*

* *

În faptul serii, Mohamed Alkaf ateriză pe aeroportul Heathrow la bordul unui PANAM deservit de stewardese frumoase şi dezirabile care-i răscoliseră excitant mărunţaiele ori de cîte ori îi serviseră cocktailuri, zîmbindu-i cu profesională amabilitate. De cîteva ori le atinsese ca din întîmplare coapsele, şi atunci sîngele pornise să-i pompeze furtunos în vintre. Deşi în Arabia avea comportarea unui muslman tradiţionalist, se socotea eliberat de opreliştile Koranice asupra alcoolului, ori de cîte ori pătrundea în paradisul lumii occidentale. Deşi nu făcea parte din casta prinţilor, cobora dintr-o familiei onorabilă, care cuprindea negustători cu vază, demnitari şi venerabile figuri religioase. Puţin înclinat spre ocupaţiile ilustrate secole de-a rîndul de bunii şi străbunii lui, intrase în orbita lui Sabahattin Humaidah, oricînd dispus să se folosească de tineri cu relaţii înalte. Superficialitatea lui Mohamed Alkaf era precumpănită de o cinste exemplară, verificată temeinic de Sabahattin, care ajunsese la concluzia că îi putea încredinţa, în general fără înscrisuri, sume imense, riscurile reducîndu-se la zero. Sarcinile tînărului arab nu erau grele. Om de paie al financiarului, apărea în plină lumină acolo unde acesta voia să se păstreze în umbră anonimatului.

În afacerea mijlocită de Barry Shannon, Alkaf jucase rolul unui *pret-nom,* devenind, pe hîrtie, posesorul a 4,95% din acţiunile Băncii americane pe care patronul său voia să o înghită. Dacă cineva i-ar fi pus la îndoială independenţa financiară, ar fi găsit oricînd la o Bancă din Elveţia sau din Luxemburg nu numai pachete de acţiuni dar şi valută în cantităţi uriaşe, puse pe numele lui. Fiindcă exista însă în lume şi pericolul unor decese accidentale — viaţa ajunsese un articol foarte ieftin în ultimul sfert al secolului XX — Sabahattin întocmise o serie de documente secrete, care l-ar fi desemnat, în cazul morţii inopinate a lui Alkaf, drept realul şi unicul stăpîn al valorilor respective.

Tînărul arab se împăca de minue cu misiunile sale.

În vreme ce alți compatrioți de vîrsta sa trudeau cîinește, el ducea o existență de nabab, avînd doar obligația să se afle de pildă la New York, Londra, Paris sau Frankfurt, la o anumită dată, spre a semna o procură, ori pentru a participa la ședința vreunui consiliu de administrație, unde nu i se cerea să deschidă gura.

Sosirea lui în capitala Marei Britanii era legată de o sarcină ceva mai delicată. Barry Shanon îi încredințase cîteva documente strict secrete, destinate lui Sabahattin Humaidah. Alegerea aceasta avea tîlcul ei. Reputația de fluşturatec *play-boy* cîștigată de Alkaf, îl punea la adăpost de bănuielile taberei adverse că ar fi un om de legătură al financiarului arab.

Înainte de a coborî din avion Alkaf strecură cartea sa de vizită unei stewardesse blonde cu ochi albaștri și alură de prințesă nordică, șoptindu-i că în cursul aceleiași seri putea fi găsit la hotelul „King George". Stewardessa nu îi dădu un răspuns prin viu grai, dar surîsul ei seducător putea avea semnificația unei acceptări.

Plin de voie bună, el își cumpără de la *free shop* un flacon cu apă de colonie Yardley, o sticlă de Chivas Regal, și un vraf de reviste sexy, apoi, încîntat de cumpărăturile făcute, se îmbarcă într-un taxi, iar la 8 și un sfert pătrunse în magnificul hol al hotelului King George primit ca de obicei cu temeneli de către personalul de la recepție, în cap cu Adam Ross, *chief concierge*, care-l anunță că bagajele sale, venite în ajun, îl așteptau în apartamentul japonez.

Alkaf se interesă dacă Mister Sabahattin Humaidah descinsese la „King George".

— Trebuia să sosească în cursul dimineții, Sir. Dar lordul Grantley a telefonat acum un sfert de oră spre a ne informa că Mister Humaidah a fost nevoit să rămînă la Paris în noaptea aceasta. Mîine în zori, va ateriza însă pe aeroportul Heathrow la bordul propriului său avion.

— Mulțumesc, Adam!

— Eu vă mulțumesc, *Sir*.

— O, Adam!

— Da, *Sir!*

— Sugerează-mi un program nocturn, Adam! Sînt în pană de inspirație.

— Preferați un program conformist, sau unul ceva mai sprințar?

— Sprințar, Adam. În Europa mă dezbrac de conformisme.

— Cina la „Țiparul heterosexual". Un local *dans le vent*, în Soho.

— Fete multe?

— Galaxie de fete frumoase, *Sir*.

— Dame de consumație sau...

— Și una și àlta, *Sir*. Ocazionalele ar putea candida la un concurs de frumusețe.

— Sună ispititor! Pe urmă?

— Cocktailurile la „Fecioara din Bali".

— Hm, și mai ispititor...

— Și acolo fetele sînt superbe. Dar în privința virginității nu trebuie să vă faceți iluzii, *Sir*.

— Bun. În continuare?

— Vă cunosc gusturile. O seară la baccara. Vă recomand un nou caiznou, în Belgravia. Lux, stil... Pînă și jupuirea clienților se face discret, cu mînuși albe.

— Admir sinceritatea dumitale, Adam!

— Nu-mi îngădui să înșel încrederea pasagerilor prețuiți ai hotelului nostru. Vă rezerv locuri?

— Te rog, Adam!

În apartamentul său, situat la etajul 23, Alkaf se schimbă într-un smoking alb — valeții hotelului îi și orînduiseră costumele prin dulapuri — iar după ce își umplu portofelul cu lire sterline, nu uită să ia asupra lui și un carnet de cecuri.

În ciuda aerelor sale de mogul Mohamed Alkaf nu cheltuia fără măsură, fiindcă subsidiile furnizate de Humaidah nu erau *sky limit*. Adora, de exemplu, jocurile de noroc, dar pierderile lui la masa verde nu atingeau niciodată cifre impresionante.

În vreme ce un taxi îl ducea la „Țiparul heterosexual", Alkaf se întrebă cu toată seriozitatea dacă existau și tipari perverși. Cînd intră în restaurant, constată că aprecierile lui Adam Ross corespundeau realității. Se instală la masa care i se rezervase telefonic și comandă un *menu* pescăresc, recomandat de *maître d'hotel*. Ambianța studiat nomadă, îl încîntă. Erau acolo mulți pletoși, și mai mulți

bărboși, poeți, pictori, cineaști, socotind după discuțiile lor aprinse, purtate cu voce tare. Majoritatea fumau pipe. Îmbrăcămintea lor voit neglijentă, contrasta cu eleganța lui Alkaf. Cîteva fete de la mesele din jur — se aflau printre ele și cîteva exemplare remarcabile — îi zîmbiră seducător, dar el rezistă tentației. Curiozitatea îi era și mai vîrtos stîrnită de atracțiile făgăduite în cel de-al doilea local. Spera să găsească acolo una din acele firave și atît de excitante adolescente exotice, deprinsă de la 10 ani să facă dragoste.

Mîncă la repezeală, achită nota de plată și spre dezamăgirea candidatelor de la „Țiparul heterosexual", plecă neînsoțit.

Cînd sosi la „Fecioara din Bali" — un dancing ultrasofisticat, cu atmosferă de un exotism frenetic, văzut parcă prin ochii unui drogat — se așeză la tejgheaua barului, măiestrită din lemn de bambus, unde îl aștepta un taburet înalt, loc privilegiat, de unde putea cuprinde cu privirile colcăiala de tineri și de mai puțin tineri, care se înghesuiau la mese, se bîțîiau pe platoul de dans, se zbenguiau pe podiumul din jurul barului. Fetele toate frumoase, cu picioare lungi, șolduri voluptoase curbate și sîni mici, păreau alese din rîndul rafinatelor prezentatoare ale ultimelor mode create de corifeii înaltei croitorii feminine.

Mohamed Alkaf se euforiză rapid în ambianța exacerbată și de cascada de tente roșii, verzi, albastre, portocalii, revărsate din puzderia orgilor de lumini. Lîngă el se instală pe un taburet înalt o fată șerpuitoare cu păr negru abanos și ochi aprinși, tipul indonezienei blagoslovite de Dumnezeu cu toate atributele frumuseții.

Făcură repede cunoștință, iar cocktailurile amețitoare îngurgitate de amîndoi cu liberalitate, îi împrieteni și mai repede. Intrat în rut, Alkaf trecu fără fasoane la palpări îndrăznețe care nu șocară pe cei din jur, ocupați, și ei cu propriile probleme.

Excitat ca un licean, își luă de braț proaspăta cucerire și după ce făcu plata, părăsi în compania ei localul. Atît de nerăbdător era să-i constate talentele, încît renunță să-și mai încerce norocul la cazinou, așa cum își propusese inițial. Se înapoiară la hotel, înlănțuiți ca doi tineri amorezați. Deși regulamentul interzicea pasagerilor să-și aducă în camere femei cunoscute ocazional, perso-

nalul de la recepție se prefăcu a nu observa prezența hetairei.

Odată ajuns în apartamentul său, Alkaf se dezbrăcă înfrigurat și se aruncă asupra fetei, pe care începu să o despoaie cu înflăcărare juvenilă. Se rostogoleau prin pat, cînd în cameră se materializară, ieșiți parcă din jobenul unui jongleur, doi inși pletoși în jachete de piele, *blue jeans* și cizme scurte de cow-boys. Surprins de insolita lor prezență și furios fiindcă era întrerupt într-un moment de supreme bucurii, Alkaf se ridică de deasupra partenerei și îi apostrofă furios.

— Ce căutați aici? Cine v-a dat drumul să intrați? Ieșiți afară!

Propria lui goliciune îl făcu deodată să se simtă nu numai ridicol dar și dezarmat în fața indivizilor care-l priveau zîmbind ciudat. Bruneta se desprinse din brațele lui, coborî din pat și începu să se îmbrace.

Pe Alkaf îl cuprinse brusc frica. Era limpede că fata și cei doi vizitatori erau înțeleși. Repezi mîna spre telefon, spre a da alarma. Un pumn aplicat în bărbie îl răsturnă pe spate. O nouă lovitură, și mai aprigă în plex, îl făcu să se îndoaie ca un vierme de pămînt. Durerea îl fulgeră cu atîta violență, încît îi anihilă pînă și puterea de a scoate un țipăt. Gemînd, închise ochii. Alt pumn îi zdrobi nasul. Simți în gură gustul dulceag al sîngelui. Apoi cei doi indivizi începură să-l pocnească sec, metodic, pînă ce Alkaf își pierdu cunoștința...

*

* *

Glayds Kolby, stewardessa invitată de arab la „King George" ciocăni ușor în ușa aparatmentului său. Își lepădase uniforma albastră care îi venea atît de bine și îmbrăcase un *deux pieces* de șantung alb care-i scotea în evidență formele ispititoare. Neprimind nici un răspuns, ciocăni din nou. N-ar fi insistat, dacă tînărul *room-clerk* de la recepție care-i furnizase numărul apartamentului ocupat de Alkaf, după ce vizitatoarea îi exhibase cartea de vizită cu numele acestuia, nu ar fi informat-o că arabul se înapoiase din oraș cu o oră în urmă. Amploiatul care cunoștea reputația de *play boy* a arabului, zîmbise în mustață, cînd tînăra brunetă care îl însoțise la sosire, părăsise ceva mai tîrziu hotelul.

Își zisese că Alkaf era prodigios de vreme ce se încumeta să primească vizite feminine la intervale atît de dese.

Glayds Kolby apăsă clanța. Ușa se deschise fără dificultate. Pătrunse într-un vestibul și de acolo trecu în salonul apartamentului. Ușa dinspre dormitor era dată de perete. Priveliștea care i se înfățișa îi tăie respirația. Gol, ghemuit în pat, amfitrionul gemea încet, tresărind spasmodic de parcă l-ar fi străbătut un curent electric. În încăpere domnea mare dezordine. Dulapurile care ocupau un întreg perete erau deschise, haine, cravate, cămăși, rufărie bărbătească intimă, zăceau în dezordine pe covor. Valizele golite de conținut, stăteau căscate ca și fălcile unor crocodili plictisiți. Un portofel gol era aruncat sub masa de toaletă, printre cîteva flacoane de apă de colonie sparte, ce răspîndeau un parfum puternic, pătrunzător.

În primul moment, Gladys fu tentată să dispară, spre a nu fi implicată în ancheta care va urma. Apoi își spuse că cei de la recepție îi puteau da semnalmentele organelor polițienești. Se resemnă să ridice telefonul și să anunțe cu emoție:

— Vă rog să veniți în apartamentul Domnului Mohamed Alkaf! S-a întîmplat ceva grav!

*

* *

— Du-te și vezi ce face fiul meu! Iar o să întîrziem din cauza lui! Trebuia să fim deja la aeroport!

— Imediat, *Siadet!*

Secretarul se înclină și părăsi în grabă salonul.

Sabahattin Humaidah își trecu obosit mîinile prin păr. Selim nu pierdu ocazia să-i demonstreze prin nesăbuința lui că este un om pe care nu se poate conta. Recapitulă mintal punctele pe care le va discuta la Londra cu Emirul Yusuf Abdulah. O convorbire foarte importantă căci în cursul ei se va stabili momentul declanșării ofensivei pentru înghițirea lui „Bank of America and South Asia". Gîndul îi fugi iarăși la Selim. M-aș fi mirat să fi fost și el o dată punctual!"

Secretarul reveni tulburat:

— Fiul dumneavoastră, *Siadet,* lipsește din apartamentul său...

— Căutați-l la bar, acolo îl veți găsi sigur!

— Ne-am gîndit și la asta, *Siadet*, dar nu este nici acolo. Nu l-am găsit nici la saună, nici la bazinul cu valuri...

— S-o fi rătăcit prin camera vreunei pasagere...

Secretarul ridică din umeri, neputincios:

— L-am căutat peste tot, *Siadet*.

— Să fi ieșit din hotel? rosti financiarul perplex. Nu l-a văzut nimeni de la recepție?

— Nu l-au văzut, *Siadet!*

Secretarul făcu o mutră chinuită:

— Îmi ascunzi ceva, Safer! exclamă Sabahattin suspicios. Vorbește! Nu te mai codi!

— Un *page boy* l-ar fi zărit pe *Staz* Selim părăsind hotelul pe o ușă de serviciu, în compania unei tinere blonde... Ducea și o valiză.

— Selim... cu o valiză? bîigui Sabahattin. Poate l-au confundat!

— Personajul în chestiune purta un *trench-coat* alb cu gulerul ridicat. Fața nu i se deslușea bine, dar după siluetă, după mers...

— Părea să fi fost fiul meu...

— Întocmai, *Siadet*.

Sabahattin se așeză pe un scaun. Îl părăsiră deodată puterile. Ce se va întîmpla cu uriașul edificiu financiar pe care-l durase, după ce el Sabahattin va ajunge la capătul existenței sale pămîntene? Goana-i vană după deșertăciuni îi apăru mai goală de sens ca niciodată.

— A plecat cu mașina? întrebă după un răstimp.

— Toate automobilele personale ale lui *Staz* Selim sînt în garaj.

„Automobilele personale!“ repetă pentru sine cu amărăciune Sabahattin. Adăugă cu aceeași durere lăuntrică. Motocicletele personale, șalupele personale, avioanele personale, femeile personale... Toate capriciile i le-am satisfăcut... Și iată cum mă răsplătește!

Safer vorbi cu jumătate de gură, temîndu-se parcă reacția violentă a patronului se va răsfrînge asupra sa.

— *Page boy*-ul l-a văzut urcîndu-se într-un taxi.

— N-a auzit și destinația indicată șoferului?

— A deslușit doar un nume: „de Gaulle“...

— Probabil aeroportul... Conduce pe cineva...

Încerca să se mintă. În adîncul sufletului său era sigur însă că Selim evadase din ceea ce numea el închisoarea paternă. Refuzase să-și mai urmeze părintele. Dacă o făcuse pentru a-și cîștiga libertatea, poate că el, Sabahattin, l-ar înțelege, i-ar găsi o scuză. Strivit de tirania aurită a tatălui său, voise să-și refacă viața în afară de orice constrîngere... O foarte onorabilă ieșire din scenă. Dar Selim nu o făcuse din mîndrie, sau din dorința lăudabilă poate de a-și făuri singur viitorul. Răzvrătirea lui avea cauze mult mai frivole. Femeia blondă cu care fusese văzut, îi furase mințile, tîrîndu-l după ea... Deodată îl străbătu un fior. „Speră ca prin intermediul lui Selim să pună mîna pe miliardele mele!“ Apoi gîndurile lui se orientară pe alt făgaș: „Dar dacă femeia aceasta este unealta unor indivizi fără scrupule care năzuiesc să mă lovească pe mine prin mijlocirea lui Selim? Poate că l-au răpit!?... Iar eu îmi acuz fiul, în loc să iau măsuri urgente!

Se ridică brusc de pe scaun. Redevenisse omul de acțiune, omul hotărîrilor rapide, eficiente.

— Safer, du-te imediat la aeroportul de Gaulle și încearcă să dai de urma lui Selim! Să te însoțească Ali și Mustafa! Mă ții la curent telefonic cu mersul investigațiilor! Eu n-am să mă mișc din hotel. Hai, pleacă!

Rămas singur, telefonă lordului Grantley și îi ceru să anunțe la hotelul „King George“ din Londra amînarea cu 24 de ore a aterizării sale pe Heathrow. Apoi se așeză pe un fotoliu, pregătindu-se sufletește pentru o lungă așteptare. Își consultă cronometrul. Secundele, minutele, se scurgeau la intervale fixe cu impersonală indiferență față de frămîntările lui lăuntrice.

Spre a-și spăla mintea de gîndurile-i negre, luă vraful de jurnale de dimineață aduse de valet și începu să le răsfoiască, încercînd să se concentreze asupra rubricilor financiare. Atenția îi fu atrasă în primul rînd de informațiile care vesteau o masivă creștere a prețului petrolului, hotărîtă de OPEC precum și zvîrcolelile țărilor cumpărătoare de produse petrolifere, pentru a-și echilibra bugetele serios compromise. Sabahattin zîmbi cu mîndrie. Grație petrolului, puterea arabă renăscuse din cenușe, tinzînd spre culmile atinse în secolul VIII cînd Islamul, în plină expansiune își desfășura stăpînirea de la Indus la Atlantic. Acum la sfîrșitul celui de-al

II-lea mileniu subjuga pe tărîm economic cele cinci continente.

Un val de euforie umflă pipetul lui Sabahattin. Și el era unul dintre luptătorii arabi dedicați gloriei nepieritoare a Islamului.

Telefonul zbîrnîi trezindu-l din visări. Zmulse receptorul din furcă:

— Allo, aici Sabahattin Humaidah! Cine întreabă?

De la celălalt capăt al firului îi parveniră elaboratele formule de salut ale lui Saed Husein, delegatul său general pentru Elveția.

— Treci la subiect, Saed! îl repezi bătrînul financiar. Aștept o comunicare telefonică urgentă și...

— Prea bine, *Siadet*. Am să fiu foarte scurt. Fiica dumneavoastră și însoțitorul ei au fost interceptați în Spania, pe Costa Bravo. Se pregăteau să se îmbarce pe un vapor cu destinația Tampico. Potrivit instrucțiunilor dumneavoastră am afretat un avion care urmează să-i transporte în Arabia...

Sabahattin întrevăzu, în cîteva clipe, recepția care se va face în Arabia Sorayei și blestematului din seminția suluba care o sedusese. La capătul unui proces expeditiv, va fi lapidată într-o piață publică, iar pe el îl așteptă descăpățînarea pe butuc. Viziunea aceasta de coșmar îl zgudui pînă în străfundurile ființei sale.

— Saed, aștepți instrucțiunile mele...

— *Siadet*, orice întîrziere ne poate costa scump. Dacă autoritățile spaniole prind de veste, compromitem totul. Fiica dumneavoastră și tînărul suluba sînt reținuți de mine împotriva voinței lor. Sechestrul de persoane nu este admis de legile iberice...

Sabahattin își încleștă fălcile pînă ce simți că încep să-i scîrțîie dinții.

— Aștepți ordinele mele, Saed! repetă cu îndîrjire dureroasă. Ai înțeles?

Trînti receptorul în furcă, zăgăzuind obiecțiunile — evident întemeiate — ale lui Saed. Nu avea curajul să încuviințeze trimiterea Sorayei în Arabia. Într-un moment de mînie necontrolată, el însuși ordonase prinderea fiicei sale și a nemernicului suluba. Sperase fără a și-o mărturisi, că băieții vor da greș, că Soraya și iubitul ei vor reuși să se facă nevăzuți. Acum, după

capturarea lor, nu îndrăznea să rostească acel „da" care le-ar fi pecetluit soarta.

Soneria telefonului tulbură iarăși tăcerea din cameră. Un reporter de la „Stern" solicita un interviu. Sabahattin trînti receptorul în furcă fără să-i răspundă. Îl chemă apoi un negustător de covoare care își oferea serviciile, urmat de un bancher italian dornic să obțină o întrevedere. Sună și un pictor oferindu-se să-l facă portretul. Sabahattin era furios. În lipsa secretarului, trimis în urmărirea lui Selim, toate apelurile telefonice din afară îl deranjau direct. Fu ispitit să nu mai răspundă, dar aștepta o veste de la Safer. Zbîrnîiturile dese ale telefonului îl izbeau în cap ca niște ciocane încinse la roșu. Începuse să-l doară capul. Printre alți inoportuni, un croitor din Londra îl anunță că expediase trei smokinguri albe comandate de Selim.

Pe Sabahattin îl cutremură deodată spaima. Uitase să ceară numărul postului de la care îi telefonase Saed. Ce se va întîmpla dacă Saed, indus în eroare de tăcerea sa, va permite zborul avionului, la bordul căruia se afla Soraya?

Exasperat de zbîrnîiturile care nu mai încetau, auzi la un moment dat — cu potopitoare bucurie — vocea lui Saed, care ceru din nou îngăduința să dea avionului semnalul de plecare.

— Așteaptă! strigă Sabahattin surescitat. Este nevoie să-ți repet? Să mă chemi peste două ore! Pînă atunci să nu iei nici o măsură!

Între timp vor interveni poate autoritățile spaniole! reflectă tulburat. Ar fi o soluție! Deși intrarea în joc a poliției ar duce la arestarea lui Saed, și a oamenilor lui care îi executau cu fidelitate ordinele.

În receptor răsună în sfîrșit și glasul lui Safer:

— Telefonez de pe aeroportul Charles de Gaulle, *Siadet*. Am reușit să dau de urma lui Staz Selim. Acum o jumătate de oră s-a îmbarcat pe un avion Aeroflot care și-a luat zborul cu destinația Moscova.

Sabahattin avu impresia că visează, sau că interlocutorul său de la celălalt capăt al firului începuse să delireze.

— Nu se poate, Safer! Este o enormitate! Ce să caute Selim în capitala Rusiei Sovietice?

— Explicația n-am obținut-o încă, replică secretarul. Tot ce știu cu precizie este că numele lui Staz Selim figurează pe listele pasagerilor Aeroflot...

Sabahattin închise aparatul. Deși avea un temperament coleric, în momentele de mare criză era capabil să pună surdină nervilor.

Telefonul sună din nou. Sabahattin îl ignoră voit. Era hotărît să nu mai răspundă pînă ce nu se va înapoia Safer de la aeroport. Apoi gîndul îi zbură iarăși la Soraya, la îndatoririle lui de mahomedan. Avea datoria să-și pedepsească fiica potrivit legilor Koranului. Prin asociație de idei îi reveni în fața ochilor mintii chipul altei femei din stirpea sa. Maică-sa...

O revăzu măruntă, firavă, istovită de numeroasele-i sarcini, de muncă, de mizerie. În existența ei nu cunoscuse sentimentul bucuriei. Sabahattin se întrebă dacă nu cumva greșea. Existența părinților săi în deșerturile sălbatice ale Arabiei, fusese realmente lipsită de bucurii? Maică-sa — pe atunci o adolescentă fragilă — știuse desigur la ce viață aspră avea să se înhame cînd luase hotărîrea de a fugi de sub acoperișul părintesc, spre a urma în pustiu pe acel beduin tînăr care-i cucerise dragostea. O pușcă, o sabie cu lamă curbată, un cal și un cort, alcătuiau singura lui avere. Familia ei era puțin înstărită, dar foarte onorabilă. Părinții și frații ei se cutremuraseră de indignare și mînie, cînd, într-o dimineață, găsiseră patul fetei gol, iar o bătrînă din vecini le destăinuise, după multe ezitări, că o văzuse în brațele unui călăreț beduin, care se îndrepta în goana bidiviului spre marginea orașului. Güzel — așa o chema pe maică-sa — se lăsase de bună voie răpită, așa cum neamurile ei aveau să afle mai tîrziu. Îndată după rapt, tatăl și frații se aruncaseră pe cai și se avîntaseră în pustiu pe urmele fugarilor. Dar mai ușor le-ar fi fost să alerge după umbra lăsată pe nisipurile fierbinți de un șoim în plin zbor. După o sterilă goană prin deșert care durase cîteva zile, se înapoiaseră mohorîți în oraș, recunoscîndu-și înfrîngerea. După cîțiva ani, cînd un călător din Kuweit o întîlnise pe Güzel în pustiu —înconjurată de bărbatul și de copiii ei — și istorisise celor rămași acasă bucuria ei de a-și fi făurit o nouă familie alături de omul iubit, tatăl o blestemase să-și sfîrșească zilele în mare durere, iar după moarte să ardă în flăcările iadului.

Sabahattin auzise despre toate acestea mult mai tîrziu, de la străbunicul său, un venerabil zaraf din Kuweit, care deși ajunsese la o vîrstă matusalemică, își păstrase în chip miraculos vigoarea maturității.

În timp ce Güzel și noua ei familie rătăceau prin pustietățile Arabiei, acasă, în Kuweit, frații, surorile, nepoții ei, pieriseră pe rînd seceraţi de boli, de accidente ori de războaie, căci viața era foarte grea pe acele tărîmuri aride, bîntuite de toate flagelurile lumii.

Cînd străbunicul lui Sabahattin se văzuse singur pe lume, se gîndise la copiii hulitei Güzel, căci oricum erau sînge din sîngele lui. Trimisese pe urmele ei purtători ai unui mesaj de pace. Güzel și soțul ei nu stătuseră mult pe gînduri. Îl aleseseră pe Sabahattin cel mai plăpînd dintre vlăstari, și-l trimiseră bătrînului zaraf. Știau că va fi bine primit și chiar dacă va fi să resimtă lipsa spațiilor vaste și atît de încîntătoare ale deșertului, belșugul va precumpăni lipsa de libertate.

Mustafa Humaidah, zaraful, își crescuse strănepotul, așa cum socotise mai bine. Îl despuiase în primul rînd de numele tatălui și i-l dăruise pe al său propriu. Îl deprinsese apoi să mînuiască banii, să se descurce cu tot felul de monete de aur și de argint provenite din Asia, din Europa și din Africa. Bătrînul Mustafa Humaidah nu era prea bogat, dar avusese darul minunat de a transmite înțelepciunea și iscusința sa în afaceri strănepotului, care crescuse și se adăpase la învățăturile lui, pînă ce ajunsese îndeajuns de viguros și de cuminte spre a-și dirija singur pașii. Atunci venerabilul Mustafa Humaidah socotise că și-a îndeplinit misiunea și că i se cuvenea însfîrșit să se odihnească. Într-o dimineață, se ridicase de la tejghea, întrerupînd un schimb de valută cu niște negustători din Oman. Îl poftise pe Sabahattin să-i țină locul: „Sînt foarte obosit, băiete, mă duc să mă odihnesc puțin". Se întinsese pe pat și închisese ochii, suspinînd mulțumit că îl aștepta un somn bun. După ce terminase treaba cu clienții, Sabahattin, neliniștit de plecarea din prăvălie a străbunicului, înainte de ora închiderii — fără precedent în anii lor de convietuire — intrase în camera bătrînului. Îl găsise întins pe pat, cu pecetea morții pe obrajii palizi ca fildeșul.

După ce rămăsese stăpîn al zarafiei, Sabahattin încercase să dea de urma părinților și fraților săi, căci pierduse orice legătură cu ei în timpul traiului lîngă bătrînul Mustafa. Dar aceștia se topiseră în neant...

Güzel... Soraya... Soraya... Güzel... Se deschidea și se închidea un ciclu...

Ar fi cutezat, el, Sabahattin, să ordone uciderea maică-sei? Desigur că nu! Deodată îl cuprinse frenezia. Trebuia să împiedice asasinarea legală a Sorayei! Dacă Soraya va pieri, sîngele ei îl va împroșca de dincolo de moarte...

Cînd Safer se înapoie de la aeroport, Sabahattin îi porunci să obțină legătura cu Saed Husein.

— Ai să-l găsești undeva pe Costa Brava! Ia toate stațiunile la rînd! Încearcă pe la marile hoteluri! Mobilizează-ți toți oamenii! Grăbește-te, Safer!...

După ce Safer plecă spre a-i executa ordinele, își recîștigă oarecum calmul. Ordonase lui Saed să-l cheme la telefon peste două ore. Nu se scursese încă acest interval de timp. Se plimba prin salonul apartamentului cu pașii de la un cap la celălalt.

Interfonul bîzîi:

— Staz Saed Husein dorește să vă vorbească, *Siadet!* îl anunță secretarul.

Sabahattin duse receptorul la ureche, și mai înainte ca Saed să fi rostit vreun cuvînt, îi ordonă sec:

Eliberează pe Soraya și pe nenorocitul care o însoțește! Lasă-i să plece în lume! Alah are să-i judece!

Glasul lui Saed bolborosi șovăitor:

— Mă tem că n-am înțeles bine, *Siadet!*

— Dă-le drumul! Imediat să le dai drumul! Te înapoiezi cu oamenii tăi în Elveția! Îmi raportezi de la Genova de executare! Terminat!

Închise telefonul. Se simțea eliberat de o mare povară sufletească, deși știa că intrase în luptă deschisă cu legile Koranului. Habotnicii nu-i vor ierta încălcarea tradițiilor ancestrale. Dar perspectiva unui război pe acest front nu-l înspăimînta. Ordonă prin interfon lui Safer să-i dea legătura cu lordul Grantley. Peste cîteva momente auzi vocea caldă, cu afectat accent saxonian, a nobilului britanic.

— Hello, James Grantley la aparat! Bună seara, *Sir!*

— Lord Grantley, te rog să pleci chiar în seara asta la Londra și să te ocupi de instalarea mea la „King George". Atenție! Să nu mai găsesc trandafiri în apartament! Detest mirosul trandafirilor!

Își spuse apoi că folosise un ton prea aspru față de maestrul său de ceremonii. Nu avea rost să-și reverse nervii asupra lordului, cu nimic vinovat de escapadele lui Selim și ale Sorayei.

— Lord Grantley, n-ai prefera să cinăm împreună? Poți pleca mai tîrziu la Londra!

Englezul răspunse cu ton rece, distant:

— Mulțumesc, *Sir*, dar dacă zăbovesc risc să nu-l mai găsesc la birou pe directorul general al lui King George.

Sabahattin nu se formaliză fiindcă primise un bobîrnac. Cînd ai un nobil printre slugi trebuie să te arăți mai conciliant.

— Cum dorești dumneata, lord Grantley. Îți urez călătorie plăcută!

— Noapte bună, *Sir!*

Cînd Sabahattin pătrunse, a doua zi în holul lui King George, fu întîmpinat ca de obicei, de lordul Grantley, însoțit de directorul general al hotelului, *Mr.* Wilmslow Talbot, și de adjuncții acestuia.

Mr. Talbot era numai unt și miere, căci de la o vreme circula tot mai insistent zvonul că „King George" intrase în obiectivul unui consorțiu de arabi dornici să-l achiziționeze. Și cum Sabahattin Humaidah se manifestase foarte activ în acest domeniu, primirea lui trebuia să îmbrace un caracter deosebit, așa cum i se cuvenea nu numai unui pasager foarte influent dar și unui eventual patron.

Seninătatea lui Talbot era umbrită de o îngrijorare ce nu putea fi minimalizată.

— Nu pari în apele dumitale, îi spuse Sabahattin, după ce îi acceptă condescendent salutul și complimentele uzuale.

— Față de dumneavoastră nu am secrete. Sînt extrem de afectat, *Sir*, de neplăcerea suferită noaptea trecută de un distins client arab al hotelului nostru, Mr.

Mohamed Alkaf. Mr. Alkaf a avut imprudența — scuzabilă desigur la vîrsta lui — de a invita în apartamentul său o persoană de sex feminin.

James Grantley cunoștea pățania lui Alkaf, dar se amuza copios ascultînd versiunea directorului general care se spăla de orice responsabilitate, avînd grijă, cu diplomatic talent, să pledeze și în favoarea „distinsului client arab".

— Invitata, continuă Talbot, în complicitate cu niște indivizi care au pătruns prin efracție în apartament, l-au maltratat pe Mr. Alkaf și l-au devalizat de toate valorile.

Lordul conveni că directorul general expusese succint și foarte fidel faptele. Aceste reflecții nu-l împiedicară să observe subita schimbare a expresiei patronului. Sabahattin dăduse dovadă de o magistrală stăpînire de sine, „încasînd" vestea fără să pară cu deosebire impresionat. Lordul se călăuzea după anumite ticuri ale financiarului arab de el știute. Trăise prea mulți ani în preajma lui, ca să nu-i cunoască bine reacțiile. Chiar dacă Sabahattin se străduia să-și ascundă relațiile de afaceri cu Alkaf, el, James Grantley, intrase pe parcurs în posesia unor informații clasate cu grijă în memorie. Poate că într-o zi îi vor fi de folos.

Neliniștea lui Humaidah, deși abil ascunsă, era reală și mai ales profundă. După ce se instală în apartamentul său — de data aceasta impregnat cu miresme de cetini — dădu ordin lui Safer să ia imediat legătura cu Alkaf, oricît de gravă ar fi fost starea sănătății acestuia.

— Trebuia să-mi aducă niște documente de la Barry Shannon. Dacă agresorii i le-au sustras, nu-i va rămîne lui Alkaf decît să-și tragă un glonte în cap. Căci numai el poartă vina. Azi, goana lui bolnăvicioasă după femei îl costă foarte scump...

În așteptarea secretarului, plecat la spitalul unde Alkaf se afla internat pentru a fi supus unui serios examen medical, Sabahattin nu reușea să-și găsească astîmpărul. În ultimele 24 de ore trecuse printr-o gamă de emoții tari care-l aduseseră în pragul unei crize de nervi. Dacă la aceasta se mai adăuga și întrevederea pe care urma să o aibă în curînd cu emirul Ali Yusuf Abdulah, banchetul era complet.

Interfonul îi anunță un apel telefonic din Frankfurt. Saleh Albassam consilierul său financiar solicita permisiunea să-i vorbească într-o chestiune urgentă.

„Ce cărămidă are să mai îmi cadă în cap?“ se întrebă Sabahattin pregătit sufletește pentru o nouă serie de catastrofe.

— Varsă-ți sacul, Saleh! Dar mai repede, căci sînt foarte ocupat!

— Mă văd pus în fața unui fenomen cu totul neașteptat, *Siadet*. După cîteva fluctuații ușoare, care păreau să indice o tendință de stabilizare temporară a dolarului, moneta americană marchează o spectaculoasă revenire la suprafață. Revirimentul se constată nu numai aici, ci și la Londra, Paris, Roma și Geneva. Aștept în clipa aceasta o comunicare de la Tokio. Față de noua situație, cred că se impune să-mi inversez poziția și să joc la *hausse*. Aștept ordinele dumneavoastră.

— În ultimele luni am mai fost martori la cîteva redresări de scurtă durată ale dolarului, urmate de noi și accentuate scăderi.

— De data aceasta, *Siadet*, evoluția dolarului a luat o întorsătură care potrivit informațiilor mele nu este determinată de intervenția trezoreriei Statelor Unite.

Sabahattin suspină șuierat:

— Există totuși o explicație simplă. Spirala ascendentă a prețului petrolului, decisă recent de OPEC, a dus, paradoxal, la redresarea dolarului. Înalta strategie nu e la îndemîna oricui, Saleh. Arabii noștri s-au grăbit, scumpind tocmai acum petrolul. Am să-ți explic cu prima ocazie mecanismul... Acum te las. În zilele care urmează adoptă o poziție de expectativă! Nu mai angaja operații la termen. Prezintă prea mari riscuri. Cel puțin în conjunctura actuală...

Sabahattin ar fi putut să adauge: „Și mai ales acum în preajma bătăliei cu „Bank of America and South Asia“. Dar fraza aceasta o păstră pentru sine. Nu avea încredere în discreția telefoanelor.

În clipa aceea Safer intră purtînd o casetă diplomat din piele neagră cu monograma M.A. decorativ împletită în argint.

— V-am adus documentele, *Siadet!* vorbi triumfător. Staz Alkaf le închisese în seiful hotelului îndată după sosirea sa. Iar cheia o ținea într-un plic, lăsat în

cutia sa cu scrisori de la recepție. Pentru orice eventualitate.

— În ciuda slăbiciunilor sale, Alkaf nu este un imbecil, rosti Sabahattin înseninîndu-se. Primise însfîrșit o veste bună după atitea detestabile.

Barry Shannon, însuși i-a recomandat să vegheze asupra documentelor, căci au o valoare inestimabilă, zise Safer.

Financiarul arab înțelese că secretarul său urmărea să minimalizeze meritele lui Mohamed Alkaf. Gelozia omenească, veșnic prezentă, își găsea și aici ilustrarea. Sabahattin era nerăbdător să cerceteze piesele procurate de Shannon pe căi inavuabile, dar în cazul acesta foarte eficace. Hotărî să scurteze convorbirea cu Albassam:

— Ascultă, Saleh! Să mă chemi din nou deseară! Pînă atunci colectează cît mai multe informații! Încearcă să pătrunzi manevrele din culise! . . . Ziua bună, Saleh!

Închise telefonul și luă caseta diplomat adusă de Saleh. O deschise cu infinită precauțiune, ca și cînd ar fi fost vorba de dezamorsarea unei bombe. Concedie pe Safer și după ce rămase singur, scoase din casetă un dosar cu coperți verzi. Îl desfăcu pîrjolit de curiozitate și își aruncă privirile pe primele pagini. Încercă o mare bucurie. Barry Shannon îi furnizase o armă formidabilă în bătălia pe care avea să o angajeze foarte curînd cu „Bank of America and South Asia". În schimbul banilor primiți prin intermediul lui Shannon, Harold Preston îi dăduse pe mînă toate secretele Băncii.

Sabahattin ceru la telefon legătura cu secretarul emirului Abdulah. După un protocolar schimb de saluturi, solicită să fie primit de emir.

— Poftiți, *Staz* Humaidah! Înălțimea Sa vă așteaptă!

Zece minute mai tîrziu, financiarul arab, înarmat cu documentele primite din Statele Unite, fu introdus în prezența emirului Abdulah.

Înaltul personaj avea o înfățișare impozantă, vag teatrală. Înalt, corpolent, drapat în amplul său *desdas* alb, stătea în picioare, drept ca o statuie. Bărbița, mustățile, sprîncenele negre cărbune, ochii migdalați, enigmatici, îi înăspreau ciudat chipul, gușa rotundă și moale tindeau să-l îndulcească, să-i imprime o înfățișare blajină, lipsită de caracter.

Sabahattin se ploconi potrivit rigidului protocol arab. Emirul nu-i întinse mîna. Se mărgini să-i zîmbească în semn de bun venit. Un zîmbet bizar, lipsit de căldură. Financiarul arab sesiză nuanța. Nefericita fugă a Sorayei, modificase relațiile dintre emir și omul desemnat să-i fie socru. Abdulah nu acceptase cu inimă ușoară postura de viitor ginere înșelat în așteptările lui. Preferința acordată de ea impurului suluba, îi rănise profund orgoliul. Resentimentul lui se răsfrînsese și asupra părintelui ei, deși acesta nu era vinovat cu nimic. Sabahattin încerca să anticipeze mintal reacțiile emirului cînd i se va aduce la cunoștință că Soraya fusese absolvită de pedeapsă. Deși Saed se va strădui să mascheze realitatea, prezentînd-o sub forma unei evadări de sub pază a celor doi tineri, pînă la urmă adevărul tot va ieși la lumină. Prea mulți oameni cunoșteau realitatea. Era imposibil să fie ascuns la infinit rolul lui Humaidah în eliberarea Sorayei . . .

Zîmbind onctuos, financiarul puse sub ochii emirului dosarul expediat de Shannon.

— Sînt însfîrșit în situația fericită, Jelalet el Emir de a vă servi cifre, date și nume, care exploatate judicios ne vor permite să înfrîngem cu ușurință rezistența conducerii „B. A. S. A." și a sprijinitorilor ei. Sînt aici elemente care figurează în bilanțul Băncii, dar și aspecte ascunse pînă acum cu gelozie.

Un servitor aduse băuturi răcoritoare, toate fără alcool. Emirul Abdulah respecta poruncile Koranului cu o singură excepție. Accepta dobînda, pentru că în lumea occidentală trebuia să se comporte ca un om de afaceri. În domeniul financiar era silit să-și adoarmă scrupulele de mahomedan. Emirul luă un pahar de Coca Cola și sorbi o înghițitură:

— Te ascult, *Staz* Sabahattin!

În prezența augustului său interlocutor, financiarul arab se simțea tot timpul în stare de alarmă, asemenea unei santinele aflate în teritoriu inamic. Expresia placidă a emirului îi ascundea ermetic gîndurile. Omul acesta era periculos fiindcă avea un caracter schimbător, cu reacții imprevizibile. Cînd emirul declarase că „acceptă" intrarea Sorayei în haremul său — acceptarea fiind doar îmbrăcămintea elegantă a unui ordin — Sabahattin încercase o mare satisfacție, în primul rînd

pentru onoarea care i se făcea, iar în al doilea rînd pentru uriașul suport financiar pe care i-l va asigura viitoarea alianță matrimonială. Și Abdulah socotise că încheie o bună afacere. În afară de faptul că își îmbogățea haremul cu un exemplar rarissim, își asigura și serviciile unui consilier de o incontestabilă competență. În anii din urmă, încredințase lui Humaidah spre fructificare cîteva miliarde de dolari, fără ca acesta să-i fi dat vreodată motive a se plînge. Relațiile lor atinseseră apogeul cînd stabiliseră de comun acord intrarea Sorayei în augusta familie a emirului. Deteriorarea prieteniei lor, consecință directă a fugii viitoarei mirese, nu se exteriorizase prin semne vizibile, ci prin subtile nuanțe, care nu scăpaseră perspicacelui bancher arab. Sabahattin spera totuși că interesele financiare ale emirului să precumpănească rănirea orgoliului său de mascul. Sprijinindu-se pe documentele furnizate de Shannon, începu să-și formuleze raportul care — socotea el — avea să-i readucă încrederea și simpatia regalului său amfitrion.

— „Bank of America and South Asia" a emis 340 milioane acțiuni, cotate la ora actuală la 46 dolari acțiunea, ceea ce corespunde unui total de 15.700.000.000 dolari. Voi limpezi expunerea rotunjind cifrele, explică Sabahattin. Pentru a obține controlul asupra Băncii, trebuie să intrăm în posesia a 50% din acțiuni, plus una, adică 173 milioane de acțiuni în valoare de aproximativ 8 miliarde de dolari. Dintre acestea am achiziționat deja 20% din acțiuni în valoare de 3 miliarde. O operație de mare anvergură și plină de îndrăzneală, încheiată cu succes. Urmează deci să acaparăm încă 31% din acțiuni, mai precis 105 milioane, în valoare totală de circa 5 miliarde de dolari.

— Mai trebuie deci să debursăm 5 miliarde spre a obține controlul asupra „B.A.S.A."

— Teoretic, *Jelalet el Emir*, fiindcă o asemenea operație nu poate fi încheiată cu succes în timp scurt, fără să oferim pentru fiecare acțiune o sumă superioară cotei sale în Bursă, spre a tenta pe actualii deținători să le vîndă. În speță, vom anunța că sîntem gata să plătim 55 de dolari pentru fiecare acțiune cotată oficial la 46 dolari.

— Și acest supliment totalizat, la cît s-ar ridica, *Staz* Sabahattin?

— La aproximativ un miliard de dolari.

— O sumă importantă, nu crezi? Mai ales dacă ținem seama că sînt niște bani pierduți. Căci după încheierea operației, valoarea acțiunilor va scădea iarăși la nivelul de 46 de dolari acțiunea.

— Exact! Umflarea lor temporară, datorită supralicitării noastre, va fi urmată de o revenire la normal. Dar fără acest sacrificiu nu vom putea obține controlul asupra unui foarte important sector economic din America de Nord, scopul nostru de totdeauna. În clipa de față zarurile sînt aruncate. Orice ezitare . . .

Chipul emirului se înăspri:

— Ai impresia că ezit să mă angajez în bătălie! Am știut la ce mă înham cînd am acceptat planul dumitale și al lui Barry Shannon.

Lui Sabahattin nu-i plăcu să se vadă pus pe același plan cu Shannon. Încerca oare emirul să-i demonstreze că în ochii lui nu se mai bucura de același *standing* ca odinioară?

— Vă cunosc înțelepciunea, energia și dîrzenia, *Jelalet el Emir*. Cînd am folosit termenul ezitare, m-am referit la întregul nostru grup.

Expresia dură a ochilor lui Abdulah se îndulci:

— Precizarea dumitale este utilă, *Staz* Sabahattin. Cînd declanșezi acțiunea?

— Mîine de dimineață, presa americană de specialitate, în cap cu *Wall Street Journal* și cu *The Financial* vor anunța oferta noastră de înghițire a lui „Bank of America and South Asia".

*

* *

Lincolnul Continental al lui Ronald Chandler opri pe Park Avenue, în dreptul unui bloc cu șiruri verticale de ferestre, ce oglindeau soarele apune, într-o incandescentă coloană purpurie înălțată spre cer. Șoferul în uniformă de casă mare, sări din mașină și deschise portiera din spate, spre a permite patronului să coboare nestingherit pe trotuar. Chandler își consultă automat ceasul brățară, apoi intră în holul clădirii salutat cu respect de portarul în livrea. Ascensorul personal îl urcă pînă la apartamentul său amenajat cu princiară somptuozitate în ultimele două etaje ale „zgîrie norului".

Sus, îl întîmpină Langstone, majordomul, un personaj cu aer aristocratic și comportament solemn, de ambasador. Cu gesturi rotunde, luă pălăria și mănușile stăpînului.

— Doamna este acasă, Langstone? întrebă Chandler.

— Acum o jumătate de oră a plecat la un cocktail party, Sir.

— A lăsat vreun mesaj pentru mine?

— Nu, Sir... Cu zece minute înaintea sosirii dumneavoastră, a telefonat din Viareggio Mr. David Weidenfeld. A spus că va reveni.

Inima lui Chandler se strînse. Prin asociație de idei îi reveni în minte chipul seducător al actriței Jill Winters. Avu senzația netă că îi aspiră parfumul, că îi simte palpabil prezența. Plecarea ei în Europa îl afectase surprinzător de tare. Nu se mai putea lipsi de prezența ei.

— Langstone, pregătește-mi o valiză cu cele necesare pentru o noapte. Cînd doamna se va înapoia, să-i comunici că am fost convocat urgent la Whasington. Mercedesul cu două locuri să tragă la scară. Pînă atunci prepară-mi un Manhattan!

În vreme ce doza farmaceutic ingredientele mixturi, Langstone analiza cu sardonic spirit critic slăbiciunea pretextelor invocate de stăpînul său. De obicei, spre a cîștiga timp, acesta își efectua cu avionul deplasările pînă în capitală. Mercedesul și-l folosea doar în escapadele erotice, căci sentimentale nu mai puteau fi. Langstone își cunoștea prea bine stăpînul spre a nu-și da seama că goana lui după tinere, masca spaima-i crescîndă față de îmbătrînirea care se anunța severă. Chandler căuta cu disperare în aventuri proaspete senzațiile tari pe care legăturile vechi nu i le mai puteau oferi. Se însurase a doua oară cu o femeie frumoasă, senzuală, de vîrsta fiicei lui. Simțurile sale tocite, ajunseseră totuși în scurt timp la satietate. Grace Chandler, glorificată de cronicarii mondeni și de revistele de modă, pîndită de reporterii fițuicilor de scandal, vînată de amatorii de succese feminine răsunătoare, devenise pentru soțul ei un obiect de artă demn a fi apreciat doar sub aspect estetic. Într-o vreme încercase să se apropie de ea după ce folosea afrodisiace. Satisfacțiile rezultate erau însă imperfecte, iar fenomenele adiacente-neplăcute. Noaptea îl cuprindeau palpitații, ameteli, călduri, care-l speriau. Jill, după primul insuc-

ces resimțit supărător, reușise să-l smulgă din acel penibil început de letargie, făcîndu-l să se simtă prodigios de tînăr.

Langstone deținea un jurnal ascuns în care-și nota zi de zi observațiile asupra vieții intime a patronilor săi din ultimele trei decenii. Cînd va socoti că a sosit momentul să se retragă din activitate, își va încredița notele unui editor. Destăinuirile pe care intenționa să le facă erau atît de scandaloase, încît aveau să stîrnească mare vîlvă, aducîndu-i bani cu lopata.

Langstone știa că simplele afirmații, lipsite de piese justificative, riscau să-i aducă neplăceri, așa că își procură pe parcurs fotocopii ale unor scrisori intime de-ajuns de compromițătoare, benzi de magnetofon și fotografii, susceptibile să creeze dureri de cap celor vizați. Adunase documentele cu dragostea unui colecționar, a unui om de știință dornic să facă dovada propriilor teorii, dar și a unui complexat avid să se răzbune fiindcă fusese menținut atîta vreme într-o nemeritată stare de inferioritate. Nu fixase o oră H. Conștiința posibilității revanșei îi asigura însă o încredere în viitor, care-l ajuta să privească prezentul cu liniștită toleranță.

Cînd Langstone prezentă stăpînului pe o tavă de argint cocktailul preparat după toate regulile artei, telefonul zbîrnîi.

— Casa Chandler! rosti solemn majordomul. Cine întreabă? Mister Weidenfeld? repetă cu voce tare, aruncînd o privire întrebătoare stăpînului.

Chandler înclină din cap și îi luă din mînă aparatul.

— Hello, David!

— Hello, Ron! Îți telefonez de la Viareggio! Sînt pe terasa lui *Grande Albergo* și beau un pahar de Lacrima Cristi în sănătatea ta!

— Mulțumesc, David! Sorb și eu un Manhattan pentru tine!

— Ți-am pregătit o bucurie, Ron! Azi de dimineață, Jill Winters a sosit la Roma. Am angajat să fie primită cu toate onorurile cuvenite unei mari vedete. La un cocktail party monstru i-au prezentat omagiile notabilități din lumea filmului italian și i-au luat declarații numeroși ziariști!

— Mi-am exprimat, cred, recunoștința în chipul cel mai cuprinzător posibil, replică Chandler ușor enervat.

— Ron, nu mă plîng! Banii i-am și investit într-o afacere formidabilă cu Saudiții. Sînt pe punctul de a constitui un uriaș concern anglo-franco-americano-arab. Sper c-ai să accepți un loc în consiliul directorilor...

— Vom mai sta de vorbă în privința aceasta...

— Apropo de Jill! Ca să înduplec pe executivii de la „International Pictures" să-i încredințeze rolul principal din „Panică pe Via Veneto", a trebuit să le făgăduiesc un împrumut suplimentar de 2 miloane de dolari. Cum la ora actuală tot disponibilul meu este angajat în concernul de care ți-am vorbit, mi-ai face un mare serviciu dacă mi-ai avansa 2 milioane... Evident sub formă de împrumut, și cu o dobîndă convenabilă pentru „B.A.S.A." Aceasta pînă ce îmi voi procura...

— Regret, David! Nu conta pe mine pentru un nou împrumut!

— Riposta rapidă, dură, tăioasă, exterioriza ura bruscă pe care Chandler o nutrea în clipa aceasta interlocutorului său. Ar fi preferat să i se spună că aranjamentul cu „International Pictures" căzuse, și că Jill avea să se înapoieze în Statele Unite.

— Ron, mă surprinde refuzul dumitale! Eram încrezător în spiritul nostru de colaborare!

Glasul lui Weidenfeld își pierduse brusc căldura.

— Cecul de 200 de milioane pe care abia l-ai încasat, ar fi trebuit să te încredințeze de contrariu, David.

Weidenfeld socoti înțelept să nu rupă toate punțile. Tonul lui redeveni cordial:

— Sînt convins, Ron, că mîine ai să privești altfel lucrurile. *La nuit porte conseil.* Ai vreun mesaj pentru Jill?

— Mulțumesc, dar n-am să abuzeze de amabilitatea dumitale, David. Acum te rog să mă ierți! Trebuie să plec la Washington ...

— Desigur, Ron, datoria înainte de toate. La sfîrșitul săptămînii sper să ne vedem la New York. Să bem cîte o cupă de șampanie pentru succesul lui Jill.

— Aștept cu plăcere întîlnirea, David!

Convorbirea încheiată cu un fățarnic schimb de amabilități, îi adîncise rana sufletească. Gustă cocktailul, și se strîmbă de parcă ar fi pus venin pe limbă. În aceeași clipă telefonul sună din nou. Chandler duse automat receptorul la ureche. Recunoscu vocea lui Harold Preston.

Vicepreședintele „B.A.S.A." nu-și putea stăpîni agitația.

— Chiar acum am primit o veste proastă, Ron. *Securitics and Exchange Comission* și-a retras acuzațiile aduse lui Barry Shannon, întrucît n-a putut face dovada existenței unei înțelegeri între aceștia și cei patru arabi care au cumpărat 20% din acțiunile Băncii noastre.

— Vestea e într-adevăr proastă, Harold. Înseamnă că de acum înainte ne putem aștepta la surprize și mai urîte. Cum merg treburile cu băiatul tău? Cu prîslea vreau să spun.

Glasul lui Preston se frînse:

— Rău, foarte rău! Anchetatorii sînt montați împotriva lui. Nu vor să țină seama că Phil este minor și deci iresponsabil... Procurorul pretinde că la 12 ani copilul are un oarecare discernămînt. Mă tem că pînă la urmă Phil va fi internat într-un *borstal*.

— Să sperăm că judecătorii îl vor socoti totuși iresponosabil.

— Geraldine e distrusă. Eu nu mai văd nici pe unde calc.

— Îi doresc băiatului tău numai bine, Harold!

— Mulțumesc, Ron...

— Mîine de dimineață n-am să vin la Bancă. Chiar în seara asta plec la Washington. Dacă survine ceva important, lasă un mesaj pentru mine la Hotelul Statler Hilton.

— Prea bine, Ron. Drum bun!

Chandler închise telefonul. Un gol dureros sub plexul solar îi tăia răsuflarea. Fenomenul acesta îl resimțea de la o vreme tot mai frecvent. Îi însoțea pînă și cele mai ușoare emoții. Discuția purtată în jurul lui Phil, îl făcuse și pe el să se gîndească la Frances, la Teddy Bear. De la Frances nu mai primise nici o veste. Făcuse investigații în cercurile artiștilor din Montaney, dar acolo nu se mai știa nimic despre ea. Despre Teddy Bear aflase din ziare că se retrăsese din cursa de la Le Mans. Atît și nimic mai mult. Chandler era deprins cu absențele lungi ale copiilor săi. De la o vreme însă îl stăpînea o stare de neliniște inexplicabilă. Realizase însfîrșit că viața lui de familie era falimentară. Îl rodeau presimțiri negre.

Se înserase. Zgîrie norii, scăldați în văpaia reclamelor luminoase în plină mișcare, evocau niște feerice erupții vulcanice. Magnificul spectacol al New York-ului nocturn, intrat în obișnuința localnicilor, devenise pentru Chandler obositor, zgomotos, obsedant. Începuseră să-l lase nervii? Sau vîrsta, cu toate incomoditățile ei își puneau tot mai stăruitor amprenta?

Chandler apăsă pe demaror. Mercedesul coupé se integră în quadruplul șirag de automobile care se încrucișau pe Park Avenue. Cu ocolurile impuse de sensurile unice, ajunse pe 48 th Street. Opri în fața unei clădiri cu apartamente, opulentă la înfățișare. Deși claxonatul era interzis, lansă un scurt apel de sirenă repetat de trei ori, apoi așteptă. La al treilea etaj, luminile de la cîteva ferestre alăturate se stinseră. Cinci minute mai tîrziu ieși din clădire o fată blondă, zveltă, cu picioare lungi și mișcări grațioase de balerină, purta o jachetă scurtă de piele și *blue jeans* — uniforma tineretului conformist — care-i dădeau o înfățișare seducătoare de tînără. Joyce Witney, model la o mare casă de mode devenise cunoscută marelui public grație fotografiilor integral despuiate reproduse în revistele erotice cu mare circulație. Semăna vag cu Jill Winters. Și numele lor semănau: Jill Winters Joyce Witney. Chandler fuses cucerit tocmai de această asemănare. Văzută din profil, cu nasul ei fin, frumos arcuit, Joyce părea să se identifice cu proaspăta vedetă din „Panică pe Via Veneto". Chandler ajunsese să blesteme filmul, căci îl despărțea de Jill. Dacă ar fi știut că ea va juca un rol atît de important în viața lui, ar fi făcut imposibilul spre a-i înlesni angajarea într-un teatru de pe Broadway. Joyce era tot atît de tînără ca și Jill. Se culcase prima oară cu ea la un foarte decoltat *cocktail party,* oferit de un prieten al său, Rhett Plummer, burlac convins și președinte al unei societăți petrolifere cu ramificații intercontinentale „British American Oil Company". Chandler și Rhett, foști colegi la Princeton, făceau parte din aceeași lume de privilegiați, grupată în acel *system* mai influent decît farnemasoneria, deoarece constituia confreria unor oameni înzestrați cu o mare forță economică și politică, cimentată de legătura de familie și de clasă, invicibile pînă și în ultra democratica societate americană.

Tot la acel *cocktail party*, Chandler și Plummer puseseră la cale o escapadă în patru la Atlantic City. Rhett alesese pentru această ocazie o starletă a teatrului „Globo" de pe Broadway, care — afirma el — poseda cel mai formidabil *casse noisette* din lume. Numele de scenă — Sarah Garrick — îi zugrăvea ambiția.

Potrivit planului stabilit dinainte, Chandler și amicul său se întîlniră într-un parcaj din apropiere de Madison Square Garden. Rhett se afla la volanul unui Rolls Royce argintiu de două locuri. După ce își făcură un cordial semn cu mîna, porniră la drum. Rhett luă conducerea caravanei. Ajunși la Atlantic City, traseră în fața unui discret restaurant chinezesc, frecventat de Rhett, unde se delectară cu specialități „afrodisiace" după cum suna recomandarea patronului, un rubicond și jovial mongol.

— Propun să nu exagerăm cu băutura! zîmbi petrolistul. La noapte avem de făcut isprăvi mai bune decît să sforăim cu pumnii strînși, pînă ce ni se va pitroci alcoolul din sînge.

După cină alergară la cazinou, unde jucară la ruletă pînă la miezul nopții. Rhett pretindea a fi născocit un sistem de joc capabil să spargă banca. Se ridică de la masa verde păgubit de 50.000 de dolari, ceea ce nu-i tulbura cu nimic seninătatea. Sătui de ruletă, se instalară în mașini și plecară spre vila de pe malul mării, închiriată de Plummer pentru o noapte.

— Vă previn, va trebui să ne descurcăm singuri, căci n-am angajat servitori. Prezența lor nu e tocmai recomandabilă, din motive lesne de înțeles.

Chandler își închipuise că își va petrece noaptea numai în compania lui Joyce, dar jocurile începute în doi, continuară în patru, partenerii făcînd schimb între ei. Adormiră istoviți abia spre dimineață. La șapte și jumătate Rhett se trezi proaspăt și bine dispus deși se odihnise foarte puțin.

— Peste două ore trebuie să fiu la birou. Am o întîlnire cu un grup de venezuelani. Chandler care încercase să-și mai spele creierul de grijile lui cu arabii, se posomorî. Mai puțin vioi decît prietenul său, abia își ținea ochii deschiși.

— Eu și cu Joyce, rămînem să mai dormim cîteva ore.

— Strengarilor, rîse cu poftă Plummer, vă urez în continuare petrecere frumoasă!

Plecă însoțit de Sarah.

Aproape de ora prînzului, după un duș făcut în doi, înainte de a se îmbrăca, Chandler chemă la telefon recepția hotelului Statler Hilton din Washington.

— Ați primit vreun mesaj pentru mine? întrebă, în vreme ce își sorbea cafeaua preparată de Joyce.

— În cursul dimineții v-a căutat de cîteva ori la telefon *Mr.* Harold Preston. A lăsat vorbă să-l chemați de urgență la Bancă.

„Harold?" reflectă perplex. Numai la un apel din partea vicepreședintelui nu se așteptase. Formă numărul cabinetului acestuia de la „B.A.S.A."

— Ce s-a întîmplat Harold? îl întrebă intrigat. A luat foc Banca?

— Iartă-mă, dar nu-mi arde de glumă, Ron! În Wall Street Journal de azi dimineață am dat peste un anunț care mi-a tăiat răsuflarea. „Arabian and Lebanese Bank" controlată de Sabahattin Humaidah, a publicat o ofertă deschisă pentru cumpărarea a 51% din acțiunile Băncii noastre.

— Arabii au avut deci neobrăzarea să-și ducă la capat planul!

Chandler își încleștă fălcile. Vestea îi provocă iarăși o bruscă senzație de durere în plex. Arabii declanșaseră deci bătălia. Aylon avusese dreptate.

— Vin imediat, Harold! Așteaptă-mă la Bancă!

Joyce, care urmărise indiferentă convorbirea telefonică remarcă paloarea stîrnită pe chipul prietenului ei.

— Ce e cu tine, Ron? Ți-e rău?

O trecură fiorii la gîndul că bancherul ar putea fi lovit în prezența ei de un infarct sau de o congestie cerebrală. Ar fi implicată într-un scandal direct proporțional cu importanța personajului. Joyce avea groază de o asemenea celebritate.

— Îmbracă-te! Trebuie să ne înapoiem imediat la New York! spuse el.

Joyce respiră ușurată. Tonul lui aspru îi risipi primele temeri. Calmată în privința sănătății lui, îl mîngîie calină pe piept.

— N-ar fi bine să mergem mai întîi la un restaurant? Mi-e teribil de foame! În noaptea asta m-ai stors

ca pe un burete, strengarule! Trebuie să-mi refac energia!

— Îmi pare rău, dar nu am timp! Cumpărăm provizii de la un magazin! Ai să le consumi pe drum!

Coborî din pat și începu să se îmbrace la repezeală. Joyce se îmbufnă. Nu-i plăcea să fie tratată deopotrivă cu una din acele *call girls* cu care te culci, apoi le expediezi fără fasoane. Se îmbrăcă în tăcere. Chandler nu-i dădu timp nici să se fardeze.

La 12 și 30 ieșiră din Atlantic City. Chandler era atît de nerăbdător să ajungă la New York, încît ar fi angajat un avion, sau un helicopter care să-l transporte mai repede, lăsînd mașina în grija lui Joyce. Reflectă însă că nu avea de parcurs decît o sută și ceva de mile pe Garden State Parkway, o autostradă degajată, cu circulație nu prea densă, pe care putea atinge viteze superioare, cu condiția să nu fie surprins de vreun radar. În maximum o oră și un sfert va ajunge la New York. Ar pierde mai mult timp cu formalitățile închirierii unui avion.

De la o stație de benzină cumpără provizii, să le ajungă pe o săptămînă, apoi se așternură la drum. Atît de preocupat era Chandler de vîrtejul care avea în curînd să-l cuprindă, încît uitase de prezența însoțitoarei sale. După Edison Bridge se angajă pe New Jersey Turnpike, iar la 1.45 intrară în tunelul submarin Holland, ieșind la suprafață în plin Manhattan.

— Nu te superi, Joyce, dacă am să rămîn la Bancă. Îți las Mercedesul. Te duci cu el acasă, iar mîine trec pe la tine să-l iau. A fost o zi ca în basme, draga mea.

Rostise cu desuetă galanterie o platitudine, sperînd să atenueze impresia urîtă pe care o făcuse, comportîndu-se pînă atunci ca un client, dornic să se debaraseze cît mai repede de o prostituată după ce o avusese contra cost. Ronald se miră în sinea lui, că în momente atît de grele gîndul îi mai fugea la asemenea frivolități.

Coborî din mașină în Wall Street și înainte de a intra la Bancă, se opri la un chioșc de ziare din apropiere, de unde își procura zilnic presa.

— *Financiar News* și *Wall Street Journal*, Sam! ceru grăbit.

Era nerăbdător să citească anunțul *tender offer*-ului publicat de Sabahattin Humaidah.

— Îmi pare rău, Mr. Chandler, dar s-au terminat! Știți, oferta lui „Arabian and Lebanese Bank“ ...

Slab și uscat ca un derviș, patronul chioșcului își petrecea mai tot timpul frunzărind multitudinea de jurnale și reviste care treceau prin mîna sa, convins că era de datoria lui să le cunoască cel puțin aproximativ conținutul. „Un negustor care se respectă, trebuie să-și prezinte competent marfa“, obișnuia să spună clienților preferați, abia așteptînd să lege scurte conversații asupra știrilor senzaționale publicate în presă.

— V-aș recomanda, Mr. Chandler, să luați eventual alte ziare. Toate relatează pe larg catastrofa aeriană de la San Francisco! E scandalos că în zilele noastre se mai pot petrece asemenea lucruri!

Ronald era atît de preocupat de problemele lui, încît îl lăsau indiferent nenorocirile altora. Spre a pune capăt logoreei lui Sam, plăti automat un „Herald Tribune“, îl împături, și plecă spre Bancă.

— Sîntem alături de dumneavoastră, Mr. Chandler! Îndrăzneala arabilor a început să ne supere, auzi din urmă glasul vînzătorului de ziare, un conservator declarat.

— Mulțumesc, Sam! îi răspunse, aruncîndu-i o privire peste umăr. „Am aflat cu toții, reflectă, oarecum reconfortat de mărturia de solidaritate manifestată atît de spontan. „Semn bun!“ își spuse.

Cînd pătrunse în Bancă, se făcuse ora 2 și 5 minute. Și portarul de serviciu și funcționarii cu care se încrucișă în hol, aveau mutre lungi, de înmormîntare. Salutările lor deferente păreau să exprime o sinceră compasiune.

Ronald intră grăbit în ascensor. Stomacul i se frămînta dureros, ca o rufă stoarsă. Mai înainte ca *lift boy*-ul să închidă ușile culisante, se ivi în capătul holului și făcu semn să fie așteptat, Joseph Beaton, *executive vice president* al Băncii „Northampton Ltd.“ și membru în comitetul directorilor „B.A.S.A.“. Beaton, de obicei calm, pedant, tacticos, umbla acum repezit, ca un titirez, manifestînd o vizibilă nervozitate. Pătrunse în ascensor, ștergîndu-și cu batista de olandă sudoarea de pe frunte. La vederea lui Chandler, se lumină puțin la față.

— Tocmai la tine veneam, Ron! Am citit anunțul din *Wall Street Journal*. Impertinența arabilor a luat proporții. Nu le mai ajung miliardele de petrodolari. Acum vor să devină stăpînii și la noi în casă. *Tender offer*-ul lui Humaidah este concludent. Comitetul directorilor, în actuala lui componență, te va sprijini fără rezerve.

— Ce se va întîmpla însă mai tîrziu, Joe, cînd arabii vor pretinde locuri în comitet? Pînă acum au acaparat 20% din acțiuni. Aceasta îi îndrituiește să pretindă a-și impune reprezentanți în conducerea „B.A.S.A.",

— Sper că vei face imposibilul spre a le dejuca planurile, Ron!

— Desigur, Joe!

— Dar nu numai despre asta vreau să-ți vorbesc, Ron. Ai fost desigur informat și tu că acțiunile lui Weidenfeld înregistrează la Bursă scăderi suspecte. Pe deasupra a mai apărut și bomba din *Financial World*.

— Ce bombă?

— Un corespondent al ziarului a semnalat o flagrantă încălcare a legislației financiare comisă de Weidenfeld.

Chandler își ascuți auzul.

— Încălcare flagrantă? Ce spui, Joe?

— Amicul nostru ar fi depus în gaj la niște cămătari un mare pachet de acțiuni al societății „J.L. Fenwich and Co." controlată de „Transworld Investment". Cămătarii au vîndut acțiunile pe piață, lăsîndu-l descoperit pe Weidenfeld.

Președintele „B.A.S.A." se făcu livid.

— A ajuns David Weidenfeld să apeleze la cămătari? Refuz să cred! I-am acordat recent 200 milioane de dolari împrumut.

— Și eu i-am aprobat un împrumut în valoare de 10 milioane.

Pe Chandler îl podidi brusc transpirația.

— *Financial World* fabulează desigur, Joe!

— Stai că n-am terminat! tună surescitat Beaton.

Liftul se opri la etajul 80, rezervat conducerii „B.A.S.A.". Cei doi bancheri se angajară pe un culoar lung, foarte spațios, îmbrăcat în marmură albastră, împodobit cu plante exotice luxuriante.

— Corespondentul de care ți-am vorbit, stărui Beaton, afirmă că acțiunile gajate de Weidenfeld ar constitui

mai mult de 10% din totalul acțiunilor emise de „Fenwick and Co.".

— Absurd, Joe! Nu-l cred capabil pe Weidenfeld să încalce atît de prostește legile federale. Nu este omul care să-și vîre cu bună știință capul în gura leului. *Securities and Exchange Comission* abia ar aștepta să-l înșface de ceafă! Afară de asta, nu înțeleg de ce s-ar adresa cămătarilor? Pentru David, deprins să ruleze sute de milioane, sumele infime puse de ei la dispoziție nu i-ar ajunge nici pentru bacșișuri.

— De ce să nu presupunem că situația lui este atît de gravă încît nici o Bancă serioasă nu-i mai acordă credite!

Lui Ronald îi reveni brusc în minte apelul telefonic din ajun, al lui David, care îi ceruse un nou împrumut de 2 milioane.

— Băncile au antenele lor, dragul meu, continuă Beaton. Acum o săptămînă, Weidenfeld mi-a solicitat un credit suplimentar de 500.000 de dolari. Firește, l-am refuzat.

Președintele „B.A.S.A." își petrecu degetele între gît și gulerul devenit brusc prea strîmt.

— Atît de grea să fie situația lui David?

— Mă tem să nu se repete figura pe care ne-a făcut-o Velasco!

— Crezi că ar fi în stare să fugă cu banii Corporației?

— Cu bruma de bani rămași, Ron! Yachturile, jocul de cărți, femeile, palatele, avioanele personale, afacerile dubioase, i-au sfeterisit capitalurile.

— La veniturile lui își putea permite . . .

— Hai că mă enervezi, Ron! Ce cîștigi, găsindu-i scuze? Mai bine gîndește-te cum să-ți recuperezi milioanele, mai înainte ca Weidenfeld să fie declarat în stare de faliment!

Chandler își zise consternat că Sabahattin Humaidah își alesese bine momentul, silindu-l să se bată tocmai acum, cînd se afla la strîmtoare. Dacă adunarea generală va fi informată că el, președintele Băncii, a intervenit personal pentru aprobarea împrumutului solicitat de Weidenfeld — binevoitori dornici să-l compromită nu lipseau — înlăturarea sa de la conducerea „B.A.S.A." va deveni curînd o certitudine. Încercă să-și imagineze

furia cu care dușmanii se vor năpusti asupra lui în plină ședință spre a-l desființa. Propria-i imprudență va constitui cea mai puternică armă care se va folosi împotriva sa.

— Dacă grupul „Transworld Investments“ intră în lichidare, opină Beaton, trebuie să acționăm de comun acord cu toată fermitatea„ pentru a recupera o cotă cît mai mare din pierderi. În calitatea noastră de creditori privilegiați . . .

— Dragă Joe, în domeniul acesta ia legătura cu Preston și cu oficiul nostru juridic. Eu trebuie să mă lupt pentru zădărnicirea tentativei lui Humaidah.

Îl invită pe Beaton în uriașul său cabinet de lucru, apoi își chemă prin interfon secretara.

— Beatrice, poftește-i aici pe Stone, Preston, Seward și Redfield! Adu-mi și ziarele! Să nu lipsească *Wall Street Journal* de azi!

Peste cîteva clipe secretara, o fată bătrînă, demnă, cochetă și foarte eficientă, apăru cu gazetele cerute și cu o mapă de hîrtii ce așteptau semnătura președintelui.

— Anunțul îl găsiți în pagina treia, îl informă Beatrice laconic.

Ronald desfăcu nerăbdător ziarul. Anunțul, înconjurat cu roșu de secretară, era etalat în capul paginei:

Ofertă deschisă pentru cumpărarea a
173 milioane de acțiuni
emise de

„BANK OF AMERICA AND SOUTH ASIA“

la prețul de

55 dolari acțiunea

plătibili *cash* de către

„Arabian and Libanese Bank“.

Citi și reciti anunțul, pînă ce rîndurile scrise începură să-i joace în fața ochilor. Tensiunea oculară de care suferea de cîțiva ani, se manifesta iarăși în ciuda tratamentului medical intensiv. Aruncă ziarul pe birou abia cînd cei trei vicepreședinți însoțiți de consilierul

juridic general, își făcură apariția gravi, preocupați, taciturni.

Harold Preston avea o privire fixă de somnambul. Obrajii căpătaseră o paloare bolnăvicioasă, iar mîinile îi tremurau. John Redfield, contabilul șef, ținea bărbia scoasă înainte, pieptul bombat și palmele sprijinite în șolduri, într-o tipică atitudine mussoliniană. Părea să fie cel mai bătăios dintre conducătorii „B.A.S.A.". John Seward pufăia dintr-o pipă curbată; răspîndind miros plăcut de tutun scump, fiert în miere, și de apă de toaletă englezească. Purta un sacou de sport, larg, comod. Era calm, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Patrick Stone, consilierul juridic general, avea o alură doctă de magister sever, gata să rostească formule sacrosancte din înaltul catedrei. Scoase tacticos din buzunar o mică piele de căprioară și își șterse lentilele ochelarilor fumurii.

Chandler le arătă anunțul înconjurat cu roșu.

— Ce părere aveți de porcăria asta?

Istovit, Preston se așeză pe o canapea îmbrăcată în piele de culoarea aurului vechi.

— Humaidah și-a pregătit minuțios lovitura. A lansat oferta în preajma adunării noastre anuale, pentru a acapara în comitetul directorilor un număr de locuri proporțional cu numărul acțiunilor dobîndite.

— Dacă va reuși să pună mîna pe 51% din acțiuni, nu ne va mai rămîne decît să ne facem bagajele, rosti Seward. Eu am de gînd să mă dedic grădinăritului.

— N-am ajuns încă acolo, John, declară belicos Redfield. Bătălia abia a început! Acționarii noștri, sindicatele, guvernul, au la rîndul lor un cuvînt de spus! Opinia publică nu va tolera înghițirea uneia dintre cele mai puternice Bănci din Statele Unite de către o ceată de arabi!

— Și mă rog, cum are să-și manifeste opinia publică ostilitatea față de arabi? întrebă Ronald enervat. Are să-i izgonească din Wall Street?

Descurajarea țesuse în jurul lui o paralizantă pînză de păianjen. În tinerețe, tatăl său îi reproșase adeseori indolența, nepăsarea, incapacitatea de a se descurca în viață. Dar el refuzase să țină seama de avertismentele paterne. Poate că odinioară toate îi erau servite de-a gata pe tavă de argint, își închipuise că nu va în-

tîmpina niciodată dificultăți, că va fi de ajuns să ridice un deget, spre a înlătura orice obstacol. Astăzi vorbele bătrînului — nesocotite ieri — căpătau o valoare profetică.

Se întoarse spre consilierul juridic general:

— Aștept din partea dumitale, Pat, soluții imediate! Formula prezentată de John este vagă. Păcătuiește prin generalizări. Guvernul, sindicatele, acționarii, opinia publică... Hm! Trezirea lor cere prea mult timp. Nouă tocmai timpul ne lipsește!

Avocatul Patrick Stone zîmbi cu superioritate.

— Sînt de acord, Ron, cu punctul dumitale de vedere! Vom apela desigur la sprijinul Senatului, al Camerei Reprezentanților, al Președintelui Statelor Unite. La ora actuală se vorbește tot mai insistent de o lege propusă Congresului de un grup de senatori în sensul interzicerii fuzionării benevole sau forțate între societăți cu un capital superior nivelului de un miliard de dolari. Dar această chestiune este încă de domeniul viitorului. Puterea executivă și puterea legislativă intră anevoie în acțiune. Inerția politică este un factor de care trebuie să ținem seama...

— Atunci ce ne rămîne de făcut? întrebă Preston.

— Avem la dispoziție mijloace de apărare cu efecte relativ imediate, deși eficacitatea lor nu este 100% garantată, replică omul de legi. În primul rînd ne vom strădui să depistăm în *tender-offer*-ul arabilor eventuale clauze contrare legislației financiare a Statelor Unite.

— Presupun că Humaidah n-a declanșat ofensive înainte de a-și consulta avocații, opină Seward. Altceva?

— Avem posibilitatea să inițiem o campanie de lămurire a acționarilor noștri. Să-i îndemnăm a nu-și înstrăina acțiunile, reluă consilierul juridic general.

— Ce argumente vom folosi împotriva lui Humaidah, care oferă pentru fiecare acțiune un supliment de 9 dolari față de cota Bursei? întrebă Chandler mohorît. Lupta e inegală, Pat!

— De ce n-am făgădui sporirea dividentelor într-un viitor apropiat? interveni Redfield. Premii, acțiuni pui, diverse facilități.

Chandler trecu la dulapul bar — o splendidă piesă din lemn de teck, plasată între două ferestre vaste care

priveau spre zgîrie norii Manhattanului de mijloc — și își turnă whisky într-un pahar.

— Cine dorește, să se servească singur! spuse, arătînd cu un gest dulapul încărcat în sticle de forme și dimensiuni diferite, orînduite pe rafturi în rînduri complete, ca soldații.

Pahare de Murano, ce irizau razele soarelui, îndemnau fără vorbe să fie folosite. Redfield, Beaton și Seward acceptară invitația și se tratară din belșug cu *whisky on the rocks*.

— Dumneata te abții, Pat? îl întrebă Chandler după ce își sorbi băutura.

— Peste o oră pledez în fața Curții Supreme. Vreau să am capul limpede.

Președintele „B.A.S.A." se uită peste umăr la Preston, care stătea abătut în colțul canapelei și fixa un punct în gol. Îi zîmbi:

— Un cent pentru gîndurile dumitale, Harold!

Preston tresări:

— Ce-ai spus, Ron?

— Ți-am oferit un cent ca să-ți citesc gîndurile.

Harold rîse forțat.

— Nu cred că au să intereseze. Griji domestice...

Se ridică de pe canapea și trecu la bar spre a-și prepara un cocktail. Dacă l-ar fi întrebat cineva ce se discutase pînă atunci în prezența sa, n-ar fi știut ce să răspundă. „Spre norocul meu, Ron, gîndurile nu pot fi citite. Dacă le-ai cunoaște, te-ai îngrozi!" Preston se lansase într-un tragic monolog mut. „Am înstrăinat secretele Băncii pentru cîteva sute de mii de dolari! Mi-am vîndut conștiința ca să-mi salvez familia... Dar pronia m-a pedepsit. Un înscris cuprinzînd mare parte din bani mi-au zburat printre degete. În ce mîini să fi ajuns? Dacă s-ar afla că îmi era destinat, aș fi un om pierdut! Mă tem Ron, că adevărul va exploda în cele din urmă, asemenea unei bombe cu întîrziere. Mă va nimici, dar odată cu mine vor pieri și Barry Shannon și Sabahattin Hamaidah și oamenii lui de paie. Da, da. Aș putea să dau totul în vileag! Dar m-aș nenoroci și i-aș nenoroci și pe ai mei! Și asta tocmai acum cînd bieții de ei au mai multă nevoie de mine ca oricînd. Shannon mă are la mînă, dar și eu îl pot distruge. Ah,

și cît l-am disprețuit pe omul ăsta! Nu mi-aș fi închipuit că tocmai de la el are să mi se tragă pieirea...

— Ce părere ai, Harold, de ideea lui Pat? îl întrebă Chandler, cu interes.

Preston își întoarse privirile spre președinte. Dădu un răspuns în doi peri, care să-i acopere absența intelectivă de la discuții:

— Este greu să mă pronunț. Nu cutez să mă amestec în domeniul specialiștilor...

— Dar cum ție îți va reveni sarcina să întocmești circularele destinate marilor noștri acționari, este firesc să-ți dai părerea...

Preston ridică mîinile cu palmele în sus:

— Mă raliez opiniei majorității, Ron!

— Atunci nu ne rămîne decît să trecem la lucru, spuse Chandler. Începem prin a convoca mîine de dimineață la 9 comitetul directorilor în ședință extraordinară. Să sperăm că vor veni cu idei noi... Ai să fii și dumneata prezent, Joe, nu-i așa? Contăm pe experiența și luminile dumitale.

Beaton ridică paharul cu whisky:

— Ne vom bate cu ghearele și cu dinții pentru a-l înfrînge pe Humaidah!

— Pat, sesizezi imediat *Securities and Exchange Comission!* continuă Chandler să distribuie porunci. Redfield, dumneata iei legătura cu sindicatele! Cîteva declarații fracasante în presă, ostile arabilor și metodelor lor de lucru ne-ar prinde foarte bine! John mobilizează-ți prietenii din Congres! Eu am să fac o vizită la Casa Albă. Sper să obțin un sprijin substanțial din partea Secretariatului Trezoreriei!

Whiskyul îngurgitat cu generozitate îi limpezise gîndurile, îi sporise curajul, îi fortificase încrederea în propriile puteri. Chandler se văzu deodată în postura unui generalissim care dictează mareșalilor opțiunile sale strategice menite să rezolve în chip optim destinele unei mari și hotărîtoare bătălii...

*

* *

„Unde au dispărut îngerașii?" se întrebă angoasat Bernard Linzer. Se uită în jur, pe Promenade des Anglais. Lume multă, străină, indiferentă la frămîntările

lui, se perinda în sus și în jos, înghiontindu-l, călcîndu-l pe picioare, privindu-l cu ostilitate, fiindcă împiedica circulația. Îngerașii se topiseră, dispăruseră probabil în mulțime. Și Fred Marcelli se făcusese nevăzut. „N-am să mai lucrez pentru tine, Bernard! Prietenul tău, Bertini, mi-a oferit condiții mai bune, pentru a-mi desfășura activitatea! O vilă cu vedere spre mare, tot la Théoule, unde n-are să mă deranjeze nimeni. By, by, Bernard amice! De acum înainte descurcă-te singur! Mă îndoiesc însă că ai să mai găsești un rob dispus să aștearnă pe pînză copii mai valoroase decît originalele! Un nenorocit pe care să-l speculezi, furîndu-i munca! Ești un om terminat, Bernard! Lichidat, isprăvit, zerofícat! Ți s-a pus în sfîrșit punct!

Fred îi rîsese în nas, sarcastic, apoi îi întorsese spatele și se afundase în valurile de oameni.

„Fred, Fred!“ îl strigase, dar nu primise nici un răspuns.

Acum își căuta Mercedesul. Îl lăsase în parcaj vizavi de hotel. Dar locul în care-și lăsase mașina era gol. I-o furase cineva sau fugiseră la bordul ei îngerașii, adorabili ticăloși! . . .

Porni năuc printre oameni. Va telefona la Paris să i se trimită unul dintre Rolls-urile aliniate în garaj. Dar nu avea timp să-l aștepte, căci îl urmărea poliția! Pe zbiri nu-i putea identifica în mulțime, căci purtau haine civile, dar le simțea instinctiv prezența.

„Quentin II! strigă. Îl zărise coborînd scările de piatră spre plaje. „Quentin II, așteaptă-mă!“

Quentin II întoarse capul, dar chipul era al unui străin, cu ochii cenușii, vagi, de alienat mintal.

Lui Bernard i se muiaseră picioarele. Era speriat și obosit. Foarte obosit. Se rezemă de balustrada albă de fier. Dincolo de balustradă se desfășura în pantă ușoară plaja, iar mai departe defilau valurile mării. Un nor plumburiu, prevestitor de furtună, se ridica la orizont. Se lățea ca o caracatiță gigantică, tinzînd să cuprindă întreg văzduhul!

Deodată Bernard simți pe umăr o mînă grea:

„Bernard Linzer, în numele legii ești arestat!“

„Nu! Nu! Nu!“

Se smuci, luînd-o la fugă . . .

În clipa aceea se trezi din somn. Razele soarelui pătrundeau zglobii prin ferestrele deschise, aurind fîșiile de pulbere fină suspendate în aer, tapetul de mătase, patul larg, moale și foarte confortabil, în care se ghemuise cu genunchii la gură, ca un foetus. Atît de îngrozitor fusese coșmarul, încît ambianța luminoasă de calm și bună stare care domnea în încăpere, cu greu reuși să-i liniștească nervii surescitați. Se uită la ceas. Dormise aproape șapte ceasuri, dar era obosit ca după o zi de muncă forțată. Poate că cina copioasă din ajun îi încărcase excesiv stomacul, tulburîndu-i somnul, punîndu-i la grea încercare ficatul sensibilizat de supărările din ultima vreme. N-avea însă motive să-și facă prea mari griji. Quentin II nu reapăruse în apartamentul său de pe Avenue Foch. Cauzele absenței lui prelungite importau mai puțin decît concluzia care se desprindea logic. Singurul om angrenat în afacerea falsificării tablourilor din colecția lui Saint Fargeau, capabil să-l compromită prin declarațiile sale pe el, Bernard, era Quentin II. Dispariția lui îi limpezea provizoriu situația. Provizoriu, fiindcă n-ar fi exclus ca acest fantasc personaj să iasă iarăși la lumină, fie din proprie inițiativă, fie silit de polițiștii și detectivii mobilizați pentru a-i descoperi bîrlogul.

„Quentin II nu este un imbecil!“ reflectă Bernard. „Neașteptata lui ieșire din scenă dovedește că în momentele de criză știe să facă față situației“.

În ajun, această apreciere optimistă a evenimentelor îl făcuse pe Linzer să cineze în compania îngerașilor la „Estacade“, restaurantul său preferat din vechiul port, unde ridicaseră cîte o cupă cu șampanie în cinstea dispărutului.

Bernard se afla de cîteva zile la Nice. Descinsese la hotelul Meridien, singurul în stare să răspundă sub toate aspectele la pretențiile lui de sibarit. Își rezervase un apartament de mare lux, și pentru că trebuia să păstreze o anumită decență în relațiile sale cu îngerașii, îi plasase în două camere separate învecinate însă cu apartamentul său, astfel încît să-i poată primi la orice oră din zi sau din noapte, fără să atragă atenția.

Spre a-și reface moralul și a-și reconforta optimismul, luă micul dejun în compania tinerilor săi protejați, iar după ce se lăsă biciuit de un puternic duș în

saună — pentru a-și ameliora silueta — ieșiră pe plajă. Se instală sub o mare umbrelă de soare, fără să se dezbrace, fiindcă simțul autocritic nu-i îngăduia să-și expună în public corpul deformat de excesul grăsimilor. În schimb se delecta admirînd trupurile perfecte, adolescentine, despuiate la maximum, ale îngerașilor, singularizați izbitor în comparație cu mediocritatea fizică a majorității vilegiaturiștilor ce-și expuneau la soare pieile mai mult sau mai puțin bronzate.

Plăcutul lui *dolce farniente* fu tulburat de un *page boy* care apăru pe plaje, bătînd într-un gong:

— *Monsieur* Bernard Linzer este chemat la telefon! *Monsieur* Bernard Linzer este chemat la telefon! . . .

Negustătorului de tablouri îi pieri brusc buna dispoziție. Numai avocatul Louis Hugues avea adresa din Nice și numărul de telefon respectiv. Iar acesta primise instrucțiuni să-l contacteze numai pentru comunicări deosebit de importante. Linzer se înapoie la hotel și se cufundă în cabina telefonică indicată de *page boy*.

— Hello! Cine îl caută pe domnul Bernard Linzer? întrebă precaut.

— Hello, Bernard, ți-am recunoscut glăsul! Eu sînt Louis!

— Ei? exclamă nerăbdător negustătorul de tablouri. Ce noutăți?

— Nu prea bune, prietene! Georges Lecourtois răstoarnă cerul și pămîntul spre a-și dovedi nevinovăția, deși pînă acum aparențele sînt împotriva lui. A început să se impună însă tot mai mult ipoteza potrivit căreia tablourile „toate autentice" din colecția Saint Fargeau ar fi fost înlocuite ulterior cu falsuri. Absența lui Quentin II pare să confirme această presupunere. Toată lumea îl caută febril. Spre a-i da de urmă, Lecourtois a angajat serviciile unor detectivi particulari cu un bogat palmares. Îl costă mult, dar nu se scumpește. După cum vezi, afacerea se complică.

— Te rog să mă ții la curent dacă intervin evenimente noi, Louis!

— Contează pe mine, Bernard!

Cuprins iarăși de panică, negustătorul de tablouri își chemă îngerașii, și fără să le lase timp spre a-și schimba costumele de baie îi îmbarcă în Mercedes, dîndu-le în primire și motanul, pe care nu se îndurase să-l lase la

hotel. Se instală apoi la volan și porni în trombă spre Théoule. Traversă ca un vîrtej Antibes, Juan les Pins, Cannes, la Napoule, fără să respecte limitele de viteză. Alerga de parcă l-ar fi urmărit toate mașinile poliției, iar de această cursă ar fi depins întreaga-i existență. Îngerașii, înfierbîntați de goana ca în filme, chiuiau de bucurie ori de cîte ori Bernard lua curbele pe două roți, ori se strecura milimetric printre mașinile depășite și vehiculele care veneau din sens invers. Motanul mai conștient de pericole decît oamenii se zbîrlise și mieuna jalnic. Bernard nu-și înceta cursa frenetică decît în curtea vilei sale d'n Théoule.

Îl găsi pe Fred Marcelli în atelier, executînd cu adevărată voluptate creatoare o piesă de Goya. Admirația lui Bernard pentru Goya era atît de mare, încît uită pentru moment preocupările imediate, și se cufundă în contemplarea picturei care înfățișa cu uluitoare autenticitate portretul unui bărbat de Stat, acoperit cu decorații, crud caricaturizat, în maniera folosită de marele pictor iberic, ori de cîte ori așternea pe pînză imaginea membrilor familiei regale spaniole.

— De unde ți-ai procurat originalul? întrebă cu stîrnită curiozitate.

— Care original? întrebă Fred scuturîndu-și coama leonină într-un gest plin de emfază.

— Originalul nu ți l-am procurat eu, ripostă bănuitor Bernard. Te-ai angajat să nu lucrezi decît pentru mine!

— Și cu ce ți-am greșit? se scorțoși pictorul. Tabloul pe care-l vezi acum pe șevalet este un original. Da, un original!

— Strașnic original! îl luă în derîdere negustătorul. Pictat de tine și semnat de Goya!

— Exact! Goya l-a pictat prin intermediul geniului meu. Mai precis, s-a folosit de mîna mea.

Bernard bufni supărat:

— Cine crezi că ar accepta să achiziționeze un Goya inexistent în cataloagele de specialitate?

Fred Marcelli rîse cu superioritate.

— Vei declara că este un Goya original, descoperit în podul unui castel din Spania. Proprietarul — un nobil hidalgo — dorește să-și păstreze anonimatul.

— Cum îți închipui că are să înghită cineva povestea asta?

— De ce să n-o înghită? Pînza provine din epoca lui Goya, culorile sînt preparate de mine după rețetele sale, pînă și rama a fost lucrată la sfîrșitul veacului XVIII. Ai aici în fața ta, o capodoperă a lui Goya...

Bernard îl întrerupse furios:

— Încetează cu glumele! Îți bați joc de mine! Am tras destul de pe urma neglijențelor tale! Copiile din colecția Saint Fargeau au fost atît de prost executate, încît au provocat tot scandalul.

Pictorul îl privi cu reproș:

— Tu m-ai îndemnat să grăbesc executarea lor!

— Regretele tardive sînt inutile! replică amar Linzer. Cert este că pentru un timp trebuie să te faci nevăzut. Justiția s-a și pus în mișcare. Dacă ne prinde sub tăvălugul ei, sîntem terminați! Să faci bine, să-ți strîngi bagajele!

— Și tablourile mele? scînci Fred.

— Are să se ocupe cineva de ele, n-ai grijă!

— Nu vreau să plec de aici! Nu! Nu vreau!

— Ai să mergi cu mine! tună negustorul de tablouri.

— Și lucrurile mele? Hainele, penelurile, culorile?

— Ai să-ți cumperi altele!

Pictorul se așeză pe podea, turcește.

— Nu mă urnesc de aici! Fac grevă!

Bernard repezi un semn imperios îngerașilor.

— Luați-l pe sus și urcați-l în mașină!

Îngerașii, în ciuda manevrelor lor efeminate, erau eficienți dacă își reuneau forțele. Fără să țină seama de opoziția violentă a lui Marcelli, care dădea din mîini și din picioare ca un păianjen smuls de pe pînza lui, executară porunca protectorului și stăpînului lor.

Speriat de agitația din jur, motanul se ghemuise într-un colț și mieuna plîngăreț.

După ce-l văzu pe Marcelli imobilizat pe bancheta din spate a mașinii, între doi tineri care-l țineau de brațe și un al treilea care i se așezase pe genunchi, negustorul de tablouri, încuie vila, și după ce se asigură că toți îngerașii și pisoiul erau prezenți la apel, se instală la volan. Al patrulea îngeraș — cu motanul în brațe — se plasă pe bancheta din față alături de Linzer.

Mercedesul se puse în mișcare și după ce execută un viraj de 180 de grade, o luă spre Cannes, de data aceasta cu viteză moderată, spre a trece neobservat. Bernard era îngrijorat de lupta surdă a lui Marcelli cu îngerașii. Culmea ar fi fost să atragă atenția vreunei patrule mobile a poliției, care să se lanseze în urmărirea lor, închipuindu-și că a surprins o răpire.

Din fericire pictorul, obosit, încetă să se mai zbată. Realizase desigur că era în stare de inferioritate față de cei trei tineri. Îi blestema furios închizînd în gama lui de imprecații și pe conducătorul automobilului.

După *Cagnes sur Mer*, Bernard opri în fața unei înalte porți de fier.

— Unde dracu', mă duci? bădăgăni Marcelli.

— Într-o vilă mai frumoasă decît aceea de la Théoule, idiotule! Vreau să te feresc de neplăceri, iar tu nu știi decît să-mi faci mizerii!

Negustorul de tablouri sună de două ori din claxon. Din loja portarului ieși un bărbat îmbrăcat într-un costum civil sobru, cu mustață subțire, la modă prin anii '30. Insul notă pe un carnet numărul Mercedesului, apoi deschise — prin comandă electrică — cele două canaturi cu grile aurite. Bernard demară angajîndu-se pe o alee care șerpuia printre copaci. După un pîlc de pini decorativi se ivi alt individ cu mutră inxepresivă, de zombi, deasemenea în veșminte sobre, frumos croite și care ținea de lesă doi cîini lupi. Se uită atent la mașină, apoi își continuă patrularea.

— Unde m-ai adus? exclamă Marcelli. Într-un azil de nebuni? Ce e cu paza asta?

„Fred nu e chiar atît de absent la trivalitățile din jur pe cît vrea să pară;“ reflectă Linzer.

Mercedesul stopă în fața unei vile albe, cu o splendidă colonadă în stil pompeian. Negustorul de tablouri și însoțitorii lui, inclusiv motanul, intrară într-un hol imens de marmoră roz cu fotolii largi, confortabile, îmbrăcate în piele vișinie și covoare orientale de mare preț, împrăștiate cu studiată neorînduială.

Amfitrionul, *Monsieur* Antoine Bertini, purta cu nonșalanță un blazer *bleu marine* cu nasturi aurii și pantaloni albi de flanel. Stătea tolănit pe o canapea, înconjurat de patru dogi germani, care începură să mîrîie la aparitia noilor veniți.

— Liniște! porunci gazda, ridicîndu-se în întîmpinarea lui Linzer.

Cîinii se potoliră ca prin farmec, întinzîndu-se cu burta la pămînt pe pardoseala de marmură.

— Mi s-a spus că m-ai căutat, Bernard, spuse amfitrionul strîngîndu-i cordial mîna.

Gazda se mărgini să răspundă cu o înclinare a capului la salutul îngerașilor. Se uită însă cu amuzantă curiozitate la Marcelli, care bolborosea vorbe neînțelese.

— Voiam să-ți vorbesc, Antonio! Dar mai întîi să-ți prezint pe prietenul și colaboratorul meu, Fred Marcelli, pictor de mare talent *alter ego* al lui Goya și al altor maeștri ai penelului, toți răposați întru Domnul!

— Îmi pare bine de cunoștință! rosti Bertini condescendent.

Avea alura și comportamentul unui *gentleman,* deși multiplele lui ocupații, în special cele inavuabile, nu erau cîtuși de puțin compatibile cu statutul unui membru al *gentry*-ului. Amfitrionul bătu din palme. Dintr-o încăpere alăturată se ivi un tînăr elegant cu înfățișare de secretar stilat.

— Enzo, condu pe *Monsieur Marcelli* și pe îngerași în galeria de tablouri. Arată-le piesele noastre de rezistență și tratează-i cu răcoritoare, pînă ce termin ce am de discutat cu *Monsieur* Linzer.

Înghiontit de îngerași, pictorul urmă silnic pe secretarul care preluă autoritar conducerea grupului.

După ce rămase singur cu negustătorul de tablouri, Bertini îl pofti să ia loc pe o canapea.

— Ce-ți pot oferi, Bernard? Whisky, coniac, liqueur, șampanie?

— Absolut nimic, Antonio! Sînt într-o stare sufletească puțin propice aprecierii băuturilor, oricît de fine. Am dat de un mare bucluc!

— Mi-am închipuit, zîmbi Bertini cu sinceră simpatie. Cu ce pot să te ajut?

Bernard știa că se putea bizui pe gazda sa, căci relațiile lor de prietenie și de afaceri erau vechi și trainice. Se lansă într-o scurtă expunere a necazurilor lui, avînd grije să lase în umbră elemntele prea compromițătoare. Nu-i plăcea să se dea legat pe mîna lui Bertini, căci prietenii de azi pot fi dușmanii de mîine...

Bernard și Antoine făcuseră în același timp stagiul militar în marina franceză. Deși înclinările lor erau diametral opuse — în toate domeniile, inclusiv cel sexual — nutriseră o mare simpatie unul față de celălalt, datorită poate atracției extremelor. Este adevărat că aveau o trăsătură comună, unica dealtfel: plăcerea sadică de a profita de pe urma slăbiciunilor omenești. Bertini ajunsese un rege al lumii interlope marsiliene. Născut din tată corsican și din mamă siciliană, acumulase în ființa sa o încărcătură explozivă capabilă să-l catapulteze pe cele mai înalte trepte ale gangsterismului internațional. După ce terminase armata, abandonase insula natală și se stabilise la Marsilia, limanul tuturor oportunităților. Marsilizîndu-se, își francizase și numele de botez, renunțînd la italianizantul Antonio, spre a deveni Antoine. Micul corsican care-și începuse cariera păstorind capre pe stîncile aproape aride, cu o foarte sărmană vegetație, de la Agriates, dirija acum afaceri curate și necurate aducătoare de beneficii cifrate la sute de milioane de franci. Bernard îi facilitase ascensiunea, furnizîndu-i în taină informații asupra clienților săi care-i cumpărau tablouri de mare valoare. La adăpostul nopții, Antoine și oamenii lui săvîrșeau spargeri spectaculoase, luînd pradă și pînzele achiziționate de la Galeriile de artă Bernard Linzer. Capodoperile respective erau vîndute pe căi ocolite unor amatori cu uriașe posibilități financiare, oricînd dornici să achiziționeze obiecte de autentică artă, fie ele și de furat. Corect, Antoine împărțea beneficiile cu Bernard, astfel încît toată lumea era mulțumită, inclusiv păgubosii inițiali, care primeau substanțiale compensații din partea societăților de asigurare...

— Cu alte cuvinte, vrei să procur o ascunzătoare lui Signor Marcelli, spuse amfitrionul după ce negustătorul de tablouri își încheiase istorisirea avatarurilor sale.

— La nevoie ai să-mi înlesnești și mie și îngerașilor, ieșirea din Franța, dacă bineînțeles lucrurile se complică în defavoarea mea reluă Bernard.

— Nimic mai ușor amice! Cît despre Marcelli, să n-ai nici o grije. Din clipa asta l-am luat în păstrare.

— Mi-ai ridicat o piatră de pe inimă, Antonio! Mulțumesc!

Negustătorul de tablouri era unica persoană autorizată să-i rostească numele italienizat.

— Între prieteni mulțumirile nu-și au rostul! Ah, să nu uit, Bernard! Ai primit și tu circulara emisă de „Bank of America and South Asia"? Sîntem conjurați să nu ne vindem acțiunile respective, deși „Arabien and Lebanese Bank" oferă pentru ele un preț ispititor.

— Nu! N-am primit-o. A sosit probabil în lipsa mea de la Paris.

— Ce ai de gînd?

— Nu știu încă. Dacă voi avea nevoie de bani, desigur că voi vinde un pachet de acțiuni.

— Și eu stau la îndoială, deși Chandler apelează la sentimentele noastre de solidaritate. Singurul lucru care mă reține să accept încă oferta lui „Arabien and Lebanese Bank" este antipatia mea profundă față de arabi. Rămîi să prînzim împreună?

— Cu altă ocazie, Antonio! Cînd am să scap de sub tensiune! Nu refuz însă un pahar de Coca-Cola de la ghiață. Este o căldură toridă. Parcă am fi în Sahara...

Un sfert de oră mai tîrziu, Bernard, pisoiul și îngerașii părăsiră vila lui Antoine Bertini, satisfăcuți că scăpaseră de prezența atît de incomodă a lui Fred Marcelli. Linzer știa că îl lăsase pe mîini bune. Bertini promisese să pună la dispoziția pictorului, culori, peneluri, precum și tot ce ar fi necesar spre a-și relua activitatea artistică. La un moment dat, Bernard încercase o vagă neliniște la gîndul că Antonio ar putea fi tentat să profite de ocazie spre a-l lua în slujba sa pe Marcelli, și a-l folosi — ca și Linzer — la falsificarea de tablouri. Perspectiva pierderii colaborării atît de profitabile a fantasticului pictor italian, care-i furnizase indirect beneficii cifrate la zeci de milioane, făcură să-l treacă fiorii. Își dădea seama însă că nu avea cum să se apere de acest risc.

În drum spre Nice, îngerașul din preajma lui puse în funcție radio-ul de la bordul mașinii. Se transmiteau știrile, așa că exista posibilitatea să afle noutăți în legătură cu afacerea falsificării de tablouri, care-i provoca atîta grije.

Crainicul vorbea tocmai despre monstrul accident aviatic de la San Francisco soldat cu peste 300 de victime. American Federal Aviation Administration deschisese o anchetă care — potrivit primelor constatări — implica responsabilitatea Societății Constructuoare de Avioane Northland — Sunderland — Beauclair. Unul din motoa-

rele giganticei aeronave făcuse explozie în aer — datorită pare-se unui defect de construcție — provocînd ruperea aripei. Crainicul anunță apoi o nouă și senzațională întorsătură în afacerea Lecourtois. Quentin II de Saint Fargeau, nepotul marchizului de Saint Fargeau, își pusese capăt vieții împușcîndu-se în gură cu o armă de vînătoare. Moartea sa complica desfășurarea cercetărilor, întrucît nu lăsase nici o scrisoare care să explice funestu-i gest. Crainicul atacă apoi o știre în legătură cu un important *hold-up* săvîrșit cu o seară înainte la un Club parizian...

Pentru Bernard Linzer dispariția de pe firmament a lui Quentin II eclipsă toate celelalte vești. Îndată ce ajunse la Nice telefonă înfrigurat avocatului Louis Hugues, care-i confirmă că de pe urma tînărului Saint Fargeau nu rămăsese nici un document susceptibil să-l compromită. Profunda descurajare de pînă atunci a negustorului de tablouri, se transformă într-o bucurie năvalnică. Încerca un euforic simțămînt de eliberare. Teroarea implicării sale în scandalul Lecourtois se volatiliză ca prin farmec. Lui Georges Lecourtois nu-i va rămîne decît să se descurce cum se va pricepe mai bine din viesparul în care intrase, ce-i drept, fără voia și vina sa. Dacă va ieși rău șifonat din afacerea aceasta, cu atît mai bine, pentru el, Bernard, căci astfel scăpa de un rival deloc neglijabil.

Deși îngerașii, la care se adăuga și motanul, pretindeau pe cinci voci să se oprească la un restaurant pentru a-și astîmpăra foamea — se făcuse între timp ora 4 p.m. — Bernard porni spre Cagnes-sur-Mer, spre a-l recupera pe Fred Marcelli. Acum nu mai avea nevoie de umbrela protectoare a lui Antoine Bertini. Gangsterul îl primi pe negustorul de tablouri, rîzînd cu hohote. Fusese informat de sinuciderea lui Quentin II, și cum nu era prost, dedusese motivul temerilor prietenului său..

— N-ai avut încredere să mi-l mai lași în găzduire! îl tachină Bertini.

— Vai, Antonio.

— Lasă, nu te mai apăra! Te cunosc mai bine decît te cunoști tu pe tine însuți! Ia-ți podoaba și succes în continuare!

După ce reintră în posesia pictorului, făuritor de miraculoase falsuri, Bernard își permise în fine să se destindă:

— Prieteni, a sosit momentul să ne reconfortăm cu un prînz provonsal. Există nu departe de aici, un restaurant fără multe stele, unde poți găsi o *daurade royale* și cu un *carré d'agneau,* fără seamăn pe Coasta de Azur.

— Spune-mi și mie, cum se numește minunea asta, îl întrebă Bertini neîncrezător.

— *Le Cognard!* anunță triumfător Linzer. Dacă nu te-ai regalat la *Le Cognard,* ai pierdut un sfert din viață. Dar nu e prea tîrziu ca să o recuperezi, mergînd cu noi!

— Mulțumesc, peste două ore trebuie să fiu la Marsilia.

— Am înțeles! rosti Bernard cu ton declamator. Avionul personal te așteaptă la aeroport, gata de decolare, așa cum i se cuvine unui om de afaceri de anvergura ta...

— Un om de afaceri dublat de un om de acțiune, spuse Antonio cu dublu sens...

După ce se despărți de Bertini și luă prînzul la *Le Cognard* în compania îngerașilor și a motanului, Bernard anunță emfatic:

— Plătim camerele la hotel și chiar în seara aceasta plecăm la Paris! În mai puțin de opt ore defilăm triumfători pe Champs Elysees!

— Ai uitat de limitările de viteză! îl preveni unul dintre îngerași. Poliția s-a făcut foarte severă...

— Eh, plătim amenda și cu asta basta!

Bernard își respectă programul. La orele 18 Mercedesul părăsi Nice, îndreptîndu-se spre capitală pe ruta Avignon, Lyon, Mâcon, Chalon. Spre a cîștiga timp, străbătu Lyon-ul prin tunelul subteran, iar dimineața la 2 intră în Paris prin Poste d'Italie.

Euforia îi excitase nervii la maximum, făcîndu-l să nu resimtă o oboseală, deși se încheia o zi încărcată de emoții. Abia cînd pătrunse în apartamentul său avu senzația că îl părăsesc puterile. Se lăsă să cadă pe pat și se scufundă într-un somn quasi letargic. Îngerașii îl dezbrăcară conștiincios, îl înveliră cu o cuvertură de mătase roz, iar după ce își refăcură forțele devalizînd frigiderul, se duseră la rîndul lor la culcare.

Motanul se așeză în chip de covrig pe pieptul lui Bernard și adormi fără ca sforăielile cu tonuri înalte ale stăpînului să-i deranjeze visele.

Foarte bine dispus, negustătorul de tablouri se trezi din somn la ora 9, cînd valetul îi servi micul dejun. Își muie buzele într-o apetisantă cafea cu lapte, cînd telefonul de pe noptieră zbîrnîi. Valetul schimbă cîteva vorbe cu personajul de la celălalt capăt al firului, apoi își anunță stăpînul:

— Firmin, valetul domnului marchiz de Saint Fargeau dorește să vă vorbească!

În clipa aceea Bernard avu senzația că inima încetează să-i mai bată. Îl răscoli presentimentul unei catastrofe. Cu gesturi măsurate puse ceașca pe tavă, apoi luă receptorul din mîna valetului.

— Iertați-mă că mi-am permis să vă trezesc la o oră atît de matinală, Domnule Linzer. Cunosc cauzele morții Domnului Quentin II de Saint Fargeau. Din respect pentru dumneavoastră, nu-l voi informa pe judecătorul de instrucție însărcinat cu anchetarea cazului Lecourtois, înainte de a vă aduce la cunoștință tot ceea ce știu. Dacă veți socoti de cuviință că motivele ascunse ale sinuciderii Domnului Quentin II trebuie în continuare tăinuite, voi fi gata să accept sugestiile dumneavoastră. Sînt un om înțelegător. Domnule Linzer și am convingerea că și dumneavoastră veți da dovadă de aceeași înțelegere. Mă puteți primi astăzi, la ora prînzului?

Bernard abia izbuti să-și descleștеze limba:

— Te aștept la 12 în biroul meu de la Galeriile Linzer.

— Perfect, Domnule! Vă mulțumesc! N-am să întîrzii! Bună ziua! Domnule!

*

Daimler-ul negru cu emblema miniaturală în argint a ducilor de Northland fixată pe portiere opri în fața faimosului magazin cu bijuterii Gérard's de pe Bond Street. Șoferul în livrea neagră, sări din mașină și scoțîndu-și respectuos cascheta deschisese portiera din spate, îngăduindu-i lady-ei Sakuntala Eastleigh să coboare cu inimitabila ei grație.

Gérard's, asemenea marilor bijuteri de pe Bond Street, artera cu cele mai scumpe magazine din Regatul Britanic nu înfățișa publicului vitrine mirifice, destinate să atragă cu orice chip privirile. Aspectul prăvăliei era tot atît

de incolor, de neutru, ca și fațada întregii clădirii. Această căutată discreție exterioară ascundea un interior de o splendidă opulență, etalată cu un bun gust mult apreciat de clientela-i excesiv de pretențioasă.

Lady Sakuntala purta o rochie albă, de o rafinată simplitate, fundal contrastant pentru magnificul colier de perle negre, singura ei podoabă. Mlădierile-i feline, tenul ușor întunecat, dar atît de încîntător, ochi negri strălucitori îi trădau originea indiană. Personalitatea, stilul, dar mai ales originalitatea ei stîrneau vii aprecieri și comentarii totdeauna gustate de cititorii cotidianelor împănate cu rubrici mondene. Lady Sakuntala ocupa în *jet-set*-ul internațional un loc aparte, extrem de invidiat.

Soțul ei, lordul George Orville Eastleigh, fiul cel mare al ducelui de Northland, era un vînător pasionat, care-și petrecea zece luni din douăsprezece cutreierînd cele mai puțin umblate zone din Africa, Asia și America de Sud, în febrilă căutare de emoții cinegetice. După cîteva reușite *safarii* în Kenia și în bazinul Amazonului, îl stîrnise fantezia să vîneze tigri de Bengal, mai înainte ca aceste superbe fiare tărcate, hăituite cu atîta sîrg de amatorii de senzații tari, să se stingă cu desăvîrșire.

În India, lordul Eastleigh avusese nesansa să nu întîlnească picior de tigru, deși își asigurase colaborarea cîtorva călăuze experimentate. O cunoscuse în schimb pe Sakuntala în împrejurări originale. În cursul peregrinărilor sale avusese prilejul să fie găzduit de Maharajahul de Bhojaipur, care își transformase palatul în hotel, spre a-și cîștiga trudnic existența. Asemenea sutelor de rajahi și maharajahi pe care India postbelică — democrată și înverșunată adversară a privilegiilor și a privilegiaților — îi deposedase de drepturile lor regaliene, de avantajele fiscale și de onorurile legate de înaltul lor rang, coborîndu-i la nivelul oamenilor de rînd și implicit silindu-i a-și asigura traiul printr-o activitate creatoare de venituri, Maharajahul de Bhojaipur se văzuse nevoit să caute soluții practice pentru a se întreține, atît el și familia în tradiționala ambianță a palatului ancestral de care nu concepuse să se despartă.

Fiindcă avea spirit practic, devenise hotelier. Palatul din Bhojaipur, amenajat în caravanserai, găzduia turiști cu punga copios garnisită, dornici să se lăfăiască în pa-

turile în care dormiseră ori făcuseră dragoste strămoșii actualului suveran detronat, transformat de soarta vitreagă în *concierge chef* al propriului său palat. Înfiorați de plăcere, clienții se așezau pe tronul fostului maharajah, făceau baie în piscinele lui, se foloseau de tacîmurile sale de aur și de argint, și își vîrau nasul ca la ei acasă, prin toate tainițele mărețului edificiu. Încercau o tainică satisfacție la gîndul că ei, urmașii mediocrilor burghezi de ieri, erau slujiți de un prinț cu cel mai autentic sînge albastru.

În calitatea lui de oaspete plătitor al potentatului indian, lordul Eastleigh cunoscuse și pe membrii familiei acestuia, atenția fiindu-i cu deosebire atrasă de frumusețea și grația timidă a uneia dintre fiice, pe nume Sakuntala. Scîrbit de devergondajul tinerelor fete din lumea occidentală, care se întreceau să șocheze prin comportamentul lor dezordonat pe contemporanii resemnați să le accepte capriciile, ajunsese la concluzia că cel mai potrivit lucru ar fi să se însoare cu o ființă angelică, încîntătoare și atît de pură, încît ar fi cucerit cu ușurință sufragiile celor mai severe matroane victoriene.

Solicitase maharajahului o întrevedere între patru ochi și fără lungi preambuluri își deschisese sufletul, formulînd cererea în căsătorie a Sakuntalei. Nobilul indian reflectase adînc. Deși aliațele matrimoniale cu europenii nu stăteau în obiceiurile castei sale, își spusese că în condițiile prozaice de azi opreliștele riguroase valabile în trecut nu-și mai aveau rostul. Acceptase deci să ofere mîna fiicei sale tînărului lord, calculînd că prin intrarea ei într-o familie britanică fabulos de bogată, Sakuntala scapă de problemele insolubile ale zilei de mîine atît de acute pentru prinții din subcontinentul indian.

Căsătoria fusese oficiată potrivit ritului angilcan, dar și tradițiilor brahmane, spre a acoperi susceptibilitățile și orgoliul ambelor părți.

„Am plecat în India după tigri și m-am întors cu o gazelă," îi explicase Eastleigh tatălui său, după ce se înapoiase la Londra. Ducele nu se mirase prea tare de alegerea fiului său. Se deprinsese cu trăznelile tineretului sătul de formulele „vetuste" ale părinților. „Tot e bine că George nu s-a făcut terorist ca fiul lui Vittorio Gassman, și nici nu s-a înhăitat cu vreuna din acele tîrfe

hippy, care se culcă la nemereală cu toți prietenii din grup", reflectase Northland cu filozofică resemnare.

Luna de miere durase două săptămîni încheiate, apoi Eastleigh, lovit iarăși de una din crizele-i recurente zoocide, plecase să vîneze crocodili, anaconde, pume, jaguari și ocelați în bazinul Amazonului. Evident, Sakuntala nu avea ce căuta în junglele umede, bîntuite de jivine ucigașe și de indigeni dușmănoși, înarmați cu săgeți otrăvite. Rămăsese să se descurce singură în Anglia. Nu avea să se bucure nici de compania socrului ei, ducele de Northland, mai tot timpul călător pe meleagurile străine și nici de a ducesei, absorbită de o furibundă campanie dedicată repunerii în drepturi a matriarhatului arhaic.

Societatea de consum nu exercitase o influență benefică asupra tinerei indience. Teoria lui Jean Jaques Rousseau potrivit căreia lumea înconjurătoare îl strică pe om, își găsise în cazul Sakuntalei o categorică ilustrare. Liberă să petreacă așa cum îi dicta fantezia și plictisul, Sakuntala primise de la soțul ei un carnet de cecuri cu acoperire nelimitată, destinat să-i permită împlinirea celor mai costisitoare gusturi. George Eastleigh era unul dintre acei inși comozi, convinși că afecțiunea se poate măsura în bani, că darurile costisitoare sînt cele mai viabile manifestări ale dragostei conjugale.

Sakuntala frecventase teatrele, restaurantele de lux, barurile mai mult sau mai puțin deochiate, cursele de cai, galeriile de artă, reuniunile mondene, dar această activitate o plictisise de moarte. Încercase să pătrundă în imperiul drogurilor, dar stupefiantele nu avuseseră tăria să o înrobească. Renunțase la acest *passe temps* și își căutase satisfacții mai substanțiale, culcîndu-se cu diverși bărbați. Îmbrățișările lor o lăsaseră însă mai rece decît un sloi de ghiață. Pariurile la alergările de cai îi treziseră oarecum interesul, dar o enervau pauzele dintre curse, așa că renunțase și la plăcerile turfului. Sporirea propriei colecții de diamante, pe care se învățase să le iubească, influențată de memorabilul cult al indienilor pentru pietrele prețioase, nu-i putea acoperi însă în întregime timpul liber, pentru ea ucigător de lung. Devenise o clientă asiduă a marilor bijutieri, dar după ce își termina turneul dedicat achiziționării unor piese de o puritate și valoare excepțională, cădea iarăși pradă

plictiselii. Într-o seară nimerise la Casino Imperial, un tripou cu pretenții de club ultraelegant. Ruleta cu răsucirile ei fascinante, *chemin de fer*-ul cu surprize atît de palpitante, *black-jack*-ul cu emoționantele-i răsturnări de șansă, o captivaseră din primele clipe. Masa verde îi oferise în sfîrșit senzațiile tari căutate zadarnic pînă atunci. Își găsise aparent un rost în viață.

Se lansase cu pasiunea neofitului în vîrtejul jocurilor de noroc. La început cîștigase sume mari, pentru că dubla mizele spre a recupera dintr-o dată pierderile datorate unor lovituri succesive nenorocoase. Se știe că hazardul înclină adeseori balanța în favoarea pontatorilor ocazionali, care reușesc întîmplător să spargă banca. Dar jocul practicat cu regularitate se încheia cu bilanțuri catastrofale, fiindcă șansele sînt astfel calculate încît patronii tripourilor să cîștige pînă la urmă partea leului.

Treptat Sakuntala restituise sumele cîștigate la primele contacte cu masa verde, apoi intrase în propriul ei capital. I se întîmplase să piardă într-o singură partidă zeci de mii de lire sterline. În scurt timp, sumele sfeterisite de ea cu nesecată rîvnă se ridicaseră la un nivel atît de uluitor, încît conducătorii Băncii care acopereau cecurile emise de Lady Eastleigh, socotiseră necesar să-l informeze pe ducele de Northland. Cînd aceasta află că nora sa pierduse la jocurile de noroc peste un milion de lire streline, își anunțase fiul.

Din Brazilia, George trimisese soției sale o scrisoare afectuoasă, recomandîndu-i o oarecare moderație. Dar povețele lui, căzute ca și sămînța pe teren arid, nu dăduseră roade. Sakuntala continua să joace cu frenezie, cu furia drogatului înrobit de stupefiante. Cînd ducele căpătase de știre că nora sa făcuse praf încă un milion de lire streline, hotărîse să-i vorbească, evident cu infinite menajamente. Se străduise să-i demonstreze că patima ei era speculată de niște aventurieri fără scrupule. Fără a-i pretinde să renunțe definitiv la joc, o rugase să pună o oarecare surdină la cheltuieli. Sakuntala se arătase foarte îndurerată fiindcă îl supărase, și spășită îi făgăduise solemn să se îndrepte. Dar promisiunile beției, ale drogatului și ale cartoforului sînt fără excepție vane. Pierderile ei la masa verde prinseseră să crească iarăși în ritm accelerat.

George Eastleigh înapoiat între timp din Brazilia, își dăduse silința să îndulcească impresia urîtă pe care Sakuntala o făcuse asupra ducelui.

„Vina este și a mea, îi explicase, fiindcă am lăsat-o singură în această lume coruptă în mijlocul căreia sîntem nevoiți să trăim. În India ducea o viață patriarhală, lipsită de tentații. Ar fi fost normal să o educ, să-i deschid ochii asupra primejdiilor pînditoare la tot pasul".

Plecase cu Sakuntala într-o lungă călătorie pe Coasta Ligură și pe Coasta de Azur. Dar și la San Remo, și la Monte Carlo, și la Nice, soția lui se îngropase în sălile cazinourilor. Nu se lăsa urnită de la mesele verzi decît la închiderea jocurilor. Argumentele lui se izbeau de un zid de încăpățînare care îl deconcerta. Tînăra fată tandră, inocentă, naivă, din trecut, se transformase într-o ființă intratabilă. În disperare de cauză, lordul Eastleigh se gîndise să-i schimbe mediul ambiant. O dusese în America de Nord, dar și acolo soția lui se pierduse prin cazinouri, fie că acestea se aflau la Miami, Atlantic City, Reno ori Las Vegas.

Spre a o feri de tentația meselor verzi, îi propusese o croazieră cu yahtul prin mările Caraibilor. Sakuntala lipsită de pasionantele-i jocuri de hazard, făcuse crize de nervi, provocase scandaluri, amărîndu-i viața.

Sătul de aceste scene penibile, George se înapoiase cu soția sa la Londra. Treptat începuse să se înstrăineze de ea. Sakuntala reluase cu și mai mare asiduitate frecventarea tripourilor. Înțelegînd că nu mai putea face nimic, lordul hotărîse să-și reia libertatea. Pusese la dispoziția Sakuntalei o reședință luxoasă în Belgravia și îi fixase o alocație anuală de 200 de mii de lire sterline, îngăduindu-i să-și orînduiască viața așa cum va socoti ea de cuviință. Maharajahul, informat de fricțiunile intervenite între ginerele său și Sakuntala, hotărîse să furnizeze un supliment de 20 de mii de lire fiicei sale, deși acest sacrificiu pecuniar îi greva considerabil bugetul. Printr-o scrisoare afectuoasă, o poftise să se înapoieze în India. Sakuntala nici nu se ostenise să-i răspundă.

Pentru a-și acoperi pierderile la masa verde, apelase la cămătari care se grăbiseră să-i ofere împrumuturi cu dobînzi de 100%. Știau că mai devreme sau mai tîrziu își vor recupera banii. Ducele de Northland — socoteau

ei — va prefera să acopere datoriile norei sale, decît să se vadă expus unui mare scandal.

Sakuntala își continua vizitele și prin magazinele marilor bijutieri, deși valoarea cumpărăturilor ei scăzuse cinsiderabil. Nici Cartier, nici Van Cleef and Arpels, nici Gérard's și nici Bulgari nu erau dispuși să vîndă diamante pe credit. Evident, continuaseră să o întîmpine cu toate onorurile, fiindcă oricum, Lady Sakuntala Eastleigh era fiica unui maharajah și nora unui duce milionar. Îi furnizau încă bijuterii frumoase rezervate clientelei celei mai rafinate, dar cu plata pe loc, în numerar. Sakuntala accepta și aceste condiții...

Vizita ei la Gérard's se încadra în rutina-i săptămînală. Samuel White, vînzător principal și Edmund Rascoe, asistentul său o primiră zîmbindu-i cu o amabilitate exprimată prin toți porii, așa cum i se cuvenea unei membre a înaltei nobilimi, de pe urma căreia magazinul cîștigase nu numai bani mulți, ci își sporise și prestigiul căci nu era puțin lucru să ai printre clienți pe una din cele mai discutate reprezentante a jet-set-ului britanic.

Sakuntala era puțin obosită, fiindcă jucase *chemin de fer* pînă în zori, ridicîndu-se după ce lăsase pe masă - cu alternanțe de pierderi și cîștiguri, datorită hazardului — aproape 20 000 de lire sterline. Era contrariată nu fiindcă își anemiase pernicios punga, ci pentru că viitorul i se profila în culori sumbre. Era limpede că ritmul pierderilor ei va determina dacă nu o secătuire a veniturilor — căci soțul ei îi va asigura în cazul unei despărțiri o pensie alimentară substanțială — cel puțin o reducere drastică a sumelor afectate jocului, și implicit o frecventare mai puțin asiduă a cazinourilor.

Samuel White îi oferi un scaun Louis XVI — stilul generalizat în marile hoteluri și în magazinele ultraluxoase — apoi o întrebă, frecîndu-și discret mîinile, cu ce o poate servi. Sakuntala îi surîse, cuceritor, căci Samuel White la treizeci și ceva de ani devenise un personaj decorativ, datorită fizicului său deosebit de avantajos.

— Smaralde, *Mr.* White, smaralde cu monturi orientale.

— Nostalgia indiană, lady Sakuntala! Nu-i așa?

— Exact! Brățări, broșe, coliere! Tot ce ai mai frumos!

Samuel își zise că extravaganta sa clientă cîștigase

desigur masiv la ruletă și acum se pregătea să-și transforme banii în smaralde.

Făcu un semn asistentului care scoase dintr-o casă de fier deghizată în comodă deasemenea Louis XVI, o tavă de catifea ivoire pe care erau etalate smaralde de o frumusețe ireală. Sakuntala le examină cu vizibil interes, le pipăi, iar după ce le trie, se opri asupra unui colier în care splendoarea pietrelor prețioase se îmbina armonios cu cizelura maiestrită a monturii.

— Cît costă? întrebă.

— Colierul sau întreaga garnitură?

Sakuntala clătină din cap cu regret, fără să-și ridice privirile de deasupra fascinantelor nestemate.

— Numai colierul, *Mr.* White.

— 200 de mii de lire sterline, Lady Sakuntala. În semn de prețuire, casa noastră vă oferă o reducere de 5%. Să-l împachetez?

Chipul ei se întunecă. Pînă mai ieri și-ar fi permis luxul să-l achite pe loc, cu un cec, apoi să-l strecoare în poșetă.

— Am să mai reflectez, spuse.

Zîmbetul de pe chipul lui White își pierdu nuanțat excesiva-i cordialitate.

— Casa noastră este dispusă să vă acorde condiții avantajoase de plată... Evident, cu unele garanții...

— *Mr.* White, n-am făcut niciodată cumpărături cu plata în rate, rosti ea cu ton înghețat.

Se ridică și după ce răspunse cu o scurtă înclinare a capului, la saluturile obsechioase ale amploiaților, părăsi magazinul.

Un sfert de oră mai tîrziu, Samuel White telefonă la poliție, reclamînd dispariția unei broșe cu smaralde dintr-un set de bijuterii extrem de costisitoare. Întrebat dacă bănuielile lui se îndreptau asupra cuiva anume, declară că ultima persoană care examinase setul fusese Lady Sakuntala Eastleigh, o veche clientă a magazinului. Asistentul său, Edmund Rascoe, depuse mărturie în același sens. Cercetările întreprinse fără *tam-tam* de către poliție, nu scăpaseră însă unor reporteri avizi de scandal, care dăduseră o amploare cazului. Francis Gérard, proprietarul firmei, reținut în acea epocă la Amsterdam unde negocia, cumpărarea unui important lot de diamante, află cu oroare de vîlva stîrnită în jurul furtului

pretins sau real săvîrșit de Lady Sakuntala Eastleigh. Marii bijutieri își desfășoară comerțul într-o atmosferă de discreție desăvîrșită căci amatorii de diamante — personaje cu uriașe conturi în Bancă — nu țin să atragă atenția fiscului, a bandiților, și a teroriștilor, oricînd gata să-i dijmuiască silnic. Dar mașina represivă pusă în mișcare de funcționarii săi nu mai putea fi oprită. Chiar dacă Francis Gérard ar fi declarat că nu are pretenții materiale, justiția și-ar fi continuat investigațiile, cu atît mai vîrtos cu cît Samuel White și asistentul său stăruiau să stabilească vinovăția Lady-ei Eastleigh, căci în caz contrar suspiciunile s-ar fi concentrat asupra lor, varianta sugerată vag de unele ziare, spre a da un și mai mare suspense scandalului.

Ducele de Northland se afla la București, cînd veștile — unele prevăzute altele cu totul neașteptate — prinseră să-l bombardeze cu o frecvență deconcertată, chiar și pentru un om înzestrat cu calmul său.

Primul șoc îl primi dimineața, cînd valetul îi servi micul dejun în salonul apartamentului Imperial din Hotelul Intercontinental. Pe căruciorul cu rotile, alături de ouăle fierte așternute pe un pat de șuncă, de cașcavalul la capac rumenit ca un sîn de femeie bronzat de soare, de farfurioarele cu unt, dulceață și miere de albine, de paharele înalte cu *juice* de portocale și de ananas, se afla și un teanc de ziare cotidiene americane, franceze, italiene și engleze.

Ducele de Northland adora calmul dimineților senine cu soare matinal, ce aurea ferestrele și îi mîngîia pleoapele trezindu-l din somn într-o ambianță elizeică. Copiosul mic dejun etalat pe tăvi de argint reprezenta a doua fază, nu mai puțin agreabilă a imuabilului ritual dedicat începutului de zi. Dușul cald, apoi, rasul bărbii, executat molcom de valet, puneau capăt toaletei de dimineață, căreia ducele îi acorda o deosebită importanță căci îl înviora infuzîndu-i o doză masivă de optimism. Urma ultima fază, și cea mai delicată, alegerea costumelor destinate a fi purtate în cursul zilei, în funcție de programul orînduit minuțios de secretarul personal, în colaborare cu șeful protocolului. Ducele își păstra neștirbită reputația de arbitru al eleganței deși depășise pragul vîrstei de 50 de ani.

Dar de îndată ce ieșea din apartamentul său, personajul aparent frivol de pînă atunci devenea un om de afaceri versat, receptiv la cele mai îndrăznețe inovații în știință și tehnică, însă foarte conservator în credințele-i politice. Avea un caracter plin de contradicții. Tolerant dar și de o severitate excesivă, concesiv dar și întratabil, știa să-și ascundă intransigența sub o politețe desăvîrșită, de *grand seigneur*, deprins să nu fie contrazis. Nu era orgolios și nici arogant, fiindcă se socotea — prin origina sa augustă și averea-i fabuloasă — deasupra tuturor acelora cu care intra în contact, indiferent că aceștia erau oameni de afaceri, politicieni, artiști, funcționari ori simpli muncitori. Încrederea în propia-i infailibilitate își avea obîrșia în apartenența sa la ceea ce se numea Dinastia Sunderland Beauclair — Northland, care de două secole încoace nu cunoscuse niciodată amărăciunea înfrîngerii...

Una din preocupările lui matinale o constituia lectura presei zilnice, căci îi dădea posibilitatea să se orienteze în hățișul intereselor economice ale unei lumi frămîntate de crize endemice, care puneau adeseori în primejdie echilibrul destul de precar al forțelor politice angajate într-o luptă mai mult sau mai puțin deschisă, pentru cîștigarea unei întîietăți, practic imposibil de realizat.

Ducele suferi primul șoc, pentru care nu fusese deloc pregătit, cînd îi căzură ochii asupra articolelor de pe pagina întîia a cîtorva ziare britanice ce anunțau ancheta rea Lady-ei Sakuntala Eastleigh, învinuită de furt. În primul moment, crezuse că este victima unei halucinații. Pofta de mîncare stîrnită de micul dejun servit pe masa cu rotile i se volatiliză. Pentru întîia oară în existența sa, ducele scăpă o înjurătură rostită ce-i drept *sotto voce*, astfel încît nici valetul să nu o sesizeze. Își trecu apoi mîna prin păr și oftă pîrjolit de o mare rușine. În istoria familiei ducale a Northlandzilor existaseră întemnițați și descapitați iluștri, condamnați de tribunale extraordinare pentru crime politice ori pasionale, pentru înaltă trădare, sau pentru uciderea unor adversari în dueluri prohibite de legi. În cronici figura pînă și un Northland ars pe rug din porunca Tribunalului Inchiziției pentru că ar fi făcut parte din hulitul ordin al Templierilor sodomiți. Nici unul, dar absolut nici unul nu fusese condamnat pentru furt. Trebuise ca fiul lui să introducă

în familie pe Sakuntala, o venetică din altă lume, pentru ca prin ea această pacoste să cadă pe capul clanului Northlandzilor.

Spre a-și mai răcori fierbințeala din creer, ducele se vîrî sub duș. Jeturile viguroase de apă caldă și rece, țîșnite din ajutaje postate sub unghiurile diferite, îi biciuiră corpul, îi accelerară circulația sîngelui și îi potoliră în parte nervii. În vreme ce se usca, înfășurat într-un pufos halat de *éponge*, trecu iarăși în revistă „năzdrăvăniile" nurorei sale, încercînd să le analizeze cu detașare filozofică. Transplantată într-o lume străină față de mediul în care se născuse, crescuse și se formase, resimțise probabil acut indiferența manifestată de soțul ei, și în căutarea zadarnică a unui echilibru lăuntric, căzuse pradă tentațiilor societății de consum. Explicația — plauzibilă la prima vedere — nu-i păru satisfăcătoare, după ce o disecă mai atent. Societatea de consum, își zise el, devenise calul de bătaie al tuturor rataților, descreeraților și trîndavilor. Feciorii de bani gata, sătui de belșugul de acasă, deveneau contestatari. Femeile nesatisfăcute de soții lor alunecau pe panta desfrîului, ori se lăsau antrenate în ocupații de cele mai multe ori incompatibile cu propriile lor interese. El însuși — Eduard duce de Northland — fusese unul dintre întemeietorii acestei societăți ultracivilizate, așa că azi îi revenea obligatoriu misiunea de a-i lua apărarea. Dacă Sakuntala ar fi continuat să trăiască în palatul părinților ei, și ar fi privit peste ziduri la lumea roasă de mizerie, foamete, boli și moarte, din uriașul subcontinent indian, desigur că n-ar fi simțit nevoia să-și încerce norocul noapte de noapte prin tripouri, spre a-și înșela plictisul. Dacă la un moment dat fusese dispus să-i găsească o scuză, acum îi condamna cu asprime nesăbuințele. Chiar dacă pasiunea ei pentru jocul de cărți și-ar fi găsit o scuză, nu se putea spune același lucru despre furtul săvîrșit de ea, care nu-și găsea justificare.

Acum putea judeca la rece. Stabili calm o ordine a operațiilor. În primul rînd va ordona telefonic consilierului său juridic general, avocatul Daniel Crowther, să se ocupe de cazul Sakuntalei. Infracțiunea săvîrșită de ea era susceptibilă să furnizeze un puternic argument în favoarea lui George, în eventualitatea deschiderii unui

proces de divorț. El Edward îi va recomanda acum stăruitor fiului său despărțirea.

Abia ieși din camera de baie cînd un apel telefonic din New York îi produse un nou șoc. Glen Harding, consilierul juridic general al gigantului „Sunderland Beauclair Northland Motors" îi anunță o hotărîre foarte severă luată de „Federal Aeronautics Administration" din Washington, ca urmare a concluziilor anchetei deschise după catastrofa aeriană de la San Francisco. Accidentul fiind datorat unui defect de construcție — unul dintre motoare explodase în plin zbor, provocînd o dezechilibrare a aeronavei, care se prăbușise curînd după ce se ridicase în aer — FAA considerase că responsabilitatea societății constructoare de avioane Northland Sunderland Beauclair era grav angajată și ca atare hotărîse imobilizarea la sol a tuturor avioanelor de călători construite de această societate.

Ducele se așteptase să aibă neplăceri de pe urma nefericitului accident aviatic, dar nu își închipuise că FAA va lua măsuri atît de drastice. Exista un precedent: interdicția generală a zborului avioanelor construite de Mc Donnell Douglas după catastrofa aeriană de la Chicago. Dar aceasta era istorie veche. După scandalul stîrnit atunci Edward socotise că FAA nu va mai lua decizii atît de radicale. Avea acum ocazia să constate că se înșelase.

— Atacați în justiție abuzul Federației! porunci ducele. În baza concluziilor unei anchete prealabile, nu este permisă o hotărîre cu urmări de o asemenea gravitate. Sînt convins că jocul unor interese superioare a declanșat campania aceasta îndreptată contra noastră...

— Am și redactat acțiunea pe care o vom introduce în fața tribunalului, replică juristul. Așteptăm aprobarea dumneavoastră...

— O aveți, *Mr.* Crowther! Voi trece și eu personal la contraatac! Dar pentru moment nu mă pot înapoia la Washington. Sînt reținut aici la București, de probleme vitale pentru existența lui „Northland Oil Company".

Închise telefonul. Se impunea să înfrunte calm adversitățile. În definitv, în cursul existenței lui făcuse față unor crize și mai acute. Furtuna strînită de FAA va trece așa cum trec toate furtunile. Va înregistra temporar pierderi materiale însemnate... dar se va redresa așa cum se

redresase și în alte împrejurări similare. Evident va trebui să facă unele sacrificii bănești, de ordinul zecilor sau poate sutelor de milioane de dolari. Perspectiva nu era îmbucurătoare, căci punea sub semnul întrebării posibilitatea unor tranzacții actualmente în stadiul negocierilor care necesitau investiții uriașe. Își va procura pînă la urmă fondurile necesare, debarasîndu-se eventual de un pachet de acțiuni ale lui „Bank of America and South Asia", deși Ronald Chandler îl sfătuise telefonic să nu se lase tentat de oferta lui Humaidah. Nu avea nici un fel de simpatie pentru bancherul arab, care-i făcuse avansuri, propunîndu-i deschiderea de tratative în jurul unor afaceri în valoare de peste un miliard de dolari. Nu dăduse un răspuns definitiv, deși ar fi fost tentat să-i respingă oferta. Știa însă că Sabahattin Humaidah exercita o mare influență asupra pontifilor petrolului arab. Un cuvînt al său putea contribui la închiderea robinetelor aurului negru arab, care actualmente furniza fantastice beneficii lui „Northland Oil Co". Ducele era hotărît să prelungească discuțiile la infinit. Evident, Humaidah îi va deslușî pînă la urmă jocul, dar între timp, el Edward, își va asigura spatele, încheind contracte cu Mexicul și cu Nigeria.

Își consultă ceasul. Se făcuse ora nouă. La zece și jumătate avea *rendez-vous* la brasserie cu Ramon Gonzales — unul dintre factorii executivi ai petrolului venezuelan — sosit la București spre a participa la conferința delegațiilor OPEC organizată la Intercontinental.

Ducele îmbrăcă un costum *gris-perle*, asortat cu o cravată aurie — o ușoară extravaganță asupra căreia reflectase profund — căci excesele nu se încadrau în concepțiile sale vestimentare de o sobrietate plină de bun gust arborată consecvent încă din anii tinereții. După ce se examină critic în oglindă, constată, nu fără oarecare complezență, că înfățișarea sa cîștigase în distincție cea ce pierduse în tinerețe și că i se argintase la tîmple părul și i se relaxaseră cam prea mult mușchii feței, putea aspira totuși la succese pe tărîm sentimental, facilitate evident și de reputația sa de modern Cressus.

Deși mai avea la dispoziție o oră și jumătate pînă la întîlnire, timp pe care l-ar fi putut consuma în mod util la rezolvarea corespondenței zilnice, trimisă cu avionul de la Londra, hotărî să facă o plimbare pe jos, în jurul

hotelului, fără să aibă nevoie de prezența „gorilelor" care să-l apere de răpiri sau de atentate.

Îi era încă vie amintirea unei convorbiri purtate cu Georges Leon, directorul general al hotelului „Intercontinental", cu prilejul primei lui vizite în România — treizeci și cinci de ani după încheierea celui de-al doilea război mondial. Georges Leon era un personaj decorativ, impozant, care îl domina cu statura lui de uriaș. Surîzător, plin de amabilitate, înzestrat cu un rafinat tact diplomatic, directorul general știa să se comporte cu fiecare VIP descins la Intercontinental, în limitele unei politeți desăvîrșite, care nu degenera niciodată în servilism.

— Aș dori să revăd palatul Mogoșoaia îi spusese lordul. Este liber accesul? Înainte de război o vizitam la Mogoșoaia pe pirncipesa Martha Bibescu. O persoană remarcabilă...

— Palatul a fost transformat în muzeu, îi explicase directorul general. Parcul în schimb și-a păstrat vechiul aspect. După fiecare colț de alee te aștepți să apară silueta principesei... Și eu am avut onoarea să o cunosc personal. Pe atunci eram un tînăr inginer, abia ieșit de pe băncile politehnicei... Vă recomand să vă plimbați singur pe marginea lacului seara, cînd soarele în asfințit învăluie apele purpurii...

Ducele făcuse o schimă alarmată:

— Seara?.. Singur?... Într-un parc public?.. Risc să cad victima vreunei agresiuni!... Prin Hyde Park n-aș cuteza să mă plimb solitar după lăsatul nopții...

Georges Leon zîmbise amuzat de temerile ducelui.

— În România, gangsterii și teroriștii n-au proliferat ca pe alte meridiane ale lumii, unde condițiile locale le favorizează indirect isprăvile.

— Sînteți lipsiți de această plagă, poate fiindcă nu aveți oameni bogați care să intre în obiectivul banditilor, intervenise cu malițiozitate un petrolist prezent la discuție.

— Este adevărat, nu mai avem de mult bogătași autohtoni, dar ne preocupă securitatea oaspeților noștri din străinătate, replicase placid directorul general.

Stimulat de îndemnul lui Georges Leon, ducele cutreerase de unul singur parcul castelului, lăsîndu-și garda personală să-l aștepte la poartă. La început încercase un sentiment de teamă. Înserarea așternea umbre tot mai

adînci pe aleile pietruite, străjuite de copaci uriași, care foșneau șoptindu-i povești de mult știute. Parcul era pustiu. De cîteva ori ducele crezuse că deslușește, ivindu-se de după pîlcurile de arbori, siluete ciudate, imobile, care păreau să-l pîndească. Se oprea atunci cuprins de alarmă, iar inima începea să-i bată tare. Scruta înfiorat perdelele de întuneric și realiza după cîteva clipe, cu un sentiment de ușurare, că imaginația îi jucase feste, dînd aparența vieții unor statui de piatră încremenite în poziții teatrale. Aceeași imaginație prinsese apoi să populeze pajiștile, esplanadele, cu fantasme răsărite din noianul de amintiri, adormite în subconștient. Străbunica sa era o româncă din neamul învolburat, vulcanic al Vultureștilor. Frumusețea ei strălucitoare făcuse vîlvă în Anglia victoriană. Pe domeniile rudelor lui din România, ducele se bucurase — înainte de război — de vacanțe de neuitat. Pe atunci era un adolescent însetat să se cufunde în vîrtejul atît de încîntător al vieții care-i deschidea porți aurite. Trecerea anilor, apoi evenimentele năpraznice ale celei de-a doua conflagrații mondiale, urmate de răsturnările politice și sociale postbelice îi năruiseră iluziile, dar îl și oțeliseră, ajutîndu-l să se adapteze condițiilor grele generate de mult frămîntata lume contemporană. În cele două ore petrecute de unul singur în parcul castelului Mogoșoaia recapitulase trecutul, purtase un dialog închipuit cu el însuși și cu ființe de mult dispărute. Puterea magică a trecutului renăscut îl cuprinsese treptat în mrejele lui. Pînă și arhitectura vegetală a zidurilor de merișor cu miros vag de mormînt, orînduite într-un labirint verde, cu unghere de întuneric, întăriseră vraja. Cîntecul delicat al greierilor și orăcăitul broaștelor adunate la sfat în jurul lacului, alcătuiau un fundal sonor pentru el plin de farmec.

În noaptea aceea dulce se înapoiase la hotel, întinerit sufletește...

Acum își propunea să se cufunde iarăși în anonimatul pe care nu și-l permitea la Londra, la New York, la Paris, și cu atît mai puțin la Roma. Puțină mișcare pe străzile din jurul hotelului îi va calma desigur și migrena-i matinală. Se îndreptă spre ușile turnante de cristal dincolo de care se deschidea esplanada dominată de silueta bizară a Teatrului Național, aidoma unui cap gigantic cu o imensă pălărie mexicană, cînd se ciocni piept

în piept cu un bărbat cu barbă colier, pipă înfiptă în colțul gurii și costum de sport cenușiu cu carouri. Automat, își cerură reciproc scuze, dar de îndată ce schimbară o privire, se recunoscură și plini de bucurie își strînseră viguros mîinile.

— Cu ce ocazie pe aici, Sven?

— Particip la un congres al sociologilor. Dar tu, Edward?

— Sînt în călătorie de afaceri.

Pe Sven Ringstrom, profesor de sociologie la Universitatea din Upsala și pe Edward duce la Northland îi apropia aceeași pasiune: cursele de yahturi cu pînze, la care participau cu regularitate. De aproape douăzeci de ani se concurau plasîndu-se uneori printre primele zece locuri. Nu reușiseră încă să obțină cupa șampionilor, dar nu încetaseră lupta. Poate că dezamăgirile lor repetate îi legaseră și mai trainic sufletește.

— Te invit la un pahar cu whisky! îl pofti suedezul.

— Presupun că la ora aceasta ar fi trebuit să te afli în sala de conferințe, îl mustră în glumă ducele.

— Dragul meu, azi dimineață am tras chiulul. Ca și în copilărie cînd lipseam nemotivat de la școală. Cu mine, sau fără mine, lucrurile congresului au să continue.

— Frumos exemplu dai studenților!

— De ce nu ne-am emancipa și noi profesorii! Absenteism, greve, revendicări zgomotoase, însfîrșit tot tacîmul. Am ieșit din sală, fiindcă un pisălog din Olanda a atacat cu fastidioase repetiri problema violenței în rîndurile tineretului.

— Nu ai prefera să hoinărim pe stradă? propuse ducele. Dacă e vorba să imităm pe elevii cu acnee pe obraji, nărăviți să tragă la fit, hai să umblăm și noi după codane!

Ieșiră din clădirea hotelului. Soarele îmbrăca în aur și esplanada și bulevardele care se încrucișau în piața Universității și clădirile cu multe etaje, și puzderia de automobile cu alămuri strălucitoare și șuvoaiele de pietoni care se vînturau pe trotuare. Cei doi prieteni se lăsară duși de curentul uman.

— Baia mulțimilor este întotdeauna reconfortantă! exclamă euforic ducele. Sînt sătul de izolarea din limuzinele și avioanele personale.

Migrena îi trecuse în chip miraculos.

Profesorul îl privi amuzat.

— Se vede cît de colo că ai pierdut obișnuința folosirii mijloacelor de locomoție comună.

— În curînd OPEC-ul va avea grijă să ne văduvească chiar și de aceste mijloace modeste, spuse Northland.

— Nu te contrazic! În ceea ce mă privește, am început să mă învăț cu gîndul renunțării la avantajele puse la dispoziția umanității de tehnică prodigioasă a secolului XX. Să vezi ce bine are să ne prindă experiența mînuirii velelor! Cînd vapoarele vor deveni obiecte de muzeu, noi vom naviga, apelînd la serviciile zeului Eol.

— Și pe uscat ce-ai să faci?

— Am revenit la deprinderea mersului pe bicicletă, ca în adolescență.

— Cum ai s-o scoți la capăt, cînd uzinele nu vor mai dispune de energia necesară fabricării bicicletelor?

— Ne întoarcem la peripateticieni și la carul cu boi. De ce nu? Trăim anomaliile ultimului sfert al secolului XX. Sîntem cu toții martori ai unei epoci aberante în care, cu o singură trăsătură de condei, OPEC-ul poate anula tot ce a creat lumea civilizată în două sute de ani de progres. Dacă societatea industrială s-a edificat printr-o muncă grea, febrilă, susținută, nu se poate spune același lucru despre profitorii petrolului, care pretind beneficii absurd de ridicate, de pe urma unui produs al pămîntului procurat cu eforturi minime. Există o singură soluție viabilă. Internaționalizarea zăcămintelor de petrol, bunuri ale întregii umanități.

— Îndrăzneață teorie, Sven! Nu cred că are șanse să fie tradusă în fapt. Nici adversarii înverșunați ai OPEC-ului nu ar fi de acord cu legiferarea pe plan internațional a unei măsuri atît de revoluționare.

Suedezul își aprinsese cu un chibrit tutunul îndesat în căușul pipei.

— Ar fi singura măsură capabilă să prevină un război, care în actuala conjunctură îmi pare inevitabil.

Ducele clătină din cap cu îndoială:

— Războiul petrolului? Se vorbește mult despre un asemenea final. Eu refuz să cred că ar exista oameni politici în stare să declanșeze o nouă conflagrație mondială. Civilizația și cultura ar sombra într-un întuneric mai profund decît bezna provocată de năvălirile barbare în pragul Evului Mediu.

— Istoricii marxiști folosesc un termen mai voalat: semințiile migratoare... Este oare un eufemism? Oricum, sîntem martorii neputincioși ai crepusculului păcii ... Să profităm de ultimele clipe senine și să ne adăpăm copios din bucuriile vieții. Uită-te la picioarele blondei cu șolduri jucăușe și sîni semeți. Nu-ți trezește instinctele? Pe mine mă ispitește cumplit. Mă tem să nu cad în păcat...

— Păcătuiește, prietene! *Bibemus, bibemús cras moriemur!* Își consultă ceasul: Cu tot regretul mă înapoiez la hotel. Plimbarea de azi s-a încheiat. Trebuie să intru iarăși în ham, adăugă cu un fel de resemnare tristă.

Făcură drumul întors, încercînd simțămintele unor școlari siliți să renunțe la joacă pentru a se duce să-și învețe lecțiile. Se despărțiră în hol. Ringstrom se îndreptă spre sala conferințelor, iar ducele trecu în braserie spre a bea o cafea cu frișcă înainte de a se întîlni su Ramon Gonzales. Era un mare consumator de excitante, capabile — credea el — să-i mențină mintea trează.

Instalat pe un taburet înalt și rezemat de tejgheaua barului își sorbea încet cafeaua, cînd secretarul său personal se ivi în preajma lui și îi vorbi discret:

— Mr. George Fletcher, patronul Casinoului Imperioal solicită permisiunea să vă vorbească la telefon de la Londra, *your* Grace ...

Atenția ducelui intră rapid în alertă:

— Casino Imperial? Tripoul frecventat de Lady Sakuntala?

— Exact, *your Grace.*

— Bine! Am să vorbesc de la una dintre cabinele telefonice din hol.

— Prea bine, *your Grace!*

Cîteva momente mai tîrziu, ducele obținu legătura cu Londra.

— Northland, *speaking!* rosti neutru.

De la celălalt capăt al firului îi parveniră inflexiunile unei voci care în ciuda tonului amabil, nu reușea să-și ascundă duritatea.

— Cer scuze, *your Grace!* Sînt George Fletcher de la Casino Imperial.

— Despre ce e vorba?

— O chestiune oarecum delicată.

— Intră, te rog, direct în subiect.

Și glasul ducelui căpătă o asprime care nu scăpă interlocutorului.

— Lady Sakuntala Eastleigh este o veche și apreciată clientă a casinoului nostru.

— Am fost informat că a pierdut în ultima vreme sume importante.

— Foarte importante *your Grace*. Evident i-am fi acordat în continuare un credit nelimitat, dar au intervenit complicații care îmi impun să iau măsuri în vederea protejării intereselor casinoului. Lady Sakuntala Eastleigh, a fost recent implicată într-o afacere dezagreabilă. Desigur, personal n-am pus nici o clipă la îndoială corectitudinea lady-ei Sakuntala. Asociații mei mai scrupuloși, doresc să obțină o reglementare a debitelor norei dumneavoastră.

Ducele era conștient că un nou scandal ar fi știrbit și mai mult reputația nurorei sale.

— Ce sumă pretindeți, *Mr.* Fletcher?

— Pierderile neonorate de lady Eastleigh, se ridică la un milion trei sute de mii de lire sterline. Din considerație pentru dumneavoastră, am renunțat la dobînzi

— În cursul dimineții de mîine, vei primi un cec care va acoperi integral debitul lady-ei Sakuntala. Bună ziua, *Mister!*

Închise mînios telefonul. Era scandalizat de enormitatea cuantumului pretins de Fletcher. Avea convingerea că Sakuntala acceptase, fără să le verifice înscrisurile care i se prezentaseră la Casino spre semnare. Convenise să lichideze datoriile Sakuntalei, dar aceasta nu însemna că socotea afacerea închisă. Ceru la telefon Londra, Scotland Yard-ul, Cabinetul *commissionair*-ului. Obținu imediat legătura cu Sir John Dawson. Fuseseră colegi la Oxford și de atunci păstraseră relații de prietenie, cimentate și de apartenența lor la același club, unde angajau, cînd le îngăduia timpul, mult disputate partide de biliard.

— Dragă John, sper că nu abuzez de bunăvoința ta, dacă te rog să-mi furnizezi cîteva informații asupra unui oarecare George Fletcher, patronul unui tripou întitulat „Casino Imperial"

În receptorul ducelui se auzi un chicotit:

— Chiar acum cîteva ore i-am răsfoit dosarul. Fletcher este un gangster notoriu, evadat dintr-o închisoare din Mexico City. Ca să-ți faci o idee despre nivelul său moral îți dau un amănunt savuros. A plătit cu dolari falși pe paznicul care i-a înlesnit evadarea. Nu săvîrșesc o indiscreție, dacă te informez că am cerut autorităților competente să aprobe expulzarea lui din Marea Britanie. Dar de ce te interesează acest trist personaj?

— Motivele nu le pot încă dezvălui *commissionair ului.*

— Nici prietenului?

— Pentru moment sînt silit să păstrez discreția... cauze personale

Urmă o pauză, apoi vocea lui Sir John răsună iarăși în aparat:

— Îmi închipui despre ce este vorba, Edward... Cînd ne revedem la Londra?

— Foarte curînd. Pregătește-te pentru un epic *match* de biliard.

— *Good bye,* Edward!

— *Good bye,* John!

Nici unul nu rostiră numele lady-ei Eastleigh. Ducele nu voise să lase impresia că solicită o favoare fostului său coleg, a cărui probitate căpătase proporții de legendă. Sita însă că se putea bizui pe sprijinul lui cu atît mai mult cu cît era convins de netemeinicia acuzației de furt adusă Șakuntalei.

Închise telefonul și se uită la ceas. Sosise în sfîrșit timpul să-l întîlnească pe delegatul venezuelan. Își scutură fruntea ca și cînd ar fi încercat să-și curețe creierul de zgura păcătoaselor vești cu care fusese bombardat în ultimele două ore...

*

— Ești nebun, Samish? Ești pur și simplu nebun! zbieră la telefon bancherul David Weidenfeld. Cum ai putut să faci o asemenea enormitate? Nu ți-am încredințat în gaj acțiunile societății „Fenwick and Co", ca să le vinzi. Nu ți-a trecut prin cap că ai să stîrnești un mare scandal? M-ai compromis, Samisch! N-am crezut

că poți fi atît de imbecil. Sau mai degrabă ticălos! Fiindcă ai încercat conștient să mă înfunzi!

Replica interlocutorului calmă, de o insolență studiată, nu întîrzie:

— Dacă aș mai fi păstrat în seif acțiunile tale, aș fi riscat să rămîn pe cap cu niște hîrtii fără valoare. Ticălosul ești tu, Weidenfeld, fiindcă mi-ai oferit în gaj un pachet de acțiuni, deși știai prea bine că într-un viitor apropiat vor fi niște gunoaie. Noroc că am oamenii mei la Bursă. Mi-au deschis ochii în ceasul al doisprezecelea.

— Eram pregătit să-ți restitui banii!

— De ce să te mai osteneșți? Datoria ta față de mine s-a stins, de vreme ce am reușit să valorific la timp acțiunile. N-au decît să te blesteme cumpărătorii lor, cînd vor constata că faimoasele valori emise de tine sînt doar niște petice de hîrtie.

— În scandalul care s-a stîrnit vei fi angrenat și tu Samish! *Securities and Exchange Commission* te va lua și pe tine la rost!

— De ce? Fiindcă m-am debarasat de un gaj în care nu mai aveam încredere?

— Nu mai face pe naivul, Samish! Ai participat, cu bună știință la o afacere care lezează legile federale! *Tu* ai aruncat pe piață niște acțiuni deși *știai* că își vor pierde valoarea.

— Nu-mi purta de grije, Weidenfeld! E mai ușor să ieși cu fața curată dintr-o anchetă decît să te refaci după ce ai fost ruinat. Dar ce să mai discutăm! Reproșurile tale sînt tardive. Faptul este consumat. Ai căzut singur în cursa pe care mi-ai întins-o mie! By, by, iubitule!

Auzul lui Weidenfeld înregistră declicul receptorului trîntit în furcă. Exasperat, închise la rîndul său telefonul.

Samish îi ghicise jocul. Debarasîndu-se în grabă de acțiunile gajate, nu făcuse decît să deschidă ochii F.B.I.-ului asupra operațiilor necurate săvîrșite de șeful grupului Transworld Investiments. *Securities and Exchange Commission* îi va investiga întreaga activitate. Nu-i va fi greu să obțină dovada că și el, Weidenfeld, se eliberase *și* de un mare număr de acțiuni „Transworld Investiments". Ori „T.W.I." suferea de aceeași boală ca și „Fenwich and Co". După o ascensiune spectaculoasă,

grație unor speculații foarte îndrăznețe, intrase într-o vrilă cu perspective catastrofice. Semnele premonitorii dislocării grupului său apăruseră mai de mult, așa cum apar fisurile într-un edificiu cu temelii șubrezite. El. David, încercase să prevină dezastrul, dar strădaniile lui rămăseseră infructuoase. Ar mai fi rezistat totuși pe poziție, dacă Samish nu i-ar fi dat lovitura de grație.

Cu excepția acestui cămătar supărător de rapace, nimeni nu-i prevăzuse prăbușirea. Nu o prevăzuse nici Tomasso Scarponi, cu care făcuse în trecut atîtea afaceri strașnice. Și acesta se lansase în cîteva aventuri financiare, încheiate dezastruos.

Nu putea să uite expresia de animal încolțit, oglindită pe chipul lui Tomasso în cursul vizitei pe care acesta i-o făcuse recent la Viareggio. Bancherul îi declarase patetic că închiderea ghișeelor Băncii lui era iminentă și că numai un împrumut de 200 de milioane de dolari l-ar putea readuce pe linia de plutire.

David ridicase din umeri cu sinceră compătimire.

— Capitalurile grupului meu sînt angajate în momentul de față în operațiuni de mare anvergură, care nu-mi îngăduie să imobilizez 200 de milioane. Îți cunosc situația, Tomasso. Împrumutul pe care mi l-ai solicitat, n-ar face decît să întîrzie finalul nefast. Dacă ai mai rezista cîteva luni, s-ar schimba lucrurile...

Ar fi putut oare să-i spună că refuzul de a-i veni în ajutor, ascundea în realitate o reală impotență financiară? Că nu avea la dispoziție actualmente decît 100 de milioane de dolari bani lichizi, ascunși în diverse Bănci din America de Sud? Că toți aceștia erau destinați să-i asigure o existență precară după ce va fugi din Europa?

Scarponi încercase să-l înduplece, apăsînd pe coarda sentimentală, amintindu-i combinațiile lor fructuoase de odinioară, invocînd relațiile lor de prietenie și spiritul de solidaritate care ar trebui să dăinuie între ei.

— De ce nu apelezi la sprijinul soacrei tale? opinează amfitrionul. Principesa de Montenuovo. Dispune de capitaluri uriașe.

Scarponi se întunecase la față:

— Afacerile și relațiile de familie sînt noțiuni care se exclud, cel puțin în cazul meu. Principesa n-ar ridica un deget, dacă m-ar vedea zăcînd în șanț. S-ar bu-

cura din tot sufletul, dacă aș fi pus după gratii. Nici nu s-ar gîndi că falimentul meu i-ar dezonora familia. Scarponi schimbase apoi tonul: Să nu îți închipui, David, că sînt un om terminat. Am la New York prieteni cu mare influență, dispuși să mă ajute. Grație lor voi zădărnici și extrădarea pe care negreșit o vor cere tribunalele italienești. Dar toate astea vor necesita timp. În clipa de față numai dumneata, David, ai putea să-mi dai un *respiro*...

— Regret, Tomasso! Nu pot face nimic! Absolut nimic!

Nici nu se ostenise să-l conducă pînă la ușă. Avea oroare de oamenii învinși.

Șirul gîndurilor lui negre, fu întrerupte de zbîrnîitul telefonului. Patrick Wendover, vice președintele societății „International Pictures" îl chema de la Los Angeles, spre a-i reînprospăta memoria în legătură cu împrumutul făgăduit studiourilor pentru finanțarea filmului „Panică pe Via Veneto".

— Țin să vă informez, *Mister* Weidenfeld că dorința dumneavoastră a fost riguros îndeplinită. Miss Jill Winters a primit rolul principal în acest film, care, credem noi, va fi un mare succes.

— Mr. Wendover, veți primi banii cît de curînd. Am fost foarte ocupat în ultima vreme. Spre rușinea mea, vă mărturisesc, am uitat cu desăvîrșire de „Panică pe Via Veneto"!

— Miss Jill Winters a și sosit la Roma. Filmările au început luni!

— *Mr.* Wendover, contați pe sprijinul meu! Complimente lui Mr. Harding!

David închise gînditor telefonul.

Știa că promisiunea aceasta nu va fi niciodată împlinită. Temporiza pentru a nu da de bănuit executivilor de la „International Pictures" asupra solvabilității sale. Remarcase în timpul convorbirii tonul vag îngrijorat al lui Wendover. Citise oare și el articolul din *Financial World?*

David își umplu un pahar cu whisky. Alcoolul sorbit în cîteva înghițituri îi încălzi plăcut stomacul, dar nu-i limpezi gîndurile. Prinsese să facă speculații asupra senzației pe care o va stîrni în lume surprinzătoa-

rea veste a prăbușirii grupului „Transworld Investments"

Își aprindea cu mișcări nervoase o țigară de foi, cînd Isolda Lenger pătrunse în încăpere, legănîndu-și voluptos șoldurile. Altădată prezența ei tonică i-ar fi creat o stare de bună dispoziție. Acum îl enerva și chipul ei placid, în dezacord cu agitația lui lăuntrică, și carnația-i albă, ca brînza de vaci, și glasul cîntat, cu accente dulcege. Se întrebă dacă prezența ei nu-l va stingheri în autoexilul pe care în curînd și-l va impune. Fuga lui în Caraibe nu va îmbrăca veșmintele unei călătorii de agrement. Va trebui să-și asigure un *incognito* greu de păstrat în compania ei. Pe de altă parte, în nopțile fierbinți de la tropice, vecinătatea corpului ei planturos, va constitui un derivativ bine venit.

Ca și Tomasso Scarponi, va trebui să se lupte pentru a evita o extrădare. Nu se îndoia, că după trecerea furtunii, uitarea se va așterne asupra acestui trist episod. Atunci se va putea reface, punînd temeliile unor fructuoase afaceri. Va folosi eventual cîțiva oameni de paie pe care-i va manipula ca pe niște păpuși.

— Nu te ispitește să ieșim deseară, David? Aș vrea să dansăm! Cînd mă legăn în brațele tale sînt fericită! Am să-ți fac o mărturisire, iubitule! De cînd sînt alături de tine, simt că trăiesc! Să nu te superi, dar cîteodată mă gîndesc la Iulius, cu un fel de afecțiune filială. Nu reușesc să înțeleg cum de am putut trăi cu el atîta vreme! Ar exista o explicație. Nu știam ce înseamnă iubirea adevărată... Uneori mă întreb dacă și tu mă iubești tot atît de mult pe cît te iubesc eu... Aș fi tare nefericită dacă ți-aș pierde dragostea, David! Tare nefericită !...

*

* *

Lester Jones trăia într-o teroare perpetuă. Prezența ceculuí de o jumătate de milion de dolari în portofelul său constituia o sursă de griji multiple reale sau imaginare, de problemele aparente irezolvabile, de spaime care-i încleștau stomacul în ghiare nevăzute, transformîndu-i viața într-un coșmar. Păstra în permanență asupra sa peticul de hîrtie care reprezenta o avere, din nefericire, intangibilă. Se temea să-l lase la hotel.. Îne-

bunea la gîndul că femeia de serviciu ar putea să i-l fure, ori clădirea să ia foc. Primejdiile imaginate de el, broderii pe tema violențelor oglindite în presă, continuau să-l obsedeze și cînd avea cecul asupra lui. N-ar fi fost imposibil să se fi pomenit cu gura unui pistol înfipt în șale, și cu o voce șoptindu-i amenințător la ureche: „Portofelul sau viața! *Hold-up*-urile în plină zi, și în mijlocul circulației cele mai întense abundau. Ar fi putut deveni ținta unor agresiuni și în ascensor ori în metropolitan, în autobuz sau într-un restaurant. Exista și riscul de a-l pierde, așa cum i se întîmplase și ghinionistului beneficiar al cecului. Uneori avea senzația că este urmărit din umbră de inși cu mutre patibulare și pălării lăsate pe ochi, asemenea personajelor din filmele cu gangsteri.

După interminabile conciliabule cu Edith, încheiate mai întotdeauna cu certuri înveninate, își prelungiseră șederea la New York, în speranța că vor găsi o soluție spre a intra în posesia jumătății de milion. De comun acord, ieșeau întotdeauna în oraș împreună, pentru ca în doi să poată rezista cu eficacitate sporită unor eventuale agresiuni. Edith accepta riscul de a-l lăsa singur, numai cînd apela la serviciile coaforului, căci părul ei aspru, rebel, avea nevoie să fie disciplinat la intervale dese, pentru a arăta convenabil.

În timpul unei ședințe la coafor — a treia de la sosirea la New York — Lester frămîntat de incertitudini își aștepta nevasta plimbîndu-se prin fața atelierului, cînd se izbi nas în nas de Joe Neal, un concetățean din Silver Creek, evadat din urbea sa natală, prea restrînsă pentru ambițiile-i nemăsurate, și ajuns după multe peripeții reporter la rubrica „cîinilor striviți de mașini", a unui obscur ziar de seară. Lipindu-se de perete, spre a nu împiedica circulația pietonilor,care se avîntau încoace și încolo ca niște turme de bizoni, începură să-și povestească reciproc pățaniile din ziua în care drumurile lor în viață se despărțiseră. Joe admise că nu făcuse mare ispravă, deși optimismul său robust îi alimenta așteptările cu speranțe trandafirii.

— Tu nu pari mulțumit, Lester, îi vorbi cu solicitudine jurnalistul neplăcut impresionat de paloarea prietenului său, de privirile-i care căutau suspicioase în

jur, de ticurile care-i agitau colțurile gurii. Ești bolnav? Te supără Edith?

Lester se uită la el năuc, iar după o clipă de ezitare, porni să-și verse sacul amărăciunilor, care-l impresurau de cînd intrase în posesia ceculuí de o jumătate de milion. Joe îl ascultă la început cu neîncredere, dar cînd Lester îi arătă pe furiș cecul, ferindu-se de ochii străinilor, nările începură să-i freamăte, inima să-i bată tare, creierul să intre într-o febrilă activitate. Norocul îl ajutase probabil să cadă peste o afacere tenebroasă și atît de importantă, încît dezvăluirea ei în paginile ziarului l-ar putea propulsa într-un timp record printre mogulii reportajului american. Închipuirea lui prinse să galopeze, zămislind cele mai extravagante ipoteze. Presupunerea cea mai plauzibilă era legată de probabilitatea existenței unui caz de mită, în care erau angrenate figuri proeminente din Statele Unite. Faptul că pierderea cecului nu fusese semnalată în gazete, alimenta bănuiala că interesații se fereau să-i dea publicitate.

— Am o idee, Lester! izbucni cu înflăcărare Joe Neal, reintrat în pielea reporterului vînător de subiecte tari. Să publicăm cîteva articole șoc, să mobilizăm opinia publică, să alertăm autoritățile federale de resort. Numele tău va apare cu litere mari pe prima pagină a marilor cotidiene.

Lester îi sugrumă tirada cu o replică dezarmantă:

— Edith și cu mine vrem bani, nu o publicitate cu avantaje platonice.

„Catîr păcătos", reflectă ziaristul înfuriat de rezistența neașteptată. Era deprins să aibă de-a face cu indivizi care pentru o fărîmă de reclamă în presă și-ar fi pus și sufletul la mezat. Cel mai potrivit lucru ar fi să se folosească de o stratagemă. Cu afecțiune trucată, își bătu prietenul pe umăr:

— Lester, aduc un americănesc omagiu spiritului tău practic. Nu te ispitesc succesele ieftine, satisfacțiile lipsite de conținut... Mă ofer totuși să te ajut în limita posibilităților mele, fortificate însă de prietenia sinceră pe care ți-o port. Am să fac investigații, spre a da de urma beneficiarilor reali ai cecului, pentru a putea aprecia gradul de periculozitate la care te-ai expune, în eventualitatea că te-ai prezenta la Bancă spre a ridica jumă-

tatea de milion. Dacă voi ajunge la concluzia că poți acționa fără să întîmpini neplăceri, îți voi da semnalul verde.

— Crezi că ai putea face realmente așa ceva pentru mine? îl întrebă Lester măcinat de îndoieli.

— De ce nu? Oricum este o formulă preferabilă incertitudinilor care te consumă. Prin imobilismul tău îți blochezi orice cale de ieșire. Ziaristul își zise că nu trebuie să se arate prea dezinteresat, spre a nu trezi suspiciuni. Evident, dacă intervenția mea te va ajuta să ieși la liman, îmi vei face eventual un mic dar bănesc, care la ora actuală, mi-ar prinde foarte bine.

Lester n-ar fi fost ostil proiectului schițat de Joe, dar avea încă îndoieli asupra obținerii în final a unui succes, în concepția sa, foarte problematic.

— Și cum ai să procedezi?

— Îmi încredințezi o copie xerox a ceculuí. Întrucît am mulți prieteni prin marile Bănci, voi începe cercetările... Te asigur că cel mai tîrziu în 48 de ore, dezvălui misterul...

— Să mă consult și cu Edith!

Joe făcu o schimă dezgustată.

— Iartă-mă, uitasem că nevasta te duce de zgardă! Să lăsăm lucrurile să cadă baltă! Afectă o demnă ieșire din scenă: Am plecat, amice. Sînt un om ocupat. Nu am timp de fleacuri. Am vrut să te ajut fiindcă țin la tine. Dar nu-ți pot face cu sila binele... *By, by,* bătrîne!

— Stai! îl apucă Lester de mînă. Stai! Îți dau o copie xerox! Dar să nu mă bagi în cine știe ce încurcătură...

— Încurcătură mai mare decît cea în care te-ai băgat singur, nu există. Însfîrșit să nu zici că te-am lăsat la ananghie! Știu în apropiere un aparat de luat copii. Haidem!

Intrară într-un *drug-store,* care punea la dispoziția clienților și un mic xerox. Operația dură cîteva secunde.

— Te tratez cu o bere în cinstea asociației noastre! îl pofti Joe în vreme ce strecura în portofel copia ceculuí.

— Îmi pare rău, mă așteaptă Edith la coafor.

— Foarte bine! Atunci cu altă ocazie. Dă-mi adresa hotelului tău și numărul de telefon, ca să te pot anunța de îndată ce am vești!

Lester i le furniză, deși înlăuntrul ființei sale era încă neîncrezător în eficiența procedeului propus de Joe.

Nu avea însă altă soluție. Se despărțiră strîngîndu-și cu bărbătească afecțiune mîinile. Reporterul își luă fericit zborul, convins că foarte curînd va ieși din anonimat.

Rămas singur, Lester se scărpină în cap. Abia acum realiza că uitase să ceară adresa lui Joe ori numele ziarului la care lucra. Oftă amărît. Se întrebă dacă nu era cazul să istorisească soției sale isprava pe care o făcuse. După o scurtă chibzuială, renunță la această formulă. Tîrîndu-și picioarele ca un bătrîn, se îndreptă spre atelierul de coafură...

*

* *

În vreme ce își lua *breakfast*-ul, iar o foarte drăguță *chamber maid* îi prepara baia, Roy Montgomery își despuia corespondența zilnică, operație pe care o îndeplinea singur, în fiecare dimineață. Frunzărea scrisorile semnate de admiratorii și admiratoarele din lumea întreagă, care îi solicitau fotografii cu autografe ori întîlniri amoroase, apoi le arunca într-un sac pe care un salariat al studiourilor „International Pictures" le îndruma la Serviciul de Propagandă din Los Angeles, unde erau cumulate cu puhoiul de scrisori sosite direct în Statele Unite pe numele lui Roy Montgomery. De acolo fotografiile cu autografele și cu semnătura lui Roy plastografiate de către secretarele studioului, erau expediate cu promptitudine celor în cauză.

La corespondența de afaceri, actorul, care detesta să scrie, răspundea telefonic.

Roy avea oroare de servitori și de secretari personali. Nu putea să uite trista experiență a tatălui său Roger Montgomery, arhitect cu faimă în arhiconservatorul si pudibondul Boston, dar un caracter slab, împresionabil, dezarmat în momentele de criză. Incapabil să reziste unui șantaj pus la cale de către valetul său în complicitate cu una dintre secretarele-i particulare, își pusese capăt zilelor. Pe atunci Roy avea patru ani. Maică-sa nu-l dusese la înmormîntare, ca să nu-l complexeze. Mai tîrziu la *high school*, Roy prinsese din zbor niște vorbe ciudate despre tatăl său. Circula zvonul că arhitectul Montgomery ar fi fost adeptul amorului grec și că ar fi întreținut relații cu un grup de tineri cu reputație dubioasă. Nedumerit, Roy căutase prin dicționare explicația ter-

menului „amorul grec", dar nu găsise nimic în legătură cu această enigmă...

Abia mai tîrziu — se afla pe atunci în primul an al colegiului de la Princeton — descoperise cîteva tratate de psihopatie sexuală semnate de Krafft Ebing, Havelock Ellis, Albert Moll și Sigmund Freud. Studiindu-le, se documentase însfrîșit asupra ceea ce se numea eufemisitic „amorul grec". Angoasat, se întrebase dacă bizara lui înclinare către prieteniile masculine constituia o tară ereditară.

Legătura lui tulbure cu Edmond Charlemont, colegul său de cameră, avea să rămînă o taină cunoscută numai de ei. Ciudat era că nimic din caracterul ori înfățișarea lor nu le trăda perversiunea. La colegiu se numărau printre sportivi de frunte, iar cuceririle femenine ale amîndurora erau fără număr. Roy găsise în „Cei douăsprezece Caesari" de Suettonius o frază revelatoare „Iulius Caesar, soțul tuturor femeilor și soția tuturor bărbaților". Înțelesese atunci propia lui tragedie fără a avea însă și puterea de a se smulge din lanțurile ei....

Lectura corespondenței, oricît de fastidioasă — socotea Roy — era preferabilă prezenței în preajma sa a unor secretari sau secretare particulare, paraziți în dependența cărora ar fi ajuns fatalmente. Citise superficial vreo douăzeci de scrisori, toate searbede. Pe lîngă fanaticii solicitatori de autografe, nimfomane îi ofereau dragostea, iar cîțiva inși dubioși îi cerșeau bani. Un plic de un *mauve* pal, care mirosea vag a lavandă, îi atrase atenția prin insolitul adresei:

Monsieur Roy Montgomery
Roma
Italia

Roy zîmbi flatat. Ajunse un personaj nu numai important dar și extrem de cunoscut pe plan mondial, de vreme ce îi parvenise o misivă cu indicații atît de sumare. Desigur, încă un *fan* dornic să-l contacteze pe calea scrisului și să-i declara admirația sa. Curios totuși desfăcu plicul și exhibă o foaie împăturită în patru deasemenea *mauve*, pe care scria laconic:

Bună dimineața!
Alain Aubry Dandolo

Roy izbucni în rîs. Rîndurile așternute pe hîrtie cu nonșalanță — iregularitatea neglijentă a trăsăturilor, spațiile inegale dintre cuvinte — caracterizau personajul. Întîlnirea cu Alain pe Champs Elysées și pățaniile subsecvente îi reveniră în minte. O experiență agreabilă, care merita a fi repetată. Roy își notase, într-un carnet numărul de telefon al tînărului francez. Lăsă deoparte corespondența și ceru prin centralista hotelului legătura cu Parisul. Cunoștea relațiile încordate dintre Alain și mătușa lui, și se întreba dacă va izbuti să-l obțină la telefon. Cîteva zbîrnîituri precedară glasul tînărului, care se auzi în receptor rostind cuvintele trenant, leneș.

— Allo?

— Alain! Eu sînt, Roy! excalmă actorul încercînd o bucurie nebănuit de intensă.

— Bună dimineața, Roy! Am făcut pariu cu mine însumi că ai să mă chemi la telefon.

— După cum vezi, l-ai cîștigat. Mă temeam că am să dau peste mătușa ta...

— Vipera a plecat la piață. Dacă ar fi fost acasă, ți-ar fi trîntit telefonul în nas. Am potrivit însă astfel timpul încît să fiu singur cînd ai să mă chemi...

— Vreau să-ți mulțumesc pentru originala ta urare matinală. O întrebare: ai bani la tine ca să-ți plătești un bilet de avion pînă la Roma?

— Eu am întotdeauna bani, Roy.

— Atunci aleargă la aeroport și îmbarcă-te în primul Boeing cu destinația Roma. Ai să mă găsești la hotelul Excelsior, pe Via Veneto, unde te va aștepta o cameră rezervată la etajul nobil, așa cum i se cuvine unui „principe" Dandolo. Ai să te poți descurca la Roma? La nevoie, îți ies în întîmpinare la aeroport!

— Prea complicat! Ar trebui să ne coordonăm timpul, să ne batem capul căutînd locul de întîlnire, să alergăm cu limba scoasă spre a nu fi în întîrziere... Ai auzit de vre-un pelerin care să se fi rătăcit prin Roma? Poate că am să nimeresc direct în Pincio... Am auzit că acolo e paradisul sodomiților... Nu-ți face griji, Roy! Dibuiesc eu hotelul! De ce există pe lume taxiuri?

— Ești incorigibil, Alain!

— Sînt prea hîrșit spre a-mi mai schimba felul de a fi...

— Facă-se voia ta! rîse actorul, abandonînd lupta.

— Cred că înserarea ne va prinde împreună. *Au revoir*, Roy!

După ce încheie convorbirea într-o euforică stare de spirit, Montgomery se uită la ceas. Se făcuse ora 7,20. La 8 trebuia să fie la filmare. Renunță să-și consume micul dejun, aruncă scrisorile pe noptieră, iar după ce sări din pat, alergă în sala de baie. Fără să țină seama de prezența cameristei care orînduia flacoanele cu apă de toaletă pe poliţele de marmură de deasupra celor două lavabouri, se dezbrăcă și intră sub duș. Roy nu era un exhibiționist, ci un amoral, ca și ultrarafinații aristocrați de ambe sexe ai secolului XVIII, care se dezgoleau în fața servitorilor, nu pentru a-i șoca, ci pentru că îi considerau niște simple mobile.

Camerista nu se scandalizează de comportarea vedetei de film. Își continuă aparent netulburată îndeletnicirile, trăgînd din cînd în cînd cu coada ochiului spre magnificul corp atlet al actorului.

Personalul de serviciu al hotelului îl adora pentru că era familiar și împrăștia bacșișurile cu generozitate princiară. Liberalitățile lui deși uneori excesive îl costau totuși mai puțin decît salariul unui servitor de casă mare.

Zece minute îi trebuiră ca să-și termine dușul și alte cincisprezece pentru a se bărbieri și a îmbrăca un costum alb de sport. Ieși ca un ciclon din apartament, iar peste alte trei minute, la bordul Masseratti-ului său porni pe Via Veneto în sus spre grădina palatului Borghese, unde urma să se toarne scenele unui somptuos *garden party* oferit de un personaj al filmului, miliardar grec, acelei lumi aurite definită prin expresia „Roma bene". Rolul miliardarului fusese atribuit după multe tîrguieli lui Vernon Woodword, care spre uimirea și încîntarea regizorului Rudolph Zimmermann, revenise la o formă cu adevărat prodigioasă.

La 8 fără 10, Roy se înfățișase la locul filmării, o peluză vastă cu iarbă verde-jad, înconjurată de copaci seculari și înfrumusețată de statui și vase de marmură, aleasă de Zimmermann pentru faimosul *garden party*.

Roy venea foarte exact la lucru, cînd se întîmpla să nu fie sub imperiul băuturii sau al drogurilor. Își reproșa tocmai că nu sosise mai devreme, spre a da răgaz *maqui-*

lleur-ului și costumierilor să-l pregătească pe îndelete pentru intrarea pe platou. Se așteptase să-l găsească pe Zimmermann și întregul personal artistic și tehnic în plină activitate. Spre surprinderea lui, locul ales pentru filmare era gol, iar regizorul înconjurat de actori și de cîțiva tehnicieni, stătea posomorît deoparte, părînd cufundat în gînduri. Însoțitorii lui păstrau aceeași tăcere funebră.

— Ce s-a întîmplat? întrebă intrigat Roy, apropiindu-se de grupul regizorului.

Zimmermann îl privi mohorît pe sub sprîncenele-i dese, apoi replică lugubru.

— Am primit dispoziție de la New York să suspend filmările.

— Nu se poate! exclamă Roy.

Mutrele dezolate ale actorilor și tehnicienilor, pleoștiți, ca la o înmormîntare îl făcură să înțeleagă că regizorul nu glumea.

— Ți-au furnizat vreo explicație? întrebă nedumerit.

Zimmermann își puse mîinile la spate și începu să se legene înainte și înapoi, cînd pe vîrfurile picioarelor, cînd pe călcîie, exteriorizîndu-și enervarea.

— Era nevoie de explicații? Ziarele vuiesc! Toată Roma urlă!... David Weidenfeld, marele Weidenfeld, titanul Weidenfeld care ne finanța filmele s-a topit în aer ca un spiriduș, de îndată ce a aflat că F.B.I.-ul a lansat împotriva lui un mandat de urmărire. Se pare că a săvîrșit fraude cifrate la cîteva miliarde, în dauna unor acționari din Statele Unite, Anglia, Franța, Italia și nu mai știu ce alte țări. Circulă zvonul că crahul lui va atrage prăbușirea unui mare număr de Bănci, industrii și societăți comerciale... Se spune că Weidenfeld s-ar fi ascuns prin Caraibe...

— Și cu ce ne afectează ásta pe noi? excalmă Roy. Nu ne mai finanțează Weidenfeld? Ei și? Se vor găsi destui amatori gata să ne acorde spriijnul în schimbul beneficiilor...

Zimmermann explodă:

— Mă scoți din cizme, Roy, cu naivitatea ta! Nu știi nimic despre criza filmului? Despre concurența dîrză, neloială pe care ne-o face de la o vreme societățile multinaționale? Parcă ai fi căzut din lună, Roy!

— Nu ne mai rămîne decît să ne facem bagajele și să ne înapoiem la Los Angeles, rosti mohorît Vernon Woodword.

Avea ochii roșii și mîinile îi tremurau. În preajma lui cu buzele strînse și cu nările palpitînde, Jill Winters abia își stăpînea plînsul.

— Ticăloșii! excalmă ea. Joacă în bile existența oamenilor!...

— Am și dat drumul figuranților, plătindu-le evident ziua întreagă, explică Zimmermann. Personalul permanent și actorii vor primi indemnizații...

— Iată-ne pe drumuri! bolborosi consternat Daniel Carmino, un actor cu mutra lui George Raft tînăr, interpretul unui rol de „asasin pe contract".

— Trebuie să găsim o soluție! stărui Montgomery. Am să vorbesc la telefon cu Baldwin, cu Wendover, cu...

Zimmermann îl întrerupse cu un gest:

— Baldwin personal mi-a dat dispoziția să întrerup filmările. Încă de la Los Angeles îmi ajunseseră la urechе zvonuri cum că Baldwin ar fi băgat pînă în gît în combinațiile lui Weidenfeld. Că ar fi angajat nu numai banii lui, dar și pe ai studiourilor... În sfîrșit, amănunte nu cunosc. Dar acestea nu sînt esențiale...

Montgomery își izbi de cîteva ori pumnul drept în palma stîngă, oglindind pe chipul său o aprigă luptă lăuntrică.

— Rudi, repetă-mi textual vorbele lui Baldwin!

— Crezi că sînt în stare? replică exasperat Zimmermann. Cînd am auzit că îmi cere să stopez lucru, am crezut că îmi cade cerul în cap...

— Ce ți-a spus de bani?

— Că „International Pictures" nu mai dispune de fonduri pentru a acoperi cheltuielile turnării lui „Panică pe Via Veneto". Limpede?

Roy Montgomery se uită lung la interlocutorul său, la actori, la tehnicieni, la aparatura dispusă pe teren, la *trailers*-urile rezervate recuzitei, marchiorilor, costumierilor și odihnei actorilor. Celulele lui cenușii intrară febril în acțiune. Ideea care prindea să germineze, fusese semănată pe teren prielnic.

Îl luă pe Zimmermann de braț și îl trase deoparte.

— Vreau să stăm de vorbă între patru ochi, Rudi!

Prefer să nu fim auziți de oamenii noștri, fiindcă formula la care m-am gîndit, ar putea să nu dea roade. Ar fi trist pentru ei să le sădim în suflet speranțe deșarte. Și acum ascultă-mă cu atenție! Dacă ți-aș găsi un personaj dispus să ne finanțeze, ai fi *amator* să reiei filmările?

— Nu cred că „International Pictures" ar accepta să renunțe la drepturile pe care le deține asupra „Panicii pe Via Veneto"!

— Presupunînd că ar accepta un *modus vivendi*...

— Reiau imediat filmările! Am însă un contract cu studiourile noastre. N-ar fi exclus să se împotrivească...

— Rudi, eu sînt personajul în chestiune. Mă ofer să finanțez „Panică pe Via Veneto". Îl chem imediat la telefon pe Baldwin. Sînt convins că voi obține acordul lui de principiu. Dacă e strîns cu ușa, va accepta propunerea mea, chiar dacă, de formă, va ridica la început obiecții... Rudi, astăzi dă-le liber la oameni! Mîine de dimineață să se prezinte cu toții pe platoul de filmare de la „Cinecitta", pentru a li se face comunicări! Între timp, voi lua legătura cu Baldwin!

*

* *

În aceeași zi la 5 și 15 — ora New York-ului — Michael Baldwin, *chairman* și prezident al societății „International Pictures", chemă la telefon, de la sediul său din Fifth Avenue, pe producătorul general Salomon Frankfurter, aflat în acel moment în cabinetul său de lucru din Los Angeles.

— Sol, am o veste pentru dumneata. Acum o jumătate de oră, comitetul directorilor a acceptat în principiu oferta lui Roy Montgomery de a prelua integral drepturile noastre asupra filmelor „Panică pe Via Veneto" și „Peregrinările lui Ulysse". În clipa de față contabilii noștri stabilesc suma pe care urmează să i-o cerem. Totalul s-ar ridica, după estimări aproximative — ținînd seama și de cheltuielile făcute pînă în prezent de studiourile noastre — la circa zece milioane de dolari.

Salomon Frankurter, își crispă mîna pe tăblia biroului său vast cît un catafalc.

— Mare greșeală Michael! Revocați acordul! „Panică pe Via Veneto" și „Peregrinările lui Ulysee" vor aduce be-

neficii imense. Știi bine că adulmec de la distanță succesele.

— Îmi pare rău, Sol, dar nu mai putem da înapoi. Sîntem într-o situație financiară disperată. Canalia de Weidenfeld ne-a lăsat în pană. Cu milioanele lui Roy vom acoperi cheltuielile curente ale celorlalte filme intrate deja în producție.

— Apelați la Bănci, Michael!

— Să fim realiști, Sol! Nici o Bancă nu ne va acorda împrumuturi înainte de a face investigații asupra rentabilității studiourilor noastre. Dacă își vor arunca privirile asupra încasărilor noastre pe ultimul trimestru, ne vor întoarce imediat spatele.

— În lunile de vară lumea nu merge la cinema, Michael!

— Nu te îmbăta cu apă le flori, Sol! În stadiul actual sîntem legați de mîini și de picioare. Oferta lui Roy este providențială. Sînt gata să vînd drepturile noastre asupra a două filme, ca să le salvez pe celelalte zece.

— Stărui să prefer o colaborare cu o mare Bancă, Michael! Un suport financiar solid...

— Care va atrage după sine o tutelă și mai solidă! înlănțui președintele. Sol, îți dau un sfat prietenesc! Lasă pe seama noastră problemele financiare, iar tu ocupă-te de cele artistice! În acest chip n-ai să-ți creezi animozități printre acei directori care-ți reproșează deja tendințele dictatoriale... Ah, să nu uit! Roy Montgomery a cerut să-i trimitem un extras de cont al drepturilor sale bănești, neridicate încă, și care vor compensa parțial suma pe care urmează să ne-o achite în cadrul transferării de drepturi asupra celor două producții solicitate de el... Hello! Hello! Mă auzi, Sol?

Salomon Franfurter fu săgetat de o cumplită emoție. O ghiară i se înfipse în coșul pieptului, sufocîndu-l. Sosise în sfîrșit temutul ceas al socotelilor. Sutele de mii de dolari pierduți la poker, pe care și-i procurase vîrîndu-și pînă la coate mîinile în banii lui Montgomery, trebuiau restituiți, mai înainte de a se afla că el, Salomon, îi delapidase.

Glasul președintelui răsună insistent în receptor:

— Hello! S-a întrerupt legătura?

Producătorul general, răspunse anevoie, zmulgîndu-și parcă vorbele:

— Te ascult, Michael! Voi întocmi extrasul de cont!

*

* *

— *Monsieur* Linzer, sînt sigur că vom cădea la învoială Aveți în fața dumneavoastră un om serios, capabil să-și țină gura cînd este vorba să-și apere prietenii, dar și să strige cît șapte dacă socotește că interesele lui sînt lezate.

Bernard Linzer se uita cu oroare ca la un șarpe, la insul îmbrăcat sobru în costum negru, cu dungi subțiri, albastre, la cămașa lui de mătase albă, la cravata scumpă. la ochii mici, șireți, la nasul ascuțit ca o peniță, la părul orînduit cu cărare la mijloc, la mustața subțire, scrisă cu creionul deasupra gurii cu buze deasemenea subțiri ca niște ațe. Stăteau la o masă mică instalată pe trotuar în fața unui *bistro* de mîna doua. La mesele din jur se aflau puțini clienți. Din fericire, aceștia nu puteau auzi vorbele abia susurate ale individului în negru, căci circulația densă a autovehiculelor îl acoperea cu zgomotul ei intermitent.

— Ca să vă convingeți că spun adevărul, și numai adevărul, am să furnizez *Monsieur* Linzer, cîteva informații extrem de interesante, care se coroborează cu împrejurări perfect cunoscute de dumeavoastră...

Pînă și glasul individului, domol, insinuant, avea un timbru ciudat ce amintea șuierul unui șarpe.

— În seara cînd *Monsieur* Quentin II a intrat cu chei potrivite în galeria de tablouri, patronul meu, *Monsieur le marquis* de Saint Fargeau se afla internat într-un sanatoriu, datorită unor tulburări de circulație sanguină. Vă închipuiți, acolo nu avea nevoie de serviciile valetului său personal, așa că mă bucuram de o binevenită vacanță. Trebuie să știți că sînt în mansarda vilei patronului meu. Devotat intereselor stăpînului meu am urmărit plin de curiozitate și mîhnire totodată fapta necugetată a nepotului său cu atît mai mult cu cît știam că numai *Monsieur le marquis* are cheile galeriei. Vă mărturisesc, *Monsieur* Linzer, că numai întîmplarea m-a pus pe urmele acestei afaceri — hai să-i spunem pe nume — necurate. Eram la mine acasă, fiindcă în ajun

fusesem la o petrecere, și în ciuda cumpătării mele, cu care mă mîndresc, băusem un pahar mai mult alegîndu-mă cu o durere de cap sîcîitoare. Nu mi-a fost greu să-l urmăresc în ascuns pe *Monsieur* Quentin II, care a scos din galerie un mare număr de tablouri și le-a încărcat într-o autofurgonetă din garajele noastre. La volan se afla un șofer care habar n-avea de dedesubturile acestor treburi. La nevoie îmi poate confirma declarațiile, căci se află încă în serviciul stăpînului meu. Tot pe furiș, m-am instalat la volanul modestului meu Renault 5 și m-am luat după furgoneta care s-a oprit în fața galeriilor dumneavoastră din Faubourg Saint Honoré, unde tablourile au fost descărcate.

Linzer încercă să pareze lovitura cu o ripostă rostită cu nepăsare:

— Era vorba de repararea unor pînze vechi, deteriorate parțial datorită unor condiții de conservare neprielnice.

Valetul zîmbi placid:

— Explicațiile acestea n-aveți decît să le dați judecătorului de instrucție. Mă îndoiesc însă, *Monsieur* Linzer, că are să accepte versiunea dumneavoastră.

Negustătorul de tablouri avea senzația că interlocutorul său îi răsucea un cuțit în rană. Își dădea seama că propriile sale argumente erau ridicole, că nici un magistrat cu experiență, nici un polițist, nici un expert, nu le-ar fi dat crezare. Trebuia să cedeze șantajului, cu pagube cît mai mici, deși nu-și făcea iluzii în ceea ce privește sațietatea valetului.

— Faptele așa cum sînt prezentate de dumneata, *Monsieur*... *Monsieur*...

— Lecoq, pentru a vă servi. Pierre Lecoq. Prietenii îmi spun pur și simplu, Pierre.

Bernard ignoră invitația voalată.

— *Monsieur* Lecoq circumstanțele menționate, în interpretarea dumitale, ar putea pleda — la o examinare superficială — împotriva mea. Fiindcă nu vreau să planeze totuși asupra persoanei mele umbra vreunei bănuieli am să încerc să pun surdină acestei controversate chestiuni. Cît soctești că valorează tăcerea dumitale *Monsieur* Lecoq?

Valetul surîse onctuos ca un prelat:

— Cinci milioane de franci, *Monsieur* Linzer. Nici o centimă mai puțin!

Negustătorul de tablouri tresări ca și cînd l-ar fi ciupit o viespe.

— Absurd!

Valetul dădu să se ridice de pe scaun.

— În cazul ăsta îmi permiteți să mă retrag. Primul meu drum va fi la palatul de justiție.

Bernard îl opri, apucîndu-l de braț.

— Stai! După o pauză adăugă: Nu am carnetul de cecuri asupra mea...

— Prefer suma în bani lichizi, *Monsieur Linzer.* Bancnote de diferite valori, pe cît posibil, uzate.

— Nu pot să procur o suma atît de mare, cît ai bate din palme. Îmi trebuie timp...

Glasul valetului răsună de data aceasta dur, tăios:

— Mîine la aceeași oră vă aștept cu banii aici! Încap într-o valiză.

— Ce dovadă am că mai tîrziu n-ai să încerci să-mi smulgi iarăși bani? îl întrebă Bernard podidit de transpirație.

— V-am cerut o sumă care să mă satisfacă deplin. Trebuie să aveți încredere în cuvîntul meu *Monsieur* Linzer. *Trebuie!*

Bernard se ridică de la masă, străduindu-se să-și păstreze un aparent calm, o poză demnă, plină de superioritate.

— Mîine vei avea banii, *Monsieur* Lecoq. Voi fi exact la *rendez-vous.*

Două ore mai tîrziu, Bernard Linzer plecă la Nice pe calea aerului. Deși îl înspăimîntau avioanele, renunțase la o călătorie cu automobilul deoarece socotise necesară o neîntîrziată convorbire cu Antoine Bertini.

Sosi la vila acestuia pe înserat, cu un Renault 30 închiriat la aeroportul din Nice. Dar aici fu informat de către un personaj cu mutră scofîlcită de boxer, care asigura paza la poartă, că *Monsieur* Bertini plecase încă din ajun la Marseille, chemat de treburi urgente.

Tremurînd de enervare, Bernard se instală la volan și porni iarăși la drum. Își blestema neghiobia. Fusese atît de derutat de convorbirea cu Pierre Lecoq, încît uitase că Antoine îl informase în cursul ultimei lor între-

vederi că va pleca la Marseille. Lui Bernard nu-i plăcea să conducă automobilul noaptea, cînd îl orbeau farurile autovehiculelor. Îi lipsea compania „îngerașilor" și a motanului. Îi lăsase la Paris, fiindcă nu-și aveau rostul în această expediție, de care depindea întreaga sa existență.

Ieși în autostradă și după o oră și jumătate străbătu cei 200 de kilometri care-l despărțeau de Marseille. Antoine își construise o vilă magnifică pe mediteraneana Corniche John Fitzgerald Kennedy. Bernard simți o mare ușurare cînd îl găsi acasă. Antoine își încheiase cina și degusta un păhărel de Florio pe terasa vilei. Apariția prietenului său, congestionat, răsuflînd greu, apoplectic, cu o expresie de animal hăituit în ochii febrili, îl surprinse. Îi întinse condescendent mîna. Glumi:

— Arăți ca o stafie, Bernard? Ai văzut lupul cel rău?

Negustătorul de tablouri îi istorisi pe scurt discuția cu Pierre Lecoq. Încheie lugubru:

— Ce e de făcut, Tonio? Dacă nu-i închidem gura, intrăm într-un mare bucluc!

— Liniștește-te, Bernard! Asupra ta veghează Tonio Bertini! Atîta vreme cît are să trăiască prietenul tău, nimeni n-are să te deranjeze!

Vorbea calm, cu ton protector, ușor persiflant. Nu-i plăceau panicarzii. Bernard nu mai era stăpîn pe nervii săi. În clipele de criză asemenea aliați aduc mai mult neajunsuri decît avantaje. Dacă Bernard complicele său, intra în vrilă, îl afecta și pe el, Tonio. Trebuia să-l apere. O concluzie logică, și cu forță de axiomă.

Ceru amicului său cîteva date necesare oamenilor lui, pentru a-l găsi și identifica pe Lecoq., apoi îl pofti să-și petreacă seara într-un bar cu muzică bună, femei frumoase și un program de *strip tease*, remediu suveran pentru reechilibrarea-i nervoasă.

*

* *

În seara următoare, potrivit unui plan perfect pus la punct un motociclist opri ca din întîmplare în fața bistroului în care Pierre Lecoq stătea la una din mesele orînduite pe trotuar, și în așteptarea lui Bernard Linzer

consuma un Pernod. Fără să se grăbească, motociclistul scoase din hamul dinăuntrul buzunarului său de piele un pistol parabelum. În prezența spectatorilor înspăimîntați, descărcă nouă gloanțe în valetul marchizului de Saint Fargeau, apoi profitînd de panica generală, încălecă pe motocicletă și țîșni din loc într-un asurzitor zgomot de petarde. Tot ca d'n întîmplare, două limuzine, una albastră și alta albă îi acoperiră fuga, operată cu măiestrie prin puzderia de autovehicule care se scurgeau pe stradă.

A doua zi la micul dejun, Bernard Linzer — reîntors la Paris încă din ajun — citi în presa de dimineață relatarea morții violente a lui Pierre Lecoq. „Răfuială în lumea interlopă?", glăsuiau titlurile scrise cu litere mari.

Bernard se întinse cu voluptate, și plin de voie bună își muie fragedul *croissant* în cafeaua cu lapte. Privirile-i întîrziară cîteva clipe cu deliciu asupra unui tablou de Van Gogh — un peisaj provensal în ulei, provenit din colecția marchizului de Saint-Fargeau- aninat deasupra comodei Louis XV semnată de Oeben, pe care erau orînduite felurite obiecte de toaletă.

Adusă mintal un recunoscător omagiu lui Tonio Bertini, care se pricepuse să lichideze expeditiv afacerea Lecoq. Pentru a sărbători acest succes remarcabil va face o excursie în Caraibe, însoțit de îngerași și de motan. Exoticele peisaje îi vor spăla creierul de gîndurile-i urîte. După două sau trei săptămîni de hoinăreală, se va înapoia la Paris și își va relua activitatea nu numai pasionată dar și profitabilă.

Telefonul de pe noptieră zbîrnîi:

— Bernard Linzer la aparat! Cine întreabă? rosti cu bunăvoință după ce ridică receptorul.

Auzi un glas feminin, suav:

— *Monsieur* Linzer, scuzați-mă că vă deranjez la o oră atît de matinală. Am citit în jurnale vestea uciderii lui Pierre Lecoq. Și-a meritat soarta. Șantajist ordinar, a smuls lui Quentin II în repetate rînduri importante sume de bani. Îl avea la mînă fiindcă dispunea de probe zdrobitoare împotriva lui. Știa că dumneavoastră în complicitate cu Quentin II, ați înlocuit cu copii tablourile originale din colecția bunicului său...

Bernard avu brusc senzația că tot sîngele i se scurge din creier aducîndu-l în pragul leșinului. Își duse la piept mîna încleștată spasmodic, încercînd să se elibereze parcă de povara care-l strivea.

— Cunosc întreaga paveste, *Monsieur* Linzer, fiindcă am fost mulți ani prietena lui Quentin II, care nu avea secrete pentru mine. Aș putea spune că a murit în brațele mele. Am hotărît să apelez la dumneavoastră fiindcă ați fost singurul lui prieten. În timpul vieții îmi asigura o întreținere confortabilă. Acum după moartea lui, am rămas singură, lipsită de orice suport moral și material. Mi-am spus că sînteți unicul om care mă poate ajuta. O pensie viageră sau o sumă globală mi-ar acoperi cu prisosință nevoile. Sînt înțelegătoare așa că îi vom stabili cuantumul de comun acord cu atît mai mult cu cît vă cunosc generozitatea. Pentrucă știu cît de mult țineați la Quentin II, vă pot furniza și copii ale casetelor înregistrate cu vocea lui, evident, fără să-l fi prevenit, ca să le păstrez spontaneitatea. V-ar reconforta sufletește să-l auziți vorbind despre dumneavoastră. Casetele originale se află în posesia unui notar. Dacă mi s-ar întîmpla vreun accident — ca lui Lecoq de pildă — casetele ar fi imediat predate poliției. Nu știu de ce că spun toate acestea, dragul meu *Monsieur* Linzer. M-a încurajat poate reputația dărnicia dumneavoastră. Știu că față de veniturile uriașe de care dispuneți, un mic sacrificiu bănesc nu ar fi de natură să jeneze. Numele meu este Yvette Langlais. Nu ați avut ocazia să mă cunoașteți, fiindcă Quentin II era foarte gelos și nu mă prezenta prietenilor săi...

Bernard nu acordă nici un credit pretinsei gelozii a tînărului Saint-Fargeau. Desigur că femeia aceasta era o prostituată de lux, căruia Quentin II i se destăinuise în momentele de abandon, iar ea îi înregistrase pe ascuns vocea — așa cum proceda desigur și cu alți clienți — cu intenția de a se folosi de casete cînd va socoti oportun. Dar nu acesta era esențialul. Yvette Langlais era mai periculoasă, mai rapace decît valetul marchizului. Va trebui să apeleze iarăși la Bertini. Tonio va găsi un mijloc convenabil, pentru a înlătura și acest obstacol...

— Aș dori să ne întîlnim cît mai grabnic, spre a stabili împreună condițiile înțelegerii noastre, continuă Yvette cu falsă cordialitate.

Bernard se scutură dezgustat, ca și cînd i s-ar fi sugerat să stea cu un crocodil în aceeași cușcă.

— *Mademoiselle,* v-ar conveni să ne vedem mîine seară? propuse Bernard. La un bar sau la un restaurant. Vă las la dispoziție alegerea.

— Prefer la mine acasă, *Monsieur* Linzer: 56 Rue de Lille. Mîine seară la opt v-ar conveni?

— Perfect! Am să fiu punctual, *Mademoiselle!*.

Sfîrșitul convorbirii îl lăsă într-o stare de agitație incontrolabilă. Formă imediat numărul de telefon din Marseille, al lui Antoine Bertini. Prudent, îi relată pe scurt și în termeni voalați discuția purtată cu Yvette Langlais. În glasul interlocutorului său, care-l anunță că în cursul aceleași zile va sosi cu avionul la Paris, Bernard desluși o iritare rareori manifestată. Îi ieși în întîmpinare la aeroport. Bertini avea priviri întunecate, gesturi bruște și vorbirea scurtă, tăioasă.

— Dacă aș fi știut că prietenul tău, Quentin II, are gură spartă, aș fi lăsat afacerea să cadă... Va trebui s-o lichidez și pe dama asta!

Bernard își împreună mîinile, ca pentru rugă:

— Sînt îngrijorat, Tonio! Lichidarea lui Lecoq ar putea eventual să nu fie pusă în legătură cu substituirea tablourilor lui Saint Fargeau. Asasinarea curvei lui Quentin II, survenită la un interval atît de scurt, va trezi în mod sigur bănuieli.

— Nu fi idiot, Bernard! Mă doare în fund că trezesc bănuieli! Simplele bănuieli nu au dus pe nimeni la pușcărie. De probe certe mă tem. Iar suprimarea individei va suprima și probele.

— Cum rămîne cu casetele încredințate notarului?

— Vom găsi și pentru asta un remediu. Las, pe mine! În viață am avut de-a face cu destui șantajiști. Dacă m-aș fi purtat cu mînuși, le-aș fi căzut de mult victimă. De vreme ce am luat eu în mînă rezolvarea afacerii poți să te culci liniștit! Cu mine nu s-a jucat nimeni pînă acum! Tu dă-mi adresa damei! Cu asta misiunea ta s-a încheiat!...

* * *

Ronald Chandler stătea prăvălit asupra biroului său sprijinindu-se în coate și ținîndu-și capul în mîini. Veștile rele porniseră să cadă grindină. Bancruta fraudu-

loasă a lui Weidenfeld, declarată tocmai acum, în preajma adunării generale anuale a acționarilor lui „Bank of America and South Asia", avea să-i dea lovitura de grație. Dușmanii lui vor profita de ocazie spre a-l discredita, fiindcă el aprobase personal ultimul împrumut de 200 milioane de dolari acordat lui „Transworld Investiments". Dacă adăoga la această teribilă complicație și criza deschisă de oferta de *merger* a lui Sabahattin Humaidah, aflat în plină desfășurare, perspectivele erau mai mult decît sumbre.

Ușa se deschise și Beatrice își făcu discret intrarea. Lucra de mulți ani cu Ronald Chandler, așa că ajunsese să-l cunoască mai bine decît se cunoștea el însuși. Cînd îl văzu stînd abătut la birou, încercă o strîngere de inimă. Ajunsese să-l simpatizeze pe omul acesta, jovial, de o familiaritate aristocratică. Nu numai Beatrice, dar mai toți colaboratorii lui apropiați, aveau impresia că fac parte dintr-o largă și unită familie, condusă paternalist de Ron Chandler. Chiar dacă inteligența lui nu era din cele mai strălucite, suplinea această deficiență printr-un bun simț remarcabil, care-l ferea de greșeli grosolane, dar mai ales prin spiritul de camaraderie și tactul folosit în relațiile cu executivii Băncii. Mai toți erau experți în domeniile lor, iar el le dădea mînă liberă, convins că se putea întemeia pe priceperea și devotamentul lor. Încrederea lui în sinceritatea, în corectitudinea oamenilor era atît de mare, încît nu era în stare să le analizeze lucid și trăsăturile de caracter negative. Refuza pur și simplu să creadă că în lume existau oameni prin definiție răi. Violențele, fraudele, crimele relatate cu excesivă complezență prin ziare, se datorau, în concepția lui, condițiilor sociale inegale din lumea capitalistă, care nu îngăduiau tuturor membrilor ei să se dezvolte armonios, potrivit aptitudinilor și calităților respective.

— *Mr. President,* directorii s-au adunat în sala de consiliu și vă așteaptă...

În visurile ei imposibile, dar atît de captivante, se imagina mergînd la brațul lui, sărutîndu-se cu el, purtîndu-i eventual numele, îngrijindu-l cu dragoste și devotament.

Cuvintele ei aproape șoptite, nu-l treziră din starea lui de profundă demoralizare. Secretara le repetă cu

glas ceva mai tare, dar încă sub nivelul normal. Chandler tresări, și o privi năuc, de parcă atunci s-ar fi smuls dintr-un somn adînc.

— Sînteți așteptat în sala de ședințe, *Mr. President.*

Chandler își trecu mîna peste fața-i palidă.

— Mulțumesc, Beatrice...

Se ridică de la masa de lucru, și păși spre ușă, trist, descurajat, funebru, asemenea unui acuzat escortat de gardieni, spre tribunal, unde judecătorii în baza probelor zdrobitoare existente, îl vor condamna la o grea pedeapsă privativă de libertate.

Înainte de a pătrunde în sala de ședințe, se îndreptă de spinare, își umflă pieptul și își așternu pe chip o expresie calmă, hotărîtă, de șef suprem, încrezător în propriile lui forțe, dur, neînduplecat, capabil să înfrunte cu succes cele mai acute crize.

În încăperea vastă, cu pereți de sticlă orientați spre zgîrie norii din *down town,* directorii — patruzeci la număr — împărțiți în grupuri după simpatii, interese și clanuri, discutau cu voce joasă și fumau cu atîta patimă, încît instalația de climatizare abia reușea să împrospăteze aerul. Chandler schimbă saluturi și strîngeri de mîini cu reprezentanții marilor corporații și Bănci din Wall Street, cooptați în comitetul directorilor „B.A.S.A.", apoi se așeză în capul mesei lungi din același lemn de teck ca și lambriurile înalte. Cîteva tablouri de Picasso, de Dali și de Miró, aninate simetric pe pereți, erau încadrate de *Torcheres* din bronz aurit, cu globurile electrice aprinse, deși soarele nu prinsese încă să asfințească.

— În încăperea asta nu se face economie de energie! rosti în glumă Everard Hutton, vicepreședinte al Băncii Sunderland Beuaclair, încercînd să învioreze chipurile sumbre ale membrilor comitetului.

Vexat, fiindcă humorul remarcei lui trecuse neobservat, își vîrî nasul în dosarul cu probleme curente, care urmau să fie rezolvate.

Ronald Chandler aruncă o privire personajelor din jur. Întîlni chipuri fie ostile, fie derutate, fie pline de consternare, dar niciunul binevoitor. Observă lipsa lui Joseph Beaton, vicepreședinte al Băncii „Northampton Ltd", care-i sprijinea întotdeauna inițiativele cu o te-

nacitate redutabilă pentru adversari. Acum ar fi avut mare nevoie de prezența lui, căci lupii nu vor întîrzia să dea năvală spre a-l hărtăni așa cum își doreau de multă vreme, fără să fi găsit însă prilejul așteptat cu aviditate.

— *Gentlemen,* declar ședința deschisă! rosti cu solemnitate Chandler.

Aștepta dezlănțuirea atacurilor. Acestea nu întîrziară să se materializeze.

Randolph Scott, *chairman* al Grupului „Crainborne", care în ultimii ani dobîndise un *leading role* în domeniul informaticii, ceru cuvîntul.

— Înainte de a trece la primul punct al ordinii de zi, doresc să pun o întrebare președintelui acestui comitet, în legătură cu o foarte tulburătoare chestiune. Analizînd documentele supuse nouă spre aprobare, am constatat o anomalie care sper să fie doar consecința unor greșeli de date în scripte. Am să fiu mai precis. În legătură cu recenta prăbușire a Grupului „Transworld Investments", rog pe Mr. Chandler să-mi răspundă dacă este adevărat că a aprobat personal un împrumut de 200 de milioane de dolari domnului David Weidenfeld, conducătorul acestui grup, mai înainte de a fi consultat organul îndrituit să-și dea avizul, în speță *„The Bank's money policy commitee"*, singurul în drept să decidă asupra împrumuturilor superioare nivelului de 10 milioane dolari?

Ronald prevăzuse că Scott se va alinia celor hotărîți să-l lapideze. Bizar era faptul că într-o vreme fuseseră buni prieteni. Apoi Scott se însurase cu Marjorie, o actriță de mîna a doua, foarte frumoasă însă, cu care Ronald întreținuse cîțiva ani strînse relații sentimentale. Marjorie sperase să devină doamna Chandler. Dar cînd el îi înșelase așteptările, însurîndu-se cu actuala Mrs. Chandler, dragostea ei pentru Ronald se transformase în ură. După ce legătura lor se rupsese, Marjorie îl cunoscuse pe Randolph Scott. Îl captivase cu ușurință, reușind pînă la urmă să-i impună o căsătorie care avea să-i acorde un statut privilegiat în *high life*-ul american. Din clipa aceea relațiile dintre cei doi prieteni se deterioraseră brusc. Marjorie izbutise să facă din actualul soț un dușman ireductibil al fostului ei amant.

— Mr. Scott, dacă ați fi cercetat cu atenție procesele

verbale ale comitetului, ați fi găsit acordul său în chestiunea împrumutului dat lui David Weidenfeld.

Ochii mici ai lui Scott sticliră. Semăna în clipa aceea cu un șobolan prins în fascicolele de lumină ale unor faruri de automobil.

— Țin să vă atrag ateția Mr. Chandler, că încuviințarea comitetului a fost ulterioară aprobării împrumutului acordat de dumneavoastră lui Weidenfeld. Trebuie să recunoașteți că ați săvîrșit o iregularitate. Nu cred că *Securities and Exchange Commission* va aceepta acest procedeu.

Amenințarea lui Scott era abia voalată. Jubila vizibil, fiindcă îl prinsese la strîmtoare pe fostul său prieten. Chandler ar fi pus rămășag să Scott însuși va cere deschiderea unei anchete de către F.B.I. Membrii comitetului prezenți la această ședință urmăreau cu încordare ofensiva lui Scott, care tindea să ducă la compromiterea lui Chandler.

Harold Preston, în calitatea lui vecepreședinte al „B.A.S.A." încerca un anticipat fior de triumf. Înlăturarea lui Chandler de la conducerea Băncii i-ar fi consolidat propria poziție. Avea în comitet cîțiva partizani favorabili instalării lui în locul actualului președinte, care-i irita cu diletantismul său de *fils à papa* instalat la levierele de comandă ale Băncii, numai fiindcă era descendentul puternicului clan Chandler.

— Rog să fie înscrise în procesul verbal al ședinței atît intervenția mea cît și replica președintelui acestui comitet! ceru în mod expres Randolph Scott, manifestîndu-și deschis opțiunea sa pentru luarea unor măsuri aspre împotriva lui Chandler.

Atacul lui insuflă curaj și altor membri ai comitetului, care pînă la această ședință n-ar fi cutezat să se solidarizeze cu Scott. Nici unul dintre executivii Băncii nu-și ridică glasul în apărarea președintelui lor.

Ronald avea senzația că este aruncat pradă fiarelor. Fu ispitit să-și prezinte pe loc demisia, dar un rest de mîndrie îl făcu să prefere drumul rezistenței. Refuza să dea satisfacție dușmanilor. Chiar dacă va fi să-l strivească tăvălugul, nu va ceda fără luptă.

Se trecu apoi la desbaterea punctului 1 al ordinei de zi. Aprobarea de către comitet a împrumuturilor în-

cuviințate în principiu de celelalte organe competente ale Băncii.

Harold Preston se mărgini să se ralieze docil opiniilor majoritare. De la o vreme acorda un interes tot mai scăzut rezolvării problemelor curente ale Băncii. Preocupările lui profesionale erau estompate de copleșitoarele griji provocate de comportamentul absurd al feciorilor săi. Fiul său cel mare, pariurile lui hipice, îl frămîntau totuși mai puțin decît procesul lui prîslea care avea să se deschidă în curînd. Debarcarea lui Chandler îi reținea atenția și în măsura în care luîndu-i locul, i s-ar fi ameliorat condițiile de viață prin sporirea substanțială a salariului. Îl munceau însă gîndurile generate de integrarea sa forțată în sfera intereselor lui Sabahattin Humaidah. Barry Shannon, pe care nu îndrăznise să-l informeze de pierderea cecului de 500.000 de dolari, nu ezitase să-i pună la dispoziție noi sume, cînd el, Harold, i le ceruse presat de stringentele-i nevoi. De cînd se înhămase la carul bancherului arab, îi furniza cu regularitate informațiile care-i erau necesare pentru acoperirea lui „Bank of America and South Asia". Știa că evolua pe muche de cuțit. Vinderea secretelor „B.A.S.A.", dacă ar fi prins, ar putea să-l coste foarte scump. Dar se angajase atît de adînc în această operație, încît nu-i mai era posibil să dea înapoi, chiar dacă scrupule tardive l-ar fi îndemnat să o facă. Avea o singură consolare. La capătul drumului pe care se angajase, îl aștepta — în cazul unei victorii a lui Humaidah — promovarea sa la președinția „B.A.S.A.". Harold nu era însă deplin încredințat că arabul își va respecta angajamentul luat prin Shannon. Intervenise însă un factor nou favorabil lui. Instalarea sa în locul lui Chandler, mai înainte ca „B.A.S.A." să intre sub controlul lui Humaidah, îl va pune pe acesta în fața faptului împlinit, silindu-l să-și țină cuvîntul. În caz contrar, eventualele destăinuiri ale lui Harold asupra dedesubturilor necurate ale acestei afaceri, l-ar pune pe Humaidah într-o postură foarte delicată. Era clar că se aveau la mînă reciproc, și că o viitoare colaborare fără zguduiri, era în interesul amîndurora.

Harold se schimbase mult în ultima vreme. Renunțase la principiile lui morale și adoptase întreg arsenalul mașinațiilor folosite cu măiestrie de Shannon.

În cursul pauzei pe care comitetul directorilor și-o îngădui după epuizarea punctului unu din ordinea de zi, Ronald primi o serie de veşti care-l consternară. Dintre marii acționari solicitați să acorde prin delegații scrise voturile lor actualei conduceri a Băncii pentru a-i permite să iasă învingătoare la foarte apropiata adunare generală, care promitea să fie foarte tumultuoasă, numai *Madame* Olympie Chavrillon răspunsese favorabil. Ceilalți nu-și precizaseră încă opțiunile. Ducele de Northland de pildă aruncase pe piață un mare pachet de acțiuni „B.A.S.A.", cumpărate imediat de Sabahattin Humaidah. Și Roy Montgomery vînduse acțiuni în valoare de peste 50 de milioane de dolari. Principesa de Montenuovo refuzase net să acorde sprijinul actualului comitet. Bernard Linzer, celebrul neguțător de tablouri, își lichidase întreg pachetul de acțiuni „B.A.S.A.". Aceeași operație o executase și Tomasso Scarponi, bancherul italian refugiat la New York, după ce dăduse un răsunător faliment în țara sa de baștină. În privința lui existau explicații. Își transformase toate valorile în bani lichizi, fiindcă se temea să nu i se blocheze acțiunile în cazul că justiția americană ar fi acceptat să-l extrădeze italienilor spre a fi judecat pentru bancruta frauduloasă. Peste ceilalți mari acționari părea să bată un vînt de nebunie. În aceste condiții, chiar și în cadrul adunării generale „B.A.S.A.", Humaidah ar deține un număr suficient de voturi spre a-și instala partizanii în comitet, chiar dacă pînă atunci nu va fi dobîndit 51% din acțiunile emise de „Bank of America and South Asia".

Ronald nu primise în schimb nici o veste de la fiica sa, care dispunea deasemenea de un important număr de acțiuni și implicit de voturile respective. Frances cutreiera India însoțind pe un guru care propovăduia fraternizarea universală prin intermediul „Beției divine", mai precis al consumării drogurilor.

Foarte gravă era situația lui Teddy Bear. Emisarul tatălui său, care încercase să-l contacteze în Europa, se înapoiase la New York împovărat de știri alarmante. Teddy Bear se aflase internat în clinica doctorului Thalberg, unde fusese recent supus unei intervenții chirurgicale pentru extirparea tumorii canceroase dezvoltate pe creier. În condiția lui fizică actuală — se afla în

stare comatoasă într-unul din saloanele de reanimare ale clinicei — nici nu putea fi vorba să i se ceară a-și aștearne semnătura pe o delegație prin care atribuia drepturile sale de vot actualului comitet al Băncii.

Ronald fuma nervos o țigară de foi înainte de a redeschide ședința, cînd Joseph Beaton apăru în sală, greoi ca o focă. Agita un ziar, făcînd mare haz de descoperires lui.

— Închipuiți-vă, prieteni, un imbecil a pierdut un cec la purtător de 500.000 de dolari. Fițuica asta publică o xerocopie a înscrisului pierdut și anunță deschiderea unei anchete pentru descoperirea emitentului și a beneficiarului. Semnatarul articolului crede în existența unui tenebros caz de mită. Numai așa își explică anonimatul și tăcerea păstrate de acei care în mod normal, ar fi trebuit să facă toate diligențele spre a recupera cecul. Ard de curiozitate să aflu cine va cădea mesa!

— Cazurile de mită au devenit grețos de banale! opină Everard Hutton, aprinzîndu-și tacticos pipa.

— Nu ridicați piatra! opină sentențios Randolph Scott. Oricare dintre noi ar putea să cadă victimă unor înscenări. În asemenea chestiuni eu sînt foarte suspicios!

Și Harold Preston auzise comentariile lui Joseph Beaton. Știa însă că nu era vorbă despre o înscenare. O sudoare înghețată îi îmbrobonase fruntea, iar inima prinsese să i se zbată zgomotos în coșul pieptului. Dacă ziaristul respectiv ar reuși să facă lumină în această afacere, el, Harold Preston, s-ar putea socoti încă de pe acum un om pierdut. Nu i-ar mai rămîne decît să-și tragă un glonte în tîmplă. Căci pentru nimic în lume n-ar accepta să se vadă tîrît în fața tribunalelor. Doi infractori în familie — tatăl și fiul — ar fi prea mult.

*

* *

— Lascalzo, băiatule, al meu ești! De data asta nu mai îmi scapi

Cînd auzi înapoia sa vocea comisarului Massimo Gatti, Tonio Lascalzo se răsuci pe călcîie, ca și cînd l-ar fi ars în ceafă un fier înroșit în foc.

Deși inima îi bătea sarabanda — prezența lui Gatti îl împanica întotdeauna — încercă să-și recîștige cal-

mul. Mîna mare și păroasă a polițistului i se lăsa greu pe umăr.

— Ce aveți cu mine, domnule comisar? protestă Tonio Lascalzo cu glas subțiat de emoție, dar și cu demnitatea omului care se știe nevinovat. M-ați prins cu mîna în buzunarul cuiva? Vocea i se ascuți și mai mult: Acum sînt un om onorabil, domnule comisar!

De cînd intrase în slujba lui Lou Tam Tambone, se simțea regenerat. Tambone îl fortificase, redîndu-i încrederea în propria lui persoană, în propria lui capacitate.

Glasul polițistului, care-l privea în ochi zîmbind, sună aproape efectuos:

— Lasă fasoanele, Lascalzo, băiatule! Mai încet cu onorabilitatea!

În înșfăcă de braț și în ciuda slabei lui împotriviri, îl tîrî spre o mașină a poliției în care îl vîrî silnic. Se așeză apoi pe bancheta din urmă, alături de prizonierul său, dominîndu-l cu un cap.

— De data asta ți s-a înfundat, frumușelule! îi vorbi aproape de ureche. Ai intrat într-o încurcătură din care n-ai să scapi cu mai puțin de zece ani temniță!

— Refuz să mai scot vre-un cuvînt, domnule comisar, înainte de a sta de vorbă cu avocatul meu!

Gatti rîse cu poftă:

— Cocoșelul invocă drepturile sale constituționale! Lascalzo, băiatule, de îndată ce ajungem la poliție, îți pun telefonul în brațe. Poți să chemi întreg baroul din Roma, și pe patronul tău Lou Tambone pe deasupra!

Tonio își aminti de legea *omertei.*

— Nu am nici un patron cu numele ăsta!

— Foarte bine, puișorule! Dar chestia asta o cunoști?

Scoase din buzunarul de jos al vestei cafenii plumbul unui cartuș.

— Uite-te bine la el, bobocelule! Nu-ți spune nimic?

Tonio clătină negativ din cap, fără să răspundă.

— Chiar nimic? stărui polițistul. Atunci să-ți spun eu povestea lui. Plumbul a fost extras din coapsa mea. M-am vindecat însă repede căci sînt voinic ca un taur, iar rănile mi se închid în chip miraculos. Vrei să afli și unde m-am ales cu mărțișorul ăsta? Am să-ți spun,

ca să nu mori prost, puișorule! M-ai cadorisit tu cu el! Vrei să știi și unde!... La San Fedele! În toiul nopții!

Lui Tonio i se împăienjeniră ochii și i se muiară picioarele. Vorbise oare Mario? Tambone îl asigurase că Mario este mai tăcut decît un mormînt. Continuă totuși să afecteze o nevinovăție ofensată:

— Habar n-am unde este San Fedele! Cît despre pistol, în viața mea n-am tras un foc! Cu portofelele altora am avut de-a face. Recunosc Dar și de asta m-am lăsat definitiv! Vreau să fiu om cinstit! Cetățean pașnic și muncitor al acestei țări!

— Vei avea tot timpul să te călugărești în temniță, băiețașule!

Pe Tonio îl exasperau diminutivele rostite sarcastic, cu care-l biciuia polițistul.

— Am găsit amprentele tale, porumbelule, în mașina părăsită de tine și de Mario la San Fedele, aproape de granița elvețiană. Nu știam că îți plac voiajurile în străinătate, vrăbioiule! Să-ți mai spun o noutate, motănelule! Am pus laba și pe pistolul cu care ai tras în mine. Cum? Mă privește! Probele balistice sînt limpezi. Acum mă crezi, păsărelule, că te-ai căptușit cu zece ani? Tentativă de omor, încercare de trecere frauduloasă peste frontieră a unui mare pachet de devize, purtare de armă fără autorizație și alte mărunțișuri asupra cărora vei avea tot timpul să reflectezi la răcoare!

Tonio asculta înfiorat vorbele comisarului. Îl cuprinse deodată o jale adîncă la gîndul că avea să-și piardă libertatea pe un termen atît de lung. Era deprins cu găinăriile și pedepsele derizorii. Perspectiva zugrăvită de comisarul Gatti îl înspăimînta. Nu era plămădit din aluatul lui Mario sau al altor mafioți capabili să păstreze pînă la moarte tăcerea. Nu avea o familie numeroasă, pe care să o protejeze Tambone, în timp ce el, Tonio, va fi întemnițat. Curajul afișat pînă atunci îl părăsi deodată. Îl podidiră lacrimile.

Comisarul Gatti îl pîndea cu coada ochiului, bucuros că războiul său psihologic dăduse roade. Tonio Lascalzo nu era decît un pungaș de buzunare, fricos și laș, o cîrpă omenească.

Tonio se uită pe ferestrele mașinii la lumea care circula liberă pe trotuare, la automobilele conduse de oa-

meni liberi, la case, la magazine, la femeile tinere, frumoase, și atît de dezirabile.

— Ascultă, Tonio, eu vreau îndreptarea păcătosului, nu nimicirea lui. Dacă ții să faci pe eroul, ai să putrezești în pușcărie, printre criminali, bătăuși și invertiți. Una e să stai în mijlocul lor cîteva luni, alta să petreci an după an, în dosul gratiilor. Depinde numai de tine, Lascalzo, ca să scapi cu o pedeapsă simbolică. Îți propus un tîrg. Ajută-mă să-l înhaț pe Lou Tambone, și eu te scot din încurcătura în care te-ai băgat prostește.

Tonio îl privi îngrozit:

— Dacă îl dau în vileag pe Lou Tambone, mă ucid oamenii lui!

— Prostii! Dacă Tambore intră după gratii, oamenii lui care ne vor scăpa eventual printre degete, nu vor ști cum să se facă mai repede nevăzuți.

— Dar eu nu-i cunosc tainele...

— Lasă glumele! Nu-ți cer mare lucru. Cîteva fotografii de pe registrele sale care să oglindească exportul fraudulos al devizelor, operație executată cu regularitate de Tambone. Pentru reușita ei se folosește de nenorociți ca tine, care își asumă toate riscurile în schimbul unor cîștiguri minime. Nu-ți va fi greu să ajungi la registre căci după cîte sînt informat ai reușit să cîștigi încrederea lui Tambone. Isprava ta de la San Fedele te-a ridicat în ochii lui. Ei, ce zici, batem palma?

— Dacă mă învoiesc, îmi dați drumul să plec? întrebă timid Tonio

— Opresc mașina, îți deschid portiera, și te invit să-și vezi sănătos de treburi. Tonul lui Gatti deveni brusc amenințător: Dar dacă încerci să joci în ham, poți să te socotești de pe acum un om terminat... Ei, ce răspuns îmi dai? Dacă apuci să ajungi la poliție, va fi greu să-ți dau drumul, fără să trezești bănuielile pentru oamenii lui Tambone.

Tonio cugetă asupra propunerii polițistului. Dacă ar accepta compromisul, s-ar angaja într-un joc foarte periculos. Pe de altă parte, dacă l-ar servi pe Gatti și-ar asigura protecția poliției, avantaj deloc neglijabil!

— Mai ai trei minute de gîndire! reveni la atac comisarul. Ne apropiem de poliție...

— Dacă Tambone află că îl trădez, mă ucide!

— Moartea e mai ușoară decît zece ani de închisoa-

re. Pe de altă parte, dacă refuzi tîrgul, e destul să lansez printre deținuți zvonul că ai devenit informatorul meu — chiar dacă acest lucru nu este adevărat — ca să nu mai ieși viu din pușcărie.

— N-ar fi cinstit, domnule comisar să mă nenorociți, fiindcă sînt slab și nu mă pot apăra.

— Slab? N-ai avocați care să te apere? Numai că argumentele juridice n-au să te ferească de cuțitele deținuților.

— Mă șantajați, domnule comisar! exclamă Tonio exasperat.

— Ia-o cum vrei! Ei? Opresc?

— Nu știu ce să spun . . .

— Hotărăște-te pînă nu este prea tîrziu!

Tonio își petrecu buimac mîna peste frunte. Dacă ar profita de șansa oferită de comisar ar putea încerca să treacă frontiera. În Franța sau în Elveția ar scăpa și de Gatti și de Tambone.

— Accept! rosti hotărît.

Comisarul rîse, apoi puse mîna pe umărul polițistului în haine civile aflat la volan.

— Oprește, Luigi!

Mașina stopă la trotuar.

Tonio întinse mîna spre clanța portierei.

— Un moment! îl reținu Gatti. Mîine seară la nouă, ne întîlnim lîngă Arca de la Pace. Am să-ți dau un aparat miniatural de fotografiat. Scoase din buzunar o carte de vizită: Iată și numărul meu de telefon. Învață-l pe dinafară! Dacă ai ceva urgent să-mi comunici, mă chemi la orice oră din zi sau din noapte!

Tonio luă cartea de vizită, șovăi o clipă, apoi coborî din mașină.

*

* *

Silueta adolescentină a lui Alain Auby Dandolo, înveșmîntată conformist în *blue jeans*, cămașă înflorată, bluzon de piele albastră și cizme scurte, galbene, de *cow boy*, se oglindea în plină fugă în vitrinele magazinelor de pe bulevardul Saint Germain. Privirile lui căutau frenetic un taxi liber, dar toate cele întîlnite pînă acum erau ocupate. Abia în Place Maubert, izbuti să găsească un fel de hîrb pe patru roate, în așteptare

de clienți. Se aruncă în mașină și gîfîind, porunci șoferului:

— Orly! Du-mă ca vîntul! Sînt în întîrziere!

Înainte de a-și urni cotețul ambulant, taximetristul, un tip cu nas bulbucat și obraji roșii, striați de vinișoare sanguine, îl privi suspicios:

— Ai bani destui, tinere?

Alain făcu o mutră exasperată:

— Am! Grăbește-te!

Exhibă din buzunarul bluzonului un rulou de bancnote mari de cîte cinci sute de franci. Taximetristul făcu ochii mari, și stimulat de viziunea banilor, își puse rabla în mișcare. În vreme ce-și strecura arhaicul autovehicul prin circulația infernală de la miezul zilei, gîndea cu obidă:

— Cu francii țîncului ăstuia, aș putea trăi, cu nevasta și copii, cinci sau șase luni încheiate. Trebuie să fie vreun băiat de bani gata sau, Doamne ferește, vreun delicvent minor, traficant de droguri, pungaș, ori asasin... Mai mare rușinea! Nu e de mirare că lumea se duce de-a dura!

În vreme ce reflecta asupra anacronicelor nedreptăți sociale și asupra injustei distribuiri a averilor — era un vechi marxist — mașina descentrată, cu roțile din față axate mai spre stînga decît cele din spate, mergea șontocăind, asemenea Fordurilor cu mustăți din comediile americane imediat următoare primului război mondial.

Nerăbdător, Alain își consulta ceasul, întrebîndu-se dacă va ajunge în timp util la aeroport. Își reținuse bilet la cursa Air France pentru Roma, dar întîrziase la școală, unde dirigintele, exigent în ceea ce privește prezența la cursuri, ridicase obiecțiuni înainte de a-i aproba să absenteze o săptămînă. Pe Alain îl pufnea rîsul cînd recapitula seriozitatea cu care Jeröme Aubry Dandolo, unchiul său patern îi pledase cauza în fața severului dascăl. Pentru această ocazie solemnă îmbrăcase cel mai bun costum al său — un — *mille points sel et poivre*, care văzuse zile mai bune — și suprem sacrificiu, se obținuse să-și bea rachiul matinal. Cînd își dădea silința, Jeröme Aubry Dandolo avea *grand air*. Poate că realmente cobora dintr-o familie de dogi, așa cu se lăuda. Unchiul lui Alain era un bețivan notoriu.

Pentru că păstra încă urmele unei frumuseți virile, nevastă-sa îl întreținea din anemicul ei cîștig de croitoreasă, furnizîndu-i în afara hranei, țigările și băuturile alcoolice zilnice. Deși în tinerețe îl adorase, trecerea anilor, lipsurile, viciile și pretențiile lui, o înăcriseră transformînd-o într-un fel de cumătră gureșă, pisăloagă și mai ales veninoasă. Pe Alain îl detesta, mai ales de cînd aflase că are înclinări contra naturii.

Unchiul Jerôme își iubea și respecta nepotul, fiindcă acesta îi oferea generoase suplimente bănești, repede sfeterisite la tejghelele cîrciumilor și pe mesele de biliard.

Alain s-ar fi lipsit de găzduirea amară a rudelor sale. Cîștiga atît de mulți bani, vînzîndu-se clienților vîrstnici cu gusturi speciale, încît i-ar fi fost ușor să închirieze un apartament luxos în Neuilly, să-și cumpere o mașină de sport și să trăiască în huzur. Dar cum și-ar fi justificat veniturile?

Unchiul Jerôme îi acoperea escapadele, și servea drept secretar primind la telefon mesajele destinate băiatului cînd acesta lipsea de acasă, se înfățișa la școală ori de cîte ori prezența părinților era necesară, și nu șovăia să facă tot felul de comisioane mărunte, pe care nu le socotea incompatibile cu propria-i demnitate. Alain încercase într-o vreme să-i dea bani în păstrare, dar renunțase la acest procedeu, după ce constatase că unchiul său îi secătuia pe nesimțite fondurile.

În ultima vreme își depozita rezervele bănești în diferite Bănci — cîte puțin la fiecare — spre a nu stîrni suspiciunea prin depuneri masive într-un singur cont...

În ciuda temerilor sale, Alain sosi cu bine la Orly. Nu se încărcase cu bagaje. Dispunea de bani suficienți spre a-și cumpăra la Roma orice articole vestimentare de care ar fi avut eventual nevoie.

Își procură în schimb un vraf de reviste. Adora ilustrațiile viu colorate și lectura rubricilor mondene.

Perspectiva reîntîlnirii cu Roy Montgomery îl excita la culme. Actorul american era cu totul diferit de ceilalți clienți, care nu vedeau în el decît un obiect în stare să le slujească luxura. Deși relațiile lui cu acești indivizi îl maturizaseră înainte de vreme, rămăsese în adîncul sufletului un copil însetat de afecțiune. Printre colegii lui de școală — fete și băieți — nu căutase to-

tuși să-și facă prieteni. Dacă îi zărea pe stradă, îi ocolea. Nu-i convenea să fie văzut de aceștia în compania oamenilor care alcătuiau fundalul inavuat al existenței sale nocturne.

În avion își rezervase un loc la clasa întîia. Aștepta cu nerăbdare, decolarea, menită să-l despartă de o lume nu tocmai dezirabilă, care îl scîrbea uneori la culme, deși într-un fel îi devenise indenspensabilă. Uneori își punea o întrebare la care nu putea răspunde. Plăcerea de a cîștiga ușor banii, sau propria-i perversiune motiva existența-i atît de frămîntată? Se îngrozea la gîndul că ar putea fi prins de poliția de moravuri și trimis la o școală de corecție. Amenințare veșnic prezentă, care ar pune un rușinos sfîrșit vieții duble pe care o ducea de mai bine de doi ani. Cu inconștiența tinereții brava însă primejdia, mergînd nebunește înainte.

Lîngă el se aflau două locuri libere. Titularii lor, după toate aparențele oameni de afaceri, sosiră cu cîteva momente înainte de decolare. Alain zîmbi în colțul gurii, Unul dintre noii veniți era americanul Timothy Cuzak, magnat în domeniul confecțiilor de gata. Averea prea de curînd dobîndită nu reușise să-i lustruiască parvenitismul încă supărător de vizibil. Costumul de sport era impecabil croit, dar cravata avea culori țipătoare ca și cămașa. Purta un inel de aur masiv încrustat cu un diamant de dimensiuni impresionante și mirosea tare a apă de toaletă. Chelia îi era parțial acoperită de șuvițe de păr aduse dinspre ceafă. Cînd îl văzu pe Alain, își strînsese buzele și întoarse ostentativ capul. Adolescentul cunoștea motivele acestei comportări. Cuzak fusese clientul său — foarte darnic dealtfel — într-o seară, nu de mult. Acum vecinătatea tînărului îl jena.

Însoțitorul lui Cuzak — răspundea la numele de Leo Rubin — era un bărbat în jur de șaptezeci de ani, cu părul cănit, pieptănat cu cărare la mijloc, cu gușă trandafirie și pîntecele lăbărțat, prins într-o vestă de catifea *crême* în ton cu costumul *marron* închis. Avea ochi vioi, ascunși după lentilele groase ale unor ochelari cu rame de aur. Mișcările largi ale brațelor care-i subliniau argumentele, aminteau gesturile unui dirijor în plin concert.

— Schimbă profilul activității tale, Tim! îl îndemna volubil însoțitorul. De ce să-ți complici existența îngrijindu-te să-ți asortezi colecțiile cu modele veșnic noi, de ce să faci eforturi ca să scapi de stocurile demodate, invandabile, cînd poți să te rezumi la un articol unic, care necesită doar variații ușoare pe aceeași temă. Care articol vestimentar are azi cea mai mare vogă în lume? Un pantalon albastru din pînză grosolană, tare ca tovalul, denumit *blue jeans*. Se spune că tinerii fug de uniforme, că sînt neconformiști, că în imbrăcăminte dau frîu liber fanteziei! Nimic mai fals, dragul meu! Toți tinerii poartă azi *blue jeans*, o uniformă universală. Noi occidentalii, în vizită la Peking, rămînem uimiți de stereotipia lor vestimentară. Sînt convins că și chinezii care vin în Occident, rămîn surprinși de repetarea la infinit a universalului *blue jeans*. Nu mai vorbesc de alt aspect al problemei: reclama. Eticheta confecțiilor tale, Tim, se coase discret deasupra buzunarului de dinăuntru al hainei. Eticheta *blue jeans*-ilor mei se etalează, gravată în piele, pe crupa posesorilor pantalonului. O reclamă vizibilă, ostentativă, zgomotoasă, care nu mă costă nimic. Nu numai atît, dar tinerii noștri clienți se întrec să poarte aceleași invariabile *T-shirts*, pe care figurează deasemenea reclama pantalonilor albaștri. Pe vremuri plăteam bani grei, pentru ca niște indivizi să umble pe stradă, cărînd pe piept și pe spinare pancarte cu reclame. Azi, tinerii, și chiar și cei mai puțin tineri abordează cu mîndrie pe piept și pe spinare emblema mea, fără ca această reclamă să mă coste vre-un cent. S-a ajuns pînă acolo cu absurditatea încît ei înșiși plătesc acele comice *T-shits* care ne fac indirect o propagandă formidabilă. Cred că fabricanții de *blue-jeans*, fie că se numesc Levi, Leo, Rubin sau Riffles, sînt mai cunoscuți pe cuprinsul celor cinci continente decît președinții Carter și Brejnev luați la un loc. Ascultă-mă pe mine, Tim te-aș îndemna să te specializezi în *blue-jeans* și să-mi faci indirect concurență, dacă n-ai fi ginerele meu. Mă gîndesc însă la viitorul ficei mele...

Abia acum înțelese Alain de ce Cuzak se ferea să arate că îl cunoaște. Bătrînul Rubin, grație îndelungatei sale experiențe de viață era desigur expert în descifrarea slăbiciunilor omenești. Poate că știa ceva și despre viciile nemărturisite ale ginerului. Nu era în inte-

resul lui Cuzak să confirme bănuielile socrului, să-și etaleze turpitudinea prin recunoașterea publică a unor relații cu un tînăr prea frumos ca să nu trezească suspiciuni.

— Nu ești de părere să mergem la bâr? propuse neguțătorul de confecții socrului său. În fotoliul ăsta incomod mi-au amorțit picioarele!

Bătrînul se ridică vioi în picioare.

— Sînt la dispoziția ta, băiete! Nu mi-ai spus ce mai face Sarah? Și Noah, și Lea ce mai fac? Tot cu tenisul?...

— Cei doi bărbați se îndepărtară, bătrînul Rubin umblînd agale, Cuzak călcînd nervos, neastîmpărat, ca și cînd ar fi avut sub tălpi cărbuni aprinși.

Alain nu-i mai revăzu nici după sosirea la Roma. Probabil că prudentul Cuzak hotărîse să rămînă în bar pînă ce adolescentul avea să coboare din avion.

Se făcuse ora prînzului, cînd Alain pătrunse în aerogara Leonardo da Vinci. Schimbă zece mii de franci în lire italienești, apoi plin de ardoare părăsi clădirea. Pentru întîia oară punea piciorul pe pămîntul Italiei. Abia aștepta să cutreiere Roma. Se întreba cum de nu îi venise mai de mult în gînd să călătorească căci banii nu-i lipsiseră. Trebuise să intervină în viața sa Roy Montgomery, spre a se urni din Paris.

Un taxi îl duse direct la hotelul Excelsior. La recepție fu informat că Mr. Montgomery plecase la New York într-o călătorie fulger, dar că înainte de a părăsi Roma îi rezervase o cameră și îi asigurase întreținerea pe tot timpul absenței sale. Tipul de la recepție, cunoscînd din zvon public preferințele bizare ale actorului, se uită cu o curiozitate inabil estompată la parizianul acesta suspect de tînăr. Fiindcă era deprins cu cele mai elucubrante ciudățenii ale clienților, ale căror trăzneli creșteau proporțional cu valoarea depozitelor încredințate de ei seifurilor din marile Bănci, nu acorda totuși prea mare însemnătate acestor relații sui generis. Cu profesională amabilitate dădu noului venit cheia camerei, urîndu-i o frumoasă ședere.

Puțin dezamăgit de absența neprevăzută a lui Roy, adolescentul își inspectă încăperea foarte elegantă, cu priveliște spre forfota pestriță dar atît de pitorească de pe Via Veneto. Coborî apoi la restaurantul hotelului și

comandă un prînz frugal, care nu necesita preparații îndelungate, pentru că era nerăbdător să viziteze orașul. În vreme ce aștepta să i se aducă primul fel — o cremă de ciuperci — remarcă la o masă nu prea îndepărtată de a lui, două femei de o vîrstă nedefinită, îmbrăcate cu mult gust, care-și vorbeau privindu-l din cînd în cînd cu interes.

„Culmea ar fi să-mi facă și astea propuneri", își zise în sinea lui, deși era deprins să fie solicitat de prezentanții propriului său sex. Poate că femeile îi transmiseseră prin telepatie intențiile lui, căci foarte curînd *maître d'hotel*-ul se prezentă la masa lui, aducînd pe o mică tavă de argint o carte de vizită cu litere *mauve*, ușor reliefate.

Permite-ți, Signor Dandolo, să vă transmit un mesaj. Una dintre doamnele de la masa aceea, dorește să vă vorbească asupra unui subiect susceptibil să vă intereseze!

Demnul personaj, îmbrăcat în negru și cu un ecuson fixat pe rever care-i indica numele și calitatea, îi vorbise cu elaborat respect.

Nedumerit, Alain își aruncă privirile asupra cărții de vizită. Citise pentru sine: Henriette Chertsey, Președinte — Director General al Grupului „French Style". Adolescentul se descurca mulțumitor în principalele limbi occidentale — engleza, italiana, spaniola și suedeza, la care se adaugă desigur franceza lui natală — fiindcă în „îndeletnicirea" lui avea de-a face cu o lume cosmopolită, dar și pentrucă îi plăcea să i se spună că este un poliglot. La Paris, la adăpostul anonimatului, ar fi răspuns imediat la invitația Henriettei Chertsey, care îi stîrnise curiozitatea. Aici însă era invitatul lui Roy Montgomery și în această postură avea obligația să păstreze — cel puțin de formă — un aer de respectabilitate.

Observîndu-i ezitarea, *maître d'hotel*-ul se grăbi să adauge:

— *Signora* Chertsey este o veche clientă a hotelului nostru și o persoană de o desăvîrșită seriozitate.

Tonul și atitudinea deferentă a sobrului personaj, dădură de înțeles lui Alain că aici, la Roma, onorabilitatea lui nu era cîtuși de puțin pusă la îndoială. Iar faptul că i se adresa pe nume, dovedea că mai înainte

de a-i vorbi, ceruse relații la recepție asupra identității sale.

— Bine, spuneți *Signorei* Chertsey că voi veni pentru cîteva clipe!

— Prea bine, *Signor* Dandolo! Vă mulțumesc, *Signor* Dandolo!

Maître d'hotel-ul îi pronunța numele cu emfază, impresionat de sonoritățile lui aristocratice. Îl socotea desigur un adevărat Dandolo.

Cîteva momente mai tîrziu, Alain se înfățișă la masa celor două doamne, ținînd în mînă cartea de vizită.

— Îmi permiteți să mă prezint: Alain Aubry Dandolo. Cu ce vă pot fi de folos?

Vorbea protocolar, distant, aproape sever. Intrase în pielea personajului *ultraonorabil* și voia să-i păstreze neîntinată firma.

— Sînt Henriette Chertsey, îi zîmbi întinzîndu-i mîna subțire, extrem de îngrijită una dintre doamne, care purta cu eleganță un taior *cyclamen*. Încîntată să te cunosc, *Signor* Dandolo!

Și ea îi rosti numele cu acel ciudat și paradoxal amestec de respect și familiaritate pe care și-l acordă reciproc membrii *jet-set*-ului. Henriette se adresă însoțitoarei sale:

— Olympie, îmi dai voie să-ți prezint pe *Signor* Alain Dandolo! *Signor* Dandolo, *Signora* Olympie Chavrillon este prietena mea cea mai bună. Te rog să iei loc cîteva clipe!

Alain acceptă invitația. Citi amuzat în ochii Olympiei Chavrillon un interes deosebit. Își dădea seama că în imaginație ea îl și dezbrăcase. Privirea Henriettei Chertsey, deși tot atît de apreciativă, păstra o răceală profesională.

— Am să-ți explic de ce am cutezat să te inportunez, *Signor* Dandolo, reluă aceasta. Dirijez o revistă de mode „French Style', care are și un profil monden.

Alain cunoștea această publicație ultrarafinată, care concura pe „Vogue" și pe „Officiel".

— Doresc să introduc și eu o inovație, a cărei premieră mi-a suflat-o din nefericire revista „Vogue" și anume glorificarea prin imagine a nudului masculin. Nu vreau să mă înțelegi greșit, *Signor* Dandolo! se grăbi să adauge Henriette. Nu este vorba de fotografii por-

nografice, absolut fără rost în „French Style", ci de artă adevărată, în cel mai elevat sens al cuvîntului. Sînt o feministă, *Signor* Dandolo. O feministă încarnată, care refuză să mai suporte inferioritatea impusă de bărbați sexului slab în toate domeniile. Am să mă refer de pildă la un aspect care mă interesează din punct de vedere profesional. Resping cu hotărîre monopolul nudului feminin în fotografii, care nu reprezintă un omagiu adus frumuseții feminine, ci este doar un trist vestigiu al epocii în care sclavele goale erau expuse spre vînzarea cumpărătorilor amatori de carne tînără în afara relațiilor conjugale. Vreau să pun un lucru la punct. Dacă am de gînd să public fotografiile unor bărbați tineri goi, nu o fac pentru a-i coborî la postura de sclavi. Ar fi un nonsens. Prin campania mea urmăresc să restabilesc o egalitate deplină între bărbați și femei. Dacă bărbații au dreptul să-și bucure ochii admirînd nudurile fetelor tinere, de ce să nu avem și noi, femeile, dreptul de a ne desfăta cu imaginile unor tineri frumoși și goi?

— Nu știu cu ce v-aș putea fi eu de folos, rosti Alain stingherit, deși pricepuse unde voia interlocutoarea lui să ajungă.

— Dacă dumneata vrei să sprijini justele revendicări ale femeilor, acceptă să pozezi pentru „French Style"?

— Nud? exclamă Alain perplex.

— Nud! De ce nu? Reprezinți doar chintesența virilității în veșmîntul său fizic cel mai frumos: tinerețea! Eu sînt o femeie de afaceri. Nu vreau să iei în nume de rău oferta mea. Dar pentru osteneala dumnitale vei primi 2000 de dollari. Gîndește-te, *Signor* Dandolo, că zeci de mii, sute de mii de femei îți vor admira corpul! Cultul nudului tînăr era la mare preț în Grecia Antică! Dumneata ai reînvia acest cult în revista „French Style"! Sper că ai să accepți propunerea mea, avantajoasă consider eu pentru toate părțile interesate.

Dacă Alain avusese unele ezitări, perspectiva încasării celor 2000 de dolari i le risipi cu ușurință. Transformînd în franci suma oferită de Henriette Chertsey, realiza salariul unui muncitor pe trei luni. Nu se putea spune că fizicul lui nu-l slujea de minune.

— *Signora* Chertsey, deși ideea dumneavoastră mă dezorientează, nu îndrăznesc să vă refuz.

— Ador afacerile încheiate expeditiv! exclamă ea cu entuziasm. Mîine de dimineață, *Signor* Dandolo, la ora aleasă de dumneata, faci o vizită la sediul grupului „French Style" din Roma. Am să-ți notez adresa pe această carte de vizită, spuse ea așternînd-o cu scrisu-i fin sub literele tipărite în *mauve*. Fotograful nostru te va aștepta, sînt sigur, cu nerăbdare. Este un tînăr de mare talent, care va atinge gloria lui Cecil Beaton. Iar noi vom păstra legătura. O colaborare viitoare mai strînsă, n-ar fi exclusă...

După un nou schimb de amabilități, Alain își luă rămas bun și se înapoie la masa lui.

— Pretindeai, Olympie, că are să-mi respingă oferta! rosti triumfătoare Henriette. I-am cumpărat supunerea așa cum tu îți cumperi amanții tineri. Ne întoarcem treptat la matriarhat, draga mea.

— Parcă mai înainte nu tot femeile erau stăpîne! ripostă *Madame* Chavrillon. Prin intermediul micului lor triunghi blond, brun sau roșcovan, au îngenunchiat pe cei mai îndărătnici bărbați.

— Devii scabroasă, Olympie! o mustră Henriette în glumă. Am o idee! Să inversez legenda Judecății lui Paris. În locul lui am să pun o femeie, iar pe Aphrodita, Diana și Minerva am să le transform în bărbați. Imaginează-ți coperta unei reviste înfățișînd un asemenea subiect! Aphrodita — judecător — să aleagă între Hercules, Hermes și Ganymedes. Ar facea furori! Din terțet ar făcea parte Alain Dandolo, protejatul tău Toni, iar al treilea...

Madame Chavrillon o întrerupse, ridicînd mîna asemenea unui agent de circulație care oprește cu un singur gest imperios puhoiul de autovehicule.

— Nici nu poate fi vorba de Toni! L-am destinat unei cariere strălucitoare de balerin, nu vreau să-l văd făcînd pe saltimbancul la concursurile de frumusețe masculină!

— Păcat! exclamă Henriette. Îi ofeream prilejul unic de a-i face reclamă în paginile revistei mele. În orice caz, oferta mea rămîne deschisă. Poate ai să te răzgîndești!

Toată după amiaza, Alain și-o petrecu vizitînd Roma și monumentele ei. Basilica San Pietro și Piazza di Spagna, Colosseum-ul și Băile lui Caracalla, Campidoglia și grădina Borghese, Castelul Sant Angelo și Pantheonul. Aruncă o băncuță în Fontana di Trevi, spre a-și cumpăra revenirea la Roma, și se cățără pe treptele monumentului lui Vittorio Emanuele II. Cu desăvîrșire îl cuceri însă Via del Babnino și Via Marguta, cu splendidele lor magazine de artă și de antichități. Alain visa să-și construiască o casă frumoasă, în Neuilly și acolo să-și primească prietenii, fără să se mai teamă de raziile poliției. Cînd se lăsă înserarea, abia îl mai țineau picioarele. Pentru că simțea nevoia să se odihnească, își spuse că n-ar fi rău să intre la un cinema, sau preferabil, să se așeze pe o bancă în grădina Pincio despre care auzise lucruri atît de picante. Nu stătu mult la gînduri și optă pentru Pincio, convenabil și prin proximitatea sa față de Via Veneto și de hotelul Excelsior. Își făgădui să se culce devreme, spre a se înfățișa proaspăt și odihnit la sediul lui „French Style". Călăuzindu-se după o hartă a orașului, cumpărată într-o prăvălioară din preajma coloanei lui Traian, o luă pe Via del Babnino în sus, și de acolo prin Piazza del Popolo, ajunse în grădina Pincio.

Se înoptase. Pe aleile grădinii, nu prea aglomerată la acea oră, se plimba tineri și vîrstnici solitari ori în grupuri mici. Inima lui Alain începu să bată cu putere. I se spusese la Paris că amatorii de aventuri galante găseau în Pincio senzații tari pentru toate gusturile.

Se așeza pe o bancă la umbra unui platan ce filtra prin ramurile bogat înfrunzite razele lunii. Aproape simultan se plasă lîngă el un bărbat relativ tînăr, cu barbă „colier" și păr lung, în armonie cu nelipsiții *blue jeans* asortați cu un bluzon de aceeași culoare. Necunoscutul îl privi de cîteva ori pe sub sprîncene, apoi își scoase din buzunar un pachet de Marlborough. Își aprinse o țigară, apoi cu un gest angajant, întinse pachetul spre Alain.

— Fumezi? îl întrebă în italienește.

Alain vru să refuze, dar un imbold mai puternic decît rațiunea îl făcu să cedeze. Luă o țigare pe care bărbatul cu barbă și cu plete i-o aprinse.

— Ești din Roma? îl întrebă. Vorbești foarte bine italienește, dar cu accent străin.

— Sînt francez. Am sosit azi de la Paris și mi-am petrecut ziua vizitînd orașul. Deși cunoșteam multe locuri din fotografii, ori din filme, realitatea a întrecut cu mult așteptările.

Bărbatul zîmbi. Mai trase cîteva fumuri de țigară apoi zise:

— Nu te-ar tenta să-ți petreci seara în companie agreabilă? Ai dormi după aceea cu mai multă poftă.

Ochii lui scînteiau în noapte ca niște cărbuni. Sau poate că așa își imagina Alain, care se înfioră de parcă l-ar fi străbătut un curent electric.

— Mergem la un prieten, continuă străinul. E darnic! Foarte darnic! adăugă insinuant. Ai să te simți minunat. Crede-mă! N-are rost să eziți! Se ridică de pe bancă: Haidem! N-ai să regreți!

Alain îl urmă aproape împotriva voinței lui. Mergeau umăr la umăr printre noctambulii din parc, fără să-și vorbească. Ieșiră din grădină. Pletosul îl pofti într-un Lancia de sport, stopat lîngă trotuar, între un lung șir de mașini. Străinul îi deschise portiera:

— Poftim! îl îndemnă.

După o ultimă șovăire, repede stinsă, Alain se așeză pe banchetă. Necunoscutul se instală la volan și puse în mișcare motorul.

Străbătură multe străzi, unele largi și inundate de lumină, altele strîmbe, întunecoase. Alain pierduse orice simț de orientare.

— Unde ne aflăm? întrebă cu un fel de teamă.

— Nici o grijă! Nu ne rătăcim! replică foarte calm conducătorul mașinei.

Lancia se angajă pe o stradă șerpuită ce urca în pantă, mărginită de grădini luxuriante cu vile luxoase, pe jumătate ascunse după perdele de vegetație. Mașina opri în fața unor porți cu grile de fier aurit care se deschiseră automat. Pătrunseră pe o alee pietruită, încadrată de pini și de stratul de marmură. După o cotitură a aleii se ivi o vilă albă scăldată în razele lunii.

Alain era deprins cu escapadele încheiate în case somptuoase cu amfitrioni excesiv de amabili. Mașina opri în fața intrării principale.

— La cine mergem? întrebă vag intrigat.

— Ai să vezi! sosi laconic răspunsul.

Intrară în vilă, primiți de un individ îmbrăcat în negru, cu mutră tipică de gorilă scump plătită. Fără să scoată o vorbă acesta îi conduse prin cîteva coridoare pînă în fața unei uși cu canaturi albe, înalte, pictate cu motive alegorice în stilul secolului XVII.

— Intră! îl pofti pletosul pe tînărul oaspete.

Alain apăsă clanța și pătrunse într-o încăpere vastă, cufundată în penumbră. Pe o sofa imensă, acoperită cu covoare de mătase și luminată de lămpi joase stătea tolănit un bătrîn cu părul alb, îmbrăcat într-un halat de cașmir. În preajma lui, trei dogi germani, uriași, întinși pe burtă, își legănau limbile ca niște metronoame. Dincolo de sofa lucea discret apa dintr-o piscină de marmură.

— Bine ai venit! îi zîmbi bătrînul agitîndu-și în chip de salut mîna slabă, vînătă, cu degete subțiri, uscate, ca de mort.

Vocea lui avea un timbru ciudat. Un fel de falset senil, dezagreabil care-l înfiora pe Alain. „De s-ar termina mai repede!“ gîndi el.

— Ia loc! îl pofti amfitrionul în preajma lui.

Adolescentul se așează pe marginea sofalei.

— N-am să pot rămîne prea mult... Mîine de dimineață trebuie să mă scol devreme...

— Pînă mîine dimineață mai sînt ceasuri multe, rîse ascuțit bătrînul.

În clipa aceea, Alain observă că bărbatul pletos dispăruse. Neliniștit, vru să se ridice.

— Stai jos! ordonă sîsîit amfitrionul, de data aceasta fără să mai zîmbească.

Dogii mîrîiră, intuind parcă împotrivirea vizitatorului. Băiatul execută în silă porunca.

La un semn al gazdei, apăru ca din neant individul în negru cu mutră impasibilă, purtînd o tavă cu diverse băuturi turnate în pahare de cristal.

— Ce preferi, amice? întrebă bătrînul, de data aceasta cu multă solicitudine. Whisky, vermuth, coniac, șampanie, cocktailuri, curaçao? Ai numai greutatea alegerii.

Alain luă un pahar cu whisky. Sorbi o înghițitură, apoi îl puse pe tavă.

— Soarbe-l pînă la fund! spuse amfitrionul. Nu e politicos să lași băutura în fundul paharului! Îți ofensezi gazda!

Alain goli enervat paharul.

Amfitrionul se întoarse spre gorilă.

— Tînărul preferă whisky! Adu o sticlă de Chivas! Am să beau și eu un păhărel.

Adolescentul era din ce în ce mai neliniștit. Ambianța bizară din încăpere îl încrîncena.

Peste cîteva momente, gorila reapăru cu sticla comandată.

— Umple-i din nou paharul!

Tipul cu mutră impasibilă, împlini ordinul.

— Bea-l, tinere! porunci iarăși bătrînul.

— Îmi pare rău, *Monsieur*, dar nu sînt un consumator de alcooluri.

Interlocutorul se posomorî.

— Lasă fasoanele! Bea! Bea!

— Nu mai pot să beau! se împotrivi Alain. Vreau să plec. Vă rog să mă iertați, nu mai pot rămîne!

Se ridică brusc de pe sofa. Se ridicară și cîinii, mîrîindu-l și arătîndu-și colții.

— De ce vrei să-mi strici seara? se lamentă bătrînul într-un fel de hohot grotesc.

— Trebuie să mă înțelegeți! stărui Alain. Nu mă puteți reține contra voinței mele.

Începuse să se înfurie.

— Atunci să intre băieții! spune gazda cu regret. Îmi pare rău, tinere, că îmi scurtezi petrecerea! se smiorcăi, în vreme ce o dîră de salivă îi apăru în colțul buzelor subțiri, vinete, scurgîndu-se pe bărbie.

Cinci inși, în halate de baie, împresionante pachete de mușchi, se iviră de după o draperie. Păreau să fi intrat în ring pentru o întîlnire de box sau de *catch as catch can*. Bătrînul le arătă pe Alain.

— E drăguț nu-i așa? Să vă văd la lucru!

Zdrahonii își lepădară halatele rămînînd goi. Cu ochii măriți de groază, Alain sări de pe sofa și o luă la fugă spre ușă. Vînătoarea — un simulacru de vînătoare — dură cîteva clipe. Încolțit de oameni și de cîini, fu prins și tîrît spre sofa. Cu gesturi sigure, metodice, indivizii începură să-l dezbrace. După ce-l lăsară gol, îl răstigniră pe sofa cu fața în jos.

— Cine face începutul? rosti amfitrionul înviorîndu-se de parcă s-ar fi pregătit să asiste la o palpitantă

competiție sportivă. Își plimbă privirile asupra celor cinci luptători, care așteptau porunca stăpînului. Pietro, tu deschizi *match*-ul chicoti bătrînul. Dă-i drumul!

*

* *

— Vindeți, vindeți, vindeți! lătră Sabahattin Humaidah în receptor. Vindeți fără ezitare! Inundați piața cu dolari. Saleh! 200 de milioane la Bursa din Paris! 300 de milioane la Londra! Numai 150 la Frankfurt! În schimb la Zurich 400! Acolo provocăm spargerea! Ai înțeles?.. Nu uita să potopești și piața japoneză cu dolari! Ai grije să coordonezi vînzările, astfel încît să stîrnești panica printre deținătorii de dolari! Mîine îi înneci și pe vest germani într-un ocean de dolari depreciați! În cursul acestei săptămîni arunci în bătălie 2 miliarde! Săptămîna viitoare faci o pauză, spre a premite o redresare timidă a monedei americane, apoi revii năpraznic la atac!.. Ce spui?.. Sigur! Pentru viitoarea rundă îți pun dispoziție încă 3 miliarde!.. Da, da!.. Mergi înainte!.. Nu te teme de intervenția trezoreriei americane! .... Și încă ceva! Gazetarii occidentali stipendiați de noi să facă mare vîlvă în jurul sporirii unciei de aur! Vreau ca bătălia pentru aur să atingă proporții delirante! ... Foarte bine, Saleh! Și acum la lucru!

Sabahattin închise telefonul. Aruncă apoi o privire triumfătoare emirului Ali Yusuf Abdulah, cufundat într-un fotoliu lîngă ușa deschisă spre balcon.

— De cînd lucrezi în mediul occidentalilor, *Staz* Sabahattin, ai adoptat manierele lor bruște, stilul lor zgomotos, incisiv, spuse prințul arab, sorbindu-și tacticos cafeaua.

Bancherului nu-i plăcu această remarcă, dar nu lăsă să i se citească pe chip contrarietatea.

— Între lei trebuie să ragi ca leii! declară sentențios Humaidah. Tonul potolit, plin de cumpătare și politețe, al negustătorilor noștri din bazar, își pierde orice eficiență aici, în Europa și cu atît mai mult dincolo de ocean, în Statele Unite. Ați intrat vreodată în localul vreunei Burse din Occident? Alegeți pe oricare dintre ele! Dacă veți asculta vacarmul și veți vedea colcăiala infernală de acolo, îmi veți da dreptate! Trebuie să zbieri, să te agiți ca un nebun, ca să fii luat în seamă! Am să vă poftesc în-

tr-o zi să asistați la o ședință de Bursă! Firea noastră contemplativă, *Jelalat el Emir*, constituie pentru noi un balast aici în lumea occidentală. Din nefericire arabii noștri s-au adaptat în mare măsură condițiilor noi. Numai așa am putut deveni competitivi.

— Dacă nu aveam petrolul ce făceam? rosti emirul cu ușoară ironie. Rămîneam în starea de amorțire pe care dumneata o numești eufemistic contemplație?

— Mă tem că așa s-ar fi întîmplat, *Jelalat el Emir*! Petrolul a fost pentru noi, arabii, un dar al lui Alah, servit în ceasul al doisprezecelea. Și acum să profităm că îl avem și să jucăm tare. Să răzbunăm starea de înapoiere în care puterile colonialiste ne-au ținut secole de-a rîndul.

— Aș vrea să-ți pun o întrebare, *Staz* Sabahattin! Dumneata nu joci cumva prea tare?

— La poker, cînd obții o quintă regală, nu-ți menajezi adversarul. Deși nu practic acest joc de noroc, îi aplic regulile în viață.

Emirul luă din pomiera de argint de pe masă un strugure cu boabe chihlimbarii, cărnoase, parfumate. Sparse o boabă între dinți, o savură cîteva clipe, apoi o înghiți cu deliciu.

— Deprecierea dolarului, grăbită de dumneata din umbră, *Staz* Sabahattin, nu are să ne afecteze indirect și pe noi? Dispunem de imense rezerve de petrodolari. Nu își vor pierde treptat și ei orice valoare?

— În oricare ipoteză nu avem decît de cîștigat, *Jelalat el Emir*. Indiferent că valoarea dolarului scade, ori crește, beneficiile noastre vor spori matematic. Mecanismul e foarte simplu. Urmăriți-mă cu atenție și-l veți înțelege cu ușurință. Pe măsură ce dolarul se depreciază, noi sporim prețul petrolului. În acest chip acoperim pierderile suferite prin scăderea valorii monedei americane.

— Cu alte cuvine acumulăm o cantitate tot mai mare de dolari depreciați. Ce se va întîmpla dacă dolarul se va prăbuși ca și marca germană după primul război mondial? Inflația astronomică ne va lovi indirect și pe noi!

— Un paralelism dus pînă la ultimele limite nu este posibil. În primul rînd, condițiile din Germania anilor 20 nu sînt comparabile cu ale Statelor Unite de azi. Imporiul Kaizerilor pierduse un război cu urmări catastrofale pentru învinși. Statele Unite din zilele noastre chiar dacă

se află în caznele unei temporare secesiuni, păstrează destule resurse spre a-și restabili mai devreme sau mai tîrziu echilibrul economic și financiar. Cînd valoarea dolarului va crește din nou — căci redresarea lui va urma axiomatic — uriașele noastre rezerve de petrodolari dobîndiți în epoca lor de depreciere, își vor ridica automat valoarea la nivelul dolarului regenerat. În termeni bursier jucăm la *baisse*, ca să cîștigăm la *hausse*.

Emirul Abdulah înclină din cap în semn de îndoială. Păstra încă serioase rezerve.

— Raționamentul dumitale, *Staz* Sabahattin, pare valabil. Ce se va întîmpla însă, dacă dolarul se va prăbuși fără posbilitatea de recuperare?

— Un asemenea fenomen s-ar petrece numai în eventualitatea prăbușirii Statelor Unite, ceea ce ar duce nu numai la năruirea lumii capitaliste, dar și la lichidarea statelor arabe moderate, în speță a noastră, *Jelalat el Emir*.

— În concluzie, ai ajuns la paradoxul că trebuie să-i sprijinim pe americani, ca să nu pierim noi.

— Pare absurd, dar aceasta este realitatea. Statele Unite constituiesc ultimul obstacol în calea ascensiunii dictaturilor de dreapta ori de stînga. Dar fiți fără grijă, *Jelalat el Emir*! Manipularea inteligentă a petrodolarilor efectuată de către noi, ne va spori colosal beneficiile, fără să ducă la dezastru America.

— Cînd se vor simți iarăși stăpîni pe situație, americanii nu vor fi ispitiți să ne plătească polița?

— Nu! vor continua să ne menajeze, căci pericolul cel mare vine pentru ei din alte zone ale lumiii. Cred că știți la ce mă refer!

Emirul Abdulah ridică brațele în semn de capitulare:

— Trebuie să recunosc, *Staz* Sabahattin că te pricepi să manevrezi nu numai milioanele de petrodolari, dar și argumentele spre a-ți susține teoriile. Altfel nici nu ți s-ar fi încredințat puteri depline... Te previn însă, *Staz* Sabahattin, dacă vrei să-ți păstrezi neștirbită autoritatea, să te ferești de înfrîngeri!

Bancherul îl privi zîmbind. Emirul nu-i spunea nimic nou. Știa că poziția lui dominantă era precară, că un singur pas greșit l-ar precipita în prăpastie. Culmea era că un astfel de pas îl și făcuse. Cînd ordonase omului său de încredere să elibereze pe Soraya și pe tînărul suluba, săvîrșise o greșeală tactică susceptibilă să-l compromită

definitiv în ochii arabilor tradiționaliști, care-i încredințaseră spre fructificare miliardele lor. Pînă acum nu suferise consecințe! Nici unul dintre șeicii și emirii pentru care lucra nu-i făcuseră vre-un reproș. Nu reacționase negativ nici emirul Abdulah, care ar fi trebuit să socotească gestul necugetat al Sorayei — promisă pînă atunci lui — drept o gravă insultă. Nu odată, Sabahattin încercase să analizeze cauzele reținerii emirului. O explicație măgulitoare ar fi fost că atît Abdulah cît și celelalte căpetenii arabe — care ar fi putut să-l doboare cu o singură trăsătură de condei — îi apreciau atît de mult activitatea financiară pusă în slujba lor, încît îl socoteau indispensabil.

Telefonul zbîrnîii.

— Îmi permiteți! se adresă protocolar bancherul, interlocutorului. Sabahattin Humaidah! rosti după ce duse receptorul la ureche. Expresia chipului său reflectă brusc viul interes pe care i-l stîrnea comunicarea telefonică. Da, da! Te ascult, lord Grantley!.. Extraordinar!.. Regret pentru bietul copil, deși pentru noi treaba asta cade foarte bine în clipa de față. Bine, dacă deții amănunte suplimentare, comunică-mi-le! Deseară nu mă mișc din hotel!.. Cu bine, lord Grantley!

Așeză cu grijă receptorul în furcă și se întoarse spre Abdulah.

— *El Emir,* o veste bună pentru grupul nostru, durată pe moartea accidentală a unui copil.

Prințul arab lăsă în pomieră strugurele început și după ce își șterse cu o batistă de mătase buzele cărnoase, se pregăti să asculte știrea.

Bancherul își împreună pe pîntece mîinile grăsuțe, asemenea unui cleric care se îndreaptă spre amvon pentru a vorbi enoriașilor.

— Fiul adoptiv al lui Philip Aylon, marele și primejdiosul nostru adversar, a fost ucis într-un accident de automobil. Rolls Royce-ul care-l ducea la școală a fost percutat de un autocamion refrigerator și transformat într-o grămadă informă de fiare îndoite. Șoferul, guvernanta și un paznic al copilului au pierit deasemenea. Se spune că în Rolls ar fi trebuit să se afle și Aylon, dar că în ultimul moment ar fi renunțat să-și însoțească fiul, deoarece ar fi primit vizita inopinată a unui membru al guvernului francez. Aceste împrejurări au dus la constru-

irea unei ipoteze plauzabile. Cică ar fi fost vorba de un atentat îndreptat în realitate împotriva lui Aylon...

Emirul făcu o strîmbătură:

— Sper că oamenii din tabăra arabă nu sînt amestecați în această afacere. Detest uciderea copiilor, oricît de înalt ar fi scopul urmărit.

— Dedesubturile nu le cunosc, *El Emir*. Știu numai că pentru un moment, atenția lui Aylon se va concentra în altă parte. Ceea ce mă aranjează de minune. El este unul dintre cei mai aprigi apărători ai Israelului conservator și adversarul nostru nedeclarat în afacerea „Bank of America and South Asia". Îl susține pe Ronald Chandler numai pentru a ne pune bețe în roate.

— După cîte sînt informat, *Staz* Sabahattin, pînă la ora actuală, amestecul direct sau indirect al lui Philip Aylon în bătălia noastră nu s-a făcut încă simțit.

— Tocmai asta mă neliniștește. Știu că va lovi, dar nu știu cînd și cum. Recent a avut o lungă convorbire cu Chandler. Prea lungă ca să nu pară suspectă.

— Omul dumitale din tabăra lui Chandler ce face? L-ai umplut de bani. Cum se achită de obligațiile lui.

— Vă referiți la Harold Preston, nu-i așa?

— Exact. Îi și uitasem numele.

— De la Preston am obținut multe informații prețioase, dar nimic în legătruă cu Aylon. Evreul acesta e mai tainic decît Howard Hugues.

— Poate că se ferește de Preston. Nu te-ai gîndit la ipoteza asta?

— În Wall Street, Harold Preston are reputația unui bancher integru, incoruptibil. Aylon păstrează secretul asupra discuțiilor cu Chandler, și îl obligă și pe Chandler să procedeze la fel, fiindcă se călăuzește în afaceri după un principiu foarte înțelept: Un secret cunoscut de doi oameni, are șanse să fie păstrat; dacă apucă să-l cunoască trei oameni, înseamnă că a intrat în domeniul public.

După un ciocănit timid în ușă, Safer secretarul de serviciu intră precaut aducînd un plic închis. Îl întinse lui Humaidah.

— Am primit chiar acum de la New York, *Siadet*, scrisoarea aceasta adresată dumneavoastră cu mențiunea „Strict personal" și „Foarte urgent". Numele și adresa

expeditorului sînt lăsate în alb. M-am gîndit că ar putea fi ceva important.

Humaidah își strînse iritat buzele. Nu cumva i se trimitea pe această cale o veste supărătoare despre Selim? N-ar fi fost deloc plăcut să o primească în prezența Emirului Abdulah. Pînă acum se străduise să păstreze un riguros *black out* asupra escapadei fiului său. Sau poate că știrea era în legătură cu Soraya! Pe chipul emirului se citea un viu interes. Cunoștea însă prea bine legile politeței, spre a pune întrebări indiscrete.

Sabahattin se hotărî să deschidă scrisoarea, spre a nu da impresia că păstrează taine față de prinț. Dacă rîndurile scrise se vor referi la progeniturile sale, va inventa ceva spre a-i astîmpăra curiozitatea. Desfăcu plicul cu o teamă explicabilă. Spre uimirea lui găsi un articol scris în engleză, decupat dintr-un jurnal. Nu erau indicate însă nici numele ziarului și nici data. Îl citi la repezeală. O paloare bolnăvicioasă i se așternu deodată pe obraji. Tăietura din presă relata pierderea unui cec la purtător în valoare de o jumătate de milion de dolari și anunța deschiderea unor investigații pentru descoperirea emitentului. Semnatarul articolului era un ziarist, cu nume obscur. Pe Sabahattin îl cotropi o mînie clocotitoare. „Imbecilul", reflectă. „Să nu tragi niciodată cu proști în ham!" Dacă se va afla că el, Humaidah, îl mituise pe Harold Preston, se va stîrni un scandal de proporții uriașe, care îl va compromite, zădărnicind totdeodată și *merger*-ul. Potentații arabi care-i încredințaseră miliardele lor, îl vor pune la index. Trebuia să ia imediat legătura cu Barry Shannon. Numai a lui fusese ideea captării lui Preston. El purta deci întreaga responsabilitate. Și-ar ușura însă propria stiuație dacă ar atribui americanului întreaga vină? Desigur că nu! Humaidah își blestema ceasul cînd acceptase sugestia lui Shannon de a-l mitui pe vicepreședintele „B.A.S.A."

Regretele erau însă inutile și tardive. Trebuia să găsească mai întîi soluții. Cine îi trimisese tăietura din ziar? Și de ce tocmai lui? Însemna că expeditorul făcuse o legătură între emitentul anonim al cecului pierdut și persoana lui Sabahattin Humaidah. Din fericire cecul nu fusese incasat. Nu existau nici probe care să stabilească o conexiune între el, Sabahattin și Harold Preston.

Oricum emirul Abdulah nu trebuia în nici un caz să afle conținutul articolului.

Sabahattin hotărî să joace teatru. Zîmbi ironic, rupse tăietura în bucăți mici și o aruncă la coș.

— O glumă proastă, *El Emir*! rosti cu dispreț. Nu merită să vă încarc mintea cu fleacuri.

După plecarea prințului va avea grijă să adune bucățile de hîrtie și să le dea foc.

Emirul își ascunse contrarietatea sub masca imposibilității. Era însă intrigat. La prima lectură, Humaidah se schimbase la față îngălbenindu-se ca un mort. De ce se tulburase atît de tare? Să fi fost ceva în legătura cu Soraya?

După plecarea prințului, care avusese tactul să evite orice discuție asupra tăieturii din ziar, Sabahattin își concedie secretarul. Scotoci în coșul de hîrtii, adună resturile articolului, le puse într-o scrumieră și le aprinse la flacăra brichetei, veghindu-le pînă ce se consumară. Deschise fereastra și aruncă în stradă, cenușa. Pulberea fină se topi în întunericul de afară.

Sabahattin își îngropă fruntea în palme. Cine îi trimisese articolul? Cine și de ce?...

Bancherul Sabahattin Humaidah primise plicul cuprinzînd tăietura din ziar, seara la ora 9, în apartamentul său din hotelul „George V" de la Londra.

În aceeași zi, tot la ora 9 p.m. după ora locală, sosi la locuința lui Harold Preston din New York un plic cu un conținut asemănător, fără semnătura și adresa expeditorului...

*

* *

— Ce-ai făcut, cretinule? zbieră Edith Jones înnecîndu-se de furie.

Agită în fața ochilor soțului ei împietrit, ziarul care reproducea xerocopia cecului de o jumătate de milion.

— Cum a ajuns cecul în mîna descreieraților de la gazetă? Cum? Răspunde, imbecilule?

Făcu jurnalul ghemotoc, i-l azvîrli în obraz, apoi izbucnise intr-un plîns hohotit, isteric...

— Nu ești bun de nimic, Lester Jones! Toți te învîrtesc pe degete! Ai dat cu piciorul, idiotule, la unica șansă

de a te smulge din viața neînsemnată în care te complici, tăvălindu-te ca un porc în mocirlă! Ai îngăduit unui șmecher să te ducă de nas. A fost de-ajuns să te las o jumătate de oră singur ca să faci o mare neghiobie! Și eu am fost o tîmpită că ți-am lăsat cecul pe mînă! Dă-mi-l imediat! Nu ți-l mai las o clipă, nevolnicule! Dă-mi-l mai repede dacă nu vrei să-ți scot ochii.

Tremura, cuprinsă de o mînie necontrolată. Înspăimîntat, Lester scoase din buzunarul dinăuntru al hainei înscrisul și i-l înmînă fără să scoată un cuvînt. Își dădea și el seama că pretinsul prieten îl ademenise jucîndu-l ca pe un prost. Nu merita iertare.

— Acum ce facem? exclamă Edith deznădăjduită. Renunțăm la visurile noastre atît de apropiate de o realizare care numai de noi depindea, ca să ne întoarcem învinși la Silver Creek! Ca să apucăm iarăși sărăcia de coadă? Ca să fim iarăși niște nimeni?

— Voi încerca să-mi repar greșeala, Edith! se tîngui el. Ca și tine sînt negru de supărare! Îmi vine să mă arunc pe fereastră!

Telefonul de pe noptieră sună scurt.

— Răspunde! Ce mai aștepți! zbieră Edith. Te cheamă probabil ziaristul ca să-ți mulțumească, fiindcă i-ai făcut plocon găina cu ouă de aur!

După o clipă de ezitare, Lester duse receptorul la ureche:

— Hello! Da!..

Edith îl văzu schimbîndu-se la față.

— Bine! Cobor îndată! zise Lester. Închise aparatul și se întoarse spre soția lui: Mă caută cineva de la poliție!

Edith îl privi încrîncenată.

— Poliția? Coboară să vezi ce vrea!

Lester se uită la soția lui trist ca un cîine bătut, apoi părăsi încăperea. Edith îi auzi pașii îndepărtîndu-se pe coridor. „Au venit să ne ia cecul!“ rosti pentru sine căutînd din ochi un ungher unde să-l ascundă. „Nu! N-am să-l dau din mînă! N-am să-l dau, orice s-ar întîmpla! Cecul ăsta e viața mea, sufletul meu!“

Ascensorul îl vărsă pe Lester în holul de la parter. Emoționat, tîrîndu-și picioarele, acesta, se îndreptă spre recepție. Un ins corpolent în haine civile, cenușii, cu o

pălărie neagră trasă pe ochi, îl aștepta, cercetînd registrul călătorilor.

— Sînt Lester Jones! Ce doriți? îl întrebă Lester pierdut.

Polițistul îl salută ducîndu-și degetul la pălărie.

— Documentele dumitale! rosti scurt.

Speriat, Lester își exhibă pașaportul și permisul de șofer.

Polițistul le examină atent, apoi i le restitui.

— Mai aveți nevoie de mine? întrebă Lester cu teamă.

— Nu, mulțumesc!

Își duse iarăși degetul la pălărie, apoi părăsi hotelul.

— Ce-o fi vrut cu mine? se adresă tînărului de la recepție.

Acesta ridică din umeri:

— Probabil vreo potrivire de nume cu cine știe ce individ căutat de poliție. Din fericire pentru dumneata semnalmentele n-au corespuns. Altfel te umfla cît ai zice pește!

Lui Lester îi sună neplăcut la ureche acest limbaj brutal, atît de deosebit de al recepționerilor atît de politicoși de la Intercontinentalul parizian, dar nu se formaliză. Îl frămîntau acum alte griji. Clătină din cap în semn de încuviințare:

— Se prea poate!.. Da, se prea poate!..

Abătut porni înapoi spre ascensor. Cînd se înapoie în cameră, constată perplex că Edith lipsea. O așteptă zadarnic o oră, două, trei. Neliniștit, plecă în căutarea ei. Funcționarul de la recepție îi declară că n-a văzut-o părăsind hotelul.

— Să nu fi ieșit pe ușa de serviciu!

Edith nu-și făcu reapariția nici după lăsatul nopții și nici în dimineața următoare. Alarmat, Lester se înfățișă la cea mai apropiată secție de poliție și anunță dispariția soției sale, furnizînd semnalmentele ei. Agentul de serviciu le notă calm într-un formular. După ce termină de scris, își ridică ochii asupra lui Lester.

— Sînteți sigur că soția dumneavoastră nu a plecat singură la Silver Creek? Că nu v-a părăsit, așa cum fac atîtea femei? N-ați avut nici o discuție serioasă în ultima vreme?

Lester rămase descumpănit. Ipoteza formulată de agent nu părea lipsită de sens. Își frămînta neputincios mîinile. Să-l fi părăsit Edith? O jale adîncă îi inundă sufletul.

— Nu știu ce să spun! bîigui. Nu știu ce să spun!..

*

* *

Ploua...

O ploaie torențială cu tunete, fulgere și răpăiri de grindină, ca într-o simfonie furioasă, plină de zgomote, scrisă de un compozitor romantic. Stropi mari și grei, răscoliți de vijelie, așterneau pe învelișul străzii un strat negru de lac, în care se oglindeau și reclamele luminoase, și vitrinele feerice și farurile aprinse ale automobilelor, într-o galaxie colorată, orbitoare.

În fața intrării hotelului Excelsior de pe Via Veneto peste care cădeau mărgelele ropotitoare ale ploii, opri Rolls Royce-ul arhaic, dar admirabil întreținut, al principesei Montenuovo. Portarul în uniformă galonată, înarmat cu o umbrelă de dimensiuni pahidermice, se grăbi să deschidă portiera limuzinei și să adăpostească sub cortelul improvizat silueta bătrînei doamne, înfășurată într-un mantou de vizon alb, lung pînă la călcîie.

Escortată de secretarul ei personal, baronul Enrico di Santa Caterina Villasmossa, un foarte cochet și distins personaj cu favorite, desprins parcă din lumea de la sfîrșitul veacului trecut, principesa de Montenuovo pătrunse în holul hotelului primită cu temenele de Signor Carlo Bianchi, decorativul *chief concierge*.

— Maestrul Giorgio Baglioni vă așteaptă, Înălțimea Voastră!

O conduse pînă la intrarea somptuosului restaurant al hotelului unde o luă în primire, cu aceleași ploconeli, directorul de sală *Monsieur* Antoine, un italian de origină franceză, cu înfățișare și maniere de maestru de ceremonii. Răsucit pe jumătate și plecat ușor pe o parte, astfel încît privirile sale să nu piardă o clipă din raza vizuală pe ilustra vizitatoare, îi deschise drumul precedînd-o doar cu un pas, printre mesele ocupate pînă la ultima de clienți, care respirau prin toți porii opulența.

În picioare, avocatul Giorgio Baglioni, consilierul juridic al principesei, o întîmpină zîmbind radios. Noua ve-

nită îi întinse mîna-i ridată, cu vinișoare albăstrii, aparente, pe care străluceau apele unor diamante.

Apoi, *Monsieur* Antoine oferi spre consultare celor trei convivi, listele de mîncăruri și de vinuri.

Avocatul zîmbi curtenitor bătrînei doamne:

— Aș propune, principesă, să lăsăm lui Antoine sarcina alcătuirii menu-ului, cu atît mai mult cu cît vă cunoaște preferințele.

Sophia de Montenuovo făcu o mutră acră:

— Seara, m-am deprins să mănînc foarte puțin. Mi-e de ajuns o tartină cu icre negre și un pahar de șampanie.

— Pentru mine o cafea! ceru baronul.

Avocatul se întoarse spre directorul de sală:

— Mie pregătește-mi ceva mai substanțial, Antoine! Procesele mele de azi mi-au stîrnit apetitul.

După ce directorul de sală plecă să execute comanda, bătrîna doamnă se adresă iritată avocatului:

— Ce idee stranie ai avut, Baglioni, să mă scoți din casă pe vremea asta mizerabilă! Nu puteai să-mi comunici la telefon ceea ce aveai să-mi spui?

Avocatul își drese glasul:

— Iertați-mă, principesă, dacă măsurile mele de precauțiune v-au tulburat liniștea. N-am cutezat să vorbesc mai pe larg la telefon, fiindcă m-am temut să nu fie pus sub observație. Pe de altă parte, o vizită nocturnă la Palazzo Montenuovo ar fi dat de bănuit celor care sînt cu ochii pe noi. Conciliabulele purtate în sala unui restaurant, îmbracă aspectul unor simple întîlniri mondene.

— Foarte posibil, Baglioni. Evit însă restaurantele, de cînd am citi în presă că au devenit ținta raidurilor teroriste.

— Prefer riscul, prin esență problematic, unei primejdii quasi certe. În clipa aceasta stăm pe un vulcan gata să erupă.

— Nu mai bate cîmpii, Baglioni! îl repezi bătrîna doamnă. Intră în temă. Ce primejdie certă ne amenință?

Monsieur Antoine reapăru escortat de un chelner și de doi picoli, care aduceau pe o măsuță portativă șampania și tăvi cu *hors d'oeuvres*. Chelnerul scoase din frapiera de argint o sticlă de Dom Perignon, o destupă și turnă șampania în cupe. Primul picolo așeză pe masă farfurioare cu unt și cu pîine prăjită, iar cel de-al doilea plasă între sfeșnicele cu lumînări aprinse o scoică de ar-

gint cu icre negre și două tăvi cu felurite *hors d'oeuvres*, orînduite decorativ ca într-o reclamă de produse culinare.

După ce personalul de serviciu se retrase, Baglione reluă:

— Pînă mai ieri vă sfătuiam să nu părăsiți Italia, fiindcă nu exista pericolul de a fi inculpată pentru export ilegal de valute. Azi mi-am schimbat optica, fiindcă a intervenit un fapt inimaginabil. Lou Tambone a fost arestat!

Principesa își pungi buzele, iar după o pauză exclamă siderată:

— Ce spui?

— S-a întors lumea pe dos, principesă. Inebranlabila* *omerta*, sfînta lege a tăcerii, n-a mai operat. Un individ a vorbit și l-a dat în cap pe Tambone. Faptul în sine n-ar fi fost prea grav, fiindcă Lou știa să tacă. Din nefericire poliția, folosindu-se de indicații sigure a găsit în seiful lui liste cu numele unor clienți.

Principesa își duse la gură mîna ornată cu diamante.

— Pe liste figurează și numele meu?

— Nu știu încă. Printr-un om al meu de la cabinetul judecătorului de instrucție am aflat doar că justiția a intrat în posesia listelor.

— Va urma desigur un val de arestări! trase principesa concluzia.

— Fără discuție! întări avocatul. Arestări cu întregul lor cortegiu de scandaluri, de articole acuzatoare, furibunde în gazetele și revistele de stînga și de inutile încercări de a minimaliza efectele dezastrului, în presa de dreapta.

Principesa începu să lovească nervos cu degetele în tăblia mesei.

— Argumentele dumitale juridice, dacă va fi cazul să le folosești în fața tribunalului, Baglioni, mă vor scăpa, sper, cu fața curată!

— Vai, principesă, n-ar fi exclus să mă văd și eu în boxă alături de ceilalți inculpați. Ca și dumneavoastră, am fost și eu clientul lui Tambone. Am făcut greșeala să-l socotesc inatacabil, și constat plin de întristare, că m-am înșelat. Pentru prima dată în viața mea de jurist, am săvîrșit o eroare grosieră.

---

* necruțătoarea — n.r.

— Atunci ce mă sfătuiești să fac?

— Vizita pe Coasta de Azur, pe care o plănuiați acum cîteva zile, devine absolut necesară. Atunci v-am sfătuit să nu vă lăsați furată de panică și să rămîneți la Roma. Azi vă recomand o urgentă călătorie peste granită.

— Oh, Doamne! exclamă principesa. Și dumneata ce ai să faci?

Avocatul ridică din umeri.

— Am să rămîn în capitală și am să înfrunt furtuna. Dacă aș trece intempestiv frontiera, aș hrăni bănuielile celor care-mi poartă sîmbetele și abia așteaptă să mă lovească. Sper să nu figurez pe listele găsite!

— Ai mulți dușmani, Baglioni? îl întrebă principesa cu compasiune.

— Succesul îți creează prin definiție dușmani.

Principesa se întoarse spre baron:

— Enrico, dumneata nu spui nimic?

— Reflectam asupra avantajelor certe pe care le reprezintă călătoriile cu automobilul, față de zborurile cu avionul.

— Foarte înțeleaptă concluzie! interveni avocatul. La aeroport vameșii sînt obligați să-ți cerceteze identitatea. În schimb vameșii de la Ventimiglio, asaltați de puhoiul de mașini în dublu sens, lasă pe multe dintre ele să treacă fără a le controla. Dacă listele clienților lui Tambone au fost deja comunicate la punctele de ieșire din țară pentru a preveni fuga peste frontieră a unora dintre ei, recomand Ventimiglio. Preferabilă ar fi o croazieră cu yahtul. Trecerea în apele franceze s-ar face pe nesimțite.

— Organizarea unei croaziere ar cere prea mult timp, replică bătrîna doamnă, dînd dovadă de spirit practic. Sînt ani de cînd yahtul meu nu s-a mai desprins de la țărm. Aprovizionarea cu combustibil, convocarea echipajului, curățenia din cabine. ar necesita cel puțin o săptămînă.

— Principesă, spuse avocatul cu sinceră afecțiune, aș fi tare bucuros dacă zorii zilei de mîine v-ar găsi la Cannes sau la Monte Carlo.

— Am o vilă la Antibes, Baglioni. Sînt oricînd gata să-ți ofer găzduire.

Luă cupa cu șampanie și o duse la buze. Îi aspiră aroma, apoi sorbi o înghițitură.

— Dom Perignon, cru 1970! exclamă apreciativ bătrîna doamnă. La închisoare i-aș duce lipsa. Rîse: Știi ceva, Ba-

glioni? Deși planează o mare primejdie asupra mea, sînt calmă. Foarte calmă. Mulți dintre nobilii condamnați la moarte de către Tribunalele teroriste din epoca Revoluției Franceze, încercau aceleași sentimente de detașare în preajma ghilotinării... Rămase cîteva clipe gînditoare. Cîteodată mă frămîntă o întrebare: de ce mai trăiesc? Nu mă deranjează că multe prietene de vîrsta mea au murit. Mă acomodez ușor cu femeile mai tinere decît mine. Nu știu dacă în sinea lor mă acceptă și ele cu aceeași seninătate. Nu mă mai leagă de viață, Baglioni, decît dragostea pentru comorile de artă pe care le-am acumulat în palatul meu din Roma. Mă cuprinde groaza la gîndul că au să cadă pe mîini nevolnice după ce am să mor. Fiica mea și neisprăvitul ei de soț, au să le împrăștie în cele patru vînturi. Nici nepoții mei nu sînt cu stea în frunte, Baglioni. Aruncă o privire tristă, aproape duioasă baronului di Santa Caterina. Lumea noastră se duce, Enrico! Dacă te-ai naște mîine, nu știu, zău, ce mijloace de trai ți-ai găsi! Cert este că patronese de seama mea nu vor mai exista. Aș putea să pariez că lumea de mîine va fi mult mai cenușie, mai monotonă, mai mediocră, decît cea de azi. Aruncă o privire în jur: Uitați-vă și voi! Ne invadează mediocritatea, puterea banului, parvenitismul, violența! Mulți dintre oamenii care astăzi stau la mese alături de noi, n-ar fi îndrăznit ieri nici să-și ridice ochii spre mine. Deodată principesa se zbîrli:

— Ia priviți cine intră! Olympie Chavrillon. Dacă aș fi știut că va veni aici, ți-aș fi cerut, Baglioni, să alegi alt restaurant. Hm, poate că exagerez! Ar trebui totuși să-mi fie simpatică fiindcă mi l-a luat de pe cap pe Hammond. Bietul Hammond! S-a culcat cu o slujnică pentru a avea un copil! Julia să fi fost realmente zămislită de el? Mă îndoiesc! Și pe Olympie a detronat-o Olivia! *Apropos*, ce mai știi de Olivia, Enrico?

— Vă mărturisesc principesă, că soarta ei nu m-a interesat cîtuși de puțin.

Bătrîna doamnă zîmbi:

— Îți apreciez discreția, Enrico! Și acum să trecem la un subiect mai palpitant. Fuga noastră în Franța. De aici, Enrico, am putea pleca direct la Antibes. Va trebui totuși să trec pe acasă, să-mi iau bijuteriile. Cu bagaje n-am să mă încarc. Am o garderobă completă la Antibes. Ce se va întîmpla, Baglioni, dacă se va introduce în sînul

Pieții comune principiul extrădării pentru evazioniștii fiscali și pentru exportatorii prin fraudă ai devizelor, așa cum spuneai dumneata?

— Va trebui să plecați la Acapulco, în Caraibe, sau undeva în America de Sud, principesă!

Bătrîna doamnă începu să rîdă:

— La vîrsta mea, n-aș fi crezut că voi ajunge să repet peregrinările lui Ahasverus, jidanul rătăcitor.

Și madame Chavrillon o zărise pe principesă de îndată ce intrase în restaurant, dar se prefăcuse că nu o observă. Nu avea nimic de împărțit cu bătrîna doamnă, îi repugna însă tot ce-i amintea de Cyril Hammond. O dădu însă repede uitării, fiindcă o frămîntau procese sufletești mult mai importante. Tony Aubry, care stătea alături de ea, și își așternu tocmai pe genunchi șervetul de olandă apretată devenise o sursă de necurmate și misterioase insatisfacții. Se scurseseră cîteva săptămîni de cînd îl pescuise din rîndurile rataților cu pretenții de vedete, și-i oferise o existență de nabab, fără ca el să-și manifeste recunoștința dăruindu-i măcar o singură noapte de dragoste, care ar fi făcut-o fericită. Îi ceruse atît de puțin, dar Tony o rănise sufletește cu refuzurile sale îndărătnice. Tentativele ei, timide la început, îndrăznețe mai tîrziu și exasperate în final, se izbiseră de un zid de indiferență. Îi pusese la picioare cadouri scumpe, declarase că e gata să facă pentru el orice sacrificiu, dar după atîtea strădanii nu obținuse nici umbra unui surîs.

Tony descoperise treptat cu nedeghizată oroare, jocul Olympiei. Realizase că promisiunea ei de-ai favoriza o ascensiune fulgurantă pe plan profesional, ascundea în realitate egoismul feroce al unei femei bătrîne care voia să-l acapareze, să-l păstreze numai pentru ea, să-l transforme într-o mașină de făcut dragoste. Îi pusese o zgardă aurită și îl tîra în lesă ca pe un cîine de lux. Spre a nu-i da timp să cugete să se revolte, îl izolase, ridicînd în jurul său un cordon sanitar, alcătuit din maeștri de balet, masseuri, costumieri, compozitori, muzicanți, instrumentiști, impresari, care-l pregăteau intens pentru un recital de balet fantomă, a cărui premieră era amînată de la un termen la altul. Pretexte se găseau destule.

Maeștrii de balet îl umileau susținînd că performanțele sale actuale erau sub nivelul pretins de publicul select și

de criticii consacrați, singuri în măsură să-i creeze o reputație solidă. Pentru a li se înfățișa cu sorți de succes, trebuia să învețe gramatica dansului clasic, să se supună zilnic unui antrenament intensiv, reglat minuțios și bine echilibrat, astfel încît organismul să corespundă eforturilor care i se cer, în condițiile unor tehnici de execuție tot mai severe, mai pretențioase. Extenuat după exercițiile impuse, grele și foarte obositoare, Tony izbucnea uneori în plîns și refuza să mai continue lecțiile. I se aducea atunci aminte că semnase un contract foarte avantajos sub aspect pecuniar, dar cu clauze aspre în ceea ce privește desăvîrșirea pregătirii sale artistice.

Madame Chavrillon și protejatul ei se vedeau doar la prînz și seara, cînd se așezau la aceeași masă de restaurant. Tony evita să-i vorbească, iar la întrebări răspundea monosilabic, descurajînd orice tentativă de apropiere.

Henriette Chertsey urmărea cu amuzat interes peripețiile ciudatelor relații dintre prietena ei și balerin. Își propusese să scrie un roman care să zugrăvească pasiunea tardivă a unei femei *sur le retour* pentru un tînăr dansator care o trata cu vexantă indiferență.

În seara aceasta cinau în trei. Olympia arunca pe furiș priviri patetice lui Tony, distant și rece ca un iceberg.

Henriette deschise conversația:

— Îți amintești, dragă Olympie, de adolescentul acela adorabil, cu nume de prinț, care mi-a făgăduit să pozeze nud pentru „French Style"?

— Era superb, suprasolicită Madame Chavrillon, sperînd să-l facă gelos pe Tony.

Stratagema ei nu-și găsi ecou. Balerinul își dezosa cu migală un șalău Meunier, rămînînd surd la aluziile destinate lui.

— Fotograful meu l-a așteptat în zadar, toată dimineața. Îți mărturisesc, am fost deziluzionată. Tinerii de azi nu sînt paroliști.

— Banii oferiți de tine păreau să-l fi tentat!

— Și eu am crezut la fel! Dar ne-am înșelat amîndouă. Poate că nu era materialist. Oricum, va trebui să-mi caut alt adolescent cu fizic avantajos.

Madame Chavrillon o privi cu suspiciune. Nu cumva Henriette va propune lui Tony să pozeze gol? Olympie era sigură că el ar accepta imediat oferta, numai ca s-o indispună. Henriette simți tensiunea din aer. Nu concepea

să strice prietenia cu Madame Chavrillon pentru un dansator obscur, chiar dacă avea înfățișarea unui Adonis.

— Slavă Domnului, la Roma se găsesc mulți băieți frumoși! spune Henriette. Voi dibui eu prin Trestever un flăcău care să-l înlocuiască pe enigmaticul Dandolo. Acesta era numele lui, nu-i așa?

Tot despre Alain se vorbea și la masa lui Roy Montgomery, care se înapoiase triumfător de la New York. Dispariția tînărului parizian, — care-i fusese anunțată de personalul de la recepție — nu-l tulburase peste măsură. Cunoștea caracterul fantasc al lui Alain, firea-i schimbătoare, capriciile-i feminine. Pentru aceste adorabile defecte îl îndrăgise poate atît de mult. N-ar fi fost exclus ca Alain — indispus fiindcă Roy, nu-l așteptase la Roma — să se fi răzbunat, petrecîndu-și noaptea în compania altui bărbat. Actorul deși cunoștea acest aspect din viața tînărului său prieten, nu se putea stăpîni să nu încerce un vag sentiment de gelozie. Era convins totuși că Alain se va înapoia la hotel și se va comporta ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

Roy închisese această contrarietate într-un sector al minții, apoi se dedicase problemelor serioase. Convocase pe Zimmermann, pe operatorul șef Irving Landon și pe principalii actori ai filmului „Panică pe Via Veneto" și le comunicase că „International Pictures" îi cedase toate drepturile asupra acestei producții, precum și asupra „Peregrinările lui Ulisse". Filmările vor fi preluate imediat, astfel încît premierele să aibă loc în primăvara următoare. Vestea stîrnise entuziasm. În cinstea ei, Roy își invitase colaboratorii la o cină sărbătorească în restaurantul hotelului Excelsior.

Buna dispoziție a convivilor întreținută și de vinurile de colecție, la care se adăugau specialitățile gargantuești expuse pe masa lungă, împodobită cu flori și somptuoase sfeșnice de argint, nu reușise să-l contamineze și pe Roy. Absența prelungită a lui Alain — apreciată la început ca un simplu capriciu pasager — începuse să-l îngrijoreze serios.

Înainte de a se așeza la masă, telefonase la Paris. Îi răspunse bătrînul Dandolo, informîndu-l că nepotul său se înapoiase de la Roma. Pentru că se scurseseră 48 de ore de la dispariția lui Alain, Roy socotise că tergiversă-

rile nu-și mai aveau rostul. Anunțase poliția, deși știa că o anchetă în jurul tînărului parizian va duce la dezvăluiri susceptibile să-i facă o publicitate nedorită.

— Mîine filmăm *hold-up*-ul de la Bancă, explică Zimmermann comesenilor, intrînd apoi în descrierea amănunțită a secvențelor șoc, în viziunea sa.

Roy era atît de preocupat de problemele lui încît nu-l auzea, spre deosebire de ceilalți actori, foarte atenți la expunerea regizorului.

— Vernon, continuă Zimmermann, adresîndu-i-se cu respectul cuvenit unei vedete autentice, reușita scenelor de mîine va depinde numai de dumneata. Cînd bandiții vor încerca să o ia ostatecă pe Jill, va trebui — potrivit scenariului — să găsești în disperarea ta resursele fizice ale unui cascador, deși în rol nu mai ești la prima tinerețe. Jocul tău va necesita subtilități de interpretare pe care le pretind numai actorilor mari. Trebuie să ții seama că „Panică pe Via Veneto" nu este un film de senzație din categoria B, ci o superproducție.

Vernon îl asculta emoționat. Renașterea sa pe plan profesional, va depinde de modul în care se va comporta în zilele următoare. În primul rînd va trebui să pună un definitiv stop whisky-ului. Era conștient că abținerea de la băutură îi va provoca suferințe fizice. Alcoolicii, ca și victimele stupefiantelor, au zilnic nevoie de doza lor de otravă. Era însă încredințat că va reuși să se stăpînească, că va crea un rol remarcabil, recîștigînd încrederea publicului și respectul soției sale, care în ultimii ani îl trata ca pe o cantitate neglijabilă.

— Jill, ești la prima ta apariție într-un film de mari proporții, îi vorbi Zimmermann. În „Panică pe Via Veneto" vei avea posibilitatea să demonstrezi spectatorilor că ești o actriță mare. Dar te previn, Jill! Evoluția ta va fi pe muchie de cuțit. Un pas greșit, și vei cădea în platitudine, în vulgaritate. Rolul unei prostituate care-și găsește noi dimensiuni morale în dragostea unui bărbat implică dificultăți pe care Marlene Dietrich în „Ingerul Albastru", Ann Stenn în „Învierea" și Joan Crawford în „Ploaia" le-au rezolvat magistral. Publicul — în general foarte pretențios, deși unii critici pretind contrariul — va fi tentat să facă unele comparații între tine și ilustrele tale predecesoare. Exemplul lor strălucit nu trebuie să te inhibeze. Toate trei au intrat în rîndurile titanilor filmu-

lui, denumiți colorat *monstres sacrés*: Nu-ți rămîne decît să demonstrezi că ești capabilă să le calci pe urme. Și încă o recomandare. Să nu pornești la drum timorată de dimensiunile gigantice ale lui Roy Montgomery. Este un partener corect, care nu va căuta să te umbrească, ci să te completeze. În univers este loc pentru miriade de sori, Jill!

Roy auzea vorbele lui Zimmermann, fără să le deslușească sensul. Chipul lui Alain îi revenea obsedant în fața ochilor. Silueta-i gracilă, gesturile, surîsul său ușor zeflemist de Gavroche parizian, se împleteau într-o imagine seducătoare, de neșters.

Un bărbat în haine negre, precedat de *Monsieur* Antoine, se apropie de masa actorului american. Directorul de sală se plecă la urechea lui Roy:

— Domnul este de la poliție. Dorește să vă vorbească.

Roy tresări. Se întoarse spre noul venit:

— Ce doriți?

Bărbatul în negru îi vorbi cu voce scăzută, spre a nu atrage atenția celor din jur:

— Sînt comisarul Donatti. Dumneavoastră ați reclamat dispariția tînărului Alain Aubry Dandolo. V-aș ruga să mă însoțiți pînă la morgă, unde se află depus cadavrul unui adolescent ale cărui semnalmente ar corespunde cu cele descrise de dumneavoastră.

Roy se ridică în picioare ca electrizat:

— Ce spuneți? La morgă?

O expresie de oroare i se întipări pe chip. Revelația ireversibilă a morții care lovea o ființă apropiată, căpăta proporții de cataclism.

Polițistul înclină ușor din cap.

— Sper să nu fie persoana care vă interesează. Însă pentru orice eventualitate...

— Este incredibil! Ce s-a întîmplat? Vreun accident de automobil?

— A suferit violențe de o natură specială, *Signor* Montgomery, care i-au provocat o puternică hemoragie. Indivizii respectivi l-au abandonat apoi în hrubele unei ruine de pe Via Appia, unde l-au găsit abia acum cîteva ore niște turiști străini. Dacă ar fi fost dus din timp la spital, ar fi scăpat cu viață. Dar acolo, în hrube, i s-a scurs lent tot sîngele din el. A avut o moarte îngrozitoare *Signor* Montgomery!

Roy își încleștă mîinile ca pentru rugă:

— Oribil! Oribil, domnule comisar! Monstruos!

Roy se socotea moralmente vinovat de moartea adolescentului. El însuși îl chemase la Roma, dar în loc să-l primească, să-l ghideze în această lume nebună, îl abandonase de capul lui. Indirect participase la asasinarea lui Alain.

— Să mergem, domnule comisar!

Rosita Montez se simțea gata să explodeze, ca un cazan ajuns la presiune maximă. Dăduse uitării pe avocatul Brian Richardson și înțelegerea scrisă prin care-și luase obligația să renunțe la Tony. Cu inconștiența femeii pătimașe, voia să-și recîștige cu orice risc iubitul, uitînd deasemenea că primise — pentru a-l abandona — un amplu pachet cu dolari, foarte repede spulberați.

Abia după ce își pierduse amantul, înțelesese că viața pentru ea, își pierduse orice noimă. Mînia îi crescuse oarbă, atingînd dimensiuni vulcanice. Insuccesele-i umilitoare pe tărîm profesional intervenite în ultima vreme — datorită și vîrstei care începuse să-i estompeze sex-appeal-ul — le atribuise ghinionului provocat de absența lui Tony. Înapoindu-se la sînul ei, i-ar reda și norocul. Furia îi era alimentată și de o gelozie bolnăvicioasă. Era sigură că Madame Chavrillon devenise amanta lui Tony, iar imaginile plăzmuite ale copulării lor o împingeau pe marginile nebuniei. Obsedată de fostul iubit, ajunsese să refuze îmbrățișările tarifate ale clienților pe care odinioară, după spectacol, îi primea din cînd în cînd în intimitatea ei.

Săptămînile petrecute departe de el o marcaseră, așternîndu-i cearcăne vinete sub ochii febrili, adîncindu-i cutele obrajilor, lăsîndu-i în jos colțurile amare ale buzelor. Rosita ajunsese la limitele răbdării. Orice soluție era preferabilă actualei stări de lucruri.

Într-o dimineață cumpărase un browning de dimensiuni modeste, care, folosit de aproape, putea ucide un om. Îl purtase cîteva zile în poșetă, apoi luase hotărîrea cea mare. Va pune capăt ticăloșiei „femeii vampir", iar dacă va constata că și Tony i-a fost complice, și nu victimă, cum lăsa el să se înțeleagă, îi va face și lui de petrecanie. Își procurase un bilet de avion pentru Roma, iar în timpul călătoriei pusese la punct planul de acțiune. Știa că

Madame Chavrillon descinsese la hotelul Excelsior de pe Via Veneto, căci revistele cu coloratură mondenă furnizau regulat informații asupra membrilor *jet-set*-ului.

Cînd se prezentă la recepția hotelului Excelsior — superbă, autoritară ca un autentic VIP — și se interesă de Madame Chavrillon, unul dintre recepționeri o îndreptă spre restaurant. Rosita îi mulțumi și se îndreptă glonț într-acolo. Ajunsă în pragul sălii își roti privirile asupra clienților risipiți în jurul meselor ornate cu sfeșnice de argint. O lume puțin zgomotoasă, sobră, cu care nu era deprinsă. Se simți brusc intimidată. Gestul brutal pe care-l pregătea nu se potrivea deloc cu ambianța aceasta catifelată. Enormitatea lui îi apăru într-o lumină crudă. Dacă în clipa aceea privirile nu i-ar fi căzut asupra Olimpyei Chavrillon, elegantă, acoperită cu bijuterii, supărător de tînără — cel puțin în aparență — s-ar fi răsucit pe călcîie și ar fi părăsit restaurantul. Profilul femeii detestate, alături de care zări chipul drag al lui Tony, îi ridică iarăși tensiunea arterială. Văzu roșu, urechile începură să-i vîjîie, o putere irezistibilă o împinse înainte. Ajunsă în fața Olympiei Chavrillon, se opri și înfruntînd-o cu priviri înveninate, vîrî rapid mîna în poșetă spre a scoate browning-ul. Tony intui gîndurile fostei lui amante. Îi cunoștea violența, reacțiile inconștiente. Cu prezență de spirit, combinată cu agilitatea dobîndită grație profesiunii sale, țîșni de pe scaun, se aruncă dintr-un salt asupra Rositei și o izbi peste mînă tocmai cînd ea apucase să scoată pe jumătate pistolul din poșetă. Poșeta, cu armă cu tot, făcu o voltă prin aer și ateriză într-o frapieră de argint.

Rosita rămase cîteva clipe uluită de intervenția neașteptată a balerinului:

— Trădătorule! șuieră, izbindu-l cu dosul palmei peste față.

Inelele-i ieftine cu monturi puternic reliefate sfîșiară obrazul și buzele lui Tony, care prinseră să sîngereze din abundență. Ametit de lovitura primită rămase o clipă nemișcat. Profitînd de ocazie, Rosita apucă un vas de cristal plin cu o salată de fructe ce înota în maraschino și ridicîndu-l deasupra Olympiei, i-l turnă în cap, năclăindu-i părul, acoperindu-l cu minuscule cuburi de ananas și banane, cu boabe de vișină și de struguri. Alcoolul lipicios și salata se scurseră pe obrajii victimei, muindu-i rimelul,

fardurile, inundîndu-i decolteul, brațele, rochia. Olympie încremenise îngrozită.

Henriette Chertsey, chelnerii, persoanele de la mesele înconjurătoare nici nu apucaseră să reacționeze, atît de surprinzătoare fusese agresiunea.

În clipa aceea nervii Rositei cedară. Izbucni în plîns și cuprinsă de o panică subită, ieși în fugă din sală. Nimeni nu încercă să o oprească. Explicația era simplă. Într-un restaurant de mare lux, cu o clientelă calmă, discretă, ostilă prin definiție violențelor, cu un personal de serviciu stilat, deprins să se miște în tăcere, ca într-o catedrală, asemenea scene erau absurde, grotești, de neconceput. Nimeni nu era pregătit să riposteze cu promtitudine, așa cum se pricep doar obișnuiții tavernelor și ai dancingurilor rău famate.

Oamenii de la celelalte mese își vîrîră nasul în farfurii. Conversațiile întrerupte cîteva clipe își reluară firele invizibile. Aceasta nu înseamnă că martorii penibilului incident, care o cunoșteau pe Olympie Chavrillon, nu o vor forfeca a doua zi prin saloane, încîntați că aveau prilejul să-și îmbogățească eleganta lor bîrfă cu un nou și savuros subiect.

Escortată de Henriette și de Tony, Madame Chavrillon părăsi în grabă restaurantul. Umilită, furioasă, năucită încă, se refugie în apartamentul ei. O rănise mai puțin sufletește agresiunea Rositei, decît postura ridicolă, dureros de comică, în care se plasase, oarecum cu voia ei. Cînd se încurcase cu Tony, trebuia să fi știut la ce car se înhămase. Ar fi suportat mai ușor insulta gratuită dacă în urma acestui zgomotos pinaclu al crizei, idolul ei ar fi acceptat să o consoleze, acordîndu-i recompensa așteptată cu ardoare. Dar balerinul insensibil la apelul ei, exprimat printr-o mimică elocventă se încuie în camera sa, în compania unei sticle de whisky.

Mai tîrziu, Olympie auzi fîșîitul dușului din camera lui de baie, învecinată cu a ei. Și-l închipui atunci gol, magnific, sub jetul de apă. Copleșită de deznădejde, începu să-și plîngă cu amar speranțele năruite. Adormi într-un tîrziu, gîndindu-se cît de senină, de liniștitoare îi fusese viața înainte de a-l cunoaște pe Tony. Actuala ei prăbușire morală își găsea totuși o compensație în apropierea balerinului, chiar dacă îi despărțea un zid. În visul care-i îndulcea somnul, obstacolul de cărămizi se dezintegră și în

spațiul deschis se încadră aureolată silueta lui Tony, pășind spre ea cu brațele întinse, acceptînd în sfîrșit să i se dăruiască...

*

* *

— O veste bună, Sir! Hotelurile „Imperial", „Babel Palace", Royal Trianon" și „Saint Georges" sînt ale dumneavoastră. Acum o oră am perfectat actele de cumpărare.

Philip Aylon zîmbi. Reprezentantul său din New York făcuse treabă bună. Vocea lui James Michael Burgess, deși traversa oceanul, se făcu auzită ca și cînd vorbitorul s-ar fi aflat lîngă patronul său în apartamentul acestuia la Paris.

— Trebuie să recunosc, Sir, că și șansa ne-a ajutat să le obținem la un preț atît de avantajos. Concurenții noștri au fost împiedicați să-și arunce toate forțele în luptă. Ducele de Northland s-a retras de la licitație. Încurcăturile lui cu „Federal Aeronautics Administration" i-au blocat importante fonduri. Sabahattin Humaidah și-a concentrat eforturile în bătălia cu „Bank of America and South Asia". Grupurile „Hilton", „Sheraton" și „Intercontinental" s-au arătat mai moderate în intervențiile lor decît m-aș fi așteptat. Trebuie să vă mai informez, Sir, că în curînd vor fi scoase în vînzare trei mari hoteluri la San Francisco și două la Chicago. Ar fi cazul să profităm de conjunctura favorabilă, spre a le achiziționa.

— Pentru moment este preferabil să adopți o poziție expectativă. Foarte curînd voi avea nevoie de cîteva miliarde pentru a mă angaja într-o operație de mare anvergură la Bursa din Wall Street.

— Este ceva în legătură cu „Bank of America and South Asia"?

— Te voi informa la momentul oportun, James.

— Am înțeles, Sir. Doriți să păstrați intact secretul operațiilor.

Philip realiză din tonul interlocutorului său că acesta se simțea oarecum vexat de reticențele sale. Nu încercă să-și justifice strategia. Își plătea regește colaboratorii, dar îi ținea la distanță și la propriu și la figurat. Era un adevărat eveniment cînd îi primea în audiență. Știa de pildă că încheierea convorbirii telefonice avea să lase un gust amar lui Burges, care se așteptase desigur, la un cu-

vînt de mulțumire după succesul reputat la New York. Aylon era însă consecvent principiului de a nu-și lăuda subalternii, pentru a nu le strecura în suflet credința că au început să devină indispensabili.

În vreme ce așeza receptorul în furcă, privirile îi căzură întîmplător asupra portretului în culori al fiului său adoptiv, Maurice, plasat pe masa de lucru. Colțul din stînga al ramei de aur masiv era acoperit cu o panglică cernită. Deși între Aylon și băiat se stabilise pe cale legală o legătură de rudenie de rangul întîi, nu avuseseră timp să devină intimi, fiindcă Maurice fusese ucis la cîteva zile după încheierea actelor de adopțiune. În mod practic, fiul său rămăsese pentru el un străin. În ciuda acestei situații, Philip primise cu profundă emoție vestea morții violente a copilului. Fusese îndeosebi impresionat de ipoteza lansată de anchetatori care ajunseseră la concluzia că accidentul de automobil ascundea în realitate tentativa unui atentat îndreptat împotriva lui. Maurice căzuse deci victimă nevinovată a unor asasini plătiți, care-și greșiseră țintă.

Printr-o tragică ironie a soartei, copilul pe care o lume întreagă îl fericise și în mare măsură îl invidiase fiindcă devenise peste noapte moștenitorul unuia dintre mogulii marii finanțe internaționale, avea să fie ucis în locul părintelui său adoptiv.

După atentat Philip reflectase cu toată seriozitatea asupra unei noi adopțiuni. Se întrebase dacă avea dreptul să expună unor riscuri inerente pe un alt copil. Argumente pro și contra erau destule. Dacă ar fi însurat, n-ar mai zămisli alt prunc, spre a-l feri să împărtășească soarta primului născut? Copiii coborîți din părinții lor firești sînt meniți să calce pe urmele acestora, spre deosebire de adopțiune, care implică o filiațiune artificială. Pe de altă parte se cădea oare să accepte ca după propria-i moarte, averea lui să treacă în mîinile surorilor și ale cumnaților care îi puseseră la cale pieirea? Deși își frămîntase mintea, nu reușise să găsească o ieșire din dilemă.

Nemulțumit de propria sa nehotărîre, pe care o considera în concepția lui drept un semn de slăbiciune, ordonă prin interfon secretarului să-l introducă pe Iacob Lilienthal.

Cînd agentul poliției secrete israeliene apăru în prag, Philip îl pofti cu un gest să ia loc.

— Iartă-mă, Mr. Lilienthal, că te-am lăsat să aștepți, dar am terminat o convorbire telefonică importantă cu New York-ul. Sînt la dispoziția dumitale. Îmi aduci, sper vești îmbucurătoare!

— Depinde de prizma prin care le priviți, Mr. Aylon.

Lui Philip îi plăcea spiritul ascuțit al interlocutorului său. Încheiaseră un pact nesemnat, care dădea de la o vreme roade surprinzătoare.

— Pot să fac o afirmație la ora actuală, Mr. Aylon, în baza unor deducții greu de răsturnat. Cecul de o jumătate de milion de dolari era destinat lui Harold Preston. Investigațiile mele mi-au furnizat cîteva elemente senzaționale. Lester Jones, obscurul personaj care a găsit cecul rătăcit, a călătorit de la Paris la New York în avionul folosit și de Preston. Cercetînd listele pasagerilor, am constatat că locurile lor erau alăturate. În aceste condiții, un schimb de pardesiuri identice — explică transferul involuntar al ceculuj de la adevăratul beneficiar la găsitor. Pardesiul lui Lester Jones nu se mai află în posesia lui Preston, care l-a ars, spre a șterge orice urmă susceptibilă să ducă la o apropiere între el și Lester. Cecul era destinat lui Preston. Nu mi-a mai rămas, Mr. Aylon, decît să fac dovada. Pentru ca să ajung la acest rezultat, am atacat frontal, asemenea pisicii cu clopoței din poveste. Pe scurt, am trimis și lui Preston și lui Humaidah, xerocopii ale articolului dedicat aventurilor ceculuj pierdut și regăsit, spre a-i avertiza că au fost descoperiți. În fiecare zi de atunci, le expediez cîte o xerocopie a articolului. Procedeul picăturii chinezești, Mr. Aylon. Dacă nervii lor nu vor ceda — cum mă aștept — voi folosi alte mijloace spre a forța deznodămîntul.

— Grăbește-te, Mr. Lilienthal! Demascarea lor trebuie să intervină mai înainte ca Humaidah să intre în posesia a 51% din acțiunile „BASA".

— Fac tot ce este omenesc posibil, Mr. Aylon. Foarte curînd sper să intru în posesia unor dovezi zdrobitoare.

— Cred că ai să mă ții la curent cu evoluția cercetărilor dumitale, Mr. Lilienthal.

— Fiți fără grijă, Mr. Aylon. Luptăm pentru aceeași cauză: salvarea intereselor Israelului. „Bank of America and South Asia" nu va cădea în mîna arabilor!

Lui Philip îi plăcea optimismul agentului secret. Dacă

Lilienthal în pofida așteptărilor, nu va reuși în ceasul al unsprezecelea să dea în vileag coliziunea Preston—Humaidah, el Philip va intra în joc cu alte mijloace, enorm de costisitoare. Nu erau infailibile, dar aveau sorți de izbîndă. Își făcuse deja un plan de acțiune, pe care nu-l împărtășise nici colaboratorilor apropiați. N-ar fi exclus ca Sabahatin să fi cumpărat pe vreunul din ei, așa cum îl cumpărase și pe Preston.

— Serviciul dumneavoastră secret, Mr. Lilienthal, n-a reușit să-și implanteze agenți în tabăra lui Humaidah?

— Ne-am gîndit și la formula aceasta. Dar arabii dispun de fonduri atît de uriașe încît aurul nostru nu-i mai poate ispiti. Sperăm totuși să obținem cooperarea unui om al lui Humaidah pe alte căi. Îl cheamă Mohamed Alkaf și a fost de curînd implicat într-un scandal cu femei ușoare la un hotel din Londra. Vom încerca să-i speculăm slăbiciunea.

— Am auzit că fiul cel mare al lui Humaidah este un incorigibil afemeiat. Nu i-ați putut strecura vreo agentă cu fizicul lui Raquel Welch?

— Selim a fugit la Moscova în compania unei stewardese. Mai grav pentru el este faptul că are în Arabia o soție legitimă. După cum vedeți, un *imbroglio** demn de o foarte reușită *comedia dell'arte*. Tot ce pot să vă spun este că Humaidah, tună și fulgeră — în intimitate — împotriva urmașului său. În public păstrează o tăcere diplomatică...

După plecarea agentului secret — operată printr-o ieșire dosnică a hotelului — secretarul anunță lui Philip vizita bancherului Tomasso Scarponi.

— Îmi închipui ce vrea, replică sec patronul. Cu oameni ajunși în situația lui nu este recomandabil să păstrezi relații. Îndrumă-l la Graham Turner! Graham se pricepe să-i refuze pe solicitanți zîmbindu-le fratern. Adăugă cu brutalitate: Scarponi n-are decît să-și lingă singur rănile. Falimentarii mă indispun. Nereușita în viața profesională se datorează fie hoției, fie ghinionului. Și într-un caz și într-altul îmi repugnă. Astăzi nu mai primesc decît pe avocatul Brian Richardson! Vreau să fac o nouă adopțiune. Am nevoie de un moștenitor!

— Prea bine, Sir!

---

* încurcătură — n.r.

După plecarea secretarului, Aylon se uită lung la portretul lui Maurice. Îl luă de pe masă și îl vîrî într-un sertar.

„La locul de cinste va trebui să stea fotografia fiului meu în viață".

Renunțase la scrupule, la ezitări, în timpul convorbirii cu Lilienthal. Dacă împotriva acestui vlăstar va avea loc deasemenea un atentat reușit, va adopta pe un al treilea copil. La nevoie pe un al patrulea, al cincilea... Nimeni și nimic nu-l va abate de la hotărîrea sa.

Cu prețul unor eforturi penibile se ridică din fotoliu, și se tîrî sprijinit în bastoane, la fereastră. Spectacolul grădinei Tuileries îl liniștea întotdeauna. Rîse cu amară ironie. La ce-i foloseau miliardele, dacă nu se putea mișca decît între pereții unei singure camere? Cu ce se deosebea de bolnavii dintr-o rezervă de spital, de întemnițații limitați la singura lor celulă, de animalele sălbatice izolate într-o cușcă? Nu era pentru prima oară că îl bîntuiau astfel de gînduri. Poate că moartea ar fi fost preferabilă existenței lui de infirm. Se crampona totuși de viață cu exasperarea unui naufragiat care a reușit să se agațe de o scîndură plutind în derivă.

Luă de pe o consolă de lemn aurit catalogul filmelor aflate în arhiva sa. Era un tom cu aproape o mie de file, cuprinzînd copii ale tuturor producțiilor cinematografice pe care agenții săi le descoperiseră cutreierînd pămîntul în lung și în lat. Distribuite pe epoci, începeau cu cinema-ul mut, continua cu sclipitoarele superproducții ale Hollywood-ului interbelic și terminau cu suprafinatele compoziții ale avangardiștilor contemporani. Un supliment săptămînal cuprindea ultimele noutăți prezentate pe ecranele mondiale. La acest catalog se adăugau toate revistele de cinema publicate în Anglia, Franța, Italia, Statele Unite, Germania, și în lumea de limbă spaniolă. Philip își alegea cîte două sau trei filme și le viziona seara, după încheierea activității.

Filmul era drogul lui. Cînd se afla în fața ecranului, uita de nenorocita lui condiție fizică, de izolarea sa forțată, de grijile și de problemele care deferlau* asupra lui asemenea valurilor mării. După ce studie catalogul, ordonă prin interfon:

---

* se năpusteau — n.r

— Bert, în seara aceasta vreau să văd ultimele patru filme ale lui Dustin Hoffman! Iar mîine plecăm la New York!

— Prea bine, Sir!

Philip închise interfonul. Detesta călătoriile, căci deplasările lui implicau ambulanțe, avioane special amenajate, cortegii de autovehicule pentru personalul medical, pentru secretari și consilieri, pentru oamenii de serviciu, la care se adăuga indispensabila gardă personală. Deși pregătiriile acestor expediții erau efectuate în taină, reporteri întotdeauna la pîndă, se năpusteau în jurul lui ca norii de țînțari avizi de sînge, sperînd să-i smulgă declarații ori să-i fixeze pe peliculă imaginea. Interesul lor era justificat de un raționament fără greș. Philip Aylon se deplasa dintr-o țară într-alta numai în preajma unor evenimente economice și politice de mare importanță, provocate adeseori de el însuși.

Aylon deschise din nou interfonul:

— Bert, amînăm plecarea la sfîrșitul săptămînii! Pînă atunci vreau să se încheie formalitățile noii adopțiuni. Mîine de dimineață mergem la orfelinat!

— Am înțeles, Sir!

— Peste zece minute să înceapă proiecția! Cina în prima pauză!

— Foarte bine, Sir!

Philip întrerupse interfonul.

Bătălia angajată împotriva lui Sabahattin Humaidah și a arabilor lui, avea să atingă punctul culminant peste zece zile, la New York. Față de imensitatea mizei, trebuia să accepte neplăcerile unei călătorii. Își va asigura o compensație prin compania „fiului său“... Va avea oare timp să se atașeze de el? Trăind alături de fiul său adoptiv, va învăța să-l iubească. Esențial era că prin intermediul lui își va controla și după moarte averea. Va avea evident grijă să-l strîngă în chingile unor dispoziții testamentare severe... Nu va lăsa nimic la voia întîmplării. Folosindu-și și inteligența, își va asigura nemurirea...

* *
*

REGELE CASELOR DE JOC EXPULZAT DIN ANGLIA

GEORGE FLETCHER REVINE ÎN USA

Rezemat cu coatele de tăblia de lemn a mesei murdare pe care-și lăsaseră amprentele circulare, capricios suprapuse, funduri de pahare și de sticle, Pablo Morelos recita pentru a mia oară titlul articolului decupat dintr-un ziar mexican. Îl întinsese între farfuria cu resturi de mîncare, solnița ciobită și sticla cu un rest de vin roșu. Literele tipărite păreau să exercite asupra lui o influență magică. Le fixa avid, fără să vadă pe clienții amețiți de băutură de la mesele din jur, fără să audă zdrăngănelile coardelor de chitară ciupite de un cîntăreț cu obraji arămii și cu un *sombrero* lăsat strengărește pe o parte.

O chelneriță trecută de prima tinerețe, cu sînii fanați atîrnînd sub bluza roșie, bufantă, se opri lîngă Pablo.

— Ei, frumosule, nu vrei și niște *tortillas* să-ți lingi degetele?

El își desprinse ochii de pe textul tipărit și îi ridică asupra femeii. Era încă nurlie, iar șoldurile pline, săltate ofensiv, puteau lesne ispiti pe un ins abia ieșit din închisoare.

— Mi-am astîmpărat foamea! replică scurt, Pablo.

Chelnerița îl cîntări dintr-o privire. Cămașa lui boțită, murdară, vestonul ponosit, pantalonii făcuți burlane, pantofii scîlciați, barba nerasă de cîteva zile, îi dădeau înfățișarea unui vagabond. Dar sub această dezordine, femeia desluși virilitatea unui bărbat încă tînăr, cu trăsături energice, greu încercat în trînta cu viața, dar nu învins. Strălucirea ochilor lui îi oglindea focul lăuntric.

— Mă cheamă Paquita, îi spuse. Locuiesc într-o cămăruță, în dosul cîrciumii. Ai să vezi un fel de verandă cu mai multe uși. A doua este a mea. Ia cheile astea și după ce-ți bei vinul, du-te și mă așteaptă în odaia mea. Am să-ți aduc niște *tamales,* supă de broască țestoasă, și o sticlă cu vin.

Lui Pablo nu i-ar fi displăcut să se înfrupte din bunătățile făgăduite de Paquita. Era deprins să primească daruri de la femei între două vîrste, dornice să se aleagă în schimb cu cîteva clipe de dragoste furată.

Acum avea ceva mai bun de făcut .După asfințit se va îmbarca pe unul din acele autobuze prăpădite care

leagă Tijuana de San Luis, hurducăind pe șoseaua șerpuitoare construită de-a lungul frontierei Mexicului cu Statele Unite. Va coborî într-unul din cătunele uitate de Dumnezeu și de oameni, și profitînd de bezna nopții, va trece granița fraudulos, prin zona sălbatică și aridă de la poalele munților Laguna.

— Mulțumesc, Paquita, dar în seara asta trebuie să fiu la Tecata. Am acolo un frate bolnav. Mă așteaptă, sărmanul.

Femeia îi intui minciuna, dar nu se supără. Bănuia că omul se afla în tranzit, și că ținta lui era America yankey-lor. Ridică din umeri cu regret:

— Îmi pare rău, străinule! Cînd ai să te întorci de la Tecata, ai să vii poate să mă vezi!

Am să viu neapărat, Paquita! Să petrecem o noapte împreună!

Femeia îi zîmbi peste umăr, apoi plecă să servească pe alți clienți.

Pablo rămase pe gînduri. Nu pleca în Statele Unite pentru a căuta o viață mai bună, asemenea sutelor de mii de mexicani nevoiași, care dau năvală atrași de bunul trai din Statele Unite. Voia să ajungă la New York, căci acolo se afla George Fletcher.

Goli sticla, plăti, apoi ieși în stradă. Apusul soarelui arunca o uriașă cuvertură purpurie asupra orașului, asupra coastelor Californiei, asupra oceanului Pacific. Luminile străzii se aprindeau în salve. Mexicanii din Tijuana se străduiau să imite pe vecinii lor americani din San Diego, care transformau noaptea în zi. Vitrinele magazinelor expuneau tot felul de nimicuri îmbietoare, menite să stoarcă pungile turiștilor din nord. Pablo se ducea acolo unde îmbulzeala era mai mare, fiindcă în mulțime se simțea în siguranță. Nu se temea că ar putea fi identificat de către polițiștii care-l căutau cu limba scoasă. Își lăsase mustață cu colțuri pleoștite, și își zbîrlise părul pe frunte într-un fel de breton, care amintea franjurile unei perdele. Dacă la aceste modificări ale fizionomiei care-l făceau de nerecunoscut adăuga și actele de identitate false, procurate la Tampico, prin intermediul unui prieten, marinar de cursă lungă, se putea socoti ferit de surprize neplăcute.

Pe Avenida de la Revolucion, se opri la o vitrină cu batalioane de îngeri modelați în ipsos, cu statuete de di-

verse mărimi ale Sfintei Fecioare și cu imaginea capului încununat cu spini al lui Christ pictat pe catifea, multiplicat în zeci de exemplare. Admiră obiectele înfățișate, regretînd că nu-l ținea punga să cumpere un îngeraș pentru copii săi din Mexcaltitan. Se desprinse din fața vitrinei și trecu mai departe. Deodată sîngele îi îngheță în vine. Ajunsese în fața unui bar cu ușile deschise, în care ciorchini de oameni se înghesuiau în jurul unor *juke boxes*, mînuind cu zel levierele metalice în așteptarea unor combinații norocoase. Scena banală în sine, evoca lui Pablo momentul cumplit al arestării lui, și acuzația de a fi pus în circulație bani falși.

Gemu de parcă i s-ar fi aplicat o dangă* înroșită în foc. Dangaua infamiei pusă de judecători cînd îl condamnaseră la 10 ani închisoare, schimbîndu-i uniforma de paznic al închisorii cu aceea de pușcăriaș.

Se smulse din fața barului cu *juke-boxes*, își înfipse bărbia în piept, și făcîndu-și loc cu coatele printre oameni, nu se mai opri decît la stația de autobuze. Păstrase bani pentru bilet, ultimii din buzunar. Cînd evadase, foștii lui colegi și complici îi procuraseră o sumă anemică, fiindcă și ei erau pe geantă. Îndată ce aflaseră motivul încarcerării lui Pablo, puseseră pe foc dolarii primiți din partea lui Fletcher.

Autobuzul pestriț arăta ca un curcubeu obosit. Tot felul de beculețe aprinse pe lîngă cele reglementare, îi dădeau un aer festiv de car alegoric. Cînd se puse în mișcare, bătrînul autovehicul se cutremură din toate încheieturile, pufni, sughiță, dădu rateuri, clănțănindu-și ferestrele, ca și cînd ar fi fost pe punctul de a se dezmembra. În ciuda fenomenelor de avansată decrepitudine, porni la drum vitejește. Clămpănindu-și tinichelele, lăsă în urmă ultimele case din oraș.

În singurătatea psihică a celulei, Pablo hotărîse să-l ucidă pe Flatcher. Pînă la lectura faimosului aritcol, învățat de atunci pe dinafară, fermitatea lui fusese oarecum simbolică. Nici n-ar fi conceput să ajungă la Londra, unde regele tripourilor părea să se fi stabilit definitiv. Răzbunarea lui devenise realizabilă numai după ce aflase că Fletcher sosise la New York. Pentru orice mexican decis să pătrundă cu orice riscuri în Statele Unite, tre-

---

* însemnare cu fierul înroșit — n.r.

cerea frauduloasă a frontierei nu constituia o problemă insolubilă. Americanii se străduiesc să împiedice prin toate mijloacele infiltrarea pe teritoriul lor a imigranților din sudul continentului, dar mai ușor le-ar fi să pună stavilă unei invaziuni de lăcuste.

Autobuzul era încărcat cu pasageri vorbăreți, care se întorceau prin satele lor, cărîndu-și cumpărăturile făcute la Tijuana, mai toate viu colorate, dar de o calitate îndoielnică. Se mai înghesuiau pe banchete și tineri veniți de departe, care ca și Pablo, aveau de gînd să se strecoare în mult rîvnita țară a americanilor. Preocupați de aventura în care aveau să se angajeze, erau mai tăcuți decît localnicii, zgomotoși ca un cîrd de gîște. Pablo era cel mai taciturn, fiindcă îl apăsau mari griji. Dacă va fi prins de yankey și trimis cu alai înapoi, în Mexico, poliția mexicană îl va lua pe sus și-l va expedia *pronto* în temnița din care abia evadase.

Autobuzul se opri la o stație de benzină, cu un han anexă, unde cîțiva călători coborîră spre a se răcori cu Pepsi Cola ori cu *pulque*. Coborî și Pablo, dar nu mai reveni la mașină cînd șoferul dădu semnalul de plecare. Se uită cîteva clipe după arhaicul autovehicul, care se îndepărta purtîndu-și grotesca galaxie de becuri electrice colorate. Apoi cu pas domol porni spre nord. Nu se grăbea căci avea de străbătut un drum greu, obositor, printr-un deșert de stînci, nisip și tufe de vegetație săracă. După ce se înnoptă, se lăsă o răcoare plăcută. Dar odată cu răsăritul soarelui, se abătu asupra firii o fierbințeală uscată, toridă care îți dădea senzația că te prăjești în propria-ți sudoare. Pentru Pablo, deprins cu vagabondajul și cu singurătatea, cu spațiile libere, dar și cu privațiunile de tot felul, drumul acesta, deși împănat de primejdii, era un colț de rai, în comparație cu celula strîmtă, împuțită, de la închisoare.

N-ar fi putut să umble acum liber, dacă paznicii — complicii săi pe care refuzase să-i divulge în cursul cercetărilor și al dezbaterilor procesului — nu i-ar fi înlesnit evadarea. Pablo nu știa dacă gestul lor camaraderesc se datora recunoștinței, urii comune împotriva lui Fletcher, sau pur și simplu fricii de a nu fi denunțați de fostul lor coleg, cuprins de o adevărată frenezie de cînd aflase că regele cazinourilor debarcase la New York. Adevăratul lor motiv nu mai avea acum nici o importanță.

Important era doar faptul că se găsea acum în drum spre frontiera americană, dincolo de care îl aștepta întîlnirea cu George Fletcher...

★

★ ★

Rudi Zimmerman își stabilise postul de comandă lîngă un chioșc de ziare pavoazat cu reviste și cărți *paperbacks* cu coperți multicolore. De acolo putea supraveghea intrarea Băncii Generale, cît și pe *cameraman*-ii cu „aparate spion" plasați în poziții strategice — pe la ferestrele și prin vestibulele unor clădiri din apropiere, ori la bordul unor autovehicule staționate de-a lungul trotuarelor — astfel încît filmările să nu atragă atenția trecătorilor, căci veridicitatea unei scene luată în plină stradă este total compromisă dacă în obiective apar mutrele unor trecători care cască gura la aparatele de filmat. Rudi se uită la ceas. Se făcuse 10 și un sfert. Știa că intervalul de timp cuprins între orele 10 și 14 era ideal pentru luarea exterioarelor în plină zi. Soarele deplasîndu-se relativ încet, dispare riscul unor rapide și pronunțate modificări de umbre. Regizorul studie cerul și constată cu satisfacție că nici un nor nu amenința să-i tulbure seninul. Ziua era atît de strălucitoare, încît nu se făcea simțită nevoia unor proiectoare albe ori a unor panouri de aluminiu, care să suplinească deficiența luminii naturale.

În autocamionețele lor, machiorii și costumierii așteptau să intervină la nevoie. Unul dintre asistenții de regie și indispensabila *script-girl*, stăteau în preajma lui Zimmermann, gata să-i execute ordinele. Actorii intraseră în dispozitiv, așteptînd semnalul de începere a filmărilor.

Vernon Woodword, îmbrăcat într-un opulent costum de șantung alb, stătea la volanul unui Rolls-Royce Camarque auriu, ceva mai departe de intrarea Băncii. Sarcina lui era să-și facă apariția în momentul în care un grup de teroriști părăseau Banca pe care o devalizaseră, tîrînd ostatecă pe Jill Winters. Mînat de un impuls cavaleresc, avea să le taie drumul, provocînd o monstră ciocnire de autovehicule, realizată printr-o savantă suită de montaje, astfel încît Rolls-ul, o mașină foarte scumpă, să nu sufere stricăciuni reale.

Rudi Zimmermann era foarte nervos. Nu-i plăceau

filmările *sur le vif*, căci puteau fi stricate de factori externi, cu totul neprevăzuți.

Înainte de a semnaliza prin *walkie-talkie* începerea filmării — în cazul de față nu putea fi vorba de folosirea unui *clackman* — Zimmermann aruncă o ultimă privire asupra intrării Băncii Generale. Portarul deschidea ușa în calea clienților care intrau și ieșeau. Pe trotuar pietonii circulau în liniște. Trei copii zburdau pe huruitoarele lor patine cu rotile. Un *bulldog* dus în lesă de un bătrînel în haine negre, se ușura chiar în fața intrării Băncii. Pe învelișul neted al străzii treceau în sus și în jos autovehicule de toate formele și mărimile. Vizavi de Banca Generală se ridicau zidurile impozantei „Case de Credit Italo-Americane". Zimmermann obținuse cu greu autorizația de a filma în zona Băncilor de pe Via Veneto. Din fericire, faza pregătirilor — cea mai fastidioasă — se încheiase fără încurcături.

Regizorul puse în funcțe micul său *walkie-talkie*:

— Ben, oamenii tăi sînt gata să intre în scenă? Le-ai verificat echipamentul? Să nu arate ca niște teroriști de operetă!.. Okay! Peste 60 de secunde să înceapă acțiunea! Terminat!

Făcu un semn primului său asistent, care dădu dispoziție cameramanilor — tot prin *walkie-talkie* — să fie gata pentru filmare în 30 de secunde.

În clipa aceea, în fața „Creditului Italo-American" apăru un Mercedes roșu din care descinseră patru inși în costume de sport. Un la cincilea rămase la volan. Primii patru intrară în clădirea „Creditului".

Zimmermann se uită la ceas:

— Gata! spuse.

În acelaș moment se deslănțuiră o serie de evenimente care-l năuciră nu numai pe el, dar și întreaga echipă. Din edificiul „Creditului Italo-American", cei patru indivizi ieșiră în fugă trăgînd în urma lor cu pistoalele. Șuieratul modulat al unei sirene de alarmă porni să spargă timpanele.

— Ce-i asta, Ben? zbieră regizorul prin *walkie-talkie*. Cascadorii tăi jefuiesc Banca de vizavi!.. Imbecilii, au stricat toată scena!.. Va trebui s-o luăm de la capăt, abia peste o oră, cînd se va potoli strada!.. Și Mercedesul lor, de ce e roșu?.. Cine dacu' a mai văzut spărgători de Bancă într-un automobil roșu? Atrag de la distanță toate

privirile! Bine că n-ai trimis o mașină a pompierilor!... Cum? Cascadorii tăi nu sînt cu Mercedesul roșu? Atunci ăștilalți cine dracu' sînt?

Mercedesul alb al cascadorilor apăru în clipa în care tipii în costume de sport se aruncau în Mercedesul roșu. Ultimul dintre ei se prăbuși lovit în spate de un glonte tras de un paznic al „Creditului". Insoțitorii rănitului îl traseră în mașină care porni vijelios din loc, șuierînd din cauciucuri.

Se auziră noi focuri de armă.

Simultan, Zimmermann asista la o scenă care-l lăsă fără glas. Vernon își puse în mișcare limuzina lungă și grea ca un tanc, apoi răsucind din volan, o așeză de-a curmezișul în calea Mercedesului roșu. Coliziunea dintre cele două mașini fu năpraznică. Botul mașinii roșii se înfipse ca un pinten în caroseria Rolls-ului și într-un zgomot scrijilitor de fiare și sticle sparte, îl împinse lateral cîțiva metri, datorită inerției și violenței impactului. Apoi ambele mașini se imobilizară. Din Mercedes săriră doi oameni, care o luară la fugă prin mulțime. Restul de trei, inclusiv șoferul rămaseră blocați în mașina care explodă luînd foc. În învălmășeală, cei doi inși scăpați cu viață pătrunseră într-un Lancia cabriolet, apărut parcă din neant, și care se îndepărtă apoi fără ca paznicii Băncii să mai tragă după ei, spre a nu nimeri din greșeală pe trecători.

Odată cu dispariția Lanciei, panica din jur se potoli treptat. Niște oameni cu prezență de spirit, îl scoaseră pe Vernon din Rolls-ul grav avariat... Îl cărară pe brațe pînă la trotuar, căutînd din ochi o mașină care să-l ducă la spital.

Atunci și regizorul își regăsi parțial echilibrul nervos. Urmat de asistent și de *script girl*, alergă spre Vernon. Se iviră cîțiva polițiști și se auziră simultan sirenel autoambulanețlor și ale autopompelor, care se apropiau duduind...

Abia peste o jumătate de oră strada își reluă aspectul normal. Rudi Zimmermann făcu bilanțul. Pagubele materiale erau serioase: irosise o zi de lucru și pierduse Rolls-Royce-ul. Și mai neplăcută era imobilizarea la pat a lui Vernon pe un termen greu de precizat. Rănile lui nu aveau gravitate. Suferise în schimb un puternic șoc nervos, care necesita un tratament medical susținut.

Zimmermann era superstițios. În sufletul lui se încuibase o teamă bizară. Un blestem părea să lovească direct sau indirect pe mai toți acei care avuseseră sau aveau de-a face cu „Panică pe Via Veneto". Începutul îl făcuseră regizorul George Howkins, producătorul Reginald Carter și actorii Diane Rogers și Burt Robertson, desemnați inițial a lucra la acest film. Toți se curățaseră într-un stupid accident de automobil. Urmase apoi falimentul lui Weidenfeld, și criza din viața profesională a lui Ronald Chandler. Amîndoi erau amestecați în distribuția acestei producții cinematografice. Roy Montgomery fusese complet debusolat de moartea cumplită a prietenului său. De cînd îl văzuse la morgă întins pe masa de marmură, nu mai era acelaș om. Fatalitatea îl lovise apoi pe Vernon Woodword. Era o minune că scăpase cu viață. Cine va urma la rînd? se întrebă Zimmermann terorizat de propriile lui închipuiri. Era tentat să renunțe la film, deși Roy îi oferise un contract mai mult decît avantajos. Retragerea sa intempestivă în aceste momente grele ar echivala cu o dezertare. Se resemnă să-și îndeplinească în continuare sarcinile. În primul rînd alcătui un nou plan de lucru. În timpul absenței lui Vernon va filma secvențele în care prezența sa nu era necesară. Acolo unde situația va permite ca silueta lui să fie văzută numai din spate, va folosi pe un *stand in*. Expuse ideile sale lui Roy, care le acceptă fără obiecții.

— Ți-am dat mînă liberă, Rudi! Dirijezi filmările cum vei crede de cuviință! Uită că sînt comanditarul „Panicei pe Via Veneto"!

Se înoptase. Încheiaseră o turbulentă zi de lucru și îi făceau bilanțul, stînd cu cîte un cocktail în față la barul hotelului. Ocupau o masă mică, rotundă, luminată de o lampă joasă cu abajur portocaliu. Privirile regizorului căzură întîmplător asupra unui ziar deschis ținut în mîini de un bărbat în negru, plasat la o măsuță alăturată. În partea de jos a primei pagini un titlu atrăgea atenția:

SCANDAL LA HOLLYWOOD
PRODUCĂTORUL GENERAL
SALOMON FRANKFURTER
ÎNVINUIT
DE DELAPIDARE

Titlul era destul de explicit spre a face superfluă lectura articolului scris cu litere mici imposibil de deslușit de la distanță. Siderat, Zimmermann nu-și putea desprinde ochii de pe fila ziarului. Își revăzu în închipuire prietenul, pierzînd constant la masa de poker sume mari. Acum aflase de unde proveneau.

— Ce e cu dumneata, Rudi, ai văzut o fantomă? îl întrebă Roy urmărind direcția privirilor lui. Remarcă și el articolul și exclamă disprețuitor: „Ah, Frankfurter! Un om de nimic! Nu pierdea prilejul să nu facă morală oamenilor! Și el era un hoț! Un hoț în haine negre!

Pentru Zimmermann, căderea producătorului general avea o semnificație tulburătoare prin implicațiile ei. Frankfurter era o nouă victimă a blestemului.

*

* *

Pașii apăsați, marțiali, ai lui Juan Hernandez sunau ritmic pe lespezile de marmură neagră înspicată cu fluturi argintii ce pardoseau marele hol al Băncii. Făcea ultimul rond înainte de deschiderea porților pentru funcționari și public. Juan era foarte mîndru de sarcina sa de gardian, de uniforma albastră cu nasturi lucitori, de cascheta militărească împodobită cu emblema „B.A.S.A.", de centura cu diagonală de care atîrna în teaca-i de piele pistolul de serviciu. Era încă tînăr — 22 de ani — dar spera ca prin zelul și corectitudinea lui să se facă remarcat, astfel încît să urce repede treptele ierarhice, devenind șef de echipă, ceea ce implică nu numai o mărire substanțială a salariului, dar și o creștere a propriului său prestigiu în ochii colegilor.

Cercetă cu privirile șiragul de ghișeuri scăldate în lumina soarelui care pătrundea prin pereții de sticlă ai holului. Acum domnea o liniște profundă. Cînd ușile de la intrare se vor deschide și clienții matinali vor da năvală, gardienii de serviciu vor trebui să-și sporească la maximum atenția, spre a nu se lăsa surprinși de atacurile oricînd posibile ale banditilor, ale teroriștilor.

Juan broda uneori pe canavaua imaginației fazele unor agresiunii armate, pe care o zădărnicea grație intervențiilor sale quasi miraculoase. Primea felicitări din partea executivilor Băncii, reporterii îi luau interviuri, iar portretul îi apărea în ziare și reviste însoțit de aprecieri

elogioase. Hetty, prietena lui, cu care avea de gînd să se însoare, se va lăuda printre prieteni cu isprăvile lui. Nici prin gînd nu-i trecea că gloanțele vreunui bandit l-ar putea nimeri. Asemenea ghinioane le păteau numai alții.

Ned Moran, gardianul de serviciu de la intrarea principală — un flăcăiandru abia ieșit după băncile școlii — îl chemă agitat prin *walkie-talkie:*

— Niște indivizi bat în geamuri și cer voie să intre!

— Vin imediat, spuse Juan.

Se uită automat la ceas — era 8 și 13 minute — apoi alergă la Moran, care-l întîmpină foarte emoționat.

— Calmează-te, Ned! îl povățui, luîndu-și aere de protector. Mă ocup eu de treaba asta!

Faptul că era cu un an mai vîrstnic decît colegul său, îi insufla un sentiment de superioritate. Se apropie de porțile de sticlă incasabilă rezistentă la impactul gloanțelor și chiar al unor explozii de o forță moderată și se uită bănuitor la grupul de zece oameni, care făceau semne să fie lăsați să intre.

Cel mai vîrstnic dintre ei — părul său alb și gesturile-i imperioase erau ale unui șef — exhibă un carnet de identitate, cu propria lui fotografie, care-i preciza funcția de „Senior Book Examiner". „Banditii sînt capabili de orice subterfugii!" reflectă bănuitor Juan. Anunță prin *walkie-talkie* pe șeful de echipă. Acesta se înfățișă, răspunzînd grabnic la chemare. După ce examină prin porțile de sticlă ciudatul grup, se întoarse spre Moran:

— În regulă, Ned! Lasă-i să intre!

Nu-i displăceau excesul de zel al subalternilor. Îl contraria însă faptul că Hernandez și Moran nu avuseseră curajul să permită intrarea noilor veniți, fiindcă la școala de specializare învățaseră pe dinafară lista personajelor oficiale, care pot fi primite într-o bancă, după orele de închidere.

Ned puse în funcțiune dispozitivul electronic de deschidere a porților de sticlă, iar după ce grupul pătrunse în hol, le reînchise.

Șeful de echipă salută cu respect pe Peter Dombey — bărbatul cu păr nins — împuternicitul mult temutului controlor al circulației monetare. Dombey își plasă oamenii — toți tineri, eficienți, rapizi în mișcări și cu mutre severe — în dreptul intrărilor oficiilor cheie ale Băncii. Controlul circulației monetare implica o operație fulger, declanșată prin surprindere, și executată la toate nivelele,

începînd cu salariații mărunți și terminînd cu magnații de la conducere. Inspectorii cercetau cu lupa întreaga activitate a Băncii, accentul punîndu-se pe verificarea împrumuturilor, în special a celor mari. La Băncile mici și mijlocii, casierii intrau cei dintîi în focul cercetărilor. Li se sigilau cassele, apoi se făcea numărătoarea banilor pînă la ultimul cent. La mastodonții de seama lui Bank of America and South Asia", unde operațiile monetare atingeau proporții astronomice, inspectorii acceptau cifrele furnizate de computere.

Peter Dombey știa că la „B.A.S.A." controlul va dura între zece și douăsprezece luni, spre deosebire de Băncile mici și mijlocii unde verificările se încheiau în maximum două săptămîni.

La 0 și 30 porțile se deschiseră în calea salariaților, care fură întîmpinați de echipa de inspectori. Sub ochii șefilor de servicii, operațiile de control — îndeobște extrem de aspre — începură imediat. Întîlnirea dintre Peter Dombey și Clive Redfield vicepreședintele și contabil șef al „B.A.S.A.", fu marcată de o foarte rece și protocolară strîngere de mînă. Redfield era deprins cu inspecțiile inopinate. În domeniul lui nu existau probleme susceptibile să-i creeze neajunsuri. „Bank of America and South Asia" funcționa asemenea unui mecanism perfect pus la punct și foarte bine uns. Singura chestiune sub semnul întrebării, era împrumutul de 200 de milioane de dolari, acordat lui Weidenfeld în baza aprobării președintelui Ronald Chandler, mai înainte ca organele competente să-și fi dat avizul. Este adevărat că ulterior fuseseră îndeplinite toate formalitățile legale. În scripte rămăsese totuși proba existenței unui abuz săvîrșit de conducătorul Băncii.

Redfield știa că Dombey ar fi fost în măsură să-i reproșeze nu numai lui, dar și vicepreședintelui Seward, de care depindea sectorul împrumuturilor, complezența cu care acceptaseră aprobarea ilegală dată de Chandler. S-ar putea apăra personal, invocînd faptul că cele 200 de milioane fuseseră transferate în contul lui „Transworld Investments" numai după ce împrumutul obținuse toate avizele și semnăturile celor în drept. Oricum, afacerea păstra un iz neplăcut, care putea fi oricînd speculat de adversarii lui Chandler și ai Băncii, mai ales acum, în preajma adunării generale.

— Dumneavoastră cu ce doriți să începeți, Mr. Dombey? i se adresă Redfield cu detașarea omului stăpîn pe sine și care nu are nimic a-și reproșa.

— Vreau să revăd concluziile scrise ale ultimului control, și în continuare să verific dosarele împrumuturilor mari.

— Aha! mormăi Redfield.

Recitirea concluziilor scrise se încadra în rutina oricarei noi inspecții. Propunîndu-și să analizeze în prima urgență, legalitatea formelor care stăteau la baza marilor împrumuturi, Dombey demonstra indirect că intervenția lui Randolph Scott în cadrul ultimei ședințe a Comitetului directorilor „B.A.S.A.", nu rămăsese fără ecou. Abia acum vor începe complicațiile. Weidenfeld fiind în imposibilitate de a restitui la scadență cele 200 de milioane, împrumutul va fi trecut la rubrica pierderi, suma urmînd a fi recuperată fie din rezerva afectată „împrumuturilor pierdute", fie din alte fonduri disponibile.

Contabilul șef își examină atent unghiile manichiurate, apoi adăugă cu fățișă indiferență:

— Mr. Hill are să vă pună la dispoziție toate dosarele. Puteți dispune de personalul întregului departament spre a obține orice date veți considera necesare. Acum permiteți-mi să mă retrag! Am foarte mult de lucru. Știți ce înseamnă pentru un contabil șef preziua unei adunări generale! Bună ziua, Mr. Dombey!

*

* *

Enervată, prințesa Sophia de Montenuovo zvîrli pe masă cărțile de joc.

— Continuați *bridge*-ul fără mine! N-am pomenit o partidă mai fadă, mai monotonă! N-are sare! N-are viață!

Aruncă o privire exasperată asupra partenerilor de joc. Elisabeth, ducesă de Westshire, o septuagenară cu bărbie tremurătoare și cu un aparat auditiv instalat în urechea stîngă, lady Margaret Hamilton, un edec printre doamnele de onoare ale defunctei regine mamă a Marii Britanii și Adolphe Krammer, quincogenarul, prieten supus și țuțăr al tuturor stelelor din galaxia *jet-set*-ului internațional, tresăriră surprinși și vag consternați de insolita izbucnire nervoasă a amfitrioanei. Sophia de Montenuovo citi în ochii lor o expresie indefinisabilă — pentru

neavizați — dar suficient de elocventă pentru inițiații lumii de snobi din care făceau parte. În concepția lor, un jucător de bridge care întrerupe brusc și fără motiv o partidă captivantă, permite cele mai pesimiste caracterizări. Dacă atinge și o vîrstă înaintată, suspiciunea de ramolisment avansat devine cît se poate de justificată.

Principesa se ridică de la masă și se întoarse spre secretarul ei, baronul di Santa Caterina, care stătea în picioare, cu mîinile la spate și chibița foarte interesat la desfășurarea palpitantă a partidei.

— Enrico, ține-mi locul!

— Imediat, principesă! Imediat!

Se instală pe scaunul rămas liber, vizavi de ducesa de Westshire.

— Joacă atent! îl povățui Sophie de Montenuovo. Elisabethei nu-i place să piardă!

Făcîndu-și vînt cu batista de dantelă, traversă salonul vast, decorat cu o somptuoasă opulență, și ieși pe terasa care domina de la cel de-al doisprezecelea etaj magnificul chei La Condamine și portul de yahturi încadrat între Monte Carlo la est și Monaco-ville la vest.

După fuga ei precipitată din Italia, se instalase pe Coasta de Azur, dar nu în vila de la Antibes, așa cum proiectase inițial, ci la Monte Carlo. Motivul acestei schimbări era într-un fel vizibil. O bandă de copii, între 10 și 12 ani, prădaseră pur și simplu micul palat de toate obiectele de artă — tablouri, covoare, bibelouri — iar ceea ce nu putuseră lua cu ei, le distruseseră sistematic. Paznicul vilei, instalat într-un pavilion aflat la circa o sută de metri de corpul principal, nu auzise nimic. Minibanda fusese ulterior capturată, dar principesa de Montenuovo nu mai avusese curajul să se instaleze în casa izolată în mijlocul unui parc, unde ar fi riscat să aibă sfîrșitul tragic al vedetei Sharon Tate și al prietenilor ei, fără ca cineva din jur să prindă de veste.

După un scurt conciliabul cu baronul di Santa Caterina, se mutase la Monte Carlo, căci acolo, potrivit statisticilor oficiale, nu se săvîrșise în ultimii ani nici o crimă, nici un *hold-up*, nici o agresiune, datorită pazei polițienești extrem de eficace. Se spunea că pe străzi, la fiecare sută de metri era postat cîte un agent în civil care supraveghea mișcarea din jur. În acel paradis al calmului și al belșugului, principesa hotărîse să-și stabilească

provizoriu reședința. Cîteva nopți dormise la Hotel de Paris, într-una din acele *suites de luxe,* în care lipsa de spațiu — pretinsese ea — îi crea o senzație de claustrofobie. Spre a repara acest neajuns, achiziționase un apartament de zece camere — cel mai spațios, disponibil; în acel moment — într-un zgîrie-nori cu pereți de sticlă, ce priveau spre Mediterana. Deprinsă cu imensitatea palatului ei de la Roma, în care încăperile și galeriile vaste se înșiruiau aparent la infinit, se simțea la strîmtoare și în noua-i locuință, deși *living-room*-ul — de pildă — avea o suprafață de 100 de metri pătrați.

Dar acest inconvenient era totuși neglijabil față de înstrăinarea acut resimțită de ea în noua ambianță, deconcertant de modernă. Fusese nevoită să renunțe la unele tabieturi, socotite pînă atunci imuabile. Regimul de viață i se schimbase cu totul. În locul somnolenței quasi patriarhale de la Roma, se vedea prinsă aici, la Monte Carlo, într-un vîrtej de lumină, zgomot și mișcare, fără să se poată adapta.

— Enrico, am îmbătrînit rău, de vreme ce mă simt atît de dezorientată în acest mediu atît de plăcut pentru toți tinerii din jurul nostru! declarase baronului.

Dezolat că nu o putea ajuta, acesta încercase să-i insufle curajul de-a se lupta împotriva propriei sale inadaptabilități.

— În apartamentul de sub noi locuiește un armator de șaizeci și cinci de ani. Aproape că nu trece seară fără să petreacă nebunește.

— Eu am trecut de 70, Enrico!

— O femeie nu îmbătrînește niciodată, Sophie! susținu el cu nestinsă galanterie.

Numai cînd se aflau între patru ochi i se adresa pe nume. Era un acord tacit, încetățenit de cîteva decenii. Deși nu-și dezvăluise niciodată simțămintele, baronul di Santa Caterina era îndrăgostit de principesă. Nu putea fi vorba de un simțămînt tumultos, de o pasiune mistuitoare. Afecțiunea lui profundă, devotamentul nedesmințit, supunerea-i oarbă, făcuseră din el un fel de umbră al Sophiei de Montenuovo, un fel de serv care-și pierduse orice personalitate, orice veleitate de independență.

Principesa luase aminte vorbele lui. Încercase să-și învingă propria inerție, dar rezultatele fuseseră mediocre. Starea ei de tristețe, de descurajare, atît de puțin potri-

vită cu temperamentu-i combativ, despotic, cu dinamismu-i pînă mai ieri nealterat, în ciuda vîrstei înaintate, se datora poate și tensiunii nervoase provocate de așteptarea dezvăluirii numelor înșiruite pe listele lui Lou Tambone. La Roma, cercetările în jurul acestuia continuau cu asiduitate. Baglione telefonase de cîteva ori Sophiei, povățuind-o să-și păstreze calmul. În două rînduri o vizitase la Monte Carlo, Signor Roberto Rossi, primul ei consilier financiar. Acesta o informase că cea mai mare parte a valorilor ei rămase în Italia, erau păstrate la loc sigur, astfel încît să nu poată fi găsite și confiscate de autorități, în eventualitatea implicării ei în proces și a unei condamnări pentru export ilegal de devize.

Frămîntările ei sufletești alternate cu neobișnuitele stări de apatie — considerate îngrijorătoare de către baron — aveau să-și găsească un antidot într-un fapt aparent fără mare însemnătate. Într-o dimineață, în timp ce Sophia de Montenuovo se afla la micul dejun, își făcuse apariția Baldassare, majordomul și omul ei de încredere, pe care îl lăsase la Roma, spre a avea grijă de palat. Bătrînul servitor întruchipa dezolarea.

— Ce s-a întîmplat, Baldassare? Ce-i cu dumneata aici? De ce ești abătut?

Glasul lui avea un tremolo de mare jale.

— Înălțimea Voastră, nu mai am ce căuta la Roma! Demnitatea mea este călcată în picioare! Nu mai am nici o autoritate! *Signora* Lucia, dar mai ales *Signor* Sandro și Înălțimea Sa, Contele de Commarato au făcut mari schimbări... Deși le-am spus că au să vă supere, m-au repezit, ordonîndu-mi să-mi văd de treabă...

Sophia îl privi nedumerită:

—Schimbări? Ce schimbări?

— Înălțimea Sa, Contele a dărîmat fîntîna Dianei și a început să amenajeze în locul ei două terenuri de tenis.

Principesa crezuse că o înșelase auzul:

— Fîntîna Dianei e un monument istoric! ... Aveam obligația s-o păstrăm! ... Dar Sandro, ce năzbîtii a făcut?

— Ah, Înălțimea Voastră, nu îndrăznesc să vă raportez...

— Vorbește, Baldassare! porunci Sophia.

— În galeria de tablouri, *Signor* Sandro, a instalat o discotecă.

— Și tablourile?

— Le-a urcat în pod, claie peste grămadă! Dar aceasta nu e încă nimic...

Principesei i se umeziră palmele.

— Spune tot, Baldassare! Spune tot!

— La subsol, în camerele din aripa dreaptă, care privesc spre grădină, a instalat un arsenal...

— Ce? exclamase Sophia înverzindu-se. Şi cu sculpturile depozitate acolo, ce-a făcut?

— Le-a aruncat în curte, peste rondurile de trandafiri. Cîteva bassoreliefuri s-au spart. Două statui au fost sfărîmate în timpul transportului efectuat de tineri nepricepuți.

— Vai! gemu principesa. Şi ce este cu arsenalul? A luat colecțiile de arme vechi de la parter și le-a mutat la subsol?

— Nu, Înălțimea Voastră! Sînt arme moderne! Pistoale, puști mitraliere, grenade, rachete... Aruncă o privire circulară spre a se asigura că nu este auzit de urechi indiscrete, apoi adăugă aproape în șoaptă: A făcut și o ascunzătoare pentru niște inși care vin în taină, să se consfătuiască după lăsatul nopții... Aș putea să jur că sînt teroriști, Înălțimea Voastră...

Sophia îşi duse mîna la inimă care pornise să zvîcnească nebunește.

— Nu se teme de servitori?

— Care servitori? *Signora* Lucia i-a dat afară pe toți. Signora Anna nu s-a împotrivit. Spunea că n-are rost să întrețină o armată de slugi inutile.

— Am prevăzut bani pentru plata salariilor.

— Banii sînt folosiți la amenajarea terenurilor de tenis, a discotecii, a arsenalului...

— Contele de Commarato știe de combinațiile lui Sandro?

— Nu știe, și nici nu-l interesează. Are alte preocupări.

— Care?

— Vinde unul cîte unul, tablourile din pod.

— Dumnezeule! gemu principesa. Vandali la Antibes, vandali la Roma! ... Ce vremuri trăim! ...

După ce ascultase raportul majordomului, Sophia chemase la telefon pe avocatul Baglioni:

— Baglioni, trebuie să vin neîntîrziat la Roma!

— Nu se poate, principesă!

— De ce nu se poate?

— Listele lui Lou Tambone au fost divulgate în presă. Figurează și numele dumneavoastră...

— Asta îmi mai lipsea! se văitase Sophia.

— Și numele meu a apărut în liste...

— Și ce ai de gînd să faci?

— Iată o chestiune pe care nu o pot discuta la telefon! Acum vă rog să mă iertați...

— Bine, bine! Ai grijă de dumneata, Baglioni!

Principesa închisese năucă telefonul...

De atunci nu-și mai găsea astîmpărul. Apatia din ajunul revelațiilor majordomului, lăsase loc unei agitații maladive... În cazul unei condamnări, era de presupus că Statul Italian va căuta să se dezdăuneze, confiscîndu-i palatul de la Roma și eventual celelalte proprietăți ale ei din Toscana, Lombardia, Veneția, Campania, Basilicate și Sicilia. Bine cel puțin că scăpau de pîrjol valorile dosite de Rossi... Roberto Maurizio de Montessano, conte de Commarato, va rămîne fără terenurile de tenis amenajate în locul fîntînei istorice, tablourile din pod rămase nevîndute vor trece în pinacotecile Statului, discoteca, dar mai ales arsenalul lui Sandro vor genera noi și nedorite conflicte cu legea. Fiecare generație a familiei va număra cîte un reprezentant pușcăriaș...

Iată de ce principesa de Montenuovo, nu mai avea răbdare să joace *bridge*. Îl lăsă pe Enrico să se ocupe de invitații ei și ieși din salon. Se îndreptă grăbită spre dormitor. Acolo, scoase dintr-un seif ascuns sub un tablou de Renoir, carnetul de cecuri și un teanc de bancnote de cîte o mie de franci, pe care le înghesui în poșeta de piele de crocodil, căci era mai încăpătoare. Își aruncă pe umeri o capă de zibelină și după ce se examină automat în oglindă părăsi apartamentul fără să dea nimănui de știre.

Străbătu pe jos drumul pînă la Casino, căci distanța era mică iar seara neînchipuit de frumoasă. Principesa nu avea însă timp să admire luna nouă, sau să se desfete cu parfumul florilor din rondurile măiestrit orînduite.

Era preocupată să ajungă cît mai repede în sălile de joc, să se așeze la ruletă și să plaseze pe un număr, la întîmplare, o primă miză de 10 mii de franci. Emoțiile jocului vor fi poate mai intense decît supărările care o asaltau. La urma urmei, putea să renunțe la palatul din

Roma. Avea destui bani să-și cumpere cîte un palat în fiecare țară occidentală. Dar la ce i-ar folosi?

Cînd îi va suna ceasul, îi va fi de ajuns un spațiu de 2 metri lungime, 80 de centimetri lățime și 50 de centimetri înălțime. Poate că dimensiunile nu erau exacte, dar o diferență de cîțiva centimetri în plus sau în minus nu conta...

* * *

— Felicitările mele, Joyce! Ziarele și toate posturile de televiziune se întrec să laude isprava tatălui tău!

— Joyce, ai cu ce să te mîndrești! Grație celebrității părinților tăi ai devenit și tu o personalitate!

— Extraordinar, Joyce! Tatăl tău a ajuns peste noapte vedeta numărul unu a Hollywood-ului!

— Joyce, sînt pur și simplu uluită! Isprava lui de la Roma a făcut atîta vîlvă, încît a umbrit pînă și faima lui Kojak!

— O singură apariție în public, și Vernon Woodward face să vorbească despre el toată lumea! Draga mea, ai un tată formidabil!

— Poliția italiană se screme luni de-a rîndul ca să captureze cîte un terorist, în vreme ce părintele tău, printr-o singură intervenție, a pus capăt activității unei întregi bande!

Joyce Woodward asculta zîmbind avalanșa de aprecieri aparent laudative ale colegilor și prietenilor ei — băieți și fete — care ascundeau imperfect nu numai o nemărturisită invidie, dar și o răutate insidioasă.

Nu se mira peste măsură de reacțiile cunoscuților, cînd însăși mama ei exclamase ironic, îndată ce i se adusese la cunoștință gestul eroic al soțului ei:

— Vernon trebuia să se facă polițist, nu actor! Are stofă de copoi!

De cînd își făcuse apariția la *garden party*-ul oferit de Leonard Goldstein în cinstea tatălui ei — reținut încă la o clinică din Roma — abia reușea să facă față interesului manifestat de mai toți invitații, la care se adăugau întrebările mitraliate de către reporteri:

— Miss Woodward, ce impresie v-a făcut curajul civic al tatălui dumneavoastră?

— Nu vă temeți că teroriștii vor încerca să răzbune pierderea camarazilor lor?

— Condamnați terorismul, chiar dacă este motivat de obiective politice juste?

— Ce părere aveți despre spectaculara revenire în atenția publică a părintelui dumneavoastră?

La cei 15 ani ai ei, Joyce era destul de matură la minte spre a da răspunsuri dacă nu sclipitoare de spirit, cel puțin cuminți și pline de bun simț. Era singura reprezentată a familiei la *garden party-ul* lui Leo Goldstein. Cordelia Tuthill se scuzase prin telefon, arătînd că nu poate veni decît mai tîrziu, deoarece urma să prezideze o adunare publică organizată de „Comitetul pentru umanizarea regimului penitenciar din Statele Unite". Refuzul ei deghizat de a participa la festivitatea dedicată lui Vernon avea motive mai adînci. O revenire a soțului ei în orbita succesului, o supăra în măsura în care ea avea să-și piardă ascendentul asupra lui. Era de presupus că Vernon nu-i va mai accepta tutela după ce-și va recîștiga încrederea în sine. Pe de altă parte, Cordelia încercase recent o mare dezamăgire. Michael Baldwin, președintele lui „International Pictures", impresionat de faima dobîndită de ea pe tărîm politico-umanitarist, îi făgăduise un rol de prim plan în „Peregrinările lui Ulisse". De îndată ce preluase destinele acestui film, Roy Montgomery o șterse de pe lista interpreților și o înlocuise cu o vedetă cu mare audiență la public, originară din Europa.

Pentru că Raphael Lyons, patronul marelui atelier de coafură de pe Wilshire, se număra printre prietenii ei — Cordelia adora să-și lărgească necontenit cercul de amici celebri — îl rugase să o însoțească pe Joyce la petrecere, iar la sfîrșit să o aducă acasă. Raphael acceptase cu plăcere sarcina, fiindcă Joyce era o ființă cu totul deosebită de fetele din generația ei. Calmă, ponderată, inteligentă, de o simplitate plină de farmec, în contrast cu artificialitatea sofisticată și excentricitatea vulgară a tinerei generații corespundea în totul idealului feminin al lui Raphael, pe care îl obosiseră fanteziile și excesele clientelor sale, gata să se lanseze în orice extravaganțe pentru a cuceri o fărîmă de notorietate...

Subiectul „Vernon Woodward" deși arzător prin noutatea lui fu în cele din urmă epuizat. Invitații lui Leo Goldstein atacară apoi cancanurile mai vechi sau mai re-

cente, care continuau să le reţină încă atenţia. Scandalul stîrnit de delapidările lui Salomon Frankfurter nu numai că nu scăzuse în intensitate, dar luase amploare prin scoaterea la lumina zilei a altor afaceri veroase — de mai mică sau mai mare importanţă — şi a unor combinaţii toate păgubitoare pentru „International Pictures", puse la cale şi executate în taină de fostul producător general.

Se făceau comentarii şi pe seama lui Michael Baldwin care părea să fi folosit fondurile studiourilor în hazardate speculaţii de Bursă.

Curiozitate trezea şi ultima aventură *sui generis* a lui Roy Montgomery, încheiată în chip atît de tragic la Roma.

În tot acest timp se serveau băuturi alcoolice tari, se stîrneau îmbulzeli homerice în jurul bufetului şi se dansa dezlănţuit. Nu lipsea nici indispensabila vizitare a galeriei de tablouri, prilej pentru amfitrion de a-şi prezenta cu mîndrie noile achiziţii. În cîteva saloane de la parter se juca *chemin de fer*, ruletă şi poker pe sume exorbitante. Se ştia că ceva mai tîrziu, cînd spiritele se vor înfierbînta suficient, cîţiva oaspeţi se vor arunca îmbrăcaţi în piscină, iar prin încăperile de la etaj perechi excitate vor face dragoste. O repetare fastidioasă a unui ritual lipsit de originalitate. Lumea venea la petreceri nu din plăcere, ci pentru că trebuia să vadă şi să fie văzută.

Noaptea se lăsase pe nesimţite. Joyce se plictisea princiar. Ar fi preferat să danseze cu tineri de vîrsta ei. Într-o discotecă suprasaturată de decibeli şi de lumini psihedelice.

Trebuia s-o aştepte însă pe Cordelia, care făgăduise că va veni la *garden party* după încheierea mitingului. Abia în jurul orei zece maică-sa telefonă lui Leo pentru a se scuza că nu-şi putea respecta promisiunea. O migrenă teribilă o silise să se înapoieze de la adunare direct acasă. Îl rugă pe Raphael Lyons să-i aducă fata nu prea tîrziu.

Încîntată că scăpase de prelungirea corvoadei, Joyce îşi luă rămas bun de la amfitrion, apoi însoţită de coafor părăsi neobservată petrecerea. Raphael îşi cumpărase un Lamborghini *grand sport* de dimensiuni reduse faţă de mastodonţii americani, dar cu un motor de mare putere.

Drumul, alcătuit din serpentine largi, străbătea o zonă nelocuită, cu rîpi acoperite de vegetaţie deasă. Maşina înghiţea vorace spaţiile, risipind întunericul cu fascicule-

le-i de lumină vie, orbitoare. Radiocasetofonul de la bord transmitea o muzică antrenantă.

— Merge foarte frumos mașina! exclamă Joyce încîntată. Cînd voi avea banii mei, îmi voi cumpăra și eu una.

— Vrei să o conduci? întrebă coaforul, flatat de admirația ei.

— Mi-ar face mare plăcere!

Raphael stopă pe marginea șoselei, aproape de o curbă cu un versant ce cobora în pantă relativ ușoară, pierzîndu-se într-un desiș stufos ca o perie. Luminile orașului se vedeau licărind în depărtare.

Raphael și Joyce făcură schimb de locuri. Încîntată de perspectiva mînuirii volanului unui bolid supersport, apăsă pe starter. Se auzi un cîrîit, dar motorul nu se puse în mișcare. Repetă manevra, dar nici de data aceasta nu obținu rezultate. Raphael se uită perplex la multiplele cadrane de la bord. Deodată în mintea lui se făcu lumină.

— Nu mai avem benzină! exclamă consternat. Știu și de ce! După amiază, înainte de a veni să te iau de acasă, am vrut să mă opresc la o stație de aprovizionare ca să fac plinul. Era însă o coadă lungă de automobile care așteptau să le vină rîndul. M-am temut să nu întîrzii, așa că mi-am continuat drumul, sperînd să-mi ajungă carburantul pînă la vila lui Leo și înapoi. Iată însă că m-am înșelat. Mașina asta are un motor nesățios.

Joyce rîse amuzată de neașteptata lor aventură.

— Atunci, ce facem?

— Așteptăm să treacă vre-o mașină. Îi facem semn, și dacă va binevoi să oprească, cerem puțină benzină.

— Automobiliștii nu mai opresc noaptea, pentru necunoscuți.

— În cazul acesta, Joyce, nu ne rămîne decît să stăm aici pînă ce va apare vreunul dintre invitații lui Leo, în drum spre casă.

— Înainte de a se lumina de ziuă, nu va pleca nimeni de la petrecere. Nu cunoști năravul?

— De obicei țin în portbagaj o canistră de benzină, pentru ocazii disperate. Știu că am folosit-o, dar poate a mai rămas ceva la fund. Să ne ajungă barem pînă la oraș.

Coborî din mașină și desfăcu portbagajul. Scoase canistra din învelișul ei de material plastic și îi deschise dopul. Îi întoarse apoi cu menajamente gura în jos, dar spre dezolarea lui, nu se scursese nici o picătură.

— Neglijența se plătește, Joyce! Din vina mea ai să-ți petreci noaptea sub cerul liber. Nu era mai bine dacă rămîneam la Leo?

— Nu vă pot fi cu ceva de folos, *Mister?* răsună înapoia lui Raphael un glas bărbătesc cu inflexiuni joase, ciudate.

Coaforul tresări. Întoarse capul spre străin. Văzu silueta unui bărbat înalt, robust, după toate aparențele tînăr, ce morfolea între buze un chiștoc aprins.

— Nu cred că ai asupra dumitale benzină! zîmbi nervos coaforul.

Nu-i plăceau întîlnirile nocturne cu necunoscuți.

— Ați rămas fără benzină? rîse fără veselie bărbatul, mutîndu-și cu limba chiștocul dintr-un colț al gurii în celălalt. Văd că ai o canistră goală. Du-te pe jos pînă la prima stație de aprovizionare! Nu e departe! Doi kilometri și jumătate. Eu am să țin de urît domnișoarei.

Zîmbetul se șterse de pe buzele coaforului.

— Ești prea amabil, *Mister,* dar aș prefera o soluție inversă. Du-te dumneata după benzină! Am să te plătesc bine!

— Nu zău? rosti persiflant necunoscutul. De ce m-aș osteni pentru dumneata? Fă-ți singur treaba!

Raphael adulmecă instinctiv primejdia.

— Atunci vezi-ți de drum, omule și lasă-ne în pace! O să ne descurcăm și fără dumneata!

Sperînd să nu fie observat de străin, întinse încet mîna spre coarba cricului. Individul îi surprinse gestul.

— Eu m-am oferit să te ajut și dumneata vrei să te porți urît cu mine! rînji insul.

Joyce se uită terorizată la scena care se desfășura la spatele mașinii. Se ruga lui Dumnezeu să apară vreun autovehicul. Va sări în fața lui și-i va face disperată semn să-l oprească.

În aceeași clipă între Raphael și individ se succedară cu rapiditate cîteva mișcări violente. Pumnul străinului descrise o curbă bruscă oprindu-se în pîntecele lui Raphael, care icni încovoindu-se. În același timp izbuti să întindă mîna și să tragă spre el coarba. De sub bluzonul

necunoscutului țîșni un pumnal cu arc. Lama sclipi sîngeriu în brățara luminilor de poziție de la spatele mașinii, apoi se înfipse în vintrele coaforului. Raphael scăpă din mînă coarba și căzu în genunchi, privindu-și uluit pata de sînge care se lățea pe pantalonul alb de șantung, sub centură. Sughiță și se prăbuși pe asfalt cu fața înainte.

Terorizată, Joyce se uita la necunoscut fără să scoată un scîncet.

Acesta se apropie de ea, și privind-o fix în ochi, o apucă de braț.

— Hai, coboară, fetițo!

Joyce vru să se elibereze din strînsoarea de fier, dar degetele individului aproape că îi sfărîmară încheietura mîini. Cu o forță sălbatică o trase din mașină, apoi o tîrî pe pantă în jos, spre desișul des ca peria...

Radiocasetofonul de la bordul mașinii revărsa armoniile ritmate ale unui cîntec celebru și extrem de antrenant: „One way ticket..."

„One way ticket!
One way ticket!"

Bob Snyder ieși din desiș încheindu-se la pantaloni. Pieptul stîng al cămășii era sfîșiat. Unghiile fetei îi lăsaseră zgîrieturi adînci pe obraz, dar nu le simțea usturimea. O violase. Simultan o strangulase metodic, dozîndu-i cu rafinament ultimele zvîcniri.

Cînd ajunsese sus, pe buza pantei, se uită la cadavrul întins pe asfalt. Îl împinse cu piciorul, întorcîndu-l cu fața în sus. Îi scoase portofelul din haină și îl transferă în buzunarul de la spate al *blue jeans*-ilor săi, apoi, fără să se grăbească, de parcă ar fi avut zece vieți înainte, porni pe șosea, la vale spre Los Angeles...

*

* *

Plasat pe scenă, între directorii săi, Ronald Chandler vedea ca prin ceață mulțimea agitată, furtunoasă, îmbulzită în sala teatrului „Empire", închiriată pentru adunarea generală anuală a acționarilor lui „Bank of America and South Asia". Îi zvîcnea sîngele în tîmple și în urechi se rostogolea un fel de huruit care acoperea glasul vorbitorilor și strigătele contestatarilor. Cu palmele întinse pe tăblia mesei lungi, încărcată cu dosare, care-l despărțea

de public asemenea unui zid de cetate, cu spatele de spetezele scaunului, stătea țeapăn, încordat, luptîndu-se cu amețeala, care-i distorsiona imaginile și-i dădea senzația stranie că sala se legăna pe niște valuri uriașe. Îl chinuia o greață cumplită.

„Numai de n-aș voma, aici, de față cu lumea!" își spunea, luptîndu-se cu criza care amenința să-l doboare. Își cunoștea simptomele. Hipertensiune arterială acută. Nu era pentru întîia oară că le resimțea violența. Din cînd în cînd, bariera sonică a huruiturilor din urechi scădea în intensitate și atunci deslușea vorbe, și chiar frînturi de fraze, uneori fără sens, alteori legate inteligibil. Numele său revenea des în intervențiile tot mai vehemente ale vorbitorilor: „Ronald Chandler... abuzuri... batjocorirea autorității directorilor... nesocotire a intereselor acționarilor... Ronald Chandler... incapacitate... empirism ...împrumuturi ilegale... abuz... abuz... abuz... Weidenfeld... Chandler... Weidenfeld... Chandler... Weidenfeld... Chandler... inconștiență... neglijențe criminale... anchetă... anchetă... *Securities and*... intervenția autorităților... F.B.I.... legături sentimentale extraconjugale... imoralitate... tribunale...

— Mi-e rău! Mi-e foarte rău! bîigui Ronald, plecîndu-se spre contabilul șef.

Redfield făcu semn unui secretar care se înființă în preajma sa. Îi șopti ceva la ureche. Secretarul se uită alarmat la președinte, apoi îl ajută să se ridice de pe scaun. Îl sprijini ținîndu-l strîns de braț, pînă ce ieșiră din scenă.

Peste un timp — cîteva momente sau o eternitate — Ronald Chandler se trezi întins pe o canapea de piele, într-o cameră cu un birou negru, de modă veche. În preajma sa stătea un bărbat în halat alb, cu o seringă în mînă. Bărbatul, vîrstnic, emaciat, îl studia atent.

— Ați depășit criza, Mr. Chandler. Vă trebuie însă multă odihnă și un sever tratament medical.

Pacientul își mobiliză toată puterile spre a rosti cîteva vorbe:

— Vreau să merg la Bancă!

— Fiți rezonabil, Mr. Chandler! Condiția dumneavoastră fizică, nu vă permite eforturi... V-aș sugera o internare într-o clinică...

— Lasă-mă pe mine, doctore, să-mi hotărăsc drumul!

— Riscați o recidivă, Mr. Chandler!

— Îmi asum riscul! Ce dumnezeu, sînt om în toată firea! Nu accept să fiu dădăcit! Vreau să merg la Bancă! repetă cu încăpățînare. Vreau să merg la Bancă! Vreau . . .

În cabinetul său de lucru, Harold Preston, *senior vice president* al lui „Bank of America and South Asia" își rezolva corespondența zilnică. Se grăbea, fiindcă peste o jumătate de oră avea să prezideze ședința comitetului directorilor, convocați pentru alegerea unui nou președinte și *chairman* al Băncii, în urma demisiei lui Ronald Chandler, care cumulase ambele funcții.

Se scurseseră 24 de ore de la încheierea vijelioaselor dezbateri ale adunării generale. Chandler ținuse cu tot dinadinsul să-și semneze hîrtia de demisie în propriul său cabinet, din care dirijase aproape două decenii destinele Băncii. Capricii de copil bătrîn rîzgîiat, conchisese cu dispreț Harold Preston, care se vedea acum mai aproape ca oricînd de atingerea țelului vieții sale: obținerea președinției Băncii.

În ultimele zile, printre norii cenușii apăruseră și pentru el raze de soare. Phil, fiul său mai mic avea toate șansele să fie achitat. Armata de avocați penaliști angajați pentru apărarea sa, demonstraseră cu lux de argumente juridice și de precedente expuse *în extenso*, că un minor nu poate fi condamnat pentru crimă, deoarece îl lipsește discernămîntul, responsabilitatea propriilor sale acte. Jeff, pe de altă parte, își plătise toate datoriile inclusiv dobînzile de 100% pretinse de rechinii împrumuturilor. Harold preferase o rezolvare amiabilă, unui scandal care — în împrejurările actuale — i-ar fi adus numai neplăceri. Geraldine se făcuse în ultima vreme blîndă și supusă. Soțul ei își cumpărase liniștea, punîndu-i la dispoziție sume mari de bani.

Toate aceste ameliorări fuseseră posibile numai grație lui Barry Shannon, care-i furnizase un supliment de 200.000 de dolari. Este adevărat că el, Harold, îi pusese la dispoziție, în taină, toate piesele de care Sabahattin Humaidah avea nevoie spre a deveni stăpînul lui „Bank of America and South Asia".

Dacă va reuși să obțină și președinția Băncii, se va putea considera un om cu adevărat norocos. În calitate de *senior vice president*, era îndrituit să gireze conduce-

rea „B.A.S.A.", pînă la alegerea unui succesor al lui Chandler. Deși semna „pentru președinte", își păstrase vechiul cabinet de lucru, pentru a da impresia că îl caracterizează modestia și cumpătarea.

În seara trecută după încheierea adunării generale, avusese scurte conciliabule cu cîțiva directori, care-l asiguraseră de voturile lor. Dacă la acestea se adăugau și voturile membrilor din comitet ademeniți de avantajele oferite diplomatic de Humaidah, alegerea sa putea fi considerată mai mult decît sigură. Îl mai neliniștea încă scandalul ceculuí pierdut, dar pentru moment anchetatorii băteau pasul pe loc. În ciuda investigațiilor furibunde, nu izbutiseră să-l dibuiască pe beneficiar . . .

Secretara îi anunță vizita lui Barry Shannon. Fruntea lui Harold se plisa întrebătoare. Era pentru întîia oară că Barry îl vizita la Bancă. Se simțea desigur stăpîn pe situație de vreme ce își permitea să pătrundă în vizuina lupilor.

Harold se ridică de la birou și merse în întîmpinarea vizitatorului, care-și făcu o intrare spectaculoasă, întinzîndu-i jovial mîinile și zîmbindu-i cu gura pînă la urechi.

— Bine ai venit, Barry! Ia loc, te rog! Cu ce să te tratez? Cafea? Whisky? Coniac?

— Nimic, dragul meu! replică Shannon, lăsîndu-se să cadă într-un fotoliu îmbrăcat în piele *grenat*. Am venit doar pentru cîteva minute!

Harold deschise o cutie cu țigări de foi:

— O havană, Barry!

Vizitatorul acceptă o țigară. Și-o aprinse cu bricheta.

— Voiam să-ți vorbesc în legătură cu alegerea succesorului lui Chandler!

— Te ascult! rosti Preston.

Se afla într-o stare sufletească de plăcută expectativă.

— Trebuia să te previn, dragul meu, că oamenii noștri nu-ți vor putea susține candidatura la președinție!

Sentința, rostită cu răceală, căzu grea ca și cuțitul unei ghilotine.

Preston se schimbă la față. Barry Shannon îi năruia toate visurile.

— Nu te înțeleg, Barry! Nu mi-am îndeplinit oare corect obligațiile? N-am fost un aliat credincios al lui Sabahattin Humaidah? Nu v-am pus la dispoziție toate secretele Băncii?

— Ar fi ridicul să mă plîng de tine, Harold! În privința aceasta nu-ți pot aduce decît laude. Lăturalnic ai săvîrșit însă o greșeală! O greșeală ireparabilă! Și greșelile se plătesc, Harold!

— La ce te referi?

— La cecul pierdut prostește. Dacă ziariștii vor face legătura între tine și Humaidah prin intermediul cecului, sîntem cu toții compromiși. Îți închipui că în asemenea condiții înscăunarea ta la președinția „B.A.S.A." ar stîrni un scandal fără precedent!

— Acum îmi spui, Barry Shannon? vorbi cu nedeghizată amărăciune Preston.

— Puteam oare să-ți vorbesc despre asta, cînd mai aveai pe cap și grijile familiei?

Vicepreședintele înțelese că interlocutorul său îi recapitula într-o singură frază serviciile pe care i le adusese pînă atunci.

— Harold, trebuie să privim adevărul în față! În conjunctura actuală și pentru a preveni un scandal susceptibil să ne scufunde pe noi toți, trebuie să accepți un sacrificiu! Evident, vei primi compensații!

— Sacrificii? murmură înfricoșat Preston. N-am făcut destule sacrificii?

— Acesta va fi ultimul, prietene!

— Ce-mi mai cereți?

— Înainte de deschiderea ședinței, care trebuie să înceapă peste douăzeci de minute, vei declara în fața comitetului director că îți prezinți demisia din funcția pe care o deții actualmente! Vei furniza un pretext onorabil! Vei arăta că înțelegi să te solidarizezi cu gestul plin de noblețe și de demnitate al lui Ronald Chandler! Se poate o mai frumoasă ieșire din scenă?

Preston se ridică în picioare. O expresie de intensă suferință i se așternuse pe chip.

— Barry, nu poți să înțelegi că Banca este viața mea?

— Nu te împiedică nimeni să te angajezi la altă instituție de credit, care bineînțeles, să nu facă parte din imperiul financiar al lui Sabahattin Humaidah.

— Barry, îl imploră vicepreședintele, nu e posibil să găsiți altă formulă?...

— Regret, Harold! Hotărîrea noastră este irevocabilă! Pentru că nu ne dezinteresăm de situația ta, sîntem gata să-ți ajutăm strămutarea în America de Sud sau în Eu-

ropa!... Barry Shannon se uită la ceas: Extraordinar de repede trece timpul! Peste cinci minute trebuie să intri în ședință! Curaj, Harold! Curaj!

— Faceți jocurile! Vă rugăm faceți jocurile! anunță emfatic crupierul.

Roy Montgomery pontă în plin pe numărul 15 două fise de cîte o mie de franci.

— În seara asta am să fiu prudent, se adresă peste umăr lui Rudolf Zimmermann, care îngroșa numărul de chibiți. Tu nu joci, Rudi?

Regizorul, mare amator al duelurilor cu hazardul, se uita la pontatorii care-și plasau fisele multicolore pe cadrilajul mesei verzi însemnat cu numere albe și roșii, calculîndu-și mintal șansele de cîștig.

— Nu pot să joc, Roy! Mă obsedează moartea bietei Joyce!

— Jocurile sînt făcute! vesti iarăși crupierul. Nimic nu mai cade!

Cu o rapidă mișcare semicirculară a mîinii, puse în mișcare ruleta, care se lansă într-o fascinantă piruetă.

— Mă roade o mare curiozitate, zise Roy. Cordelia, va fi oare consecventă cu principiile ei de pînă acuma? Se uită la vijelioasele salturi ale bilei albe de fildeș peste șanțul cu alveole numerotate în alb și roșu: Va organiza oare un miting la poarta închisorii asasinului fiicei ei, spre a pretinde îmbunătățirea condițiilor lui de detenție? Sau eventual va cere în numele grupurilor umanitare pe care le conduce o comutare a pedepsei cu moartea în întemnițare pe timp limitat?

— Atîta vreme cît ucigașul se află în libertate, speculațiile tale nu au șanse să capete un răspuns, zise regizorul.

Ruleta își curmă cursa. Bila se opri într-o alveolă cu numărul 13.

— *Treize, noir, impair, passe!* anunță crupierul. Mînuindu-și cu dexteritate lopățica pe postavul verde, întregi cîștigurile pontatorilor norocoși și trase spre el fisele pierzătorilor. Faceți jocurile! Faceți jocurile, vă rog!

— Șansa refuză consecvent să mă slujească, rosti actorul cu glas alb. De la o vreme mă ocolește sistematic...

— Te ocolește de cînd ai hotărît să finanțezi „Panică pe Via Veneto", rosti lugubru Zimmermann. Ghinionul te urmărește nu numai pe tine. Uită-te la bietul Vernon. Abia a părăsit spitalul și a reluat filmările, că a intervenit asasinarea fiicei lui. A trebuit să lase totul baltă și să plece cu avionul la Los Angeles, spre a asista la înmormîntare. Se lăsase și de băutură. Mă întreb dacă sfîrșitul tragic al lui Joyce nu-l va ispiti iarăși să-și caute alinarea în alcool?

Roy ponta pe același 15 încă 2 000 de franci.

— Un orb în vîrstă de 19 ani, a căzut pe o scară. Izbit la cap, și-a recăpătat vederea. Am citit asta de curînd, într-un ziar. Șocul îi va reda și lui Vernon luciditatea, echilibrul de care avea atîta nevoie. Peste o zi sau două, se va înapoia și va relua filmările.

— Ipoteza ta e prea frumoasă ca să fie realizabilă, replică Zimmermann. Sîntem în urmă cu programul. Speram ca aici, la Monte Carlo, treburile să meargă mai bine decît la Roma. Pentru secvențele din port și pentru exterioarele din fața vilei miliardarului, mi-ar fi trebuit maximum o săptămînă. Iată că a trecut săptămîna și n-am înscris la răboj decît două zile de filmare... Și mai e o chestiune care mă consumă.

— Focul sacru te consumă, Rudi! glumi actorul. Întotdeauna ai căutat perfecțiunea!

— Mulțumesc, Roy, dar nu de asta este vorba. Nu sînt deloc mulțumit de Jill Winters. Frankfurter avea dreptate, cînd spunea despre ea că joacă prost: ca o cizmă.

Roy zîmbi cinic:

— E frumoasă, Rudi?

— Foarte frumoasă! Recunosc!

— Atunci dezbrac-o și mai mult și triplează secvențele erotice. Spectatorii vor intra în ebuliție și vor veni de două ori să vadă spectacolul. Eh, iată că am pierdut iarăși! Numărul 15 îmi poartă ghinion!

Rudi făcu o mutră ofensată:

— Roy, eu nu regizez filme pornografice!

— Cine ți-a sugerat să faci pornografice, dragul meu? „Emanuelle" a fost un film de artă, deși accentul se punea pe cel mai deslănțuit erotism. Și dintr-o vulgară copulare transfigurată artistic, poți crea o operă de o înaltă ținută.

— În acest domeniu, opiniile noastre nu coincid, Roy.

Actorul stărui să ponteze pe 15, în ciuda pierderilor repetate.

— Prefer o superproducție comercială, care să-mi aducă sute de milioane de spectatori, unui așa zis film de artă, care să ruleze în săli mici, pentru un public restrîns și pseudo rafinat. În privința asta sînt de acord cu Frankfurter, amicul dumitale.

— Uite-l unde a ajuns Frankfurter!

— Nu filmele lui comerciale sînt de vină.

— *15, noir, impair, manque!* anunță monocord crupierul.

Roy se lumină la față. Își umplu buzunarele cu fise, apoi se ridică de la masă.

— În sfîrșit s-a spart ghinionul! Hai să bem cîte un whisky, Rudi!

— În cinstea norocului tău regăsit? zîmbi Zimmermann.

— În ultima vreme nu se poate spune că m-a favorizat excesiv, surîse cu tristețe actorul.

Intrară în bar și se instalară la tejghea, pe cîte un taburet.

— Whisky cu multă ghiață! porunci Roy barmanului.

Își muia tocmai buzele în licoarea chihlimbarie, cînd o energică bătaie pe umăr îl făcu să se înnece cu băutura.

— Roy, scumpul meu prieten! S-a scurs un mileniu de cînd nu te-am mai văzut!

Adolph Krammer, eternul prieten al celebrităților zilei, se proțăpi jovial în fața actorului. Purta un smoking flamboaiant de lustrin argintiu. Roy îi strînse mîna, apoi făcu prezentările:

— Rudi Zimmermann, laureat al premiului „Oscar", Dolphi Krammer, un ambulant almanah „Gotha". În agenda lui figurează toți suveranii detronați, întreaga aristocrație europeană — de la conți în sus — miliardari de toate neamurile, inclusiv arabi, la care se adaugă vedetele lumii artelor *au grand complet*. Acolo unde se află Adolph Krammer, trebuie să existe și cîteva celebrități în imediata apropiere. Cum se face, Dolphi, că acum ești singur?

Krammer făcu o schimă amuzantă:

— Singur? Pot eu să fiu vreodată singur? Sînt cu un grup. Principesa de Montenuovo, Patricia Byron, soția secretarului de Stat american, explică el lui Zimmermann,

Rhett Plummer, petrolistul și Lou Castiglione, campionul de tenis. I-am lăsat la *chemin de fer*, unde cred că au să rămînă fără cămașă. Dar nu-i plîng, căci au încă 20 de duzini în garderobă. Eu am venit să mă dezalterez cu un Martini. Mă trage ața la bar, Roy! Simțeam instinctiv că am să întîlnesc pe cineva drag!

Își comandă un *Martini on the rocks*, pe care-l sorbi dintr-o înghițitură, apoi se înclină în fața lui Roy și a regizorului, invitîndu-i cu un gest spre sălile de joc:

— Haideți să-mi vedeți prietenii! Roy, Patricia are să se bucure grozav, cînd am să i te aduc plocon! Și principesa de Montenuovo are să fie încîntată, mai ales de cînd i-a intrat în familie un *tennisman* arhicunoscut, Maurizio de Montessanto — Commarata.

— Pe mine vă rog să mă scuzați! spuse Zimmermann. Mîine am filmare. Trebuie să mă scol în zori.

Roy preferă să rămînă în compania lui Krammer. Îi era oroare de singurătate, de cînd îl văzuse pe Alain întins gol pe o masă de morgă.

— Știi că a murit Teddy Bear? vorbi Dolphi actorului. După ce a fost operat la creier nu și-a mai revenit. L-au ținut artificial în viață, pompîndu-i în corp oxigen, glucoză și sînge proaspăt. Eh, la milioanele lui, eforturile medicilor au o explicație firească, nu-i așa, Roy?

Actorul plăti consumația — inclusiv Martini-ul comandat de Krammer, apoi împreună se îndreptară spre sălile de joc.

— Sînt convins că Lou Castiglione are să te încînte. Este un tînăr fermecător! spuse Dolphi cu entuziasm.

La *chemin de fer* se juca într-un ritm infernal. Principesa de Montenuovo, contrar previziunilor pesimiste ale lui Dolphi, intrase într-o serie norocoasă. Cîștigase patru lovituri consecutive împotriva băncii, iar pe masă se adunase o impresionantă grămăjoară de fise. În jurul ei se îmbulzeau numeroși chibiți atrași întotdeauna de spectacolul duelurilor epice dintre pontatori și bancă. Înapoia principesei stătea în picioare Patricia Byron — căci locurile pe scaune fuseseră de mult ocupate — avînd în preajmă pe Rhett Plummer. Era divin de frumoasă. Purta o roche de lamé auriu, inspirată de vestmintele feminine grecești antice, cu paftale de aur încrustate cu smaralde pe umeri și la centură. Rhett arbora un smoking alb de o croială clasică.

La apariția actorului, Patricia îl întîmpină surîzîndu-i afectuos, dar și cu tristețe.

— Vai, Roy, ai auzit nenorocirea care s-a abătut asupra lui Teddy Bear?

— M-a informat, Dolphi! Adăugă zîmbind cinic: Văd că te-ai consolat totuși repede! Circulă zvonul că Rhett te însoțește pretutindeni! Nu ca simplu sigisbeu!

— Ești gelos, Roy?

— Nu cunosc acest sentiment, Patricia! Nu am timp să-l practic și nici nu mai este la modă. Teddy Bear însă era capabil să iubească o femeie. Sub masca frivolității rămînea un sentimental. Observ că i-ai și găsit un succesor. L-ai uitat pe Teddy Bear atît de repede?

— Mă judeci greșit, Roy! Morților le dedic gîndul și sufletul meu. Trupul perisabil prin definiție, îl dăruiesc celor vii... Într-un sens, dispăruții sînt privilegiați căci sufletul este nemuritor... Afară de asta, cu Rhett m-am întîlnit întîmplător, aici, la Monte Carlo, după ce am venit de la Paris cu întreaga bandă. Dacă vrei să-i vezi, îi găsești la „Sea Club". N-au vrut să se închidă între pereții Casinoului. Vom mai juca maximum o oră, apoi mergem cu toții să-i întîlnim.

— Faceți jocurile, domnilor și doamnelor! Vă rugăm faceți jocurile! anunță iarăși crupierul, vădit interesat de partida plină de nerv.

Principesa de Montenuovo era în plină serie cîștigătoare. Potul dublat la fiecare donă, se ridicase la 2 milioane de franci. Pontatorii de pe margine, convinși că norocul bătrînei doamne nu putea dura la infinit, se pregăteau să se lanseze în joc, cînd un tînăr îmbrăcat în alb rosti cu glas lenevos:

— *Banca seul!*

Cutezanța lui stîrni senzație.

— Lou Castiglione a aruncat mănușa! exclamă entuziasmat Krammer.

Actorul se uită la personajul care devenise ținta atenției generale. Avea în jur de 20 de ani. Era armonios construit, și se remarca prin frumusețea-i virilă. Părul ondulat, ochii negri, migdați, trăsăturile de o clasică puritate completau un portret extrem de agreabil. Auzindu-și numele rostit de Krammer, tennisman-ul, se uită la el întrebător. Privirile lui se întîlniră atunci cu ale lui Roy. Deși nu-l cunoștea personal, chipul acestuia îi era fami-

liar, căci îl văzuse în multe filme. Și Roy zărise instantanee ale lui Castiglione, luate în timpul unor partide de tenis. Imaginile erau mai puțin reușite decît realitatea. Tennismanul și actorul își zîmbiră ca și cînd s-ar fi cunoscut de multă vreme.

Krammer surîse complice lui Roy.

— Așa e că am avut dreptate? E superb!

Dolphi nu era un proxenet. Oferind actorului prilejul de a-l cunoaște pe Lou, era consecvent principiului de a-și servi prietenii în orice domeniu. Dacă vreunul și-ar fi dorit un elefant, s-ar fi dat peste cap să i-l procure, plata trecîndu-i-o evident în cont.

— Dophi, recunosc! Ai avut dreptate! Întotdeauna ai dreptate, îi surîse Roy.

În clipa aceea îl și uitase pe Alain ...

*

* *

La 11 și 30 a.m. bancherul Philip Aylon ateriză pe aeroportul John Kennedy din New York la bordul avionului său particular, un Boeing 727, transformat în clinică zburătoare. De la aeroport, o ambulanță blindată, escortată de două mașini cu oamenii din garda personală îl transportă la reședința sa de pe Fifth Avenue ...

La 2.14 p.m., Pablo Morelos — avînd asupra sa un pistol cu șase focuri și un act de identitate pe numele unui oarecare Jose Figueras, născut în Porto Rico coborî dintr-un autobuz „Greyhound" în plin Manhattan...

Două ore mai tîrziu, adică la 4.14 Julius Langer, reprezentînd „Banca de Credit Langer Frères" din Geneva, debarcă dintr-un DC 11 Swiss Air, clasa turistică. Nu-și luase bilet la clasa I-a, căci nu-i plăceau cheltuielile inutile. Diferența rămasă în buzunar avea să-i completeze sumele afectate întreținerii sale la New York...

La 5.10 p.m. avocatul Brian Richardson sosi cu trenul în gara Grand Central Terminal, după un periplu în regiunea Marilor Lacuri și după o vizită de două zile la Charleston South Carolina...

În sfîrșit la 10.00 p.m. pe aeroportul Kennedy, Sabahatiin Humaidah descinse în stilul său măreț de pe Boeingul 737 propriu denumit „Floarea de Lotus". Interiorul amenajat cu somptuozitate într-un apartament cu mobile și covoare orientale, era menit să epateze pe lec-

torii rubricii curiozităților din ziarele cotidiene. Lordul Grantley, doi consilieri și patru secretari îi alcătuiau suita. Indată după aterizare declară într-un scurt interviu acordat presei, că venea în America spre a se supune unui examen medical. Reporterii rîseră ca de o glumă bună. Cine nu cunoștea fantasticul duel angajat între Sabahattin Humaidah și „Bank of America South Asia"? După ce le distribui țigări de foi scumpe, le făcu amical semn cu mîna, și se îndreptă spre un Rolls-Royce Camargue, care-l aștepta la ieșirea din aerogară.

Secretarul de serviciu îi deschidea tocmai portiera, cînd un individ în haine cenușii, cu mutră insignifiantă, se desprinse din mulțime și îi ațînu calea:

— Permiteți-mi să vă vorbesc despre o chestiune vitală, Mr. Humaidah! O chestiune de cea mai mare importanță, care...

Secretarul împinse fără menajamente pe necunoscut, spre a permite patronului să se urce în mașină și să se instaleze netulburat pe bancheta largă, metalică. Portiera fu închisă cu zgomot sec, apoi limuzina se îndepărtă silențioasă.

Lordul Grantley se uită la individul în haine cenușii, ca la o gînganie repulsivă, apoi se îndreptă laolaltă cu secretarii spre a doua mașină, un Rolls Royce Silver Shadow, care-i aștepta la trotuar.

*

* *

Reclamele luminoase multicolore de pe 42-nd Street, descriau zigzaguri, vîrtejuri, spirale, irupeau în feerice jocuri de artificii, deferlau* în talazuri strălucitoare, așternînd pe obrajii trecătorilor, pe veșmintele lor, pe obiectele din vitrine, pe automobile, tonuri purpurii, albăstrii, portocalii, arămii, vinete, verzui, modificînd de la o clipă la alta nuanțele, dîndu-le valori cromatice de o debordantă fantezie.

Pablo Morelos se uita la oameni, la galantare, la mașini, cu nestrunită minunare. După instalarea sa în Mexico City, își închipuise că orașul acesta nu avea seamăn în lume. De cînd sosise la New York, optica i se schimbase. Avea senzația că pătrunsese într-o baie de zgomote, de lumini, de mirosuri, toate angrenate într-o mișcare

* se spărgeau — n.r.

vertiginoasă, haotică, browniană, cu totul necunoscută lui pînă atunci.

I se făcuse foame, așa că intră într-un bar automat, unde mîncă *hot dogs* și bău bere. Plăti apoi cu dolari buni, nu falși ca acei primiți de la George Fletcher. Știa că sînt adevărați, findcă jefuise un *drug store* din San Diego, după ce trecuse clandestin din Mexico în Statele Unite.

Fusese un miracol că nu-l dibuiseră patrulele care umblau în sus și în jos de-a lungul frontierei, vînînd imigranți ilegali. Pe el îl ajutase Sfînta Fecioară, orbind pe grănicerii care se vînturaseră cu o furgonetă chiar prin preajma lui. Stătuse atunci ascuns după o tufă pe jumătate uscată, ce-i slujise drept paravan. În aceeași noapte un camionagiu binevoitor îl dusese pînă la San Diego. Bănuise oare camionagiul că avea de-a face cu un imigrant clandestin? Pînă ce ajunsese la porțile orașului american, tremurase de frică. Un om al dracului l-ar fi putut da pe mîna grănicerilor. Dar pe lume se mai găsesc și suflete milostive. Ajunsese la San Diego, la ora închiderii magazinelor. Fiindcă nu mai avea sfanț în buzunar, iar drumul pînă la New York trebuia plătit, intrase într-un *drug store*, deservit de un patron chior și de fiica sa, niște hispano americani, după toate aparențele destul de prosperi. Profitînd de absența clienților, firească la acea oră tîrzie, își trăsese un fular peste față și scoțînd pistolul din haină îl îndreptase amenințător asupra patronului.

— Banii, sau te curăț!

Patronul ezitase o clipă, dar fiica sa mai prudentă, îl îndemnase să nu facă eroisme, căci viața era mai scumpă decît un pumn de bani.

Pablo părăsise prăvălia, înghesindu-și în buzunar un ghemotoc de dolari luați din sertarul mașinii de înregistrat încasările. După plecarea sa patronul ieșise în ușa prăvăliei și începuse să strige „ajutor", dar strada era pustie, iar Pablo reușise să se și facă nevăzut, aruncîndu-se într-un autobuz în trecere. Devenise hoț, dar conștiința nu-l apăsa, fiindcă — judeca el — jefuise din necesitate, pentru a săvîrși un act de justiție.

Raționamentul n-ar fi rezistat la un examen mai sever dar în concepția-i simplistă dreptatea era de partea sa. Recolta furtului se cifra la 875 de dolari. Nu era

mare lucru, dar grație lor se putea mișca mai în voie. În aceeași noapte plecase cu trenul la San Francisco.

Acolo rămăsese trei zile. Calculat, le folosise cutreierînd străzile în căutarea unei armurării nu prea centrale, și cu vecinătăți convenabile pentru o spargere fără mari riscuri. Găsise în cele din urmă un magazin cu arme de foc, plasat între o spălătorie și un atelier de coafură. În prealabil cumpărase o daltă și un ciocan. După lăsatul nopții se așezase la pîndă în preajma armurăriei. Așteptase plin de răbdare, pînă ce toate prăvăliile trăseseră obloanele.

Pe la unsprezece din noapte, cînd circulația se rărise, intrase prin efracție în spălătorie. Aceasta nu avea un sistem de închidere complicat, fiindcă mașinile de spălat uzate toate, nu tentau pe hoți. Începuse apoi să spargă metodic zidul care răspundea în armurărie. Acest procedeu îi dădea posibilitatea să evite intrarea în funcție a vreunei eventuale instalații de alarmă de la ușa dinspre stradă. Fusese o simplă joacă să deschidă o gaură suficient de mare spre a se strecura în depozitul magazinului cu arme. Ridicase de acolo două pistoale cu repetiție, un pumnal cu resort și patru cutii cu cartușe. Ieșise pe același drum, fără să fi atras atenția cuiva. Plecase apoi cu trenul spre Est. În drum spre New York se oprise la Denver. Popasul acesta, rod al unei inspirații de moment, îi adusese un mic beneficiu. Folosind experiența acumulată la San Francisco, se introduse — tot prin spargerea unui zid — în atelierul unui ceasornicar de lux. Ceasurile de aur și bijuteriile erau închise într-un seif pe care nu fusese în stare să-l forțeze. Umpluse în schimb o sacoșe cu ceasuri de o calitate mijlocie, bune de vîndut mai tîrziu.

Bilanțul acestei spargeri nu era strălucit așa că hotărîse să facă un nou popas la Saint Louis. Pe înserat intrase într-un magazin cu instrumente muzicale și după ce-și agitase pistolul sub nasul patronului, reușise să fugă cu o pradă de aproape 11.000 de dolari, întreaga rețetă din acea zi.

Cînd ajunsese însfîrșit la New York, buzunarele îi erau căptușite cu bani, iar într-o servietă diplomat — inofensivă la înfățișare — își înghesuise arsenalul. Se instalase apoi într-un foarte modest hotel din Bronx, unde

clienții — mai toți suspecți la mutră — îi erau plictisiți cu întrebări indiscrete.

Succesul loviturilor sale de pînă atunci nu-l îmbătase, făcîndu-l să uite scopul adevărat al călătoriei sale în Statele Unite. Hotărîrea lui de a ajunge la George Fletcher nu se clintise. Pentru a-i da de urmă, începuse să colinde tripourile deochiate, și barurile în care se practicau clandestin jocuri de noroc. Cunoștea binișor limba engleză, dar s-ar fi putut descurca tot atît de bine și cu spaniola, mai ales în aglomerările portoricane cuprinse între străzile 97 și 125. Banii și firea sa prietenoasă îi deschideau pretutindeni porțile. Dar ori de cîte ori aducea vorba despre George Fletcher, patronii și obișnuiții localurilor făceau o mutră tîmpă, și declarau că n-au dat în viața lor peste acest nume. Negațiile lor erau prea categorice spre a-l convinge. În cîteva rînduri observase că întrebările lui supărau.

Renunțase la spargeri. Nu voia să compromită, prin vreo lovitură ratată misiunea pe care și-o asumase. Ziua se plimba prin oraș, căsca ochii la clădirile gigantice și la furnicarul de oameni, admira pofticios picioarele și crupele femeilor tinere și frumoase, iar cînd se plictisea de umblat se oprea prin cinematografe. Seara, relua turneul tripourilor.

„Lindy's", un dancing bar din *Hell's Kitchen*, unde se juca pînă noaptea tîrziu poker, bacara, ruletă, bulă, adulmecase o urmă interesantă. Cînd menționase numele lui George Fletcher, citise în ochii patronului — în ciuda declarațiilor sale că nu-l cunoaște — o expresie care lăsa să se înțeleagă contrariul. Hotărî să persevereze, sperînd că pînă la urmă va izbuti să-i smulgă informațiile dorite.

A doua zi se înființase iarăși la „Lindy's" și se așezase la ruletă. Din primele clipe simțea instinctiv primejdia din aer. Deși se comportau cu aceeași familiaritate profesională, patronul și oamenii lui păreau să ascundă ceva. Tentativele sale reînnoite de a angaja discuția în jurul lui Fletcher, nu avuseseră nici de data aceea ecou. Iritat de repetatul său insucces părăsise mai devreme localul, premițîndu-și să revină și seara următoare. Strada era slab luminată. Din întunericul unui loc viran invadat de bălării țîșniseră trei vlăjgani. Îl încolțiseră și îl luaseră în pumni, cărîndu-i lovituri năpraznice în cap, în ficat, în pîntec. Îl lăsaseră în nesimțire. Cînd se trezise

din leșin — în zori — se afla întins într-un luminiș de buruieni strivite. Capul îi zvîcnea dureros, iar în burtă simțea înjunghieturile unor pumnale de foc. Portofelul cu numai 200 de dolari, dispăruse.

Năucit, se tîrîse pînă la hotel. Deși chipul i se transformase într-o masă sîngerîndă, patronul îi dăduse fără comentarii cheia camerei. Pablo se spălase cu apă rece, spre a domoli arsura rănilor și se culcase gemînd. În zilele următoare se doftoricise cum se pricepuse mai bine. Înzestrat cu o constituție fizică excepțională, se refăcuse repede. În timpul cît zăcuse, derulase în fața ecranului minții, fazele bătăii încasate, încercînd să dea personalitate agresorilor. În întuneric văzuse doar niște siluete negre. Se străduise atunci să reînvie alte amănunte semnificative. În timpul luptei auzise ca prin vis o voce guturală: „Dacă scapă întreg după chelfăneala asta, se lecuiește de pus întrebări". Poate că vorbele nu erau exacte, dar sensul rămînea același. Glasul avea inflexiuni cunoscute. Deodată în capul lui se făcu lumină. Unul dintre oamenii de casă de la „Lindy's" avea același timbru de voce. Îl chema Jerry și era mulatru.

Acum Pablo știa ce avea de făcut. Se îmbrăcă, ieși în oraș și se opri la primul birt. Mîncă o friptură în sînge și goli o jumătate de sticlă cu vin negru, din California, spre a-și reface puterile. După ce se întunecă porni agale spre „Lindy's". Nu se grăbea, căci execuția planului avea să se desfășoare abia în ultimele ore ale nopții. Ajuns în dreptul locului viran, se așeză pe treptele unei case de vis-a-vis, de unde putea vedea deslușit intrarea dancingului și oamenii care intrau și ieșeau. Pablo avea răbdare. Timpul se scurgea plăcut căci îi îngăduia să savureze anticipat bucuria răzbunării.

Să mai fi fost un ceas pînă în zori. Ultimii clienți ai dancingului plecaseră. Jerry apăru ultimul în pragul ușii. Își ridică gulerul pardesiului și după ce se uită la cerul negru, fără stele, porni la drum fluierînd. Ajuns în dreptul locului viran, zări silueta mexicanului ațintindu-i calea. Încercă să-și repeadă mîna sub haină, unde își avea pistolul, dar Pablo nu-i dădu timp să-și termine gestul. Cu un pumn greu ca un baros, îl nimeri în bărbie, culcîndu-l la pămînt. Împotriva a trei bătăuși experimentați nu fusese în stare să țină piept. Dar cu unul singur nu avea ce alege. Îl tîrî pe locul viran, apoi ră-

mase de veghe lîngă omul prăvălit la pămînt. Cînd Jerry își reveni, mexicanul scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor pumnalul cu resort. Pablo făcu să zbucnească lama din plăsele, apoi îi apropie vîrful de gîtlejul mulatrului.

Cînd realiză primejdia de moarte în care se afla, Jerry se holbă înspăimîntat. Degetele-i crispate scurmară inutil țărîna.

— Spune-mi unde îl găsesc pe George Fletcher! porunci aspru mexicanul.

— Nu știu! Zău nu...

Vîrful pumnalului îi crestă pielea, descriind o dungă sîngerie. Usturimea îi spori groaza. Se bîlbîi:

— Dacă ai mei află că am vorbit, mă ucid...

— Dacă nu vorbești, te ucid eu acum, pe loc! Ascultă, Jerry! De la mine nu va afla nimeni că ai ciripit. Nu am interesul. După ce-mi torni informația, ești liber. Dar bagă de seamă! Dacă încerci să mă înșeli, de mîna mea ai să mori! N-ai să umbli toată viața păzit de prieteni care să te apere. Am să te urmăresc pretutindeni, ca o umbră. De îndată ce ai să fii singur, te lichidez. N-am să te împușc, căci nu vreau să ai un sfîrșit ușor. Am să te jugănesc, așa cum se jugănesc porcii.

Vîrful cuțitului scurmă superficial mărul lui Adam.

— Poate să între și mai adînc în gîtlej, prăpăditule!

— Oprește! gîfîi Jerry. Oprește! Îți spun tot! Jur! Îți spun tot ce știu!

Pablo zîmbi drăcește:

— Te ascult! Descarcă-ți sacul!

*

* *

În taxiul care-l ducea de la hotelul Biltmore la reședința lui Philip Aylon de pe Fifth Avenue, avocatul Brian Richardson își rumega amărăciunea înfrîngerii. Nu era deprins cu insuccesele. Numai la rugămintea lui Aylon, acceptase să intervină în favoarea lui Ronald Chandler pe lîngă fiica și fostele soții ale răposatului Cyril Hammond. Dacă ar fi bănuit că va fi confruntat cu dificultăți atît de mari l-ar fi refuzat, cu riscul de a-l pierde de client.

Olympie Chavrillon încuviințase să-l sprijine pe Chandler în lupta lui cu Humaidah, numai după ce el,

Brian, om serios, cu părul alb, și avocat cu faimă internațională, acceptase să joace rolul dubios de intermediar între bătrîna doamnă și acel dansator insignifiant, care o cucerise cu tinerețea lui.

Richardson întîmpinase apoi refuzul principesei de Montenuovo, care-l tratase ca pe un valet. Primirea ei rece, distantă, era totuși preferabilă discuției pe care o purtase cu Julia, fiica lui Cyril Hammond. Reușise să o dibuiască într-o vilă dărăpănată, în stil colonial din Charleston, South Carolina. Îi deschisese ușa o servitoare arămie, îmbrăcată în negru, și înfășurată într-un șorț cu pete de mîncare, apoi îl introduse într-un hol vast cu parchetul murdar, cu mobile „Seccession" autentice, dar prost întreținute, cu draperii trase deși era în plină zi. Aerul stătut era îmbîxit de un miros pătrunzător, usturicios, de urină de pisică. Zeci de feline colcăiau prin încăperi, se jucau, se băteau, miorlăiau, alăptau pui, făceau amor, într-o promiscuitate dezgustătoare. Un iad populat de mîțe și de mîrtani. Apoi Brian fusese condus într-un salonaș, în prezența stăpînei casei. La 40 de ani, Julie Hammond avea o înfățișare tipică de fată bătrînă. Uscată, cu trăsături aspre, cu vesminte severe, întunecate, își agita necontenit degetele subțiri ca niște picioare de paianjen.

Cînd avocatul îi expuse scopul vizitei, îl ascultase cu atenție politicoasă, apoi îi pusese o întrebare aparent inofensivă:

— Ați obținut și acordul fostelor soții ale tatălui meu? Și ele dețin importante pachete de acțiuni „B.A.S.A."

Cînd Brian o informase că Olympie Chavrillon acceptase să sprijine actuala conducere a Băncii, o cuprinsese o criză de isterie vecină cu nebunia furioasă. Sărise în picioare, ca împinsă de un resort, ochii i se dilataseră, buzele subțiri descriseseră un rictus urît, dezvăluindu-i dinții neîngrijiți, îngălbeniți de nicotină, pieptul prinsese să-i salte în ritmul gîfîielilor. Și părul i se înțepoșase, ca șerpii Gorgonei.

— Eu, Julie Hammond, să ajut un om care se bucură de simpatia Olympiei Chavrillon? Tîrfa asta care se tăvălește cu toți grăjdarii, rontăie azi în tihnă miliardele tatălui meu, deși l-a batjocorit revoltător. Să nu mai îmi vorbești de Olympie Chavrillon! O urăsc de moarte. Dacă mi-ar sta în puteri, aș strangula-o cu mîinile mele!

Află, Mr. Richardson, că sînt oricînd gata să vînd și în pierdere acțiunile mele arabilor, numai să văd Banca la pămînt, și pe Olympie Chavrillon ruinată!

Avocatul părăsise înspăimîntat casa cu pisici, păstrînd încă în urechi ecourile glasului strident, furios, dezlănțuit, al Juliei Hammond. Se îndreptase apoi spre nord, către Marile Lacuri, unde i se spusese că o va găsi pe Olivia, văduva bătrînului Cyril Hammond. În tinerețe femeia aceasta se bucurase de celebritate. Chipul ei apărea în cele mai prestigioase reviste de modă. Toaletele prezentate de ea la marile expoziții, își găseau întotdeauna cumpărători. Soții clientelor ar fi fost oricînd dispuși să o cumpere și pe ea, dar Olivia era foarte pretențioasă. Nu concepea să se vîndă pentru o blană de vizon, pentru un inel cu briliante ori pentru un automobil de lux. Idealul ei era să devină soția unui personaj foarte bogat și cu vază, care să-i asigure un loc privilegiat în lumea înaltă. Consecventă acestui principiu, acceptase mîna întinsă de Cyril Hammond, care-i pusese la dispoziție, numele, averea și prestigiul său. Că era bătrîn și urît, nu avea importanță. L-ar fi acceptat în patul ei și pe cocoșatul de la Notre Dame, dacă ar fi acoperit-o cu aur, diamante și dolari.

În ciuda opoziției îndîrjite a fiicei sale, Cyril se căsătorise cu Olivia. Indrăgostit ca la douăzeci de ani, o inclusese în testamentul său, asigurîndu-i cea mai mare parte din moștenire. Din nefericire pentru el, nu apucase să se bucure din plin de posesiunea corpului voluptos al Oliviei. Spre a-i corespunde, se îmbuibase cu afrodisiace, care-i permiteau să-și recapete artificial virilitatea pierdută. Într-o noapte, după o cină somptuoasă și foarte consistentă, încheiată cu un asalt amoros, fusese lovit de un atac de apoplexie. Incremenise pe trupul Oliviei, care — odată tragedia consumată — se desprinsese anevoie de sub cadavrul lui. Sfîrșitul dramatic și atît de brusc al experienței maritale, îi redase libertatea aurită însfîrșit de o avere inimaginabilă.

Julia îi intentase proces cerînd anularea testamentului, dar îl pierduse, după dezbateri îndelungate și costisitoare.

Cîțiva ani Olivia strălucise în lumea elegantă care o adoptase cu ușurință. Apoi voga ei se stinsese. Tînăra văduvă se desprinsese ca o stea filantă din galaxia *jet-*

set-ului, și dispăruse în haos. Cei care se întrebau ce devenise, obțineau informații bizare, greu de verificat. Se spunea că ar fi trecut la catolicism și că s-ar fi retras într-o mînăstire din Italia. Alții pretindeau că ar fi întîlnit-o în Nepal, la Katmandu, umblînd după droguri. Circula și zvonul că s-ar fi înhăitat cu un arab gelos, care o ținea întemnițată în harem.

După un timp, versiunile fanteziste lăsaseră loc unei explicații mai puțin exotice dar plauzibile. Se părea că Olivia s-ar fi retras intr-o vilă construită pe una din pitorești le insule situată la ieșirea din lacul Ontario în canalul Saint Lawrence. Acolo, în ambianță rustică, își duraseră vile bogătași dornici de liniște, de izolare.

La Watertown, unde Brian făcuse primele investigații, nu găsise numele Oliviei în anuarul telefoanelor. Își lărgise aria cercetărilor, dînd un ocol prin Alexandria Bay, Clayton, Millon Bay și Cape Vincent. La Cape Vincent, aflase întîmplător de la patronul unei băcănii, că șoferul văduvei lui Cyril Hammond, bine cunoscut odinioară în localitate, îi frecventa săptămînal prăvălia, făcînd cumpărături modeste. Avocatul care cunoștea gusturile somptuoase ale Oliviei, se mirase de cumpătarea ei de ultimă oră. Băcanul îi furnizase și unele indicații menite să-l ajute a se descurca în labirintul celor O mie de Insule. Ținînd seama de poveștile sale, Brian avocatul, închiriase o șalupă și pornise în căutarea insulei pe care Olivia își fixase ultima reședință. Patronul șalupei, un tînăr pistruiat, miop, slab ca un țipar și tare vorbăreț, îi procurase un supliment de informații surprinzătoare. De aproape doi ani, Mrs. Hammond nu mai fusese văzută de către localnici. Se zvonea că ar fi bolnavă — pare-se paralitică — și că nu mai ieșea din casă.

După o cursă rapidă, în slalom, prin puzderia de insulițe stîncoase, acoperite cu vegetație bogată, patronul șalupei opri în dreptul unui debarcader de lemn, umbrit pe pini noduroși, dincolo de care se înălța silueta unei clădiri de mari dimensiuni, în stil montan. Ferestrele vaste cu obloane cafenii, balcoanele cu balustrade frumos sculptate, terasele largi ce coborâu în amfiteatru pînă la țărm, trădau opulența. Iarba și buruienile crescuseră pretutindeni în neorînduială, florile din ronduri se uscaseră, iar ansamblurile decorative de merișor, netunse la timp, arătau ca niște ființe straniі, cu părul vîlvoi. La

debarcader era legată o bărcuță cu motor, murdară, ruginită, cu vopseaua desprinsă pe alocuri în solzi.

— Mă aștepți! spusese Brian băiatului.

Urcase o scară de piatră cu vreo douăzeci de trepte, parcursese o alee pardosită cu dale de granit și ajunsese la intrarea casei. Ușa deschisă lăsa să se vadă un hol, sumar mobilat, cu urme rectangulare alburii pe pereți, indicînd locurile unde altădată fuseseră agățate tablourile.

Pe o masă din mijlocul încăperii praful se așezase gros de un deget. Parchetul murdar, părea să nu mai fi fost lustruit din vremuri imemoriale.

Foarte mirat, avocatul lovise cu palma în tăblia ușii.

— Hello! Nu e nimeni pe aici?

În fundul holului se deschisese o ușă, iar în pragul ei se ivise un ins de vreo treizeci de ani, mușchiulos, cu înfățișare de atlet, însă nebărbierit și netuns. O cămașă albastră, în carouri, deschisă la piept lăsa să se vadă un tatuaj înfățișînd o ancoră și o sirenă cu o lungă coadă de pește. Pe chipul său cu trăsături adînci, virile, se așternuse o expresie aspră, bănuitoare.

— Pe cine căutați? îl întrebase cu ostilitate.

— Bună ziua! Caut pe Mrs. Hammond! Sînt avocatul Brian Richardson!

Individul tresărise, dezagreabil surprins de profesiunea vizitatorului. Fără să-i răspundă la urare, replicase cu duritate.

— Mrs. Hammond nu este acasă!

— Cînd o pot găsi?

— A plecat la New York și nu știu cînd o să se întoarcă! Dacă aveți ceva să-i spuneți, scrieți-i!

Avocatului nu-i plăcuse replica, după cum nu-i plăcuse cerberul casei și nici ambianța bizară, absurdă, ca și un peisaj de Chirico ori de Dali.

— Nu v-a lăsat adresa ei de la New York? insistase Brian.

— Cînd pleacă în călătorie, nu-mi spune niciodată unde se duce! Mă iertați, dar în bucătărie mă așteaptă mîncarea pe foc! Bună ziua!

Închisese ușa în nasul avocatului nedumerit. La întoarcere spre Cape Vincent, Brian încercase să obțină unele informații de la ghid, asupra insului de la vilă.

— Ați stat de vorbă cu șoferul Doamnei Hammond, îi explicase pistruiatul, încîntat că i se oferea prilejul să-și dea drumul la verb. Vine rar prin oraș. Nu prea o duce bine cu banii. A vîndut și cîteva tablouri ca să poată trăi. Se spune că Mrs. Hammond este foarte avară. Cică nu i-ar mai fi plătit salariul de multă vreme. Dacă aș fi în locul lui, n-aș mai sta o clipă în slujbă.

Avocatul era dezorientat. Informațiile lui mai vechi o descriau pe Olivia drept o incorigibilă risipitoare. Această discrepanță făcuse să-i încolțească o bănuială. De îndată ce sosise la Cape Vincent, se înfățișase șerifului. Îi relatase întîlnirea cu șoferul Oliviei Hammond și insistase asupra atmosferei dezolante de pe insulă.

— Absența mult prea prelungită a Oliviei Hammond nu v-a pus pe gînduri? Nu vi s-a părut ciudat că reședința unei femei atît de bogate arată ca o cocină?

Șeriful, un tip de *bon viveur*, cu nasul roșu, obraji rozalii și pîntece revărsat peste centura de piele, replicase plictisit.

— Să zicem că mi s-ar fi părut ciudat! Ce-ați fi vrut să fac? Nimeni n-a reclamat dispariția Doamnei Hammond. Că a plecat și nu s-a mai întors, nu e de mirare. Noi, localnicii, sîntem deprinși cu excentricitățile proprietarilor de pe cele O mic de Insule.

— Nu v-a fulgerat niciodată suspiciunea că absența Doamnei Hammond s-ar datora unei morți violente?

— Presupuneți că a fost asasinată? zîmbise șeriful ca de o glumă bună. Nu există crimă fără cadavru!

— Să-mi fie cu iertare, îl contrazisese avocatul. Interpretarea dumitale este greșită. În cazul unei crime, este suficientă existența unei probe a morții persoanei presupuse a fi fost asasinate.

Șeriful făcuse o schimă ironică.

— Sînteți dispus să semnați un denunț, învinuindu-l de crimă pe șoferul Doamnei Hammond?

Tonul insolent al întrebării nu-l debusolase pe avocat.

— Pentru moment n-am făcut decît să vă semnalez o absență susceptibilă să dea naștere la bănuieli. Am să mă mai ocup de acest caz. Bună ziua!..

Acum în drumul său spre Philip Aylon, avocatul reflecta cu amărăciune asupra explicațiilor pe care va trebui să i le dea. Ce să-i spună? Că dăduse greș pe toată

linia? Că stătuse de vorbă cu omul care o asasinase pe Olivia Hammond? Că la un moment dat, într-un impuls de revoltă față de o posibilă crimă rămasă nepedepsită, se gîndise să ia în propriile sale mîini rezolvarea misterului? Că renunțase după o matură chibzuință? Cui i-ar folosi limpezirea enigmei? Cine l-ar plăti pentru osteneala depusă? Căci era limpede, Olivia Hammond nu avea rude în drept să o moștenească. Nimeni nu se interesase pînă atunci de existența ei. Șoferul rămăsese la post pentru a nu da naștere la suspiciuni. Nu avea posibilitatea să se atingă de fabuloasele ei sume de bani depuse în Bănci, dar putea trăi de azi pe mîine, vînzînd lucrurile din vilă. Poate că pusese mîna și pe bijuteriile Oliviei, dar le ținea ascunse, spre a le vinde cînd apele se vor mai limpezi...

Taxiul opri în fața reședinței palațiale a lui Philip Aylon. Avocatul plăti cursa, apoi sună la poarta de bronz patinat a clădirii. Îi deschise un valet, apoi un tînăr elegant cu un pistol reliefat sub haină, îi verifică identitatea și îl pipăi profesional spre a se încredința că noul venit nu purta arme asupra sa.

Luxul de precauții îl făcu pe avocat să zîmbească. După ce reflectă mai adînc, dădu dreptate lui Aylon. Mulți financiari și oameni politici fuseseră răpiți sau asasinați fiindcă nu-și luaseră din timp măsuri de precauție. „Parcă am trăi în plină Renaștere, reflectă Brian. Și atunci viața era ieftină! Numai că Renașterea și-a cîștigat o splendidă faimă grație operelor ei de artă. Ce amintiri vor rămîne de pe urma secolului XX? Războaie, arme de ucidere în masă, crime săvîrșite în numele justiției sociale, a credințelor religioase, a luptei pentru libertate! Minciuni, minciuni, numai minciuni!"

Fu introdus în anticamera cabinetului lui Philip Aylon.

— Vă rog să așteptați! îi spuse Bert Sassoun. Mr. Aylon se află într-o conferință. Cred că discuțiile nu vor mai dura mult. În așteptare, pot să vă ofer un Camus Napoleon?

Avocatul acceptă tratația. După ce degustă coniacul își aprinse o țigare de foi. Cu moralul ameliorat de alcoolul care începea să-și facă efectul, abandonă gîndurile triste și se concentră asupra unui domeniu agreabil: îmbogățirea colecției sale de trenulețe.. Va profita de tim-

pul scurt pe care și-l va mai petrece la New York, pentru a vizita cîteva magazine cu jucării. Era informat că americanii construiseră cîteva modele miniaturale prodigioase. Și le va procura pe toate. Cel puțin cu atît să se înapoieze la Londra...

*

* *

— *Gentlemans,* pot să vă furnizez ultimele cifre! Pînă la ora actuală, grupul Humaidah a intrat în posesiunea a 47.3% din acțiunile lui „The Bank of America and South Asia". Știți tot atît de bine ca și mine ce înseamnă acest coeficient. În clipa în care arabii vor obține 51% din acțiuni, una dintre cele mai puternice Bănci din Statele Unite și din lumea întreagă, va trece în mîinile lor.

Glasul lui Philip Aylon răsuna aspru, metalic, vestind parcă sfîrșitul lumii. Știa să folosească la momentul oportun accentele dramatice, capabile să exercite o puternică impresie asupra ascultătorilor. Plasat în capul mesei lungi din lemn de teck, își domina auditoriul alcătuit din douăzeci și trei de bancheri reprezentînd vîrfurile lumii financiare americane.

— Mi-am permis să vă invit spre a ne consfătui asupra unor mijloace grabnice și eficiente, care să împiedice desăvîrșirea unui *merger* catastrofal pentru noi — consider eu — nu numai pe plan financiar intern, dar și pe plan politic mondial. „The Bank of America and South Asia" își exercită controlul nu numai asupra unor mari uzine de armament; ci și asupra unui important sector din domeniul energetic. În aceste condițiuni, se impune să luăm măsuri pentru a zădărnici *meger*-ul pus la cale de grupul Humaidah.

— Principial sîntem de acord, Mr. Aylon, zise Joseph Beaton *exevutive vice president* al „Băncii Northampton Ltd". Am sprijinit constant conducerea „B.A.S.A." și pe fostul ei președinte, Mr. Ronald Chandler. Voi sprijini cu aceeași hotărîre și pe actualul ei președinte Mr. John Seward. Dacă dumneavoastră, Mr. Aylon, veți găsi o formulă cu șanse de succes, sînt alături de dumneavoastră.

— Vă propun o soluție, spuse amfitrionul. Constituirea unui sindicat care să intervină, cumpărînd masiv acțiuni „B.A.S.A."

Robert de Beaulieu, *president* și *chairman* al Băncii Sunderland Beauclair ceru cuvîntul.

— Există un impediment serios, Mr. Aylon. Datorită ofertei de *merger**, acțiunile „B.A.S.A." au înregistrat un salt de peste douăzeci de dolari față de cota lor oficială de 46 de dolari bucata. Sindicatul nostru ar fi obligat deci să achiziționeze cel puțin 3% din acțiunile „B.A.S.A.", adică aproximativ 9 milioane de acțiuni cu 65 sau chiar 70 de dolari acțiunea ceea ce ar reprezenta circa 630 de milioane de dolari. Dacă grupul Humaidah, sub presiunea noastră, va renunța la *merger*, va înceta automat și concurența dintre cumpărători. Valoarea unei acțiuni B.A.S.A. — sporită artificial în timpul bătăliei de Bursă — va scădea la cota inițială de 46, hai să zicem 50 de dolari. În aceste condiții, sindicatul va pierde matematic cel puțin 180 de milioane de dolari. Cum justificăm această pierdere?

Philip Aylon zîmbi ironic:

— Cînd se află în joc existența unei Bănci cu un capital de aproape 16 miliarde de dolari, este oare normal să ne înspăimînte riscul unei pierderi de 180 sau chiar 200 de milioane de dolari? Odată eliberată de primejdia înghițirii, „B.A.S.A." ne va putea acorda participări la diverse operații financiare, susceptibile să acopere — evident în timp — pierderile suferite de sindicat.

Arthur Weinberg, *president* al lui „Michigan Bank", interveni sceptic:

— În actuala criză în care se zbate moneda americană, o mobilizare a peste 600 de milioane fără perspectiva unor beneficii realizabile în termen scurt, ar risca să ne creeze complicații nedorite.

— Opinia publică, presa, congresul, vor sprijini acțiunea noastră! susținu Philip.

— Ne vor sprijini cu vorbe, Mr. Aylon, replică Weinberg. Iar după bătălie se vor ridica împotriva noastră. *Securities and Exchange Comission* nu va accepta umflarea valorii acțiunilor B.A.S.A. în scopuri speculative. *Merger*-ul este o operație intrată în uzanțele financiare și acceptată ca atare. Sindicatul nostru ar da naștere la interpretări răuvoitoare...

Participanții la conferință favorabili ori defavorabili

---

* merger — fuziune, înghițire, contopire, absorbție (economic) — r.r?

tezei lui Philip Aylon, se perindară la cuvînt, susținîndu-și argumentele cu o logică aparent strînsă, dar care se sprijnea în unele cazuri pe sofisme mai mult sau mai puțin convingătoare. Discuțiile se diluau, amenințînd să se eternizeze. Philip era consternat. Bancherii păreau incapabili să înțeleagă gravitatea problemelor ridicate de invadarea Statelor Unite de către capitaliștii europeni, sudafricani, dar mai ales arabi, care achiziționau pe întrecute Bănci, supermagazine, ferme, fabrici, edituri, profitînd de slăbirea dolarului pe piața mondială. Nu-și dădeau seama că mai devreme sau mai tîrziu, vor deveni și ei ținta ofensivei celor din afară, că vor împărtăși soarta lui Ronald Chandler. În ceea ce îl privea, luase hotărîrea să intre singur în luptă, dacă ceilalți bancheri și oameni de afaceri vor refuza să o facă. Din nenorocire, cifrele puse pe tapet erau mai mult decît aproximative. Pentru a zădărnici ofensiva lui Humaidah, va trebui eventual să arunce în balanță cîteva miliarde, în funcție de puterea de rezistență a acestuia. Evident, și fondurile arabului aveau limite. Cînd va atinge Humaidah aceste limite, era însă o întrebare la care, actualmente numai el putea răspunde.

Conferința se încheie la miezul nopții, fără a se fi ajuns la vreun consens. Robert de Beaulieu propuse reluarea discuțiilor la o dată apropiată. Bancherii acceptară să se întîlnească din nou la începutul săptămînii următoare. Plecară apoi grăbiți, de parcă i-ar fi izgonit lupii.

După ce rămase singur, Philip își masă încet fruntea. Îl dureau tîmplele și ceafa. Poate că i se apropia sfîrșitul, altfel nu-și explica slăbiciunea stranie resimțită în tot corpul. Oricum nu voia să moară înainte de a-l înfrînge pe Sabahattin Humaidah.

Bert Sassoun îi anunță vizita lui Brian Richardson.

— De trei ceasuri așteaptă în anticameră, Sir!

— Poftește-l imediat, Bert! Trebuia să mă anunți în timpul conferinței. Aș fi ieșit cîteva clipe. Mă îndoiesc însă că veștile pe care mi le aduce mai au, în faza actuală, vreo importanță.

*

* *

George Fletcher se adînci lenevos în pernele canapelei îmbrăcate în piele de Cordova. Suflă cîteva rotocoale

albăstruie de fum de țigară, apoi se întoarse spre avocatul Ralph Glendale. De o pedantă corectitudine vestimentară, acesta stătea țeapăn într-un fotoliu ținînd pe genunchi o casetă diplomat din piele de crocodil cu monogramă de aur.

— Ți-am angajat serviciile Mr. Glendale, și încă destul de scump ca să mă scoți din încurcături, îi vorbi Fletcher vag iritat de rigiditatea hieratică a juristului.

— Avocații sînt oameni, Mr. Fletcher, nu magicieni.

— La volumul onorariilor achitate de mine, pot pretinde minuni.

— Severitatea autorităților americane a sporit în ultima vreme. Să nu uitați acest lucru. Permisibilitatea societății noastre, atît de liberale pînă mai ieri, s-a restrîns, contractîndu-se ca și pielea de vițel folosită la legătoria cărților. V-am atras atenția cu toată seriozitatea...

— Lasă mustrările, Mr. Glendale. De soluții am nevoie, nu de avertismente sterile! Pune-ți în funcție legăturile cu poliția, cu judecătorii!.. Și eu am să-mi mobilizez relațiile. Senatorii Harding și Winchell îmi sînt îndatorați pînă în gît. Guvernatorul Smith îmi ciugulește din palmă. Pînă și Chapman, ilustrul membru al cabinetului, are toate motivele să răspundă cu solicitudine la apelul meu. Nu mai vorbesc de ceilalți corifei politici sprijiniți de mine în alegeri... Le-am pus la dispoziție nu numai fonduri, ci și... influența mea personală.

— Îmi place eufemismul, Mr. Fletcher.

— Eufemism? Ce-i aia? Cîteodată limbajul dumitale îmi dă dureri de cap.

Omul de legi zîmbi palid:

— Pot să vă asigur, Mr. Fletcher, că voi face tot ce-mi va sta în putință. Dar ca să obțin rezultate palpabile, am nevoie și de cooperarea dumneavoastră...

— Să cooperez? Cum să cooperez?

— Este recomandabil să vă dați temporar la fund.

— Nu se poate, amice! Trebuie să-mi cîștig existența! Nu trăiesc din rente ca oamenii din lumea bună în care te învîrtești dumneata!

— Încercați atunci să plutiți între două ape, Mr. Fletcher! Orice s-ar întîmpla, nu scoateți capul la suprafață! Făceți-vă uitat! Nu aveți nevoie de publicitate! Pînă și vîlva stîrnită în jurul crimelor lui Bob Snyder v-a deservit...

— Pfff! De ce? Ce legătură am eu cu Bob Snyder! I-am fost oare complice? Am violat și ucis fete tinere? Sînt un obsedat sexual?

— Toate ziarele au subliniat rolul jucat de dumneavoastră în evadarea lui din închisoarea din Mexico City.

— Asta-i bună! Am evadat fiecare pe cont propriu. Evaziunea este una, crimele sexuale — alta.

— Este destul că numele dumneavoastră apare alături de al unui ucigaș sadic.

— Atunci ce trebuie să fac? Să-mi pun țărînă în cap, ca să-l spăl de păcate? Să reintru în închisorile mexicane, ca să-i ispășesc crimele?.. Să fim serioși, Mr. Glendale! Comunică și dumneata presei cum stau realmente lucrurile!..

Avocatul suspină, ridicînd din umeri:

— Vă povățuiesc să puneți surdină și activității dumneavoastră legată de casele de jocuri.

— Ce sînt eu vinovat dacă se vorbește atîta despre mine? Pînă și în jurul imbecilității paznicului mexican care mi-a înlesnit evadarea, s-au brodat tot felul de basme...

— Ei da! Iată încă un prilej nedorit de a vă lansa numele în presă!

— Să-l ia dracu' și pe el și pe Snyder! Ascute-ți mintea și scoate-mă din încurcătură! Dacă e nevoie, pune-ți ghiață la cap! Are să te ajute la inteligență! În fine, am sporovăit destul! La revedere!

Juristul se înclină indispus. Fletcher îi rănea sistematic amorul propriu. Părăsi încăperea reflectînd scîrbit: „Ce mojic! Mîrlanul tot mîrlan rămîne, chiar dacă își pune frac, monoclu și pălărie înaltă!"

Gînditor, Fletcher își aruncă privirile asupra feericului peisaj nocturn newyorkez văzut de la ferestrele salonului. Se ridică de pe canapea și se îndreptă fără grabă spre terasa apartamentului său, situat la cel de al 55-lea etaj al hotelului Sunderland Beauclair. Printre siluetele sclipitoare ale zgîrie-norilor se deslușeau apele negre ale Hudsonului. În preajma lor își etalau mizeria cartierele rău famate din East Side. Acolo pe terenurile virane, pe străzile păcătoase cu case strîmbe, murdare, făcuse el, George Fletcher, primii pași în viață. Pe atunci se învîrtea printre haimanale, pungași și prostituate. Astăzi era un personaj cu vază, care mînuia milioane de

dolari, dădea ordine unei armate de subalterni, corupea polițiști și oameni politici.

Avea toate motivele să fie mîndru de ascensiunea lui. Chiar dacă i se mai ridicau în drum obstacole, nu-și făcea mari griji. Va ști pînă la urmă să le învingă.

Se înapoie în apartament.

Formă la telefon un număr din Las Vegas, Nevada.

— Hello, Tom! Progresează construirea hotelului? Cazinoul în ce stadiu se află? Dacă nu e gata în termen, spune-i arhitectului că-i dau un picior în cur, de îl catapultez peste munți tocmai în ocean!

*

* *

Obișnuit cu viața molcomă, așezată, quasi provincială de la Geneva, bancherul Julius Langer se simțea dezorientat în New York-ul zgomotos, ametitor, titanic, cu moravuri atît de deosebite de ale europenilor.

Era deprins cu manevrele viclene ale oamenilor de afaceri, cu loviturile sub centură, cu jocurile pline de neprevăzut, care căpătau pentru neinițiați importanța oracolelor de la Delfi. Bursa nu reflecta oare cu fidelitate frămîntările lumii moderne, înregistrînd suișuri și scoborîșuri în funcție de luptele politice, de crizele economice, de răsturnările sociale, de războaiele endemice?

În cursul activității sale, Julius Langer ajunsese să-și facă o idee jalnică despre corectitudinea relațiilor umane. Excrocherii, bancrute frauduloase, luări de mită, abuzuri, spionaj economic, furturi de idei, trafic de influență, nu făceau decît să ilustreze multiplele fațete ale degenerescenței morale de care suferea acut societatea contemporană. Dacă la acestea se adăugau și exemplele tot mai numeroase ale dezagregării familiilor, tabloul era aproape complet. Cînd David Weidenfeld îi răsplătise prietenia și încrederea răpindu-i soția, ultimele lui iluzii se spulberaseră. Postura sa oarecum ridicolă de soț trădat și părăsit nu era unică. Dar și mai scandalos era faptul că Weidenfeld îl înșelase și pe tărîm profesional, făcînd un mare împrumut la Banca Langer Frères, pe care nu avea să-l mai restituie niciodată.

Julius sosise la New York animat în parte și de rîvna absurdă de a păși pe continentul care servea drept refugiu Isoldei și lui Weidenfeld, de a respira odată cu ea

același aer, de a contempla același cer. Nutrise speranța că o va întîlni întîmplător, că va schimba cu ea, dacă nu cîteva cuvinte, cel puțin o privire.

Motivul real al prezenței sale la New York era însă altul. Trebuia să dirijeze personal o îndrăzneață operație de Bursă —în concepția sa — ilogică.

Cînd Barry Shanon îi propusese să reprezinte interesele unui înalt personaj arab, emirul Ali Yusuf Abdulah, acceptase oferta de comun acord cu fratele său Leon, pentru că afacerea , potrivit planului studiat amănunțit, avea să aducă și Băncii beneficii uriașe.

Asemenea oricărui bancher bine informat era la curent cu peripețiile bătăliei epice dintre „The Bank of America and South Asia" și grupul Humaidah. Știa, de pildă, că financiarul arab reușise să acopere 47% din acțiunile „B.A.S.A.". Nu înțelegea de ce emirul, pînă mai ieri aliatul lui Humaidah, își schimbase brusc orientarea, avîntîndu-se într-o operație ostilă intereselor acestuia.

Înainte de a pleca la New York, avusese o lungă convorbire la Geneva cu Barry Shannon, care îi ceruse să declanșeze neîntîrziat o masivă operație de cumpărare a acțiunilor „B.A.S.A." concurînd la sînge grupul Humaidah. În acest scop i se puseseră la dispoziție fonduri — în mod practic — nelimitate. Emirul Abdulah voia să rămînă mai departe în umbră. Beneficiarul declarat avea să fie un *prêt nom*, în speță bancherul Shannon.

Julius își petrecuse dimineața la Bursă, supraveghind activitatea brokerilor angajați de el spre a se război cu oamenii lui Humaidah. Rostul său era să intervină personal dacă lucrurile aveau să se încurce.

La Bursă, Julius se simțea în elementul său. Pentru auzul lui, vociferările, hărmălaia, vuietul valurilor sonore de sub cupola ei, constituia cea mai frumoasă muzică. Vînzoleala de acolo, tensiunea nervoasă a brokerilor și joberilor, care zbierau dînd dispoziții de cumpărare ori de vînzare, agitîndu-și brațele și degetele în semnale mute — căci glasurile nu se mai puteau distinge în vacarmul general — îl reconforta, asemenea unui stimulent cu efecte miraculoase.

Îl văzuse în trecere și pe Sabahattin Humaidah, care însă nu-i observase prezența. Încercase atunci senzațiile unui condottier pe cîmpul de luptă. Căci în fond, bancherii nu sînt oare niște mercenari angajați în bătălii fi-

nanciare care zguduia adeseori lumea mai strașnic decît un război?

După încheierea programului de activitate la Bursă, avusese o lungă consfătuire cu Barry Shannon, apoi cu Mr. Staunton, președintele firmei de *brokers*, care îi servea interesele, iar la urmă cu reprezentanții unor Bănci cu care frații Langer păstrau legături strînse.

Însfîrșît venirea nopții pusese capăt unei zile de muncă istovitoare. Julius se înapoiase la hotel, înfometat, obosit, dornic să se destindă, să-și refacă forțele pentru bătălia din ziua următoare. Cină frugal, la rotisserie — își menaja silueta — apoi se instală pe un taburet înalt, la bar, și comandă un whisky.

În vreme ce își sorbea pe îndelete băutura, simți deodată acut povara propriei singurătăți. Chipul Isoldei, farmecul, frumusețea, rotunjimile ei senzuale, îi reveniră obsedant în minte.

Ceru încă un whisky. Deodată inima începu să-i bată tare, ca și toaca unei monastiri ortodoxe. În preajma lui, se așezase pe un taburet Isolda. Era plasată cu spatele spre el, așa că nu îi putea vedea obrazul. Îi recunoscu însă curba elegantă a grumazului, contururile umerilor, ale șoldurilor. Femeia întoarse deodată capul spre el și îi zîmbi cu cochetărie profesională. Nu era Isolda. Julius încercă o mare dezamăgire. Necunoscuta emana însă un magnetism animal puternic. În asemenea întîlniri nu este nevoie de vorbe multe, de tratative laborioase, spre a se ajunge la un acord. Julius îi oferi un cocktail, apoi o pofti în apartamentul său.

Cînd ajunseră în dormitor o dezbrăca încet, prelungind voluptatea așteptării. Ca și Isolda, femeia aceasta fără nume, îi trezi în chip prodigios bărbăția. Își lepădă la rîndul său hainele, iar după ce rămaseră goi, o răsturnă pe pat. Îi acoperi trupul cu sărutări pasionate, de îndrăgostit rostind printre gîfîieli ca o incantație:

— Isolda!.. Isolda!.. Isolda!..

*

* *

După o noapte bîntuită de vise îngrozitoare, Sabahattin Humaidah se trezi din somn năuc. Ferestrele dormitorului erau acoperite de un strat de ceață albă, pufoasă, care obtura vederea, izolîndu-l de restul lumii.

Avea senzația ciudată că se afla într-o colivie confortabilă, aurită, dar cu ieșirile blocate. Indispus, trecu în baie și se vîri sub un duș rece, care-l făcu să se scuture înfiorat de parcă l-ar fi străbătut un curent electric.

De cîteva zile îl chinuiau gînduri negre. *Merger*-ul lansat în condiții atît de favorabile încît permitea cele mai optimiste pronosticuri, nu mai înregistrase nici un progres de două săptămîni încoace. Reușise să dobîndească, fără mari eforturi, aproximativ 44% din acțiunile „B.A.S.A.", dar după acest succes inițial, ritmul achizițiilor se încetinise considerabil. Cînd atinsese pragul celor 47%, intervenise un adevărat stopaj. Repeta — la proporții reduse — trista experiență a lui Napoleon, care după ce îngenunchease Europa, grație unui neîntrerupt șir de succese militare, se împotmolise în campania din Rusia.

Cînd deschisese operația de inghițire a lui „Bank of America and South Asia", știuse că se expunea unor riscuri serioase. Își pregătise însă lovitura cu atîta minuțiozitate, încît posibilitatea unui eșec părea exclusă.

Angajase în bătălie 10 miliarde de dolari, echivalentul a 173 de milioane de acțiuni. Un neinițiat în tainele jocului de Bursă, ar fi apreciat că acestea reprezentau o valoare certă, chiar dacă *merger*-ul eșua. Realitatea nu era atît de simplă. Spre a și le procura, Sabahattin oferise un preț superior cotei oficiale, căci numai în acest chip putea determina pe deținătorii de acțiuni „B.A.S.A." să i le vîndă. Or diferența dintre valoarea acțiunilor în Bursă și cota lor sporită artificial, se ridica la aproximativ 2 miliarde de dolari. Dacă va renunța la *merger*, acțiunile vor reveni la valoarea lor inițială, iar diferența se va pierde. Pentru Sabahattin ar fi un dezastru, care i-ar spulbera nu numai întreaga avere, dar și mare parte din capitalurile încredințate lui spre fructificare de către potentații arabi.

Impasul în care intrase, se datora supralicitării lansate de Banca „Langer Frères", care acționa în numele unui client, sau al unui grup de clienți, încă necunoscuți. El, Sabahattin, ar putea prelungi bătălia, aruncînd în luptă încă un miliard. Se punea însă o întrebare. Susținătorii lui vor accepta riscul?

Exista o ipoteză, la care reflectase în ultimele zile. Nu cumva necunoscutul reprezentat de frații Langer, era un

arab dornic să culeagă laurii victoriei *merger*-ului, scoțîndu-l pe el, Sabahattin, în factor comun? Dacă va adăuga la cele 47% de acțiuni acaparate de grupul Humaidah, suplimentul de acțiuni achiziționate de el, va asigura succesul deplin al arabilor, atribuindu-și meritele loviturii. Cu alte cuvinte, se va vedea înlăturat de un om din propria lui tabără. Spre a-și apăra pozițiile, el, Sabahattin, ar trebui să solicite un mare împrumut. Cine i-ar acorda însă miliardul suplimentar de care avea nevoie?..

Măcinat de griji, de incertitudini, de o neîncredere crescîndă în propriul său destin, hotărî să meargă la Bursă, spre a se documenta la fața locului.

Îmbrăcă un costum bleumarin, sobru. Își făcea tocmai nodul de la cravată, cînd o pală de vînt se stîrni sfîșiind perdelele de vată care acoperiseră pînă atunci ferestrele. Zgîrie norii din jur apărură profilîndu-se țanțoși pe zdrențele de negură. În dreptul terasei lui se contura văzută din spate o imensă literă S, parte integrantă din firma hotelului Sunderland Beauclair, montată la verticală pe fațada cu optzeci de etaje. Într-o vreme — pe atunci se crezuse stăpînul lumii, grație miliardelor manevrate de el — Sabahattin intenționase să achiziționeze hotelul, dar nu ajunsese la un acord cu ducele de Northland care îi ceruse un preț inabordabil. Acum, încheierea unei asemenea tranzacții ar fi fost de neconceput.

Mustafa se ivi, anunțînd vizita lordului Grantley. Nobilul britanic își făcu apariția, purtîndu-și costumul gri la două rînduri, cu o supremă eleganță pe care el, Sabahattin în ciuda banilor săi, nu reușise să și-o însușească.

— Îmi permiteți, Sir, să vă expun programul de astăzi!

— Poftește!

— La 10 a.m. vizită la magazinul de bijuterii „Cartier“ în vederea achiziționării unui dar pentru emirul Abdulah. La 11 a.m. întîlnire cu Mr. Carlos Alvarez delegatul Venezuelei la UNESCO. La 1.30 p.m. interviu acordat lui „Wall Street Journal“. La 3.00 p.m. cina în compania ambasadorului Arabiei Saudite...

Sabahattin fu ispitit să decomandeze totul, dar se abținu. Această măsură ar da naștere la felurite comentarii. Viața sa trebuia să-și urmeze cursul ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

În vreme ce lordul Grantley continua să-și depene lista, consilierul Saleh Albassam se ivi plin de voie bună.

— Vă doresc o zi plină de soare și de noroc, *Siadet!*

— În dimineața aceasta facem o schimbare în program, spuse Sabahattin. Începem cu o raită la Bursă. Decalăm cu o jumătate de oră vizita la „Cartier". Mă însoțești și dumneata, lord Grantley!

Bancherul arab părăsi apartamentul urmat de consilier, de nobilul britanic și de Mustafa. În marele hol de la parter fu salutat cu ploconeli de către personalul hotelului.

Cînd să iasă prin porțile culisante de sticlă, George Fletcher îi tăie grăbit drumul, venind dinspre recepție.

— Pardon! rosti cu ton brusc, luînd-o înaintea bancherului arab.

Fără să se formalizeze, Sabahattin îi făcu loc ieșind în urma lui.

Se îndreptă spre Rolls Royce-ul care-l aștepta la peron. Ajunsese cam la doi metri de automobilul negru cu alămuri strălucitoare, cînd în calea lui se iți insul cu chip insignifiant și haine cenușii.

— De data aceasta trebue să-mi dați ascultare, *Mister*! Sîntem în ceasul al 12-lea și...

În aceeași clipă se auziră cîteva detunături.

George Fletcher, care se afla în preajma arabului se aruncă instinctiv la pămînt.

Sabahattin simți în piept o lovitură ca de pumn, urmată curînd de o durere fulgerătoare. Vru să ridice brațul într-un inutil gest de apărare, ochiii se împăienjeniră, o slăbiciune irezistibilă îi muie picioarele. Se prăbuși în brațele tipului cu mutră insignifiantă și haine cenușii, rămînînd inert sub privirile consternate ale însoțitorilor săi, ale pasagerilor și ale trecătorilor aflați în acea clipă pe trotuar...

Pablo trăsese cîteva focuri, stînd pe jumătate ascuns după unul din stîlpii de marmură ce susțineau copertina de deasupra intrării hotelului. Profitînd de panica generală își vîrî pistolul în buzunar, și mai înainte ca vreunul dintre martori să-și fi revenit, se amestecă în mulțimea de pe stradă. Puțină lume observase agresiunea...

George Fletcher se ridică de jos și își șterse praful de pe haine.

— Ce ghinion! exclamă. Mi-am murdărit costumul cel nou! Să ne înapoiem la hotel! vorbi „gorilei" care-l însoțea. Trebuie să mă schimb!

Cîteva ore mai tîrziu, ziarele de seară publicau vestea atentatului săvîrșit asupra bancherului Sabahattin Humaidah, unul dintre magnații marei finanțe internaționale. Majoritatea corespondenților de presă apreciau că agresiunea ar fi fost opera unei organizații extremiste palestiniene...

*

* *

Sirena atelierului de reparat automobile sună scurt, de trei ori, vestind încetarea lucrului.

Lester Jones, se uită automat la ceas, apoi cu gesturi molcome își scoase mînecuțele de saten negru și le vîrî în sertar. Închise registrele contabile, aflate pe masa lui de lucru, și le încuie în seif. Fără să se grăbească, se spălă conștiincios pe mîini în lavaboul din colțul camerei, apoi își netezi cu migală părul. Își înnodă cravata și își îmbrăcă haina curată și călcată de parcă atunci ar fi fost cumpărată din prăvălie.

Își așeză pălăria pe cap și părăsi biroul. Se uită la cerul alb ca plumbul topit, la pelicula fină de nisip adus de vînt și împrăștiat pe astfaltul curții, și după ce schimbă cîteva saluturi cu lucrătorii care plecau spre casele lor, ieși pe stradă. Dincolo de clădirile de lemn joase orînduite de-a lungul trotuarelor înfierbîntate de arșiță, se zăreau colinele calcaroase, aride, ce înconjurau asemenea unor metereze naturale localitatea Silver Creek.

Lester Jones intră în primul *drug store* — unde își consuma regulat prînzul — și se cățără ca de obicei pe un taburet înalt, sprijinindu-se cu coatele de zincul tejghelei. Patronul, un italian cu păr negru creț, amestecat cu meșe albe, își supse o măsea cariată, și fără să mai aștepte comanda clientului — foarte unilateral în gusturi — îi pregăti trei ochiuri, o porție de cîrnați și o salată verde.

Pe taburetele libere se mai așezară și alți clienți obișnuiți ai localului.

Lester Jones privea concentrat în gol, prefirîndu-și gîndurile.

Ned Grabowski, vînzător la „Magazinul General“ din colțul străzii, ceru un „American stew“ — specialitatea casei — pe care-l presără din belșug cu piper. Cînd patronul servi lui Lester ochiurile, Ned le privi cu repulsie:

— Nu te-ai mai săturat de ouă, Lester? Mi se face greață numai văzîndu-te cum le înfuleci zi de zi!

Lester îi zîmbi cu blîndețe:

— Mă rezerv pentru mîncăruri mai complicate, cînd am să mă duc în vacanță, la Paris. Am să-mi scot atunci din bancă jumătatea de milion, și am să petrec regește... Știi, mă bate gîndul să-mi cumpăr un Rolls-Royce! Sau mai de grabă un avion Cessna de patru locuri! Și un video casetofon mi-ar prinde bine. Aș înregistra toate cursele de automobile de formula unu...

— Nu-ți cumperi și o barcă cu motor?

Ochii lui Lester se luminară:

— Bună idee! N-ar strica și o barcă cu motor! Dar nimic nu pot face pînă nu-mi scot din Bancă jumătatea de milion!

Și Ned, și patronul *drug-store*-ului și ceilalți clienți ai localului, știau că Lester nu avea să-și valorifice niciodată cecul găsit în pardesiul crem, fiindcă adevăratul beneficiar, un oarecare bancher Harold Preston, fusese identificat și ulterior vîrît pînă în gît într-un scandal care zguduise Wall Street-ul.

— Despre Edith mai ai vreo veste? îl întrebă iarăși Ned.

Lester făcu o mutră tîmpă, apoi replică trist:

— Nici o veste! Chiar nici una! Cred că acum Edith se învîrtește pe Coasta de Azur. Eh, am s-o găsesc eu cînd am să mă duc la Paris, în vacanța de vară... Dar mai știi? Parisul e mare... mare... mare...

Mîncă grăbit ochiurile, cîrnații. salata, apoi se uită la ceas:

— Mă întorc la atelier! În după amiaza asta repar motorul unui Lamborghini! Mă pregătesc intens pentru cursele de formula I de la Le Mans!... Nu poți fi șofer bun, dacă nu ești și mecanic bun!

Achită consumația, coborî de pe taburet, și după ce salută pe toată lumea ducînd degetul la bordul pălăriei, se îndreptă preocupat spre ușă. Se opri în prag, lovit parcă de o idee, și întoarse capul spre oamenii aliniați

de-a lungul tejghelei, ca păsările pe o cracă.

— M-am hotărît! După ce-mi scot jumătatea de milion, mă duc și la Londra! Am să mă plimb cu Edith prin fața palatului regal!

— Mai întîi s-o găsești pe Edith! îi strigă patronul.

— Cum să n-o găsesc? Află că am s-o găsesc... Da, da, am s-o găsesc... Să știi că am s-o găsesc... E destul să ajung la Paris...

Salută din nou și părăsi *drug-store*-ul.

— Păcat de bietul Lester! zise patronul.

— Poate că într-o zi are să-și revină în minți, spuse Ned. Și nu e deloc prost! Se descurcă bine la contabilitate! D-aia îl și țin în serviciu!... Săracul Lester! Numai la Paris îi e gîndul! Ce-ar fi să mă duc și eu într-o zi pe acolo?

*

* *

27 XI 1979

Vintilă Corbul
Eugen Mircea
Burada

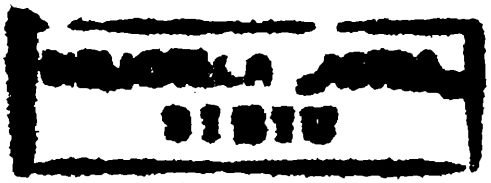

lei 1000 ISBN 973-9059-19-8

„Ronald Chandler, preşedintele mastodontului „Bank of America and South Asia" se afla de cîteva zile la San Francisco. Ocupa apartamentul imperial la hotelul „Intercontinental" şi ducea o existenţă de nabab, aşa cum i se cuvenea unui personaj de importanţa lui. Se spunea că îl favoriza constant norocul şi că orice ar fi atins se transforma în aur. Chandler era falnic şi încă fermecător, deşi depăşise vîrsta mijlocie.

Admirat de femei, gata oricînd să i se dăruiască, era veninos invidiat de bărbaţii de o seamă cu el, porniţi – vai – pe panta unui iremediabil declin viril.

Cînd sosise la San Francisco, nici nu-i trecuse prin gînd că aici avea să se abată asupra lui o nenorocire, cu atît mai greu resimţită cu cît îl lovea pe nepregătite, în plină glorie. După un prînz regesc, savurat în compania unei tinere şi superbe actriţe, o poftise în apartamentul său ...

Dar cînd să treacă la fapte, Chandler constatase cu groază că se afla în pragul celui mai umilitor fiasco din cariera sa. Organismul său, altădată atît de prompt refuza acum cu încăpăţînare să-şi îndeplinească îndatoririle fireşti. Exasperat, privea cu ciudă corpul sculptural, cu voluptoase curbe întins într-o postură plină de farmec, alături de trupul lui gol, insensibil, inert ....."

Universul familiei